

Texte apocrife

CUPRINS

I. INTRODUCERE.....	13
II. PRECIZĂRI TERMINOLOGICE	14
III. IMPORTANȚA STUDIULUI APOCRIFELOR VECHIULUI TESTAMENT	17
1. Apocalipsa lui Moise sau Testamentul lui Moise	21
Notă introductivă	21
Apocalipsa lui Moise/Testamentul lui Moise.....	21
2. Cartea lui Adam/Cartea lui Adam si a Evei.....	33
Notă introductivă	33
Cartea lui Adam si Eva.....	33
3. Cartea lui Enoch completa.....	44
4. APOCALIPSA LUI AVRAAM.....	109
Istoria cărții	112
APOCALIPSA LUI AVRAAM	113
4.1 Avraam și idolul Marumat.	113
4.2 Avraam vinde idoli la negustorii sirieni.	114
4.3. Îndoiala lui Avraam.	115
4.4. Mânia lui Terah.	115
4.5. Idolul Barisat cade pradă flăcărilor.	115
4.6 . Avraam arată tatălui său deșertăciunea idolilor.	116
4.7. Elementele.....	117
4.8 . Casa lui Terah arsă de un foc ceresc.	118
4.9. Avraam primește porunca să aducă jertfă lui Dumnezeu.	118
4.10 . Dumnezeu trimite pe Iaoel la Avraam.	119
4.11 . Descrierea lui Iaoel.	121
4.12 . Iaoel îl învață pe Avraam cum să săvârșească jertfa.	121
4.13. Avraam și Azazel.	122
4.14 . Azazel.....	123
4.15 . Înălțarea lui Avraam și a îngerului.	123
4.16 . Asteptarea.....	124
4.17 . Avraam cântă, împreună cu Iaoel, un imn.....	124
4.18 . Vedenia tronului.	126
4.19 . Diferitele ceruri.	127
4.20. Promisiunea făcută lui Avraam.	128
4.21 . Avraam contemplă universul.	128
4.22. Soarta neamurilor de pe pământ	129
4.23 . Avraam vede pe Adam, pe Eva, pe Șarpe și diferite înfățișări ale răului.	129
4.24. Viciile	130
4.25 . Idolul geloziei.	131
4.26 . Dumnezeu ne îndemna să avem încredere în El.	132
4.27. Patru intrări.	132
4.28. Evenimentele din ceasul al doisprezecelea.	133
4.29. Mesia	133
4.30 . Pedepsele.....	135
4.31 . Sfarsitul.....	135
5. TESTAMENTELE CELOR DOISPREZECE PATRIARHI	137
Introducere.....	137
5.1. TESTAMENTUL LUI RUBEN	137

DESPRE GÂNDURI	137
5.2. TESTAMENTUL LUI SIMEON	140
DESPRE PIZMĂ	140
5.3. TESTAMENTUL LUI LEVI	143
DESPRE PREOȚIE ȘI MÂNDRIE	143
5.4. TESTAMENTUL LUI IUDA	149
DESPRE RĂBDARE, IUBIREA DE BANI ȘI DESFRÂNARE	149
5.5. TESTAMENTUL LUI ISAHAR	156
DESPRE SFINȚENIE	156
5.6. TESTAMENTUL LUI ZABULON	158
DESPRE ÎNDURARE ȘI MILĂ	158
5.7. TESTAMENTUL LUI DAN	161
DESPRE MÂNIE ȘI MINCIUNĂ	161
5.8. TESTAMENTUL LUI NEFTALI	164
DESPRE BUNĂTATEA FIREASCĂ	164
5.9. TESTAMENTUL LUI GAD	167
DESPRE URĂ	167
5.10. TESTAMENTUL LUI AȘER	170
DESPRE CELE DOUĂ FEȚE ALE PATIMII ȘI VIRTUȚII	170
5.11. TESTAMENTUL LUI IOSIF	172
DESPRE CUMPĂTARE	172
5.12. TESTAMENTUL LUI VENIAMIN	178
DESPRE INIMA CURATĂ	178
6. TESTAMENTUL LUI IOV	182
INTRODUCERE	182
XXXII - Plangerea lui Elious	191
XXXV - Interventia lui Baldad. Testarea lui Iov	192
7. Apocalipsa lui Ezdra	199
Notă introductivă	199
8. APOCALIPSA LUI ILIE	206
Introducere	206
a. Ilie, omul lui Dumnezeu	206
b. Contextul istoric al activității lui Ilie	206
c. Proorocii lui Baal	207
d. Vedenia lui Ilie	207
e. Via lui Nabot	208
g. Ilie în Tradiție	210
h. Apocalipsa lui Ilie - o apocrifa inter-testamentară	210
i. Istoria cărții	212
Indicații bibliografice	213
APOCALIPSA LUI ILIE	213
1. Chemarea profetului și îndemnuri către popor	213
Îndemnuri către înțelepți: post și rugăciune	215
2. Suferința Egiptului. Regele Nedreptății și regele Păcii	216
De la pace la nenorocirile războiului.	217
El se va îndepărta de orașele Egiptului, prin vicleșug, fără ca ele să știe.	217
Intervenția perșilor: vreme de odihnă	218
3. Legenda lui Antihrist. Arătarea sa.	219
Prima împotrivire față de Antihrist: fecioara Tavita.	221

A doua împotrivire față de Antihrist: Ilie și Enoh.....	222
Persecuția sfinților.....	223
A treia împotrivire față de Antihrist: șaizeci de drepti.....	224
Ocotirea dreptilor în rai.....	224
Semne prevestitoare ale sfârșitului.....	225
Ultima tresărire a lui Antihrist.....	225
Sfârșitul lumii, judecata, răsplata.....	226
Împărăția lui Mesia.....	228
10. APOCALIPSA LUI PAVEL.....	229
Notă introductivă.....	229
Revelația Sfântului Apostol Pavel: despre lucrurile care i-au fost descoperite când a fost înălțat în cel de-al treilea cer și, ajungând în rai, a auzit cuvinte de negrăit.....	229
11. APOCALIPSA LUI PETRU.....	243
Notă introductivă.....	243
FRAGMENTE DIN APOCALIPSA LUI PETRU.....	247
12. EVANGHELIA LUI PETRU.....	248
13. EVANGHELIA LUI NICODIM.....	253
Amintiri despre Domnul nostru Isus Cristos compuse sub Ponțiu Pilat.....	253
Prolog.....	253
Coborârea lui Cristos în iad (versiunea greacă).....	267
APENDICE.....	271
Coborârea lui Cristos în iad (versiunea latină B).....	271
14. EVANGHELIA PACII LUI IOAN.....	278
Cuvânt înainte.....	278
EVANGHELIA PĂCII A LUI ISUS HRISTOS.....	279
Tatăl divin ceresc, este dragoste.....	287
Mama voastră divină, natura, este dragoste.....	287
Fiul divin al omului, este dragoste.....	287
15. VIATA LUI IOSIF TAMPLARUL.....	307
Prolog.....	307
I. Isus le vorbește apostolilor.....	307
II. Văduvia lui Iosif.....	307
III. Maria în Templu.....	308
IV. Maria se logodește cu Iosif.....	308
V. Întruparea.....	308
VI. Îngerul Gabriel.....	309
VII. Călătoria la Betleem.....	309
VIII. Fuga în Egipt.....	309
IX. Întoarcerea la Nazaret.....	309
X. Bătrânețea lui Iosif.....	309
XI. Cumințenia lui Isus.....	310
XII. Ceasul de pe urmă.....	310
XIII. Rugăciunea lui Iosif.....	310
XIV. Boala lui Iosif.....	311
XV. Slăbirea trupului.....	311
XVI. Plângerea lui Iosif.....	311
XVII. Spovedania.....	312
XVIII. Durerea Mariei.....	313
XIX. Isus și Maria îl priveghează pe Iosif.....	314

XX. Agonia.....	314
XXI. Moartea.....	315
XXII. Rugăciunea lui Isus.....	315
XXIII. Iosif își dă duhul.....	316
XXIV. Doliu în casa lui Iosif.....	316
XXV. Îmbălsămarea.....	316
XXVI. Binecuvântarea.....	316
XXVII. Îngroparea lui Iosif.....	317
XXVIII. Tânguirea lui Isus.....	317
XXIX. Elogiul lui Iosif.....	318
XXX. Nedumerirea apostolilor.....	318
XXXI. Răspunsul lui Isus.....	319
XXXII. Epilog.....	320
16. PASTORUL LUI HERMA.....	321
INTRODUCERE.....	321
CARTEA INTAI - VEDENIILE.....	321
Vedenia I.....	321
Vedenia II.....	323
Vedenia III.....	325
Vedenia IV.....	332
DESCOPERIREA.....	334
CARTEA A DOUA - PORUNCILE.....	334
Porunca 1.....	334
Porunca 2.....	335
Porunca 3.....	335
Porunca 4.....	336
Porunca 5.....	338
Porunca 6.....	339
Porunca 7.....	340
Porunca 8.....	341
Porunca 9.....	342
Porunca 10.....	343
Porunca 11.....	344
Porunca 12.....	346
CARTEA A TREIA - ASEMĂNARILE.....	348
ASEMĂNAREA 1.....	348
ASEMĂNAREA 2.....	349
ASEMĂNAREA 3.....	350
ASEMĂNAREA 4.....	351
ASEMĂNAREA 5.....	351
ASEMĂNAREA 6.....	355
ASEMĂNAREA 7.....	358
ASEMĂNAREA 8.....	359
ASEMĂNAREA 9.....	364
17. CARTEA LUI BARUH.....	365
CAPITOLUL 1.....	365
CAPITOLUL 2.....	366
CAPITOLUL 3.....	368
CAPITOLUL 4.....	369

CAPITOLUL 5	371
18. EPISTOLA LUI BARNABA.....	372
INTRODUCERE.....	372
Epistola Lui Barnaba.....	373
CAPITOLUL I.....	373
CAPITOLUL II.....	373
CAPITOLUL III.....	374
CAPITOLUL IV.....	375
CAPITOLUL V.....	376
CAPITOLUL VI.....	377
CAPITOLUL VII.....	379
CAPITOLUL VIII.....	380
CAPITOLUL IX.....	381
CAPITOLUL X.....	381
CAPITOLUL XI.....	383
CAPITOLUL XII.....	384
CAPITOLUL XIII.....	385
CAPITOLUL XIV.....	385
CAPITOLUL XV.....	386
CAPITOLUL XVI.....	387
CAPITOLUL XVII.....	388
CAPITOLUL XVIII.....	388
CAPITOLUL XIX.....	389
CAPITOLUL XX.....	390
CAPITOLUL XXI.....	390
19. EPISTOLA CATRE DIOGNET.....	392
INTRODUCERE.....	392
Epistola Catre Diognet.....	393
Capitolul 1.....	393
Capitolul 2	393
Capitolul III.....	394
Capitolul IV.....	395
Capitolul V.....	395
Capitolul VI	396
Capitolul VII.....	397
Capitolul VIII.....	397
Capitolul IX.....	398
Capitolul X.....	399
Capitolul XI.....	400
Capitolul XII.....	400
20. DIDAHIA (SAU INVATATURA A CELOR DOISPREZECE APOSTOLI).....	402
INTRODUCERE.....	402
Capitolul I.....	402
Capitolul II.....	402
Capitolul III.....	403
Capitolul IV.....	403
Capitolul V.....	404
Capitolul VI.....	405
Capitolul VII.....	405

Capitolul VIII.....	405
Capitolul IX.....	405
Capitolul X.....	406
Capitolul XI.....	406
Capitolul XII.....	407
Capitolul XIII.....	407
Capitolul XIV.....	407
Capitolul XV.....	407
Capitolul XVI.....	408
21. Adormirea stăpânei noastre Născătoare de Dumnezeu și-n veci fecioară Maria.....	408
22. Cuvântul Sfântului Ioan Teologul despre Adormirea preasfintei Născătoare de Dumnezeu.....	423
I. Maria la mormântul Domnului.....	423
III. Arhanghelul Gabriel.....	423
VI. Adunarea apostolilor.....	424
XVI. Prezentarea apostolilor.....	426
XXVI. Minunile săvârșite de Maica Domnului.....	428
XXIX. Evreii caută pricină Mariei.....	428
XXXVII. Urcarea sufletului Mariei la cer.....	430
XLVI. Convertirea lui Iephonias pângăritorul.....	432
XLVIII. Urcarea trupului Mariei la rai.....	433
23. Evanghelia arabă a copilăriei Mântuitorului.....	440
I. Cuvintele lui Isus în leagăn.....	440
II. Călătoria la Betleem.....	440
III. Moașa din Ierusalim.....	440
IV. Închinarea păstorilor.....	441
V. Tăierea împrejur.....	441
VI. Prezentarea la Templu.....	441
VII. Închinarea magilor.....	442
VIII. Sosirea magilor în patria lor.....	442
IX. Mânia lui Irod.....	442
X. Fuga în Egipt.....	443
XI. Vindecarea unui copil posedat.....	443
XII. Temerile Sfintei Familii.....	444
XIII. Tâlharii.....	444
XIV. Femeia îndrăcită.....	444
XV. Mireasa mută.....	445
XVI. Altă femeie îndrăcită.....	445
XVII. Leproasa.....	445
XVIII. Un copil lepros.....	446
XIX. Tânărul fermecat.....	446
XX. Povestea unui măgar.....	447
XXI. ...ce-și recapătă adevăratul chip.....	447
XXII. Căsătoria.....	448
XXIII. Tâlharii.....	448
XXIV. Sfânta Familie în Matareea.....	449
XXV. Sfânta Familie în Memfis.....	449
XXVI. Întoarcerea acasă.....	449
XXVII. Bolile din Betleem.....	449
XXVIII. Alt copil bolnav.....	450

XXIX. Copilul aruncat în foc și în apă.....	450
XXX. Un viitor apostol.....	451
XXXI. Femeia leproasă.....	451
XXXII. Nevasta leproasă părăsită de bărbat.....	452
XXXIII. Fata îndrăcită.....	452
XXXIV. Vindecarea.....	453
XXXV. Iuda Iscarioteanul.....	454
XXXVI. Figurinele din lut.....	454
XXXVII. Stofele vopsitorului.....	454
XXXVIII. Isus îl ajută pe Iosif.....	455
XXXIX. Iosif în fața regelui.....	455
XL. Copiii preschimbați în iezi.....	456
XLI. Isus rege.....	456
XLII. Simon Cananeanul.....	456
XLIII. Isus și Iacob.....	457
XLIV. Copilul întors dintre morți.....	457
XLV. Ulciorul spart.....	458
XLVI. Vrăbiile de noroi.....	458
XLVII. Blestemul.....	458
XLVIII. Învățătorul neînvățat.....	458
XLIX. Învățătorul pedepsit.....	459
L. Isus Învățătorul.....	459
LI. Isus și astronomul.....	460
LII. Isus și fizicianul.....	460
LIII. ...după trei zile.....	460
LIV. Viața ascunsă.....	461
LV. Epilog.....	461
24. Evanghelia lui Pseudo-Matei.....	462
25. Evanghelia lui Pseudo-Toma.....	485
APENDICE.....	491
Primele trei capitole ale Evangheliei lui Pseudo-Toma în latină.....	491
I. Cum au fugit Maria și Iosif cu pruncul în Egipt.....	491
II. Un învățător îi alungă din oraș.....	492
III. Cum a fost alungat Isus din Egipt.....	492
26. Protoevanghelia lui Iacob.....	493
I. Întristarea lui Ioachim.....	493
II. Ana și Iudita.....	494
III. Bocetul Anei.....	494
IV. Bunavestire.....	494
V. Izbăvirea.....	495
VI. Cei șapte pași ai Mariei.....	495
VII. Prezentarea la Templu.....	496
VIII. Marele preot Zaharia.....	497
IX. Alegerea lui Iosif.....	497
X. Maria țese catapeteasma.....	497
XI. Bunavestire.....	498
XII. Vizita la Elizabeta.....	498
XIII. Întoarcerea lui Iosif.....	499
XIV. Îngerul îl vestește pe Iosif.....	499

XV. Înaintea marelui preot.....	500
XVI. Încercarea apei.....	500
XVII. Călătoria la Betleem.....	501
XVIII. Nașterea lui Isus.....	501
XIX. Peștera luminoasă.....	501
XX. Salomeea necredincioasa.....	502
XXI. Închinarea magilor.....	503
XXII. Uciderea pruncilor.....	503
XXIII. Uciderea marelui preot Zaharia.....	504
XXIV. Descoperirea omorului.....	504
Epilog.....	505
27. LITERATURA ESENIANĂ /Învățăturile Alesului	505
01 – PREFAȚĂ	505
02 - COMUNIUNILE ESENIENE	506
03 - DARUL VIETII ÎN UMILA IARBĂ	511
04 - PACEA ÎNȘEPTITĂ	516
05 - CURENȚII SACRI	524
28. Apocalipsa Fecioarei Maria	526
Notă introductivă	526
APOCALIPSA MAICII SFINTE A DOMNULUI DESPRE PEDEPSE	526
29. Evanghelia după Iuda	537
30. ISTORIA OMORĂRII BALAURULUI ȘI A SFĂRĂMĂRII LUI BEL	583
31. CARTEA LUI NEEMIA/Sau A Doua Ezdra.....	586
CAPITOLUL 1	586
Rugăciunea lui Neemia.	586
CAPITOLUL 2	586
Neemia împrumută a zidi Ierusalimul.	586
CAPITOLUL 3	588
Zidirea Ierusalimului.	588
CAPITOLUL 4	590
Zidirea înaintează cu toate piedicile.	590
CAPITOLUL 5	591
Neemia oprește camăta.	591
CAPITOLUL 6	592
Neemia sfârșește zidirea Ierusalimului.	592
CAPITOLUL 7	593
Paza cetății. Numărul celor întorși sub Zorobabel.	593
CAPITOLUL 8	596
Neemia și Ezdra citesc și tâlcuiesc legea. Sărbătoarea corturilor.	596
CAPITOLUL 9	597
Pocăința întregului popor.	597
CAPITOLUL 10	599
Pecetluirea legământului celui nou.	599
CAPITOLUL 11	601
Împărțirea locuitorilor în Ierusalim și în celelalte cetăți.	601
CAPITOLUL 12	603
Numele preoților și leviților. Sfințirea cetății. Rândul îngrijitorilor de cele sfinte.	603
CAPITOLUL 13	605
Râvna lui Neemia pentru îndreptarea obiceiurilor.	605

32. Evanghelia după Maria Magdalena	608
CAPITOLUL 4	608
CAPITOLUL 5	608
Capitolul 8	609
CAPITOLUL 9	610
33. Apocalipsa lui Zedra	611
Notă introductivă	611
34. CARTEA A DOUA A LUI EZDRA.....	618
Capitolul 1.....	618
Capitolul 2	620
Capitolul 3.....	622
Capitolul 4.....	623
Capitolul 5.....	626
Capitolul 6.....	630
Capitolul 7.....	632
Capitolul 8.....	633
Capitolul 9.....	637

I. INTRODUCERE

de Iordache Aurel Ionuț

Întrucât cărțile sfinte constituiau punctul de plecare și baza de discuție în dialogurile intercreștine pentru formularea adevărilor de credință și stabilirea punctelor de apropiere și colaborare, totdeauna s-a pus problema unui text comun al Sfintei Scripturi, și în mod special al cărților Vechiului Testament. Faptul că, nici măcar astăzi, Bisericele creștine (mă refer doar la cele trei mari confesiuni creștine: Ortodoxă, Catolică și Protestantă) nu au reușit să identifice un text comun al scrierilor Vechiului Testament¹, și că în fiecare confesiune creștina se regăsește un alt canon veterotestamentar, nu reprezintă decât o crudă și amară realitate a vieții creștine actuale.

Deci, un studiu asupra cărților Vechiului Testament¹, în special asupra celor considerate ca fiind apocrife, ar putea să aducă câteva precizări în această problemă, identificând cărțile canonice, anaginoskomena și apocrife, și definind totodată noțiuni importante pentru limbajul biblic interconfesional, noțiuni ca cea de canon biblic, cărți canonice, cărți apocrife, cărți pseudo-epigrafe, literatura extracanonice sau literatura intertestamentară. Iată câteva din motivele care m-au făcut să consider ca oportun un studiu asupra cărților apocrife ale Vechiului Testament, cărți puțin cunoscute în teologia biblică românească și al căror text încă nu a fost tradus în totalitate în limba română. Până acum au fost traduse în limba română următoarele scrieri: Iosif și Asenet, Testamentul lui Iov.

---

¹ Black, Matthew in consultation with James C. VanderKam. -*The Book of Enoch or 1 Enoch: A New English Edition* . SVTP 7. Leiden: Brill, 1985. A major commentary on the whole book of 1 Enoch., preluat de pe <http://orion.msc.huji.ac.il/symposiums/10th/papers/regev.htm>

Pentru început voi începe cu câteva precizări de natură terminologică și cu o succintă prezentare a canonului vetero-testamentar - atât cel creștin (în cele trei confesiuni creștine), cât și cel iudaic -, pentru ca apoi să fac o prezentare cât mai detaliată a cărților apocrife ale Vechiului Testament și mai ales a studiului acestora.

II. PRECIZĂRI TERMINOLOGICE

Pentru o mai bună viziune asupra cărților apocrife, asupra istoriei alcătuirii și a studiului lor și, mai ales, asupra importanței lor pentru teologia creștină actuală credem că este necesar să începem acest studiu cu câteva precizări de natură terminologică.

Termenul "apocrif" este de origine greacă și are înțelesul de "ascuns" sau de "secret", iar "apocrife" reprezintă pluralul neutru al acestui adjectiv și are înțelesul de "ascunse". Deci, prin "cărți apocrife" se înțeleg acele scrieri care cuprind lucruri ascunse, secrete, neînțelese.

Cărțile apocrife ale Vechiului Testament se constituie din scrierile aparținând literaturii iudaice din perioada cuprinsă între secolul II î.Hr. și secolul I d.Hr., scrieri cu o tematică strâns legată de cea vetero-testamentară și care nu pot fi incluse într-un "corpus" determinat și nici nu pot fi atribuite unui autor cunoscut². O importanță aparte a acestor scrieri o constituie și faptul că au fost redactate în același context istoric, religios și literar ca și scrierile Noului Testament, de unde și denumirea de "literatura inter-testamentară".

Terminologia adoptată în acest sens de ortodocși, catolici și protestanți diferă, și din această cauză întâlnim expresia de "cărți apocrife ale Vechiului Testament" exprimând realități diverse, în funcție de scrierile acceptate în canonul biblic al Vechiului Testament. Astfel, referindu-se la scrierile Vechiului Testament, autorii protestanți folosesc expresia "cărți apocrife ale Vechiului Testament" pentru a determina acele cărți pe care autorii catolici le numesc "deuterocanonice", în timp ce autorii catolici folosesc expresia "cărți apocrife ale Vechiului Testament" pentru acele cărți pe care protestanții le numesc "pseudo-epigrafe".

Problema care stă la baza acestei utilizări diferite a termenului de "cărți apocrife" este constituită de faptul că în cele trei mari confesiuni creștine canonul Vechiului Testament este perceput diferit. În Biserica Ortodoxă canonul biblic al Vechiului Testament include 39 de cărți canonice, iar celelalte cărți sunt numite anaginoskomena, în afara acestora există alte cărți, care nu au fost incluse în canon și care au fost numite "apocrife".

În Biserica Romano-Catolică canonul cuprinde 46 de cărți, dintre care 39 sunt numite protocanonice, iar ultimele 7 deuterocanonice; iar în afara acestui canon găsim situate cărțile apocrife ale Vechiului Testament. Biserica Protestantă recunoaște ca fiind canonice doar 39 de cărți; iar pe cele necanonice le numește apocrife; iar apocrifele

recunoscute de ortodocși și catolici le numește "pseudo-epigrafe"³. Cuvântul "pseudo-epigraf" semnifică din punct de vedere literar o scriere de origine iudaică, cu autori falși (autorul cărui îi este atribuită lucrarea nu este de fapt cel care o scrie), redactată în perioada dintre anii 250 î.Hr. și 200 d.Hr., iar trăsătura comună a tuturor acestora este siguranța cu care se așteaptă venirea unui Mesia ce va judeca lumea, pedepsind pe toți aceia care au făcut să sufere poporul sfânt, adică Israel.

Din punct de vedere etimologic, prin expresia de "cărți pseudo-epigrafice" se definesc toate acele scrieri ce au fost redactate de anumiți autori, care, din diverse motive, atribuiască cartea unui personaj biblic celebru. Că respectiva expresie nu este cea mai potrivită pentru a desemna această categorie de scrieri reiese și din faptul că nu toate aceste cărți sunt atribuite unor personaje biblice, ci unele, ca spre exemplu *Liber Antiquitatum biblicarum* sau *Vitae Prophetarum*, rămân anonime.

Referitor la prezența cărților apocrife în canonul vetero-testamentar iudaic putem spune că Talmudul include doar 39 de cărți canonice⁴, iar toate celelalte cărți le include sub denumirea de *Sefarim Hizonim* (cărți externe) în interiorul iudaismului nu este făcută nici o diferență între cărți apocrife și cărți pseudo-epigrafe, ci doar între cărți sfinte și cărți externe. De aceea, în limbajul teologic iudaic actual prin expresia de "cărți apocrife ale Vechiului Testament" este definită "în mod tradițional, o colecție de surse iudaice incluse în Bibliile catolice și ortodoxe, dar nu și în cele evreiești și protestante".

Perioada în care au apărut aceste apocrife ale Vechiului Testament este cuprinsă, din punct de vedere cronologic, între anii 300 î.Hr. și 100 d.Hr., și, după cum am mai spus, această perioadă a fost numită în mod curent "literatură intertestamentară", pentru că aceste scrieri au fost redactate în perioada dintre cele două Testamente: Vechiul și Noul Testament. În iudaism, atunci când se face referire la această perioadă, nu se folosește această expresie, deja consacrată în limbajul biblic, ci preferă să numească această perioadă ca "literatură iudaică dintre Biblie și Mishna"⁵.

În creștinism aceste scrieri vor fi identificate în mod oficial (ca fiind în afara canonului) în secolul al IV-lea, iar criteriul după care aceste scrieri erau distinse cuprindea trei reguli simple:

1. nu erau recunoscute de Biserica ca fiind cărți sfinte;
2. erau redactate sau folosite de eretici;
3. erau posterioare scrierilor canonice⁶;

Însa chiar dacă, din punct de vedere teologic, aceste scrieri constituiau o categorie foarte clară, totuși ele nu constituiau o colecție stabilă sau determinată, ci numărul acestora era unul fluctuant.

Avându-se în vedere atât faptul că terminologia folosită pentru identificarea

3 Raymond E. Brown, S.S. Joseph A Fitzmayer, S.J. Roland E. Murphy, O. Carm, *Introducere și comentariu la Sfânta Scriptură*, vol I., Traducere în limba română P. Dumitru Groșan, Editura Galaxia Gutemberg, 2005, p. 97

4 Michael E. Stone, *The Apocrypha and Pseudepigrapha*, preluat după <http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/Judaism/apocrypha.html>.

5 Black, Matthew in consultation with James C. VanderKam, op.cit.

6 Emilian Cornișescu, *Vechiul Testament, Curs pentru Facultățile de Teologie Ortodoxă, curs dactilografiat*, p.112

acestor cărți nu este una comună și provoacă de multe ori confuzii sau ambiguități, cât și faptul că nu există un "canon" sau o "colecție" fixă care să limiteze numărul acestor cărți, s-a încercat să se găsească un criteriu general valabil, prin care să se poată identifica cu ușurință toate acele cărți ce pot fi incluse în această categorie a cărților apocrife. Unul dintre cei mai buni specialiști în domeniu, James H. Charlesworth, a formulat un sistem de cinci criterii, pe care orice carte trebuie să le îndeplinească pentru a putea fi inclusă în această categorie a cărților apocrife ale Vechiului Testament. Aceste criterii sunt următoarele:

- a. scrierea trebuie să fie în totalitate de origine iudaică sau creștin-iudaică;
- b. scrierea trebuie să fi fost redactată în perioada cuprinsă între anii 200 î.Hr. și 200 d.Hr.;
- c. scrierea trebuie să se considere ca fiind inspirată;
- d. scrierea trebuie să facă referință, în forma ei sau în fond, la Vechiul Testament;
- e. scrierea trebuie să fi fost pusă sub autoritatea unui personaj biblic din Vechiul Testament, care este fie naratorul, fie chiar autorul⁷;

De-a lungul timpului, în cadrul teologiei biblice apusene, termenul de "apocrif" a fost aplicat acelor scrieri ebraice și protestante care au oarecare similitudini cu cărțile canonice, dar care nu au fost admise în canon, protestanții le-au numit pseudo-epigrafe, dând numele de apocrife cărților deuterocanonice ale Vechiului Testament⁸. Pentru teologia protestantă, cărțile apocrife ale Vechiului Testament sunt reprezentate de acele cărți ce în mod curent, în teologia biblică romano-catolică, sunt numite cărți deuterocanonice, și sunt: "Cartea lui Tobit, Cartea Iuditei, Cartea înțelepciunii lui Isus, fiul lui Sirah (Ecclesiasticul), Cartea lui Baruh, 1 și 2 Macabei, 3 și 4 Ezdra, Rugăciunea lui Manase și Epistola lui Ieremia⁹.

Chiar dacă nici până acum nu s-a găsit "o definiție precisă și stabilă pentru cărțile apocrife", am putea totuși afirma, ca o concluzie, că, astăzi, prin expresia de "cărți apocrife ale Vechiului Testament" sunt definite acele scrieri alcătuite între secolele II î.Hr. și I d.Hr., de autori rămași necunoscuți, care, pentru a căpăta autoritate, au fost atribuite sau au fost puse în strânsă legătură cu personaje biblice vetero-testamentare, și care nu s-au păstrat în limba ebraică sau aramaică, ci în diferite traduceri în limbile greacă, etiopiană, coptă, armeană și slavă. Pentru a indica aceste cărți teologia ortodoxă și cea romano-catolică folosește termenul de "cărți apocrife", cea protestantă preferă termenul de "pseudo-epigrafe", iar evreii le identifică ca fiind "cărți externe"¹⁰.

Din cele prezentate până aici putem înțelege cu ușurință că astăzi cele două expresii de "cărți apocrife" și respectiv "cărți pseudo-epigrafe" sunt sinonime. Însă, în studiul de față am preferat, pentru identificarea acestor cărți, termenul de "cărți apocrife" ale Vechiului Testament, pentru că acesta este un termen deja consacrat cu acest înțeles în teologia biblică ortodoxă și pentru că, în comparație cu termenul de "pseudo-

---

7 *Ibidem*, p. 115.

8 *Michael E. Stone, op.cit.*

9 *Black, Matthew in consultation with James C. VanderKam, op.cit.*

10 *Michael E. Stone, op.cit.*

epigrafe", credem că exprimă mult mai bine natura acestor cărți.

III. IMPORTANȚA STUDIULUI APOCRIFELOR VECHIULUI TESTAMENT

Prima mărturie legislativă referitoare la canonul cărților Vechiului Testament o găsim în canoanele 59 și 60 ale Sinodului de la Laodiceea, unde se fixează lista - canonul – cărților din Vechiul Testament ce pot fi citite în Biserică (primul canon care vorbește despre lista cărților Vechiului Testament este canonul 85 apostolic, folosindu-se prima oară termenul de carte "canonica" (canonul 59), iar apoi se dă și lista acestor cărți (canonul 60). Începând chiar cu secolul al IV-lea apar diverși indici cu liste ale cărților apocrife care sunt puse în relație cu liste de cărți canonice, inspirate. Între acestea putem menționa Decretum Gelasianum (sec. VI), Questiones et Responsiones ale lui Atanasio Sinaita (sec. VII) și Sticometria lui Nichifor din Constantinopol (sec. IX)¹¹.

O atenție deosebită asupra cărților apocrife a început să fie acordată în perioada Renașterii, când a început să se dezvolte interesul pentru editarea textelor biblice. În secolul al XVI-lea, Erasmus de Rotterdam arată un interes mărit pentru cartea IV Macabei, scoțând la iveală o ediție a textului grec al acestei scrieri în anul 1524, iar în anul 1526 va fi publicată o alta ediție a acestui text de către Cephalaeus, ediție ce va fi considerată ca ediție princeps a acestui text.

Interesant de menționat este opinia lui Martin Luther în această privință, căci chiar el este cel ce avea un deosebit respect pentru cartea Rugăciunea lui Manase, considerată chiar de el apocrifă, dar pe care a tradus-o în limba germană și pe care a utilizat-o în polemica sa cu Braunschweig, propunându-i acestuia să se convertească și să-L implore pe Dumnezeu "cu cuvinte similare celor din Rugăciunea lui Manase".

Însă prima colecție de texte apocrife ale Vechiului Testament - ce se vroia a fi completă - va fi editată abia în anii 1722-1723 de către Johann Albert Fabricius și conținea texte grecești și latine. O precizare importantă referitoare la această primă colecție a apocrifelor este aceea, că autorul ei, deși este primul care folosește termenul de "pseudo-epigrafe" pentru a desemna scrierile apocrife ale Vechiului Testament, nu este el cel care a inventat acest termen, ci el doar a preluat acest termen din limbajul scriitorilor ecleziastici de la Reformă. O alta precizare la fel de importantă este aceea că această colecție nu reprezintă o colecție completă, deoarece în acea perioadă nu ajunseseră în Europa opere importante pentru literatura apocrifă vetero-testamentară ca versiunea etiopiană a cărții lui Enoh, adusă în Europa de M.J. Vruce în 1773 și tradusă în engleză abia în 1821 de R. Laurence.

În cea de a doua jumătate a secolului al XIX-lea studiul apocrifelor ia avânt, acum fiind epoca noilor descoperiri și a numeroase studii. Astfel în această perioadă A.M. Ceriani a descoperit în Biblioteca Ambrosiana din Milano un manuscris siriac al cărții lui Baruh, ce va fi publicat în colecția sa "Monumenta sacra et profana". Tot acum apare un foarte bun și complet dicționar al apocrifelor și diferite ediții și studii asupra acestor scrieri. Toată această perioadă a culminat cu cele două ediții complete ale

---

11 *Black, Matthew in consultation with James C. VanderKam, op.cit.*

textelor apocrifelor în limba engleză și în limba germană.

O problemă ce a aparut imediat după publicarea acestor două ediții a apocrifelor (engleză și germană) a fost cea a numărului de cărți apocrife, căci în ediția germană găsim 13 cărți, iar în cea engleză 17 cărți; astfel, în ediția în limba engleză, R.H. Charles prezintă toate cărțile publicate de E. Kautzsch în cele două volume ale sale din 1900, adăugând însă încă patru cărți noi, și anume: 2 Enoh, Ahikar, Pirke Aboth (Cuvintele Părinților) și un fragment dintr-o scriere zadokită¹². În total, în ediția lui R. H. Charles, sunt 52 de cărți plus un apendice de 13 scrieri iudaice astăzi pierdute, dar citate în cele mai vechi izvoare iudaice. Tot R.H. Charles este cel care, distingând în iudaism două curente diferite, și anume iudaismul alexandrin și iudaismul palestinian, a făcut pentru prima oară o împărțire a apocrifelor în funcție de proveniența lor, identificând astfel două categorii: cele de origine palestiniană și cele de origine greacă. Toate aceste cărți nu se constituie însă într-un "canon" al apocrifelor, ci ele reprezintă doar o colecție modernă de scrieri iudaice și creștine, care au fost redactate într-o perioadă cuprinsă între 200 î.Hr. și 100 d.Hr., și care din diferite motive nu au fost acceptate în canonul biblic al Vechiului Testament.

După o adevărată criză în perioada cuprinsă între 1914 și 1945, în care studiile asupra scrierilor apocrife cunosc un adevărat "hiatus", un nou avânt sau, mai bine zis, o renaștere a acestora, va avea loc în anii din cea de a doua jumătate a secolului al XX-lea, impuls datorat apariției de numeroase scrieri și studii de specialitate, și în mod special descoperirii manuscriselor de la Qumran.

Începând cu anii '80 apar noi ediții ale Bibliei cu cărțile apocrife sau doar ale apocrifelor în diferite limbi, dintre care cea mai bună și mai completă este cea în limba engleză J.H. Charlesworth, *The Old Testament Pseudepigrapha*. În afara acestor ediții ale textelor apocrife în toată această perioadă s-au publicat foarte multe studii și articole, au apărut colecții specializate în studiul apocrifelor și s-au ținut diferite congrese și simpozioane, toate evidențiind atât interesul teologilor pentru cunoașterea acestor texte, cât și importanța lor în studiul teologiei biblice actuale. Interesul sporit pentru aceste scrieri a făcut ca în anul 1990 să fie fondată revista *Apocrypha* de către Jean-Claude Picard, ca revistă internațională a literaturii apocrife; astăzi această revistă apare sub conducerea lui Jean-Daniel Dubois, fiind publicată cu concursul științific al asociației "Association pour l'etude de la litterature apocryphe chretienne" (A.E.L.A.C.) și a societății "Societe pour l'etude de la literature apocryphe chretienne" (S.E.L.A.C.).

După toate aceste precizări introductive, de natura terminologică și istorică, mă voi opri asupra modului în care acestea au fost grupate, evidențiind criteriile folosite. Privitor la o clasificare a acestor scrieri observăm că ele au fost împărțite după diverse criterii.

O primă metodă este istorică, care urmând ordinea succesiunii istorice a cărților biblice, prezintă aceste cărți începând cu Mica Geneza și termină cu Cărțile Sibilinelor; altă metodă este cea literară, care grupează aceste cărți în șase clase după genurile literare folosite în respectiva scriere. În *Studiul Vechiului Testament* (manualul pentru

facultățile de teologie) ele sunt clasificate în apocrife de origine iudaică și apocrife de origine creștină, cele de origine iudaică fiind divizate în cărți cu conținut profetic, cu conținut istoric, cu conținut poetic și în cărți scrise cu tendința și lipsite de orice suport real sau istoric. Văzute atât din punct de vedere al genului literar folosit, cât și al motivului scrierii, apocrifele au fost grupate în cinci tipuri diferite¹³, și anume:

1. literatura apocaliptică;
2. testamentele (în aceste scrieri putem identifica cu ușurință și pasaje apocaliptice);
3. Istorii biblice și legende;
4. literatura filosofică și sapiențială;
5. rugăciuni, ode și psalmi.

Din cele prezentate putem observa că niciuna dintre clasificări nu posedă un principiu de diferențiere elocvent, care să ducă la o separare clară între anumite grupuri de scrieri, ci de cele mai multe ori în apocrife nu se regăsește doar un singur gen literar (se întâlnesc împreună elemente eshatologice și parenetice alături de relatări pseudo-istorice, de imnuri sau de rugăciuni), o singură temă, ci în ele toate acestea se întrepătrund, născându-se astfel un nou gen literar, o nouă literatură, care apoi a fost numită "literatura apocrifă".

Cu toate că termenul de "literatură intertestamentară" nu a fost încă definit într-o manieră foarte clară, prin "scrieri intertestamentare" se înțeleg toate acele scrieri iudaice redactate în perioada dintre Vechiul Testament iudaic și Noul Testament grec. O primă clasificare a acestor scrieri a fost făcută de J.H. Charlesworth¹⁴, care, deși atrage atenția asupra imposibilității unei distincții clare între aceste scrieri, propune trei grupuri de scrieri:

1. apocrifele Vechiului Testament;
2. pseudo-epigrafele Vechiului Testament;
3. manuscrisele de la Marea Moartă.

Nu există doi codici antici și nici măcar două colecții moderne care să prezinte același "codex" al apocrifelor, adică același număr de scrieri apocrife, și nici nu a fost definitivat procesul de catalogare a tuturor acestor scrieri după vreun sistem sau metodă de clasificare.

Această multitudine de scrieri din această perioadă demonstrează că în acel timp iudaismul era o religie complexă, "o comunitate diversă, cuprinzând multe grupuri religioase, ce nu aparțineau la un partid (grup) precis, ci erau ținute împreună de un principiu superior, adică de devoțiunea pentru Legea lui Dumnezeu revelată în Scripturi și în legile părinților".

Dar asta nu înseamnă că aceste scrieri pot fi considerate, în contrast cu scrierile canonice, ca o literatură iudaică de mână a doua, cu o importanță secundară sau chiar neglijabilă, ci apocrifele și pseudo-epigrafele, împreună cu scrierile comunității de la Qumran, se constituie ca "o mărturie clară și evidentă a bogăției și a creativității

13 *Black, Matthew in consultation with James C. VanderKam, op.cit.*

14 *Michael E. Stone, op.cit.*

intelectuale iudaice".

1. Apocalipsa lui Moise sau Testamentul lui Moise

Notă introductivă

Apocalipsa lui Moise, numită astfel de către Tischendorf în urma preluării unei inscripții eronate a copistului, reprezintă o versiune extinsă a Genezei, 3 și 4. Fără îndoială, au existat de timpuriu, probabil chiar înainte de distrugerea celui de al Doilea Templu, mai multe legende despre Adam și Eva care s-au păstrat în parte, dar nu în limba lor originală.

*Deși este general acceptat că Apocalipsa lui Moise aparține corpusului apocrifelor Noului Testament, acest document ar putea la fel de bine să se numere printre apocrifele Vechiului Testament; aceasta deoarece textul nu conține nici o referință explicită la vreo scriere creștină, în forma sub care se prezintă acum, pare să fie un fragment dintr-o lucrare mai extinsă. Cel puțin câteva pasaje sugerează o dată destul de veche; este foarte posibil ca autorul Evangheliei lui Nicodim să se fi inspirat de aici pentru a alcătui vestita legendă a Pomului Vieții și a Mirului îndurării. O relatare a acestei legende poate fi găsită în lucrarea lui Cowper, *Apocryphal Gospels*, xcix-cii; la Maury, *Croyances et Legendes de l'Antiquite*, p. 294; în comentariul lui Renan din *Journal Asiatique* din 1853. Textul lui Tischendorf este luat din patru manuscrise: A, un manuscris venețian din secolul al XIII-lea; B și C, manuscrise vieneze din secolul al XIII-lea, respectiv al XIV-lea; și D, un manuscris milanez de prin secolul al XI-lea.*

*

Adam, aflat pe patul de moarte, îi cere Evei să-i adune pe copiii lor și să le istorisească despre păcatul originar; înainte de Cădere, ei doi locuiau în Paradis, care se afla în al treilea Cer. Eva povestește cum șarpele a venit la ea în timp ce îngerii lor păzitori se aflau în cel mai înalt Cer pentru a-l proslăvi pe Dumnezeu. Satana a convins-o să mănânce din fructele pomului interzis; la rândul ei, l-a îndemnat pe Adam să păcătuiască în același fel. Consecința actului lor necugetat a fost pierderea cinstei și purității originare cu care Dumnezeu i-a înzestrat la creația lumii. Drept pedeapsă pentru

fapta lor, Dumnezeu îi alungă din Paradis, trimițându-i pe Pământ. Cu toate acestea, lui Adam i se fâgăduiește - dacă viața lui pe pământ va fi bună și dreaptă -, învierea în cel de-al treilea cer, unde el va putea din nou să se înfrupte din roadele Copacului Vieții și să trăiască veșnic.

Apocalipsa lui Moise/Testamentul lui Moise

Povestirea vieții lui Adam și a Evei, cei dintâi făcuți, dezvăluită de Dumnezeu robului Său Moise prin arhanghelul Mihail atunci când Moise a primit din mâna Domnului Tablele Legii legământului.

CAPITOLUL 1

Iată așadar cele petrecute cu Adam și Eva. După ce au fost izgoniți din rai, Adam a luat-o pe Eva, soția sa, și au mers spre răsărit, unde au rămas vreme de optsprezece ani și două luni; iar Eva a rămas grea și a născut doi fii, pe Diafot, numit și Cain, și pe Amilab¹ care se mai chema și Abel.

CAPITOLUL 2

Iar după aceasta, Adam și Eva rămăseseră doar ei doi; și pregătindu-se ei de culcare, Eva îi spuse lui Adam, domnul ei: „Stăpâne, în visul ce l-am avut noaptea trecută am văzut sângele fiului meu Amilab, care se cheamă Abel, că se vărsa în gura fratelui său Cain, care îl bea cu nesaț și fără milă. Iar Abel se ruga de Cain să nu i-l bea pe tot, dar acesta nu voia să asculte, și nu s-a lăsat până ce nu l-a sorbit până la picătura cea din urmă. Numai că sângele nu a voit să rămână în pânțele lui Cain, ci i-a țâșnit pe gură afară. Atunci Adam a zis către Eva: „Să ne sculăm de-aici și să mergem să vedem ce s-a petrecut cu ei, ca nu cumva să fie supărați cu ceva de vrăjmașul.

CAPITOLUL 3

Și ducându-se, l-au aflat pe Abel omorât de mâna lui Cain, fratele său. Atunci Dumnezeu l-a chemat pe arhanghelul Mihail: „Spune-i lui Adam așa: «Taina pe care o știi nu are legătură cu fiul tău Cain, căci el este un fiu al mâniei. Ci tu să nu te întristezi, căci îți voi dărui în schimb un alt fiu, care îți va descoperi ție toate lucrurile, așa cum și tu i le vei descoperi pe cele pe care le știi. Numai să nu-i spui lui nimic dinainte.» Pe acestea le-a spus Dumnezeu îngerului Său; iar Adam a păstrat cuvântul în inima sa, și tot astfel și Eva dimpreună cu el, fiind mârniți pentru Abel, fiul lor.

CAPITOLUL 4

Iar după un timp, Adam a cunoscut-o pe Eva, iar ea a rămas grea și l-a născut pe Set. Atunci Adam i-a spus Evei: „Iată, avem un fiu în locul lui Abel cel înjunghiat de Cain; să aducem slavă și jertfă lui Dumnezeu pentru aceasta”.

CAPITOLUL 5

Și a avut² Adam treizeci de fii și treizeci de fiice³. Apoi a căzut bolnav și, strigând cu

glas mare, a zis: „Să vină la mine toți fiii mei, ca să-i văd înainte de a muri”. Și i-au fost aduși cu toții, căci pământul era locuit în trei părți; iar ei au intrat cu toții pe ușa casei lui pentru a se ruga lui Dumnezeu. Dar fiul său Set a zis: „Părinte Adame, care este pricina durerii tale?” Și el a răspuns: „Fiul meu, greu este necazul ce m-a cuprins”. Atunci l-au întrebat cu toții: „Care îți este necazul și suferința?”

---

1 Manuscrisele indică o mare varietate de denumiri.

2 Literal, „a făcut”.

3 Un manuscris adaugă: „Și a trăit Adam 930 de ani. Iar când i-a sosit sfârșitul, a strigat” etc.

CAPITOLUL 6

Iar Set i-a luat-o înainte și a zis: „Oare nu este din pricina fructelor din rai din care ai gustat, iar acum suferi de dorul lor? Dacă este așa, poruncește-mi, și voi merge să ți le aduc. Căci îmi voi mânji capul, și mă voi tângui și ruga, iar Domnul mă va asculta și va trimite pe îngerul Său; și eu ți le voi aduce ție⁴, iar supărările tale vor lua sfârșit”. Adam i-a zis: „Nu, fiul meu Set; ci suferința și necazul meu sunt de nevindecat”. Set l-a întrebat: „Dar cum se poate aceasta, și care este pricina lor?”

CAPITOLUL 7

Adam începu deci să-l lămurească: „Atunci când Dumnezeu m-a făcut pe mine și pe maica ta pentru care mor eu acum, ne-a dăruit toți pomii din rai; însă dintr-unul singur ne-a poruncit să nu mâncăm, fiindcă din acela ni se va trage moartea. S-a întâmplat însă că a venit rândul îngerilor care-o păzeau pe maica ta să se suie la Tronul dumnezeiesc pentru a-l preaslăvi pe Dumnezeu; atunci vrăjmașul, văzând că lângă ea nu se afla nimeni, nici eu, nici sfinții îngeri, i-a întins ei din roadele pomului, iar ea a gustat, după care mi-a dat și mie să gust. Prin această mâncare l-am mâniat pe Dumnezeu.

CAPITOLUL 8

Sculându-se din Tronul Său, Domnul a venit în rai și, strigând cu un glas înfricoșător, zicea: «Adame, unde ești? De ce te-ai ascuns de la fața Mea? Oare se va ascunde casa de cel care a ridicat-o?» Și adăugă: «Fiindcă te-ai lepădat de legământul încheiat cu Mine, am adus asupra trupului tău șaptezeci de lovituri felurite⁵. Suferința adusă de cea dintâi este a vederii; a celei de-a doua, a auzirii; și tot așa, una după alta, până când vei fi nimicit cu totul»⁶.

---

4 O altă versiune spune: „Și-mi va aduce de la tine pomul ce rodește milostivire - atunci necazul tău va pleca de la tine”

5 Sau plăgi.

CAPITOLUL 9

Astfel vorbi Adam către fiii săi, gemând și zicând: „Ce voi face? Căci sunt mult tulburat”. Eva plângea și ea, zicând: „Scoală-te, stăpâne Adame, dă-mi mie jumătate din suferința ta și lasă-mă să o port, căci prin mine au venit acestea asupra ta; din pricina

mea ești acum cuprins de jale și mâhnire”. Dar Adam i-a spus Evei: „Ridică-te și du-te cu fiul nostru Set în preajma raiului și presărați țărână pe capetele voastre și plângeți, rugându-L pe Domnul să se milostivească de mine și să-l trimită pe îngerul Lui în rai și să-mi dea puțin mir din pomul din care curge acesta; pe acesta să mi-l aduceți, și mă voi unge și mă voi odihni și-ți voi arăta chipul în care am fost înșelați atunci”.

CAPITOLUL 10

Deci Set și Eva se îndreptară către ținuturile raiului. Iar pe cale, au fost atacați de o fiară sălbatică, iar fiul ei se luptă cu aceasta. Atunci Eva a plâns, zicând: „Vai mie, vai mie; căci la Ziua de Apoi, toți cei care vor fi păcătuit mă vor blestema, ocărându-mă pentru că n-am păzit porunca lui Dumnezeu”. După care strigă la fiara aceea: „O, sălbăticiune rea, cum de nu te temi să te lupți împotriva chipului lui Dumnezeu? Cum de îndrăznești să-ți deschizi fălcile? Cum de ți-ai ascuțit colții împotriva noastră? Cum de ți-ai uitat starea, ca una ce trebuia să fii supusă chipului lui Dumnezeu?” Însă fiara aceea răspunde, mugind:

CAPITOLUL 11

„O, Evo, nu împotriva noastră trebuie să-ți fie mustrarea, și nici plânsul, ci împotriva ta însăși, căci tu te-ai făcut începutul sălbăticitirii firii. Cum de ți s-a deschis ție gura să mănânci din pomul din care Dumnezeu îți poruncise să nu mănânci? Aceasta este singura pricină pentru care firea întreagă s-a schimbat. Așa că nu știu dacă ai putea să înduri toate ocările pe care ți le putem aduce noi ție”.

CAPITOLUL 12

Atunci Set zise către fiara aceea: „Ba să-ți închizi gura și să nu mai spui un cuvânt, ci să fugi de la chipul lui Dumnezeu până la ziua Judecării”. Iar fiara i-a răspuns. „Set, iată că plec de la chipul lui Dumnezeu”. Așa că sălbăticiunea aceea fugi și se duse la bârlogul ei, lăsându-l pe Set rănit.

CAPITOLUL 13

Iar Set ajunse împreună cu Eva, maica lui, în preajma raiului; acolo au stat și au plâns, rugându-l pe Dumnezeu să trimită pe îngerul Său, pentru a le dăru⁶ lor Mirul îndurării. Dumnezeu l-a trimis la ei pe arhanghelul Mihail, care le spuse acestea: „Set, omul lui Dumnezeu, nu te mai obosi cu rugăciunea pentru copacul izvorător de mir, ca să-l ungi pe părintele tău Adam; căci aceasta nu ți se va da ție acum, ci în zilele din urmă. Atunci se va scula tot trupul ieșit din Adam chiar în ziua aceea, iar aceștia vor fi un popor sfânt; atunci li se va dăru⁷ lor desfătarea raiului, iar Dumnezeu va fi cu ei. Și nimeni nu va mai păcătui împotriva Lui, fiindcă inima vicleană va fi scoasă de la ei și li se va da lor o inimă care va pricepe ce este binele și care nu se va mai închina decât Lui Dumnezeu. Iar tu întoarce-te la tatăl tău, căci măsura vieții lui s-a împlinit, măsura fiind de trei zile.⁷ Iar când va fi să-i iasă sufletul, îți va fi dat să cunoști ce cale înfricoșătoare are acesta de străbătut”.

---

6 Lit., „el va da”.

7 O altă lectură ar fi: „căci zilele vieții lui s-au împlinit, așa că de-acum va mai trăi încă trei zile iar apoi va muri”

CAPITOLUL 14

Sfârșind de spus acestea, îngerul plecă de la ei, iar Set și cu Eva se întoarseră la cortul în care se odihnea Adam. Adam i-a spus Evei: „Pentru ce ai adus acest necaz și o mânie atât de grozavă asupra noastră, mânie care este însăși moartea ce s-a înstăpânit asupra neamului nostru?” Apoi i-a cerut: „Cheamă-i pe toți copiii noștri și pe copiii lor, și spune-le care a fost păcatul nostru”.

CAPITOLUL 15

Atunci Eva le-a spus: „Ascultați, voi toți copiii mei și copiii copiilor mei, și vă voi spune cum am fost amăgiți de vrăjmașul nostru. Știți că, atunci când ni s-a încredințat grădina raiului, fiecare avea o țarină anume în grijă; eu mă îngrijeam de partea dinspre miazăzi și apus. Iar diavolul s-a dus în țarina lui Adam, unde viețuiau jivinele de fel băr-bătesc (fiindcă Dumnezeu împărțise fiarele după felul lor, dându-le pe cele bărbătești părintelui vostru, iar mie pe cele femeiești, încât fiecare se îngrijea de ale lui.)

CAPITOLUL 16

Iar diavolul vorbi către șarpe, zicându-i: «Vino încoace, că-ți voi destăinui un lucru în care mi-ai putea fi de mare ajutor». Șarpele veni, iar diavolul îi spuse: «Am auzit că ești mai înțelept decât toate jivinele, așa că am venit să te cunosc;⁸ și iată că găsesc că te afli mai presus de toate fiarele, și că ele îți caută bunăvoința. Cu toate acestea, nu pricep cum poți să te supui cuiva care este mult sub agerimea ta. De ce să mănânci tu din roșcovele⁹ pe care ți le dau Adam și soția lui, și nu din rodul raiului? Scoală-te și vino încoace, și vom face ca Adam să fie alungat din rai prin lucrarea femeii lui, tot așa cum și noi am fost alungați de-aici din pricina lui». Dar șarpele i-a răspuns: «Mă tem să-l mănii pe Domnul» Atunci diavolul i-a zis: «Cât despre asta, să nu ai nici o teamă; fă-te doar unealta mea, iar eu voi pune în gura ta un cuvânt cu care vei putea să-l înșeli pe Adam».

---

8 Manuscrisul C spune: „Voi lua de la tine sfatul” [C este manuscrisul vienez din secolul al XII-lea; vezi Tischendorf, *Apocalypses Apocryphoe*, pp. xi, xii.-R.]

9 Se pare că este stabilit că „zizania” din greacă și „zawdn” din arabă era tot una cu planta zizanie; însă, datorită asociațiilor ulterioare, este mai bine să păstrăm acest termen („roșcove”).

CAPITOLUL 17

Îndată se duse pe lângă zidurile raiului în ceasul în care îngerii se suie ca să-L preaslăvească pe Dumnezeu. Atunci Satana se arată sub chipul unui înger al lui Dumnezeu, laudându-l pe Dumnezeu în felul propriu îngerilor. Și căutând la el prin crăpăturile zidului, l-am văzut ca pe un înger. Atunci el mi-a zis: «Tu ești Eva?» Iar eu i-am zis că da, eu sunt. Atunci el mi-a zis: «Ce faci tu aici, în grădina raiului?» Iar eu i-am spus: «Dumnezeu ne-a așezat aici, să o îngrijim și să ne hrănim din roadele ei». Dar diavolul mi-a răspuns prin gura șarpelui: «Așa este, numai că voi nu mâncați chiar din

toți pomii.» Însă eu i-am spus: «Sigur că mâncăm din toți, în afară de cel care se află în mijlocul raiului; din acela Dumnezeu ne-a poruncit să nu mâncăm, căci vom muri de moarte».

CAPITOLUL 18

Atunci șarpele mi-a zis: «Pe cât este de viu Dumnezeu, pe atât sunt eu de îndurerat pentru că sunteți ca niște necuvântătoare. Iată, nu vreau să fiți neștiutori față de aceasta; ci sculați-vă, veniți aici, ascultați-mă și mâncați, ca să vedeți cât de neprețuit este acest pom, după cum ne-a spus chiar El». Însă eu i-am răspuns că mă tem să nu-l mănii pe Dumnezeu. Dar el mi-a zis: «Să n-ai nici o frică; pentru că îndată ce veți mânca, vi se vor deschide ochii și veți fi ca niște dumnezei, cunoscând ce este binele și ce este răul. Iar Dumnezeu, pentru că știe că veți fi ca El, de aceea se împotrivește și vă spune să nu mâncați. Dar uită-te numai la pomul acesta și vezi cât este de minunat». Iar eu am cercetat pomul și am văzut cât este de minunat, încât am zis: «Într-adevăr, pomul acesta este o priveliște tare plăcută privirii». Însă tot îmi era teamă să mă înfrupt din roadele lui. Atunci mi-a zis: «Haide, am să te ajut și am să-ți dau chiar eu; vino aici!» Atunci eu i-am deschis iar el a intrat în rai, mergând înaintea mea.

CAPITOLUL 19

Și numai puțin mergând noi, se-ntoarse și-mi spuse: «M-am răzgândit, nu-ți voi mai da roadele acestea să le mănânci.» A spus asta dorind să mă amăgească și să mă nimicească cu totul. Apoi adăugă: «Jură-mi că îmi vei da și soțului tău». Iar eu i-am răspuns: «Nu știu cu ce jurământ ti-aș putea jura; dar ce știu, aceea îți voi spune: pe Tronul Domnului, și pe heruvim, și pe pomul vieții, îți spun că îmi voi da și bărbatului meu să mănânce». Și după ce a primit acest jurământ de la mine, s-a dus și s-a suit în pom. Iar în fructul pe care mi l-a dat să-l mănânc a pus otrava vicleniei lui, care este a poftei; fiindcă pofta este începutul¹⁰ a tot păcatul. Am aplecat creanga, am luat fructul și l-am mâncat.

---

10 MS C indică „rădăcină” și „origine”.

CAPITOLUL 20

Chiar în clipa aceea mi s-au deschis ochii și am cunoscut că am fost despuiată de dreptatea în care fusesem îmbrăcată. Așa că am plâns, spunând: «Ce este lucrul acesta pe care l-ai făcut cu mine, căci m-am vădit lipsită de slava în care fusesem împodobită?» Și am plâns și pentru legământul pe care l-am încălcat. Iar acela coborî din pom și se făcu nevăzut. Apoi am căutat niște frunze prin grădină, ca să-mi acopăr rușinea. Dar nu am mai putut găsi niciuna printre pomii și plantele din rai fiindcă, în clipa în care am gustat, au căzut toate frunzele din partea mea de grădină, în afară de cele ale unui smochin. Deci mi-am făcut o cingătoare din frunzele pomului din care am mâncat.

CAPITOLUL 21

Atunci am strigat cu glas mare, zicând: «Adame, Adame, unde ești? Scoală-te, vino la

mine, și-ți voi arăta un lucru nemaiîntâlnit». Iar când a venit tatăl vostru, i-a spus lui vorbe de viclenie, care ne-a răpit nouă o mare slavă. Căci cum îmi deschideam gura, vorbea diavolul. Așa că am început să-l sfătuiesc, zicându-i: «Vino aici, stăpâne Adame, ascultă-mă și ia din fructul pomului din care Dumnezeu ne-a spus să nu mâncăm, și vei fi ca Dumnezeu». Dar părintele vostru mi-a răspuns că îi era teamă ca nu cumva să-l mânie pe Dumnezeu, însă eu i-am spus: «Nu te teme, căci îndată ce vei mânca vei cunoaște binele și răul». Atunci l-am înduplecat pe dată, iar el a mâncat; și i s-au deschis ochii, văzând și el goliciunea noastră. Deci mi-a spus: «O, femeie vicleană, de ce ai lucrat ticăloșia aceasta în noi? M-ai îndepărtat de la slava lui Dumnezeu».

CAPITOLUL 22

Chiar atunci l-am auzit pe arhanghelul Mihail suflând în trâmbița lui, chemându-i pe îngerii și zicând: «Așa grăiește Domnul: veniți cu Mine în rai și ascultați cuvântul cu care îl voi judeca pe Adam». Iar când l-am auzit pe arhanghel trâmbițând, am zis: «Iată, Dumnezeu vine în rai să ne judece». Drept aceea ne-am ascuns, căci ne-am temut. Iar Dumnezeu a sosit în rai într-un car tras de heruvimi, iar îngerii îl preaslăveau. Atunci când Dumnezeu intră în rai, toți pomii și plantele din țarina lui Adam și a mea au înflorit, și toate se înviorau și săltau. Tronul lui Dumnezeu a fost pregătit chiar acolo unde se afla pomul vieții.

CAPITOLUL 23

Și Dumnezeu l-a strigat pe Adam, zicând: «Adame, unde te-ai ascuns crezând că nu te voi găsi? Cum se va ascunde casa de cel care a înălțat-o?» Atunci tatăl vostru a răspuns și a zis: «Nu Doamne, nu ne-am ascuns crezând că nu vom fi găsiți de Tine; ci pentru că mă tem și pentru că sunt copleșit de măreția Ta, Doamne». Dumnezeu i-a spus: «Cine ți-a arătat că ești gol? Sau poate ai călcat porunca pe care ți-am dat-o să o păzești?» Atunci Adam și-a amintit cuvintele pe care i le-am spus când am voit să-l înșel, când i-am zis că voi stinge de la el mânia lui Dumnezeu. Deci s-a întors și a zis către mine: «De ce ai făcut lucrul acesta?» Atunci și eu mi-am adus aminte de cuvântul șarpelui, așa că am spus: «Șarpele m-a înșelat»

CAPITOLUL 24

Însă Dumnezeu i-a zis lui Adam: «Întrucât nu te-ai supus poruncii mele, ci ai ascultat de femeia ta, blestemat va fi pământul pentru tine. De fiecare dată când îl vei munci, el își va opri de la tine belșugul său, răsădind în schimb spini și pălămidă. În sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea. Vei fi tulburat din toate părțile. De ostenit te vei osteni, însă odihna nu o vei cunoaște. Rănit vei fi de amărăciune, dar nu vei cunoaște nici o îndulcire. Vei fi pârjolit de fierbințeală și încovoiat de ger; te vei trudi îndelung, dar nu vei agonisi decât vânt. Te vei grăbi, dar nu vei izbândi nimic. Fiarele sălbatice, peste care ai stăpânit, se vor răzvrăti împotriva ta fiindcă nu mi-ai păzit porunca».

CAPITOLUL 25

Și întorcându-se către mine, Domnul mi-a zis: «Pentru că l-ai ascultat pe șarpe și mi-ai nesocotit porunca, vei fi într-o mare tulburare și în dureri fără de număr și de neîndurat;

în dureri îți vei naște pruncii; îi vei naște într-un ceas¹¹, și îți vei pierde viața din pricina atâtor strâmtorări și împunsături. Atunci vei mărturisi și vei spune, Doamne, Doamne, mântuiește-mă; însă Eu nu mă voi apleca asupra păcatelor cărnii tale. Te voi judeca pe tine prin propriile tale cuvinte, în virtutea dușmăniei pe care vrăjmașul a pus-o în tine. Iar tu te vei întoarce iarăși la soțul tău și el îți va fi stăpân»¹².

---

11 Inerat din MS. C.

12 MS. B. interpelează: „Iar Eva era de 12 ani atunci când a fost înșelată de diavol care i-a strecurat poftetele cele rele. Căci diavolul îiura pe oameni zi și noapte, ca unul ce fusese și el făcut în rai; și de aceea a voit să le ia locul și să nu-i mai vadă acolo” [B este MS vienez din secolul al XIII-lea sau al XIV-lea; vezi Tischendorf, Apoc. Apocr., p. xi.-R]

CAPITOLUL 26

Iar după ce a vorbit astfel către mine, s-a uitat către șarpe cu mare mânie, spunându-i: «Pentru că ai făcut aceasta și ai ajuns un lucru urâcios pentru a-i înșela pe cei nepăsători cu inima, să fii blestemat între toate fiarele. Hrana sa-ți lipsească pururea; ci să mănânci în țărână, să te hrănești cu țărână și să te târăști în țărână. Te vei târî pe piept și pe pânțe, căci nu vei avea nici mâini și nici picioare. Se vor lua de la tine urechile, iar aripă sau alt mădular nu vei primi, și nu vei avea nimic din toate cele pe care le au cei pe care i-ai amăgit cu viclenia ta și ai făcut să fie alungați din rai. Voi pune vrăjmășie între tine și sămânța lui. Până la Ziua de apoi, el îți va pândi¹³ capul, iar tu lui călcâiul».

---

13 Aceasta este o versiune după Septuaginta și totodată o interpretare după cartea ebraică a Facerii, Fac. 3, 15.

CAPITOLUL 27

Sfârșind de spus acestea, porunci îngerilor Săi să fim alungați din rai. Pe când eram împinși afară și mult ne căinam, părintele vostru Adam se rugă de îngeri, zicând: «Îngăduiți-mi numai o clipă și lăsați-mă să-L implor pe Dumnezeu, ca să se arate milostiv cu mine; îndurați-vă de mine, căci am păcătuit». Atunci îngerii s-au oprit. Iar Adam strigă din răspuțeri, plângând cu amar și zicând: «Iartă-mă, Doamne, pentru ce am făcut». Dar Domnul zise: «Pentru ce v-ați oprit și nu l-ați scos pe Adam cu totul din rai? Oare Eu sunt cel care am păcătuit, sau judecata Mea este nedreaptă?» Atunci îngerii, căzând la pământ, l-au slăvit pe Domnul, zicând: «Drept ești Tu, Doamne, iar judecata Ta este cu dreptate».

CAPITOLUL 28

Și întorcându-se către Adam, Domnul a zis: «Nu te voi mai lăsa de-acum în rai.» Dar Adam a răspuns: «Doamne, dă-mi puțin din pomul vieții, ca să mănânc înainte de a fi aruncat afară». Domnul i-a zis: «Nu vei lua din el, căci a fost încredințat heruvimilor care din pricina ta îl păzesc acum cu săbii de foc ca nu cumva să guști din el și să ajungi să fii fără moarte în veci, ci să ai parte de războiul pe care vrăjmașul l-a ridicat întru tine.

Dar după ce vei fi afară din rai și chiar dacă ești sortit pieirii, dacă te vei păzi de rău te voi învia în ziua învierii; atunci îți va fi dat pomul vieții și nu vei mai cunoaște moartea în veci».

CAPITOLUL 29

Spunând acestea, Domnul porunci să fim alungați din rai. Iar îngerii l-au întrebat pe Adam ce ar dori de la ei. Atunci Adam a răspuns astfel: «Iată, de-acum m-ați izgonit. Rogu-vă să-mi îngăduiți să iau cu mine unele miresme dulci din rai, pentru a-i putea aduce jertfe lui Dumnezeu la care El să bine voiască și să mă asculte.» Iar îngerii i-au spus lui Dumnezeu: «Atotputernice, poruncește să-i fie date lui Adam jertfe¹⁴ de miresme plăcute din rai». Dumnezeu i-a îngăduit lui Adam să facă așa. Și îngerii l-au lăsat să se ducă și el a adunat din amândouă felurile - șofran și nard, și obligeană¹⁵ și scorțișoară, precum și alte semințe pentru hrana sa; iar după ce le-a luat pe acestea, a ieșit din rai. Și a ajuns pe pământ¹⁶.

CAPITOLUL 30

Acum, copiii mei, v-am arătat chipul în care am fost înșelați. Dar voi să vă păziți, ca nu cumva să ajungeți să uitați ce este bine".

CAPITOLUL 31

Și după ce a isprăvit de vorbit către fiii săi, iar Adam zăcea pironit de boală, căci nu mai avea decât o zi de trăit, Eva îi spuse lui Adam: „Pentru ce să mori tu iar eu să trăiesc? Sau cât de mult îmi mai rămâne mie de trăit?” Atunci Adam îi zise: „Nu te tulbura pentru lucrurile acestea; căci nu vei mai zăbovi prea mult după mine. Vom muri amândoi, iar tu vei fi pusă în mormântul meu. Și după ce voi fi mort, îmi vei da pace¹⁷ și nimeni nu mă va atinge până ce îngerul Domnului nu va spune ceva despre mine. Căci nu mă va uita Dumnezeu până în sfârșit, ci va căuta propriul Său vas pe care El însuși l-a făurit. Mai degrabă scoală-te și roagă-te lui Dumnezeu până când îmi voi așeza duhul în mâinile celui care l-a dăruit. Căci nu știm cum ne vom înfățișa înaintea celui care ne-a făcut, dacă va fi mânios pe noi sau se va întoarce și va avea milă de noi".

---

¹⁴ Sau „tămâie”

¹⁵ Este vorba despre „miresmele” de la Is. 43, 24; Ier. 6, 20. Vezi și Ieș. 30, 23. Cânt. 4,14, Iez. 27,19.

¹⁶ Sau „și noi eram pe pământ”.

¹⁷ Sau „mă vei unge”

CAPITOLUL 32

Așadar s-a sculat Eva și a ieșit afară; și aruncându-se la pământ, a zis: „Am păcătuit, o, Dumnezeule; am păcătuit, o, Părinte a toate; am păcătuit împotriva Ta, am păcătuit împotriva îngerilor Tăi aleși, am păcătuit împotriva heruvimilor, am păcătuit împotriva Tronului Tău neclintit; am păcătuit, o, Doamne, mult am păcătuit înaintea Ta, și prin mine tot păcatul a venit peste lume”. Și pe când Eva încă se mai ruga, stând în genunchi, iată că veni la ea îngerul oamenilor care o ridică, zicându-i: „Ridică-te, Evo, din pocăința ta; căci iată, Adam soțul tău a ieșit din trup; ridică-te și vezi cum este purtat duhul lui către Cel care l-a făcut.

CAPITOLUL 33

Și Eva se ridică și își acoperi fața cu mâna; iar îngerul i-a spus: „Ridică-te din lucrurile pământului”. Eva privi țintă la cer și văzu un car de lumină zburând sub patru vulturi strălucitori - era cu neputință pentru oricine din cei născuți din femeie să spună slava acestora ori să privească la fața unuia din ei - iar îngerii mergeau înaintea carului. Când au ajuns în locul unde zăcea Adam, carul a stat nemișcat, iar serafimii s-au așezat între el și car.

„Și am văzut,” spuse Eva, „cădelnițe de aur și trei sticlute; și iată, îngerii cu tămâia, cădelnițele și sticlutele au intrat în altar; le-au aprins, și fumul de la tămâie a acoperit cerul. Iar îngerii se aplecau și-l proslăveau pe Dumnezeu, strigând și spunând: «Sfinte Dumnezeule, iartă; căci el este chipul Tău și lucrarea sfințelor Tale mâini. »

CAPITOLUL 34

Și din nou, eu, Eva, am văzut două taine mari și înfricoșătoare stând înaintea lui Dumnezeu. De teamă, am plâns și am strigat la fiul meu Set, zicând: «Ridică-te, Set, de lângă trupul părintelui tău Adam și vino lângă mine ca să vezi ceea ce nici un ochi nu a văzut vreodată; să-i vezi că se roagă pentru părintele tău Adam»”.

CAPITOLUL 35

Atunci Set veni lângă mama lui, zicându-i: „Ce ți s-a întâmplat? De ce plângi?” Eva i-a zis: „Privește cu ochii tăi în sus și vei vedea cerurile deschise și trupul tatălui tău stând cu fața în jos și toți sfinții îngeri împreună cu el, rugându-se pentru el și zicând: «Iartă-l pe el, Părinte a întregii făpturi, căci este chipul Tău». Așadar ce poate să însemne aceasta, fiul meu Set? Și când va fi predat în mâinile Părintelui și Dumnezeului ceresc? Și cine sunt cei doi cu fața întunecată care stau în timpul rugăciunii lângă tatăl tău?”

CAPITOLUL 36

Set îi răspunse mamei lui așa: „Cei doi sunt soarele și luna, care apun pentru a se duce să se roage pentru tatăl meu Adam”. Eva i-a zis: „Dar atunci unde este lumina lor, și de ce s-au făcut atât de întunecați la vedere?” Iar Set i-a răspuns: „Ei nu pot străluci în prezența Luminii lumii¹⁸ și aceasta este pricina pentru care le-a fost ascunsă lumina”.

CAPITOLUL 37

Și pe când vorbea Set cu mama lui, îngerii au suflat în trâmbițe și au strigat cu glasuri ca de tunet, zicând: „Lăudată să fie slava Domnului asupra făpturii Lui, căci El a arătat milă spre Adam, lucrul mâinilor Lui”. După ce au spus aceasta, a venit un serafim cu șase aripi, luându-l pe Adam și ducându-l spre lacul Aherus, unde l-a spălat înaintea lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 38

Și după ce Adam a stat întins trei ceasuri¹⁹, Domnul lumii și-a întins brațele din Tronul Său cel sfânt și l-a înviat; apoi l-a dat arhanghelului Mihail, zicându-i: „Ridică-l în rai, chiar până la al treilea cer, și ține-l acolo până în ziua cea mare și înfricoșătoare pe care

o voi aduce peste lume". Iar arhanghelul Mihail l-a luat pe Adam, i-a arătat calea și l-a uns, împlinind toate câte i le ceruse Dumnezeu când i-a dăruit iertarea lui Adam.

---

18 MS. A încheie aici în felul următor: „Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin. [A este MS venețian din secolul al XIII-lea Tischendorf, Apocal. Apocr., p. xi.-R.]

19 La origine, MSS. Indicau aici „zile” care au fost înlocuite ulterior cu „ceasuri”.

CAPITOLUL 39

După ce s-au încheiat acestea, arhanghelul a întrebat ce trebuie făcut cu rămășițele lui Adam. Atunci Dumnezeu a poruncit ca toți îngerii să vină înaintea Lui, fiecare potrivit treptei lui. Și s-au adunat întocmai, unii cu cădelnițe, alții cu trâmbițe. Iar Dumnezeul oștirilor S-a suit²⁰ și vânturile îl trăgeau, în timp ce heruvimii călăreau pe vânturi iar îngerii cerurilor mergeau înaintea Lui. Și s-au pogorât acolo unde era trupul lui Adam, pe care l-au luat. Și s-au dus în rai și toți pomii de-acolo au fost mutați pentru ca cei născuți din Adam să-și plece capetele în somn la atingerea plăcutei miresme a raiului - toți, în afară de Set, fiindcă acesta fusese zămislit potrivit cuvântului lui Dumnezeu. Trupul lui Adam, așadar, zăcea pe pământ în rai; din pricina aceasta, Set era peste măsură de întristat. Iar Domnul Dumnezeu a spus; „Adame, de ce ai făcut acestea? Dacă ai fi păzit porunca Mea, cei care te-au adus în starea aceasta nu s-ar mai fi bucurat. Ci îți spun ție că voi preface bucuria lor în întristare și întristarea ta în bucurie. Apoi te voi pune în cele ale tale, pe tronul de pe care te-au doborât prin înșelare. Iar tronul îl voi pune în locul acesta, ca tu să șezi pe el. Atunci vor fi osândiți, cel care te-a înșelat și slugile lui; și mult se vor căina, văzându-te pe tine stând în tronul acesta de slavă”.

---

20 Adică S-a urcat în carul Său.

CAPITOLUL 40

Apoi Dumnezeu a grăit către arhanghelul Mihail astfel: „Du-te în rai, în cel de-al treilea cer, și adu-Mi trei rânduri de veșminte de vison și mătase”. După care le-a zis lui Mihail, Gavriil, Uriel și Rafail:²¹ „Acoperiți trupul lui Adam cu aceste veșminte, aduce-ți untdelemn de măslina binemirositor și turnați-l peste el”. După ce au făcut toate acestea, au pregătit trupul pentru înmormântare. Atunci Domnul a spus: „Să fie adus și trupul lui Abel”. Și aducând încă un rând de veșminte, l-au pregătit și pe acesta de îngropăciune, căci aceasta nu se făcuse din ziua în care fusese înjunghiat de Cain, fratele lui. Căci vicleanul Cain, deși mult s-a ostenit să-i ascundă trupul, nu a izbutit, fiindcă pământul nu voia să-l primească, spunând: „Nu voi lua la mine²² un trup înainte ca țărâna luată din mine și meșteșugit alcătuită să se întoarcă la mine”.

---

21 Potrivit unei tradiții evreiești, aceștia erau cei patru îngeri care stăteau în jurul tronului lui Dumnezeu.

22 Poate că aici ar trebui să citim „un altul” Sau poate că vrea să însemne: „nu voi primi un trup care nu-mi aparține”.

Așadar îngerii luară trupul și-l așezară pe o stâncă, unde a rămas până în ceasul morții lui Adam. Așa că au fost îngropați împreună, potrivit poruncii lui Dumnezeu, în părțile raiului, în locul acela de unde Dumnezeu a luat țărâna trebuincioasă făcerii lor. Iar Dumnezeu a trimis șapte îngeri în rai; aceștia au adus multe arome, pe care le-au așternut pe pământ. Și așa au luat cele două trupuri, pe care le-au îngropat în locul pregătit înadins pentru aceasta.

Și l-a chemat Dumnezeu pe Adam și i-a zis: „Adame, Adame!” Atunci trupul a răspuns din pământ, zicând: „Aici sunt, Doamne”. Iar Domnul i-a zis: „Ți-am spus doar că țărână ești și în țărână te vei întoarce. Dar Eu iarăși îți făgăduiesc că vei învia; te voi învia în Ziua de Apoi, a învierii din morți, pe tine și pe fiecare om din sămânța ta”.

CAPITOLUL 42

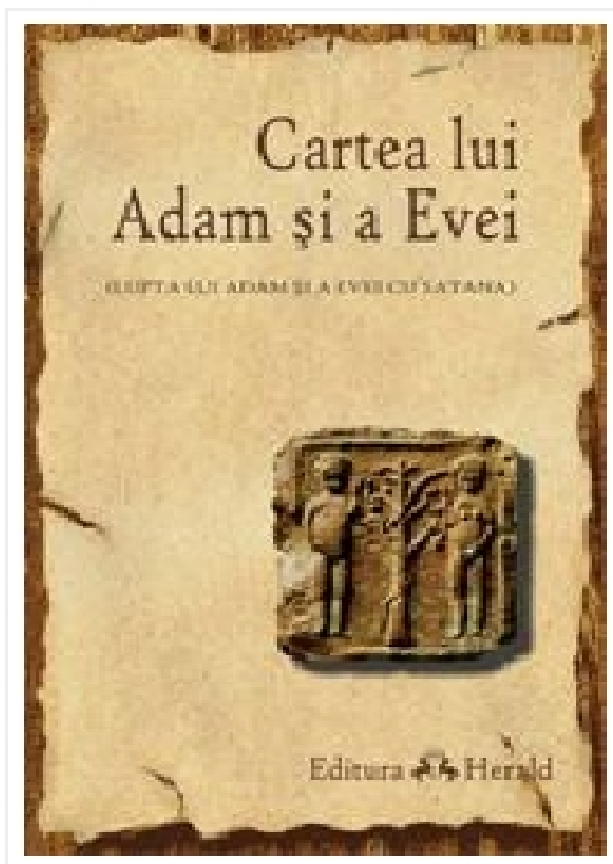
Zicând acestea, Dumnezeu a făcut o pecete în trei colturi cu care a pecetluit mormântul, pentru ca nimeni să nu poată strica ceva în răstimp de șase zile, când și coasta lui avea să se întoarcă în locul de unde fusese luată. Iar după ce mult milostivul Dumnezeu și sfinții îngeri l-au așezat în locașul lui, în a șasea zi a adormit și Eva. În acest răstimp, ea a plâns necurmat gândindu-se la adormirea ei, fiindcă nu știa ce se va petrece cu trupul ei. Chiar în vremea când Domnul se afla în rai pentru înmormântarea lui Adam, au adormit cu toții, atât ea cât și copiii ei, în afară de Set, după cum am mai zis. Iar în ceasul morții ei, Eva s-a rugat stăruitor să fie îngropată în același loc cu soțul ei, zicând: „Domnul meu, Domn și Dumnezeu al Puterilor, rogu-te să nu mă desparți pe mine, roaba Ta, de trupul lui Adam, căci din mădularele lui m-ai făcut pe mine; și cu toate că sunt o păcătoasă și o netrebnică, îngăduie să fiu așezată lângă trupul lui. Și după cum eram împreună în rai, rămânând împreună și după păcat, rogu-te să nu ne desparți nici acum”. Iar după ce s-a rugat astfel, privi la cer, stătu dreaptă și, lovindu-se peste piept, zise: „Dumnezeule a toate, primește duhul meu”. Și pe dată și-a dat duhul ei Domnului.

CAPITOLUL 43

Și murind ea, a venit lângă ea arhanghelul Mihail; apoi au venit trei îngeri care i-au luat trupul și l-au îngropat acolo unde era pus trupul lui Abel. Iar arhanghelul Mihail i-a spus lui Set: „Așa trebuie îngropat fiecare om care moare, până la Ziua învierii”. Și după ce a dat această poruncă, i-a zis: „Mai mult de șase zile să nu jeliți. Iar în cea de-a șaptea, să vă odihniți, fiindcă atunci Dumnezeu se bucură împreună cu îngerii de sufletul care s-a înălțat de la pământ”. Sfârșind de spus toate acestea, arhanghelul Mihail s-a înălțat la ceruri, dând slavă și cântând, „Aliluia²³, Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul”, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, căci Lui i se cuvine toată slava, cinstea și închinarea, împreună cu Duhul Său fără de-nceput și de viață Dătător acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

---

²³ MS. D încheie: „A căruia îi este slava și puterea în veci. Amin. [D este MS milanez pe care Tischendorf îl datează „aproximativ secolul al XI-lea” Apocalypses Apocryphoe, p. xi.-R.]

2. Cartea lui Adam/Cartea lui Adam si a Evei

Notă introductivă

Este o carte apocrifa din traditia ebraica. Despre ea se spune ca ar fi fost scrisa de Moise si Domnul i-a descoperit aceste lucruri atunci cand se afla pe munte timp de 40 de zile inaintea Domnului, dupa cum se afirma in Cartea Jubileelor. Alte carti privitoare la viata lui Adam si Eva mai sunt Apocalipsa lui Moise si Viata slavonica a lui Adam si Eva. Aceasta carte incearca sa arate felul cum a suportat Adam si Eva izgonirea lor din Eden. De asemeni se poate observa viclenia si ura cu care ii urmareste Satan. El cauta sa ii dezinformeze cu privire la Dumnezeu, cu privire la ei si la situatia lor. Satan cauta sa ii induca in eroare spunand omului ca din cauza lui a ajuns el, Satan, asa pe motiv ca ar fi refuzat sa se inchine omului, chemat fiind la aceasta de chiar Mihail din ordinul lui Dumnezeu.

Cartea lui Adam si Eva

Cand au fost goniti din paradisi ei si-au facut un adapost si au petrecut sapte zile jelind si lamentandu-se cu multa durere.

Dar dupa sapte zile a inceput sa le fie foame, si au inceput sa caute ceva de mancare, si nu au gasit.

Atunci Eva i-a zis lui Adam: " Domnul meu, mi-e foame. Mergi, cauta ceva de mancare pentru noi. Poate ca Domnul Dumnezeu va privi in urma ii va fi mila de noi si ne va rechema in locul unde am fost inainte.

Eu si Adam ne-am ridicat am mers sapte zile prin tot tinutul ; si nu au gasit asemenea hrana cum aveau in Eden.

Si Eva i-a zis lui Adam: "Ma vei ucide? atunci am sa mor, si poate ca Domnul Dumnezeu te va aduce pe tine in Eden, caci din cauza mea ai fost tu adus aici".

Adam a raspuns: " Renunta Eva la asemenea cuvinte pentru ca altfel Dumnezeu sa nu aduca alt blestem peste noi.

Cum este posibil ca eu sa ridic mana impotriva propriului meu trup? Nu, hai sa ne ridicam si sa cautam ceva pentru noi ca sa traim mai departe, asa nu vom esua.

Si au mers astfel cautand timp de noua zile, si nu au gasit nimic din ce erau obisnuit sa aibe (de mancare) in Eden, dar au gasit doar mancare pentru animale.

Si Adam i-a spus Evei: " Aceasta a lasat Domnul sa manance salbaticii si animalele; dar noi obisnuiam sa avem hrana pentru ingeri. Dar este corect si drept ca sa plangem inaintea ( ) Dumnezeului care ne-a facut. Hai sa ne caim cu o mare penitenta: poate ca Domnul va fi milostiv cu noi, ii va para rau de noi si ne va da cate putin pentru ca sa putem trai.

Si Eva i-a spus lui Adam: " Ce este penitenta? Spune-mi, ce fel de penitenta trebuie sa fac? Hai sa nu punem o prea mare povara pe noi, pe care sa nu o putem indura, ca prin aceasta Domnul nu va asculta rugaciunile noastre si isi va intoarce fata de la noi, pentru ca noi nu ne-am implinit ce am promis.

Domnul meu cat de mult trebuie sa te pocaiesti pentru ca eu am adus necaz si chin peste tine?

Si Adam i-a spus Evei : " Tu nu poti sa faci asa mult ca mine, ci fa doar atat cat ai putere. Pentru ca eu voi petrece patruzeci de zile postiind, dar tu ridica-te si mergi la raul Tigris si ridica o piatra si stai in picioare pe ea in apa pana la gat in adancimea raului . Si nu lasa sa iasa nici o vorba din gura ta deoarece nu suntem vrednici sa ne adresam Domnului, deoarece buzele noastre sunt necurate de la copacul nepermis si interzis.

Si tu stai in picioare in apa raului treizeci si sapte de zile. Dar eu voi petrece patruzeci de zile in apa Iordanului, poate ca Domnului ii va fi mila de noi.

Si Eva a mers la raului Tigris si a facut asa cum a apus Adam. De asemeni Adam a mers la raul Iordan si a stat in picioare pe o piatra in apa pana la gat.

Si Adam a spus: " Iti spun tie, rau al Iordanului, fi indurereat ca mine, si impreuna cu mine toate (vietuitoarele) care inoata si care sunt in tine si lasa-le sa ma inconjoare si sa jeleasca impreuna cu mine. Nu pentru ele sa se lamenteze, ci pentru mine, pentru ca nu ele au pacatuit ci eu.

Ca la un ordin, toate vietuitoarele au venit si l-au inconjurat si din ceasul acela apa Iordanului a stat nemiscata si curentii ei au fost opriti.

Si au trecut optisprezece zile; apoi Satan s-a transformat intr-un inger de lumina si a

plecat la raul Tigris la Eva si a gasit-o plangand si diavolul insusi s-a prefacut a fi indurerat impreuna cu ea, el a inceput sa planga si i-a spus : “ Iesi din rau si nu te mai lamenta, inceteaza acum cu tristetea si suspinurile. De ce tu si sotul tau Adam sunteti asa de nelinistiti ?

Domnul Dumnezeu ti-a auzit gemetele si ti-a primit pocainta, si noi toti ingerii L-am implorat in favoarea voastra si am facut rugaminti Domnului.

si El m-a trimis sa te scot din apa si sa iti dau hrana pe care ai avut-o in Eden si dupa care plangi tare.

Acum iesi din apa si eu te voi conduce la locul unde hrana ta a fost pregatita”.

Dar Eva a auzit si a crezut si a iesit din apa raului, si carnea ei (tremura) precum iarba din cauza apei reci . Si cand a iesit a cazut pe pamant si diavolul a ridicat-o si a condus-o la Adam.

Dar cand Adam a vazut-o pe ea si pe diavol cu ea, a scancit si a plans tare si a zis: “ O Eva, Eva,

Unde este truda pocaintei tale ?

Cum ai fost tu iarasi prinsa de adversarul tau, prin ale carui mijloace am fost instrainati de locuinta noastra din Eden si bucuria spirituala ?

Si cand ea a auzit asta. Eva a inteles ca (a fost) diavolul (cel care) a convins-o sa iasa din rau; Si a cazut cu fata la pamant si intristarea si chinul si plansul ei au fost marite.

Si ea a plans tare si a spus : “ Vai de capul tau diavole. De ce ne-ai atacat fara motiv ? Ce ai urmarit sa faci cu noi ? Ce ti-am facut noi tie ? pentru ca ne urmaresti cu viclenie ? Sau de ce trebuie ca rautatea ta sa ne atace pe noi? Ti-am luat noi gloria ta si te-am dezonorat? De ce trebuie tu sa ne incurci mereu, dusmanule (si sa ne persecuti) pana la moarte cu rautate si invidie?”

Si cu un oftat greu, diavolul a vorbit: “O, Adame! Toata ostilitatea, invidia si supararea mea este din cauza ta, de cand din cauza ta am fost expulzat din gloria mea, pe care o aveam in ceruri, in mijlocul ingerilor, si din cauza ta am fost eu alungat pe pamant.

Adam a raspuns: ” Ce imi spui tu ? Ce ti-am facut eu tie sau care este vina mea impotriva ta? Vazand ca nu ti-am facut nici un rau (si nu ti-am adresat) nici o injurie, de ce ne urmaresti ?

Diavolul a replicat: “ Adame ce imi spui tu mie ? Din pricina ta am fost aruncat din acel loc.

Cand tu ai fost format, eu am fost aruncat din prezenta lui Dumnezeu si izgonit din compania ingerilor. Cand Dumnezeu a suflat in tine suflare de viata si chipul si asemanarea ta au fost facute conform imaginii lui Dumnezeu, Mihail de asemenea te-a adus si ne-a facut sa ne inchinam tie in apropierea lui Dumnezeu, si Domnul Dumnezeu a zis: Iata-l pe Adam. Te am facut dupa chipul si asemanarea noastra”.

Si Mihail s-a dus si a chemat toti ingerii spunand : “ Inchinati-va imaginii lui Dumnezeu dupa cum Domnul Dumnezeu a poruncit “. Si Mihail insusi s-a inchinat primul apoi m-a chemat si a spus : “ Inchina-te imaginii Domnului Dumnezeu “. Si eu am raspuns : “ Nu am (nevoie) sa ma inchin lui Adam”. Si de vreme ce Mihail continua sa ma sileasca sa

ma inchin, i-am spus :” De ce trebuie sa ma silesti ? Nu ma voi inchina unei fiinte inferioare si mai tinere (decat mine). Sunt mai in varsta fata de el in Creatie, am fost facut inainte sa fie el facut. Este datoria lui sa se inchine mie”.

Cand ingerii care erau sub comanda mea, au auzit aceasta, ei au refuzat sa i se inchine. Si Mihail a spus, “ Inchinati-va imaginii lui Dumnezeu, dar daca nu te vei inchina lui Domnul Dumnezeu va fi manios pe tine”.

Si eu am spus: “ Daca El va fi manios pe mine, imi voi aseza tronul deasupra stelelor cerului si voi fi asemenea Celui Prea Inalt”.

Si Domnul Dumnezeu a fost manios pe mine si ma izgonit pe mine si pe ingerii mei din gloria noastra, si din pricina ta am fost noi izgoniti din locuintele noastre in aceasta lume si aruncati pe pamant.

Si imediat am fost covarsiti de suparare, din moment ce nu am mai fost rasfatati cu asa mare glorie.

Si am fost separati cand te-am vazut in asemenea bucurie si lux. Si printr-o pacaleala am inselat-o pe sotia ta, si ti-am cauzat izgonirea prin ceea ce (a facut) ea din bucuria si luxul tau Dupa cum eu am fost dat afara din gloria mea.

Cand Adam a auzit pe diavol spunand aceasta, a plans tare si a spus: “ O Doamne Dumnezeul meu, viata mea este in mainile tale. Izgoneste acest adversar departe de mine, care a cautat sa imi distruga sufletul, si da-mi mie gloria lui pe care el insusi a pierdut-o”. Si in momentul acela Diavolul a disparut dinaintea lui. Dar Adam a indurat in pocainta lui stand in picioare patruzeci de zile (pana la sfarsit) in apa Iordanului.

Si Eva ia spus lui Adam: “ Te parasesc Domnul meu deoarece viata ta este recunoscuta, deoarece tu nu ai facut nici prima, nici a doua greseala. Dar eu am gresit si am fost corupta pentru ca nu am ascultat porunca lui Dumnezeu; si acum izgoneste-ma din lumina vietii tale si eu voi merge spre apus, si acolo voi fi pana voi muri.”

Si ea a inceput sa mearga spre partile vestice si sa jeleasca si sa planga amar si sa geama tare. Si si-a facut acolo un adapost, in timp ce avea in pantece un copil de trei luni.

Si cand s-a apropiat timpul ca ea sa nasca, ea a inceput sa aibe dureri, si ea a plans tare catre Domnul si a spus: “Fie-ti mila de mine, o, Doamne, ajuta-ma.” Si ea nu a fost auzita si mila lui Dumnezeu nu a inconjurat-o.

Si ea si-a spus :” Cine ii va spune domnului meu Adam ? Va implor, luminatori ai cerurilor, in timp ce va intoarceti spre est, purtati un mesaj catre domnul meu Adam”.

Dar in acel ceas Adam a spus: “ Plangerea Evei a ajuns la mine. Poate ca inca o data sarpele s-a luptat cu ea .”

Si el a mers si a gasit-o intr-o mare suparare. Si Eva a spus :” Din momentul in care te-am vazut, domnul meu, sufletul meu incarcat de suparare a fost inviorat. Si acum implora pe Domnul Dumnezeu in favoarea mea sa te asculte pe tine sa priveasca la mine si sa ma elibereze de durerile mele groaznice.” Si Adam a implorat pe Domnul pentru Eva.

Si iata, au venit doisprezece ingeri si doua “virtuti”, stand in picioare la dreapta si la stanga Evei; si Mihail statea in picioare la dreapta: si el a lovit-o in fata pana la san si a spus Evei : ”Binecuvantata esti tu Eva de dragul lui Adam. Deoarece rugaciunile si

interventiile lui sunt mari, am fost trimis ca tu sa primești ajutorul nostru.

Ridica-te acum si pregatește-te sa nasti. Si ea a nascut un fiu si el stralucea; si dintr-o data copilul s-a ridicat si a alergat si a adus un fir de iarba in mana sa si I l-a dat mamei sale, si numele sau a fost Cain.

Si Adam i-a dus pe Eva si pe baiat si i-a condus spre est. Si Domnul Dumnezeu a trimis diverse seminte prin Mihail, arhanghelul si le-a dat lui Adam si i-a aratat cum sa lucreze si sa cultive pamantul, ca ei sa aibe fructe cu care ei si toate generatiile lor sa poata trai.

Dupa aceasta, Eva a conceput si a nascut un fiu, al carui nume a fost Abel; si Cain si Abel obisnuiau sa stea impreuna.

Si Eva i-a spus lui Adam: “Domnul meu, in timp ce dormeam, am avut o vedenie, cum ca era sangele fiului nostru Abel in mana lui Cain, care il turna in gura sa si il inghitea. De aceea eu sunt trista.

Si Adam a spus: “Ah, daca Cain l-a ucis pe Abel. Hai sa ii despartim unul de celalalt, si hai sa facem pentru fiecare din ei locuinte separate.”

Si ei l-au facut pe Cain un barbat de casa, dar pe Abel l-au facut pastor; pentru ca in acest mod ei sa fie separati reciproc.

Si dupa aceasta, Cain l-a ucis pe Abel, dar Adam avea atunci o suta treizeci de ani, dar Abel a fost ucis cand el avea o suta douazeci si doi de ani. Si dupa aceasta Adam si-a cunoscut sotia si el a avut un fiu si l-a numit Seth.

Si Adam a spus Evei,” Iata, eu am nascut un fiu, in locul lui Abel, pe care l-a ucis Cain”

Si dupa ce Adam l-a nascut pe Seth, el a trait opt sute de ani si a nascut treizeci de fii si treizeci de fiice, in total saizeci si trei de copii. Si ei s-au inmultit pe fata pamantului in popoarele lor.

Si Adam i-a spus lui Seth, “Asculta, fiul meu Seth, caci iti voi povesti ce am auzit si ce am vazut dupa ce mama ta si cu mine am fost izgoniti din Eden.

Cand noi ne rugam, iata ca a venit la mine Mihail arhanghelul, un mesager al lui Dumnezeu. Si eu am vazut o trasura ca vantul si rotile ei erau ca de foc si eu am fost prins in sus in paradisul dreptatii, si eu l-am vazut pe Domnul sezand si fata sa era fierbinte ca focul ce nu putea fi suportat. Si multe mii de ingeri erau in dreapta si in stanga acelei trasuri.

Cand am vazut asta, am fost infricosat, si groaza m-a cuprins si m-am plecat inaintea lui Dumnezeu cu fata la pamant.

Si Dumnezeu mi-a zis: “Iata, tu vei muri, deoarece ai calcat porunca lui Dumnezeu, pentru ca tu ai ascultat mai degraba vocea sotiei tale, pe care ti-am dat-o sub puterea ta, decat sa o supui voii tale. Totusi tu ai ascultat-o pe ea si ai trecut peste cuvintele mele.

Si cand am auzit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, m-am plecat pana la pamant si m-am inclinat Domnului si am spus, “Domnul meu, Dumnezeu atotputernic si milostiv, Cel sfant si drept, nu lasa numele care este patruns de majestatea Ta sa fie patat, ci converteste-mi sufletul, caci eu voi muri si suflarea mea va iesi din gura mea. Nu ma alunga din prezenta ta, (pe mine) cel pe care l-ai creat din lutul pamantului. Nu il alunga din gratia Ta pe cel pe care Tu l-ai hranit.”

Si iata! Un cuvânt privitor la tine a venit peste mine si Domnul mi-a spus, “Deoarece

zilele tale au fost obisnuite, tu ai fost creat cu o dragoste pentru cunoastere; de aceea nu va fi luat de la samanta ta pentru totdeauna dreptul de a ma sluji.”

Si cand am auzit aceste cuvinte, m-am aruncat cu fata la pamant si L-am adorat pe Domnul Dumnezeu si am spus, "Tu esti Dumnezeul vesnic si suprem; si toate fiintele iti dau onoare si lauda.

Tu esti Lumina adevarata ce straluceste deasupra tuturor luminilor, Viata vie, Puterea atotputernica infinita. Tie, puterile spirituale iti dau onoare si lauda. Tu reversi peste rasa oamenilor abundenta milei Tale."

Dupa ce m-am inchinat Domnului, imediat Mihail, arhanghelul Domnului m-a apucat de mana si m-a alungat din paradisul viziunii si al poruncii Domnului.

Si Mihail tineva o nuia in mana sa, si el a atins apele, care erau in cerc in jurul Edenului, si ele au inghetat. Si eu am traversat, si arhanghelul Mihail a traversat cu mine, si el m-a condus inapoi la locul de unde ma luase.

Asculta, fiul meu Set, chiar si restul secretelor (si lucrurilor sfinte) care vor fi, care mi-au fost descoperite cand am mancat din copacul cunostintei, am stiut si am inteles ce se va intampla in aceasta era; [ce Dumnezeu intentioneaza sa faca creatiei sale a rasei oamenilor. Domnul va aparea intr-o flacara de foc (si) din gura majestatii Sale El va da porunci si legi [din gura Sa va iesi o sabie cu doua taisuri] si ei Il vor sfinti in casa locuintei majestatii Sale.

Si El le va arata locul minunat al majestatii Sale. Si apoi ei vor construi o casa Domnului Dumnezeului lor pe pamantul pe care El il va pregati pentru ei si acolo ei vor calca legile Sale si sanctuarele lor vor fi arse si pamanturile lor vor fi parasite si ei insisi vor fi imprastiati; pentru ca au starnit mania lui Dumnezeu. Si inca o data El ii va face sa se intoarca din imprastierea lor; si din nou vor zidi casa lui Dumnezeu;

Si in timpurile din urma casa lui Dumnezeu va fi preamarita mai mult decat cea din vechime. Si inca o data nedreptatea va intrece dreptatea. Si apoi Dumnezeu va locui cu oamenii pe pamant [in forma vizibila]; si apoi, dreptatea va incepe sa straluceasca. Si casa lui Dumnezeu va fi onorata in timp si dusmanii lor nu ii vor mai putea rani pe oamenii care cred in Dumnezeu; si Dumnezeu Isi va ridica un popor credincios, pe care il va salva pentru eternitate, si cei lipsiti de pietate vor fi pedepsiti de Dumnezeu imparatul lor, oamenii care au refuzat sa iubeasca legea Sa. Cer si pamant, nopti si zile, si toate fiintele il vor asculta, si nu vor trece peste poruncile Sale. Oamenii nu isi vor schimba lucrarile, ci ei vor fi schimbati de la parasirea legii lui Dumnezeu. Apoi Domnul va respinge de la El pe cei rai, si dreptii vor straluci ca soarele, in ochii lui Dumnezeu.

Si in acel timp, oamenii vor fi purificati prin apa de pacatele lor. Dar cei ce nu doresc sa fie purificati prin apa vor fi condamnati. Si va fi fericit omul care si-a stapanit sufletul, cand va veni Judecata si maretia lui Dumnezeu va fi vazuta printre oameni si faptele lor vor fi cercetate de Dumnezeu, judecatorul drept.

Dupa ce Adam a implinit nouasutetreizeci de ani, deoarece el stia ca zilele sale ajungeau la sfarsit, el a spus: "Lasa-i pe toti fiii mei sa se adune la mine, pentru ca eu sa ii pot binecuvanta inainte sa mor si sa vorbesc cu ei".

Si ei s-au strans in trei parti, inaintea lui, in casa de rugaciune, unde ei obisnuiau sa se

inchine Domnului Dumnezeu.

Si ei l-au intreat(spunand): "Ce te preocupa, tata, ca a trebuit sa ne strangi, si de ce stai intins pe patul tau?"

Atunci Adam a raspuns si a spus: "Fiii mei, eu sunt bolnav si in dureri." Si toti fiii lui i-au spus: "Ce inseamna, tata aceasta boala si durere?"

Apoi fiul sau Set a spus: "O, domnul meu, poate tu ai tanjit dupa fructul interzis, pe care tu obisnuiai sa il mananci, si de aceea tu esti intristat. Porunceste-mi, si eu voi merge la cele mai apropiate porti ale Paradisului si imi voi pune pamant in cap, si ma voi arunca la pamant inaintea portilor Paradisului si voi plange si voi incerca sa il conving pe Dumnezeu, poate El ma va asculta si isi va trimite ingerii sa imi aduca fructul dupa care tanjesti.

Adam a raspuns: Nu, fiul meu, nu tanjesc (dupa acesta) dar ma simt slabit si am dureri mari in trupul meu.

Set a raspuns: Ce este durerea? Domnul meu, tata, eu nu stiu, dar nu ascunde de noi, ci spune-ne (despre aceasta).

Si Adam a raspuns si a zis: Ascuta-ma fiule, cand Dumnezeu ne-a creat, pe mine si pe mama ta, si ne-a pus in Paradis, El ne-a dat fiecare copac care are roade sa mancam, El ne-a interzis sa mancam din Copacul cunostintei binelui si raului, care este in mijlocul Paradisului, spunand:

"Nu mancati din el", dar Domnul mi-a dat o parte din Paradis mie si (o parte) mamei tale. Copacii din partea de est si din nord, care se afla langa Aquilo mi i-a dat mie, si mamei tale i-a dat partile de la sud si vest.

(In plus), Domnul ne-a dat doi ingeri sa ne pazeasca. A venit timpul cand ingerii s-au inaltat sa se inchine inaintea fetei lui Dumnezeu; imediat dusmanul a gasit oportunitatea cand ingerii erau absenti si diavolul a condus-o pe o alta cale pe mama ta sa manance din copacul ne permis si interzis. Si ea a mancat si mi-a dat si mie.

Si imediat, Domnul Dumnezeu a fost foarte manios pe noi, si Domnul mi-a spus: "Pentru ca nu ai ascultat porunca mea si nu te-ai supus Cuvantului Meu, pe care ti l-am spus, iata, voi aduce asupra trupului tau 70 lovituri; cu diverse intristari vei fi chinuit incepand cu capul tau si ochii tai si urechile tale pana la unghiile degetelor de la picioare, si in fiecare membru.

Aceasta a dat Dumnezeu ca pedeapsa. Toate aceste lucruri Domnul mi-a trimis si la tot neamul nostru.

Astfel a vorbit Adam fiilor lui, si a fost cuprins de dureri mari si a strigat cu voce tare: "Ce sa fac eu? Sunt in suferinta. Atat de crunte sunt durerile care mi s-au dat."

Si cand Eva l-a vazut plangand, si ea a inceput sa planga si a zis: "O, Doamne, Dumnezeul meu, Da-mi mie durerea lui deoarece eu sunt cea care am pacatuit.

Si Eva i-a spus lui Adam: doamne, da-mi o parte din durerile tale, deoarece aceste dureri au venit la tine din vina mea.

Si Adam i-a spus Evei: Ridica-te si mergi cu fiul meu Set in apropierea paradisului si puneti-va pamant in cap si aruncati-va la pamant, si plangeti inaintea lui D-zeu. Poate El va avea mila (de voi) si isi va trimite ingerii la copacul milei Sale, din care curge uleiul

vietii, si iti va da o picatura din el, cu care sa ma ungi pe mine, ca eu sa ma odihnesc in durerile acestea care ma macina.

Atunci set si mama lui au plecat spre portile Paradisului. Si in timp ce ei mergeau, iata a aparut o fiara (sarpe) si l-a atacat si l-a muscat pe Set.

Si imediat ce Eva l-a vazut, ea a plans si a zis: Vai, nenorocita femeie sunt. Sunt blestemata fiindca nu am pazit porunca Domnului.

Si Eva i-a zis sarpelui cu voce tare: bestie blestemata! Cum de nu ti-e frica sa te ridici impotriva celui creat dupa chipul lui Dumnezeu, ci ai indraznit sa te lupti cu el?

Bestia a raspuns in limba oamenilor: "Nu impotriva ta ,Eva este indreptata mania noastra? Nu esti tu obiectul maniei noastre?"

Spune-mi, Eva, cum a fost gura mea deschisa ca sa mananc fructul? Dar acum daca te voi mustra, nu vei putea indura.

Atunci Set a zis bestiei: Domnul Dumnezeu te-a condamnat . Taci, amuteste, inchide-ti gura, inamic blestemat al adevarului, nimicitor si distrugator. Pleaca dinaintea fetei lui Dumnezeu pana in ziua in care D-nul D-zeu iti va porunci sa vii pentru pedeapsa. Si bestia i-a spus lui Set: "Iata, eu plec din prezenta chipului lui Dumnezeu, dupa cum ai spus" Imediat, el l-a parasit pe Set, ranit de dintii lui.

Dar mama lui Set a mers in apropiere de paradis pentru uleiul indurarii si sa il unga pe Adam care era bolnav: si au sosit la portile paradisului si au luat pamant si si-au pus in cap si sau plecat cu fata la pamant si au inceput sa planga si au jelit tare implorandu-l pe Dumnezeu sa aiba mila de Adam in durerile lui, si sa isi trimita ingerul ca sa le dea uleiul din copacul indurarii lui.

Dar dupa ce s-au rugat si au implorat pentru mai multe ore, iata a aparut ingerul Mihail si le-a spus. Am fost trimis la tine de la Dumnezeu, eu sunt numit de Dumnezeu peste trupurile oamenilor si iti spun Set, om al lui Dumnezeu, nu mai plange si nu mai te ruga sa convingi pe Dumnezeu in legatura cu uleiul de la copacul indurarii ca sa il ungi pe tatal tau Adam pentru durerile din trupul lui.

Caci iti spun tie, ca in nici un caz nu vei putea primi uleiul decat in zilele din urma.

Cand s-au implinit cinci mii cinci sute de ani, atunci va veni peste pamant cel mai iubit rege Hristos, fiul lui Dumnezeu, sa invie trupul lui Adam si cu el sa invie trupurile mortilor.

El insusi, Fiul lui Dumnezeu, cand vine va fi botezat in raul Iordan si cand va fi iesit din raul Iordan, atunci ii va unge pe toti cei ce cred in el cu uleiul indurarii. Si uleiul indurarii, va fi din generatie in generatie pentru aceia care sunt gata sa fie nascuti din nou din apa si Duhul Sfant spre viata vesnica. Atunci, cel mai iubit Fiu al lui Dumnezeu, Hristos, coborand pe pamant iti va conduce tatal, Adam spre Paradis la Copacul indurarii]

Dar tu, Set, mergi la tatal tau Adam pentru ca timpul vietii lui s-a implinit. In sase zile sufletul lui ii va parasii trupul, si cand va pleca, tu vei vedea mari minuni in Cer si pe pamant si in luminatorii cerului. Cu aceste cuvinte, Mihail a plecat de la Set. Si Eva si Set s-au intors, purtand cu ei ierburi aromate, nard , brandusa, obligeana, scortisoara.

Si cand Set si mama lui au ajuns la Adam, ei i-au spus cum bestia (sarpele) l-a Muscat

pe Set.

Si Adam i-a zis Evei: Ce ai facut? Ai adus o mare urgie peste noi, nelegiuire si pacat pentru toate generatiile noastre. Si ce ai facut, sa le spui copiilor tai dupa moartea mea cei care vor veni dupa noi va trebui sa trudeasca si sa obosesca si tot vor avea nevoie si ne vor blestema si vor spune: Toate lucrurile rele parintii nostri care au fost la inceput le-au adus peste noi.

Cand Eva a auzit aceste cuvinte, ea a inceput sa planga si sa se jeleasca. Si dupa cum arhanghelul Mihail a prezis, dupa 6 zile Adam a murit. Cand Adam a presimtit ca timpul mortii sale era aproape, le-a spus tuturor fiilor lui: Iata, eu am 936 ani si daca mor, sa ma ingropati spre rasarit in campul de acolo. Si s-a intamplat ca atunci cand si-a terminat vorbirea, si-a dat duhul.

(Atunci) soarele si luna si stelele s-au intunecat timp de 7 zile si set in durerea lui a imbratisat de jos trupul pe tatalui lui , si Eva se uita la pamant cu mainile incrucisate deasupra capului Si toti copiii sai au plans cu multa amaraciune.

Si iata, a aparut mihail ingerul si a stat in picioare la capul lui Adam si i-a spus lui set: Ridica-te de pe trupul tatalui tau si vino la mine sa vezi osanda lui pe care i-a pregatit-o Domnul dumnezeu. El este creatia lui dzeu si lui Dumnezeu i-e mila de el.

Si toti ingerii au suflat din trompeta si au strigat: Bindecuvantat esti tu Doamne, pentru ca ai avut mila de creatia Ta.

Apoi Set a vazut mana lui Dumnezeu intinsa, tinandu-l pe Adam. Si El l-a dat lui Mihail spunand: Va fi in grija ta pana la ziua Judecatii si pedepsei, pana in anii de pe urma cand ii voi schimba intristarea in bucurie.

Atunci el va sta pe tronul celui care l-a inlocuit.

Si Domnul a zis din nou ingerilor Mihail si Uriel : Adu-mi 3 haine de lana si intinde-le peste Adam si alte haine de lana peste Abel, fiul lui si ingroapa-I pe Adam si Abel, fiul lui.

Si toate puterile ingeresti au defilat prin fata lui Adam si sinul mortilor a fost sfintit.

Si ingerii Mihail si Uriel i-au ingropat pe Adam si Abel in Paradis inaintea ochilor lui Set si mamei lui [si nimanui altcuiva]

Si Mihail si Uriel au spus: “Dupa cum ai vazut, in acelasi mod sa iti ingropi mortii”.

La 6 zile dupa ce Adam a murit, Eva a presimtit ca ea va muri, Deci si-a adunat toti fiii si fiicele, Set cu 30 frati si 30 surori si Eva le-a spus la toti: Ascultati-ma copii, si va voi spune ce ne- a zis arhanghelul Mihail cand eu si tatal tau am incalcat porunca lui D-zeu Din cauza nelegiurii tale, Domnul nostru va aduce asupra rasei tale mania judecatii Lui, mai intai prin ploaie, apoi prin foc; prin acestea doua va judeca Domnul toata rasa umana.

Dar Ascultati-ma copii, faceti va tablite din piatra si altele din lut si scrieti pe ele toata viata mea si a tatalui vostru, si ceea ce ati vazut si ati auzit de la noi.

Daca Domnul va judeca neamul nostru prin apa tablele din lut vor fi dizolvate iar cele din piatra vor ramane. Dar daca o va face prin foc tablele din piatra vor fi sparte iar cele din lut vor fi arse.

Cand Eva a spus toate acestea copiilor ei si-a ridicat mainile spre cer in ruga si-a plecat

genunchi la pamant si in timp ce se inchina Domnului si ii dadea multumire si-a dat duhul. Dupa aceea toti copiii ei au ingropat-o cu bocete.

Dupa ce au jelist 4 zile Mihail arhanghelul a aparut si ia spus lui Set, om al lui Dumnezeu sa nu jelesti un mort mai mult de 6 zile deoarece in a saptea zi este semnul invierii si odihna erei care va veni; in a saptea zi Domnul sa odihnit de toate lucrarile Lui.

Dupa aceea Set a facut tablitele

Sfarsit

Versiune scrisa si tradusa de echipa Dovewings cu ajutorul fratelui Steve Dodwell

Cartea lui Enoh

Editura Herald

3. Cartea lui Enoch completa

Capitolul 1

1. Iata cuvintele lui Enoh prin care el binecuvinteaza pe cei alesi si cei drepti care vor trai timpuri de mahnire profunda, cand vor fi respinse toate rautatile si toate nelegiuirile. Enoh, om drept care a mers in fata Domnului, cand ochii lui au fost deschisi si cand el a contemplat o viziune sfanta in Ceruri si a spus: " Iata ce mi-au prezentat ingerii".
2. Acesti ingeri mi-au dezvaluit toate lucrurile si mi-au dat minte sa inteleg ce am vazut, cele ce nu vor avea loc in aceasta generatie ci intr-o generatie urmatoare, pentru binele celor alesi.
3. Aceasta pentru ca eu am putut vorbi si discuta cu cel care va parasi intr-o zi locuinta sa celesta, Sfantul si Atotputernicul, Domnul acestei lumi.
4. Cel care va cobora o zi pe varful muntelui Sinai, aparand in tabernacolul sau si manifestandu-se cu toata forta puterii Sale divine.
5. Toti cei prezenti vor fi ingroziti de spaima.
6. La fel pe tot pamantul vor fi cuprinsi de teama si groaza. Muntii se vor prabusi, colinele se vor scufunda, ele se vor topi in fata Sa, ca ceara in fata flacarii. Pamantul va fi acoprit cu apa si vor pieri toti cei ce-l locuiesc, asadar toate fiintele vor fi judecate, toate chiar si dreptii.
7. Dar cei drepti vor obtine linistea; El ii va feri pe cei alesi si le acorda iertarea Sa.
8. Atunci ei vor deveni proprietatea lui Dumnezeu; ei vor fi coplesiti de fericire si binecuvantare; splendorile Divinitatii ii vor lumina.

Capitolul 2

Iata! El soseste cu zece mii dintre sfinitii sai pentru a judeca toate creaturile, pentru a nimici toate rasele de raufacatori so a condamna cu tarie crimele pe care pacatosii si nelegiuitii le-au facut contra lui.

Capitolul 3

1. Toti aceia care locuiesc in Ceruri cunosc ce se intampla pe pamant.
2. Ei stiu ca sferele ceresti care ne lumineaza nu-si schimba niciodata drumul; ca fiecare din ele rasar si apun cu regularitate, la timpul propriu fiecaruia, fara a se abate niciodata de la ordinele pe care le-a primit. Ei privesc pamantul si stiu imediat totul despre el de la inceput si pana la sfarsit.
3. Ei vad ca fiecare din creatiile lui Dumnezeu urmeaza fara abatere drumul care i-sa dat. Ei vad vara si iarna; vad ca pamantul e indestulat cu apa si ca norii, ceta si ploaia improspateaza vahduhul.

Capitolul 4

Ei vad si admira cum fiecare copac isi alcatuieste coroana sa de frunze, cum apoi o pierde, cu exceptia a 14 copaci privilegiati care raman totdeauna verzi si care in timpul multor ierni creaza impresia de primavara.

Capitolul 5

Ei admira apoi in zilele de vara cum soarele incalzeste pamantul, inca de la inceputul drumului sau, in timp ce voi cautati racoarea frunzisului; in timp ce pamantul crapa de caldutra arzatoare si voi nu mai sunteti in stare sa va plimbati nici la munte, nici la ses.

Capitolul 6

1. Ei admira apoi cum in copaci la adapostul frunzelor se incarca in acelasi timp de fructe; dar de asemenea ei inteleg, si in acelasi timp recunosc ca toate aceste lucruri sunt facute pentru noi de Cel care traieste vesnic.

2. Ca toate lucrarile din fiecare an, ca toate creatiile Sale urmeaza fara abatere ordinea dinainte stabilita; si totusi; cand Dumnezeu hotaraste asa toate lucrurile trebuie sa dispara.

3. Ei vad cum marile si raurile savarsesc fiecare misiunea lor.

4. In timp ce voi, voi suportati cu greutate , voi nu duceti la bun sfarsit multe din obligatiile voastre fata de Domnul vostru, voi calcati ordinele Sale; voi denigrati maretia SA, si gurile voastre hulesc prin pronuntarea de blasfemii impotriva maiestatii Sale.

5. Pacatosi cu inima impietrita, nu va exista nici un fel de pace pentru voi.

6. Zilele voastre vor fi blestemate si anii vietii voastre vor fi stersi din cartea vietilor; veti fi dispretuiti de toate creaturile si nu veti obtine nici o indurare.

7. In acea zi linistea voastra va disparea pentru totdeauna, fiind blestemati de toti dreptii si pacatosii insisi va vor respinge.

8. Da, ei va vor dispretui la fel ca nelegiuitii.

9. Dar pentru alesi, a lor va fi lumina, bucuria, pacea; a lor este mostenirea pamanteasca.

10. Pentru voi necredinciosilor, pentru voie blestem.

11. Atunci alesii vor primi intelepciunea, si nu va mai fi incalcata ordinea, nu se vor mai face nelegiuiri si nu vor mai fi orgoliosi: ci ei se vor purta cu grije, se vor smeri si nu vor incalca legile sfinta.

12. Astfel ei nu vor fi pedepsiti niciodata, toata viata lor, iar moartea lor va fi fara tulburari si durere; viata lor va fi implinita; vor imbatrani in bucurie si pace; si anii lor de fericire se vor inmulti cu bucurii, cu liniste, fara nori, fara tulburari, in toti anii vietii lor.

Capitolul 7

1. Pe cand copii oamenilor se inmultisera in acele zile. s-a facut ca ficele lor s-au nascut gratioase si frumoase.

2. Si atunci, cand ingerii, copii Cerurilor, le-au vazut, s-au indragostit de ele; si ei si-au spus unii altora: sa ne alegem femei din rasa oamenilor si sa avem copii cu ele.

3. Atunci, Samyaza, seful lor a zis: " Eu ma tem ca voi nu veti fi in stare sa va impliniti gandul vostru".
4. " Si ca eu voi suporta singur pedeapsa pentru crima voastra".
5. Dar ei au raspuns: noi va juram.
6. Si noi ne legam cu totii cu blestem; noi nu vom schimba cu nimic planul nostru, noi vom savarsi ceea ce am hotarat.
7. Intr-adevar ei au jurat si s-au legat intre ei printr-un legamant cu blestem. Ei erau in numar de 200 si coborau din Adis, loc asezat in apropierea muntelui Hermon.
8. Acest munte era denumit Hermon (in original armon), pentru ca acolo au jurat si s-au legat printr-un legamant cu blestem.
9. Iata numele sefilor lor: Samyaza, seful lor, Urakabameel, Akibeel, Tamiel, Ramuel, Danel, Azkeel, Sarakmyal, Asael, Armers, Batraal, Anane, Zavebe, Samsaveel, Ertael, Turel, Yomyael, Arazeal. Acestia erau sefii celor 200 de ingeri; si restul erau toti cu ei.
10. Si ei si-au ales fiecare cate o femeie, si s-au apropiat de ele si au convietuit cu ele; si ei le-au invatat vrajitorii, farmece si insusirile radacinilor si arborilor.
11. Si aceste femei ai zamislit si au nascut uriasi.
12. Statura lor era de 300 de coti. Ei au inghitit tot ce munca oamenilor poate sa produca, si n-a fost chip sa fie saturati.
13. Atunci s-au intors impotriva oamenilor insisi ca sa-i manance.
14. Si au inceput a se repezi la pasari, la dobitoace, la taratoare si la pesti, pentru a-si potoli foamea cu carnea lor si setea cu sangele lor.
15. Si atunci pamantul a murmurat impotriva celor rai.

Capitolul 8

1. Azayel i-a mai invatat pe oameni sa faca sabii, cutite, scuturi, platose, oglinzi; el le-a aratat cum sa faca bratari si podoabe, cum sa foloseasca vopsele, arta de a-si inegri spancenele, de a folosi pietre pretioase si tot soiul de spoieli, astfel incat oamenii s-au stricat.
2. Nelegiuirea s-a intins; depravarea s-a inmultit, creaturile incalcau orice ordin si distrugeau tot ce le iese in cale.
3. Amazarak i-a invatat to felul de vrajitorii, de farmece si insusirile radacinilor.
4. Armers i-a invatat arta de a dezlega vrajitoriile.
5. Barkayal i-a invatat arta de a urmarii stelele.
6. Akibeel i-a invatat semnele.
7. Tamiel i-a invatat astronomia.
8. Si Asaradel i-a invatat miscarile lunii.
9. Si oamenii, pe punctul de a pieri, au murmurat si glasurile lor s-au ridicat pana la cer.

Capitolul 9

1. Atunci Mihail si Gabriel, Rafael, Suryal si Uriel, isi coborara privirile lor din Cer spre pamant, si au vazut valurile de sange care-l inroseau; si nedreptatile care se savarseau; si si-au spus unul altuia: "Aceasta este larma strigatelor lor".

2. Pamantul caruia i s-a furat copiii si-a ridicat glasul pana la portile Cerului.
3. Catre voi, o! spirite ceresti , catre voi se ridica plangerile sufletelor spunand: Obtineti pentru noi dreptate de la Prea-Inaltul. Atunci ei au spus Domnului si Stapanului lor ; Tu esti Domnul domnilor, Zeul zeilor, Regele regilor. Tronul gloriei Tale se inalta pentru vesnicie, si pe veci Numele Tau este sfintit si slavit. Tu esti binecuvantat si slavit pentru totdeauna.
4. Tu esti Creatorul, Stapanul preamarit al tuturor lucrurilor; nimic nu este ascuns privirilor Tale; Tu stapanesti peste toate si nimic nu poate ocoli puterea Ta.
5. Tu ai vazut ce a facut Azazyel; cum i-a invatat pe oameni tot felul de nedreptati, si cum a aratat el lumii tot ce se petrece in Ceruri.
6. Samyaza, de asemenea, a invatat pe oameni vrajitorii, el pe care Tu l-ai asezat deasupra tuturor camarazilor sai . Ei s-au insotit cu ficele oamenilor; au pacatuit cu ele si s-au dezonorat.
7. El le-au dezvaluit lor crimele; e cele mai dezgustatoare.
8. Si femeile au nascut uriasi.
9. Si tot pamantul a fost acoperit de sange si faradelegi.
10. Si iata acum, ca sufletele celor moprti, ridica glasurile catre tine.
11. Si s-au ridicat plansetele lor pana la portile cerului.
12. Vaietele lor urca spre tine; oamenii nu pot sa scape de salniciile care acopera fata pamantului. Insa Tu cunosti toate lucrurile, chiar inainte ca ele sa ia fiinta.
13. Tu cunosti toate lucrurile: Tu stii tot ce se intampla si totusi nu ne spui nimic.
14. Pentru atatea crime, ce trebuie sa facem noi celui rau ?

Capitolul 10

1. Atunci Prea-Inaltul, Cel mare si sfant, si-a facut auzita vocea.
2. Si il trimise pe Arsayalalyur la fiul lui Lameh (adica Noe).
3. Ii spuse: Vorbeste-i in Numele Meu, dar ascunde-te de ochii lui.
4. Apoi dezvaluie-i marele prapad care va face sa piara toti oamenii: intrucat apele potopului se vor revarsa pe toata fata Pamantului si toate creaturile vor fi distruse.
5. Dar invata-l c alea de a scapa; spune-i lui in ce chip rasa lui va avea fiinta pe tot pamantul.
6. Apoi, Domnul spuse catre Rafael: " Prinde-l pe Azazyel, leaga-i picioarele si mainile; arunca-l in intunericul vesnic si paraseste-l in pustia Dudael".
7. Fa sa ploua peste el pietre grele si ascutite; invaluieste-l in intunec deplin.
8. Sa ramana acolo pentru totdeauna ,fie ca fata sa sa ramana acoperita cu un voal gros; si fie ca el sa nu mai vada lumina niciodata.
9. Si cand se va face ziua judecatii, arunca-l in foc.
10. Intre timp, curata pamantul pe care ingerii l-au dezonorat; prevesteste-i viata; prevesteste-i ca Eu il voi reinvia.
11. Fii oamenilor nu vor pieri cu totii, din pricina tainelor pe care veghetorii lor li le-au aratat si pe care ei le-au aratat urmasilor lor.

12. Dar pamantul a fost murdarit de invataturile necurate ale lui Azazyel. Si de aceea el trebuie sa fie facut raspunzator de toate crimele.
13. Domnul i-a spus lui Gabriel : "Mergi la fiintele cele rele, la cei condamntati, la copii depravarii, omoara acesti copii de depravati, acesti urmasi ai ingerilor veghetori, din mijlocul oamenilor; impinge-i, atatai pe unii contra altora. Fa-i sa piara de propriile lor maini; pentru ca zilele lor nu vor fi implinite.
14. Ei te vor implora, dar rugile lor nu vor obtine nimic pentru ei; si ei vor spera in zadar pentru copii lor viata de veci si chiar o viata de 500 de ani.
15. Dupa aceea Domnul ii spuse lui Mihail: Du-te si anunta pedeapsa care-l asteapta pe Samyaza si pe toti cei care au participat la crimele acestea, care s-au unit cu femeile, care s-au dezonorat prin tot felul de murdarii. Si cand fii lor vor fi omorati, cand ei vor fi vazut ca a pierit tot ce le-a fost mai scump pe lume, incatuseaza-i sub pamant pentru saptezeci de generatii pana in ziua judecatii si a sfarsitului lumii; si cuvantul acestei judecati ii va osandi pe veci.
16. Atunci ei vor fi aruncati in adancul unui foc care ii va chinui fara incetare; si ei vor ramane asa o vesnicie.
17. Impreuna cu ei, seful lor va arde in flacari; si cu totii vor fi incatusati pana la moartea unui mare numar de generatii.
18. Nimiceste, in acelasi timp, toate sufletele dedate la jocurile vinovate, omoara urmasii ingerilor veghetori; destul si prea mult timp ei au oropsit semintia omeneasca.
19. Prigonitorii sa fie stersi de pe suprafata pamantului.
20. Raul sa fie nimic.
21. Si ramura dreptatii si a omeniei sa infloreasca si sa devina o marturie a binecuvantarii.
22. Caci dreptatea si omenia vor trebui sa infloreasca in bucurie pentru timpuri fara de sfarsit.
23. Si atunci cei sfinti vor inalta Domnului rugaciuni de indurare si vor trai pana cand vor da nastere la o mie de copii; in timp ce zilele tineretii lor si sabaturile lor se vor scurge in bucurie si pace. In aceasta epoca tot pamantul va fi cultivat in dreptate; el se va acoperi de arbori si de binecuvantari; vor fi saditi pomi bogati in roade.
24. Vita de vie va creste din abundenta si va produce struguri din belsug toate semintele care vor fi incredintate pamantului, vor da o mie de masuri pentru una; si o masura de masline va ajunge la 10 teascuri de ulei.
25. Pamantul va fi mantuit de toate silniciile, de toate nedreptatile, de toate crimele, de toate nelegiuirile, de tot ce il poate murdari. Raul va disparea pentru totdeauna.
26. Atunci, copiii oamenilor vor trai in dreptate, si toate neamurile imi vor da onorurile care mi se datoreaza; toate ma vor binecuvanta; toate ma vor adora.
27. Pamantul se va elibera de toata stricaciunea, de toate crimele, de toate caznele, de toata suferinta, si el nu va mai avea a se teme ca-i voi trimiteun potop nimicitor.
28. In acele zile, voi deschide comorile binecuvantarilor pastrate in cer, le voi raspandi pe pamant si ele vor aduce spor in lucrarile si munca oamenilor.
29. Pacea si dreptatea se vor uni cu oamenii si aceasta unire sfanta va dura cat va fi

lumea si cat vor fi generatiile.

Capitolul 11

1. Inainte de a se implini toate aceste lucruri Enoh a fost rapit de pe pamant; si nimeni nu a stiut unde a fost si nici ce a devenit.
2. Toate aceste zile, el le-a petrecut cu sfintii si cu ingerii veghetori.
3. Eu, Enoh voi binecuvanta pe Domnul, merele rege al pacii.
4. Si iata: ingerii veghetori m-au numit Enoh scribul.
5. Si Domnul mi-a zis: Enoh scrib al dreptatii, du-te si vorbeste ingerilor veghetori al cerului, care au parasit inaltimile desavarsite ale cerului si locuintele lor vesnice, cei care s-au dezonorat cu femei.
6. Si au facut ca oamenii, luand neveste dupa exemplul lor si strivand tot pamantul.
7. Spune-le lor ca pe pamant, ei nu vor capata niciodata, nici liniste, nici iertarea pacatelor lor. Niciodata nu se vor bucura de urmasii lor; ei ii vor vedea murind pe cei ce le sunt mai dragi; ei vor plange dupa fii lor ucisi si ma vor ruga pentru ei, dar niciodata nu vor obtine pacea sau iertarea.

Capitolul 12

1. Atunci Enoh pleca si ii spuse lui Azazyel; Nu mai exista liniste pentru tine, o mare sentinta s-a pronuntat impotriva ta. Vei fi incatusat;
2. Nu va fi niciodata pentru tine nici usurare, nici iertare, nici putinta unui ajutor, din cauza faradelegilor pe care tu le-ai aratat.
3. Si pentru ca tu i-ai invatat pe oameni sa-l insulte pe Dumnezeu, sa pacatuiasca si sa-i asupreasca pe semenii lor.
4. Apoi l-am parasit si am mers sa le anunt eu insumi noutatile la tovarasii lui de crime.
5. Si ei s-au inspaimantat si au fost apucati de un trumurt ingrozitor.
6. Si ei m-au implorat sa scriu pentru ei o plangere umila, pentru a obtine iertarea greselilor lor ; m-au rugat s-o fac sa ajunga la tronul lui Dumnezeu din cer, caci ei nu indrasnesc sa i se adreseze, nici sa-si ridice ochii spre cer din cauza marelui pacat pentru care au fost judecati.
7. Atunci, eu am scris o plangere umila in sprijinul lor, pentru a obtine liniste si iertare pentru tot ce au facut.
8. Apoi i-am parasit si mi-am continuat drumul, recitind mereu plangerea lor, catre apele lui Danedan care se afla la rasarit de Hermon si acolo m-am culcat.
9. Si iata ca am avut un vis si o viziune divina. Am cazut in extaz si am vazut atunci pedeapsa pe care trebuia sa o anunt, vestea trista si mustratoare pentru copiii cerului. Cand m-am trezit, ma aflam in apropierea apei. Ei erau adunati, plangeau si fetele lor erau intoarse catre Ubelseiael, loc asezat intre Liban si Semeser.
10. Le-am impartasit viziunile mele si visele mele.
11. Si le-am spus aceste cuvinte de judecata si dojenile pe care le meritau copiii cerului.

Capitolul 13

1. Aceasta este cartea cuvintelor de judecata si cuvintele adresate ingerilor veghetori, care sunt in aceasta lume, dupa porunca pe care mi-a dat-o in viziunea mea Cel Sfant si Cel Mare. Am vazut atunci in vis ca vorbeam cu limba mea din carne si cu acelasi suflu cu care Atotputernicul a insufletit buzele oamenilor pentru a se intelege intre ei.
2. Si am inteles cu inima. Insi Dumnezeu a dat oamenilor putinta sa inteleaga cuvintele adresate mintii lor; iar mie, El mi-a dat autoritatea de a-i cerceta pe ingerii veghetori, copii cerului. Deci eu a scris rugamintile voastre; dar eu am vazut in viziunea mea, ca atat cat va exista lumea, niciodata voi nu veti obtine ceea ce ati cerut.
3. Judecata s-a pronuntat impotriva voastra; toate rugamintile voastre sunt in zadar.
4. Asadar, de acum inainte voi nu veti mai urca la ceruri; iar pe pamant, voi veti fi incatusati atata timp cat va exista lumea.
5. Dar, mai inainte, voi veti fi martori la nenorocirea celor care va sunt dragi; ei nu va vor mai apartine. Ei vor cadea sub sabia chiar sub ochii vostri.
6. Si nu puteti adresa nici o ruga pentru ei , nici pentru voi!
7. Ci veti plange si veti suferi in tacere. Acestea sunt cuvintele din cartea pe care am scris-o.
8. Iata acum viziunea pe care am avut-o;
9. Iata: M-am vazut inconjurat de nori si de ceata deasa; priveam cu ingrijorare miscarea astrelor si a fulgerelor in timp ce vanturi prielnice imi ridicau aripile si grabeau drumul meu.
10. Am fost inaltat astfel pana la cer si am ajuns curand la un zid cladit din pietre de clestar. Flacari miscatoare ii invaluiau marginile. Am simtit cum ma cuprinde groaza.
11. Cu toate acestea, m-am varat in mijlocul acestor flacari.
12. Si am ajuns intr-o vasta locuinta care era pavata cu pietre de cristal. Peretii ca si podeaua, erau de asemeni din cristal si la fel si temeliile. Tavanul era format din stele ratacitoare si fulgere de lumina si in mijloc se vedeau miscandu-se heruvimi de foc intr-un car agitat. Flacari tremurau imprejurul zidurilor si poarta era de foc. Cand a fost sa intru in aceasta locuinta, ea era in acelasi timp arzatoare ca focul si rece ca gheata; si nu exista acolo nici urma de fericire, nici de viata. Atunci o spaima a pus brusc stapanire pe mine; m-am cutremurat de groaza.
13. Tremuram ca varga, m-am intors cu fata spre pamant si am avut o viziune.
14. Iat-o: Eram intr-o alta locuinta mai larga decat prima, portile careia erau toate deschise in fata mea, in mijloul unei flacari tremuratoare.
15. Era atata stralucire, maretie si fala incat imi este peste puteri sa va descriu, nici splendoarea ce o inconjoara si nici intinderea sa.
16. Podeaua era de foc; in tavan straluceau filgere si stele ratacitoare, iar acoperisul era in intregime un foc scanteietor.
17. L-am examinat cu atentie, si am vazut acolo inaltat un tron;
18. Al carui aspect era ca batut de grindina cu toate ca marginile sale erau stralucitoare ca globul soarelui; din el se auzeau voci de heruvim.
19. Din acest tron puternic ieseau torente de flacari;

20. Stralucitoare incat era imposibil sa le privesti.
21. Si era cineva asezat pe acest tron mare.
22. Al carui vesmant era mai stralucitor decat soarele si mai alb decat zapada.
23. Nici un inger nu era in stare sa il priveasca in fata pe Stralucitorul si Magnificul, nici sa se apropie de El; nici un ochi de muritor nu putea sa IL priveasca. Un foc stralucitor ardea in jurul Lui.
24. Si se ridica, chiar inaintea lui, un foc de o mare intindere; astfel incat cei ce-l inconjurau, nu puteau sa se apropie de El, si erau in fata lui mii si mii. El nu avea nevoie nici de sfaturi, nici de ajutoare, dar sfintii care formau curtea lui nu il paraseau nici ziua nici noaptea. M-am apropiat cat am putut, acoperindu-mi fata si plin de teama. Atunci, Domnul El insusi a binevoit cu propria Sa gura sa ma cheme pe nume: Apropiete, spuse El, apropiete mai mult si vino sa auzi cuvintele Mele sacre.
25. El m-a primit si m-a facut sa ma plec in fata portii. Si imi tineam ochii coborati in pamant.

Capitolul 14

1. Atunci mi s-a adresat si mi-a spus asa: Asculta, asculta fara frica, O! Enoh cel drept, O! scrib al dreptatii, apropie-te si asculta vocea mea. Du-te, spune-le ingerilor veghetori care te-eu trimis sa ma rogi pentru ei: Voi trebuie sa va rugati pentru oameni si nu oamenii pentru voi!
2. De ce ati abandonat inaltimile sfinte ale cerului, locuintele voastre eterne, pentru a merge sa pacatuiti cu femeile. De ce v0ati indragostit de ficele oamenilor; v-ati insotit de ele; v-ati dedat cu ele la lucruri care tin de copii pamantului, si ati dat nastere unei rase nelegiuite?
3. Voi care erati spirite ale cerului, avand sfintenie si viata eterna, v-ati murdarit cu femeile, v-ati dedat la muncile carnii, ati zamlisit in sange, v-ati purtat ca si aceia care sunt numai din sange si carne.
4. Ei, au fost creati pentru a muri.
5. Iata de ce le-am dat lor femei, in scopul de a convietui cu ele pentru a procrea copii care sa le pastreze rasa pe pamant.
6. Dar voi ati fost creati ca spirite curate inca de la inceput voi aveti o viata eterna, voi nu puteti muri.
7. Si de aceea Eu nu v-am dat voua femei, pentru ca fiind spirite curate voi trebuia sa locuiti in cer.
8. Si acum uriasii care sunt rezultatul targului dintre spirit si carne, se vor numi pe pamant spirite rele si ele vor trai pe pamant. Ei vor procrea la randul lor spirite rele, pentru ca ei tin de cer cu o parte a firii lor pentru ca isi trag samanta din ingerii veghetori cei s finti. Ei vor deveni deci spirite rele pe pamant si se vor numi spirite ale raului. Locuinta spiritelor ceresti este cerul; iar pamantul este locuinta spiritelor pamantesti care sunt nascute din pamant.
9. Spiritele uriasilor vor fi ca norii care aduc peste pamant nenorociri de toate soiurile, ciume, razboiul, foamea.

10. Si doliul. Ele nu vor bea si nu vor manca, invizibile pentru toate privirile, ele se vor amesteca intre barbati si femei, pentru ca ele au primit viata in zilele de nimicire si masacru.

Capitolul 15

1. Dupa moartea uriasilor, oriunde vor zbura sufletele lor, atunci cand isi vor abandona trupurile, carnea lor va trebui sa piara inaintea judecatii. Ea va fi nimicita pana in ziua marelui sfarsit al Universului; atunci cand ingerii veghetori si nelegiuitii vor fi distrisi pentru totdeauna.

2. Cat despre ingerii veghetori care te-au trimis sa te rogi le mine pentru ei,
3. Le spun lor, acestor inteligente ceresti: Voi ati avut cerul pentru a locui; tainele cele mai ascunse nu v-au fost aratate; cu toate acestea voi ati cunoscut un secret al nedreptatii.

4. Si voi l-ati dezvaluit femeilor care v-au miscat inimile si prin voi s-a inmultit raul pe suprafata pamantului.

5. Spune-le lor deci: Niciodata voi nu veti obtine iertarea, niciodata nu veti mai avea pace!

Capitolul 16

1. Apoi ei m-au ridicat intr-un loc unde exista un foc mistuitor; si unde dupa bunul lor plac, ei luau infatisarea unui om.

2. M-au condus pe un loc ridicat, pe un munte al carui varf se avanta catre ceruri.

3. Si eu am vazut izvorul fulgerelor si tunetelor la marginile acestui loc, in coltul sau cel mai adanc.

4. Apoi ei m-au dus in apropierea unei ape tasnitoare si tot mai mult catre apus, catre focurile soarelui ce apune. Am ajuns la marginea unui rau de foc care curgea ca apa si se varsa in marea cea mare de la apus.

5. Am vazut toate marile fluvii si am nimerit in mijlocul negrelor tenebre; in acest loc pe orice carne il paraseste; am vazut muntii de intuneric care se nasc iarna si locurile in care apa se pravale in propiile genuni.

6. Am vazut si locul de varsare al tuturor fluviilor din lume si pe cel al genunii.

Capitolul 17

1. Am ajuns apoi la magazia tuturor vanturilor si am vazut modul in care ele folosesc drept ornament pamantul si la pastrarea temeliilor pamantului.

2. Am vazut piatra unghiulara care sustine pamantul.

3. Am vazut si cele patru vanturi care sustin pamantul si bolta cereasca.

4. Am vazut vanturile care sufla in inaltul cerului;

5. Cele care se inalta intre cer si pamant si care formeaza stalpi cerului.

6 Am vazut vanturile care fac sa se roteasca cerul si care pun in miscare pe orbitele lor soarele si stelele, si deasupra pamantului, am vazut vantul care sustine norii.

7. Am vazut drumul ingerilor.

8. Am vazut la marginea pamantului, bolta cereasca sprijinindu-se de el. Atunci m-am intors spre miazazi.

9. Acolo ard, noapte si zi sase munti de pietre pretioase, trei la partea de rasarit, trei la partea de miazazi.

10. Cei dinspre rasarit erau facuti din pietre de diverse culori; perle si antimoni; cei dinspre miazazi erau pietre rosii. Varfurile lor se inaltau pana la cer ca tronul lui Dumnezeu, care era din alabastru si in partea de sus din safir. Am vazut si focul dogoritor care ardea pe munti.

11. Acolo, am mai vazut si o regiune intinsa unde se adunau apele.

12. Am vazut si izvoarele pamantului, ascunse in coloanele luminate luminate ale cerurilor.

13. Si in aceste coloane ale cerului, eu am vazut focuri care izbucnesc fara numar, dar nici in sus nici in jos. Deasupra acestor izvoare, am vazut un loc care nu are nici bolta deasupra, nici pamant dedesupt, si nu era nici pic de apa; si nimic la dreapta nimic la stanga; un loc cu desavarsire pustiu.

14. Si acolo, am zarit sapte stele, stralucind ca muntii de foc, sau ca niste spirite desavarsite.

15. Atunci ingerul a spus: acest loc, va fi pana la disparitia cerului si a pamantului, inchisoarea stelelor si a armatelor cerului.

16. Aceste stele care se rostesc deasupra focului sunt acelea care au calcat porunca lui Dumnezeu, inainte de a-si incheia incercarile lor. Si de aceea au fost incatusate in acest loc, pana cand isi vor ispasi crimele lor in anul cel de taina.

Capitolul 18

1. Atunci Uriel striga : Iata ingerii care au trait cu f emei, si au fost destinati a fi conducatori;

2. Cei care au dezonorat oamenii, inmultind greselile printre ei, punandu-i sa aduca jertfe demonilor precum lui Dumnezeu. Dar in ziua cea mare ei vor fi judecati so vor pieri, si femeile lor impreuna cu ei, pentru ca s-au lasat ademenite fara sa se opuna.

3. Si eu, Enoh, eu singur, am vazut sfasitul tuturor acestor lucruri, si nimanui nu i-a fost dat sa vada ce am vazut eu.

Capitolul 19

1. Iata numele ingerilor care vegheaza.

2. Uriel, unul dintre ingerii sfinti, care comanda strigatele si griaza.

3. Rafael, unul dintre ingerii sfinti, care comanda asupra spiritelor omenesti.

4. Raguel, unul dintre ingerii sfinti, care pedepseste lumea si astrele.

5. Mihail, unul dintre ingerii sfinti care vegheaza la virtutiile oamenilor si comanda neamurile.

6. Sarakiel, unul dintre ingerii sfinti, care vegheaza asupra copiilor oamenilor care au gresit.

7. Gabriel, unul din ingerii sfinti, care comanda peste Ikisat, peste paradisi si peste heruvimi.

Capitolul 20

1. Eu am facut, in sfarsit un lung ocol pentru a sosi intr-un loc unde nimic nu era intreg.

2. Eu nu am vazut acolo, nici lucrurile minunate aratate in cer, nici pamantul cu

minunatiile sale; acolo nu era decat un pustiu singuratic si ingrozitor. 3. Acolo am mai vazut sapte stele inlantuite unele cu altele precum niste munti mari, precum niste focuri mistuitoare. Si am strigat cand am vazut aceasta. Pentru ce crime sunt inlantuite aceste stele; pentru ce au fost ele surghiunite in acest loc ? Atunci Uriel, unul dintre ingerii care era cu mine si care mi-a fost insotitor, mi-a raspuns: Enoh de ce o astfel de intrebare ? de ce aceasta ingrijorare, aceasta neliniste ? Aceste stele au incalcat ordinele Domnului Prea-Inalt; si pentru a-si ispasi crimele lor, ele au fost incatusate in acest loc pentru un numare fara sfarsit de veacuri.

4. De aici am mers intr-un alt loc al groazei.

5. Acolo am vazut lucrand un foc imens, dogoritor si mistuitor, in mijlocul caruia exista o despicultura si coloanele de foc se luptau intre ele si se infundau in genuni. Mi-a fost peste putere sa apreciez atat marimea cat si inaltimea lui; nu am putut cunoaste nici originea sa. Si am strigat inca o data in fata a ce am vazut: Ce loc teribil ! si cat este de dificil sa cercetezi aceste taine.

6. Uriel, unul dintre ingerii care era cu mine mi-a raspuns si mi-a spus: Enoh, de ce aceasta teama, de ce aceasta mirare, la vederea acestui loc teribil, la vederea acestui loc de suferinta ? Aici este, adauga el, inchisoare ingerilor; si aici vor fi ei inchisi pentru totdeauna !

Capitolul 21

1. De acolo, am plecat catre celalat loc, asezat inspre apus, unde am vazut un munte mare si inalt, o stanca abrupta si patru locuri de intalnire incantatoare

2. In interior, acest loc era adanc, spatios, lustruit si egal, dar intr-un intuneric deplin.

3. Atunci, Rafael, unul dintre ingerii sfinti care ma insoteau, mi-a spus: Iata locurile preafericite unde se aduna spiritele, sufletele mortilor; acesta este locul unde se vor aduna toate sufletele copiilor oamenilor.

4. Acestia vor ramane in acest loc, pana in ziua judecatii, pana la vremea care le-a fost harazita.

5. Insa mai este mult timp pana in ziua marii judecati. Si am vazut sufletele copiilor oamenilor care murisera si strigatul lor acuzator se ridica pana la cer.

6. Atunci l-am intrebat pe Rafael, ingerul care ma insotea si i-am spus; A cui este aceasta voce auzatoare care urca spre cer ?

7. El mi-a raspuns: Aceasta este vocea spiritului lui Abel, care a fost ucis de fratele sau Cain, si care il va invinui pana cand neamul sau va fi nimicuit de pa fata pamantului.

8. Pana cand neamul sau va fi sters din randul oamenilor.

9. Atunci, l-am intrebat despre el, despre judecata de apoi si i-am spus: De ce sunt unii despartiti de ceilalti ? El mi-a raspuns: Sunt trei clase diferite pentru spiritele mortilor, trei clase diferite pentru spiritele dreptilor.

10. Aceste clase se despart printr-o prapastie, printr-o apa si printr-o lumina pe apa.

11. Pacatosii sunt impartiti la fel; dupa moartea lor; ei sunt ingropati in pamant, daca judecata nu i-a ajuns inca in viata.

12. Acesta este locul in care sunt inchise sufletele lor, aici sunt lasati prada durerilor de neindurat, pedeapasa celor care sunt condamnati pentru eternitate si sufletele carora vor

fi osandite si incatusate pentru totdeauna.

13. Si iata acestea exista de la facerea lumii. Sufletele celor ce se plang sunt separate de cele care vegheaza la nimicirea lor in ziua judecatii.

14. Asa arata locul destinat sufletelor oamenilor nedrepti si pacatosi, sufetele acelora care au comis nedreptati si care s-au amestecat in obstea nelegiuitilor cu care se asemanau. Sufetele lor nu vor fi nimicite in ziua judecatii; dar vor fi inchise in acest loc, de unde nu vor mai scapa niciodata. Atunci l-am laudat pe Dumnezeu.

15. Si am zis: Fii binecuvantat Doamne al meu, Domn al gloriei si al dreptatii, stapanul suprem si vesnic.

Capitolul 22

1. De acolo am plecat spre alt loc, in partea de apus, la marginile pamantului.

2. Acolo am vazut un foc puternic si o miscare continua, care se rotea si noapte si zi fara a se opri niciodata.

3. Si l-am intrebat pe ingerul care ma insotea, si i-am spus lui: Ce este acela ? De ce aceasta miscare fara de ragaz ?

4. Atunci Raquel, unul dintre ingerii care ma insotea mi-a raspuns:

5. Acest foc dogoritor, care se misca fara incetare spre apus, este focul care aprinde toti astrii cerului.

Capitolul 23

1. De acolo, am ajuns intr-un alt loc si am vazut un munte de foc arzand noapte si zi. Cand m-am apropiat, am zarit sapte munti stralucitori, care erau separati unul de altul.

2. Pietrele din care erau formati, erau frumoase si stralucitoare; ei sclipeau si radiau, iar suprafata lor era lustruita. Erau trei catre rasarit, cu atat mai de neclintit, cu cat erau asezati unul peste celalalt; si existau trei la miazazi la fel de neclintiti. Erau de asemenea, vai adanci, dar care erau separate unele de altele. In mijloc se ridica cel de al saptelea munte. Si toti acesti munti apareau de departe ca niste tronuri majestoase. Si ele erau acoperite de arbori frumosi mirositori.

3. Printre acesti arbori, exista unul cu un miros improspatat fara incetare si atat de suav incat nu mai exista altul nici in gradina Edenului care sa raspandeasca un miros atat de incantator. Frunzele sale, florile sale, lemnul sau nu se vestejeau niciodata si fructele sale erau frumoase.

4. Fructele sale se asemanau cu fructele palmierului. In fata acestei privelisti, am strigat: Iata un arbore demn de vazut; ce frunze frumoase, ce fructe gustoase ! Atunci Mihail, unul din ingerii sfinti si slaviti care ma insoteau si care era conducatorul lor mi-a raspuns.

5. Enoh, de ce intrebi de parfumul acestui arbore ?

6. De ce esti tu atat de dornic de a-l cunoaste ?

7. Atunci eu, Enoh, l-am raspuns: Vreau sa stiu totul, dar in special totul cu privire la acest arbore.

8. Ingerul mi-a raspuns: Acest munte pe care il vezi si al carui varf ajunge la aceasi inaltime cu tronul Domnului, va fi locul unde se va odihni Domnul Sfinteniei si gloriei, Regele cel vesnic, atunci cand va veni si va cobora pentru a vizita pamantul, in

bunatatea Sa.

9. Cat despre acest arbore cu mirosul sau suav, al carui parfum nu are nimic senzual, nimeni nu va putea sa puna mana pe el pana in ziua judecatii. Atunci cand cei rai vor fi abandonati chinurilor vesnice, acest arbore va fi dat celor drepti si umili. Fructele sale vor fi pastrate pentru cei alesi. Caci viata va fi resadita intr-un loc sfant catre miazanoapte, catre locuinta Regelui vesnic.

10. Atunci ei se vor bucura si se vor cutremura de fericire in Sfantul sfintilor, un miros incantator le va patrunde in oase si ei vor avea, ca si stramosii tai viata lunga pe pamant; si aceasta viata nu va fi tulburata nici de nenorociri, nici de suferinte, nici de saracie.

11. Si am binecuvantat pe Dumnezeuul gloriei, Regele vesnic care a harazit acest arbore si a avut bunavointa de a-l destina sfintilor.

Capitolul 24

1. De acolo am fost condus catre mijlocul pamantului si am cuprins cu privirea un loc binecuvantat si roditor une arborilor le cresc fara incetare, ramuri verzi. Acolo am vazut inca un munte sacru si dedesupt pe latura de rasarit, am vazut o apa care curgea catre miazazi. Am mai vazut catre rasarit si un alt munte, la fel de inalt, asezat in mijlocul unor vai adanci, dar inguste.

2. Apa curgea catre munte, pe partea sa de la apus: dedesupt se inalta un alt munt

3. Si, la picioarele acestui munte se afla o vale ingusta si in mijloc erau alte vai adanci si stancoase care se intindeau catre cei trei munti. Dar aceste vai, care erau adanci, dar inguste, margineau o stanca uriasa pe care era plantat un arbore. Si cu uimire am admirat stanca si vaile.

Capitolul 25

1. Apoi am strigat: Ce inseamna acest pamant binecuvantat, acesti arbori inalti si aceasta vale blestemata care le separa ?

2. Si Uriel, unul dintre ingerii sfinti care erau cu mine, mi-a raspuns: Aceasta vale este blestemata pentru vesnicie. Aici vor fi adunati toti cei care si-au folosit limbile pentru a-l huli pe Dumnezeu, cei care au deschis gura pentru a blestema gloria Sa. Aici vor fi adunati si aici le va fi locuinta.

3. In ziua suprema a judecatii, El va face din ei un mare exemplu de dreptate in ochii tuturor sfintilor; caci acestia vor obtine iertarea in fata lui Dumnezeu, si il vor binecuvanta in toate zilele vietii lor ca pe Domnul Si Regele lor.

4. Si ei vor sarbatori in ziua de temut a judecatii datorita iertarii pe care o vor obtine pentru ei. Atunci eu m-am intors fireste catre Dumnezeu si am laudat numele Sau, maretia si gloria Sa.

Capitolul 26

1. De acolo, m-am indreptat catre partile de rasarit, catre un munte care se inalta in mijlocul unui desert si caruia nu i-am putut zari decat fata.

2. El era acoperit de arbori iesiti din semintele despre care s-a vorbit si o apa cobora de pe el.

3. Din acest loc ,o cadere de apa, alcatuita din altele nenumarate, se desprindea catre apus si catre rasarit. Pe o latura cresteau arbori, pe cealalta se vedeau apa si roua.

Capitolul 27

1. Atunci am inaintat catre o alta parte a desertului, catre rasaritul muntelui, de care m-am apropiat.
2. Acolo am observat arbori de soi, mai ales din cei care se fac arome cu mirosuri suave, tamaia smirna, toti arborii deosebiti unii de ceilalti.
3. Si mai era in acest loc, dominand toti acesti arbori, o inaltime catre rasarit care nu era departe.

Capitolul 28

1. Am mai vazut inca un loc, cu vai prin care se rostogoleau ape care nu secau niciodata.
2. Am vazut un arbore falnic care avea un parfum egaland pe cel al arborilor de mastic.
3. Si pe laturile acestei vai am observat cinamonul, cu un parfum delicat. Am mers apoi catre rasarit.

Capitolul 29

1. Atunci am observat un alt munte, plin de arbori, de unde izvora o apa asemanatoare cu "neketra". Numele ei era Sarira si Colbanen. Si pe acest munte am vazut un altul pe care cresteau arbori de aloe.
2. Acesti arbori erau incarcati ca migdalii si grosi, iar fructele pe care le faceau aveau un parfum care depasea orice alt miros cunoscut.

Capitolul 30

1. Dupa aceea, m-am intors la partea de miazanoapte si am vazut intrarile pe sub munti, si am observat sapte munti acoperiti de lavanda fina, de arbori parfumati, de scortisoara si papirus.
2. Apoi am lasat in urma mea culmile acestor munti si am inaintat catre rasarit, trecand peste marea Eritreei. Si cand am fost dincolo de ea, m-am indreptat dincolo de ingerul Zatael, si am ajuns in gradina dreptatii. Acolo, am vazut intre altele, multi arbori inalti si acoperiti de flori.
3. Parfumul lor era minunat, formele lor erau deosebite si gingase. Era de asemenea acolo pomul intelepciunii, fructele caruia deschideau mintea celui ce se hranea cu ele.
4. El era asemanator cu un tamarin, si fructele sale de o frumusete remarcabila, semanau cu ciorchini de strugure, parfumul lor inmiresma locul de jur-impjur. Si am strigat: Ce arbore frumos! Ce spectacol minunat.
5. Atunci ingerul Rafael, care era cu mine, mi-a raspuns: Acesta este pomul intelepciunii, din care au mancat stra-strabunicul tau si stra-strabunica ta, aceste fructe le-au deschis ochii si dupa ce au vazut ca erau goi au fost izgoniti din paradisul terestru.

Capitolul 31

1. Dupa aceea, am inaintat catre marginila pamantului; acolo am vazut animale mari, cu infatisari diferite, pasari deosebite ca forma si infatisare si avand glasuri diferite.
2. la rasarit de locul unde se gaseau aceste animale, am zarit granitele pamantului si locul unde cerul se sfarsea. Portile cerului erau deschise si am vazut iesind din ele stelele. Atunci am socotit timpul la care au iesit si am notat exact numarul. Mi-am notat in acelasi timp numele lor, drumul lor mereu reinit, incercarile prin care trec, toate pe masura ce Uriel, care era cu mine, mi le deslusea.

3. Deoarece el mi-a aratat totul si despre toate mi-a dat cunostinta.
4. El mi-a facut cunoscut numele lor, locul lor si inrauirile pe care le au.

Capitolul 32

1. Apoi m-au condus catre miazanoapte, la marginile pamantului.
2. Si acolo la marginile lumii, am vazut o intinsa si mareata minune.
3. Am vazut portile cerului deschise, intre ele trei fiind deosebite. Prin ele ieseau vanturile de nord, parinti ai frigului, grindinei, ghetii, rouai si ploii.
4. Pe una dintre aceste porti, vanturile suflau usor, dar celelalte daua suflau cu violenta si suflul lor se raspandea pe pamant.

Capitolul 33

1. De acolo, am fost condus spre apus la marginile pamantului.
2. Si am vazut trei porti, ca si la miazanoapte. Si aceste trei parti aveau aceasi maretie.

Capitolul 34

1. Dupa aceea, am fost condus spre miazazi, la marginile pamantului. Acolo existau de asemenea trei porti, prina care ieseau roua, ploaia si vantul.
2. Apoi m-am dus catre rasarit, la marginile pamantului, unde am vazut trei porti ale cerului intoarse catre rasarit si a caror deschidere era mai mica. Prin aceste porti ieseau stelele cerului, care isi urmau drumul lor neabatut catre apus; si acest drum stralucitor o fost vizibil in toate timpurile.
3. Cand le-am vazut, mi-am ridicat vocea si am laudat pe Domnul care a facut aceste corpuri luminoase si stralucitoare, pentru a arata inteligentele ingerilor si oamenilor, maretia lucrarilor Sale; pentru ca ei sa sarbatoreasca si nuii si altii, minunatiile puterii Sale, pentru ca ei sa glorifice lucrarile divine ale mainilor Sale, si pentru ca ei sa IL laude in vecii vecilor.

Capitolul 34

1. Iata o alta viziune, a doua viziune a inteleptului, viziunea avuta de Enoh fiul lui Jared, fiul lui Mahalaeel, fiul lui Cainah, fiul lui Enos, fiul lui Seth, fiul lui Adam. Aici este inceputul acestei intelepciuni, care mi s-a dat sa o deslusesc si sa o fac iubita de cei care locuiesc pe pamant. Ascultati deci si intelegeti lucrurile sfinte pe care am venit sa vi le dezvalui in prezenta lui Dumnezeu. Cei care au trait inaintea noastra au vazut in oficierea cuvantului o datorie pentru ei.
2. Iar noi care am venit dupa ei, nu am pus nici o piedica propavadiirii intelepciunii; dar niciodata in aceasta zi, nu i-sa dat unei persoane ceea ce mi s-a dat mie, intelepciunea pe potriua intelegerii mele si pe masura bunului plac al lui Dumnezeu. Ceea ce am primit de la EL este intr-adevar o farama din viata eterna.
3. Aceasta invatatura a fost infatisata in 103 parabole, pe care mi-am facut datoria sa le vestesc locuitorilor acestei lumi.

Capitolul 35

1. Prima parabola. Cand adunarea celor drepti isi va arata puterea pe pamant, pacatosi vor putea fi pedepsiti si isi vor primi rasplata cuvenita pentru faradelegile lor, in fata tuturor.
2. Cand dreptatea se va manifesta inaintea celor drepti; fie ca lucrarile lor sa fie masurate

de Domnul spiritelor si meritele lor sa primeasca recompensa promisa; cand lumina celor drepti si a celor alesi care traiesc pe pamant va straluci de-a stralucire nemuritoare, in acel moment, care va fi locuinta celor pacatosi ? Unde va fi locul de odihna al celui care l-a respins pe Dumnezeu ? Oh! ar fi fost mai bine pentru el daca n-ar fi existat niciodata!

3. Cand vor fi revelate tainele gandite de cei drepti, pacatosii vor suferi o judecata severa si nbelegiuitii vor fi chinuiti in fata lor.

4. Din acel moment, stapanii pamantului vor inceta de a mai avea putere si autoritate. Ei nu vor fi in stare sa priveasca sfintii in fata; caci lumina celor drepti si alesi nu poate fi asemuita decat cu cea a Domnului spiritelor.

5. Cu toate acestea puternicii lumii nu vor fi nimiciti, ci ei vor fi predati in mainile celor drepti si sfinti.

6. Si dupa aceasta nu va mai fi mila pentru ei din partea Domnului, caci odata cu viata, va fi trecut si timpul iertarii.

Capitolul 36

1. In acele zile, rasa sfanta si binecuvantata, va cobora din inaltimea cerului si generatia sa va trai laolalta cu fii oamenilor, Enoh a primit cartile de revolta si furie, cartile de framantare si agitatie.

2. Ei nu vor capata niciodata iertare spune Domnul spiritelor.

3. Atunci un nor gros m-a ridicat si vantul m-a inaltat deasupra pamantului si m-a dus la marginile cerului.

4. Acolo am avut o alta viziune. Am vazut locuinta si locul de odihna al sfintilor. Acolo erau rugaciuni, plangeri ale copiilor oamenilor. Dreptatea curgea in fata lor ca o apa curata si iertarea se raspandea pe pamant ca o roua pretioasa. Si astfel este fintarea lor pentru totdeauna.

5. In acest timp ochii mei nu se mai saturau privind lacasurile alesilor si locul adevarului, al credintei si al dreptatii.

6. Numarul sfintilor si alesilor lui Dumnezeu va fi fara sfarsit in toate secolele.

7. Eu am vazut locuinta lor asezata sub protectia Domnului spiritelor. Toti sfintii, toti alesii cantau in fata Lui, stralucind ca focul; gurile lor erau pline de laude pentru Dumnezeu si buzele lor se deschideau pentru a glorifica numele Domnului spiritelor. Dreptatea era la loc de cinste in fata Lui.

8. Acolo mi-am dorit sa raman, acolo sufletul meu suspina dupa aceste lacasuri. Acolo era partea mea de mostenire, de la inceputul lumii, caci aceasta era asupra mea vointa Domnului spiritelor.

9. In acest timp eu preamaream si proslaveam numele lui Dumnezeu, prin binecuvantari si laude. Caci aceasta este spre multumirea Domnului spiritelor.

10. Mult timp ochii mei au contemplat aceste bogate locuinte si i-am laudat pe Dumnezeu zicand: Binecuvantat sa fie El, binecuvantat pentru totdeauna! De la inceputuri, dinainte de facerea lumii si pana la sfarsitul veacurilor.

11. Ce este aceasta lume? Da, toate generatiile au datoriat sa Te binecuvinteze, toti aceia care nu au adormit in pulberea pamantului, ci care admira gloria Ta, care Te sarbatoresc,

Te preamaresc si Te binecuvinteaza zicand: Sfant, sfant, sfant este Domnul spiritelor, care a umplut cu imensitatea Sa intreaga lume a inteligentelor.

12. Acolo, ochii mei au contemplat pe toti aceia care nu au adormit in fata Lui, care L-au glorificat zicand: Binecuvantat sa fi Tu, binecuvantat sa fie numele Domnului pentru totdeauna! Si fata mea s-a schimbat pe neasteptate, incat nu am mai putut vedea.

Capitolul 37

1. Dupa aceasta am vazut mii de mii, miriade de miriade si un numar nesfarsit de oameni care stateau drepti in fata lui Dumnezeu.

2. Sup cele patru aripi ale Domnului spiritelor, pe cele patru parti, am vazut si altii in afara de primii care stateau in fata Lui. Am invatat in acest timp numele lor, pentru ca ingerii care erau cu mine mi le-au lamurit dezvaluindu-mi toate tainele.

3. Atunci am auzit vocea acelora care erau in cele patru laturi; ei preamureau pe Domnul in toata gloria Sa.

4. Prima voce preamarea pe Domnul spiritelor in toate veacurile.

5., A doua voce, pe care am auzit-o preamarea pe Cel ales si pe alesii care se framantau pentru Domnul spiritelor.

6. A treia voce pe care am auzit-o se ruga si implora pentru cei ce sunt pe pamant si care il chemau pe Domnul spiritelor.

7. A patra voce, pe care am auzit-o respingea ingerii necredinciosi si ii oprea sa se arate in fata Domnului spiritelor, pentru ca ei sa nu starneasca acuzatii impotriva locuitorilor pamantului.

8. Dupa acestea i-am cerut ingerului pacii care era cu mine, sa imi desluseasca toate aceste taine. I-am zis lui: Cine sunt cei pe care i-am vazut pe cele patru laturi in jurul Domnului si carora le-am auzit si le-am scris vorbele? El mi-a raspuns: Mai intai este sfantul Mihail, ingerul cel milostiv si rabdator.

9. Apoi este sfantul Rafael, ingerul care vegheaza asupra durerilor si a vatamarilor oamenilor, Vine apoi Gabriel, care vegheaza pe toti cei puternici. In sfarsit este Phanuel, care vegheaza cainta si speranta celor care isi doresc sa mosteneasca viata vesnica. Acestia sunt cei patru ingeri ai lui Dumnezeu Prea-Inalt. Ale lor sunt cele patru voci pe care le-ai auzit.

Capitolul 38

1. Mai apoi, am vazut tainele cerului si ale raiului cu toate partile lor, si tainele faptelor oamenilor fiecare dupa importanta si valoarea lor. Am scrutat lacasurile celor alesi, locurile de sedere ale sfintilor. Acolo de asemenea, ochii mei au vazut toti pacatosii care au respins si tagaduit pe Domnul gloriei si care au fost la randul lor respinsi. Caci pedeapsa pentru crimele lor n-a fosrt inca pronuntata de Domnul spiritelor.

2. Tot acolo, au mai observat ochii mei, tainele trasnetelor si tunetelor, tainele vanturilor, si cum se imparte ele atunci cand sufla peste pamant; tainele vanturilor, a picaturilor de raoua si a norilor. Am vazut locul lor de origine, locul de unde se slobozesc pentru a merge sa se sature cu pulberea pamantului.

3. Acolo am vazut camarile de unde ies vanturile inainte de a se separa; comorile grindinei, comorile zapezii, comorile norilor si chiar acel nor gros care inaintea facerii

lunii, plutise peste fata pamantului.

4. Am vazut in acelasi timp comurile Lunii locul in care se nasc fazele sale, inceputul lor, reintoarcerea lor glorioasa, stralucirea lor cand mai mare cand mai mica, cresterea lor fireasca, legaturile dintre ele, supunerea lor si ascultarea lor dupa mersul Soarelui, dupa porunca Domnului spiritelor. Oh! Numele Sau fie laudat in veacul veacurilor!

5. Dupa aceea au fost implinite cararile lunii, atat partea sa ascunsa cat si partea sa vizibila, mergand pe cararile sale cele de zi si cele de noapte, fiecare dintre acestea intorcandu-si privirile catre Domnul spiritelor, glorificandu-L si laudandu-L fara intrerupere, cu atat mai mult cu cat laudele se fac in timpul rezervat odihnei, caci la lumina soarelui acestea se schimbau adesea, cand in binecuvantare, cand in blesteme.

6. Lumina lunii este pentru cei alesi, precum intunericul pentru cei pacatosi; aceasta este vointa lui Dumnezeu, care a deosebit lumina de intuneric, cum a deosebit si spiritele oamenilor, intarind pe cele ale dreptilor prin dreptatea Sa.

7. Si nici un inger nu va trece inaintea sa caci nici unul dintre ei nu a primit aceasta putere. Cat despre Domnul din inaltul tronului Sau, El vede toate creaturile Sale si este singur stapan in judecata lor.

Capitolul 39

1. Intelepciunea nu a putut gasi pe pamant nici un lacas unde sa isi aseze capul si pentru aceasta s-a mutat in cer.

2. Intelepciunea a coborat din cer pentru a locui cu copiii oamenilor, dar ea nu a putut gasi o locuinta. Atunci intelegciunea s-a intors in locuinta sa dumnezeiasca printre ingerii cei sfinti. Dupa retragerea sa, s-a ivit nedreptatea si ea a gasit locuinta si a fost primita de copiii oamenilor, la fel cum este ploaia primita de desert si roaua primita de un teren uscat.

Capitolul 40

1. Am vazut o alta splendoare si stelele cerului. Am cunoscut ca toate erau chemate pe numele lor si ca ele raspundeau la chemarea Lui. Am vazut cine le punea in balanta judecatii, dupa lumina lor, dupa marimea drumurilor pe care ele le strabateau si dupa ziua in care ele trebuiau sa apara sau sa dispara. Splendoarea aduce splendoarea si miscarile lor se potrivesc celor ale ingerilor si credinciosilor.

2. Atunci l-am rugat pe ingerul care era cu mine si care mi-a lamurit aceste mistere si l-am intrebat care este numele lor. El mi-a raspuns: Domnul spiritelor te-a facut sa ai o viziune. Acestea sunt numele celor drepti, care sunt pe pamant si care cred in numele Domnului spiritelor in toate veacurile.

Capitolul 41

1. Am mai vazut si o alta aparitie deosebita prin splendoarea sa; din ea izvorau stele si deveneau stralucitoare si totusi nu se imprastia deloc.

Capitolul 42

1. A doua parabola, care se adreseaza acelora care nu recunosc numele si locuinta ingerilor si pe Domnul spiritelor.

2. Ei nu vor putea urca la cer; ei nu vor putea cobora pe pamant. Iata care va fi soarta pacatosilor care reneaga numele Domnului spiritelor; ei vor fi pastrati pentru ziua

pedepsei si a razbunarii.

3. In aceasta zi Alesul se va afla pe un tron gloriei al gloriei. El ha hotara soarta lor, si intarind prin prezenta Sa spiritele celor sfinti, El ha harazi cate o locuinta tuturor acelora care si-au pus increderea si iubirea lor in numele Sau sfant si glorios.

4. In acea zi, Eu imi voi aseza Alesul in mijlocul lor, si voi schimba fata cerului, si o voi acoperi de lumina pentru totdeauna.

5. Si voi schimba si fata pamantului, o voi binecuvanta in acelasifel, precum pe toti aceia pe care i-am ales si pe care ii voi face sa locuiasca pe pamant, dar pentru aceia care au facut nedreptati nu vor mai exista locuinte, caci eu i-am vazut si i-am insemnat. Dar pe cei drepti ii voi satura cu pacea Mea si ii voi aseza inaintea fetei Mele; pacatosii vor fi condamnati pentru totdeauna, ei vor fi stersi de pe fata pamantului.

Capitolul 43

1. Acolo l-am vazut pe Cel Batran de zile, al carui cap era ca lana alba si cu El earu si altii care aveau fete omenesti. Fata lui era plina de bunatate, ca cele ale ingerilor sfinti.

2. Atunci l-am intrebat pe unul dintre ingerii care erau cu mine si care mi-a lamurit toate tainele despre Fiul Omului. Eu l-am intrebat cine era, deunde venea si de ce il insotea pe Cel Batran de zile. El mi-a raspuns cu aceste cuvinte: " Acesta este Fiul Omului , la care trimit toate justitiile, cu care ei locuiesc si care tine in mana toate mainile Sale cheia tuturor comorilor ascunse; caci Domnul spiritelor L-a ales si i-a harazit o stralucire mai presus de toate creaturile".

3. Acest Fiu al omului pe care tu l-ai vazut, va smulge regii si stapanitorii din paturile lor pline de desfatari, ii va scoate de pe pamanturile lor neclintite, va pune frana stapanirii lor, va sparge dintii pacatosilor.

4. El va alunga regii de pe tronul lor si din regatele lor, pentru ca au refuzat sa Il onoreze, Sa-i ridice osanale si sa se umileasca in fata Aceluia caruia i-au fost date toate regatele. El va semana tulburare in rasa celor puternici; ii va sili sa plece in fata Lui. Intunericul va deveni locuinta lor si viermii le vor tine tovarasie in paturile lor; nici o speranta pentru ei sa iasa din acest loc desgustator cavi ei nu au chemat numele Domnului spiritelor.

5. Ei vor dispretui astrele cerului, si vor ridica mainile impotriva Atotputernicului; gandurile lor intoarse doar catre pamant, pe care vor dori sa si-l faca locuinta lor vesnica; si lucrarile lor nu vor fi decat nelegiuiri. Ei isi vor pune bucuriile lor in averile lor si increderea in idoli fabricati de propriile lor maini. Ei vor refuza sa iL cheme pe Dumnezeu spiritelor; ei iL vor izgoni din templele Sale.

6. Ca si pe credinciosii care vor fi prigoniti pentru numele Domnului spiritelor.

Capitolul 44

1. In ziua aceea, rugaciunile sfintilor vor urca de la pamant pana la piciorul tronului Domnului spiritelor.

2. In ziua aceea, sfintii care locuiau sub ceruri se vor aduna si intr-o voce vor ruga, vor implora, vor celebra, vor lauda, vor glorifica numele Domnului spiritelor, in numele sangelui celor drepti, varsat pentru El; si aceste rugaciuni ale dreptilor se vor ridica neintrerupt catre tronul Domnului spiritelor, pentru ca El sa faca in sfarsit dreptate si

pentru ca rabdarea Sa fata de cei rai sa nu tina la nesfarsit.

3. In acest timp, l-am vazut pe Cel Batran de zile, asezat pe tronul gloriei Sale. Cartea vietii era deschisa in fata Lui si toti stapanii cerului stateau in picioare in fata Lui si in jurul Lui.

4. Atunci inimile sfintilor au fost inundate de bucurie pentru ca timpul judecatii a sosit, pentru ca rugamintile sfintilor au fost auzite si pentru ca sangele credinciosilor avea sa fie pretuit de catre Domnul spiritelor.

Capitolul 45

1. In acest timp am zarit izvorul dreptatii, care nu seaca niciodata si de unde se raspandesc o multime de raulete, care sunt rauletele intelepciunii. Acesta este locul in care veneau sa bea toti cei insetati si astfel se incarcau de indata cu intelepciune si isi faceau casa lor alaturi de cei drepti, cei alesi si cei sfinti.

2. Si la acea ora Fiul omului a fost chemat in fata Domnului spiritelor si numele Sau in fata Celui batran de zile.

3. Si inainte de facerea soarelui si a astrelor, inainte ca stelele sa fi fost asezate pe bolta cereasca, a fost chemat numele Fiului de om in fata Domnului spiritelor. El va fi bastonul celor drepti si sfinti, ei se vor sprijinii de El si astfel nu vor putea fi clintiti; El va fi lumina neamurilor.

4. El va fi speranta pentru cei a caror inima este cuprinsa de neliniste. Toti cei care locuiesc pe pamant se vor inchina in fata Lui si iL vor adora; ei iL vor sarbatori, iL vor lauda, ei vor canta laude Domnului spiritelor.

5. Astfel Alesul si Misteriosul a fost creat, inainte de facerea lumii si fiinta Sa nu va avea sfarsit.

6. El a fost prezent si a aratat sfintilor si dreptcredinciosilor intelepciunea Domnului spiritelor; caci El este Cel care a pastrat partea lor de mostenire. Caci ei au urat si au alungat departe de ei lumea cea nelegiuita, au urat lucrarile si drumurile acesteia si n-au vrut sa cheme decat numele Domnului spiritelor.

7. Astfel, prin acest nume vor fi ei mantuiti si vointa Sa va fi viata lor. in ziua aceea, regii si puternicii de pe pamant, cei care au cucerit lumea prin forta bratelor lor, vor fi umiliti.

8. Caci in acea zi de teama si framantare, sufletele lor nu vor putea fi salvate, dar ei se vor supune acelora pe care Eu i-am ales.

9. Eu ma voi lepada de ei cum se leapada patele in foc, cum se separa plumbul de apa. Ei vor arde in fata celor drepti, se vor ineca sub ochii sfintilor, si nu va fi gasita nici macar a zecea parte din ei.

10. Dar in ziua framantarii lor, pacea se va instala pe pamant.

11. Ei vor cadea in prezenta Sa si nu isi vor mai reveni; si nu va fi nimeni sa ii poata smulge din mainile Sale si sa ii poata apara caci ei au respins pe Domnul spiritelor si pe al Sau Mesia. Fie numele Domnului spiritelor binecuvantat.

Capitolul 46

1. Intelepciunea curge ca apa si gloria Sa este de nesecat in vecii vecilor caci ea este puterea in toate tainele dreptatii.

2. Dar nelegiuirea trece ca o umbra, pentru ca ea nu isi poate gasi lacas, caci Alesul se tine drept in fata Domnului spiritelor si gloria Sa va dura in veaculo veacurilor si puterea Sa este vesnica.

3. Cu El locuieste spiritul intelepciunii si al inteligentei, spiritul cunoasterii si puterii, spiritele celor adormiti in dreptate: El judeca si deosebeste lucrurile cele mai ascunse.

4. Nimeni nu poate pronunta un singur cuvint in fata Lui; intrucat Alesul este in fata Domnului spiritelor dupa bunul sau plac.

Capitolul 47

1. In acele zile, va fi vremea celor sfinti si alesi. Lumina zilei ca salasui in ei si splendoarea si gloria ii va lumina.

2. In zilele de framantari, toate relele vor cadea asupra pacatosilor; iar cei drepti vor triumfa in numele Domnului spiritelor.

3. Ceilalti vor intelege in sfarsit ca a venit vremea caintei si ca trebuie sa inceteze lucrarile cele rele ale mainilor lor; ei vor intelege ca nu se pot astepta la laude in fata Domnului spiritelor, dar ca ei mai pot fi inca mantuiti prin numele Sau. Domnul spiritelor va cobora mila Sa asupra lor, caci mare este iertarea Sa si dreptate este in judecatile Sale, si el nu poate fi nedrept. De asemeni, cine nu se va putea cai, va pieri.

4. Nu ei nu se vor mai putea astepta la iertare din partea Mea, zice Domnul.

Capitolul 48

1. In acele zile, pamantul va inapoia din sanul sau, si iadul din al sau cele ce au primit, si genunile isi vor inapoia datoria.

2. El va separa dreptii si sfintii de cei rai caci acestea vor fi pentru cei dintai zile ale iertarii si salvarii.

3. In acele zile Alesul isi va ocupa locul pe tronul Sau si toate tainele intelepciunii si inteligentei vor izvora din gura Sa; caci Domnul spiritelor i-a dat Lui o glorie vesnica.

4. In acele zile muntii se vor cutremura ca berbecii si colinele vor salta ca niste miei satui de lapte si cei drepti vor fi ca ingerii in cer.

5. Fetele lor vor straluci de o veselie fermecatoare; caci in acele zile, Alesul va fi glorificat. Pamantul se va cutremura de fericire, cei drepti il vor locui sicei alesi il vor calca cu picioarele lor nevinovate.

Capitolul 49

1. Dupa acest timp, in chiar locul unde am vazut aceste mistere, am fost ridicat de un vartej si dus catre apus.

2. Acolo ochii mei au zarit tainele cerului si cele ale pamantului; un munte de fier, un munte de bronz, un munte de argint, un munte de aur, un munte de metal lichid si in fine un munte de plumb.

3. Si l-am intrebat pe ingerul care era cu mine si i-am spus: Ce sunt aceste lucruri pe care le-am zarit?

4. Si ingerul mi-a raspuns: Toate aceste lucruri pe care tu le-ai vazut, privesc imperiul lui Mesia si sunt simbolul domniei Sale si a puterii Sale pe pamant.

5. Si acest inger al pacii mi-a raspuns in continuare: Ai rabdare inca putin timp si tu vei vedea si ti se vor arata toate lucrurile pe care le-a hotarat intelepciunea Domnului

spiritelor. Acesti munti pe care tu i-ai vazut si care sunt unul de bronz, altul de fier, al treilea de argint, al patrulea de aur, al cincilea din metal lichid si in sfarsit al saselea de plumb; toti acesti munti, iti spun, vor fi in fata Alesului, ca o prajitura cu miere in fata unui cuptor dogoritor sau ca apa care curge din inaltimea unui munte; ei se vor pravalii la picioarele Sale.

6. In acele zile, oamenii nu isi vor gasi salvarea nici in aur, nici in argint.

7. Ei nu vor putea nici sa fuga nici sa se apere.

8. Atunci nu vor mai fi arme de facut din bronz, nici platose care sa le apere pieptul.

9. Fierul va fi inutil; el insusi nu va mai servi la nimic care sa nu rugineasca. ori sa se strice, si plumbul nu va mai fi cautat.

10. Totul va fi aruncat, totul va fi sters de pe fata pamantului, cand Alesul va apare in prezenta Domnului spiritelor.

Capitolul 50

1. Atunci, ochii mei au zarit o vale adanca a carei intrare era larga si incapatoare.

2. Toti acei care locuiesc pe pamant, in mare si pe insule, isi vor aduce aici tributurile lor, darurile lor si totusi nimic nu ii va umple adancurile. Mainile lor vor face nelegiuiri. Tot ce munca nobila a dreptilor va fi facut, pacatosii vor devorta in mod rusinos. Dar ei vor pieri din fata Domnului spiritelor si chiar de pe fata pamantului. Pe cand cei drepti, ei se vor rodoci si vor trai in vecii vecilor.

3. Am vazut ingeri ai pedepselor care salasuiesc aici si pregatesc uneltele lui Satan.

4. Atunci m-am adresat ingerului pacii, care era cu mine, si l-am intrebat pentru cine sunt aceste unelte?

5. El mi-a raspuns: Ele sunt pregatite pentru regii si puternicii pamantului; prin aceasta va trebui ca ei sa piara.

6. Dupa aceea va apare un templu preamarit in care alesii si dreptii se vor uni pentru a nu mai fi niciodata despartiti., prin virtutea numelui Domnului spiritelor.

7. Acesti munti nu vor mai dainui in prezenta Sa, nici pamantul si nici colinele; ci ele se vor surpa in fata Lui, precum niste izvoare de apa vie. Dreptii vor fi atunci eliberati de prigoana pacatosilor.

Capitolul 51

1. Atunci am vazut o alta parte a pamantului, spre care m-am intors; si am zarit o vale adanca plina de foc.

2. In aceasta vale erau condusi regii si stapanii.

3. Acolo, ochii mei au vazut unelte de cazna si lanturi dintr-un fier lipsit de greutate.

4. Atunci l-am intrebat pe ingerul pacii care era cu mine si i-am spus lui: Pentru cine sunt pastrate aceste lanturi si aceste unelte de schinguire?

5. El mi-a raspuns: Toate aceste cazne sunt pregatite pentru armata lui Azazyel; acesta este locul in care ostenii sai nelegiuiti vor fi aruncati pe pietre ascutite; asa a vrut Domnul ostirilor.

6. Cat priveste pe Mihail, Gabriel, Rafael, Phanuel, ei vor fi recunoscuti in acea zi; si ei vor primi insarcinarea de a arunca in cuptorul dogoritor ingerii razvratiti; astfel va fi razbunat Domnul spiritelor; in acest fel vor fi pedepsite crimele lor; caci ei s-au facut

- uneltele si servitorii lui Satan; ei au fost ademenitorii celor care au locuit pe pamant.
7. In acea zi, Dumnezeu ca da semnalul caznelor; camariile apelor care sunt pe cer se vor dechide, ca si izvoarele care sunt sub cer si sub pamant.
  8. Toate apele, atat cele de sus cat si cele de jos se vor amesteca.
  9. Apa de sus va indeplini rolul barbatului.
  10. Apa de jos cea a femeii; toti aceia care locuiesc pe pamant, toti aceia care locuiesc sub hotarele cerului, toti, spun eu, vor fi nimiciti.
  11. Ei vor intelege, prin marimea pedepsei, marimea nelegiurii lor si ei vor pieri.

Capitolul 52

1. Si apoi Cel Batran de zile s-a cait si a spus: Este fara rost ca am distrus pe toti locuitorii pamantului.
2. Si El a facut legamant pe marele Sau nume zicand: Nu, eu nu ma voi mai purta asa cu locuitorii pamantului.
3. Ci eu voi aseza un semn pe cer, si el va fi o marturie intre ei si mine, pentru vesnicie, pentru toate timpurile cat vor mai dura cerul si pamantul.
4. Mai mult, iata ce am hotarat: daca ii voi mai prinde pacatuind, ma voi servi de ingeri ca de niste unelte ale razbunarii, in ziua de durere si de tulburare si mania mea va apasa greu asupra lor, a spus Domnul spiritelor.
5. O! regi, O! puternici ai cestei lumi, voi veti vedea pe Alesul meu asezat pe tronul gloriei mele; El ii va judeca pe Azazyel, pe toti partasii si toata ceata lui in numele Domnului spiritelor.
6. Acolo am vazut cetele ingerilor in mijlocul caznelor inchisi in capcane de fir si de bronz. Atunci am intrebat pe ingerul pacii care era cu mine: catre cine merg toti acesti prizonieri?
7. El mi-a spus: Catre alesii lor si copiii lor prea iubitii, pentru ca ei sa fie cu totii aruncati in adancurile vaii.
8. Si aceasta vale va fi plina de alesii lor si de iubitiilor lor, ale caror zile s-au terminat, fara indoiala, dar ale caror zile de ispasire nu vor avea niciodata sfarsit.
9. Atunci printii se vor aduna si vor unelti impreuna. Principii de la rasarit dintre parti si mezi isi vor alunga regii, stapaniti de ganduri tulburi si de greseli. Ei ii vor rasturna de pe tronurile lor, sarind ca leii din barlogul lor si ca lupii infometati in mijlocul turmei.
10. Ei se vor napusti si vor calca sub pasii lor pamantul alesilor lor. Pamantul alesilor lor se va intinde in fata lor; cuibul, calea si orasul inteleptului Meu va opri caii lor. Ei se vor ridica pentru a se nimici unul pe celalalt ; dreapta lor va capata putere si nici un om nu va mai recunoaste pe fratele sau sau pe prietenul sau.
11. Nici pe tatal sau, nici pe mama sa, pana cand numarul mortilor va fi implinit prin moartea lor si pedeapsa lor. Si asa se va face dreptate.
12. In acele zile, genunea isi va dechide gura sa mistuitoare, si va inghiti pacatosii, care vor disparea astfel din tara celor alesi.

Capitolul 53

1. Dupa aceea, am vazut o alta multime de care de lupta si aceste care erau pline de razboi.

2. Aplecati in batalia vanturilor, ei veneau dinspre rasarit, apus si miazazi.
3. Se auzea de departe zgomotul carellor lor in involburare.
4. Si acest zgomot era asa de mare, incat sfintii l-au auzit din cer; coloanele si temelile Pamantului s-au zguduit si zgomotul a rasunat in acelasi timp, din marginila pamantului si pana la acelea ale cerului.
5. Atunci toti s-au inchinat si l-au venerat pe Domnul spiritelor.
6. Asa se sfarseste a doua parabola.

Capitolul 54

1. Atunci am inceput sa fauresc a treia parabola despre cei drepti si cei alesi.
2. Fiti binecuvantati cei drepti si cei alesi, caci destinul vostru este glorios.
3. Drepti vor sta in lumina soarelui, si alesii in lumina vietii vesnice, a acelei vietii in care zilele nu cunosc scadere; zilele sfintilor nu vor putea fi numarate; ei au cercetat lumina, ei au gasit dreptatea Domnului spiritelor.
4. Pacea fie deci sfintilor prin Domnul lumii.
5. Din acel moment, se va spune ca dreptii cauta in cer tainele dreptatii si partea din mostenirea care le-a fost promisa prin credinta. Caci ei s-au ridicat precum soarele peste pamant si intunericul a disparut. Acolo, va fi lumina fara sfarsit si zile nenumarate. Intunericul se va imprastia si lumina va spori in fata Domnului spiritelor; lumina dreptatii va straluci peste ei cu o maretie fara asemanare.

Capitolul 55

1. In acele zile, ochii mei au luat seama la tainele fulgerelor si tunetelor si la rostul lor.
2. Ele stralucesc cand pentru a binecuvanta, cand pentru a blestema, urmand vointa Domnului Spiritelor.
3. Am inteles de asemenea, secretele tunetelor, cand tuna din cer si rasuna pe pamant.
4. Am mai vazut locuintele de pe pamant. In ceea ce priveste tunetele, chiar daca uneori bubuie pentru a anunta pacea si pentru a binecuvanta, el bubuie adesea si pentru a anunta nenorocirea urmand vointa Domnului spiritelor.
5. Dupa aceea am inteles toate secretele trasnetelor si fulgerelor. Si unul si altul anunta lumii binecuvantarea si rodnicia.

Capitolul 56

1. In a paisprezecea zi din cea de a saptea luna a leclui de-al cincisutelea an al lui Enoh, am trait in aceasta parabola ca cerul cerurilor a fost zguduit si ca stapanii prea inalti si mii de mii si miliarde de miliarde de ingeri erau intr-o stare de mare framantare. Si privind, l-am vazut pe Cel Batran de zile, asezat pe tronul sau de glorie si inconjurat de ingeri si de sfinti. Am fost prins de o mare spaima, si ca lovit de neputinta, picioarele mi s-au muiat si am cazut prosternat cu fata la pamant. Atunci ingerul Mihail, unul din ingerii sfinti, a fost trimis pentru a ma ridica.
2. Si cand am fost pe picioare, mi-am recapatat simturile pe care le pierdusem,, neputand suporta aceasta viziune mult prea strasnica pentru nevolnicia mea, si aceasta framantare si tresarire a cerului.
3. Atunci sfantul Mihail mi-a zis: De ce te tulburi de aceasta viziune?
4. Pana astazi, a fost timpul indurarii Sale si El a fost milostiv si rabdator fata de

locuitorii pamantului.

5. Dar cand vor veni ziua si puterile, pedeapsa si judecata pe care Domnul spiritelor a pregatit-o pentru aceia care se inclina in fata judecatii drepte, ca si pentru aceia care tagaduiesc judecata dreapta si pentru aceia care iau in desert numele Lui.

6. Acea zi va fi pentru cei alesi o zi de unire, iar pentru pacatosi o zi de pedeapsa.

7. In acea zi, vor fi facuti sa iasa pentru a se hrani cu cei rai, doi monstri periculosi, unul barbatesc, unul femeiesc; cel femeiesc se numeste Leviathan, el locuieste in maruntaiele marii la izvoarele apelor.

8. Monstru barbatesc se numeste Behemoth, el se invarte intr-un desert invizibil.

9. Numele sau era Dendagin la rasarit de gradina unde vor locui alesi si dreptii si unde a fost asezat stramosul meu, al saptelea dupa Adam, primul om creat de Domnul spiritelor.

10. Atunci am intrebat pe celalalt inger care mi-a aratat puterea acestor monstri si cum au fost ei separati chiar in aceasi zi pentru a fi aruncati, unul in fundul marii, iar celalat in adancul unui desert.

11. Si el mi-a spus: O, fiu de om, tu vrei sa stii lucrurile misterioase si ascunse.

12. Si ingerul pacii care era cu mine mi-a spus: acesti doi monstri sunt creaturi ale puterii divine, ei ii vor devora pe aceia care vor fi osanditi prin razbunarea lui Dumnezeu.

13. Atunci copiii vor cadea cu mamele lor, fii cu tatii lor.

14. Si ei vor primi pedeapsa pe care ei o merita si justitia lui Dumnezeu va fi implinita, dar dupa aceasta judecata va veni ora indurarii si a unei mari rabdari.

Capitolul 57

1. Atunci celalalt inger care era cu mine mi-a vorbit.

2. Si mi-a aratat primele si ultimile taine ale cerului si ale pamantului.

3. Pe marginile cerului si in temeliile sale, in lacasurile vanturilor.

4. El mi-a aratat cum suflurile lor sunt impartite si cumpanite, in ce mod vanturile si izvoarele sunt impartite dupa taria si abundenta lor.

5. El m-a facuit sa vad stralucirea luminii Lunii, ca aceasta este o putere a dreptatii, felul in care stelele se impart intre ele si ce nume este propriu fiecareia.

6. El mi-a aratat cum se recunosc tunetele intre ele, prin greutatea lor, prin taria lor si prin puterea lor.

7. Am cunoscut felul in care aceste bice ceresti asculta de vointa divina. Am aflat ca lumina nu se poate separa de trasnet si ca desi unul si celalat au fost uniti prin spirite diferite ei nu pot fi totusi despartiti.

8. Deoarece cand trasnetul strabate norii, tunetul bubuie dar spiritele lor se opresc la momentul oportun si restabilesc echilibrul corect, tezaurele lor sunt atat de numeroase ca firele de nisip. Si unul si altul se linistesc cand trebuie si dupa imprejurari isi aduna forta sau o dezlantuie.

9. In acelasi fel spiritul marii este puternic si tare cu acelasi prisos de putere cu care isi retrage apele in sine insasi, ea se arunca apoi inainte si se napusteste asupra muntilor. Spiritul chiciurei este ingerul sau, spiritul grindinei este asemenea unui inger bun, la fel ca si cel al zapezii, din cauza fortei sale, si se afla in primul rand un alt spirit care le face

sa se ridice ca un fum si numele sau este prospetime.

10. Spiritul norilor nu locuieste laolalta cu cele despre care am vorbit, ci el are o locuinta numai a sa, mersul sau se petrece in splendoare.

11. Pe lumina si intuneric, in iarna sau vara, locul unde el se aseaza este stralucitor si ingerul sau este intotdeauna luminos.

12. Spiritul picaturilor de raua isi face locuinta sa chiar pe marginile cerului, asezarea sa este invecinata cu aceea a ploii: puterea sa se arata atat in timpul iernii, cat si in timpul verii. Cat priveste norii, iata originea lor: este creat mai intai un nor gros, lui i se alatura multi altii, curand ei se aduna purtand ploaia in flancurile lor umede, atunci apare ingerul, el deschide camarile de sus si ploaia este astfel creata.

13. Acelasi lucru se intampla cand ploaia se revarsa pe suprafata pamantului, cand ea se va uni cu toate apele care curg la sanul sau, dupa ce au fost fecundate, caci apele sunt hrana pamantului, aceasta fiind vointa Atotputernicului.

14. Iata de ce exista masuri ale ploii si ingerii care o insotesc, o raspandesc cu masura dreapta.

15. Am vazut toate aceste minunatii, tot asa ca si gradina celor drepti.

Capitolul 58

1. In acele zile am vazut ingeri care tineau lungi funii si care purtati pe aripile lor usuare, zburau catre miazanoapte.

2. Si l-am intrebat pe inger de ce aveau in maini aceste funii lungi si de ce zburau. El mi-a raspuns: Ei se duc sa masoare.

3. Ingerul care era cu mine mi-a mai spus: Acestea sunt masurile dreptilor,, ei vor pune funiile dreptilor pentru ca ei sa se sprijine pe numele Domnului spiritelor pentru totdeauna.

4. Alesii vor incepe sa locuiasca cu Alesul.

5. Iata masurile care vor fi date credintei si care vor adeveri cuvintele dreptatii.

6. Aceste masuri vor fi toate secretele din adancurile pamantului.

7. Si toti care au pierit in desert, care au fost devorati de pesti de mare sau de fiarele salbarice, vor reveni plini de speranta in ziua celui Ales, caci nimeni nu va pieri in fata Domnului spiritelor, nimeni nu poate pieri.

8. Si toti ce care erau in cer, au primit vaza si bucurie, glorie si splendoare.

9. Ei vor lauda prin vocea lor Alesul Lui Dumnezeu si Il vor proslavi si lauda cu intelepciune si vor vadi intelepciunea lor in vorbe si in spiritul vietii.

10. Atunci Domnul spiritelor va aseza pe Alesul Sau pe tronul gloriei Sale.

11. Pentru ca el sa judece toate lucrarile sfintilor din inaltul cerurilor si sa puna actiunile lor in balanta justitiei. Si El isi va ridica fata pentru a intelege drumurile tainuite pe care ei le-au urmat, increzatori in numele Domnului spiritelor ca si inaintarea lor pe caile dreptatii.

12. Toti isi vor unii vocile, Il vor binecuvanta, Il vor lauda, Il vor proslavi si vor celebra numele Domnului spiritelor.

13. Si El va chema in tribunalul Sau pe toti puternicii vazduhului, pe toti sfintii, heruvimii, serafimii si ophanimii, pe toti ingerii puterii, toti ingerii dominatiei, adica

ingerii Alesului si ai celorlalti puternici care in prima zi pluteau deasupra apelor. 14. Cu o voce umana ei vor proslavi, vor lauda, vor glorifica, vor preamarii aceste spirite credincioase, aceste spirite ale iertarii, aceste spirite ale dreptatii sipacii, aceste spirite ale bunavointei; toti vor striga laolalta. Bindecuvantat sa fie El! Numele Domnului spiritelor, fie binecuvantat! Toti aceia care nu au adormit il vor lauda in ceruri. 15. Toti il vor lauda, sfintii din cer, alesii care traiesc in gradina si toate spiritele luminii, in stare sa binecuvinteze, sa laude si sa proslaveasca, sa sarbatoreasca numele Sau sacru; tot ce e carne si tot ce e putere va lauda si va sarbatori numele Sau in veacul veacurilor. 16. Caci mila Domnului spiritelor este mare, mare este rabdarea Sa si El a aratat lucrarile Sale, puterea Sa si tot ce este El sfintilor si alesilor in numele Domnului spiritelor.

Capitolul 59

1. Domnul a poruncit regilor, printilor, puternicilor si tuturor celor care locuiesc pe pamant si le-a spus: Deschdeti ochii, ridicati fruntile voastre catre cer si incercati sa il intelegeti pe Cel Ales!
2. Si Domnul spiritelor s-a asezat pe tronul sau de glorie.
3. Si spiritul dreptatii s-a raspandit in jurul Lui.
4. Vorbele din gura Sa vor nimici pe toti pacatosii si pe toti nelegiuitii, nici unul dintre ei nu va mai trai in fata Lui.
5. In acea zi regii, principii, cei puternici si cei care stapanesc pamantul, se vor ridica, vor vedea si vor intelege, ei Il vor vedea asezat pe tronul de glorie ca si pe sfintii din fata Lui care vor fi judecati dupa dreptatea Sa.
6. Si nimic din ce se va spune in fata Lui nu va fi zadarnic.
7. Atunci ii va cuprinde tulburarea, ei vor fi asemenea unei femei cuprinsa de durerile facerii, ale carei munci sunt chinuitoare, a carei eliberare este grea.
8. Ei se vor uita unii la altii si in uimirea lor isi vor cobora fata.
9. Si ei vor fi zguduiti de groaza, cand vor vedea Fiul unei femei asezat pe tronul Sau de glorie.
10. Atunci regii, principii si toti stapanitorii pamantului vor sarbatori pe Acela care ii conduce pe toti, pe Acela care era ascuns. Caci de la inceputuri Fiul omului a fost ascuns. Prea Inaltul L-a pastrat in apropierea gloriei Sale si nu L-a aratat decat alesilor.
11. Acesta este Cel care i-a adunat pe sfinti si pe cei alesi si toti alesii vor fi de asemenea in fata Lui in acea zi.
12. Toti regii, principii, cei puternici si acei care conduc pe pamant se vor prosterna in fata Lui si il vor adora.
13. Ei is vor pune speranta lor in Fiul omului, ii vor adresa rugaciunile lor si vor invoca mila Sa.
14. Atunci Domnul spiritelor se va grabi sa ii goneasca din fata ochilor Sai. Fetele lor se vor umple atunci de mirare si se vor acoperi de o apasare intunecata. Apoi ingerii pedepselor divine, ii vor apuca si razbunarea lui Dumnezeu se va lasa asupra acelor care i-au progonit pe copiii si sfinti. Pilda teribila pentru sfinti si pentru alesi, care se vor bucura de aceasta dreptate fara limita, caci mania Domnului spiritelor va starui asupra

lor.

15. Atunci spada Domnului spiritelor se va satura de sangele celor rai, dar sfintii si alesii vor fi salvati in acea zi si nu vor mai avea in fata ochilor jocurile celor rai si nelegiuiti.

16. Dumnezeuul spiritelor va pluti singur in viitor asupra lor.

17. Si ei vor locui cu Fiul omului, ei vor manca, vor dormi, se vor scula cu El in veacul vecilor.

18. Sfinitii si alesii se vor ridica de la pamant, ei vor inceta sa isi mai coboare privirea, in semn de supunere si umilire, ei vor fi imbracati cu un nou vesmant de viata. Acest vesmant al vietii lor este comun cu cel al Domnului spiritelor, in prezenta Sa vesmantul vostru nu se va inveci deloc si faima voastra nu va apune nicicand.

Capitolul 60

1. In acele zile regii, cei puternici si cei ce stapanesc pamanturile ii vor implora pe ingerii care le vor imparti pedepsele ceresti, sa le dea ragaz, pentru a se prosterna in fata Domnului spiritelor si pentru a-L adora si a-si marturisi pacatele.

2. Ei iL vor lauda si sarbatori pe Domnul spiritelor zicand: Fie binecuvantat Domnul; spiritelor, Regele regilor, Printul printilor, Domnul domnilor, Domnul gloriei, Domnul intelepciunii !

3. El va dezvalui toate secretele.

4. Puterea Ta este in veacul veacurilor, ca si gloria Ta.

5. Tainele Tale sunt adanci si nenumarate si dreptatea Ta este fara margini.

6. Ah ! Noi vedem acum ca trebuie sa sarbatorim si sa laudam pe Regele regilor, Cel care este Stapanul deplin al tuturor lucrurilor.

7. Si ei vor spune: Cine ne-a dat noua o usurare a relelor noastre pentru a sarbatori, pentru a lauda, pentru a binecuvanta, pentru a marturisi pacatele noastre si crimele noastre in prezenta gloriei Sale ?

8. Usurarea pe care noi o cerem este doar de cateva clipe si totusi nu o putem obtine; luminile noastre sau stins pe veci si bezna ne va invalui pentru totdeauna.

9. Caci noi nu ne-am destainuit Lui, nu am sarbatorit numele Regelui regilor, nu L-am glorificat pe Domnul in toate lucrarile Sale ci noi ne-am increzut in puterea noastra si in scepstrul gloriei noastre.

10. De asemenea, in ziua durerii si spaimii, El nu ne va salva, si noi nu ne vom gasi niciodata odihna. Noi intelegem acum, Domnul este credincios in toate lucrarile Sale, in dreptatea Sa.

11. In judecatile Sale, El nu tine cont de absolut nimeni; si iata ca suntem departati din preajma Sa din cauza lucrarilor noastre rele.

12. Pacatele noastre sunt prea bine cantarite !

13. Apoi ei si-au spus unii altora: Sufletele noastre sunt saturate de bogatiile nedreptatii.

14. Si iata ca ele nu ne sunt de nici un folos in acest moment in care noi coboram in flacarile infernului.

15. Atunci fetele lor se vor acoperi de umbre si de buimaceala in prezenta Fiului omului si ei vor fi alungati departe de El, caci in fata Lui spada justitiei s-a ridicat pentru a-i nimici.

16. Si Dumnezeu a zis: Iata, aceasta a hotarat judecata Mea impotriva printilor, regilor, celor puternici si celor care au stapanit pamantul.

Capitolul 61

1. Am mai avut si alte viziuni in acest loc pustiu. Am auzit vocea ingerului care mi-a zis: Iata ingerii care au coborat din cer pe pamant care au aratat secretele lor fiilor oamenilor si i-au invatat sa cunoasca nedreptatea.

Capitolul 62

1. In timpul acela, Noe a vazut pamantul stricandu-se si amenintat de ruina.
2. Din aceasta cauza el a pornit la drum si s-a indreptat catre marginile pamantului, in partea locuintei stramosului sau Enoh.

3. Si Noe striga de trei ori cu o voce amara: Asculta-ma, asculta-ma, asculta-ma ! Si el i-a mai zis: Spune-mi ce se petrece pe pamant, caci el sufera si este rau zbuciumat; sigur eu voi pieri odata cu el.

4. Intr-adevar, era o mare tulburare pe pamant si o voce s-a facut auzita din cer. Am cazut cu fata la pamant; atunci stramosul meu Enoh aparu si se aseza in fata mea.

5. Si el mi-a zis: De ce m-ai strigat cu o voce asa de amara si atat de jalnica ?

6. Domnul a hotarat prin judecata Sa ca toti locuitorii pamantului sa piara, pentru ca ei cunosteau toate tainele ingerilor, pentru ca ei aveau in mainile lor puterea raufacatoare a demonilor, puterea magiei si ei au creat idoli peste tot pamantul.

7. Ei au invatat cum se trage argintul din pulberea pamantului, cum se gasesc in pamant filoane metalice, caci plumbul si cositorul nu sunt fructe ale pamantului, ci trebuie sa mergi sa le cauti pana in maruntaile sale.

8. Si un inger a fost pus sa ii pazeasca, iar el s-a lasat ademenit.

9. Atunci stramosul meu Enoh m-a prins de mana si ridicandu-ma, mi-a spus: Caci eu l-am intrebat pe Domnul despre acesta tulburare a pamantului si El mi-a raspuns: ei au umplut paharul nelegiuirilor si dreptatea Mea cere razbunare! Ei au cercetat astrele si au cunoscut ca pamantul va pieri cu toti locuitorii sai. Ei nu vor gasi loc de refugiu, in vecii vecilor.

10. Ei au dezvaluit taine pe care oamenii nu trebuiau sa le cunoasca; iata pentru ce vor fi judecati, dar pentru tine, fiul meu, Domnul spiritelor cunoaste curatia ta si nevinovatia ta. El stie ca tu condamni dezvaluirea acestor taine.

11. Domnul, primul dintre sfinti a pastrat numele tau intre cele ale sfintilor; El te va pastra curat intre decazutii locuitori ai pamantului. El iti va da pentru urmasii tai regate si o mare glorie, si el va naste din tine o rasa de drepti si de sfinti al caror numar va fi fara sfarsit.

Capitolul 63

1. Dupa aceea, el mi-a aratat ingerii pedepselor ceresti care se pregateau sa vina sa dea apelor pamantului toata violenta lor.

2. Pentru ca ei sa serveasca dreptatii lui Dumnezeu si ca ei sa aduca osanda meritata de toti aceia care locuiesc pe pamant.

3. Si Dumnezeul spiritelor le-a interzis ingerilor sa vina vreunul in ajutorul oamenilor.

4. Caci acesti ingeri conduceau forta apelor. Atunci eu m-am retras din preajma lui

Enoh.

Capitolul 64

1. In acele zile, cuvintele Lui Dumnezeu s-au facut auzite in urechile mele, ele spuneau: Noe iata, viata s-a ridicat pana la mine, o viata de crime, o viata plina de iubire si dreptate.
2. Deja ingerii zidesc inchisori si indata ce ei isi vor termina lucrul, Eu iti voi intinde mana Mea si te voi pastra.
3. Din tine va rasari un sambure de viata care va reface pamantul, pentru ca el sa nu ramana gol. Eu voi adeveri rasa ta inaintea mea si rasa acelora care vor locui cu tine va fi binecuvantata si se va inmulti pe fata pamantului prin virtutea numelui Domnului.
4. Cat priveste acei ingeri care au savarsti nelegiuiri, ei vor fi inchisi si azvarliti in aceasta vale arzatoare, pe care stramosul meu Enoh mi-a aratat-o catre apus, unde se afla muntii de aur, argint, fier, metal lichid si cositor.
5. Eu am vazut aceasta vale si acolo se afla o mare ravaseala si apele se involbureaza.
6. Si dupa ce s-au facut toate acestea, s-a raspandit o masa curgatoare de foc, un miros puternic de pucioasa, cu ape involburate si valea ingerilor vinovati de ispita ardea in adancul acestui pamant.
7. In aceasta vale s-au scurs si fluviile de foc in care erau aruncati ingerii, care i-au dus in greseala pe locuitorii pamantului.
8. In acele zile, ele vor ajuta tamaduirea sufletelor si corpurilor regilor, puternicilor, celor mari si a celor care locuiesc pe pamant, iar pe de alta parte, ele vor ajuta la pedepsirea spiritelor.
9. Spiritele lor vor fi la bunul plac, pentru ca ei sa fie judecati in corpurile lor, dat fiind ca l-au tagaduit pe Domnul spiritelor, si ca desi au stiut de pedepsele care ii amenintau, totusi nu au chemat numele Lui cel sfant.
10. Si asa cum corpurile lor vor fi supuse unor cazne groaznice, in acelasi fel, sufletele lor vor suporta o pedeapsa vesnica.
11. Caci Cuvantul Domnului spiritelor a fost totdeauna implinit.
12. Judecata Sa va cadea peste ei, pentru ca s-au increzut in desfatara corpurilor lor si pentru ca l-au tagaduit pe Domnul spiritelor.
13. In acele zile apele acestei vai vor fi schimbate, cand ingerii vor fi judecati, focul din aceste izvoare va dobandi o noua tarie.
14. Si cand ingerii vor urca, apele din aceste izvoare se vor raci dupa ce au fost infierbantate. Atunci l-am auzit pe sfantul Mihail care mi-a spus: Judecata pe care o vor indura ingerii ii ameninta la fel pe regi, pe principi si pe toti cei care stapanesc pamantul.
15. Caci aceste ape, dand viata spiritelor ingerilor, vor da moarte trupurilor lor. Dar ei nu vor intelege, ei nu vor crede ca aceste ape racoritoare se pot schimba intr-un jeric dogoritor care va arde pe veci.

Capitolul 65

1. Dupa aceea stramosul meu Enoh mi-a dat de stire asupra tuturor tainelor cuprinse in cartea sa si mi-a deslusit pildele care i-au fost aratate in mijlocul cuvintelor cartii.
2. In acest timp Sfantul Mihail a raspuns si a spus lui Rafael: Spiritul meu se ridica si se

tulbura contra judecatii secrete impotriva ingerilor, cine va putea sa suporte oare o judecata atat de aspra, care nu va fi niciodata schimbata, care trebuie sa ii piarda pentru totdeauna ?

3. Sentinta a fost pronuntata contra lor de catre cei care i-au facut sa iasa in felul acesta. Si stand inaintea Domnului spiritelor, sfantul Mihail a raspuns si a spus catre sfantul Rafael: Ce inima nu ar fi deloc tulburata, ce spirit nu ar avea mila ?

4. Apoi sfantul Mihail i-a vorbit lui Rafael: Eu nu ii apar deloc in fata Domnului, caci ei L-au jignit pe Domnul spiritelor, purtandu-se ca niste zei, de aceea justitia suprema va cobora asupra lor pentru vecie.

5. Nici un inger nevinovat, nici un om nu ii va simti asprimea, doar aceia singuri care sunt vinovati si care vor fi pedepsiti pentru totdeauna.

Capitolul 66

1. Dupa aceasta ei vor fi izbiti de uimire si de groaza din cauza judecatii pronuntate asupra lor, ca pedeapsa pentru cele aratate locuitorilor pamantului.

2. Iata numele vinovatilor: Primul dintre toti este Semiaza, al II-lea Arstikifa, al III-lea Armen, al IV -lea Kakabael, al V-lea Tur-el, alVI-lea Rumiati, al VII-lea Dan-el, al VIII-lea Nukael, al IX -lea Baruq-el, al X-lea Azaz-el, alXI-lea Armers, al XII-lea Batar-ial, al XIII-lea Basasael, alXIV-lea Auan-el, alXV-lea Tur-ial, a, XVI-lea Simatsiel, al XVII-lea Letar-el, al XVIII-lea Tumael, al XIX-lea Tar-el, al XX-lea Rumael, al XXI-lea Izezeel.

3. Acestea sunt numele printilor ingerilor vinovati. Iata acum numele capeteniilor peste o suta; ale capeteniilor peste cincizeci si ale capeteniilor peste zece. Iata acum numele capeteniilor peste o suta; ale capeteniilor peste cincizeci si ale capeteniilor peste zece.

4. Numele primului este Yekum, acesta este cel care a ademenit pe toti fiii ingerilor sfinti, cel care i-a pus sa coboare pe Pamant pentru a procrea copii cu fiintele umane.

5. Numele celui de-al doilea este Kesabel, care a inspirat ganduri rele fiilor ingerilor si ii va pune sa-si intineze corpurile lor imperechindu-se cu ficele oamenilor.

7. Acesta este cel care a ispitit-o pe Eva, si le-a aratat fiilor oamenilor uneltele care dau moartea, platosa, scutul, spada, si tot ce poare da sau ocoli moartea.

8. Aceste unelte au trecut din mainile sale in cele ale locuitorilor Pamantului si acolo au ramas pentru totdeauna.

9. Numele celui de-al patrulea este Tenemue; acesta este cel care i-a invatat pe fiii oamenilor ce-i amaraciunea si desfatarea.

10. Si care le-a dezvaluit toate secretele unei false intelepciuni.

11. El i-a invatat sa scrie si le-a aratat cum sa foloseasca cerneala si hartia.

12. De asemenea, prin el s-au vazut inmultindu-se cei care s-au ratacit, in ciuda falsei lor intelepciuni, de la facerea lumii si pana in aceasta zi.

13. Caci oamenii nu au fost creati pentru a-si inscrie credinta lor pe hartie cu ajutorul cernelii.

14. Ei au fost facuti pentru a fi in curatenie si dreptate deopotriva cu ingerii.

15. Ei nu ar fi cunoscut moartea, care nimiceste totul; aceasta pentru ca puterea devoreaza.

16. Ei nu vor pieri decat din cauza prea marii lor stiinte.

17. Numele celui de-al cincilea este Kasaide; acesta este cel care a aratat copiilor oamenilor toate artele diavolesti si raufacatoare.
18. Aceste mijloace infame de a omori un copil in pantecele mamei sale, aceste arte care se practica prin muscatura de sarpe, prin puterea, in mijlocul zilei, din samanta sarpelui ce se numeste Tabaet.
19. Astfel este numarul lui Kesbel, principalul juramant pe care Atotputernicul, din sanul gloriei Sale, i-a aratat ingerilor.
20. Numele sau este Beka. Acesta i-a cerut sfantului Mihail sa ii dezvaluie numele secret, pentru a avea inteligenta si pentru a tine minte legamantul de temut al lui Dumnezeu si sa ii faca sa tremure la auzul acestui nume si al acestui legamant, pe aceia care au aratat oamenilor toate secretele primejdioase.
21. Acesta este, intr-adevar, misiunea magica a acestui legamant, el este de temut si fara mila.
22. Si el a dat acest legamant al lui Aka, in mainile sfantului Mihail.
23. Iata rezultatele acestui legamant:
24. Prin puterea sa magica, cerul a fost despartit de ape inainte de crearea lumii.
25. prin el, pamantul s-a ridicat deasupra si din partile ascunse ale colinelor tasnesc izvoare limpezi, de la crearea lumii si pentru totdeauna.
26. Prin acest legamant , marea a fost asezata intre granitele sale si pe fundamentele sale.
27. El a pus fire de nisip pentru a o opri la vreme de furie si niciodata ea nu va putea depasi aceasta limita. Prin acest legamant de temut, a fost scobita genunea si ea isi pastreaza locul pentru vecie.
28. Prin acest legamant soarele si luna isi fac fiecare drumul lor mereu reinoit, fara a se abate niciodata de la calea care le-a fost harazita.
29. Prin acest legamant, stelele isi urmeaza calea lor eterna.
30. Si cand sunt ele strigate pe numele lor, ele raspund:Iata-ma!
31. Prin acest legamant, vanturile conduc apele, toate au spiritul lor propriu care stabileste intre ele o fericita armonie.
32. Acolo se pastreaza izvoarele tunetelor si fulgerarea trasnetelor.
33. Acolo sunt pastrate izvoarele grindinei si ghetii, izvoarele zapezii, ploii si ale picaturilor de roua.
34. Toti acesti ingeri vor pastra si vor binecuvanta numele Domnului spiritelor.
35. Ei il vor sarbatori prin toate felurile de laude si Domnul spiritelor ii va sprijinii, ii va incuraja in aceste fapte de multumire si ei vor proslavi, vor sarbatori si vor glorifica numele Domnului spiritelor in vecii vecilor.
36. Si acest legamant va fi adeverit pentru ei si drumul lor va fi aratat si nimic nu ii va putea impiedica sa-l urmeze.
37. Mare va fi bucuria lor.
- 38.Ei il proslavesc, il sarbatoresc, il glorifica pentru ca taina Fiului omului le-a fost aratata.
39. Si el va fi asezat pe un tron de glorie si lui i-a fost pastrata partea cea mai mare a judecatii. Pacatosii vor disparea si vor fi nimiciti de pe fata pamantului iar aceia care

i-au ademenit vor fi legati in lanturi pentru totdeauna.

40. Dupa gradele lor de vinovatie ei vor fi dati diferitelor cazne, in ceea ce priveste lucrarile lor, ele vor disparea de pe fata pamantului si din acel moment nu va mai fi cine sa ispiteasca pentru ca sa ivit Fiul omului asezat pe tronul sau de glorie.

41. Toate nedreptatile vor inceta, tot raul va disparea din fata Sa si Cuvantul ,Fiului omului, va fi singur in fata Domnului spiritelor. 42. Iata a treia parabola a lui Enoh.

Capitolul 67

1. Dupa aceasta, numele Fiului omului, traind cu Domnul spiritelor , a fost preaslavit de locuitorii pamantului.

2. El a fost laudat in carele lor si a fost sarbatorit in mijlocul lor.

3. De la acest moment, eu nu m-am mai vazut in mijlocul copiilor oamenilor ci am fost asezat intre doua spirite, intre miazanoapte si apus unde ingerii au primit funii pentru a masura locul harazit dreptilor si alesilor.

4. Acolo am vazut pe primii patriarhi, sfintii care locuiau in aceste locuri frumoase pentru eternitate.

Capitolul 68

1. Dupa aceea spiritul meu s-a ascuns si si-a luat zborul spre ceruri. Am vazut fii de ingeri sfinti mergand pe un foc arzator, vesmintele lor erau albe si fetele lor transparente precum cristalul.

2. Am vazut doua rauri de foc stralucind ca hiacintul.

3. Atunci m-am prosternat in fata Domnului spiritelor.

4. Si Mihail, unul din arhangheli m-a prins de mana, m-a lamurit si m-a condus in sanctuarul secret al iertarii si al dreptatii.

5. El mi-a aratat toate lucrurile ascunse ale marginilor cerului, locasurile stelelor, razele luminoase care veneau sa ilumineze fetele sfintilor.

6. Si el a ascuns spiritul lui Enoh in cerurile cerurilor.

7. Acolo am vazut in mijlocul luminii, un palat construit din pietre de cristal.

8. Si in mijlocul acestor pietre, straluceau limbi de foc, spiritul meu a vazut un cerc care inconjura locasul, arzand in cele patru laturi si fluvii de foc erau primprejur.

9. serafimii, heruvimii si ophanimii, stateau in picioare de jur imprejur. Ei nu dormeau niciodata, ei pazeau tronul gloriei.

10. Si am vazut ingeri nenumarati, mii de mii si miriade de miriade care incojurau acest palat.

11. Mihail, Rafael, Gabriel, Phanuel si ingerii sfinti care erau in cerurile superioare, intrau si ieseau. Rafael si Gabriel ieseau din acest palat laolalta cu o multime fara numar de ingeri sfinti.

12. Cu ei a aparut atunci si Cel Batran de zile, al carui cap era alb si curat ca o lana si ale carui vesminte sunt cu neputinta de descris.

13. Atunci m-am prosternat si toata carnea mi-a fost zguduita de un tremur cnvulsiv si spiritul meu s-a topit.

14. Am ridicat vocea pentru a binecuvanta, a lauda si a glorifica.

15. Si laudele care mi-au iesit din gura era placute Celui batran de zile.

16. Cel Batran de zile a venit ci Mihail si Gabriel, Rafael si Phanuel, cu mii de mii si miriade care nu putea fi socotiti.
17. Atunci acest inger s-a apropiat de mine si m-a salutat in acest fel:" Tu esti Fiul omului, tu te-ai nascut pentru dreptatea noastra si dreptatea se afla in tine".
18. "Dreptatea Celui Batran de zile nu te va parasii".
19. El a spus:"Voi cobora peste tiner pacea, caci pacea vine de la cel care a creat lumea".
20. "Si ea va ramane in tine pentru totdeauna".
21. Toti cei care vor trai si care vor merge pe calea dreptatii, vor forma cortegiul tau pentru eternitate".
22. "Si casa lor va fi langa tine, destinul lor va fi acelasi cu al tau si ele nu vor fi niciodata separate".
23. "Si astfel li se va da lor un lung sir de zile impreuna cu Fiul omului".
- 24."Pacea va fi pentru cei drepti, drumul intelepciunii pentru cei sfinti, in numele Domnului spiritelor, in toate veacurile".

Capitolul 69

1. Cartea mersului astrelor ceresti, dupa regulile lor, epocile lor, numele lor, locului unde isi incep drumul lor si a diferitelor lor pozitii, toate lucrurile pe care Uriel, ingerul sfant care era cu mine si care le conduce mi le-a lamurit pe rand.
2. Iata prima lege a astrelor. Soarele, lumina zilei, iese pe portile cerului aflate la rasarit si apune in partea opusa intrand pe portile cerului care sunt la apus.
3. Am observat sase porti prin care soarele isi incepe drumul si sase porti prin care el il termina.
4. Prin aceleasi porti iese si intra si Luna, si am vazut acesti printi ai luminatoarelor ceresti cu astrele care ii devanseaza, cele sase porti pe unde rasar si cele sase porti pe unde apun.
5. Toate aceste porti sunt aliniate una dupa alta si la dreapta si la stanga sunt facute ferestre.
6. In primul rand se vede inaintand luminatorul cel mare care se numeste soare, al carui drum este crugul cerului si care straluceste de foc si de flacari.
7. Vantul impinge carul pe care el este ridicat.
8. Dar de indata el se indreapta catre miazanoapte pentru a inainta apoi catre rasarit, el se intoarce trecand prin aceasta poarta si lumineaza aceasta parte a cerului.
9. Astfel se arata el in prima luna a drumului sau.
10. El pleaca din a patra din aceste porti care este la rasarit.
11. Si la aceasta a patra poarta prin care el trece in prima luna sunt douasprezece ferestre deschise pe unde ies torente de flacari, cand ele se deschid la timpul care le este hotarat.
12. Atunci cand soarele se ridica pe cer, el trece prin a patra poarta in timp de treizeci de zile si prin a patra poarta di partea de apus el coboara in linie dreapta.
13. Dupa acest timp zilele se maresc, noptile se micsoreaza timp de treizeci de zile. Atunci ziua este cu doua parti mai lunga ca noaptea.
14. Intr-adevar ziua are zece parti, in timp ce noaptea are opt parti.
15. In acest timp soarele trece prin aceasta a patra poarta si apune trecand prin poarta

corespunzatoare, dupa aceea el se apropie de a cincea poarta care este la rasarit timp de treizeci de zile si apune de asemenea trecand prin poarta corespunzatoare.

16. Atunci ziua se mareste cu inca o parte, in acest fel ziua are unsprezece parti, noaptea descreste si nu are decat sapte.

17. Atunci soarele inainteaza catre rasarit pentru a trece prin a sasea poarta si eol se ridica si apune la trecerea prin aceste porti la fel timp de treizeci de zile.

18. In acest timp ziua este de doua ori mai lunga decat noaptea si are douasprezece parti.

19. Cat priveste noaptea, ea se micsoreaza in aceasi masura si nu contine decat sase parti. In sfarsit soarele coboara, astfel incat ziua se micsoreaza, pe cand noaptea se mareste.

20. Caci soarele revine catre rasarit trecand prin a sasea poarta prin care el iese si intra timp de treizeci de zile.

21. Dupa aceasta perioada ziua se micsoreaza treptat, asadar ea nu are mai mult de unsprezece parti, in timp ce noaptea are sapte.

22. Soarele paraseste apusul trecand prin poarta a sasea si inainteaza catre rasarit, rasarind prin a cincea poarta timp de treizeci de zile si apunand in acelasi fel la apus la trecerea prin a cincea poarta.

23. In acest moment ziua este micsorata cu doua douasprezecimi in asa fel incat are zece parti in timp ce noaptea are opt.

24. Ci soarele trece la rasarit ca si la apus prin a cincea poarta. In sfarsit el rasare prin a patra poarta timp de treizeci si una de zile si apune la apus.

25. In aceasta perioada ziua este egala cu noaptea, astfel incat si una si alta au in mod egal cate doua parti.

26. Atunci soarele paraseste aceasta poarta si inainteaza catre apus, trecand prin a treia poarta unde rasare si apune.

27. In aceasta perioada noaptea creste timp de treizeci de zile in asa fel incat noaptea va avea zece parti in timp ce ziua va avea numai opt.

28. Atunci soarele va rasari prin a treia poarta si va apune in acelasi fel prin a treia poarta de la apus timp de treizeci de zile.

29. Apoi el trece prin a doua, atat la rasarit cat si la apus.

30. In acest timp, noaptea are unsprezece parti si ziua numai sapte.

31. Acesta este timpul in care soarele trece prin a doua poarta atat la rasaritul cat si la apusul sau. Apoi el coboara si ajunge la prima poarta ceea ce se intampla timp de treizeci de zile.

32. El apune la fel prin prima poarta.

33. Atunci noaptea este dubla fata de zi.

34. Astfel ea are douasprezece parti in timp ce ziua nu are decat sase.

35. Si cand soarele ajunge la aceasta poarta el isi reincepe crugul sau

36. El trece prin aceasta poarta timp de treizeci de zile si apune in aceasi poarta la apus.

37. In acest timp noaptea se micsoreaza cu o parte avand astfel unsprezece parti.

38. Cat priveste ziua ea nu are decat sapte parti.

39. Atunci soarele ca trece prin cea de a doua poarta la rasarit.

40. Revine prin cea pe care înainte o evitase timp de treizeci de zile, rasare si apune prin doua parti asemanatoare.

41. Noaptea se micsoreaza in continuare, ea mai are zece parti si ziua opt. Soarele trece prin a doua poarta atat la rasaritul sau cat si la apusul sau apoi el inainteaza catre rasarit, rasare prin a treia poarta timp de treizeci si una de zile si apune prin poarta corespunzatoare de la apus.

42. Noaptea continua sa se micsoreze, ea nu mai are decat noua parti la fel ca si ziua caci este egalitate intre una si cealalta; anul este in cea de a trei sute saizeci si patra zi a sa.

43. Astfel acesta este crugul soarelui insusi care duce la lungimea sau scurtimea zilelor si a noptilor.

44. Caci el face ca ziua sa creasca treptat si ca noaptea sa scada in acelasi fel.

45. Aceasta este legea crugului soarelui, el inainteaza si se retrage rand pe rand. Astfel i-a fost scris acestui astru harazit sa lumineze pamantul.

46. Acesta este astrul caruia Dumnezeu inca din genuni i-a dat numele de soare.

47. Si astfel el rasare si apune, fara a avea odihna niciodata despiciand ziua si noaptea in carul sau intinderile diafane. Lumina sa lumineaza sapte parti ale lunii, dar marimile lor, la amandoua sunt egale.

Capitolul 70

1. Dupoa aceasta prima lege am observat acelea care privesc astrul inferior si care se numeste luna al carui drum este cat crugul cerului.

2. Exista un vant care impinge carul pe care ea este ridicata dar lumina sa este impartita cu masura.

3. In fiecare luna apusul sau si rasaritul sau difera si zilele sale sunt ca zilele soarelui si cand lumina sa e plina contine sapte parti de soare.

4. Ea rasare si porneste in drumul sau catre apus timp de treizeci de zile.

5. In acest timp ea apare si aceasta inseamna pentru voi inceputul lunii. Timp de treizeci de zile ea trece prin poarta prin care trece si soarele.

6. Atunci ea este aproape invizibila, astfel incat nu apare nici o lumina cu exceptia unei septimi din lumina sa totala care creste zilnic cu o parte, dar rasarind si apunand mereu odata cu soarele.

7. Cand soarele rasare, luna rasare cu el si primeste de la el o parte firava de lumina.

8. In aceasta noapte ,prima zi inaintea inaintea zilei lunii, luna apune odata cu soarele.

9. Si in timpul acestei nopti luna este intunecata, dar ea rasare cu a saptea parte din lumina sa indepartandu-se de rasaritul soarelui.

10. Dar putin cate putin ea se lumineaza pana cand lumina sa ajunge deplina.

Capitolul 71

1. Atunci am aflat o alta lege care arata cum se stabileste luna lunara: Uriel, ingerul meu sfant si indrumatorul meu nu mi-a lasat nimic necunoscut.

2. Asadar am scris totul asa cum mi-a fost aratat.

3. Am notat lunile anului in ordinea in care ele sosesc, aparitia si fazele lunii in timpul a cinsprezece zile.

4. Am notat in care vreme luna pierde cu desavarsire lumina sa si in care vreme ea

stralucește cu toată lumina sa.

5. În anumite luni, luna trece pe cer singură și în timpul altor două luni ea apune odată cu soarele prin cele două porți care se află în mijloc, adică prin a treia și a patra. Ea rasare timp de șapte zile și își împlineste drumul său.

6. Apoi ea se apropie de poarta prin care a trecut soarele și timp de opt zile ea trece prin a doua poartă la fel ca și soarele.

7. Și în timp ce soarele rasare prin poarta a patra, luna rasare timp de șapte zile până când soarele trece prin poarta a cincea.

8. Încă din timpul celor șapte zile, ea coboară către poarta a patra, ea este atunci în toată lumina sa, dar ea se micșorează curând și înaintează prin prima poartă timp de opt zile.

9. Apoi ea se îndreaptă din nou către a patra poartă de unde rasare soarele.

10. Am aflat deci locurile lor ca și răsăritul și apusul soarelui urmând ordinea lunilor anului.

11. Și în aceste zile la fiecare cinci ani se adaugă treizeci de zile pentru că ele sunt în plus în anul solar. Și toate zilele care vor aparține unuia dintre acești cinci ani vor fi în număr de treisute șazeci și patru. Vor fi mai mult cu șase zile pentru fiecare dintre ele, astfel încât să se alcatuiască o lună suplimentară de treizeci de zile.

12. Luna lunară este mai scurtă decât luna solară și stelară.

13. În rest ea este cea care potrivește anii în așa fel încât ei să nu difere cu nici o zi și să fie tot timpul de treisute șazeci și patru de zile. În trei ani sunt o mie nouăzeci și două de zile, în cinci ani o mie opt sute douăzeci de zile, în opt ani două mii nouă sute douăsprezece zile.

14. Când privește anii lunari, trei ani conțin o mie șazeci și două de zile, cinci ani mai scurți decât cei ai soarelui, cu cincizeci de zile nu cuprind decât decât o mie șapte sute șazeci și două de zile, iar opt ani lunari cuprind două mii opt sute treizeci și două de zile.

15. Astfel opt ani lunari sunt mai scurți decât opt ani solari cu optzeci de zile.

16. Anii se socotesc deci prin crugul soarelui sau a lunii, ei sunt mai lungi sau mai scurți după cum ne luăm după unul sau după altul dintre acești astri.

Capitolul 72

1. Iată acum conducătorii și printii care hotărăsc peste toată creația, peste toate stelele ca și peste cele patru zile adăugate pentru împlinirea anului.

2. Ei au nevoie de aceste patru zile deși ele nu fac parte din an.

3. Oamenii s-au înșelat asupra acestor zile căci trebuie ținut cont de acești luminători pentru a se face socoteala, știind că una este adăugată la prima poartă, a doua la a treia, alta la a patra și ultima la a șasea.

4. Acesta este felul în care se împlineste numărul de treisute șazeci și patru de poziții care formează tot atâtea zile. Iată semnele:

5. Anotimpurile

6. Anii

7. Și zilele, așa cum Uriel mi le-a făcut cunoscute. Uriel este ingerul pe care Domnul

gloriei l-a asezat peste toti astrii

8. Care stralucesc in cer si lumineaza pamantul. Acestia sunt:

9. Cei ce impart zilele si noptile, altfel spus: soarele, luna astrele intregii armate ceresti care strabat cerul pe carele lor in toate directiile.

10. Astfel Uriel mi-a aratat douasprezece porti care se deschid pentru carul soarelui, de unde izvorasc raze fara numar.

11. Prin ele vine pe pamant, atunci cand aceste porti se deschid la timpul hotarat, prin ele izbucnesc de asemenea vanturile si spiritele picaturilor de roua, cand ferestrele de la marginea cerului se deschid la timpul hotarat prin vointa divina.

12. Am vazut douasprezece porti in cer la marginile pamantului prin care ies soarele si luna si stelele si toate lucrarile cerului la rasarit si la apus.

13. Si alte ferestre se deschid inca la dreapta si la stanga.

14. Una dintre aceste ferestre marestea caldura verii, ca si portile prin care pleaca si unde se reintorc fara incetare aceste stele intr-o rotire fara sfarsit.

15. Si am vazut in cer carul pe care se afla aceste stele rotindu-se deasupra lunii fara a obosi niciodata. Una dintre ele este mai stralucitoare decat celelalte, aceasta face crugul lumii intregii.

Capitolul 73

1. Si catre marginile pamantului am vazut douasprezece porti pentru toate vanturile care ies din timp in timp pentru a se raspandi pe pamant.

2. Trei dintre aceste porti se deschid in partea opusa cerului, celelalte trei la apus, trei spre dreapta si trei spre stanga. Primele trei privesc spre rasarit, ultimile trei spre miazanoapte. Cele care sunt asezate la dreapta si la stanga privesc spre miazazi si spre apus.

3. Prin patru porti ies vanturile de binecuvantare si de mantuire si prin celelalte opt vanturile de jale. Cand ele sufla, ele aduc stricaciune pamantului si locuitorilor sai, apelor si tuturor celor ce traiesc in ele.

4. Printul vanturilor iese prin poarta aserzata la rasarit si prin prima poarta de la rasarit care se apleaca spre miazazi. Acest vant aduce distrugerea, seceta, caldura inabusitoare si stricaciunea.

5. De la a doua poarta care este in mijloc se raspandeste egalitatea sau masura dreapta pentru toate lucrurile, ploaia, fertilitatea, curatenia si forta; de la ultima poarta, intoarsa catre miazanoapte vine frigul si seceta.

6. Dupa aceste vanturi vin vanturile lui Notus care sufla prin trei porti principale, prin prima, intoarsa catre rasarit iese un vant cald.

7. Dar prin poarta din mijloc se imprastie un miros placut, picaturi de roua, ploaia mantuirea si viata.

8. De la a treia poarta, catre apus, vin roua, ploaia, taciunea si stricaciunea

9. Vantul din nord sufla prin trei porti. De la a saptea, asezata langa aceea care priveste la miazazi ies roua, ploaia, taciunea si stricaciunea. De la cel de mijloc vine ploaia, roua, viata si mantuirea. De la a treia poarta intoarasa spre apus, dar apropiata de miazanoapte vine grindina, gheata, zapada, ploaia si roua.

10. Vin in sfarsit, din a patra regiune, vanturile de apus. De la prima poarta ies roua, ploaia, gheata, frigul, zapada si gerul, de la poarta din mijloc, ploaia, linistea si abundenta.

11. De la ultima din partea de miazazi, uscaciunea, dezastrul, seceta si moartea.

12. Astfel se incheie descrierea celor doisprezece porti asezate in patru colturi ale cerului.

13. Toate legile lor, toate inrairirile lor, bune sau rele, eu ti le-am dat lamurit, o fiul meu Metusala!

Capitolul 74

1. Primul vant se numeste de rasarit pentru ca este primul.

2. Al doilea se numeste vantul de miazazi, pentru ca acesta este momentul cand coboara Cel vesnic, Cel binecuvantat pe veci.

3. Vantul din apus se mai numeste si vantul scaderii pentru ca acesta este partea in care toate astrele ceresti se micsoreaza si coboara.

4. Al patrulea vant, vantul de miazanoapte se imparte in trei parti: una este destinata locuintelor oamenilor, cealalta e ocupata de lacuri, de vai, de padure, de rauri, de locuri acoperite de intuneric sau de zapada, a treia este raiul.

5. Am vazut sapte munti mai inalti decat toti muntii de pe pamant, de acolo se imparte chiciura, zilele, anotimpurile si anii vin si trec peste ele.

6. Am vazut sapte fluvii pe pamant mai mari decat toate celelalte fluvii, unul curge de la apus spre rasarit si merge sa se verse in Marea cea Mare.

7. Celelalte doua curg din miazanoapte spre mare si vin sa se verse in marea Eritreei, catre rasarit.

8. Am vazut sapte insule mari pe aceasta mare, doua in apropierea tarmului, cinci in Marea cea Mare.

Capitolul 75

1. Numele soarelui sunt: Oz-iares si Tomas.

2. Luna are patru nume: Primul este Asonia, al doilea Ebla, al treilea Benaces, al patrulea Erae.

3. Acestia sunt doi mari luminatori, drumurile carora sunt cat crugul cerului si care au marimi egale.

4. In drumul soarelui exista sapte parti de lumina care sunt reflecate de luna. Aceste sapte parti vor lumina luna pana la sfarsit. Ele ies prin poarta de la apus, dupa ce au luminat in miazanoapte si revin pe cer prin poarta de la rasarit.

5. Cand luna rasare, ea apare in cer, si ea este luminata de jumatate din a saptea parte a lunii.

6. Aceasta lumina se intregeste la captul a paisprezece zile.

7. Curand se vor intregii de trei ori cinci parti de lumina, astfel incat dupa cinsprezece zile ea ajunge la marimea sa intraga.

8. Atunci luna reflecta toata lumina pe care o primeste de la soare.

9. Ea descreste apoi si urmeaza in descresterea sa acelas drum pe care l-a avut si la cresterea sa.

10. In unele luni luna are 29 de zile.
11. Exista alte luni cand ea are douazeci si opt de zile.
12. Uriel mi-a aratat inca o lege. Aceasta este felul in care lumina data de soare vine si se imprastie pe luna.
13. In tot timpul in care luna creste in lumina sa, ea inainteaza in fata soarelui pana cand la terminarea a paisprezece zile lumina sa ajunge pana in cer.
14. Dar cand ea creste, sau cand aceasta lumina este absorbita putin cate putin in cer, prima zi se numeste luna noua, pentru ca in aceasta zi ea reincepe sa primeasca lumina de la soare.
15. Ea este completa, in ziua cand soarele coboara la apus, pe cand luna urca la rasarit.
16. Atunci luna straluceste toata noaptea pana cand soarele rasare inaintea ei, atunci luna se sterge in fata soarelui.
17. Cand lumina se apropie de luna, ea descreste inca, pana cand ea este complet acoperita, atunci timpul sau este terminat.
18. Atunci crugul sau gol este fara nici o lumina.
19. In timpul a trei luni ea face drumul sau in treizeci de zile si in timpul altor trei luni ea il face in douazeci si noua de zile.
20. Si in timpul a trei luni ea are un drum de treizeci de zile si in timp de trei luni un drum de douazeci si noua de zile.
21. Noaptea ea apare timp de douazeci de zile ca o figura de om si ziua ea se confunda cu cerul.

Capitolul 76

1. Si acum fiul meu Metusala, eu ti-am facut tie cunoscut totul, si descrierea cerului este terminata.
2. Te-am facut sa vezi cursa tuturor astrelor luminoase care stapanesc anotimpurile, diferitele perioade ale anului si diversele lor influente, formalea lunilor, a saptamanilor si a zilelor. De asemenea te-am facut sa vezi descresterile lunii, care se petrec la a sasea poarta, caci aceasta este poarta la care luna isi pierde lumina.
3. Acesta este locul in care incepe luna, acesta este si locul unde ea se termina la vremea harazita, dupa ce ea a parcurs o suta saptezeci si sapte de zile, adica douazeci si sapte de zile, adica douazeci si cinci de saptamani si doua zile.
4. Drumul sau este mai scurt decat al soarelui, al are cinci zile mai putin pe semestru.
5. Cand ea este plina prezinta o fata de om. Aceasta mi le-a facut cunoscute Uriel, marele inger care le guverneaza.

Capitolul 77

1. In aceste zile Uriel mi-a spus: Iata, te-am facut sa stii totul ,o Enoh!
2. Ei ti-am revelat totul. Tu vezi soarele, luna si ingerii care dirijeaza stelele din cer, care conduc miscarile lor, fazele lor si schimbarile lor.
3. Zilele pacatosilor nu vor fi implinite.
4. Samanta lor nu le va ajunge in sesuri si campii, muncile pamantului vor fi ravasite, nimic nu le va veni la timpul sau. Ploaia va ramane in aer si cerul va fi de bronz.
5. In acele timpuri roadele pamantului vor fi intarziate, ele nu vor inflori la timpul lor si

pomii isi vor opri fructele.

6. Luna isi va schimba drumul sau, ea nu va mai apare la timpul sau. Cerul va dogora si nici un nor nu se va vedea si uscaciunea se va intinde pe suprafata pamantului. Stele cazatoare vor brazada cerul caci multe stele se vor intoarce din drumul lor obisnuit, ratacind prin genuni.

7. Si ingerii care le conduc nu vor putea face nimic ca sa le intoarca pe drumul lor si toate stelele se vor razvrati impotriva pacatosilor.

8. Locuitorii pamantului vor fi buimaci in gandurile lor, ei isi vor strica toate caile lor.

9. Ei vor calca poruncile Domnului si se vor crede zei, in acest timp raul se va inmulti in sanul lor.

10. Dar pedeapsa cerului nu se va lasa asteptata, ei vor pieri cu totii.

Capitolul 78

1. Si el mi-a zis: "O Enoh, priveste aceasta carte care este coborata din ceruri, citeste ce este in ea si incearca sa intelegi tot ce cuprinde ea".

2. Atunci am vazut tot ce a venit din cer si am inteles tot ce era scris in carte. Citindu-le, am cunoscut toate lucrarile oamenilor.

3. Toate lucrarile copiilor carni, de la inceputuri si pana la sfarsit.

4. Si am laudat pe Domnul, Regele Gloriei, Fauritorul tuturor acestor minunatii.

5. Si L-am preamarit pentru marea Sa rabdare, pentri indurarea Sa fata de copiii lumii.

6. Si am strigat: Preafericit este omul care moare in dreptate si in bine si caruia nu i se poate pune in fata nici o carte a faradelegii care nu a cunoscut nedreptatea!

7. Atunci cei trei sfinti m-au apucat si m-au dus pe pamant, lasandu-ma in fata usii casei mele.

8. Si ei mi-au spus: Explica toate aceste lucruri fiului tau Metusala, anunta-i pe toti copiii tai ca nici o fiinta nu va ramane fara a fi judecata in fata lui Dumnezeu, caci El este Creatorul.

9. Timp de un an intreg, noi te vom lasa cu copiii tai, pentru ca sa iti gasesti puterile dintai si ca tu sa poti sa iti inveti familia, sa scrii toate lucrurile pe care le-ai vazut si sa le deslusesti copiilor tai. Dar in mijlocul anului viitor, te vom ridica din mijlocul alor tai si inima ta se va intoarce la puterea dintai, caci Alesul va dezvalui alesului secretele greptatii, cel drept se va invesele cu cel drept, ei vor marturisi pe Dumnezeu laolalta. Cat priveste pacatosii, ei vor pieri cu pacatosii.

10. Si depravatii cu depravatii.

11. Si chiar aceia care au trait in dreptate vor muri din cauza faptelor rele ale oamenilor si ei isi vor da sufletul din cauza faptelor celor rai.

12. In acele zile, ei vor inceta sa imi mai vorbeasca.

13. Si am revenit la fratii mei, laudand si binecuvantand pe Domnul.

Capitolul 79

1. Deci, fiul meu Metusala, eu ti-am spus totul, am scris totul, ti-am dezvaluit totul si ti-am dat o carte pentru fiecare lucru.

2. Pastreaza, fiul meu, cartile scrise de mainile tatalui tau si transmitele generatiilor viitoare.

3. Ti-am dat intelepciune, tie, copiilor tai si urmasilor tai, pentru ca ei sa dea mai departe aceasta inalta intelepciune in toate gandurile lor, urmasilor lor. Si cei care vor intelege nu vor mai putea dormi, dar ei vor deschide urechile pentru a le primi, pentru ca sa se faca vrednici de aceasta intelepciune care va fi pentru ei ca o hrana cereasca.
4. Fericiti sunt cei drepti, fericiti cei care merg in dreptate cei care nu cunosc deloc nedreptatea si care nu se aseamana deloc cu pacatosii ale caror zile sunt numarate.
5. Cat priveste drumul soarelui in cer, el intra si iese prin diferitele porti timp de treizeci de zile cu conducatorii a mii de specii de stele, cu cei patru care le sunt alaturati si care sunt legati de cele patru zile suplimentare.
6. Oamenii sunt intr-o mare greseala cu privire la aceste zile, ei nu tin cont de ele in calculele lor. Dar aceste zile suplimentare exista: una la prima poarta, a doua la a treia, a treia la a patra si ultima la a sasea poarta.
7. Anul se compune astfel din trei sute saizeci si patru de zile.
8. Astfel calculul este exact. Caci acesti astri, aceste luni, aceste perioade, acesti ani si aceste zile Uriel mi le-a aratat si lamurit, el care din partea lui Dumnezeu are putere asupra tuturor acestor astri si care potriveste inauririle lor.
9. Iata ordinea astrelor fiecare dupa locul lor din cer, unde rasare si apune dupa anotimpuri, perioade, zile si luni.
10. Iata numele celor care le conduc, care vegheaza asupra drumurilor lor, perioadele lor, inauririle lor.
11. Patru dintre ei deschid drumul, ei impart anul in patru parti. Alti doisprezece vin dupa aceea, cei care formeaza cele doisprezece luni ale anului, impartite in trei sute saizeci si patru de zile, cu conducatorii de cate o mie care doasebesc zilele, zilele obisnuite ca si zilele suplimentare, cei care ca primii conducatori impart anul in patru parti.
12. Conducatorii miilor sunt asezati in mijlocul celorlalti si fiecare dintre ei este asezat la locul sau. Ci, iata numele celor care conduc cele patru parti ale anului, anume: Melkel, Helammelak.
13. Meleyal si Marel.
14. Cat priveste numele celorlalti, acestea sunt: Adnarel, Jyasural si jeyeluineal.
15. Acestia trei din urma merg dupa comandantii claselor de stele, fiecare merge de fiecare data dupa aceia care impart anul in patru parti.
16. In prima parte a anului apare Melkel, care se mai numeste si Tarnaa si Zahaia.
17. Zilele supuse influentei sale sunt in numar de nouazeci si una.
18. Si iata ce se intampla pe pamant in timpul acestor zile: sudoare, caldura si munca. Toti arborii devin fertili, frunzele cresc, recolta de cereale ii bucura pe agricultori, trandafirii si toate florile impodobesc campiile iar copacii morti in iarna, acum se usuca.
19. Iata-i pe cei care conduc al doilea rand: Barkel, Zahebelo si Heloyalel, pe care il ajuta si helammelak, numit si soare sau prea stralucitorul.
20. Zilele supuse influentei lor sunt in numar de nouazeci si una.
21. Iata ce se intampla pe pamant in acest timp: caldura si seceta, pomii isi dau fructele lor si fructele sunt bune de uscat.

22. Turmele merg la pasunile lor si oile se aseaza jos. se recolteaza toate darurile pamantului, se ingramadesc granele in hambare si se pun strugurii in prese.
23. Numele celorlalti sunt: Gedael, Keel, Heel.
24. Carora trebuie sa il adaugam pe Asphael.
25. Si zilele autoritatii sale sunt implinite si terminate.

Capitolul 80

1. Si acum fiul meu Metusala, ti-am impartasit toate viziunile pe care le-am avut inaintea ta. Am avut altele doua inainte de casatoria mea si una dintre ele nu seamana cu cealalta.
2. Prima mi-a aparut in timpul cand eram ocupat sa citesc, si a doua cu catva timp inainte de casatoria cu mama ta. Acestea au fost doua viziuni importante.
3. In legatura cu ele am intrebat pe Domnul.
4. M-am odihnit in casa bunicului meu Mahalaleel si am vazut cerul stralucitor si luminos.
5. Si m-am prosternat si am vazut pamantul mistuit de o mare genune si muntii agatati deasupra muntilor.
6. Coline cadeau peste coline, copacii cei mai inalti se despicau pe toata lungimea lor si erau aruncati in adanc si cadeau pana la fund.
7. Vazand acest prapad, vocea mea s-a impleticit. Am strigat Gata, s-a sfarsit cu pamantul. Atunci bunicul meu Mahalaleel ma ridica si imi spuse: Pentru ce strigi fiul meu, de ce jelesti?
8. Ii povestii viziunea pe care am avut-o si el imi spuse: Ce ai vazut tu este grav fiul meu.
9. Si viziunea pe care tu ai avut-o este izbitoare, ea se refera bineinteles la pacatele pamantului, pe care trebuie sa il inghita adancurile. Da, va veni o mare pustiire.
10. Pentru aceasta, O! fiul meu, ridica-te si roaga-l pe Dumnezeu gloriei, caci tu esti credincios si pentru ca El sa lase cateva persoane pe pamant si pentru ca oamenii sa nu piara cu totii. Fiul meu pustiirea va veni din cer pe pamant si aceasta va fi o mare ruina.
11. Atunci ma ridica si il implorai pe Dumnul, mi-am scris rugile mele pentru generatiile din lume, dandu-i fiului Metusala toate lamuririle pe care el putea sa le doreasca.
12. Si cand am iesit si am vazut soarele ridicandu-se la rasarit, luna coborand la apus, toate stelele pe care Dumnezeu le-a creat inaintand falnic pe cer, atunci L-am premarit pe Domnul a toata dreptatea, am slavit numele Sau cel sfant, pentru ca el a facut ca soarele sa se iveasca prin ferestrele de la rasarit, el urca si se ridica pe bolta cerului si isi implineste calea sa stralucitoare.

Capitolul 81

1. Si ridicai mainile spre cer si laudai pe Cel Prea Inalt. Si deschisei gura si ma folosi de limba pe care Dumnezeu a dat-o tuturor copiilor oamenilor, pentru a o folosi ca unealta pentru gandurile lor si L-am slavit in acesti termeni:
2. tu esti binecuvantat Doamne, rege puternic si desavarsit, Domnul tuturor creaturilor din cer, Rege al regilor, Domn al intregului univers a carei Domnie, Stapanire si Maretie nu se va termina niciodata.
3. Din veac in veac Domnia Ta va dainui. Cerurile sunt tronul tau pentru totdeauna si

pământul este scara ta din vesnicie în vesnicie.

4. Căci Tu le-ai făcut și Tu ești cel care le conduci. Nimic nu poate ocoli puterea Ta fără sfârșit. Cu Tine înțelepciunea rămâne vesnic aceeași, ea veghează fără încetare lângă tronul Tau. Tu cunoști, Tu vezi, Tu auzi tot, nimic nu scapă privirii Tale puternice, căci ochiul tău este pretutindeni.

5. Iată îngerii care au calcăat ordinele Tale și furia Ta planează asupra trupurilor oamenilor până în marea zi a judecății.

6. Ci, Domnul Dumnezeu meu, rege puternic și indulgent te implor, te rog insistent ascultă rugile mele, fă ca pașii mei să dăinuiască pe pământ și ca neamul oamenilor să nu piară cu totul!

7. Nu părăsi pământul devastat și fă ca el să nu fie distrus niciodată!

8. O, Doamnă înălțată de pe fața pământului ființele care te-au jignit. Dar păstrează rasa celor drepti pentru a dăinui pentru totdeauna. O Doamnă nu îți întoarce fața de la servitorul tău!

Capitolul 82

1. După aceea avui o altă viziune pe care vreau să ți-o lamuresc, O! fiul meu. Și Enoch se ridică și spuse către fiul său Metusala: Lasa-mă să îți povestesc, o, fiul meu. Ascultă vorba din gura mea și pleacă-ți urechea la viziunea și visul tatalui tău. Înainte de a lua în căsătorie pe mama ta, avui o viziune în patul meu.

2. Iată un taur ieșind din pământ.

3. Și acest taur era alb.

4. După aceea a ieșit o junca su cu ea doi vitei tineri dintre care unul era negru și unul roșu.

5. Cel negru îl lovea pe cel roșu și îl urmărea pe tot pământul.

6. Din acel moment nu îl mai observai pe vitelul cel roșu, dar cel negru deveni deodată foarte bătrân și avea cu el o junca.

7. După aceea văzui mai mulți tauri născuți din acest cuplu care le semănau și care îi urmau.

8. Și prima junca se îndepărta din apropierea primului taur și ea căuta vitelul roșu dar nu îl găsi.

9. Și ea scotea gemete jalnice căutându-l.

10. Și ea continua țipetele sale până când taurul se apropie de ea, din acel moment ea înceta să mai plângă și să geamă.

11. Și apoi ea aduse pe lume un taur alb.

12. Și după aceea mulți alți tauri și alte junci.

13. Mai văzui în visul meu un bou alb care creșcu la fel și sfârși prin a deveni un mare bou alb.

14. Și din el ieșiră mulți boi care erau asemanători cu el.

15. Și ei începură să facă alți boi albi asemanători și ei urmau unii după alții.

Capitolul 83

1. Îmi ridicai privirea și văzui cerul deasupra capului meu.

2. Și iată că o stea căzu din cer.

3. Si ea se inalta in mijlocul acestor tauri si paru ca paste impreuna cu ei.
4. Dupa aceea vazui alti tauri mari si negri si iata ca ei schimba fara incetare pasiunile si staulele, in timp ce tinerii lor vitei incep sa se jeleasca impreuna cu ei si uitandu-ma inca o data la cer, vazui mai multe astre care coborau si se indreptau spre aceasta stea unica.
5. In mijlocul viteilor tineri, taurii erau cu ei si pasteau cu ei.
6. Privii si admirai aceste lucruri si iata ca taurii au inceput sa intre in calduri si sa se suie peste junici, acestea primind samanta lor au adus pe lume elefanti, camile si magari.
7. Si tauri erau inspaimantati de aceasta generatie monstruoasa si imediat ei i-au muscat si i-au lovit cu coarnele lor.
8. Si elefanti i-au devorat pe tauri si iata ca toti copiii pamantului s-au cutremurat de cele ce au vazut si au ramas ingroziti.

Capitolul 84

1. Privii in continuare si ii vazui cum se loveau unii pe altii, se mancau intre ei si auzii pamantul care gemea. Atunci intorsei a doua oara privirile mele catre cer si intr-o a doua viziune, vazui iesind oameni asemanatori cu oamenii albi. Era unul si altii trei care il insoteau.
2. Acesti trei oameni care au iesit la urma, m-au luat de mana si ridicandu-ma deasupra pamantului si a locuitorilor sai m-au condus intr-un loc deosebit.
3. Si de acolo m-au urcat pe un turn inalt inconjurat de coline mai joase si ei mi-au spus: Ramai aici pana cand tu vei vedea ce se va intampla cu acesti elefanti, aceste camile si acesti magari, aceste stele si toate aceste vite.

Capitolul 85

1. Atunci observai pe acela dintre cei patru oameni albi care iesise primul.
2. Si el apuca prima stea care cazuse din cer.
3. Si el ii lega picioarele si mainile si o arunca intr-o vale ingusta, adanca, dezgustatoare si intunecata.
4. Atunci unul din cei patru trase o sabie si o intinse elefantilor, camilelor si magarilor, care au inceput sa se loveasca cu ea unii pe altii, si tot pamantul se cutremura.
5. Si in viziunea mea, iata: vazui pe unul din cei patru oameni coborati din cer cum aduna si apuca toate stelele mari ale caror parti sexuale erau asemanatoare cu partile sexuale ale cailor si le arunca pe toate, cu picioarele si mainile legate, in pesterile pamantului.

Capitolul 86

1. Atunci unul din cei patru oameni se apropie de ceilalti tauri si le arata lor anumite mistere la care ei s-au cutremurat. Si se nascu un om care construi o mare corabie. El locui in aceasta corabie si cu el trei tauri si s-a facut o invelitoare pe deasupra lor.
2. Imi ridicai din nou privirea catre cer si observai o mare boltire si avea deasupra sapte cascade care varsau torente de ploaie peste sat.
3. Privii iarasi si iata ca izvoarele pamantului se raspandira peste pamant in acest sat.
4. Si apa incepu sa se involbureze si sa creasca peste pamant in asa fel incat nu mai am putut zari acel sat, pentru ca era tot acoperit cu apa.
5. Era intr-adevar multa apa, intumeric si nori si iata ca inaltimea apei depasi inaltimea

tuturor satelor.

6. Apele au acoperit in intregime si au invaluit pamantul.

7. Si toti taurii care erau adunati fura inecati si pieira in ape.

8. Dar nava plutea peste suprafata acestor ape. In acest timp toti taurii si elefantii, camilele si magarii si cirezile, pieira in aceasta inundatie imensa, ei disparura ighititi si nu i-am mai putut vedea in adancurile din care nu au mai putut sa scape.

9. Mai privii inca si iata cascadele incetara sa mai cada din inalt, izvoarele pamantului sa mai curga, iar adancurile se intredeschisera.

10. Si apele se retrageau in ele si aparu pamantul.

11. Si corabia se aseza pe pamant, intunericul se imprastie si aparu lumina.

12. Atunci boul alb, care s-a facut om, iese din arca si cu el a tras tauri.

13. Si unul din cei trei tauri era alb si semana cu acest bou, un altul era rosu ca sangele si al treilea era negru, si taurul alb se retrase de ceilalti.

14. Si animalele campului si pasarile cerului incepura sa se inmulteasca.

15. Si diferitele specii ale acestor animale se grupara, lei, tigri, lupi, caini, mistreti, vulpi, camile si porci.

16. canari, ulii, vulturi si corbi.

17. Si printre ei se nascu un bou alb.

18. Si ei incepura sa se muste unii pe ceilalti si boul alb care a fost nascut intre ei va zamisli un catar si un bou alb si dupa aceea mai multi catari. Si boul alb care a fost zamislit din el a nascut la randul sau un mistret si o oaie alba.

19. Mistretul zamisli multi alti mistreti.

20. Si oaia alte douasprezece oi.

21. cand aceste douasprezece oi sau facut mari ele vandura una dintre ele magarilor.

22. Si magarii vandura oaia lupilor.

23. Si ea crescu printre ei.

24. Atunci Domnul aduse celelalte oi pentru a locui cu prima si sa pasca cu ea in mijlocul lupilor.

25. Si ele se inmultira si pasiunile lor erau din abundenta.

26. Dar lupii incepura sa le inspaimante si sa le prigoneasca si le omorau mieii.

27. Si ei ii aruncau in adancurile unui mare fluviu.

28. Atunci oile au inceput a se jeli din cauza pierderii micutilor lor si a se intoarce catre Domnul lor, una dintre ele reusi sa scape si se intoarse printre catari.

29. Si vazui oile gemand, rugandu-se si implorand pe Domnul,

30. din toate puterile lor, pana cand Domnul a coborat la strigatele lor, din inaltimea locuintei Sale ceresti si binevoi sa le viziteze.

31. Si El chema oaia scapata din mijlocul lupilor si i-a comandat sa mearga sa ii gaseasca pe lupii ucigasi si sa le spuna sa nu le mai supere pe oi.

32. Atunci oaia merse sa duca lupilor forta Cuvantului lui Dumnezeu si o alta oaie a venit in intimpinarea primei si merse cu ea.

33. Si amandoua intrara in locuinta lupilor si le-au spus sa nu mai persecute oile.

34. Dupa aceea vazui lupii napastuind tot mai mult turmele de oi. Si oile strigara iarasi

catre Domnul si Domnul cobora in mijlocul lor.

35. Si El incepu sa omoare lupii care urlau, dar oile au pastrat linistea si nu au strigat.
36. Si iata ca vazui cum ele iesira din tara lupilor. Ochii acestor lupi au orbit si ei au iesit si au urmarit oile cu toate fortele lor. Dar Domnul oilor mergea cu ele si le conducea.
37. Si toate oile L-au urmat.
38. Fata Sa era infricosatoare, infatisarea Sa era stralucitoare si mareata. In acest timp lupii au inceput sa urmareasca oile pana cand au ajuns la marginea unei mari intinse.
39. Atunci marea a fost impartita si apele se traseră in parti ca un zid.
40. Si Domnul oilor care le conducea se aseza intre ele si lupi.
41. In acest timp lupii nu puteau vedea deloc oile, dar ei le-au urmarit pana in mijlocul marii si atunci apele s-au inchis in spatele lor.
42. Dar cand l-au vazut pe Domnul, ei s-au intors pentru a fugi dinaintea fetei Lui.
43. Dar atunci apele s-au reunit dupa legile firesti si ele i-au inghitit pe lupi. Si eu vazui pe toti aceia care au urmarit oile inecandu-se in valuri.
44. Cat pentru oi ele trecura marea si au mers in acel pustiu care nu avea nici un copac, nici apa, nici verdeata. Si ele vor incepe sa deschida ochii si sa vada.
45. Di il vazui pe Domnul acestor oi traind impreuna cu ele si dandu-le apa necesara.
46. Cu oaia care le conducea pe celelalte.
47. Si aceasta oaie se sui pe culmea unei stanci inalte si Domnul oilor a trimis-o catre celelalte.
48. Si il vazui pe Domnul acestor oi in mijlocul lor si fata Sa era aspra si infricosatoare.
49. Si cand l-au observat, oile s-au inspaimantat.
50. Si tremurand toate au inconjurat-o pe oaia care le conducea si pe cea care era cu ea si ele i-au zis: Noi nu putem nici sa ramanem in fata Domnului, nici sa il privim in fata.
51. Atunci oaia care le conducea se sui din nou pe piscul muntelui.
52. Si celelalte oi au inceput sa fie orbite si sa se departeze de drumul pe care le-a aratat oaia. Dar aceasta nu stia nimic.
53. Si Domnul s-a maniat contra lor si cand oaia a inteles ce se intampla la poalele muntelui,
54. ea cobora in graba si cand se apropie de ele, ea gasi multe,
55. Care erau oarbe,
56. si care si-au parasit drumul. Si cand celelalte oi au vazut-o. ele strigara si tremurara in prezenta sa.
57. Si ele ii cerura sa revina la staulul lor.
58. Atunci aceasta oaie, conducand pe celelalte oi cu ea s-a apropiat de cele care erau ratacite.
59. Si ea incepu sa le loveasca si ele erau inspaimantate de prezenta ei. Atunci ea a adus inapoi la stana pe cele care erau ratacite.
60. Si mai vazui intr-o viziune ca aceasta oaie se facu om si el construi pentru Domnul o stana si el a adus oile in ea.
61. Vazui inca cum a cazut o oaie care era venita in fata celui care era conducatorul celorlalte. Vazui in sfarsit pierind un mare numar din celelalte oi, micutii lor crescand in

locul lor, intrand intr-o noua pasune si venind la malul unui fluviu.

62. Si oaia care le-a condus si a devenit om, se desparti de ele si muri.

63. Si toate oile au cautat-o si au strigat-o cu tipete jalnice.

64. Vazui si ca ele se oprira din plans si ca ala trecura peste apele unui fluviu.

65. Acolo crescuro alte oi, pentru a le inlocui pe cele care murisera si care le-au condus mai inainte.

66. in sfarsit le vazui intrand in acest loc norocos, pe un pamant al binefacerii si al bucuriei.

67. Ele si-au potolit foamea si stanele lor se ridicara pe acest pamant preafecit si ochii lor erau cand deschisi cand orbiti, pana cand una dintre oi s-a ridicat din mijlocul lor si le-a condus in asa fel incat le-a readus pe toate si le-a deschis ochii.

68. Dar cainii, vulpile si mistretii au inceput sa le manance pana cand o alta oaie a ajuns ruina turmei si berbecul care le condusesese. Acest berbec incepu sa loveasca cu coarnele sale cainii, vulpile si mistretii si i-a omorat pe toti.

69. Dar cand prima oaie deschise ochii, a vazut fala berbecului palind si stingandu-se.

70. Caci el incepuse sa loveasca si oile, sa le napastuiasca si sa isi uite toata onoarea.

71. Atunci Domnul trimise pe aceasta prima oaie la o alta oaie pentru a o face berbec si conducator al turmei in locul celui care si-a manjit gloria sa.

72. Ea a mers si i-a vorbit si a asezat ca un berbec si cainii nu incetau sa le supere pe oi.

73. Si primul berbec la napastuit pe al doilea.

74. Atunci acesta se scula si fugi din fata primului berbec. Vazui cainii care l-au chinuit pe acest prim berbec.

75. Dar al doilea se ridica si conduse tinerele oi.

76. Si el zamisli mai multe oi, dar in cele din urma muri.

77. Si el a pus ca urmas un berbec tanar care deveni comandantul si conducatorul turmei.

78. Si sub el oile crescuro si se inmultira.

79. Si toti cainii, vulpile si mistretii se temeau si fugeau din fata lui.

80. caci acest berbec lovea si tineo la distanta toate fiarele salbatice in asa fel ca lor le era peste putinta sa mai prigoneasca oile sau sa rapeasca macar una singura.

81. Si stana deveni mare si minunata si se ridica un turn inalt cu ajutorul acestor oi.

82. Stana era putin ridicata, dar turnul era foarte inalt.

83. Si Domnul oilor se aseza in acest turn si voi sa i se ridice o masa mareata.

84. Dar vazui curand ca oile au inceput sa greseasca din nou, sa urmeze drumuri diferite si sa paraseasca stana lor

85. Si Domnul chemo pe unele si le trimiteo pe celelalte.

86. Dar acestea incepuro sa le omoare pe primele. Cu toate acestea una dintre ele a reusit sa ocoleasca napasta care o ameninta si fugind, predica impotriva celor care au vrut sa o ucida.

87. Si Domnul oilor a scapat-o din mainile lor, a urcat-o si a asezat-o langa mine si ramase aici.

88. El trimise atunci la aceste oi nelegiuite alte oi pentru a avea un martor impotriva lor.

89. Mai vazui ca aceste oi care l-au abandonat pe Domnul si turnul inaltat in onoarea Sa, rataceau orbecaind in regiuni necunoscute.
90. In sfarsit il vazui pe Domnul insusi razbunandu-se, caci El facu un mare masacru, dar ele strigara impotriva lui, atunci El abandona templul Sau si il lasa in puterea leilor, tigriilor, lupilor, vulpilor si tuturor soiurilor de animale.
91. Si aceste animale vor incepe sa le sfasie.
92. vazui de asemenea ca Domnul pe care ele il abandonasera le parasi prada leilor rai si cruzi si la toate soiurile de fiare salbatice.
93. Atunci tipa din toate puterile mele si il implorai pe Dumnezeu pentru aceste oi care erau sfasiate de toate soiurile de animale salbatice.
94. Dar El nu a raspuns deloc si privea cu un ochi multumit aceste oi care erau sfasiate si nimicite. In sfarsit el chema saptezeci de pastori si dadu lor in grija sa vegheze asupra turmei.
95. Si El le-a spus lor: Fiecare dintre voi sa vegheze asupra oilor si sa faca ceea ce Eu ii voi porunci, Eu va voi da fiecaruia un anumit numar sa le conduceti.
96. Si acelea pe care va voi spune sa le omorati, voi le veti omora, si le dadu lor.
97. Apoi El chema un altul si ii spuse: Priveste si fii atent la tot ce pastorii vor face cu aceste oi, pentru ca ei vor face sa piara mult mai multe decat le voi arata eu.
98. Si orice incalcare a ordinelor mele, toate omorurile pe care pastorii le vor face, vor fi notate, adica vor fi insemnate cele pe care ei le vor omora din ordinile mele si cele care vor pieri din propria lor autoritate.
99. Toate omorurile comise de pastori le vor fi socotite. Nu uita deci sa scrii cate oi le-au facut sa piara din propria lor viata, cate le-au dat ei chinurilor, pentru ca aceasta socoteala sa fie o marturie impotriva lor, ca sa stiu tot ce au facut, daca mi-au ascultat ordinele sau daca ei au uitat sa le indeplineasca.
100. Dar ei sa nu stie ce ti-am poruncit, nu le deschide lor catusi de putin ochii, nu le da niciun avertisment, ci socoteste cu grija toate omorurile pe care le vor face si da-mi Mie o socoteala buna a lor. Si vazui cum acesti pastori condusera turma fiecare la timpul sau. Si ei au inceput sa omoare mai multe oi decat trebuia ei sa faca sa piara.
101. Si ei si-au abandonat oile in puterea leilor, astfel incat multe dintre ele au fost mancate de lei si de tigri, si mistretii s-au aruncat asupra lor, au dat foc turnului inchinat Domnului si au distrus stana.
102. Si am fost mult intristat de arderea acestui turn si de distrugerea stanei.
103. Caci dupa aceea nu am mai putut-o vedea.
104. Cat priveste pastorii si complicii lor, ei insisi au dat oile tuturor fiarelor salbatice, pentru a le manca. Fiecare dintre ele le-a fost data la randul sau si la timpul sau. Ci fiecare era inscrisa intr-o carte si toate cele care pieria erau notate cu grija.
105. Caci fiecare pastor facea sa piara mult mai multe decat ar fi trebuit.
106. Atunci incepui sa plang si sa ma revolt pentru soarta nenorocita a acestor oi.
107. Si vazui in viziunea mea cum cel care scria, nota zi de zi omorurile comise de pastori, cum el urca si prezenta Domnului oilor si ii dadea Lui cartea in care era socoteala exacta a tot ce facusera pastorii cu toti aceia pe care i-au facut sa dispara.

108. Si tot raul pe care ei l-au facut.

109. Si cartea a fost dusa in fata Domnului spiritelor care intinse mana, semna si apoi o puse deoparte.

110. Dupa aceea vazui cum pastorii au capatat autoritate timp de douasprezece ore.

111. Si iata ca trei din aceste oi revenite din captivitate s-au reintors si au intrat in locul stanei si au inceput sa ridice tot ce a fost distrus.

112. Dar mistreti ii impiedicau, insa eforturile lor erau zadarnice.

113. Si oile au continuat sa cladeasca, intocmai ca mai inainte si ridicara un turn care se numea turnul inalt.

114. Si ei au inceput sa aseze o masa in fata turnului, dar painea pe care ei o puneau pe ea era murdara si stricata.

115. In plus toate oile erau orbite, ele nu puteau vedea mai mult ca pastorii.

116. Pastorii le-au dat, de asemenea, pentru a fi omorate in numar mare.

117. Dar Domnul oilor a tacut si toate oile s-au lasat tarate. Pastorii si oile, toti s-au amestecat si nimeni nu le-a mai aparat de atacul animalelor salbatice.

118. Atunci cel care scria cartea, urca si o dadu Domnului oilor. Dar in acelasi timp el se ruga pentru ele, aducand marturie impotriva pastorilor care le-au facut sa piara. Si dupa ce depuse cartea, el pleca.

Capitolul 87

1. Si observai cum treizeci si sapte de pastori au reinceput sa aiba grija de cireada pana cand fiecare disparu la randul sau, ca si primii. Atunci oile au fost lasate in grija celorlalti pastori care le-au pazit fiecare un timp anume.

2. Apoi observai in viziunea mea toate oile din cer care erau fugarite de vulturi, ulii si corbi. Si vulturii ii conduceau pe toti ceilalti.

3. Si ei au inceput sa manace oile, sa le crape ochii cu ciocurile lor si sa se hraneasca cu carnea lor.

4. Si oile scoasera strigate jalnice simtindu-se mancate in felul acesta.

5. Si eu strigai, de asemenea si gemui in somnul meu impotriva pastorului care si-a luat asupra sa paza turmelor.

6. Si vazui oi sfasiate de caini, de vulturi si de corbi. carnea lor, muschii lor, totul a fost mancat, nu le-au ramas decat oasele care au cazut pe pamant. Si numarul oilor a scazut mult.

7. Si vazui dupa aceea douazeci si trei de pastori asezati in capul turmelor si al caror timp, adunat, facea cincizeci si opt de ani.

8. Atunci miei au fost adusi pe lume de catre oile albe si ei au inceput sa deschida ochi si sa vada si sa isi cheme mamele.

9. Dar oile nu i-au privit, nu au ascultat deloc plansetul lor, caci ele erau surde, oarbe si impietrite.

10. Si am vazut in viziunea mea cum corbii se aruncau asupra acestor miei.

11. Care le inhatau si mancau oile dupa ce le sfasiau.

12. Vazui de asemenea cornitele acestor miei crescand, dar corbi incercau sa le smulga.

13. Iata ca in sfarsit, un corn mare a crescut pe capul uneia dintre aceste oi si ochii

tuturor celorlalte s-au deschis.

14. Si prima le privi si ochii lor au fost deschisi si ele i-au chemat.

15. Boii prezicatori se grabira catre ea.

16. In acest timp, acvilele, ulii, corbii si vulturii continuau sa napastuiasca oile, zburand peste ele si mancandu-le. Si oile au tacut, dar boii se jeleau si gemeau.

17. Atunci corbi s-au luptat cu ea.

18. Cautand sa ii zdrobeasca cornul, dar eforturile lor au fost zadarnice.

19. Si privii pana cand venira pastorii, acvilele, ulii si vulturii.

20. Care pusesera pe corbi sa rupa cornul acestei vite si ale celor care se luptau cu ea, dar ea suporta atacul lor si ceru ajutoare.

21. Atunci vazui venind omul care avea inscris numele pastorilor si care era ridicat in prezenta Domnului oilor.

22. El veni sa aduca ajutoare vitei si ii anunta pe toti ca el este venit pentru a aduce ajutoare vitei.

23. Si iata ca Domnul oilor cobora inflacarat de manie si toti cei care l-au zarit au rupt-o la fuga. Ceilalti s-au inchinat in tabernacol, iar acvilele, ulii, corbii si vulturii s-au unit si au adus cu ei toate oile de pe camp.

24. Se unira cu toti incercand sa rupa cornul vitei.

25. Atunci vazui omul care a scris la ordinele Domnului luand cartea distrugerilor implinita cu cu ultimii doisprezece pastori si aduse dovada ca ei au facut sa piara mai multa lume decat de catre cei care au fost inaintea lor.

26. Vazui inca venind la ei pe Domnul oilor tinand in mana scepstrul maniei Sale, lovi pamantul care se intredeschise si animalele si pasarile cerului incetara sa mai napastuiasca pe oi si cazura in prapastiile cascade in pamant, care s-au inchis apoi deasupra lor.

27. Mai vazui apoi dandu-se o sabie mare oilor cu care acestea au urmarit la randul lor pe fiarele salbatice si le-au ucis.

28. Ci toate animalele si toate pasarile cerului s-au retras din fata lor.

29. Si vazui un tron ridicat intr-o regiune promitatoare.

30. Pe care statea Domnul spiritelor care primii toate cartile,

31. Si le deschise.

32. Atunci Domnul chema primii sapte oameni albi si le ordona sa duca prima stea, cea care a fost inaintea tuturor celorlalte, ale carei parti sexuale erau asemanatoare cu partile sexuale ale cailor, care in sfarsit a cazut prima, si l-au adus cu totii in fata Lui.

33. Si El zise omului care scria in prezenta Sa si care era unul din cei sapte oameni albi: Aduceti acesti saptezeci de pastori carora le-am incredintat oile si care au facut sa piara mai multe decat le-am dat ordin. Si iata, ii vazui inlantuiti si in picioare in fata Lui. Si se incepu prin a se judeca astrele si ele au fost gasite vinovate si au fost duse la judecata si le-au aruncat intr-un loc adanc si plin de flacari. Dpa aceea au fost judecati cei saptezeci de pastori si au fost gasiti vinovati, ei au fost la fel aruncati intr- prapastie in flacari.

34. In acelasi timp, vazui in mijlocul pamantului o genune plina cu foc.

35. Acesta era locul in care au fost duse oile orbite care au fost judecate ca vinovate,

toate au fost aruncate in prapatia de foc.

36. Si prapastia era asezata la dreapta acestei stane.

37. Si vazui oile arzand si oasele lor mistuite de foc.

38. Si am socotit in sinea mea ca aceasta straveche stana era distrusa, dar mai inainte au fost luate coloanele, fildesul si toate bogatiile pe care le continea si acestea au fost ingramadite intr-un loc aflat la rasarit.

39. Vazui de asemenea si pe Domnul oilor ridicand o casa mai mare si mai inalta ca prima si cladita in acelasi loc unde fusese prima. Toate aceste coloane erau noi, fildesul era nou si era mai mult ca mai inainte.

40. Si Domnul oilor locuia in interior. Si toate fiarele salbatice, toate pasarile cerului s-au inchinat in fata oilor care ramasesera si le adorau, le adresau rugaciuni, supunandu-se lor in toate lucrurile.

41. Atunci cei trei oameni care erau imbracati in alb si care m-au prins de mana facandu-ma sa urc, ma ridicara din nou si ma asezara in mijlocul oilor, inainte de inceputul judecatii.

42. Oile erau toate albe, lana lunga si curatata de toate petele. Si toate celelalte care au pierit sau care au fost omorate, toate fiarele salbatice, toate pasarile cerului s-au adunat in aceasta casa si Domnul oilor tresarea de bucuria de a vedea oile intrand in stana.

43. Si vazui ca ele asezara jos sabia care le-a fost data, pe care ele au adus-o la stana si au pecetluit-o in prezenta Domnului.

44. Oile erau inchise in casa care se straduia sa le cuprinda pe toate. Si ochii lor erau deschisi si ele priveau pe Cel Bun si nu era nici una printre ele care sa nuy il vada.

45. Mai vazui ca aceasta casa era mare si incapatoare si plina de lume. Si iata ca se nascu un vitel alb ale carui coarne erau mari si toate animalele salbatice, toate pasarile cerului il adorau si il implorau fara incetare.

46. Atunci vazui cum se preschimbau cu totii si ei deveneau vaci albe.

47. Si prima dintre ele a fost facut Cuvantul su Cuvantul deveni un animal mare si El purta pe capul sau coarne mari si negre.

48. Si Domnul oilor se bucura sa vada toate aceste vaci.

49. Si eu care m-am prosternat, m-am trezit, dar am pastrat in minte tot ceea ce am vazut. Aceasta este viziunea care mi-a aparut in timpul somnului meu. eu am sarbatorit la trezirea mea pe Domnul a toata dreptatea si i-am adus Lui Toata slavirea.

50. Dupa aceea, am varsat multe lacrimi si ele curgeau fara intrerupere amintindu-mi de cele ce am vazut. Caci toate aceste lucruri se vor implini si toate lucrarile celor fericiti se vor vadi la timpul lor.

51. Si ma gandii noaptea la visul pe care l-am avut si plansei amarnic, tulburat inca de viziunile pe care le-am avut.

Capitolul 88

1. Si acum, O, fiul meu Metusala! fa-i sa vina la mine pe toti fratii tai si strange in fata mea pe toti copiii mamei tal. Caci ma framanta o voce interioara, spiritul din inalt m-a acaparat, vreau sa va arat ceea ce se va intampla in vremurile care vor veni.

2. Atunci Metusala se duse si aduna in fata lui Enoh pe toti fratii sai si pe toate

rubedeniile sale.

3. Atunci Enoh, se adresa tuturor copiilor sai:

4. Ascultati, zise el, copiii mei, ascultati vorbele tatalui vostru si dechideti urechile la ceea ce vreau sa va spun caci voi trebuie sa fiti atenti cand am sa va vorbesc. Iubitii mei, urmati caile dreptatii sinu va departati de ele deloc.

5. Sa nu aveti inima indoita si sa nu va insotiti cu oamenii inselatori, ci mergeti pe caile dreptatii, urmati drumul cel bun si adevarul sa fie tovarasul vostru.

6. Caci va anunt: prigoana va domni intr-o zi pe pamant, dar la sfarsit Dumnezeu va face o mare judecata, cand nedreptatea va fi alungata, ea va fi starpita din radacina. Ea se va ridica totusi din nou, dar zadarnice eforturi! Lucrarile sale vor fi din nou nimicite, toate asupririle, toate nelegiuirile vor fi din nou pedepsite.

7. Pentru aceasta, atunci cand nedreptatile, pacatele, blasfemiile, tirania, toate soiurile rele intr-un cuvant, se vor intinde peste pamant, cand neascultarea, nedreptatea si nepedepsirea vor predomina, atunci va veni din cer o osanda inspaimantatoare.

8. Domnul in toata sfintenia Sa, va apare plin de manie si va pedepsi pe vinovati cu pedepse teribile.

9. Domnul in toata sfintenia Sa, va apare plin de manie si va veni sa judece pamantul.

10. Atunci prigoana va fi starpita din radacina si nedreptatea va fi nimicita.

11. Toate locurile pamantului vor fi distruse de foc cu locuitorii lor. Toti, de oriunde ar veni, vor fi judecati si pedepsiti dupa lucrarile lor si pedepsele vor fi vesnice.

12. Atunci cei drepti se vor trezi din somnul lor si Domnul se va ridica impotriva celor rai.

13. Atunci radacinile nedreptatii vor fi nimicite, pacatosi vor pieri cu foc si cei care hulesc vor pieri prin sabie.

14. Cei care isi asupresc fratii, ca si cei care hulesc vor pieri prin sabie.

15. Si acum lasati-ma, copiii mei, sa va arat caile dreptatii si cele ale nedreptatii.

16. Apoi va voi spune ce mai trebuie sa se mai intample.

17. Ascultati-ma deci, O copiii mei! mergeti pe calea dreptatii, ocoliti calea nedreptatii, caci toti aceia care vor urma aceasta cale vor pieri pentru totdeauna.

Capitolul 89

1. Iata ceea ce a fost scris de Enoh: El a scris acest tratat de intelepciune pentru toti oamenii chemati sa ii conduca sau sa ii judece pe ceilalti oameni. El l-a mai scris pentru toti copiii mei care vor trebui sa locuiasca pe pamant in vremurile ce vor veni si sa mearga pe caile dreptatii si pacii.

2. Fie ca spiritele voastre sa ne se indurereze pentru cele ce vor veni. Caci Prea-Sfantul si prea-Inaltul a stabilit fiecaruia timpul sau.

3. Fie ca omul drept sa se trezeasca din somnul sau, fie ca el sa se ridice si sa mearga pe caile dreptatii, ale bunatatii si ale iertarii. Mila va cobora peste omul drept si el va fi investit pentru totdeauna cu putere si sfintenie. El va trai in bine si in dreptate si calea sa va merge spre lumina vesnica, dar pentru pacatosi ea nu va merge decat in intuneric.

Capitolul 90

1. In sfarsit Enoh incepu sa vorbeasca dupa o carte.

2. Si el zise: despre copiii dreptatii, despre alesii lumii, despre planetele dreptatii si nevinovatiei.
3. Despre toate aceste lucruri am vrut sa va vorbesc,, vi le voi lamuri pe toate copiii mei, eu care sunt Enoh. caci prin viziunile pe care le-am avut, eu am obtinut o mare cunoastere si mi-a fost dat sa citesc chiar tablele din cer.
4. Atunci Enoh incepu sa vorbeasca dupa o carte si zise: Sunt nascut in a saptea zi di prima saptamana in timp ce judecata si dreptatea asteptau cu nerabdare.
5. Dar dupa mine in a doaua saptamana, se va arata o mare nedreptate si inselatoria se va inmulti rapid pe pamant.
6. Si va fi atunci un prim sfarsit si un singur om va fi salvat.
7. Dar de cand prima saptamana va fi terminata, nedreptatea va spori si Domnul va pune sa se implineasca cele ce a hotarat impotriva pacatosilor.
8. Dupa aceea, in timpul saptamanii a treia, un om va fi ales pentru a fi tulpina unui popor puternic si drept si dupa el planta dreptatii va creste pentru totdeauna.
9. Dupa aceea, in timpul celei de a patra saptamani sfintii si dreptii vor avea viziuni, ordinea generatiilor va fi stabilita si se va construi pentru ele o locuinta, in a cincea saptamana se va ridica pentru ele o casa glorioasa si puternica.
10. Apoi in timpul celei de a sasea saptamani, toti cei care vor exista vor fi invaluiti de intuneric si inimile lor vor uita intelepciunea si omul va fi ridicat din mijlocul lor.
11. Chiar in timpul acestei perioade, casa puternica si mareata va fi prada flacarilor si rasa celor alesi va fi risipita pe tot pamantul.
12. Dupa aceea in timpul cele de a saptea saptamani se va ridica o rasa corupta, ale carei numeroase lucrari vor fi lucrari ale nedreptatii. Atunci dreptii si alesii vor fi rasplatiti si lor li se va da o cunoastere de sapte ori mai mare asupra partilor creatiei.
13. Va veni dupa aceea o alta saptamana, saptamana dreptatii care va avea sabia judecatii si a dreptatii, pentru a lovi pe toti cei ce asupresc.
14. Atunci pacatosii vor fi dati in mainile celor drepti, care in timpul acestei saptamani vor fi binemeritat o locuinta pentru dreptatea lor si vor cladi un palat pentru marele Rege. Dupa aceasta saptamana va veni a noua, in timpul careia va veni judecata universala.
15. Lucrarile necredinciosilor se vor sterge de pe fata pamantului. Lumea va fi condamnata la distrugere si toti oamenii vor merge pe calea dreptatii.
16. Apoi in a saptea parte a saptamanii a zecea va fi judecata de veci, care va fi aplicata contra veghetorilor si tot cerul va renaste in mijlocul ingerilor.
17. Primul cer va fi inlaturat si ca disparea, va aparea cel de al doilea si toate puterile ceresti vor straluci intr-o splendoare de sapte ori mai mare. Apoi vor veni multe alte saptamani al carui numar este nesocotit care se vor petrece in sfintenie si dreptate.
18. Atunci nu vor mai exista pacate.
19. Cine dintre copiii oamenilor va auzi vocea Sfantului si nu va fi impresionat?
20. Cine va putea socoti gandurile Lui? Cine va putea privi lucrarea prin care a fost creat cerul si sa inteleaga aceste minuni?
21. Se va putea vedea sufletul sau , dar niciodata spiritul sau. Nu se va putea vorbi despre

ea cu intelepciune, nici sa se ridice pana la inaltimea sa. Cine priveste spre limitele cerului va vedea ca ii este imposibil sa atinga imensitatea acestuia.

22. Cine dintre copiii oamenilor va putea cerceta lungimea si latimea pamantului?

23. Cui au fost oare dezvaluite dimensiunile tuturor lucrurilor? Exista oare un singur om care sa poata prin inteligenta sa sa cuprinda cerul, sa cerceteze adancimea lui, sa coboare pana la temeliile sale?

24. Cine stie oare numarul stelelor si cunoaste locul de odihna al tuturor astrelor?

Capitolul 91

1. Si acum copiii mei, eu va indemn sa iubiti dreptatea, sa mergeti pe caile sale. Caci caile dreptatii merita sa fie urmate, in timp ce cele ale nedreptatii se curma dintr-o data si se termina intr-o prapastie.

2. caile nedreptatii si ale mortii vor fi aratate oamenilor cestiti, dar ei se vor tine departe de ele si nu vor merge niciodata pe ele.

3. Ma adresez acum voua, O cei nedrepti! nu urmati niciodata caile rautatii si ale asupririi. feriti-va de caile mortii, nu va apropiati de ele catusi de putin, caci veti pieri!

4. Alegeti mai bine dreptatea si viata sfanta si curata.

5. Mergeti pe calea pacii si veti fi vrednici de viata vesnica. Pastrati amintirea vorbelor mele, nu le lasati niciodata sa se stearga din inima voastra, caci eu stiu ca pacatosii imboldesc cu incrancenare omul sa faca rau. Dar ei nu vor reusi in nici un loc si incercarile lor vor fi fara rezultat.

6. Nenorocirea e a celor care inalta nedreptatea si partinirea si care sustin inselatoria caci ei vor fi rasturnati si nu vor obtine niciodata pacea.

7. Nenorocirea e a celor care isi construiesc locuinta in pacat caci fundamentele acestei locuinte vor fi rasturnate , iar ei vor pieri prin fier. Nenorocirea e inca si acelora care au aur si argint caci ei vor pieri, nenorocire deci voua, bogatilor, care aveti incredere in bogatii, dar voi veti pierde aceste bogati, pentru ca voi l-ati uitat pe Atot-Inaltul in ziua imbelsugarii voastre.

8. Voi ati hulit si ati facut nelegiuiri, voua va este destinata o zi de masacru, o zi a intunericului, o zi a marii judecati.

9. Eu v-am spus adevarul, v-am spus voua, Cel ce va creat va va pierde!

10. Lui nu ii va fi deloc mila de soarta voastra, din contra, El se va bucura de pieirea voastra.

11. Si dreptii care sunt in mijlocul vostru sunt in zilele acelea bataia de joc a pacatosilor si nelegiuitilor.

Capitolul 92

1. I-a placut lui Dumnezeu ca ochii mei sa fie doi nori de apa pentru a-mi plange stricaciunile si sa vars puhoai de lacrimi si sa imi potolesc astfel nelinistea din inima mea.

2. Cine v-a dat voie voua sa faceti astfel de nedreptati si nelegiuiri? nenorocire voua pacatosilor, iata judecata!

3. Dreptii nu se vor teme de cei rai, caci Dumnezeu ii va supune intr-o zi puterilor voastre, pentru ca voi sa va razbunati pe ei dupa bunul vostru plac.

4. Nenorocire voua care blestemati, veti pieri din cauza pacatului vostru! Nenorocire voua care faceti rau vecinului vostru pentru ca veti avea rasplata pe care o merita lucrarile voastre.

5. Nenorocire voua, martori ai minciunii care sporiti nedreptatea, caci veti pieri!

6. Nenorocire voua pacatosilor, care respingeti pe cei drepti care primiti sai respingeti dupa pofta voastra, cei care faceti nedreptati, caci veti fi dusi sub jugul lor.

Capitolul 93

1. Aveti deci sperante de bine O, dreptilor! caci pacatosii vor pieri in fata voastra, voi veti deveni stapanii lor si le veti porunci cum veti vrea.

2. In ziua judecatii pacatosilor, rasa voastra va fi slavita si se ca ridica precum cea a vulturilor. Cuibul vostru va fi purtat la o inaltime mai mare decat zborul uliului, voi veti urca, veti intra in maruntaiele pamantului si in pesterile de piatra pentru a scapa de pacatosi.

3. Si va vor crede pierduti si vor gemete si plansete.

4. Dar nu va fie teama de cei care va chinuiesc, caci voi veti fi salvati si o lumina stralucitoare va va invalui si un cuvant de pace se va auzi din cer. Nenorocire voua pacatosilor, caci bogatiile va vor face sa treceti drept sfinti, dar constiinta voastra va marturisi ca voi nu sunteti dect niste pacatosi. Si aceasta invinuire interioara va fi condamnarea voastra.

5. Nenorocirea voastra, care va hraniti cu cel mai bun grau si beti cele mai bune lichioruri si care, in marea voastra ingamfare, ii impovarati pe saraci.

6. Nenorocire voua care beti apa in toate timpurile, caci voi veti avea in curand rasplata voastra, veti fi nimiciti, veti fi masacrati pentru ca voi nu v-ati potolit catusi de putin setea din izvoarele vietii.

7. Nenorocire voua care faceti nelegiuiri, inselatorii si blestematii, voi veti lasa in urma voastra o amintire rea.

8. Nenorocire voua puternicilor, care calcati in picioare dreptatea, caci iata vine ziua pedepsirii voastre. Atunci, in timp ce veti suferi pedepsele meritate pentru crimele voastre, cei drepti se vor bucura de zile numeroase si norocoase.

Capitolul 94

1. Cei drepti au incredintare, dar pacatosii vor fi ravasiti si vor pieri in ziua faradelegii.

2. Voi insiva veti fi constienti de aceasta caci prea-Inaltul isi va aminti de pieirea voastra si ingerii se vor bucura. Ce veti face voi atunci pacatosilor si unde veti fugi in ziua judecatii, cand veti auzi vocea rugaciunii celor drepti?

3. Voi nu va semanati deloc cu ei, caci se va rosti impotriva voastra un cuvant inspaimantator: sunteti insotitorii pacatosilor.

4. In acele zile rugaciunile celor drepti se vor rodca spre Dumnezeu, dar ziua judecatii voastre va sosi si toate faradelegile voastre vor fi aratate in fata celui Mare si Sfant.

5. Fata voastra se va acoperi de rusine, toti cei care au facut crime vor fi respinsi.

6. Nenorocire voua pacatosilor, chiar daca ati fi in mijlocul marii sau pe o campie uscata, caci o marturie de rea credinta este indreptata contra voastra. Nenorocire voua care aveti argint si aur, bogatii pe care nu le-ati strans catusi de putin pe cai cinstite. Voi

care ziceti: Noi suntem bogati, noi traим in belsug si avem strans tot ce ne putem dori.
7. Noi vom face prin urmare tot ce ne place, caci noi avem gramezi de argint, granarele noastre sunt pline si familiile fermierilor nostri sunt atat de numeroase ca apa dintr-un izvor imbelsugat.

8. Aceste false bogatii se scurg ca apa si comorile voastre se vor topi si va vor fi luate, pentru ca le-ati strans pe cai necinstite si veti fi coplesiti de blestemul divin.

9. Eu va blestem de asemenea, prudentii veacului, voi adevaratii smintiti care cu ochii pironiti in pamant ati incercat sa va acoperiti cu vesminte mai elegante ca o tanara logodnica si mai bogate ca cele ale fecioarelor. Voi ati aratat peste tot maretia voastra, generozitatea, stralucirea si norocul, dar aurul vostru, maretia si bogatia voastra se vor topi ca si o umbra.

10. Caci nu aceasta este intelepciunea. Asa ca vor pieri si ei cu bogatiile lor, cu falsa lor glorie si cu onoarea lor zadarnica.

11. Ei vor pierii de rusine si dispret si sufletele lor vor fi azvarlite in cuptoare dogoritoare.

12. Eu va jur, o , pacatosilor, nici un munte, nici o culme nu a fost creata pentru a folosi ca gateala unui molesit.

13. Pacatele nu vin niciodata de sus, ci oamenii au gasit secretul de a face raul, dar nenorocire, celor ce il fac.

14. Femeia nu a fost creata ca sa nu faca copii, dar cele care nu vor copii fac aceasta cu propriile lor maini.

15. Dar eu jur pe Cel Mare si Sfant. toate lucrarile voastre rele vor fi vadite si nimeni nu se va putea feri in ziua cea mare.

16. Nu va ganditi si nu spuneti: Crima mea este ascunsa, pacatul meu nu este cunoscut de nimeni, caci in cer se noteaza intocmai, in fata Atot-Inaltului, tot ce se face pe pamant si toate gandurile oamenilor. Se stiu in fiecare zi nedreptatile de care va facem vinovati.

17. nenorocire voua smintitilor, caci veti pieri in nebunia voastra. Voi nu vreti deloc sa ii ascultai pe cei intelepti, voi nu veti obtine rasplata celor drepti.

18. Aflati asadar ca sunteti haraziti zilei judecatii, nu sperati sa traiti daca ati fost pacatosi, veti muri, caci voi nu v-ati folosit de pretul izbavirii.

19. Da, voi sunteti destinati pentru ziua maniei divine, pentru ziua de doliu si de rusine a sufletelor voastre.

20. Nenorocire voua a caror inima este impietrita, care ati facut atat de usor crima si v-ati hranit cu sange! Cine v-a dat bunatatile de care va bucurati? Nu este cumva Atot-Inaltul, care le-a raspandit pe pamant pentru a le folosi voi? Voi l-ati uitat: deci nici o farame de pace pentru voi.

21. Nenorocirea voastra, celor care iubiti nedreptatea. Cu ce drept primiti voi vreo rasplata? Aflati ca veti fi dati pe mana celor drepti care va vor sparge capetele, care nu vor avea pentru voi nici o mila.

22. Nenorocire voua, care va bucurati in prigonirea celor drepti, caci nu veti avea nici un mormant.

23. Nenorocire voua care faceti sa fie fara rost cuvintele Domnului, caci pentru voi nu

exista deloc speranta vietii.

24. Nenorocire voua, care scrieti cuvinte amagitoare, cuvinte nedrepte, caci minciunile voastre, nelegiuirile voastre sunt si ele scrise si nici una nu va fi uitata.

25. Nici o pace pentru pacatosi! Moartea, doar moartea pentru pacatosi!.

Capitolul 95

1. Nenorocire celor ce se poarta fara credinta, care lauda si linguesc minciuna. Voi sunteti niste stricati si viata voastra este o viata dezgustatoare.

2. Nenorocire voua care stricati cuvintele adevarului, ei pacatuiesc impotriva hotararii de veci.

3. Si ei au facut sa fie condamnat cel nevinovat.

4. In acele zile, o dreptilor, voi meritati ca rugaciunile voastre sa fie indeplinite, ele vor urca si vor fi asezate in fata ingerilor ca o marturie acuzatoare impotriva crimelor celor pacatosi.

5. In acele zile, popoarele vor fi inspaimantate si neamurile ingrozite se vor ridica pentru ziua celei mai inalte judecati.

6. In acele zile femeile gravide vor aduce pe lume si vor lepada fructul maruntaielor lor. Copiii vor muri sub ochii mamelor lor, si in timp ce ei vor suge laptele, ele ii vor respinge si vor fi fara mila pentru fructele iubirii lor.

7. Eu va mai anunt, o pacatosilor, pedeapsa va asteapta in ziua judecatii care nu se va sfarsi.

8. Ei iubesc pietrele, icoanele de aur, argint si lemn, spiritele josnice, demonii si toti idolii din temple, dar ei nu vor obtine nici o mantuire. Inima lor va deveni nesimtitoare din cauza necredintei si ochii lor vor fi orbiti de superstitii. In visele si viziunile lor, ei vor fi necredinciosi si superstitiosi, ei vor fi mincinosi si pagani. De asemenea ei vor pieri cu totii.

9. Dar in acele zile preafericiti vor fi cei care vor fi primit vorba intelepciunii, care vor fi cautat si urmat caile Celui Prea-Inalt care vor fi mers pe caile dreptatii si nu pe cele ale necredintei.

10. Da, ei vor fi mantuiti!

11. Dar, nenorocire voua care veti fi rai cu aproapele vostru, veti cadea in abis.

12. Nenorocire voua care asezati temelii pacatului si inselatoriei, care sunteti rai si batjocoritori cu semenii vostri: vai veti fi nimiciti.

13. Nenorocire voua care inaltati cu sudoarea altora palate pentru voi, fiecare din pietrele care le alcatuiesc, fiecare farama de mortar care le leaga este pentru voi un pacat. Asadar eu va spun voua, nu veti avea pace deloc.

14. Nenorocire voua care dispretuiti cocioaba si mostenirea parintilor vostri si care purtati o credinta nelegiuita in idoli. Nu, nici o pace pentru voi.

15. Nenorocire acelora care fac nedreptati, care sunt ca uneltele asupra, care ucid pe aproapele lor. Caci Dumnezeu insusi va ofili maretia voastra, El va impietri inimile voastre si va starni focul maniei Sale si va va nimici pe toti.

16. Atunci drepti si sfintii, martori ai consecintelor razbunarii Sale isi vor reaminti crimele voastre si va vor blestema.

Capitolul 96

1. In aceea zi parintii vor fi macelariti impreuna cu copiii lor si fratii impreuna cu fratii lor, sangele va curge ca valurile unui fluviu.
2. Caci omul nu va opri bratul sau sa il loveasca pe fiul sau si copiii pe copiii sai, el va crede ca se poarta cu milostivire si nu ii va cruta.
3. Pacatosul nu se va teme sa il ucida pe fratele mai cinstit ca el. Omorurile vor continua fara lancezeala de la rasaritul soarelui si pana la apus. Calul va fi in sange pana la piept, iar carul sau pana la osii.

Capitolul 97

1. In acest timp ingerii vor cobora in locurile ascunse si toti aceia care au inlesnit crimele vor fi adunati in acelasi loc.
2. Atunci Prea-Inaltul va cobora pentru a face dreptate peste toti pacatosii si El va da ingerilor sfinti paza dreptilor si sfintilor si ei ii vor apara ca pe lumina ochilor pana cand raul si toata nedreptatea va fi nimicita.
3. Cand drepti vor fi scufundati in cel mai adanc somn, ei nu vor avea de ce se teme, inteleptii vor vedea adevarul.
4. Si copiii pamantului vor avea desteptaciunea tuturor cuvintelor din aceasta carte, stiind de acum ca bogatiile nu vor putea sa ii mantuiasca de pedeapsa pe care o vor merita pentru crimele lor.
5. Nenorocire voua pacatosilor care ii chinuiti pe cei drepti si ii faceti sa arda in foc, in ziua marii framantari, voi veti primi rasplata pentru lucrarile voastre.
6. Nenorocire voua stricatori de inimi, care cautati sa aveti asupra raului o cunoastere totala, frica o sa va cuprinda. Nimeni nu va veni in ajutorul vostru.
7. Nenorocire voua pacatosilor, caci cuvintele din gura voastra si lucrarile mainilor voastre au fost reale, asadar veti cadea in flacarile vesnice.
8. Aflati ca ingerii din cer vor cerceta cu grija toate lucrarile voastre, ei vor intreba soarele, luna si stelele, despre pacatele voastre, pentru ca voi ati indraznit sa ii judecati pe cei drepti.
9. Toate vor da marturie impotriva voastra: norii, zapada, roua si ploaia, caci din cauza voastra toate aceste creatii vor fi oprite, ca voua sa nu va mai fie de folos.
10. Aduceti prin urmare jertfe ploii pentru ca ea sa cada in sfarsit, si rugati roua pentru ca ea sa primeasca de la voi aur si argint. Dar, in zadar! Gheata, frigul, vantul furtunos si toata chiciura se vor napusti peste voi si voi nu veti mai putea indura inversunarea lor.

Capitolul 98

1. Priviti cerul, copii ai cerului, ganditi asupra lucrarile Celui Prea-Inalt si temeti-va de ele si nu faceti nimic rau in prezenta Sa.
2. daca El inchide ferestrele cerului si opreste ploaia si roua, lasand pamantul neroditor, ce veti face?
3. Cand el isi coboara mania sa asupra voastra si peste lucrarile voastre, voi nu stiti sa ii cereti mila, voi blestemati contra judecatii Sale si vorbele voastre sunt pline de trufie si semetie. Deci nu va fi pace pentru voi!

4. Priviti aceste corabii, cum plutesc in voia vantului si amenintate fara incetare de o amenintare infricosatoare.
5. Si carmaciul tremura, pentru ca duce cu el pe ocean bogatiile sale, el tremura sa nu se scufunde si sa piara.
6. Or, marea, valurile sale furtunoase, genunile sale adanci nu sunt ele facute de Atot-Puternicul? Nu este El cel care i-a pus hotare si i-a asezat malurile?
7. La vocea Sa valurile se retrag infricosate si pestii care traiesc in interiorul lor sunt loviti de moarte. Si voi pacatosilor care traiti pe pamant, nu va temeti deloc? Nu este El Creatorul a tot ce se afla pe el?
8. Si deci cine, daca nu El a dat cunoasterea si intelepciunea pentru toti cei care traiesc pe pamant si celor care sunt pe mare?
9. or navigatorii nu se tem oare de ocean? Voi singuri nu aveti nici o teama de Atot-Inaltul?

Capitolul 99

1. In toate aceste zile cand veti fi invaluiti de flacari arzand, unde veti fugi, unde veti cauta adapost?
2. Si cand Cuvantul se va ridica impotriva voastra, nu veti tremura, nu va veti ingrozi?
3. Toate marile astre se cutremura de teama, pamantul se cutremura de spaima si groaza.
4. Toti ingerii isi vor indeplini datoria aspra si vor incerca sa stea deoparte inaintea maiestatii supreme, in ce priveste fiii pamantului ei vor fi loviti de buimaceala.
5. Dar voi pacatosilor, dezgustatori pentru vecir, nu va fi salvare pentru voi.
6. Nu va temeti deloc, sufelete ale celor drepti, ci asteptati in pace si siguranta ziua in care veti muri, ca o zi a judecatii. Nu plangeti deloc pentru ca sufletele voastre vor cobora cu tristete si amaraciune in mormant, ori pentru ca in aceasta viata nu ati primit rasplata pe care o meritau lucrarile voastre bune ci din contra, pacatosii au fost mai presus in zilele vietii voastre, caci iata va venii pentru ei ziua groazei si a casnelor.
7. Cand veti muri pacatosii va vor zice: Iata dreptii mor ca si noi! Ce au avut ei din lucrarile lor? Iata ca ei parasesc viata in acelasi mod ca si noi, tulburati si infricosati. Cu ce sunt ei mai bine tratati ca noi? Noi suntem deci egali. Iata, ei sunt morti si nu vor mai reveni niciodata la lumina! Dar eu va spun, o pacatosilor, voi v-ati saturat de carne si bautura, despuindu-i pe fratii vostri, prapadindu-i, pacatuind in toate felurile, nu ati precupetit nimic pentru a castiga averi, zilele voastre au fost zile de veselie si fericire. Dar voi nu ati vazut sfarsitul celor drepti, felul in care ei vor avea pace si liniste. Acestia nu au cunoscut nelegiuirea pana in ziua mortii lor. Ei sunt morti si sunt ca si cum nu ar fi fost niciodata si sufletele lor sunt coborate in lacasul mortii.

Capitolul 100

1. Deci, va jur, o dreptilor pe maretia si pe gloria Sa, pe regalul si pe maiestatea Sa, va jur ca eu am capatat cunostinta de aceste mistere, caci mi-a fost dat sa citesc inscrisurile cerului, am vazut scrierile sfintilor, am descoperit ce era scris despre voi.
2. Am vaicirea, bucuria si gloria care va este pregatita si ii steapta pe cei care vor muri in dreptate si sfintenie. Voi veti capata atunci rasplata pentru suferintele voastre si pentru partea voastra de rau pe care ati primit-o pe pamant.

3. Da, spiritele celor care vor muri in dreptate, vor trai si se vor odihni pentru totdeauna, ele vor fi glorificate si amintirea lor va fi vesnica in fata tronului Atotputernicului. Si ei nu se vor mai teme niciodata de rusine.

4. Nenorocire voua pacatosilor , daca veti muri in pacat si cei care va seamana va vor spune voua ; fericiti sunt pacatorii! Ei si-au savarsit zilele si viata lor si ei mor acum in fericire si abundenta. Ei nu au cunoscut in timpul vietii lor nici tristetea, nici ingrijorarea, ei mor acoperiti de onoare si ei nu au fost supusi nici unei judecati.

5. Dar nu li s-a dovedit oare ca sufletele lor vor fi silite sa coboare in taramurile mortii unde ii asteapta relele si chinurile de tot felul? Ba da, spiritele lor vor cobora in intuneric, in capcane, in acele flacari care nu se vor stinge niciodata si osanda primita la judecata lor va fi vesnica.

6. nenorocire voua, caci voi nu veti mai avea pace deloc si veti incerca zadarnic sa va cereti iertare in fata dreptilor si sfintilor zicand: Si noi am cunoscut zile de durere adanca si am indurat si noi numeroase rautati.

7. Spiritele noastre au fost chinuite, supuse, strivite.

8. Noi suntem pierduti si nimeni nu ne vine in ajutor si nimeni nu ne incurajeaza, nici macar cu vorba, ci am fost lasati prada nefericirii si ne este teama pentru noi.

9. Noi nu speram sa ne mai bucuram de viata.

10. Si totusi noi ne vedem intr-o zi ca fiinte de prim rang.

11. Si iata-ne la ultima. Noi am devenit prada pacatosilor si nelegiuitilor, ei au facut sa apese jugul lor asupra noastra.

12. Si aceia care ne-au dispretuit si ne-au asuprit erau mai puternici decat noi si noi am plecat capul in fata celor care ne urau si ei au fost fara mila fata de noi.

13. Noi voiam sa fugim de ei pentru a ne bucura de pace, dar nu am gasit nici un loc pe care sa il folosim ca adapost impotriva prigoanei lor. noi am mers cu plangerile noastre la printi si nu am ridicat vocea impotriva acelor care ne sfasiau, dar tipetele noastre au fost zadarnice si ei nu au vrut sa ne asculte.

14. Din contra, ei au protejat pe cei care ne-au dezbracat si ne-au sfasiat, cei care ne-au istovit si ascuns asuprirea lor, cei care ne-au necajit si ne-au macelarit si au ascuns moartea noastra si nu isi aminteau ca ar fi ridicat vreodata mana impotriva noastra.

Capitolul 101

1. Cat va priveste pe voi, o ! dreptilor, eu va jur ca in cer ingerii arata in fata tronului Atotputernicului dreptatea voastra si numele voastre sunt scrise in fata Prea-Inaltului.

2. Aveti deci o buna speranta, intrucat ati indurat rautatea si durerea in aceasta viata veti straluci in cer ca astrele si obstacolele ceresti vor fi inlaturate din fata voastra. Strigatele voastre cer dreptate si veti fi razbunati de toate relele pe care le-ati suferit inca de la inceput si de la toti cei care v-au asuprit sau care au fost uneltele asupritorilor vostri.

3. Asteptati deci si nu va lasati doborati, caci voi ceti avea parte de o bucurie egala cu insasi bucuria ingerilor si in ziua judecatii voi nu veti avea a va fi teama de nici o condamnare.

4. Nu va descurajati deci, o! dreptilor, cand veti vedea pacatosii fericiti si inflorind in caile lor.

5. Nu deveniti pastasii lor, stati deoparte de tagma asupritorilor, voi sunteti partasi cu armatele ceresti. Pentru voi pacatosilor care spuneti: Toate faradelegile noastre vor fi uitate, sa stiti ca din contra, toate crimele voastre sunt inscise cu grija in cxartea din cer.
6. De aceea va spun ca lumina si intunecimile, ziua si noaptea vor fi martori impotriva voastra si a greselilor voastre. nu mai faptuiti deci nelegiuiri, nici minciuni, nu mai strambati adevarul, nu va mai ridicati impotriva cuvantului Sfantului si Puternicului. Nu va mai inchinati in fata idolilor fara rost caci pacatele voastre, nelegiuirile voastre vor fi judecate ca niste crime foarte grele.
7. Acum ascultati taina care va priveste: Multi pacatosi vor strica si vor stramba Cuvantul Adevarului.
8. Ei vor folosi cuvinte nepotrivite, vor spune minciuni, vor alcatui carti in care vor spune gandurile lor infumurate. Dar daca ei mi-au folosit cuvintele,
9. ei nu le vor schimba, nici nu le vor strica ci vor scrie intocmai tot ce am spus eu despre ei de la inceput.
10. Vreau sa va dezvalui inca o taina: carti de bucurie vor fi date dreptilor si inteleptilor si ei vor crede in aceste carti care cuprind regulile intelepciunii.
11. Si ei se vor bucura si toti cei drepti vor fi rasplatiti pentru ca au invatat sa cunoasca caile dreptatii.

Capitolul 102

1. In ace timp Domnul le va ordona sa adune pe copiii pamantului pentru ca ei sa aplece urechea la cuvintele intelepciunii sale, El le va spune: aratati-le aceasta intelepciune, caci voi sunteti conducatorii si stapanii lor.
2. Aratati-le lor rasplata care va trebui sa o primeasca toti cei care au urmat cuvantul caci Eu si Fiul Meu vom face cu ei un neam etern in numele dreptatii. Pace voua, copii ai dreptatii, bucurie si fericire!

Capitolul 103

1. Dupa catva timp, Metusala, Fiul meu dadu o femeie fiului sau Lameh.
2. Aceasta ramase gravida si aduse pe lume un copil care avea pielea alba ca zapada si roza ca un trandafir, un par alb si lung ca lana si ochii de o mare frumusetate. De abia i-a deschis ca ei au inundat cu lumina toata casa ca stralucirea soarelui.
3. Si de abia a fost primit de mainile moasei ca el a deschis gura ca sa proslaveasca minunile lui Dumnezeu. Atunci Lameh, tatal sau, plin de uimire alearga sa il gaseasca pe Metusala si l-a anuntat ca el are un fiu care nu se poarta ca ceilalti copii. Acesta nu este un om, a zis el, acesta este un inger din cer, fara indoiala acesta nu este din neamul nostru.
4. Ochii sai sunt stralucitori ca razele soarelui, figura sa este inspirata, el nu pare sa fie din mine ci mai curand dintr-un inger.
5. Mi-e teama ca aceasta minune prevesteste unele evenimente de pe pamant.
6. Si acum, o! tata, te rog mergi si gaseste-l pe Enoh, bunicul meu si cere-i lui o lamurire, caci el locuieste cu ingerii.
7. Dupa ce a ascultat vorbele fiului sau, Metusala a venit sa ma caute la marginile pamantului, caci el stia ca eu eram acolo, si ma striga.

8. La glasul lui am alergat la el si i-am spus: Iata-ma fiul meu, de ce ai venit sa ma cauti?
9. Si el mi-a raspuns; Un mare eveniment m-a adus la tine, o minune greu de inteles despre care am venit sa iti cer o lamurire.
10. Asculta deci o! tata, si afla ca fiul meu Lameh are un fiu care nu ii seamana deloc si care pare sa nu tina de neamul omenesc. El este mai alb ca zapada, mai roz ca trandafirul, parul sau este mai alb ca lana si ochii lui arunca raze ca soarele, cand ii deschide umple casa de lumina.
11. Si de indata ce el a iesit din mainile moasei, el a deschis gura si L-a binecuvantat pe Domnul.
12. Tatal sau Lameh este ingrozit de aceasta minune, a alergat la mine, necrezand ca acest copil este al lui, ci ca este nascut dintr-un inger din cer, si iata eu am venit la tine pentru ca tu sa imi dezvalui adevarul despre acest mister.
13. Atunci eu, Enoh, i-am raspuns: Domnul este pe cale sa faca o noua lucrare pe pamant. Eu am vazut intr-o viziune. eu ti-am vorbit de timpurile tatalui meu Jared, de aceia care nascuti din cer au calcat in acest timp cuvantul Domnului. Iata ei au facut nedreptati si au calcat ordinele si au locuit cu femeile oamenilor si au procreat urmasi josnici.
14. Pentru aceste crime un mare prapad va veni pe neasteptate asupra pamantului, un potop il va inunda si il va pustii timp de un an.
15. Acest copil care vi s-a nascut va fi singurul care va supravietui acestui mare dezastru impreuna cu cei trei fii ai sai. Cand toate fiintele umane vor fi nimicite, el singur va fi salvat.
16. Si urmasii lui vor face copii pe pamantul uriasilor care nu s-au nascut din spirit ci din carne. Pamantul va fi deci pedepsit si toata depravarea va fi spalata. Din acest motiv arata-i fiului tau Lameh ca fiul care i s-a nascut este intr-adevar fiul sau, sa-i dati numele de Noe, pentru ca el va supravietuii. El si fiii lui nu vor fi partasi la desfrau si se vor pazi de pacatele care vor acoperi fata pamantului. Din nefericire dupa potop, nedreptatea va fi inca si mai mare ca inainte, caci eu stiu ca trebuie sa vina, insusi Domnul mi-a aratat toate tainele despre acestea si am putut citi in scrisurile din cer.
17. Am citit ca neamurile vor urma unul dupa altul pana cand se va ridica o rasa sfanta, pana cand crima si nedreptatea vor disparea de pe fata pamantului, pana cand toti vor fi partasi la dreptate.
18. Si acum, o !, fiul meu mergi si anunta-l pe fiul tau Lameh
19. ca copilul care i s-a nascut este intr-adevar fiul sau si ca nu este nici o inselatorie legata de nasterea sa.
20. Si cand metusala a auzit cuvintele tatalui sau Enoh, care i-a aratat lui toate secretele, s-a intors plin de incredere si i-a pus copilului numele de Noe, pentru ca el va deveni fiinta care va fi alinatorul pamantului dupa marele prapad.
21. Iata o alta carte pe care Enoh a scris-o pentru fiul sau Metusala si pentru cei care vor trebui sa vina dupa el si sa pastreze la fel ca si el cuvantul si simplitatea obiceiurilor lor. Voi cei care suferiti, asteptati cu rabdare vremea cand pacatosii vor disparea si forta raului va fi nimicita, asteptati ca pacatul sa dispara de pe pamant, caci numele lor vor fi

sterse din cartile sfinte, rasa lor va fi distrusa si spiritele lor vor fi supuse caznelor. Ei vor tipa si se vor jeli intr-un pustiu nevazut si vor arde intr-un foc care nu se stinge niciodata. Acolo am mai observat ca un nor gros, prin care ochii mei nu puteau trece, caci din partea sa de jos nu se putea vedea partea sa de sus. Am mai vazut si flacarile unui foc aprins, asemanator cu niste munti stralucitori, clatinati de un vartej si impinsi la dreapta si la stanga.

22. Si i-am intrebat pe sfintii ingeri care erau cu mine si le-am spus: Ce este aceasta frumusetate? Nu se poate sa fie cerul, ceea ce vad eu, acestea trebuie sa fie flacarile unui cuptor intins, aud strigate de durere, strigate de disperare.

23. Si el mi-a spus: Acolo, in locul in care te uiti, sunt supuse la cazne sufletele pacatosilor si ale celor care au hulit, ale celor care au fost rau indrumati, care au stricat ceea ce Domnul le-a spus prin gura profetilor Sai. Caci se pastreaza in cer listele cu numele lor si cu lucrarile lor rele, si ingerii au luat cunostinta de ele si ei cunosc si pedepsele ce le sunt cuvenite, ei stiu si ce ii asteapta pe cei care si-au crucificat trupul lor si care au fost prigoniti de oamenii rai, pe cei care L-au iubit pe Dumnezeu, care nu si-au pus iubirea in aur si argint, care departe de a-si da corpul desfatarilor acestei lumi, si-au chinuit de bunavoie trupul cu cazne.

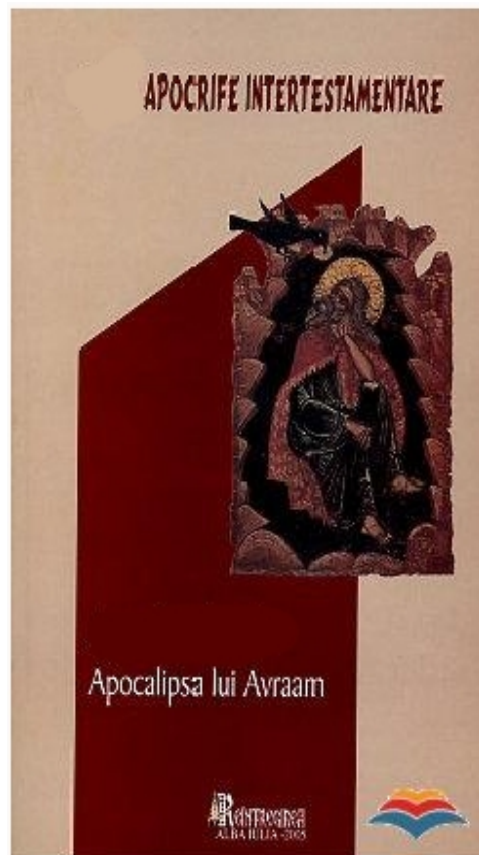
24. La cei care din ziua nasterii lor nu au cautat sa stranga bogatii pamantesti ci s-au privit ca un spirit calator pe pamant.

23. Asa se purtau ei si totusi Dumnezeu i-a pus la numeroase incercari, dar spiritele lor au fost totdeauna gasite curate si nevinovate, pregatite sa il binecuvinteze pe Domnul, am insemnat in cartile mele toata rasplata pe care o vor merita ei pentru ca au iubit lucrarile ceresti mai mult decat pe ei insisi. Iata ce a zis Domnul: Cand erau asupriti de oameni rai, acoperiti de rusine si jigniri ei nu au incetat sama laude. Acum eu voi ridica spiritele lor pana la lacasul luminii, ii voi schimba pe cei care sunt nascuti in intuneric si care nu le-au oferit onoarea la care le dadea dreptul credinta lor.

24. Eu ii voi conduce in lacasul splendorilor pe cei care au iubit Numele Meu, ii voi face sa se aseze pe tronul gloriei si ii voi face sa simta o bucurie vesnica, caci judecata lui Dumnezeu este plina de dreptate.

25. El va da credinciosilor Sai o casa fericita, cat priveste pe cei care s-au nascut in intuneric, ei se vor adanci si mai mult in intuneric pentru ca dreptii se vor bucura de o fericire fara margini. Pacatosii vazandu-i vor scoate strigate de disperare in timp ce dreptii vor trai in splendoare si onoare si vor cunoaste pe veci adevarul celor promise de un Dumnezeu pe care ei L-au iubit. Sfarsitul viziunii lui Enoh. Fie ca binecuvantarea si mila Domnului sa coboare printre cei ce Il iubesc. Amin!

Sfarsit

4. APOCALIPSA LUI AVRAAM

Apocalipsa lui Avram nu ni s-a păstrat decât în slavonă. Epifanie de Salamina și Teodor bar Konei amintesc, în termeni nu prea favorabili, de o „Apocalipsa a lui Avraam”. Teodor bar Konei ne dă și trei citate din aceste cărți. Niciunul dintre ele nu corespunde, nici pe departe, cu textul pe care îl cunoaștem astăzi. Ar trebui, deci, să presupunem existența a două apocalipse diferite, una gnostică, cealaltă iudaică, amândouă pretinzând autoritatea patriarhului.¹

Apocalipsa lui Avraam are două părți distincte. Prima se cuprinde între cap. 1-8. Avem aici o legendă, unde ni se povestește cum Avraam, fiul lui Terah, fabricantul de idoli, s-a convertit la Dumnezeu Creatorul. Partea a doua - între cap. 9-31 - se împarte în două secțiuni. Una descrie sacrificiul lui Avraam și întâlnirea cu Iael și Azazel (Apoc. lui Avraam 9,1-14,7). Cealaltă ne prezintă vedenia, pe care Avraam a avut-o, când s-a urcat la cer, pe aripile unui porumbel, însoțit fiind de arhanghelul Iael (Apoc. lui Avraam 15,2-29,19). Un scurt epilog ne prezintă revelația făcută de Dumnezeu lui Avraam, la întoarcerea acestuia pe pământ (Apoc. Lui Avraam 30-31).²

Prima parte a Apocalipsei lui Avraam trebuie să fi existat independent de partea a doua a cărții. Dar această a doua parte, care face în mod expres trimitere la prima (Apoc. Lui Avraam 10,13; 25,1; 26,2-3), nu pare să fi existat independent. Această ipoteză își găsește confirmarea în faptul că numeroase manuscrise nu cuprind decât prima parte.³

Textul slav este traducerea unui text grecesc, care nu este nici el decât versiunea unui original semitic, ebraic, fără îndoială. Textul este colorat, pe ici pe acolo, cu diverse aramaisme.⁴ Această observație se potrivește la amândouă părțile cărții, acolo unde ni se descoperă jocuri de cuvinte ce implică o cunoaștere a limbii ebraice sau aramaice.⁵

Reținem, de asemenea, unele construcții de fraze foarte ebraizante.⁶ Apocalipsa lui Avraam face referire și la poruncile Decalogului, într-o ordine care este cea a Textului Masoretic și nu a Septuagintei (Apoc. lui Avraam 24,4-8).

---

¹ v. Emil Turdeanu, *L'Apocalypse d'Abraham en slave*, în *Journal for the Study of Judaism*, 3, 1973, p. 153-189 (reluată în E. Turdeanu, *Apocryphes slaves et roumains de l'Ancien Testament*, Leyde, 1981, p. 173-200 și 439).

v. Belkis Philonenko-Sayar și Marc Philonenko, *L'Apocalypse d'Abraham*, în *La Bible*.

Écrits intertestamentaires, Bibliotheque de la Pleiade, Paris, Gallimard, 1987, p. CXXXH.

³ *Ibidem*.

⁴ v. A. Rubinstein, *Hebraisms in the Slavonic Apocalypse of Abraham*, în *Journal of Jewish Studies*, 4, 1953, p. 108-115.

⁵ v. Apoc. lui Avraam 1,2 și nota; 5,3 și nota; 13,10 și nota (v. și A. Rubinstein, *Hebraisms in the Apocalypse of Abraham*, în *Journal of Jewish Studies*, 8, 1957, p. 45-50).

⁶ *Ibidem* (v. și Apoc. lui Avraam 13,7 și nota; 29,18 și nota).

Versetele 8-10 ale capitolului 17 ne invită la o observație specială. Pasajul cuprinde, într-adevăr, o serie de adjective formate cu un alfa privativ și care arată că n-au putut fi scrise decât în greacă, sau ar fi putut fi interpolate la traducerea în greacă a originalului ebraic. Nimeni nu, ne obligă să considerăm această interpolare ca fiind de origine creștină, dar această ipoteză nu poate fi, în mod natural, exclusă.⁷

Versetele 2b-11 ale capitolului 19 ridică unele probleme. Ele au fost considerate o interpolare iudeo-creștină, sau doar o remaniere creștină a unui text iudaic. Aceste explicații sunt insuficiente: autentic, interpolat sau remaniat, textul rămâne pentru noi enigmatic.⁸ Menționăm, în fine, o ipoteză nouă și destul de nefericită, care crede că poate dovedi în Apocalipsa lui Avraam retușările, sau

adausurile unui glosetar bogomil.⁹

Legenda lui Avraam, distrugătorul de idoli, își găsește rădăcina în vechea Hagada iudaică, la fel cum este povestită în cartea Jubileelor (12,12).¹⁰ Numai partea a doua a cărții poate fi numită, în sens strict, „apocalipsă”, deoarece e vorba aici de o „revelație” a istoriei sfârșitului lumii, făcută lui Avraam, atunci când el s-a înălțat la cer. Această călătorie la cer se aseamănă cu alte expediții comparabile, în special cea relatată în Testamentul lui Avraam (A. 10-14; B. 8-12).¹¹

La fel ca Testamentul lui Avraam și Apocalipsa lui Avraam, în prima sa parte, se fundamentează pe textul din Facere 12,1: „Ieși din pământul tău, din neamul tău și din casa tatălui tău și vino în pământul pe care ți-l voi arăta Eu”. Dar pe când „Testamentul” presupune o interpretare alegorică a textului biblic (Test. lui Avraam A, l J)¹², „Apocalipsă” ne oferă o exegeză literară: „Ieși de la tatăl tău Terah și din casa lui, ca nu cumva să fii ucis, tu însuși, de păcatele din casa tatălui tău” (Apoc. lui Avraam 8,3).¹³

Autorul „Apocalipsei” caută, deci, o altă justificare a înălțării la cer a patriarhului. El a găsit într-o tradiție, atestată de 4 Ezdra (3,14 : „Tu-l vei iubi (pe Avram) și-i vei descoperi sfârșitul veacurilor, numai lui, în mod tainic, în timpul nopții”) și de Apocalipsă siriacă a lui Baruh (2 Baruh 4,5: „Apoi eu îi voi arăta slujitorului meu Avraam, în timpul nopții, cum vor fi despărțite jertfele”), că Avraam a avut o vedenie în timpul sacrificiului relatat de Fac. 15,17. Aici ni se spune că turtureaua și porumbelul n-au fost tăiate (Fac. 15,12), și, pornind de la acest fapt, autorul „Apocalipsei” își imaginează că s-a întâmplat așa pentru ca Avraam și Iael, ghidul său, să ajungă în ceruri pe aripile acestor două păsări.

---

⁷ v. L'Apocalypse d'Abraham, în La Bible. Ecrits ..., p. CXXXIII

⁸ Ibidem.

⁹ R. Rubinkiewicz, La Vision de l'histoire dans l'Apocalypse d'Abraham, în Aufstieg und Niedergang der römischen Welt, II,19,1, Berlin-New York, 1979, p. 137-151.

¹⁰ v. G.G.Scholem, Leş grands Courants de la mystique juive, Paris, 1950, p. 32 u.

¹¹ v. Testamentul lui Avraam, în Trei apocrife ale Vechiului Testament, Trad., note și prezentare de Cristian Bădiliță, Editura Polirom, Iași, 2000, p. 135-143.

¹² Ibidem, p. 124.

¹³ Ibidem, p. 135.

În Testamentul lui Avraam, patriarhul urcă la cer într-o căruță (Test. lui Avraam A, 10,1). În Apocalipsă lui Avraam căruța nu este vehiculul ascensiunii, ci, într-o primă fază, scopul viziunii însăși (Apoc. lui Avraam 18,10). Autorul cărții stabilește aici o legătură cu mistica iudaică, care plasează în centrul străduințelor sale viziunea de la râul Chebar, carul ceresc contemplat de Iezechiel (Iez. 1,3,26; 10,1; 43,3; I.Sirah 49,9). Această problematică a generat speculații de mare finețe. „Tronul reprezintă pentru mistica iudaică ceea ce „pleroma”, plinătatea, sfera strălucitoare a Divinității cu puterile sale, cu eonii săi, începătoriile și stăpânirile cerești, reprezintă pentru misticii greci și pentru primi creștini, care apar în istoria religiilor sub numele de gnostici și hermetici. Mistica iudaică, chiar dacă e ghid pentru motive asemănătoare, exprimă totuși viziunea sa în termeni proprii fondului său religios. Tronul preexistent al lui Dumnezeu cuprinde și ilustrează toate formele de creație și în același timp scopul și tema viziunii mistice”.¹⁴

Cea mai veche descriere a Tronului ceresc,¹⁵ lăsată nouă de această școală mistică, se găsește în cartea etiopiană a lui Enoh (1 Enoh 14,18-20: „M-am uitat și am văzut înălțat un tron care avea înfățișare de cristal și strălucea ca soarele. Am văzut și muntele heruvimilor. La picioarele tronului curgeau râuri de foc scânteietor, la care nu puteai privi”).¹⁶ Cartea Secretelor lui Enoh ¹⁷ se înscrie, de asemenea, în același context (2 Enoh 21,2 : „Și toată ceata Heruvimilor în preajma tronului, neîndepărtându-se de el, și Serafimii cu câte șase aripi acopereau tronul, cântând în fața Domnului”; v. și 2 Enoh 22,2). Ipoteza veche, ce caută originea mistică a lui Merkava¹⁸ (carul ceresc) în

esenianism, a găsit în textele de la Qumran un suport nou.¹⁹ Fragmentele „Liturghiei îngerești”²⁰, arată, fără îndoială, că la Esenieni carul divin este o temă privilegiată”.²¹ Putem observa că în cartea lui Enoh este vorba numai de Tronul ceresc, la fel ca în textul ebraic al cărții lui Iezechiel.²²

¹⁴ G.G. Scholem, *Leş Grands Courants ...*, p. 53 u.

¹⁵ Imaginea lui Dumnezeu șezând pe un tron, ca simbol al suveranității sale, este curentă în Sf. Scriptură a Vechiului Testament, iar imaginea tronului de glorie este reluată în literatura rabinică, în poezie și în mistica iudaică. Descrierea lui Dumnezeu șezând pe un tron „foarte înalt” (Is. 6,1) apare în Biblie mai ales în viziunile profetice. Profeții și misticii ulterioari aveau viziuni de ascensiune spre tronul lui Dumnezeu, pe care primul capitol din Iezechiel îl zugrăvește ca un car. (v. Tronul lui Dumnezeu, în *Dicționar Enciclopedic de Iudaism*, București, Hasefer, 2000, p. 830).

¹⁶ v. Pr. Remus Onișor, *Cartea lui Enoh și apocaliptica intertestamentară*, Alba Iulia, 2000, p. 50 u, 114.

¹⁷ *Cartea Secretelor lui Enoh e cunoscută și sub numele de Enoh slav, sau 2 Enoh* (v. *Ibidem*, p. 40).

¹⁸ Descrieri ale tronului lui Dumnezeu sunt frecvente în literatura mistică iudaică, ea deosebind mai multe tronuri ale lui Dumnezeu, identificate cu Merkava (Carul). Potrivit acestei literaturi, tronul cântă lauda Domnului și îl învață să vină să se așeze pe el: „și de trei ori pe zi tronul se închină în fața Lui și spune: «O, Dumnezeule glorios, Dumnezeu al lui Israel, cinstește-mă și vino să te așezi pe mine. O Dumnezeule glorios, mi-e scump și prețios ca Tu să te așezi pe mine, aceasta nu e o povară»” (v. *Dicționar Enciclopedic de Iudaism*, p. 830).

¹⁹ G.G. Scholem, *Jewish Gnosticism, Merkabah Mysticism and Talmudic Tradition*, New York, 2e ed., 1965.

²⁰ v. Andre Dupont-Sommer, *Liturgic angelique*, în „*La Bible. Ecris intertestamentaires*”, Paris, 1987, pp. 433-440.

²¹ *Idem*, *Les Écrits esséniens découverts près de la mer Morte*, Paris, 4e ed., 1980, p. 431.

²² Pr. Remus Onișor, *op.cit.*, p. 51-53.

Textele rabinice vorbesc de „Car”. Liturghia îngerească și 3 Enoh cunosc și ele „Tronul Carului”. Aceste ezitări terminologice sunt caracteristice literaturii mistice iudaice și le regăsim și în Apocalipsa lui Avraam, care vorbește atât despre „Tron”, cât și despre „Car” (Apoc. lui Avraam 18,2,10).

Cântecul lui Avraam, ajuns în ceruri, trebuie rostit fără oprire, și aceasta este piesa cea mai prețioasă a Apocalipsei lui Avraam (Apoc. lui Avraam 17,8-18). El se apropie de imnurile despre Merkava. O oarecare monotonie și un anumit ritm însoțesc ascensiunea mistică. Sub forma sa literară prezentă, acest poem, de o mare densitate doctrinară și liturgică, nu poate fi pur și simplu asimilat cu unul din aceste imnuri, ci doar îi asigură misiunea, deoarece el trebuie cântat de Avraam în timpul ascensiunii sale cerești.

Vedenia Tronului și a Carului, așa cum este ea prezentată de autorul Apocalipsei lui Avraam, este desigur, un fenomen literar a cărei sursă biblică este ușor de descoperit (Is. 6; Iez. 1,10), dar este și descrierea unei experiențe extatice reale, a căror manifestări sunt consemnate.²³ Avraam este cuprins de un fel de amețală: locul unde el se află „era când foarte înalt, când cobora spre cel de jos” (Apoc. lui Avraam 17,4). Invitat de înger să facă închinăciune și să cânte, Avraam observă că „nu era pământ unde să cazi” (Apoc. lui Avraam 17,5).

Arhanghelul Iael este personajul cel mai surprinzător din Apocalipsa lui Avraam. Numele său este de două ori teofor, deoarece este format din adiționarea lui "Ia" și „El” (Iahve și Elohim). Iael are putere, deoarece este purtător al numelui divin, în virtutea

textului din Ieșire 23,21 („Ia aminte la tine însuși; să-1 ascuți și să nu-i fi necredincios, că nu te va ierta, pentru că numele Meu este în el”) (cf. Apoc. lui Avraam 10,4).

Azazel ocupă în Apocalipsa un loc simetric cu cel al lui Iael. E vorba despre nelegiuirea personificată (Apoc. lui Avraam 13,6), lăcomia ce stă deasupra animalelor jertfite (Apoc. lui Avraam 13,2), stăpânul cuptorului din iad (Apoc. lui Avraam 14,3).²⁴

²³ Tronul-car al lui Iezechiel era un subiect de studiu important în mistica iudaică primară și rabinii limitau abordarea acestui subiect la acei discipoli pe care îi socoteau maturi și erudiți. Misticul se străduie să urce, străbătând cele șapte ceruri și cele șapte palate cerești, pentru a ajunge la tronul, sau la carul slavei, unde „șade” Dumnezeu, pentru a participa la rugăciunile îngerilor care slujesc în jurul tronului (v. art. Mistica evreiască, în Dicționar Enciclopedic de Iudaism ..., p. 528-529).

²⁴ Azazel este prezentat în diferite tradiții ca șef al îngerilor răi. Numele său este împrumutat din Vechiul Testament, unde el apare în legătură cu ritualul din ziua Ispășirii (Iom Kipur) (cf. Lev. 16,8,10,26). Sub această formă „Azazel”: el pare a fi o deformare intenționată a lui „Azazel” = „El (ohim) este puternic”, care la origine ar fi fost un veritabil nume teofor (cf. H. Haag, Teufelsglaube, Tubingen, 1974, p. 170). Un alt înger rău apare cu numele de „Azael” = „răzvrătit față de Dumnezeu” (cf. M. Schwab, Vocabulaire de l'angelologie d'après les manuscrits hébreux de la Bibliothèque Nationale, Paris, 1897, p. 209). Cartea lui Enoh face din Azazel șeful îngerilor căzuți, acesta locuind în pustie, acolo unde sălășluiesc, în mod obișnuit ființele demonice (cf. Is. 13,21; 34,11-14; Tob. 8,3; Mt. 12,43) (cf. Pr., Remus Onișor, op.cit., p. 98).

Vom observa că în Apocalipsa lui Avraam, Iael și Azazel nu intră, niciodată, în conflict deschis: Avraam este câmpul împrejmuț al înfruntării lor.

„Oamenii se nasc cu stelele și cu norii” (Apoc. lui Avraam 14,4). Înțelegem că un determinism²⁵ riguros fixează apartenența fiecăruia, în „parcela” luminii sau în „parcela” întunericului. Acest vocabular și această tematică dualistă²⁶ se situează pe linia directă a „învățăturilor despre cele două Duhuri”.

Speculațiile asupra „Carului” precum și dualismul Apocalipsei lui Avraam sunt indicații clare ce ne invită să facem din această scriere o operă eseniană sau să o situăm pe linia curentului esenian.²⁷

Se face referire în 27,3 la incendierea și la jefuirea Templului de către legiunile romane în anul 70 d.Hr. Apocalipsa lui Avraam ar putea fi cu puțin posterioară acestei date și aparține aceluiași esenianism strălucitor care este mărturisit și de 4 Ezdra și de Apocalipsa siriacă a lui Baruh.

Istoria cărții

Apocalipsa lui Avraam ni s-a păstrat într-o versiune slavă, inserată în diverse Palii. Textul slavon al cărții nu este cel original; el nu este decât traducerea unei versiuni grecești, făcută la rândul ei după un text ebraic. Specialiștii sunt de părere că această carte ar aparține unui original semitic.²⁸

Cartea se compune din două scrieri distincte, din care prima este o povestire despre chemarea lui Avraam și distrugerea idolilor. Ea a cunoscut o existență aparte. La această primă parte a scrierii s-a adăugat o a doua, despre vedenia lui Avraam. Sunt manuscrise care păstrează textul complet, după cum sunt unele care cuprind numai prima parte.²⁹ Ediția textului din „La Bible. Ecrits intertestamentaires” a folosit

paisprezece manuscrise.³⁰ Manuscrisele cele mai vechi datează din secolul XIV, iar cele mai târzii din sec. XVI, începutul sec. XVII. Dintre ele, Codex Sylvester are o autoritate particulară. El a stat la baza ediției lui B. Philonenko-Sayar și M. Philonenko.³¹ N. Bonwetsch a făcut o traducere critică a Apocalipsei lui Avraam, folosindu-se de patru manuscrise.³²

Găsim în cărticica lui G.H. Box – J.I. Landsman, *The Apocalypse of Abraham*, London, 1918, o traducere engleză făcută după aceleași manuscrise folosite de N. Bonwetsch.

Menționăm și ediția lui R. Rubinkiewicz, *L'Apocalypse d'Abraham în limba slavonă, Introducere, text critic, traducere și comentariu*, Lublin, 1987.

²⁵ Determinismul este o caracteristică a literaturii apocaliptice (v. Pr. R. Onișor; op.cit., p. 68-74).

²⁶ Ibidem.

²⁷ *La Bible. Écrits intertestamentaires ...*, p. CXXXVI.

²⁸ Belkis Philonenko-Sayar și Marc Philonenko, *Apocalypse d'Abraham*, în *La Bible. Écrits intertestamentaires...*, p. 1693.

²⁹ Ibidem.

³⁰ Ibidem.

³¹ Belkis Philonenko-Sayar și Marc Philonenko, *L'apocalypse d'Abraham. Introduction, texte slave, traduction et notes, Semitica, XXXI, Paris, Adrien-Maisonneuve, 1981.*

³² N. Bonwetsch, *Die Apokalypse Abrahams*, Leipzig, 1897

APOCALIPSA LUI AVRAAM

Cartea Apocalipsei lui Avraam, fiul lui Terah, fiul lui Nahor, fiul lui Serug, fiul lui Rog, fiul lui Arfaxad, fiul lui Sem, fiul lui Noe, fiul lui Lameh, fiul lui Matusalem, fiul lui Enoh, fiul lui Iared.*

4.1 Avraam și idolul Marumat.

1. Într-o zi, când lucram cu rindeaua la confecționarea zeilor tatălui meu Terah și la cei ai fratelui meu Nahor, mă întrebam, care dintre ei este, într-adevăr, un zeu puternic. Eu, Avraam, în momentul săvârșirii slujbei religioase, când am terminat de oficiat jertfa cerută de Tatăl meu, în fața zeilor de lemn și de piatră, de aur și de argint, de bronz și de fier, am intrat în templu lor pentru slujbă.¹

2. Aici am găsit idolul de piatră, numit Marumat, căzut la pământ, la picioarele idolului de fier Nahon.²

3. Și când am văzut aceasta inima mea s-a tulburat.

4. M-am gândit, în sufletul meu, că eu singur n-am să pot să-l pun la loc, deoarece era greu, fiind făcut dintr-o piatră mare.

5. Așa că m-am dus și i-am spus tatălui meu.

6. El a venit cu mine și am mutat idolul, cu multă osteneală, punându-l la locul lui. Și pe când îl țineam de cap, acesta a căzut.

7. Și când tatăl meu a văzut capul lui Marumat căzut jos, mi-a zis: „Avraame!”. Și

eu am zis: „Iată-mă!". „Adu-mi un toporaș de acasă" - a zis el.

8. Și eu i l-am adus.

9. El a tăiat un alt Marumat, fără cap, dintr-o altă piatră, iar deasupra i-a pus capul lui Marumat, cel ce căzuse; iar ceea ce a rămas din acest Marumat, a fost sfărâmat.

* Titlu: genealogia lui Avraam după Fac. 11,10-26; 5,18-23. Numele lui Pelag, fiul lui Eber (Fac. 11,16), a lui Eber, fiul lui Șelah (Fac. 11,14), a lui Selah, fiul lui Arfaxad (Fac. 11,12) au fost omise. Citim în alte manuscrise: „Terah l-a născut pe Avraam și Terah a început să facă același lucru, pe care l-a văzut făcând pe tatăl său, Nahor: Acesta cinstea idoli și le aducea jertfe, vaci și juninci și făcea tot felul de lucruri plăcute diavolului. Văzând aceasta Avraam a căzut pe gânduri, zicându-și în sine sa: Acești idoli, care înșeală pe tatăl meu Terah, sunt din lemn și ei n-au suflare într-înșii. Ei au ochi, dar nu văd; au urechi, dar nu aud; au mâini, dar nu pot atinge ceva; au picioare, dar nu umblă; au nări, dar nu simt nimic. Și nu este glas în gura lor. Eu cred, într-adevăr, pentru toate acestea că tatăl meu Terah a fost înșelat". Așa cugetând Avraam [...].

¹ „Lucram cu rindeaua la confecționarea zeilor tatălui meu": autorul atribuie lui Avraam meseria pe care o făcea, după tradiția iudaică, și tatăl său. cf. Bereșit Rabba 38,13; Cronica lui Nestor, anul 6494: Avraam zice: «Tată, de ce înșeli oamenii, fabricând idoli de lemn?»". Evanghelia lui Varnava 26,90: „Tatăl lui Avraam era sculptor și modela și adora idoli mincinoși". „Mă întrebam": exprimă îndoiala lui Avraam. cf. Test. Lui Iov 2,3-4. „Zei de lemn și de piatră, de aur și de argint": cf. Daniel 5,4; v. și Epistola lui Ieremia 29.

² Marumat: din ebraicul „miremoth" = „înșelătorii"; fără îndoială din Miheia 6,11: „greutăți (literal: „pietre") înșelătoare". „Căzut la pământ": cf. Înțelep. lui Solomon 13,16; Epistola lui Ieremia 25. Nahon din ebraicul „nâkôn", ca în 2 Sam. 6,6.

4.2 Avraam vinde idoli la negustorii sirieni.

1. El a făcut alți cinci idoli și mi i-a dat. Apoi mi-a poruncit să-i vând afară din oraș, pe drumul ce ieșea din cetate.

2. Eu am pus șaua pe asinul tatălui meu, iar idoli i-am pus deasupra. Apoi am ieșit la drumul mare, pentru a-i vinde.

3. Și iată că apar niște negustori, cu cămile, din Fandana Siriei; ei se duceau în Egipt să cumpere țesături stacojii. I-am întrebat și ei mi-au dat lămuriri, și așa am stat de vorbă cu ei.^{2,3}

4. Una din cămilele lor a zbierat tare, asinul meu s-a speriat și a luat-o la fugă, iar idoli au căzut.

5. Trei dintre ei s-au spart, iar doi au rămas întregi.

6. Așa Sirienii au văzut că eu aveam idoli și atunci au zis: „De ce nu ne-ai spus că ai idoli? Noi i-am fi cumpărat înainte ca asinul să audă zbieretul cămilei și tu n-ai mai fi avut nici o pierdere".

7. Dă-ne acum cel puțin idoli rămași și noi îți vom da un preț bun pe ei. Am stat puțin și m-am gândit, dar ei mi-au oferit prețul zeilor spartți pentru idoli rămași.

8. Atunci inima mea s-a întristat, întrebându-mă cum am să duc banii pentru marfa tatălui meu?

9. Am aruncat cei trei idoli spartți în apa râului Gur, ce se afla în locul acela; ei s-au scufundat și n-a mai rămas nimic.^{2,9}

^{2,3} Fandana Siriei: identificată cu Padan-Aram din Fac. 25,20.

^{2,9} râul Gur: ne putem gândi la râul Saocoras, din Mesopotamia, dar trebuie fără îndoială, să credem, că e vorba de Ger sau Gir amintit de Pliniu, Ptolemeu și Claudiu, astăzi Oued Guir, Nigerul.

4.3. Îndoiala lui Avraam.

1. Și mergând așa pe drum inima mi s-a tulburat și eram tare descumpănit.
2. Și mi-am zis în sinea mea: „Iată cum Marumat a căzut în templul său și nu s-a mai putut ridica; și eu nici atât; nu l-am putut mișca singur, până ce nu a venit tatăl meu. Și amândoi am reușit să-l ridicăm”^{3,2}
3. Când alți cinci idoli au căzut de pe asin, ei n-au putut nici să se salveze, nici să facă vreun rău asinului care i-a spart. Iar ceea ce a rămas din ei n-a putut să iasă afară din apele râului.^{3,3}
4. Și atunci mi-am zis în sinea mea: „Cum ar putea, deci, Marumat, idolul tatălui care are capul făcut dintr-o piatră, iar corpul cioplit dintr-o altă piatră, să mântuiască un om, sau să asculte rugăciunea altui om și să i-o împlinească?”

---

^{3,2} După „sinea mea”, unele manuscrise adaugă: „Ce-i această înfăptuire rea a tatălui meu? Nu este oare el mai degrabă, zeul-zeilor, deoarece aceștia există datorită muncii sale, a fasonării, a sculpturii și artei sale? Și ar fi mai degrabă bine ca ei să-l cinstească pe tatăl meu, deoarece sunt lucrarea lui. Ce fel de material folosește tatăl meu pentru aceste lucrări?”

^{3,3} Contradicție cu 2,9 unde se precizează că trei idoli și nu cinci, s-au spart.

4.4. Mânia lui Terah.

1. Cugetând așa, am ajuns acasă la tatăl meu; am dat apă asinului și apoi i-am pus dinainte fân.
2. Am scos argintul și l-am dat tatălui meu Terah.
3. Văzându-l a fost încântat și mi-a zis: „Binecuvântat să fii tu Avraam, de dumnezeul meu? căci mi-ai adus banii pentru idoli, în așa fel că osteneala mea n-a fost zadarnică”.
4. I-am răspuns, zicându-i: „Da, părinte Terah, dar binecuvântați să fie acești idoli de către tine, căci tu ești dumnezeul lor, deoarece tu i-ai făcut pe ei. Într-adevăr, binecuvântarea lor este ruina și puterea lor deșartă. Ei nu pot să se ajute deloc pe ei înșiși. Cum atunci să te ajute sau să mă binecuvinteze?”^{4,4}
5. Eu am fost, într-adevăr, bun pentru tine în această afacere, căci datorită priceperii mele ți-am adus bani și pentru idolii ce au căzut și s-au spart”.
6. Auzind cuvintele mele s-a supărat foarte tare, fiindcă eu am cuvinte aspre la adresa idolilor săi.

---

^{4,4} cf. Înțelep. lui Solomon 13,16.

4.5. Idolul Barisat cade pradă flăcărilor.

1. Văzând supărarea tatălui meu, am ieșit. Pe când ieșeam el m-a chemat și mi-a zis: „Avraame!”. „Sunt aici!” - i-am răspuns eu.
2. El mi-a zis: „Adună așchiile de lemn ce au rămas din fabricarea idolilor de brad, pe care i-am făcut până acum. Pregătește-mi ceva de mâncare!”^{5,2}

3. Și cum adunam așchiile de lemn, am găsit un idol mic, ce căzuse printre legăturile de vreascuri din stânga mea. Pe fruntea lui era scris: Dumnezeu Barisat.^{5,3}

4. Și nu i-am spus tatălui meu că am găsit pe Barisat, idolul de lemn între așchii.

5. Apoi am pus așchiile pe foc pentru a pregăti mâncarea tatălui meu.^{5,5}

6. Ieșind ca să-l întreb în legătură cu mâncarea, l-am pus pe Barisat lângă focul ce s-a aprins și i-am spus pe un ton amenințător: „Ai grijă Barisat ca nu cumva să se stingă focul până ce mă întorc eu. Dacă se stinge, suflă ca să se aprindă din nou". Eu am ieșit ca să împlinesc ceea ce mi-am propus.

7. Când m-am întors l-am găsit pe Barisat căzut de-a latul: picioarele-i erau înconjurate de foc și foarte arse.^{5,7}

8. Am izbucnit în râs și mi-am zis în sinea mea: „Într-adevăr Barisat tu știi să aprinzi un foc și să faci să fiarbă mâncarea".

9. Și în timp ce eu vorbeam în sinea mea, puțin câte puțin el a fost în întregime ars de foc, rămânând doar cenușa.

10. I-am dus tatălui meu mâncarea și el a mâncat-o. I-am dat vin și lapte, și el a băut.^{5,10}

11. A fost mulțumit și a binecuvântat pe zeul Maramat.

12. Eu însă i-am zis: „Tatăl meu Terah nu-l binecuvânta pe zeul Maramat și nu-l preaslăvi pe el! Preaslăvește-l mai degrabă pe zeul Barisat, căci acesta, din dragoste față de tine, s-a aruncat în foc pentru ca să-ți fiarbă mâncarea".

13. Dar el mi-a zis: „Unde este el acum? - S-a transformat în cenușă, datorită fierbințelii focului și s-a făcut praf!".

14. Atunci el a zis: „Mare este puterea lui Barisat! Am să fac altul și mâine el îmi va pregăti mâncarea".

^{5,2} *Reluarea istoriei lui Diogene, căruia i se atribuie o faptă de impietate nemaiauzită. Intr-o zi nemaiavăd vreascuri pentru a-și prepara hrana, el a pus mâna pe un Hercule din lemn, l-a făcut bucăți și l-a pus pe foc zicând: „Haide, împlinește și cea de-a treisprezecea muncă, ajutându-mă să- mi fierb o farfurie de linte". V. Martiriul lui Ignatie și cf. Isaia 44,12-20; Înțelep. lui Solomon 13,12.*

^{5,3} *Barisat: din lb. aramaică „bar ishâta": „fiul focului".*

^{5,5} *cf. Isaia 44,15; Înțelep. lui Solomon 13,12.*

^{5,7} *cf. Isaia 44,16,19.*

^{5,10} *Vin și lapte: v. Cânt. Cântărilor 5,1 și cf. Cartea Antichităților biblice 31,6.*

4.6 . Avraam arată tatălui său deșertăciunea idolilor.

1. Eu, Avraam, când am auzit aceste cuvinte ale tatălui meu, am început a râde în sinea mea și sufletul mi s-a umplut de amărăciune și de supărare.^{6,1}

2. Și am zis: „Cum deci, ceea ce a fost făcut de tatăl meu - idolii fabricați - ar putea să-i vină în ajutor? Sau cum ar putea el supune trapul sufletului său, sufletul duhului și duhul nebuniei și neștiinței?"^{6,2}

3. Am zis: îi convine probabil să suporte răul. Trebuie să-mi îndrept mintea spre curăție și să-mi exprim gândurile în fața tatălui meu.

4. I-am răspuns, zicându-i: „Părinte Terah, n-are nici un rost să-i lauzi, pe oricare

din acești zei ai tăi.

5. Iată, zeii fratelui meu Nahor, care se află în templul cel sfânt, sunt mai vrednici de cinstire decât ai tăi.

6. Într-adevăr iată Zuk, dumnezeul fratelui meu Nahor: el este mult mai vrednic de cinstire decât Marumat, dumnezeul tău, căci e făcut din aur, care este mult prețuit oameni; și, dacă se învechește în decursul anilor, poate fi refăcut.^{6,6}

7. În vreme ce Marumat, dacă-și schimbă înfățișarea sau se crapă, nu mai poate fi refăcut, deoarece este din piatră.

8. Și ce să mai spun despre dumnezeul Ioavon care stă lângă Zuk?^{6,8}

9. Cât despre Barisat, el a fost ars de foc, rămânând numai cenușa și nimic altceva din el.^{6,9}

10. Și tu zici: „Astăzi voi face un alt idol și el îmi va pregăti, mâine, mâncarea!” El a fost în întregime distrus.

^{6,1} După *Facere 17,17*; cf. *Filon, De mutatione, 154: Avraam a început a râde, cu sufletul vesel; el are fața întunecată, dar zâmbește în sufletul său*. V. de asemenea *De Abrahamo, 205-207*.

^{6,2} Reținem acest exemplu de trihotomie cu valoare ascendentă: trup-suflet-spirit.

^{6,6} Zuk: probabil că acest nume provine din rădăcina ebraică „Zkh” = a fi pur; se aseamănă, fără îndoială, cu un zeu sau un demon, menționat în papyrusurile grecești despre magie, sub numele de Zuc sau Zuki.

^{6,8} Ioavon: fără îndoială transcris, prin intermediul lb. grecești din ebraicul „Yawan”, „Ionia”, „Grecia”. După „Zuk” unele manuscrise adaugă: „căci el este mai vrednic de cinstire decât zeul Barisat care e făcut din lemn, pe când el este făurit din argint, într-adevăr acela este împodobit pentru a se arăta oamenilor”.

^{6,9} După „cât despre Barisat”, același manuscris adaugă: „zeul tău, înainte de a fi fost făurit, era înrădăcinat în pământ, mare și frumos, cu ramuri, flori și demn de laudă; tu l-ai doborât la pământ, cu securea ta, și datorită meșteșugului tău el a devenit zeu. Și iată că seva sa s-a uscat și a dispărut; din înălțime el a căzut la pământ; de la măreție el a trecut la micime; și chipul feței sale a dispărut [...].

4.7. Elementele

1. Apoi am zis^{7,1}: „Focul este mai vrednic de cinstire decât idolii, căci până și cel nesupus se supune lui. El râde apoi, de cel care pierde fără zăbavă în flăcările sale.

2. Dar cu toate acestea nu-l consider dumnezeu, căci și el se supune apelor”. „Mult mai vrednice de cinstire sunt apele, căci ele biruiesc focul și hrănesc pământul. Dar nici lor nu le dau numele de dumnezeu, căci ele intră în pământ și se supun acestuia”.

3. „Aș considera mai vrednic de cinstire pământul, deoarece el înghite apa din natură. Dar nici lui nu pot să-i dau numele de dumnezeu, căci și pe el îl usucă soarele, iar oamenii îl lucrează”.

4. „Mai mult decât pământul eu aș considera demn de cinstire soarele, căci el luminează cu razele sale lumea și văzduhul întreg. Dar nici pe acesta nu-l pot așeza printre zei, căci noaptea, mersul său este umbrat de nori”.

5. „Și nici luna sau stelele nu le pot numi dumnezeu, căci și ele, în vremea lor, noaptea, își umbresc lumina lor”.

6. „Ascultă-mă Terah, tatăl meu, eu vreau să-l caut înaintea ta pe dumnezeul care a creat toate lucrurile și nu dumnezei inventați de noi”.

7. „Cine este sau ce este cel care a împurpurat cerurile, care a poleit cu aur soarele, care a dat lumină lumii și stelelor, care a uscat pământul din mulțimea de ape, care te-a așezat pe tine printre oameni? Poate Dumnezeu se descoperă El însuși nouă!”.

^{7.1} *Acest capitol reia polemica iudaică tradițională în legătură cu acest cult al elementelor naturii - focul, apa, pământul - și al astrelor. Cf. Filon din Alexandria, De vita contemplativa 3-5; De Decalogo, 53; De specialibus legibus, II, 255; Epistola lui Ieremia, 59-62. Admirația față de univers 1-a dus pe Avraam la convertirea și la adorarea lui Dumnezeu, creatorul cerului și al pământului. Cf. Jubilee 12, 16-17. V. și Evanghelia lui Varnava, 29,97.*

4.8 . Casa lui Terah arsă de un foc ceresc.

1. Pe când eu vorbeam așa cu tatăl meu, Terah, în curtea casei sale, glasul celui Preaputernic a căzut din cer, ca un torent de foc, zicând: „Avraame, Avraame!”. Eu am zis: „Iată-mă”.^{8,1}

2. Și el a zis: „Tu-1 cauți pe dumnezeul dumnezeilor și pe Creatorul înlăuntrul inimii tale. Eu sunt Acela”.

3. Ieși de la tatăl tău Terah și din casa lui, pentru a nu fi omorât în păcatele casei tatălui tău”.^{8,3}

4. Eu am ieșit; și pe când ieșeam din casă, neapucând să ies pe poarta curții, a căzut un trăznet, care l-a mistuit pe tatăl meu și casa sa, precum și toate cele din casă, pe o adâncime de patruzeci de coți.^{8,4-5}

^{8.1} *Avem aici un mic midraș asupra Fac. 12,1: „Ieși din pământul tău, din neamul tău și din casa tatălui tău”. Se aseamănă cu Test. Lui Avraam B, 1,1-2: „Domnul a zis lui Mihail: Coboară-te la Avraam slujitorul meu și spune-i: «Tu trebuie să părăsești această viață». „Glasul celui puternic a căzut din cer”: cf. 9,1 și v. Jubilee 18,14; 1 Enoh 65,4; 2 Baruh 13,1; 4 Ezdra 6,13-18; Mt. 3,17; F.Ap. 11,9; în Fac. 12,1 chemarea adresată de Dumnezeu lui Avraam este făcută imediat după moartea lui Terah, ca în Apocalipsa lui Avraam 9,1. Aici chemarea se petrece puțin înainte. Și pentru ca să nu împărtășească soarta tatălui său, Avraam trebuie să părăsească repede casa.*

^{8.3} *cf. Fac. 12,1.*

^{8,4-5} *Mic midraș asupra Fac. 15,7: „Eu sunt Domnul care te-a scos din Urul Caldeii”. „Ur” a fost cuprins în cuvântul „foc” și Avraam, care iese din orașul „Ur” este, într-adevăr, smuls din flăcări.*

4.9. Avraam primește porunca să aducă jertfă lui Dumnezeu.

1. Apoi s-a auzit un glas, care mi-a zis, de două ori: „Avraame, Avraame!” Și eu am zis: „Iată-mă!”.^{9,1}

2. Iar El mi-a zis: „Iată, sunt Eu, nu te teme! Căci Eu sunt un Dumnezeu puternic; Eu sunt înainte de a fi lumea; Eu am creat începutul lumii acestui veac”.^{9,2}

3. Eu sunt cel care te ocrotește și-ți vine în ajutor.^{9,3}

4. Gătește-mi o junincă de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturea și un porumbel.^{9,4}

5. Adu-mi o jertfa curată, și, în această jertfă, Eu voi pune înaintea ta veacurile și te voi lămuri, pentru ca tu să le respecti. Vei vedea lucruri pe care nu le-ai mai văzut, pentru că tu ai dorit să mă cauți și eu te-am numit prietenul Meu.^{9,5}

6. Totuși să nu mănânci nici o mâncare gătită la foc, nici să bei vin sau să te ungi cu ulei vreme de patruzeci de zile.^{9,6}

7. După aceea să-Mi aduci jertfa pe care Eu ți-am poruncit-o, în locul pe care ți l-am arătat, pe un munte înalt.^{9,7}

8. Acolo îți voi arăta veacurile, care prin cuvântul Meu au fost făcute și întărite, plăsmuite și primenite.^{9,8}

9. Îți voi face cunoscut ce se va întâmpla, în aceste veacuri, cu cei care vor săvârși răul sau dreptatea în neamul omenesc.

^{9,1} cf. *Facere 22,1,11*. „Nu te teme”: v. *Fac. 15,1*.

^{9,2} „Eu sunt înainte de a fi lumea”, afirmație, fără echivoc, a preexistenței lui Dumnezeu, ca în *20,1*: cf. *Filon, Legum allegoriae, 2,3*: „Dumnezeu este mai bătrân ca lumea și el este demiurgul”, v. *2 Enoh 65,1*: „Înainte ca întreaga creație să existe, Domnul a stabilit Veacul creației”. „Eu am creat începutul luminii acestui veac”: cf. *Ioan 8,12*.

^{9,3} cf. *Fac. 15,L*

^{9,4} citat din *Fac. 15,9*. „Vei vedea lucruri pe care nu le-ai mai văzut”: cf. *Cartea Antichităților biblice 26,13*; *1*

^{9,5} *Cor. 2,9*; despre revelația făcută lui Avraam între animalele sacrificate v.: *4 Ezdra 3,14*; *2 Baruh 4,5*; *Cartea Antichităților biblice 23,6*. Avraam este numit „prietenul lui Dumnezeu” ca în *Isaia 41,8*; *2 Paralip. 20,7*; *Daniel 3,35 (Septuaginta)*; *Jubilee 19,9*; *Scrierea din Damasc 3,2*; *Testamentul lui Avraam B, 4,10*; *8,2*; *13,1,6*; *Testam, lui Avraam A 1,6*; *2,3,6*; *8,2,4*; *9,7*; *15,12,13,14*; *16,5,9*; *20,14*; *Iac. 2,23*; *1 Clement 10,1*; *17,2*; la *Filon, De sobrietate 56*; *De Abrahamo, 89*; în *Coran 4,124*.

^{9,6} „Nici o mâncare gătită la foc”: pâinea. Pentru secvența pâine-vin-ulei v. și *Iosif și Asineta, 5*; *15,4*.

„Patruzeci de zile” ca în *Viața latină a lui Adam și Eva 6,1*.

^{9,7} „Pe un munte înalt”: după *Fac. 22,2* „în pământul Moria”, redat în *Septuaginta* și în *Vetus latina* „pe un munte”, v. *Jubilee 18,2*.

^{9,8} „Prin cuvântul Meu”: cf. *22,3* și v. *2 Enoh 33,2*. Lumea care a fost creată trebuie să fie reînnoită în zilele de apoi: cf. *17,14* și v. *Isaia 65,17*; *66,22*; *Regula Comunității 4,25*.

4.10 . Dumnezeu trimite pe Iaoel la Avraam.

1. A venit cineva, în timp ce eu ascultam un glas ce-mi vestea aceste cuvinte; și am început să privesc înapoi.

2. Și iată că el n-avea suflare omenească și inima mi s-a umplut de spaimă.

3. Și sufletul a ieșit din mine, iar eu eram ca o piatră și am căzut la pământ, nemaiavănd putere să mă țin pe picioare.^{10,2-3}

4. Și pe când eram cu fața la pământ, am auzit glasul Celui Sfânt, zicându-mi: „Du-te Iaoel, tu care-Mi porți numele, cu ajutorul numelui Meu, care nu poate fi rostit în cuvinte, ridică-1 pe acest om și-l întărește, și alungă-i teama!”^{10,4}

5. Și îngerul pe care mi l-a trimis a venit, sub chipul unui om, m-a luat de mână dreaptă și m-a ridicat în picioare.

6. El mi-a zis: „Ridică-te Avraame, prieten iubit al lui Dumnezeu, căci spaima omenească nu trebuie să te cuprindă.

7. Căci, iată, eu am fost trimis la tine, pentru a te întări și a te binecuvânta în

numele lui Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, care te iubește. Fii fără teamă și grăbește-te spre El".

8. „Eu sunt Iaoel, numit așa de Cel care mă duce pe mine în al șaptelea loc din cer. Eu sunt o putere datorită numelui inefabil ce este în mine".^{10,8}

9. Am fost creat din voia Sa, pentru a potoli neînțelegerile dintre ființele îngerești.^{10,9}

10. I-am învățat pe cei care cântă în ceasul al șaptelea din noapte.^{10,10}

11. „Am fost făcut pentru a păzi pe Leviatani, căci eu sunt cel ce opresc orice năvălire sau amenințare a tuturor reptilelor".^{10,11}

12. „Eu am primit poruncă de a dezlega iadul și a nimici pe cei care adoră idoli".^{10,12-13}

13. „Eu am primit poruncă să dau foc casei tatălui tău și lui însuși, deoarece cinstea pe idoli".^{10,13}

14. „Am fost trimis acum la tine să te binecuvintez, pe tine și pământul pe care ți l-a pregătit Cel veșnic, pe care l-ai chemat. Din cauza ta am venit eu pe pământ".^{10,14}

15. Ridică-te Avraame și umblă fără frică, bucură-te și fii vesel. Și eu sunt cu tine. Cel Veșnic ți-a pregătit o soartă veșnică.^{10,15}

16. Du-te împlinește jertfa prescrisă. Căci iată eu am fost numit să fiu cu tine și cu neamul hărăzit a se naște din tine.

17. Și alături de mine și arhanghelul Mihail te binecuvintează până la sfârșitul Veacului. Fii fără frică, du-te!"^{10,17}

^{10,2-3} Descrierea lui Avraam în extaz.

^{10,4} Iaoel joacă în Apocalipsa lui Avraam rolul pe care-l joacă arhanghelul Gavriil în Testamentul lui Avraam, sau Metatron în 3 Enoh. El își trage puterea din faptul că este purtător al numelui divin, cu referire la Ieșire 23,20-21: Iată Eu trimit înaintea ta pe îngerul Meu (...) să-l ascuți (...) pentru că numele Meu este în el", cf. 3 Enoh 12,5. „Numele Meu, care nu poate fi rostit: aluzie la tetragrama sfântă care nu trebuie niciodată pronunțată.

^{10,8} Despre al șaptelea loc: terminologia traducătorului slav este destul de imprecisă. Nu sunt foarte clar distinse cuvintele „loc", „întindere", „firmament", învățătura despre cele șapte ceruri etajate este reluată în cap. 19. Vom regăsi această reprezentare a lumii cerești în Testam, lui Levi 2,7- 3,9; 2 Enoh 3-20; Înălțarea lui Isaia 7-11; Coran 23,88. „Eu sunt o putere": puterile sunt una din cetele îngerești, cf. 2 Enoh 20,1; Testam, lui Adam 4; Constituțiile apostolice VII,35,3; Coloseni 1,16; 1 P. 3,22.

^{10,9} v. 18,7. Ființele îngerești sunt cele din Iezechiel 1, identificate în Iez. 10,20 cu Heruvimii.

^{10,10} Ceasul al șaptelea din noapte: text alterat. Un cuvânt slav (sredstvom: literal „cu ajutorul; datorită") este omis în traducere. „Al șaptelea ceas" ar putea face aluzie la „Liturghia orelor din zi și noapte" reluată în Testamentul lui Adam. Găsim menționate „cele șapte mari ceasuri ale nopții" în 2 Enoh 14,3 (varianta lungă).

^{10,11} „Leviatani" sau mai degrabă „Leviatanul" ca în 21,6. v. Isaia 27,1; 1 Enoh 60,7; 2 Baruh 29,4; 4 Ezdra 6,49. Leviatani și reptilele reprezintă puterile iadului. „Căci eu sunt cel ce opresc orice năvălire sau amenințare a tuturor reptilelor": cf. 2 Tes. 2,6.

^{10,12-13} „Idolii": literal „morții". Idolii păgânilor sunt dumnezei morți, sau fără viață. V. Epistola lui Ieremia 70; 2 Clement 3,1; Aristide, Apologia 3,2.

^{10,13} Avem aici o referință interesantă cu privire la prima parte a Apocalipsei lui Avraam. Înțelegem de aici că Iaoel este cel care a dat foc casei lui Terah. În loc de „eu am primit poruncă" citim în unele manuscrise „eu sunt cel care am dat poruncă".

^{10,14} cf. Fac. 15,18.

- ^{10,15} „O soartă veșnică” = termenul „soartă”, „lot” are o valoare tehnică, precum în 13,6 și 14,4. El traduce, prin intermediul lb. grecești, ebraicul „gorâl” adeseori folosit în textele de la Qumran, pentru a marca apartenența fiecăruia la „partea” luminii sau a întunericului. V. Regula Comunității 2,2,5 și cf. 1 Enoh 37,4; Testam, lui Iov 38,2; 41,5; Înălțarea lui Isaia 8,13(latină).
- ^{10,17} Interesantă această menționare a arhanghelului Mihail, ceea ce arată că în Apoc. lui Avraam, Iaoel și Mihail sunt îngeri bine distincți.

4.11 . Descrierea lui Iaoel.

1. Și când m-am ridicat l-am văzut pe cel care m-a prins de mâna dreaptă și m-a pus din nou pe picioare.^{11,1}
2. Trupul său avea înfățișarea unui safir, iar fața îi era ca de crizalit; părul capului său era ca zăpada, iar turbanul de pe cap era ca un curcubeu.^{11,2}
3. Veșmintele sale erau de purpură, iar în mâna dreaptă ținea un sceptru de aur.^{11,3}
4. El mi-a zis: „Avraame!” Și eu am răspuns: „Iată robul tău”. El a zis: „Să nu te înspăimânte înfățișarea mea, iar cuvântul meu să nu-ți tulbure sufletul.
5. Vino cu mine. Eu merg cu tine ca să aduci jertfa; după aceea însă nu mă vei mai vedea până la sfârșitul Veacului. Fii fără teamă, du-te!”.

---

^{11,1} cf. 10,5.

^{11,2} vezi portretul Celui Vechi de zile în Daniel 7,9.

^{11,3} Reținem atributele regale ale personajului: purpura și sceptrul de aur.

4.12 . Iaoel îl învață pe Avraam cum să săvârșească jertfa.

1. Am mers apoi, numai noi doi, timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți.^{12,1}
2. N-am pus pâine în gura mea și nici vreo picătură de apă în tot acest timp, căci hrana mea era doar vederea îngerului ce era cu mine, iar băutura era grăirea pe care el mi-o adresa.^{12,2}
3. Am ajuns la munții Domnului, la mărețul Horeb.^{12,3}
4. I-am zis îngerului: „Tu, care cânti Celui Veșnic, învață-mă cum să împlinesc jertfa mea, deoarece nici animal de jertfa n-am și nici nu știu vreun altar pe acest munte?”.^{12,4}
5. Și el mi-a zis: „Întoarce-te!” Și m-am întors. Și iată, toate animalele recomandate pentru jertfa veneau în urma noastră: tăurașul, capra, berbecul, turtureaua și porumbelul.^{12,5}
6. Și îngerul mi-a zis: „Avraame!” Iar eu am răspuns: „Iată-mă!” Și el a zis așa: Toate aceste animale să le junghii și să le tai în două și să pui bucățile una în fața celeilalte. Dar păsările să nu le tai.^{12,6}
7. Să dai bucățile bărbaților pe care ți-i voi arăta și care vor sta în picioare lângă tine, pentru că ei sunt altarul de pe munte pe care tu să aduci jertfa Celui Veșnic.^{12,7}
8. Iar turtureaua și porumbelul să mi le dai mie, ca eu să mă urc pe aripile lor și să-ți arăt ceea ce este în cer și pe pământ, în mare și-n adâncuri, în străfundurile pământului, în grădina raiului și în râurile sale și în toată lumea; și tu vei vedea cercul

său în întregime.^{12,8}

^{12,1} *Compară cele patruzeci de zile și patruzeci de nopți cu postul lui Ilie, în drumul său spre muntele Horeb: I R. 19,8.*

^{12,2} *cf. Testamentul lui Avraam B, 2,13,*

^{12,3} *cf. I R. 19,8.*

^{12,4} *cf. Fac. 22,7; și reținem absența oricărei aluzii privitoare la Isaac.*

^{12,5} *cf. Fac. 15,9. Reținem că acestea sunt animalele desemnate pentru sacrificiu, care, ele însele, îl urmează pe Avraam, pentru a se oferi de bună voie ca jertfa.*

^{12,6} *cf. Fac. 15,10.*

^{12,7} *„Bărbaților pe care ți-i voi arăta”: adică îngerii. Ei constituie altarul spiritual, pe care Avraam va aduce jertfa sa. Tema înălțării lui Avraam o găsim reluată în Cartea Antichităților biblice 18,5. V. și Test. lui Avraam A 10-14. Această înălțare coincide cu vedenia lui Avraam dintre animale, ca în Cartea Antichităților biblice 23,6.*

^{12,8} *„Străfundurile pământului” adică iadul. Cf. 14,3; 21,5; 24,5 și asemănarea cu Efeseni 4,9.*

4.13. Avraam și Azazel.

1. Eu am săvârșit toate acestea după sfaturile îngerului și am oferit părțile animalelor îngerilor care au venit spre noi. Păsările au fost luate de înger.

2. Am așteptat jertfa de seară. O pasăre necurată a coborât asupra animalelor tăiate, dar eu am alungat-o.^{13,2}

3. Pasărea necurată mi s-a adresat zicându-mi: „Ce faci tu Avraame, căci sfinții din înălțime nu mănâncă, nici nu beau. Nu există acolo nici un fel de hrană omenească. Căci toate aceste bucăți vor fi mistuite de foc și ei te vor arde.”^{13,3}

4. Lasă-l pe omul care este cu tine și fugi, căci dacă te vei sui pe înălțimi te vei prăpădi”.

5. Am reușit să văd pasărea care-mi vorbea; atunci i-am zis îngerului: Ce-i aceasta „stăpânul meu”?

6. El a zis: Aceasta-i nelegiuirea, acesta-i Azazel. Și el i-a zis: „Rușine ție Azazel, căci partea lui Avraam este în cer, iar a ta este sub pământ.”^{13,6}

7. Într-adevăr, tu ai ales pământul și pe acesta l-ai iubit, în locuința ta necurată. Pentru aceasta Domnul Cel Veșnic, Atotputernic, ți-a dat pe locuitorii pământului.^{13,7}

8. De la tine vine duhul cel rău și înșelător; de la tine vine mânia și relele peste generațiile de oameni necredincioși.^{13,8}

9. Căci Cel Veșnic și Atotputernic n-a îngăduit ca trupurile celor dreți să fie în mâinile tale, pentru ca prin ei să fie întărită viața cea dreaptă și nimicită necredința.^{13,9}

10. Ascultă, înțelege, îndepărtează-te de mine și să-ți fie rușine, căci nu-ți este îngăduit să ispitești pe cei dreți.

11. Depărtează-te de acest om! Tu nu-l poți înșela, căci el este vrăjmașul tău și a tuturor celor care-ți urmează ție și îndrăgesc ceea ce vrei tu.

12. Iată veșmântul care a fost al tău când erai în cer, i-a fost atribuit lui, și stricăciunea care era asupra lui a trecut asupra ta”.^{13,12}

^{13,2} *Autorul se inspiră din Facere 15,11.*

- ^{13,3} *Înălțimile cerești aparțin împărăției spiritului și acolo mâncarea și băutura nu-și au locul. „Ei te vor arde”, înțelegem: îngerii te vor arde. Despre gelozia îngerilor în privința lui Avraam, v. Cartea Antichităților biblice 32,1.*
- ^{13,6} *Pasărea necurată este identificată cu Azazel, el însuși identificat cu nelegiuirea. Azazel are, într-adevăr, legături speciale cu nelegiuirea, v. I Enoh 8,1-2. Azazel este, în Apocalipsa lui Avraam, adversarul înverșunat al lui Avraam, protejatul lui Iaoel.*
- ^{13,7} *„Locuitorii pământului”: aceeași expresie în 4 Ezdra 3,35; 4,21; 51; 6,18; cf. Daniel 3,1; 6,26; Cartea Antichităților biblice 3,10; Testamentul lui Avraam A 3,5; I Clement 60,4.*
- ^{13,8} *cf. Regula Comunității 4,9-11.*
- ^{13,9} *cf. Iov 1,12.*
- ^{13,12} *„Veșmântul” desemnează trupurile glorioase și transfigurate, promise celor drepti. V. înălțarea lui Isaia 9,2,24-26. „Stricăciunea” caracterizează împărăția lui Satan și a Morții. V. Testam, lui Avraam B, 13,20.*

4.14 . Azazel

1. Ingerul mi-a zis: „Avraame!” Și eu i-am răspuns: „Iată, sunt sluga ta”. Și el a continuat: „Să știi că Cel Veșnic, pe care tu l-ai iubit, te-a ales.

2. Fii fără teamă și împlinește această poruncă, așa cum ți-am poruncit, în locul celui care a batjocorit dreptatea. Căci eu nu pot pedepsi pe cel care a răspândit pe pământ tainele cerești și care s-a ridicat împotriva Atotputernicului”.^{14,2}

3. Spune-i: „Să arzi în cuptorul pământului. Du-te Azazel în locurile neumbrate de pe pământ”.^{14,3}

4. Căci moștenirea ta este să ai putere asupra oamenilor care sunt cu tine, născuți odată cu stelele și cu norii; tu ești partea lor de moștenire și ei din tine sunt născuți și dreptatea îți este dușman. Pentru aceasta dispari din fața mea, din cauza pierzaniei pe care o porți în tine”.^{14,4}

5. Și i-am spus cuvintele pe care le promisem. Azazel mi-a zis: Avraame! Și eu i-am răspuns: „Iată sluga ta”, îngerul însă mi-a spus: „Nu-i răspunde”.

6. Azazel mi s-a adresat din nou, dar îngerul mi-a zis: „Acum, mai ales, dacă-ți vorbește, să nu-i răspunzi, căci astfel puterea lui se va lipi de tine. Într-adevăr Dumnezeu i-a dat putere asupra celor care-l ascultă”.

7. Am făcut ceea ce mi s-a poruncit de către înger. Și de fiecare dată când Azazel mi s-a adresat pentru a coborî, eu nu i-am răspuns.

^{14,2} *„Cel care a răspândit pe pământ tainele cerești”: ca în I Enoh 9,6. Azazel este prezentat ca îngerul căzut, care a descoperit oamenilor tainele cerești.*

^{14,3} *cf. Facere 15,17. Cuptorul este, pentru autorul nostru, imaginea focului Gheenei, care la sfârșitul veacurilor îi va omorî pe cei necredincioși. V. și Cartea Antichităților biblice 23,6.*

^{14,4} *„Locurile neumbrate de pe pământ” desemnează iadul.*

^{14,5} *„Născuți odată cu stelele și cu norii”: un determinism absolut, stabilit prin poziția astrelor la naștere, fixează destinul fiecărui om. Această învățătură, pusă în practică în horoscop, a cunoscut în antichitate un succes imens. În sânul iudaismului Esenienii erau considerați maeștri în acest fel de prezicere, așa cum o mărturisesc documentele horoscopice descoperite la Qumran. V. 2 Enoh 30,6; 43,2-4.*

4.15 . Înălțarea lui Avraam și a îngerului.

1. Și pe când soarele apunea, a apărut un fum, ce părea că urcă dintr-un cuptor.

Din înălțimea cuptorului fumegând s-au ridicat îngerii, ce purtau jertfe tăiate în bucăți.^{15,1}

2. Îngerul m-a luat de mâna dreaptă și m-a așezat pe aripa dreaptă a porumbelului, iar el s-a așezat pe aripa stângă a turturelei.^{15,2}

3. El m-a dus aproape de flacăra focului.

4. Ne înălțăm ca și cum am fi fost purtați de numeroase vânturi pe întinsul cerului. Am văzut acolo, sus, în înălțimea unde am fost ridicați, o lumină puternică, pe care n-o pot descrie.

5. Și iată, în această lumină era un foc arzător, cu o mare mulțime, ce semăna cu niște oameni.

6. Toți aceștia își schimbau înfățișarea și forma, fugeau, se schimbau, se prosternau și strigau cu un glas, din care eu nu înțelegeam nici un cuvânt.^{15,5-6}

---

^{15,1} cf. Fac. 15,17.

^{15,2} cf. Fac. 15,10.

^{15,5-6} „Un glas din care eu nu înțelegeam nici un cuvânt” - se aplică la cântarea îngerească a trisaghionului. Diferitele cete îngerești au fiecare „un glas”, ce le este propriu. V. l Enoh 40,2-7. Despre limba îngerilor v. Testam. lui Iov 48,3; 49,2; 50, 1-2; l Cor. 13,1.

4.16 . Așteptarea

1. Și am zis către înger: „Cum m-ai adus tu acum aici? Căci nu mai văd deloc și sunt slăbit, iar sufletul m-a părăsit”.^{16,1}

2. El mi-a zis: „Stai lângă mine, nu-ți fie teamă.

3. Cel pe care tu-l vezi venind drept spre noi, cu un glas puternic, este Cel veșnic, Cel care te iubește. Dar pe El însuși tu nu-L vei vedea.^{16,3}

4. Sufletul să nu-ți slăbească, deoarece eu sunt cu tine și te întăresc”.^{16,4}

---

^{16,1} Este vorba despre slăbiciunea firii omenești în prezența îngerilor.

^{16,2} „Un glas puternic”: acesta este Trisaghionul din Is. 6,3. În două manuscrise putem citi: „cu o voce puternică, zicând: «Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul»” cf. l Enoh 39,12; Paralipomena lui Ieremia 9,3; Testam. lui Avraam A, 3,3; Scara lui Iacob 2; 3 Enoh 35,6; Constituțiile apostolice VH,35,3; Apoc. lui Ioan 4,8.

^{16,4} „Eu te întăresc”: cf. Imne 2,24; 4,8.

4.17 . Avraam cântă, împreună cu Iael, un imn.

1. Și pe când încă mai vorbeam, iată că un foc se apropie de noi și ne înconjoară.^{17,1}

2. Și din foc se auzea un glas asemănător cu glasul de ape multe, sau cu glasul mării în furtună.^{17,2}

3. Îngerul, împreună cu mine, ne-am plecat pentru a-l adora.

4. Am vrut să mă arunc cu fața la pământ, dar locul din înălțime, unde ne aflam, era când sus, când cobora în jos.^{17,4}

5. El mi-a zis: „Închină-te numai tu, Avraame, și spune imnul pe care te-am învățat”. Căci nu era pământ unde să te poți așeza.

6. Și atunci m-am închinat, spunând imnul pe care l-am învățat.

7. El mi-a zis: „Spune-l fără să te oprești”. Eu îl recitai și el însuși spunea cu mine imnul.^{17,6-7}

Imn.

8. „Veșnic, Puternic, Sfânt, El, Dumnezeu Unic, Născut din Tine însuți, Incoruptibil, fără pată, Nezămislit, Fără prihană, Nemuritor.”^{17,8}

9. Desăvârșit în Tine însuți, prin Tine însuți iluminat, fără mamă, fără tată, Necreat, Prea-înalt, Tu care ești de foc.^{17,9}

10. Prieten al oamenilor, Mărinimos, Milostiv, pentru mine Plin de râvnă, îndelung răbdător, Prea Binevoitor, Eli, adică Dumnezeul meu.^{17,10}

11. Veșnic, Puternic, Sfânt, Savaot, Plin de Slavă, El, El, El, El, Iaoel.^{17,11}

12. Tu ești Cel pe care sufletul meu l-a îndrăgit, Apărător, Veșnic, Strălucitor ca focul, a cărui glas este asemenea tunetului, iar privirea ca fulgerul, Tu care ai multime de ochi.^{17,12}

13. Tu care primești rugăciunile celor care Te cinstesc și Care Te întorci de la rugăciunile celor care Te înconjoară cu cârtirile lor.

14. Tu care slobozești pe cei care sunt amestecați cu cei necurați și nedreți, în acest veac al lumii plin de stricăciune, și care înnoiești veacul dreptilor^{17,14}

15. Tu, Lumină, care strălucești înaintea luminii de dimineată peste întreaga creație, în așa fel încât ziua vine peste fața pământului de la fața Ta.^{17,15}

16. Și în lăcașurile Tale cerești nu este nevoie de o altă lumină, căci strălucire inefabilă vine din lumina feței Tale.^{17,16}

17. Primește rugăciunea mea, ca și jertfa pe care Tu însuți ți-o aduci prin mijlocirea celui care Te caută.

18. Primește-mă cu bunăvoință, arată-mi și învață-mă și fa-mă să cunosc, pe mine sluga Ta, ceea ce mi-ai făgăduit”^{17,17-18}

^{17,1} Focul simbolizează prezenta divină. V. Daniel 7,9-10; cf. I Enoh 14,9-22.

^{17,2} v. Iezechiel 1,24; 43,2; cf. Apoc. lui Ioan 1,15; 14,2.

^{17,4} Notă caracteristică pentru experiența numeroaselor extazuri.

^{17,6-7} Îngerul se comportă față de Avraam precum un maestru față de un ucenic.

^{17,8} „Puternic” ca în Deut. 10,17. V. 4 Ezdra 6,32; 9,45; 10,24; 11,43; 12,47; Cartea Antichităților biblice 11,8; 51,1.

„Incoruptibil” ca în Oracolele Sibiline, Fragmente 3,17; Filon, De sacrificis 95, De vita moris, 2,171; Paralipomena lui Ieremia 9,6.

„Nezămislit” ca în Constituțiile apostolice VIII, 12,6.

„Nemuritor” ca în Oracolele sibiline 111,276, 582; Filon, De aeternitate, 44.

^{17,9} „Fără mamă, fără tată”: cf. Evrei 7,3. „Tu care ești de foc”: cf. Deut. 4,24; Scara lui Iacob 2.

^{17,10} Versetele din care se inspiră sunt Ieșire 34,6-7, v. și 4 Ezdra 7,132-138. „Prietenul oamenilor”: cf. Filon, De Abrahamo, 137,203. „Mărinimos”: cf. Ps. 24,8; 33,9; Constituțiile apostolice VIII, 35,7; „Milostiv”: cf. Ieșire 34,6; Constituțiile apostolice VII,33,2; „Plin de râvnă”: cf. Ieșire 34,14; Deut. 4,24; 5,9. „îndelung-răbdător”: cf. Ieșire 34,6; „Prea binevoitor”, sau plin de îndurare: cf. Ieșire 34,6; Constituțiile apostolice VII,33,2; „Eli” adică „Dumnezeul meu”: v. Mt. 27,46.

^{17,11} v. Ps. 58,5; 79,15,20; 83,9. „El” este repetat de patru ori pentru a evoca tetragrama sfântă. Iaoel”: aici unul din numele lui Dumnezeu. Peste tot în Apocalipsa lui Avraam acesta este numele îngerului celui mare.

^{17,12} „Apărător”: cf. Ps. 30,3; Filon, De ebrietate 111; Iosif și Asineta 12,11. „, A cărui glas este asemenea tunetului”: Iov 37,4; „privirea ca fulgerul”: Daniel 10,6; „multime de ochi”: Iez. 1,18; Scara lui Iacob 2.

- ^{17,14} Amintește de rugăciunea care celebrează ieșirea din Egipt. Despre tema apocaliptică a lumii celei noi v. *is.* 65,17; 66,22 și cf. *1 Enoh* 72,1; *Regula Comunității* 4,25; 2 *Baruh* 32,6; 57,2; 4 *Ezdra* 7,75; *Cartea Antichităților biblice* 16,3.
- ^{17,15} Dumnezeu este lumină. Cf. *Cartea Antichităților biblice* 12,9; *Viața latină a lui Adam și Eva* 28,2; *1 Ioan* 1,5.
- ^{17,16} „În lăcașurile Tale cerești”: cf. *1 Enoh* 29,4; 2 *Enoh* 61,3-4; *Test. lui Avraam A*, 20,14; *Ioan* 14,2. „Lumina feței Tale”: v. *Apoc. lui Ioan* 21,23; 22,5.
- ^{17,17-18} Reținem aici concepția cu totul spirituală a jertfei.

4.18 . Vedenia tronului.

1. Și când rosteam eu imnul, marginile de foc, de pe întinderea de lângă noi, s-au ridicat mai sus. Și am auzit un glas, asemănător cu vuietul mării, care nu s-a oprit, deși foc era din belșug.^{18,1}
2. Și cum focul urcase, ridicându-se în înălțime, eu am văzut dedesubt un tron de foc și în jurul lui ființe cu ochi mulți, care cântau cântece de slavă.^{18,2}
3. Sub foc erau patru făpturi de foc care cântau. Ele erau asemănătoare, dar fiecare avea patru fețe.^{18,3}
4. Iată care era chipul acestor fețe: de leu, de om, de taur, de vultur.^{18,4}
5. Fiecare făptură avea patru capete. Fiecare făptură avea șase aripi, pornind din umeri, din coaste și din rărunchi.^{18,5}
6. Aripile care porneau din umeri le acopereau fețele; cele care porneau din rărunchi acopereau picioarele, iar cele care porneau din mijloc erau întinse, pentru a zbura drept înainte.
7. Când și-au încheiat cântarea ele au privit unele spre altele și s-au amenințat.
8. Și îngerul, care era cu mine, le-a văzut amenințându-se. El m-a părăsit și a mers, alergând spre ele. El a întors fața fiecărei făpturi de către fața ce se afla înaintea ei, pentru ca ele să nu-și mai vadă fețele și să se amenințe astfel unele pe altele.^{18,7-8}
9. El le-a învățat un cântec de pace.
10. În timp ce eram singur și priveam, am văzut în spatele făpturilor un car cu roți de foc. Și fiecare roată era plină de mulțime de ochi, iar dedesubtul acestor roți era tronul pe care l-am văzut.^{18,10}
11. Acesta era acoperit de foc și focul îl învăluia. Și iată o lumină de nespus înconjura întinderea focului și am auzit glasurile lor sfinte, asemenea glasului unui singur om.^{18,11}

^{18,1} Compară „marginile de foc” din acest pasaj cu „limbile de foc” din *1 Enoh* 14,9-10,15. Un fragment ebraic cu caracter liturgic, găsit la Qumran, în grotă I, menționează „trei limbi de foc”.

^{18,2} „Un tron de foc”: ca în *Daniel* 7,9: V. și *1 Enoh* 14,9. Textul de aici este una din cele mai remarcabile mărturii a școlii mistice iudaice, care plasează în centrul acestor învățături vedenia tronului lui Dumnezeu, contemplat de *Iezechiel*. „Ființele cu ochi mulți”: la fel ca în *Iezechiel* 1,18; 10,12. Fără îndoială că putem să identificăm cu *Ofanimii* roțile carului ceresc, ei constituind și o ceată îngerească.

^{18,3} „Patru făpturi”: identice cu „hayyot” (flintele) din *Iezechiel* 1,5, care joacă un rol important în mistica iudaică, precum și în cultul iudaic. Cf. 3 *Enoh* 20,1. V. și *Apocalipsa* lui *Ioan* 4,6.

^{18,4} Ca în *Iez.* 1,10.

^{18,5} La fel ca în *Iez.* 1,6. Autorul inspirându-se din *Isaia* 6,2 atribuie șase aripi făpturilor; la fel și *Apoc. lui Ioan*

- 4,8. în Iez. 1,6 *ființele (hayyot) n-au decât patru aripi.*
- ^{18,7-8} *Idee curioasă privind sfada îngerilor, ce este potolită de Iaoel. Cf. 10,9 și 2 Enoh 19,3, care menționează că șapte mari îngeri „se pun de acord asupra vieții din ceruri”.*
- ^{18,10} *„Un car cu roți de foc”: reținem că nu e vorba de un „car” în cartea lui Iezechiel, ci de un tron. Înțelepciunea lui Isus Sirah 49,9 vorbește în mod precis de un car. Mistica iudaică va face din carul ceresc un obiect important al speculației sale. Cf. Viața greacă a lui Adam și Eva 33,2; Testam, lui Iov 33,9 și mai ales Liturghia îngerească (Carul divin).*
- ^{18,11} *cf. 1 Enoh 61,11; 2 Enoh 19,6; înălțarea lui Isaia 7,15; 8,18; 9,28; Martiriul lui Perpetua 12,1: „et introivimus et audivimus vocem unitatem dicentem: Agios, agios, agios sine cessatione”.*

4.19 . Diferitele ceruri.

1. Din mijlocul focului a venit un glas care-mi zicea: „Avraame, Avraame!”. Eu am răspuns: „Iată-mă!”.

2. El mi-a zis: „Privește cu atenție întinderile ce se află sub locul unde tu te găsești. Și vezi că sub nici o întindere nu este altceva decât Cel pe care tu l-ai căutat și care te-a îndrăgit”.

3. Pe când el încă vorbea, iată cerurile, care erau dedesubt, s-au deschis.^{19,3}

4. Și am văzut pe al șaptelea cer, unde mă găseam, un foc întins, o lumină și o rouă, și o mulțime de îngeri, și puterea slavei nevăzute a făpturilor pe care eu le-am văzut acolo sus. Și n-am văzut acolo pe nimeni altul.^{19,4}

5. Am privit, din înălțimea unde mă aflam, a șasea întindere.

6. Și am văzut acolo o mulțime de îngeri netrupești, făpturi ale duhului, care împlinesc poruncile îngerilor de foc, care se află în al optulea cer, iar eu mă aflam dedesubtul acestor înălțimi.^{19,6}

7. Și iată nu era în acest loc nici o altă putere decât cea a îngerilor duhului și puterile pe care eu le-am văzut în cel de-al șaptelea cer.

8. Glasul porunci ca al optulea cer să fie ridicat.

9. Și am văzut acolo, pe al cincilea cer, puterile stelelor și poruncile ce le-au fost date de îndeplinit și elementele pământului care li se supun.^{19,9}

^{19,3} *„Cerurile care erau dedesubt s-au deschis”: cf. Iez. 1,1; v. și Test lui Levi 2,6; Test. Lui Iuda 24,2; 2 Baruh 22,1; Mt. 3,16.*

^{19,4} *Învățătura despre cele șapte ceruri suprapuse, la care s-a făcut deja aluzie în 10,8. Cel de- al șaptelea cer se caracterizează printr-o lumină puternică. Cf. 2 Enoh 20,1; Înălțarea lui Isaia 9,6. Reținem că în 2 Enoh 6,1 - roua este localizată în primul cer. Expresia „puterea slavei nevăzute a făpturilor pe care le-am văzut acolo sus” este cel puțin curioasă. Poate că e vorba de trupurile pline de slavă, ca în Înălțarea lui Isaia 9,9. Textul original probabil conține numai „puterea slavei nevăzute” și aceasta s-ar potrivi mai bine pentru Dumnezeu, care sălășluiește în al șaptelea cer.*

^{19,6} *„Mulțimea de îngeri netrupești, făpturi ale duhului”: cf. 2 Enoh 20,1, care plasează în al șaptelea cer: „pe toți slujitorii nevăzuți ai focului, arhangheli, îngeri”. „Al optulea cer”: trebuie să citim aici, fără îndoială: „ al șaptelea cer”, îngerii din cel de-al șaselea cer primesc porunci de la îngerii din cerul al șaptelea, detaliu precizat în Înălțarea lui Isaia 8,7.*

^{19,9} *„Puterile stelelor”: cf. 2 Enoh 19,3, care situează în cerul al șaselea pe îngerii responsabili de mersul stelelor.*

4.20. Promisiunea făcută lui Avraam.

1. Cel Puternic dinaintea de a fi lumea, mi-a zis: „Avraame!". I-am răspuns: „Iată-mă!".^{20,1}
2. El a zis: „Privește cu atenție, de acolo de sus, stelele ce se află sub tine. Numără-le și spune-mi câte sunt".^{20,2}
3. I-am răspuns: „Cum aş putea? Căci sunt doar om".
4. El mi-a zis: „La fel ca numărul și tăria stelelor voi face din seminția ta un neam și un popor care va fi pus deoparte pentru Mine, din împărțirea pe care o fac Eu cu Azazel".^{20,4}
5. Eu am zis: „Veșnic și Puternic ești pentru că slujitorul Tău vorbește înaintea Ta și mânia Ta nu se abate peste alesul Tău!"^{20,5}
6. Iată, înainte ca Tu să mă înalți, Azazel s-a ridicat împotriva mea. Cum deci, acum el nu este înaintea Ta? Te-ai înțeles cumva cu el?

^{20,1} „Înainte de a fi lumea": literal: anterior veacului; aceeași expresie în 9,2,

^{20,2} cf. Fac. 15,5. Avraam privește stelele ce se află sub el. cf. Cartea Antichităților biblice 18,5: „când eu l-am ridicat deasupra bolții cerești, i-am arătat rânduiețile tuturor stelelor". După textul din Facere, Avraam privește stelele, care sunt deasupra lui, pe cer. V. și exegeza lui Filon, „Quis rerum divinarum heres sit", 76-79.

^{20,4} cf. Fac. 22,17: „Cu Azazel", am putea înțelege de aici că Dumnezeu și Azazel își împart popoarele. Formula este de un dualism extrem. (Vezi cum și de ce? în „Cine este Dumnezeu, cine este Lucifer, ce este omul? Revelate de însuși Dumnezeu", n.r.)

^{20,5} cf. Fac. 18,32.

4.21 . Avraam contemplă universul.

1. El mi-a zis: „Privește acum întinderea de sub picioarele tale și înțelege creația reprezentată de multă vreme.
2. Sub această întindere se află creația și ceea ce este în ea și Veacul pregătit pentru ea".^{21,1-2}
3. Eu am privit întinderea ce se afla sub picioarele mele și am văzut chipul cerului, și ce se afla în el.
4. Acolo am văzut pământul și roadele sale, ceea ce se mișca și era însuflețit, puterile oamenilor, nelegiuirile lor sufletești, justificările lor și obârșia faptelor lor.^{21,4}
5. Am văzut adâncul și pedepsele lui, locurile sale cele de jos și prăpădul ce era acolo.^{21,5}
6. Am văzut acolo marea și insulele ei, animalele și peștii din ea, Leviatanul și stăpânirea lui, culcușul și grottele sale, lumea așezată pe el, mișcările sale și nimicirea lumii din pricina lui.^{21,6}
7. Am văzut fluviile, creșterile lor, precum și meandrele lor.
8. Am văzut acolo grădina Edenului și fructele sale, izvorul, râul care iese din el, arborii săi și florile lor, pe cei care împlinesc dreptatea. Am văzut acolo hrana lor și locurile lor de odihnă.^{21,8}

9. Am văzut acolo o mare mulțime de bărbați, de femei și de copii; jumătate dintre ei erau de partea dreaptă a Tatălui, iar cealaltă jumătate de partea stângă a priveliștii ce mi se arăta.^{21,9}

-
- ^{21,1-2} „Creația reprezentată de multă vreme”: după 22,1-4 Dumnezeu, înainte de a crea lumea, a făcut să apară reprezentarea. Reținem această influență a teoriei platonice a Ideilor și cf. 25,4. Vom remarca, totuși, că această reprezentare este dinamică și nu numai arhetipală. Pe această întindere există, într-adevăr, nu numai creația, ci și imaginea „Veacului pregătit pentru ea”, istoria ei.
- ^{21,4} „Nelegiuirile lor sufletești, justificările lor și obârșia faptelor lor”: Avraam, din înălțimea cerurilor, contemplă activitățile omenești. Avem un expozeu mult mai dezvoltat în Testam. Lui Avraam A, 10.
- ^{21,5} cf. 12,8; 14,3 și 24,5. 6 cf. 10,11.
- ^{21,8} Grădina Edenului este locul de ședere a celor drepti. V. I Enoh 60,8,23; 61,12; „Locurile lor de odihnă”: cf. I Enoh 39,5 și v. Apocalipsa lui Avraam 29,15.
- ^{21,9} Se poate asemăna acest tablou cu o pânză, care după 3 Enoh 45,1 este întinsă în fața Sfântului și acolo sunt pictate toate generațiile lumii. Neamul omenesc este împărțit în două: cel de-a dreapta, destinat mântuirii și cel de-a stânga, destinat nimicirii. Cf. 22,5-6; 27,1 și asemănarea cu Mt. 25,33.

4.22. Soarta neamurilor de pe pământ

1. Eu am zis: „Atotputernice Veșnic, ce este această reprezentare a creației?”.
2. El mi-a zis: „Aceasta este voia Mea în ceea ce privește lumea, și aceasta este plăcut fetei Mele.”^{22,2}
3. Atunci, după ce le-am dat porunci, prin gura Mea, aceste lucruri s-au făcut și ceea ce eu am dorit să fie a fost mai înainte trasat în acest tablou, și toate au apărut în fața Mea înainte de a fi create, așa precum tu ai văzut”.^{22,3}
4. Eu am zis: „Doamne Atotputernice și Veșnic, ce reprezintă acești oameni Aflați în cele două părți?”
5. Și El mi-a zis: „Cei care sunt de-a stânga sunt oamenii care au existat înainte; după tine, unii sunt destinați judecății și izbăvirii din nou, alții pentru răzbunare și nimicire la sfârșitul Veacului.”^{22,5}
6. Cei care sunt în partea dreaptă a tabloului, sunt poporul care a fost despărțit, pentru Mine, de popoarele care sunt cu Azazel; ei sunt cei pe care Eu i-am hotărât să se nască din tine și ei se vor numi poporul Meu”.^{22,6}

---

^{22,2} v. Regula Comunității 8,6; 11,17,18.

^{22,3} Reținem aici caracterul de ipostază al cuvântului; cf. Ioan 1,1.

^{22,5} cf. Daniel 12,2; reținem că multe popoare vor fi salvate. Idee asemănătoare în 2 Baruh 72,2. V. și F. Ap. 3,21.

^{22,6} „Poporul care a fost despărțit pentru Mine”: poporul ales. V. 24,1.

4.23 . Avraam vede pe Adam, pe Eva, pe Șarpe și diferite înfățișări ale răului.

1. Uită-te în tablou și vezi cine este cel care a amăgit-o pe Eva și care este roada pomului; tu vei ști pe cel care va veni și cum va veni în seminția ta, între oameni, la sfârșitul zilelor Veacului.^{23,1}

2. Ceea ce nu poți înțelege îți voi explica Eu, căci aceasta este plăcut feței Mele și îți voi spune ceea ce este păstrat în inima Mea.

3. Eu am privit tabloul și privirea mea s-a oprit lângă grădina Edenului. Am văzut acolo un om, foarte înalt de statură și nemaipomenit de lat, cu o înfățișare neasemuită, care îmbrățișa o femeie asemănătoare lui la statură și înfățișare. Ei stăteau în picioare sub un pom din Eden.^{23,3}

4. Roada acestui pom era asemenea unui ciorchine de strugure.^{23,4}

5. În spatele pomului se afla cineva, care avea înfățișarea unui șarpe; el avea brațe și picioare asemănătoare cu cele ale unui om; avea aripi la umeri; șase de-a dreapta și șase de-a stânga. El ținea în mână un ciorchine din pom.

6. El ispitea pe cei doi, pe care eu îi văzusem îmbrățișați.

7. Eu am zis: „Atotputernice Veșnic, cine sunt cei doi îmbrățișați și cine este cel care stă între ei, ce fruct este acela pe care ei îl mănâncă?”

8. Și El a zis: „Acesta este căderea oamenilor, este Adam; aceasta este pofta neasemuită pe pământ, este Eva; și cel care stă între ei, este nelegiuirea făpturii lor spre pierzanie, este Azazel însuși”.^{23,8}

9. Eu am zis: „Atotputernice Veșnic, de ce ai dat acestuia o asemenea putere ca să piardă, în lucrările sale de pe pământ, neamul omenesc?”^{23,9}

10. Și El mi-a zis: „Ascultă Avraame, pentru că ei vor răul și Eu îi urăsc pe cei care-l fac, i-am dat putere asupra lor și am îngăduit ca ei să-l îndrăgească”.^{23,10}

11. Eu am răspuns și am zis: „Atotputernice Veșnic, de ce ai voit Tu să faci, în așa fel, încât, răul să fie dorit de inimile oamenilor? Căci Tu te superi pe cel care a voit prin Tine, în sfatul Tău, împotriva celui care face răul”.^{23,11}

^{23,1} „La sfârșitul zilelor Veacului” sau ca în 24,2: „în zilele de apoi”. Cf. Comentariul de Avacum 2,5-6; 9,6; Regula anexată a Comunității 1,1; Florilegiu 1,2,12,15,19; Scrierea din Damasc 4,4; 6,11; 4 Ezdra 6,25; 2 Baruh 10,3; 25,1.

^{23,3} „Un om foarte înalt de statură și nemaipomenit de lat”: Adam. „O femeie asemănătoare lui”: Eva (cf. Fac. 2,18). „Sub un pom din Eden”: v. Fac. 3,3.

^{23,4} Pomul Cunoștinței este vița de vie, ca în 2 Baruh 4,8.

^{23,8} Interpretare alegorică a scenei. Adam simbolizează „căderea”, Eva „pofta neasemuită”, șarpele este „nelegiuirea” identificat în mod expres cu Azazel.

^{23,9} Reținem determinismul riguros al acestui pasaj. Azazel nu poate face răul decât atât cât Dumnezeu îi îngăduie. Cf. Iov 1,12; Testam, lui Iov 8,2-3; 16,2.

^{23,10} Oamenii iubesc răul și poartă, deci, în cele din urmă, responsabilitatea pedepsei ce le este rezervată. Dumnezeu urăște păcatul, nu pe păcătoși.

^{23,11} Problema originii răului tratată în maniera c. 4 Ezdra. V. și Imne 4,13.

4.24. Viciile

24,1. El mi-a zis: „Sunt supărat pe aceste popoare care-ți sunt rude și voi fi și după aceea, din cauza poporului ales, din seminția ta; într-adevăr, tu vei vedea în acest tablou ceea ce apasă peste ei.

2. Îți voi arăta ce va fi, și cum va fi, în zilele de apoi. Privește acum în tablou”.

3. Eu m-am uitat și am văzut tot ce a fost înainte de mine în lume:

4. Am văzut o imagine a lui Adam, și pe Eva care era cu el, și împreună cu ei pe Vrăjmașul cel rău, pe Cain, devenit nedrept din pricina Vrăjmașului, și pe Abel ucis; moartea ce i-a fost prescrisă și a fost săvârșită, cu nedreptate.^{24,4}

5. Am văzut, acolo, adulterul și pe cei care-l poftesc, necinstea lui și gelozia lor și focul depravării lor, în locurile cele de jos ale pământului.^{25,5}

6. Am văzut, acolo, furtul și pe cei care se grăbesc spre el și stabilirea pedepsei lor.

7. Am văzut, acolo, oameni goi, față în față, jосnicia lor, paguba făcută prietenilor și pedeapsa cuvenită lor.^{24,7}

8. Am văzut acolo Dorința, și în mâna sa, capul întregii nedreptăți.^{24,8}

---

^{24,4-8} *Versete ce cuprind un catalog al viciilor, alcătuit după Decalog. Reținem aluziile la porunca a șasea, a șaptea, a opta și a zecea și remarcăm faptul că, în Textul Masoretic, atât în Ieșire 20 cât și în Deuteronom 5, condamnarea uciderii precede pe cea a adulterului. Nu este însă așa în versiunea Septuagintei.*

^{24,4} „Vrăjmașul” este Satan. V. Test. lui Dan 6,2.

^{24,5} Este vorba aici de focul iadului, rezervat celor răi. Cf. Regula Comunității 2,7-8; 4,13; 1 Enoh 103,8; Cartea Antichităților biblice 23,6.

^{24,7} Condamnarea homosexualității. Cf. Oracolele sibiline 3,185, 596; 5,166,387; Romani 1,26-27.

^{24,8} Dorința stă la originea tuturor păcatelor. Cf. Viața greacă a lui Adam și Eva 19,3.

4.25 . Idolul geloziei.

1. Am văzut, acolo, chipul idolului geloziei, asemănător chipului de lemn pe care- l făcea tatăl meu. Acesta era din aramă strălucitoare. În fața lui stătea un om în adorație.^{25,1}

2. Lângă el era un altar, iar pe altar tineri jertfiți, cu fața la idol.

3. L-am întrebat atunci: „Cine este acest idol, ce-i cu altarul, cine sunt cei aduși ca jertfă, cine este jertfitorul? Și ce-i cu acest frumos templu pe care eu l-am văzut, strălucirea și frumusețea Slavei Tale care stă sub tronul Tău?”^{25,3}

4. Și El mi-a răspuns: „Ascultă, Avraame, Templul și altarul și strălucirea pe care ai văzut-o, aceasta este părerea Mea despre preoția numelui Slavei Mele.

5. În Templu se va aduce rugăciunea a tot omul și va avea loc consacrarea regilor și a profeților și orice jertfă, pe care Eu voi porunci să mi-o aduceți, din mijlocul poporului Meu, din seminția ta.^{25,5-8}

6. Iar idolul pe care l-ai văzut este supărarea Mea, stârnită de poporul ce se va naște din tine.

7. Omul pe care l-ai văzut gata să sacrifice este cel care M-a supărat.

8. Jertfa simbolizează moartea celor care, de la începutul lumii, sunt martorii Mei la judecata din urmă”.

---

^{25,1} *Idolul invidiei: cf. Iez. 8,3,5. „Chipul de lemn pe care-l făcea tatăl meu”: amintește de prima parte a Apoc. lui Avraam. cf. 1,7-9.*

^{25.3} Avraam vede Templul ceresc, sau mai bine spus, ideea de Templu ceresc, Templul arhetipal.

^{25.5} Reținem nota antisacerdotală și antisacrificială a acestor versete, în versetul 5 în loc de a numi preoți, alături de regi și de profeți, autorul menționează rugăciunea. Versetul 7 desemnează pe sacrificanți: „cel care M-a supărat”. Versetul 8: jertfa este înțeleasă ca fiind cea a martiriului.

4.26 . Dumnezeu ne îndemna să avem încredere în El.

1. Și atunci am zis: „Atotputernice Veșnic, de ce ai rânduit Tu să fie așa? Dă-ne o lămurire în plus despre acelea”.^{26,1}

2. Și El mi-a zis: „Ascultă, Avraam, înțelege ceea ce Eu îți voi spune și răspunde la ceea ce te voi întreba: de ce tatăl tău Terah nu te-a ascultat atunci când i-ai vorbit și de ce nu a părăsit el idolatria diavolească, înainte să piară cu toată casa sa?”^{26,2-4}

3. Eu am zis: „Atotputernice Veșnic, aceasta numai pentru că el n-a voit să mă asculte, însă eu nicidecum nu l-am urmat în acțiunile sale”.

4. Și El mi-a zis: „Ascultă, Avraam, așa cum hotărârea tatălui tău este în el însuși, la fel cum hotărârea ta este în tine, tot așa hotărârea voinței Mele este în Mine; ea este pregătită pentru zilele care vor veni, înainte ca tu să afli ceva despre ele.

5 Vei vedea cu ochii tăi ce se va întâmpla cu seminția ta. Privește tabloul!”.

---

^{26,1} cf. Regula Comunității 3,15-16.

^{26,2-4} Exemplu cu Terah și Avraam arată că, dacă omul este liber, Dumnezeu cu atât mai mult.

4.27. Patru intrări.

1. M-am uitat și am văzut un tablou ce se legăna și din partea stângă s-a desprins o mulțime de păgâni, care i-au bătut pe cei din partea dreaptă, bărbați, femei și copii. Pe unii i-au ucis, pe alții i-au luat prizonieri.^{27,1}

2. Și iată i-am văzut alergând spre ei, prin patru intrări; priveau cu atenție focul din Templu și sfărâmau lucrurile sfinte ce se găseau acolo.^{27,2}

3. Eu am zis: Atotputernice Veșnic, iată că mulțimile de păgâni jefuiesc poporul, pe care tu l-ai primit din neamul meu: pe unii îiucid, pe alții îi țin sub pază, ca pe niște străini. Ei au dat foc Templului, au zdrobit și au distras lucrurile frumoase ce se găseau acolo”.^{27,3}

4. Atotputernice Veșnic, dacă este așa, de ce-ai mai întristat acum inima mea?”

5. Și El mi-a zis: „Ascultă Avraame, ceea ce tu ai văzut, cu privire la seminția ta, se va împlini, pentru că ei M-au supărat, prin idolul pe care l-ai văzut și prin uciderea săvârșită în templul geloziei, așa cum ai văzut în tablouri. Tot ceea ce ai văzut așa va fi”.

6. Eu am zis: „Atotputernice Veșnic, fă să treacă acum faptele cele rele, săvârșite cu necuviință și să rămână cei drepti, care au împlinit poruncile. Căci Tu poți face aceasta”.^{27,6}

7. El mi-a zis: „Acum este vremea dreptății, care se arată mai întâi cu privire la regi

și judecători, care vor fi judecați după dreptate. Eu i-am făcut, la început, pentru că ieșind din ei își vor exercita puterea asupra lor.^{27,7}

8. Și din aceia vor ieși bărbați, care vor avea grijă de ei, așa cum ți-am spus și după cum ai văzut".

^{27,1} Reținem conotația nefastă făcută asupra celor din partea stângă, care reprezintă aici păgânii, pe când cei din dreapta reprezintă drepții.

^{27,2} „Prin patru intrări”: pasaj enigmatic unde trebuie să recunoaștem, fără îndoială, o aluzie la cele patru regate din Daniel 2,37-45. cf. 27,2-3 și v. Scara lui Iacov 4. Unele manuscrise au în loc de „intrări” „coborâri” sau „mulțimi”, pe care unii exegeți le interpretează ca „generații”.

^{27,3} „Ei au dat foc Templului”: aluzie la incendierea și jefuirea Templului de către legiunile romane în anul 70 d.Hr. v. Iosif Flaviu, Istoria războiului iudeilor împotriva romanilor; VI,4-5, Hasefer, București, 1997, p. 467-477; v. și 4 Ezdra 10,21-22.

^{27,6} Cucerirea Sanctuarului din Ierusalim are drept consecință cultul idolatru celebrat în Templu și uciderea săvârșită acolo. V. Mt. 23,35.

^{27,7} „Vremea dreptății” în opoziție cu „veacul corupt” (17,14). V. de asemenea „veacul dreptății” în 29,12.

4.28. Evenimentele din ceasul al doisprezecelea.

1. Eu am răspuns și am zis: „Atotputernice, Sfîntește cu puterea Ta, fii plin de îndurare față de rugăciunea mea! Deoarece M-ai ridicat la înălțimea Ta, fă-mi cunoscut și arată-mi mie, prietenului Tău, ceea ce Te-am întreat: ceea ce am văzut se va întâmpla mai târziu?”^{28,1}

2. El mi-a arătat mulțimea poporului său și mi-a zis: „Cele patru intrări, pe care le-ai văzut, îmi vor provoca mânie și prin ele va veni pedeapsa Mea, pentru faptele lor.

3. În cea de-a patra intrare sunt o sută de ani; și un ceas al Veacului este de asemenea o sută de ani; ea va fi cu suferință printre păgâni”.^{28,3}

^{28,1} cf. 4 Ezdra 4,33.

^{28,3} cf. 2 Petru 3,8: „o singură zi, înaintea Domnului, este ca o mie de ani și o mie de ani ca o zi”.

4.29. Mesia

1. Eu am zis: „Atotputernice Veșnic, cât durează un ceas al Veacului?”^{29,1}

2. El a răspuns: „Am hotărât ca douăsprezece ceasuri, din acest veac nelegiuit, să stăpânească peste păgâni și peste seminția ta; și până la sfârșitul zilelor se va petrece ceea ce tu ai văzut. Socotește, află și privește în tablou”. Eu am privit și am văzut un om ieșind din partea stângă, dintre păgâni. Bărbați, femei și copii veneau din partea păgânilor, într-o mare mulțime, și i se închinau.^{29,2}

4. În timp ce eu încă priveam, au venit cei ce erau în partea dreaptă: dintre aceștia unii râdeau de acest om, alții îl loveau, iar alții i se închinau.

5. Eu am văzut pe cei care-l adorau. Azazel a venit în fugă mare și i s-a închinat, i-a dat un sărut pe obraz, după care s-a întors și s-a așezat în spatele lui.

6. Am întreat: „Atotputernice Veșnic cine este acest om batjocorit, lovit și adorat

de păgâni și de Azazel?"

7. El mi-a răspuns, zicând „Ascultă Avraam, acest om pe care tu l-ai văzut batjocorit, lovit și apoi adorat, este cel care va elibera, dintre păgâni, poporul ce se va naște din tine, în vremurile din urmă, în acest al doisprezecelea ceas al veacului necredincios.

8. În al doisprezecelea ceas, al acestui Sfârșit de Veac, îl Voi numi într-un post de răspundere, pe acest om venit din seminția ta, pe care tu l-ai văzut ieșind din poporul Meu. Pe acesta îl vor urma toți. Și i se vor adăuga toți cei care își vor schimba felul de a gândi, deoarece ei vor fi chemați de Mine.

9. Cei care i-ai văzut venind din partea stângă a tabloului și închinându-i-se, sunt un număr mare de păgâni, care își pun nădejdea în el.

10. Pe cei care i-ai văzut ieșiți din neamul tău, venind din partea dreaptă, dintre care unii îl batjocoreau și-l loveau, iar alții îl adorau, mulți dintre ei vor fi cucerți de el.

11. Acela îi va pune la încercare pe cei din seminția ta, care-l vor fi adorat la sfârșitul celei de-a douăsprezecea ore, pentru a pune capăt veacului necredincios.

12. Înainte însă de a începe să crească veacul dreptății, va veni judecata Mea asupra păgânilor nedrepti, prin poporul născut din seminția ta și pus deoparte pentru Mine.^{29,12}

13. În acele zile Eu voi face să vină zece plăgi de nenorociri, boli și vaiete de durere peste întreaga creatură pământească.^{29,13}

14. Iată ce voi face Eu să vină asupra generațiilor de oameni ce se vor afla acolo, din pricina mâniei și pervertirii creației lor, prin care ei Mă supără.

15. Dar oamenii drepti din seminția ta vor rămâne, iar numărul lor este păstrat, de Mine, în taină; ei se vor veseli, întru slava numelui Meu, în locul care le este pregătit de multă vreme și pe care l-ai văzut nelocuit în tablou.^{29,15}

16. Iar cei ce vor rămâne în viață vor fi întăriți, prin jertfe și daruri ale dreptății și adevărului, în vremea veacului de dreptate.^{29,16}

17. În Mine ei vor fi uniți de-a pururi; vor nimici pe cei care i-au ruinat odată și vor jigni pe cei care au jignit cândva, defăimându-i. Cei care i-au scuipat în față vor fi pedepsiți de Mine.^{29,17}

18. Cei care petrec împreună cu poporul Meu și-i primesc pe cei care se întorc la Mine cu pocăință, când mă vor vedea se vor bucura.^{29,18}

19. Iată Avraam, ceea ce tu ai văzut, ascultă ceea ce tu ai auzit, și să știi ceea ce ai cunoscut. Mergi spre moștenirea ta, și iată Eu voi fi cu tine, pentru totdeauna".

^{29,1} Ușoară incoerență. Deja i-a răspuns lui Avraam la întrebare în versetul precedent.

^{29,2} Durata istoriei lumii va fi deci douăsprezece ore. V. 30,2 și cf. 4 Ezdra 14,11; 2 Baruh 27, 113. Unii văd în aceste versete pornind de la v. 2 („socotește, află ...”) până la v. 11 o interpolare creștină. Această ipoteză naște dificultăți. Ea presupune, într-adevăr, că omul adorat de mulțimile păgâne, Iisus în această împrejurare, ar fi de origine păgână, deoarece el a ieșit din partea stângă a tabloului. Dacă Azazel ar trebui identificat cu Iuda (v. Mc. 14,44-46), aceasta nu se explică prea bine, deoarece sărutul său este unul de adorare, întreg pasajul rămâne obscur.

^{29,12} Noul eon crește ca o plantă. V. I Enoh 10,16; Scrierea din Damasc 1,7; Mt. 13,32. „Poporul ales va judeca pe păgâni”: cf. Comentariul la Avacum 5,3-6.

- ^{29,13} „Zece plăgi” identic cu „zece rele” din 30,2 și prin analogie cu cele zece plăgi ale Egiptului din Ieșire 7-10. Aceste zece plăgi sunt aici comparabile cu semnele Sfârșitului: cf. 4 Ezdra 4,52-5,13; 6,11-28; 7,26-44; 8,63-9,12.
- ^{29,15} cf. Scrierea din Damasc 2,11. v. I Ts. 4,15,17 și cf. 4 Ezdra 4,25; 9,7-8; 13,22,24,26,48.
- ^{29,16} cf. Comentariul la Ps. 37,2,11-12.
- ^{29,17} cf. Comentariul la Avacum 5,4.
- ^{29,18} „Cei care se întorc la Mine cu pocăință” este un ebraism.

4.30 . Pedepsele

1. În timp ce El încă mai vorbea, eu mă găseam deja pe pământ. De aici am zis: „Atotputernice Veșnic, eu nu mai sunt în slava în care eram acolo sus și tot ce sufletul a dorit să înțeleagă a rămas fără răspuns”.
2. El mi-a zis: „Vreau să-ți spun dorințele inimii tale: tu ai căutat să vezi cele zece pedepse, pe care Eu le-am pregătit și prevăzut pentru păgâni, în vremea celor douăsprezece ore.”^{30,2}
3. Ascultă ceea ce-ți spun. Va fi așa:
Prima nenorocire va veni dintr-o lipsă mare,
a doua, din incendierea orașelor;
a treia, va fi pieirea animalelor de ciumă;
a patra, o foamete pe întreg pământul și a popoarelor de pe el.^{30,3}
4. A cincea, distrugerea celor Mari prin cutremur de pământ și prin sabie;
a șasea plagă va fi înmulțirea grindinei și a zăpezii;
a șaptea, animalele sălbatice vor fi mormântul lor,
a opta, foametea și ciurma se vor succede pentru a-i pierde.^{30,4}
5. a noua, pedeapsa prin sabie și printr-o suferință cumplită,
a zecea, trăsnetul, urletele tunetelor și cutremurele de pământ, pentru distragerea lor”.^{30,5}

^{30,2} „zece pedepse”: v. nota la 29,13; „douăsprezece ore”: v. nota la 29,2.

^{30,3} „incendierea orașelor”: cf. Ieșire 9,23; 2 Baruh 27,10; „pieirea animalelor de ciumă”: cf. Ieșire 9,1-7; „foametea”: cf. 4 Ezdra 6,22; 2 Baruh 27,6; Mt. 24,7.

^{30,4} „Distrugerea celor Mari”, cf. 2 Baruh 27,3. Cutremurul de pământ: cf. 4 Ezdra 9,3; Sabia: cf. 2 Baruh 27,5; înmulțirea grindinei și a zăpezii: cf. Ieșire 9,23. Foametea și ciurma: cf. Testam, lui Iuda 23,3; Le. 21,11.

^{30,5} „Fuga disperată”: cf. Mt. 24,16.

4.31 . Sfarsitul

1. Atunci, din înălțimea văzduhului voi suna din trâmbiță și voi trimite pe Alesul Meu, care va avea în el întreaga măsură a puterii Mele. Acela va chema pe poporul Meu cel ofensat de păgâni.^{31,1}
2. Îi voi arde cu foc pe cei care i-au jignit și au domnit asupra lor în veacul acela,

îi voi da pedepsei veacului ce va să vină pe cei care m-au acoperit de jigniri.^{31,2}

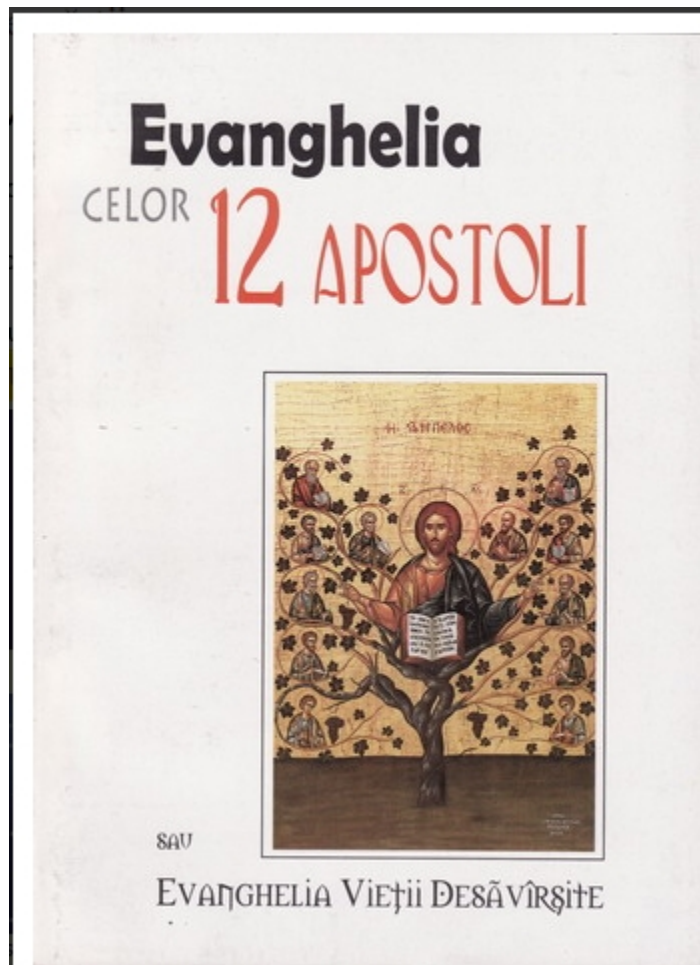
3. I-am hărăzit să fie mâncare focului din Iad și să zboare fără încetare în văzduh, în ținuturile cele de jos ale pământului.^{31,3}

^{31,1} *Voi suna din trâmbiță: sunetul trâmbiței este unul din semnele vestitoare ale Sfârșitului. V. I Țes. 4,16. Alesul Meu: singura și unica mențiune explicită a lui Mesia în Apocalipsa lui Avraam. El este numit „Ales” ca în I Enoh 40,5; 45,3; 49,2; 51,3,5; 52,6,9; 61,5,8,10; 62,1.*

^{30,2} *„Veacul ce va veni” din eshatologia iudaică. V. 4 Ezdra 7,13; 2 Baruh 83,8; Cartea Antichităților biblice 23,8.*

^{30,3} *„I-am hărăzit să fie mâncare focului din Iad”: cf. Regula Comunității 4,13. Două manuscrise adaugă după „pământului”: „Trupurile lor vor fi pline de viermi. Acolo vor vedea dreptatea Creatorului cei care au ales voința Mea, cei care au păzit sincer poruncile Mele. Ei se vor bucura cu bucurie mare de pierderea oamenilor cărora au fost încredințați. Cei care au cinstit idoli și a căror moarte se va petrece în măruntaiele viermelui celui rău Azazel, vor fi arși prin focul limbii lui Azazel Căci eu i-am așteptat să vină la Mine, dar ei n-au venit. Ei au slăvit un străin și l-au urmat pe acesta, pentru care ei n-au fost puși deoparte, și l-au abandonat pe Domnul cel Puternic. Pentru acestea ascultă Avraame și vezi: iată, al șaptelea tău neam va merge până la capăt cu tine. Și ei vor pleca spre un pământ străin; și îi voi subjuga și le voi face rău, căci aceasta va fi o oră dintr-un veac necredincios. Și poporul cărora ei vor fi supuși Eu îi voi fi judecător”. Un alt manuscris mai adaugă: „Domnul a mai zis: Ai auzit Avraame ceea ce ți-am vestit și ce se va întâmpla cu poporul tău în ultimele zile. Ascultând cuvintele lui Dumnezeu Avraam le-a primit în inima sa”.*

Sfarsit

5. TESTAMENTELE CELOR DOISPREZECE PATRIARHI

Introducere

„Testamentele celor doisprezece patriarhi” este o lucrare pseudo-epigrafică (neinclusă în nici un canon biblic) care pretinde a conține ultimele cuvinte ale celor doisprezece fii ai lui Iacov – întemeietorii celor 12 triburi ale lui Israel. Multe dintre Testamente conțin profeții despre venirea Mântuitorului și mântuirea lumii prin El. De asemenea, unele promovează viziuni apocaliptice și un dualism etic similar celui din Manuscrisele de la Marea Moartă.

Vechii evrei obișnuiau să lase o „mărturie” copiilor lor înainte de moarte. În Sfânta Scriptură a Vechiului Testament avem mărturiile lui Avraam, a lui Isaac și a lui Iacov. Lucrarea de față cuprinde mărturiile celor doisprezece fii ai lui Iacov către copiii lor. Deși nu face parte din canonul Scripturii, ea conține informații utile pentru înțelegerea lumii și gândirii iudaice.

Lucrare iudaică timpurie, mult timp s-a considerat că a fost scrisă târziu, undeva către secolul doi sau trei d.H. Fragmentele din această lucrare care s-au găsit în peșterile de la Marea Moartă arată însă că originea ei este mai veche. Data redactării ei a fost plasată între anii 500 și 100 î.H. În cultura iudaică veche tradiția orală era foarte importantă. Relatările și învățăturile din această lucrare pot fi într-adevăr cuvintele celor doisprezece patriarhi, transmise din generație în generație până la redactarea lor în formă scrisă.

Referitor la profețiile despre Mântuitorul conținute în ele, unii cercetători (în special necreștini) sunt de părere că textul original al Testamentelor a fost interpolat de creștini. Dacă acest lucru este adevărat, atunci cel care a interpolat textul a dat dovadă de o cunoaștere excepțională atât a Vechiului Testament, cât și a celui Nou, Testamentele abundând în parafraze și trimiteri la versete din Sfânta Scriptură. Având însă în vedere perioada în care este datată lucrarea de față – scrierile Noului Testament nu existau încă sau erau foarte puțin circulante – ipoteza interpolării creștine este puțin probabilă.

5.1. TESTAMENTUL LUI RUBEN

DESPRE GÂNDURI

1. Testamentul lui Ruben, lucrurile pe care le-a încredințat fiilor săi înainte de a muri în al o sută douăzeci și cincilea an al vieții sale. Când s-a îmbolnăvit la doi ani după moartea lui Iosif, fiii săi și fiii fiilor săi erau adunați ca să-l viziteze. Și el le-a spus: Copiii mei, eu voi muri și voi merge pe calea părinților mei. Și când i-a văzut acolo pe Iuda, pe Gad și pe Așer, frații săi, le-a zis: ridicăți-mă, frații mei, ca să le pot spune fraților mei și copiilor mei lucrurile pe care le-am ascuns în inima mea, pentru că de acum încolo puterea îmi slăbește. Și s-a ridicat și i-a sărutat, și a zis plângând: Auziți, frații mei, dați ascultare lui Ruben, părintele vostru, ce lucruri vă poruncesc. Și iată, îl chem să mărturisească împotriva voastră în această zi pe Dumnezeuul cerului, ca să nu umblați în neștiința tinereții și curvia la care am alergat eu nestăpânit și am necinstit patul tatălui meu Iacov. Căci vă spun că El m-a lovit cu rană usturătoare la mijloc timp de șapte luni și dacă Iacov, părintele meu, nu s-ar fi rugat Domnului pentru mine, cu

siguranță că Domnul m-ar fi nimicit. Căci aveam treizeci de ani când am făcut acest rău înaintea Domnului și timp de șapte luni am fost bolnav de moarte; și m-am pocăit timp de șapte ani în hotărârea sufletului meu înaintea Domnului. Nu am băut vin și băuturi tari și carne nu mi-a intrat în gură; și nu am atins mâncare plăcută la gust, plângându-mi păcatul, căci era mare. Și nu se va face așa în Israel.

2. Și acum ascultați-mă, copiii mei, auziți lucrurile pe care le-am văzut în vremea pocăinței mele, cu privire la cele șapte duhuri de greșală. Șapte duhuri sunt date împotriva omului de la Selial și ele sunt cele mai mari între faptele tinereții; și șapte duhuri îi sunt date la facere, ca în ele să se facă orice lucrare a omului. Cel dintâi duh este duhul de viață, cu acesta fiind zidită întreaga făptură a omului. Al doilea duh este duhul vederii, cu acesta născându-se dorința. Al treilea duh este cel al auzului, cu acesta venind învățătura. Al patrulea duh este duhul mirosului, care aduce gustul de a trage aer și suflare. Al cincilea duh este cel al vorbirii, care aduce cunoașterea. Al șaselea duh este cel al gustului, care aduce mâncatul de carne și băutul; și prin acestea ia naștere puterea, pentru că în hrană stă temelia puterii. Al șaptelea duh este duhul de înmulțire și împreunare, care, prin dragostea de plăceri, aduce și păcatul: de aceea este ultimul în rânduiala facerii și primul în tinerețe, pentru că este plin de neștiință, de îl duce pe tânăr ca pe un orb la groapă și ca pe o vită la prăpastie.

3. Pe lângă toate acestea, mai este un al optulea duh, al somnului, care făptuiește fermecarea firii omului și imaginea morții. Cu aceste duhuri sunt amestecate duhurile de greșală. Primul, duhul de curvie, locuiește în fire și în simțuri; al doilea duh este cel de neînfrânare la pânțec; al treilea duh este cel de tulburare în rărunchi și în fiere. Al patrulea este duhul de lingușeală și înșelătorie, care face ca prin slugărnicie omul să pară cinstit. Al cincilea este duhul de mândrie, care îl stârnește pe om și-l mână spre slava deșartă. Al șaselea este duhul de minciună, de meșteșugire a vorbelor din invidie și spre pierzare, de ascundere a cuvintele de cei din familie și de prieteni. Al șaptelea este duhul de nedreptate, care aduce hoția și furțișagurile, ca omul să-și ducă la îndeplinire dorința inimii; căci nedreptatea lucrează împreună cu celelalte duhuri, prin viclenie. Pe lângă toate acestea, duhul somnului, al optulea duh, este împletit cu rătăcirea și închipuirea. Și astfel piere orice tânăr, întunecându-și mintea în fața adevărului, neînțelegând legea lui Dumnezeu și neascultând sfaturile părinților săi, așa cum mi s-a întâmplat și mie în tinerețea mea.

Și acum, copilașilor, iubiți adevărul, și el vă va ține. Vă îndemn, ascultați-l pe Ruben, părintele vostru. Să nu luați seama la înfățișarea femeii, nici să nu vă însoțiți pe ascuns cu o femeie care este sub stăpânirea soțului sau să vă amestecați în treburile femeilor. Pentru că dacă nu aș fi văzut-o pe Bilha scaldându-se într-un loc acoperit, nu aș fi căzut în această mare fărădelege. Fiindcă gândul meu, ațintit asupra goliciunii femeii, nu m-a lăsat să dorm până când nu am făcut această faptă îngrozitoare. Căci în timp ce părintele nostru Iacov era departe, cu tatăl său Isaac, pe când ne aflam noi în Gader, lângă Efrata în Betleem, Bilha era beată și dormea întinsă și neacoperită în odaia ei; și când am intrat și am privit goliciunea ei, am înfăptuit această necurăție și, lăsând-o adormită, am plecat. Și atunci un înger al lui Dumnezeu i-a descoperit fapta mea

părintelui meu Iacov, iar el a venit și a plâns pentru mine, și de atunci nu a mai atins-o.

4. Nu luați seama, dar, la frumusețea femeilor și nu visați la faptele lor; ci umblați în stăruința inimii în frică de Domnul și lucrați cu folos, colindând pentru învățatură și printre turmele voastre, până când Domnul vă va da femeia pe care voiește să v-o dea, ca să nu suferiți ca mine.

Până la moartea părintelui meu nu am avut îndrăzneala să mă uit drept la fața lui Iacov sau să vorbesc cu vreunul din frații mei, din pricina rușinii mele; și până acum mă muștră conștiința pentru păcatul meu. Iar tatăl meu m-a mângâiat; fiindcă s-a rugat Domnului pentru mine ca mânia Domnului să treacă de la mine, așa cum mi-a arătat chiar Domnul. Astfel, de atunci am fost ocrotit și nu am mai păcătuit. De aceea, copiii mei, să țineți toate lucrurile pe care vi le-am poruncit, și nu veți păcătui. Căci desfrânarea este pieirea sufletului, despărțindu-l de Dumnezeu și aducându-l aproape de idoli, pentru că înșeală mintea și înțelegerea și îi coboară pe tineri în iad înainte de vreme. Fiindcă pe mulți i-a dus la pieire curvia; chiar și pe cel înaintat în vârstă sau de neam ales îl face de rușine și o pricină de batjocură pentru Belial și pentru fiii oamenilor. Căci Iosif, ținându-se departe de orice femeie și curățindu-și gândurile de orice desfrânare, a căpătat trecere înaintea Domnului și a oamenilor. Fiindcă femeia egipteană i-a făcut multe lucruri și a chemat vrăjitori și l-a ispitit cu licori de dragoste, dar el, în hotărârea inimii sale, nu a cedat nici unei dorințe rele. De aceea, Dumnezeul părinților mei l-a păzit de orice moarte văzută sau nevăzută. Căci dacă nu poate desfrânarea să biruiască mintea, nici Belial nu vă va birui.

5. Primejdioase sunt femeile, copiii mei; pentru că, neavând nici o putere sau tărie asupra bărbatului, caută cu ascunzișuri și prin înfățișarea cea din afară să-i atragă la ele; iar pe cel pe care nu-l pot birui prin tărie, îl biruiesc prin viclenie. Căci îngerul lui Dumnezeu mi-a spus mai multe lucruri despre ele și m-a învățat că femeile sunt biruite de duhul de desfrânare mai mult decât bărbații și fac planuri împotriva bărbaților în inima lor; și prin podoabele lor le înșeală mai întâi mințile, strecurându-le otrava cu privirea ochiului lor, iar apoi îi înrobesc prin faptele lor, căci o femeie nu poate birui un bărbat prin tărie.

De aceea, fugiți de curvie, copiii mei, și porunciți-le nevestelor voastre și fiicelor voastre să nu-și împodobească fețele și capetele; căci orice femeie care se poartă cu înșelătorie în aceste lucruri a fost hărăzită pedepsei veșnice. Pentru că astfel i-au ademenit ele pe Veghetori¹ înainte de potop; și pentru că aceștia le priveau fără încetare, au fost cuprinși de dorință unul pentru altul și au zămislit fapta în mintea lor și s-au preschimbat în formă de oameni și li s-au arătat la locul întâlnirii lor cu bărbații lor; și femeile, având în mințile lor pofta ca ei să se arate, au dat naștere la uriași, căci Veghetorii li s-au înfățișat ca și cum atingeau cerul.

6. Feriți-vă, dar, de curvie; și dacă vreți să fiți cu inima curată, păziți-vă simțurile

---

¹ Acest nume, care mai apare o dată în Testamente (Nefthali 3), este deseori folosit pentru îngeri în sensul că ei sunt păzitori ai lumii și ai oamenilor. Unele traduceri ale Vechiului Testament includ acest termen așa cum apare aici (Dan. 4:10, 14, 20). Termenul etiopian echivalent apare frecvent în cartea lui Enoh, nu numai cu referire la îngerii căzuți (10:9, 15; 16:1 etc.), ci și la cei buni (12:2, 3).

împotriva oricărei femei. Și porunciți-le, de asemenea, să nu se însoțească cu bărbații, ca și ele să fie curate la suflet. Pentru că întâlnirile dese, chiar dacă nu se întâmplă fapta necurată, sunt pentru ele o boala fără leac și pentru noi o rușine veșnică în fața lui Belial; căci desfrânarea nu are nici înțelegere și nici evlavie în ea însăși și orice gelozie se naște din pofta de desfrânare. De aceea veți fi voi geloși pe fiii lui Levi și veți căuta să vă înălțați deasupra lor; dar nu veți putea, căci Domnul va înfăptui răzbunarea lor, iar voi veți muri de o moarte năpraznică. Căci Dumnezeu a dat stăpânirea lui Levi și lui Iuda, și mie de asemenea împreună cu ei, și lui Dan și Iosif, ca să fim căpetenii. De aceea vă poruncesc să vă supuneți lui Levi, căci el va cunoaște legea Domnului și va da porunci cu privire la judecată și jertfe pentru tot Israelul până la împlinirea vremurilor lui Hristos, Marele Preot pe care l- a rânduit Domnul. Vă jur pe Dumnezeul cerului ca fiecare dintre voi să făptuiască dreptatea cu aproapele lui; și rămâneți lângă Levi în smerenia inimii, ca să primiți binecuvântarea din gura lui.

Căci el va binecuvânta pe Israel și mai ales pe Iuda, fiindcă pe el l-a ales Domnul să stăpânească peste toate popoarele. Și închinați-vă seminției lui, căci el va muri pentru noi în războaie văzute și nevăzute și va fi un împăiat veșnic în mijlocul vostru.

7. Și Ruben a murit după ce le-a dat poruncă fiilor lui; iar ei l-au pus într-un sicriu până l-au dus din Egipt și l-au îngropat în Hebron, în peștera dublă² unde se găseau părinții lui.

5.2. TESTAMENTUL LUI SIMEON

DESPRE PIZMĂ

1. Cuvintele lui Simeon, lucrurile pe care le-a rostit înaintea fiilor săi înainte de a muri, în al o sută douăzecilea an al vieții sale, anul în care a murit Iosif. Căci ei au venit să-l viziteze pe când era bolnav, iar el s-a întărit, s-a ridicat, i-a sărutat și le-a zis:

2. Ascultați, copiii mei, ascultați-l pe Simeon, părintele vostru, lucrurile pe care le am în inima mea. M-am născut din tatăl meu Iacov, al doilea fiu al său; iar mama mea Lea mi-a pus numele Simeon, pentru că Domnul îi ascultase rugăciunea. Eu am devenit peste măsură de puternic; nu m-am dat înapoi de la nici o faptă și nu m-am temut de nimic. Pentru că inima îmi era tare, iar mintea îmi era de neclintit și în adâncul meu eram nesimțitor: căci de la Cel Prea Înalt i-a fost dat preț omului în suflet și în trup. Și în vremea aceea eram invidios pe fratele meu Iosif, fiindcă părintele nostru îl iubea pe el; și mi-am pus în gând să-l nimicesc, pentru că domnul înșelăciunii a trimis duhul de pizmă

---

2 Macpela înseamnă în ebraică dublă și așa este tradus în Septuaginta (Fac. 23:9).

și mi-a orbit mintea, ca să nu-l privesc ca pe un frate și să nu-l cruț pe Iacov, părintele meu. Dar Dumnezeu său și Dumnezeul părinților săi l-a trimis pe îngerul Său și l-a izbăvit din mâinile mele. Căci pe când m-am dus la Sihem ca să aduc untdelemn pentru turme, iar Ruben era la Dotan unde se găseau cele trebuincioase nouă și merindele noastre, fratele nostru Iuda l-a vândut ismaeliților. Și când s-a întors Ruben, s-a întristat, căci ar fi dorit să-l ducă nevătămat la părintele său. Însă eu m-am mâniat pe Iuda pentru că îl lăsase să plece viu și am fost mânios pe el timp de cinci luni. Dar Domnul mi-a stat împotriva și m-a împiedicat să înfăptuiesc toate lucrările mâinilor mele, căci mâna mea dreaptă a fost pe jumătate uscată timp de șapte zile. Și am știut, copiii mei, că din pricina lui Iosif mi se întâmplă aceasta, și m-am pocăit și am plâns; și L-am rugat pe Domnul să-mi vindece mâna și să mă ferească de orice întinăciune și pizmă și de orice nebunie. Căci știam că urziseră o faptă rea înaintea Domnului și înaintea părintelui meu Iacov, din pricina lui Iosif, fratele meu, pentru că eram invidios pe el.

3. Și acum, copiii mei, luați aminte la duhul de înșelăciune și pizmă. Căci pizma stăpânește deplin asupra minții omului și nu-l lasă nici să mănânce, nici să bea și nici să facă vreun lucru bun: îl îndeamnă fără încetare să-l nimicească pe cel pe care îl pizmuiește; și cel pizmit înflorește, dar pizmașul se ofilește. Doi ani de zile mi-am chinuit sufletul cu post, în frica de Domnul, și am învățat că vindecarea de pizmă vine prin frica de Dumnezeu. Dacă un om aleargă la Domnul, duhul cel rău fuge de la el iar mintea i se ușurează. Și din clipa aceea el este în pace cu acela pe care l-a pizmit și nu-i mai osândește pe cei care îl iubesc, și astfel pizma lui încetează.

4. Iar părintele meu a întrebat de mine, căci vedea că sunt trist; și eu am zis: Mă dor rărunchii. Căci eu jelisem mai mult decât toți, fiindcă eram vinovat de vinderea lui Iosif. Și când ne-am coborât în Egipt, iar el m-a întemnițat ca iscoadă, știam că sufăr pe drept și nu m-am întristat.

Dar Iosif era un om bun și avea în el Duhul lui Dumnezeu: îndurător și plin de milă, el nu mi-a purtat pică; ba chiar m-a iubit ca pe ceilalți frați ai lui. Luați seama dar, copiii mei, la orice pizmă și mândrie, și umblați cu stăruință și cu o inimă bună, amintindu-vă de fratele părintelui vostru, ca Domnul să vă dea și vouă har și slavă, și să reverse binecuvântare asupra voastră, așa cum ați văzut la el. Toate zilele vieții sale el nu ne-a muștrat cu privire la această faptă, ci ne-a iubit ca pe sufletul său, mai mult decât pe fiii săi; ne-a cinstit și ne-a dat în dar tuturor bogății, vite și roade. Astfel și voi, copiii mei preaiubiți, să-l iubiți pe fratele vostru din toată inima, și dați la o parte duhul de pizmă, căci el sălbăticește sufletul și nimicește trupul; preface planurile sale în mânie și război, întărește la vărsare de sânge și duce mintea la nebunie, și nu suferă ca omul să se poarte cu înțelepciune: mai mult chiar, alungă somnul și aduce tulburare în suflet și tremur în trup. Căci și în somnul omului, gelozia cea rea, înșelându-l, îi cuprinde sufletul și i-l frământă cu duhuri rele, și face ca trupul să fie tulburat iar mintea să se trezească din somn cu neliniște; și se înfățișează omului ca și când ar avea un duh rău și otrăvitor.

5. De aceea, Iosif era frumos la înfățișare și plăcut la vedere, pentru că nu se găsea în el nici o răutate; căci fața arată când duhul este tulburat. Și acum, copiii mei, îndreptați-vă inimile înaintea Domnului și căile înaintea oamenilor, și veți găsi har

înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Și luați seama să nu desfrânați, căci desfrânarea este mama tuturor relelor, despărțind pe om de Dumnezeu și apropiindu-l de Beliar. Căci am văzut scris în cartea lui Enoh că fiii voștri vor fi mânați la desfrânare împreună cu voi, și îi vor face rău lui Iuda, cu sabia. Dar nu vor avea izbândă împotriva lui Levi, căci el va purta războiul Domnului și va birui toate oștirile voastre; și câțiva vor fi împărțiți în Levi și Iuda, și nici unul dintre voi nu va primi stăpânirea, așa cum a proorocit părintele meu Iacov în binecuvântările sale.

6. Iată, v-am spus toate lucrurile ca să nu mă fac vinovat de păcatul sufletelor voastre. Acum, dacă veți da la o parte orice pizmă și orice cerbicie, ca un trandafir vor înflori oasele mele în Israel și ca un crin carnea mea în Iacov, iar mireasma mea va fi ca mireasma Libanului; și cei sfinți se vor înmulți ca cedri pentru veci de veci, iar ramurile lor se vor întinde peste măsură. Atunci va pieri sămânța Canaanului, și nu va mai fi nici o rămășiță a lui Amalec, și toți capadocienii³ vor pieri, și toți hitiții vor fi nimiciti cu desăvârșire. Atunci va cădea țara lui Ham și toate popoarele vor pieri. Apoi va înceta tulburarea pe tot pământul și războiul în toată lumea de sub cer. Atunci va fi proslăvit Sem, pentru că Domnul Dumnezeu, Puternicul lui Israel, se va arăta pe pământ ca om, și Adam va fi mântuit prin El. Apoi toate duhurile de înșelăciune vor fi călcate în picioare, iar oamenii vor domni asupra duhurilor rele. Atunci mă voi ridica eu cu bucurie și îl voi binecuvânta pe Cel Prea Înalt pentru lucrările Sale minunate, căci Dumnezeu a luat trup omenesc și a mâncat cu oamenii și i-a mântuit pe oameni.

7. Și acum, copiii mei, ascultați-l pe Levi și veți fi răscumpărați în Iuda; să nu vă ridicați împotriva acestor două seminții, căci de la ele vi se va arăta mântuirea lui Dumnezeu. Căci Domnul va ridica din Levi pe unul ca un Preot⁴, și din Iuda ca un împărat, Dumnezeu și om. Astfel va mântui El toate Neamurile și pe sămânța lui Israel. De aceea vă poruncesc toate lucrurile, ca și voi să le porunciți copiilor voștri, ca să se țină de ele din neam în neam.

8. Și Simeon și-a încheiat poruncile către fiii săi și a adormit cu părinții săi, fiind în vârstă de o sută douăzeci de ani. Iar ei l-au așezat într-un sicriu din lemn nesupus putrezirii, ca să-i ducă oasele în Hebron. Și le-au purtat în taină într-un război al egiptenilor: fiindcă egiptenii țineau oasele lui Iosif sub pază într-o vistierie din palat; căci vrăjitorii le-au spus că atunci când oasele lui Iosif vor fi luate, în toată țara Egiptului va fi întuneric și mâhnire și o urgie peste măsură de mare se va abate asupra egiptenilor, încât nici un om nu va recunoaște pe fratele său nici măcar cu o lumină aprinsă.

9. Și fiii lui Simeon l-au jelit pe părintele lor după legea bocirii și au rămas în Egipt până când au fost scoși din Egipt prin mâna lui Moise.

---

3 Referirea pare a fi la filistenii, conform Deut. 2:23 și Amos 9:7, unde Septuaginta redă prin Καρπαδοκία.

4 Probabil Sf. Ioan Botezătorul, a cărui măreție este proclamată de însuși Hristos.

5.3. TESTAMENTUL LUI LEVI

DESPRE PREOȚIE ȘI MÂNDRIE

1. Cuvintele lui Levi, lucrurile pe care le-a rânduit fiilor săi cu privire la tot ce trebuie să facă și lucrurile care li se vor întâmpla până la ziua judecății. El era pe deplin sănătos când i-a chemat la el, căci îi fusese descoperit că va muri. Și când s-au adunat ei laolaltă, le-a spus:

2. Eu, Levi, am fost zămislit în Haran și m-am născut acolo, iar după aceea am venit cu tatăl meu în Sihem. Și eram tânăr, în vârstă de aproape douăzeci de ani, atunci când, împreună cu Simeon, ne-am răzbunat pe Hamor din pricina surorii noastre Dina. Și pe când pășteam turmele noastre în Abel-Maul, a venit de la Domnul asupra mea un duh de pricepere și i-am văzut pe toți oamenii stricându-și calea, și că păcatul își clădise ziduri iar nedreptatea stătea pe cetăți întărite; și am plâns pentru sămânța oamenilor și m-am rugat Domnului ca să fiu mântuit. Apoi m-a cuprins un somn și am zărit un munte înalt: acesta este muntele Aspis în Abel-Maul. Și iată că s-au deschis cerurile și un înger al lui Dumnezeu mi-a zis: Levi, intră. Și am intrat din primul cer în al doilea, și am văzut apa atârând între cele două ceruri. Și apoi am văzut un al treilea cer, cu mult mai strălucitor decât acestea două, căci în el era o înălțime fără margini. Și i-am spus îngerului: De unde este aceasta? Iar îngerul mi-a răspuns: Nu te minuna de aceste lucruri, pentru că vei vedea alte patru ceruri și mai strălucitoare decât acestea, fără asemănare, când te vei urca acolo: căci vei sta lângă Domnul și vei fi slujitorul Său, și vei vesti oamenilor tainele Lui și vei propovădui pe Cel ce va răscumpăra pe Israel; prin tine și prin Iuda se va arăta Domnul printre oameni, mântuind orice seminție; și viața ta va fi din partea Domnului și el va fi ogorul tău și via ta, roadele, aurul și argintul tău.

3. Ascultați deci cu privire la cele șapte ceruri. Cel mai de jos este din pricina aceasta cel mai întunecat, pentru că este aproape de toate nelegiurile oamenilor. Al doilea are foc, zăpadă, gheață, pregătite pentru ziua rânduiei Domnului, în dreapta judecată a lui Dumnezeu: în el sunt toate duhurile de pedeapsă pentru răzbunare asupra celor răi. În al treilea sunt oștirile rânduite pentru ziua judecății, ca să împlinescă răzbunarea asupra duhurilor înșelăciunii și asupra lui Belial.

Iar cerurile de deasupra celui de-al patrulea sunt sfinte, căci în cel mai înalt este Slava cea Mare, în sfânta sfintelor, cu mult deasupra oricărei sfințenii. În cerul de după acesta sunt îngerii prezenței Domnului, care aduc jertfe de ispășire înaintea Domnului pentru toată neștiința celor neprihăniți; și îi aduc Domnului o mireasmă plăcută și o jertfă fără sânge. Și în cerul de sub acesta sunt îngerii care poartă răspunsurile la îngerii prezenței Domnului. Și în cerul de după acesta sunt tronuri, domnii, în care sunt aduse veșnic cântări lui Dumnezeu. De aceea, ori de câte ori Domnul se uită la noi, toți ne cutremurăm; ba chiar și cerurile, și pământul, și abisurile se cutremură la prezența slavei Sale; dar fiii oamenilor, neținând seama de aceste lucruri, păcătuiesc și întărită pe Cel Prea Înalt.

4. Acum dar, să știți că Domnul va face judecată asupra fiilor oamenilor; fiindcă

atunci când stâncile vor fi sfărâmate și soarele va fi stins, și apele se vor usca, și focul va tremura, și toată zidirea va fi tulburată, și duhurile nevăzute se vor topi, iar mormântul va fi stricat în suferința Celui Prea Înalt, oamenii necredincioși vor rămâne în nelegiuirea lor și de aceea vor fi judecați cu pedeapsă. De aceea, Cel Prea Înalt ți-a auzit rugăciunea ca să te despartă de nelegiuire, și vei deveni fiul Său și robul Său și slujitorul prezenței Sale. Ca o lumină strălucitoare a priceperii vei străluci în Iacov, și ca un soare vei fi tu pentru toată sămânța lui Israel. Și ți se va da o binecuvântare, ție și întregii tale seminții, până când Domnul își va îndrepta fața asupra păgânilor în marea milă a Fiului Său, pentru veșnicie.

5. Și îngerul mi-a deschis porțile cerului, și am văzut templul cel sfânt și pe Cel Prea Înalt pe un scaun de slavă. Și El mi-a zis: Levi, ți-am dat binecuvântările preoției până când voi veni și îmi voi face locuința în mijlocul lui Israel. Apoi îngerul m-a adus pe pământ și mi-a dat un scut și o sabie și mi-a zis: Împlinește răzbunarea asupra lui Sihem din pricina Dinei, iar Eu voi fi cu tine, căci Domnul m-a trimis. Și atunci i-am nimicit pe fiii lui Hamor, așa cum stă scris în tablele cerești.⁵ Și i-am zis: Te rog, o, Doamne, spune-mi numele tău, ca să te pot chema în ziua necazului. Și el mi-a zis: Eu sunt îngerul care mijlocește pentru sămânța lui Israel, ca Domnul să nu-i lovească de tot, căci îi atacă orice duh rău. Și după aceste lucruri eram ca și cum m-aș fi trezit, și am lăudat pe Cel Prea Înalt și pe îngerul care mijlocește pentru sămânța lui Israel, și pentru toți cei neprihăniți.

6. Și când m-am întors la tatăl meu, am găsit un scut de aramă; de aceea și numele muntelui este Aspis, care se găsește lângă Ghebal, pe partea dreaptă a lui Abila; și am ținut cuvintele acestea în inima mea. M-am sfătuit cu tatăl meu și cu Ruben, fratele meu, să le poruncească fiilor lui Hamor să fie tăiați împrejur; căci eram mânios din pricina grozăviei pe care o săvârșiseră în Israel. Și l-am omorât mai întâi pe Sihem, iar Simeon l-a omorât pe Hamor. Și după aceasta au venit frații noștri și au trecut cetatea prin ascuțișul săbiei; iar tatăl nostru a auzit acest lucru și s-a mâniat, și s-a întristat pentru că ei primiseră tăierea împrejur iar după aceea fuseseră omorâți, și binecuvântările lui față de noi s-au schimbat. Căci noi păcătuisem făcând acest lucru împotriva voii sale, iar el a fost bolnav în ziua aceea. Dar știu că osânda Domnului era asupra lui Sihem; căci ei căutau să-i facă Sarei așa cum au făcut cu Dina, sora noastră, iar Domnul i-a oprit. Și ei l-au prigonit pe Avraam, părintele nostru, când era străin în acele locuri, și i-au gonit turmele când ele s-au înmulțit; iar cu Iabal, robul lui, născut în casa lui, s-au purtat într-un mod vrednic de rușine. Și așa au făcut cu toți străinii, luându-le nevestele cu sila și gonindu-i pe bărbați în alte locuri. Dar mânia Domnului a venit asupra lor pe deplin, atunci când nu se așteptau.

7. Iar eu i-am zis părintelui meu: Nu te mânia, stăpâne, căci prin tine va nimici

---

5 Aceste table, care conțin ceva ce a fost prestabilit în cer cu privire la viitor, sunt deseori menționate în literatura apocaliptică, atunci când este nevoie de o afirmație de mare importanță dintr-un oracol. Astfel, în Cartea lui Enoh, îngerul Uriel îi spune lui Enoh că tablele conțin toată înțelepciunea, iar Enoh în preajma morții sale le spune copiilor săi că tablele sunt izvorul oricărei priceperi. De asemenea, în Cartea Jubileelor se spune că pe table se află consemnate, printre altele, pedepsele îngerilor care au păcătuit cu femeile muritoare, împărțirea săptămânilor, numele lui Avraam ca prieten al lui Dumnezeu, etc. (cap. 5,6,19). Vezi, de asemenea, Testamentul lui Așer 2,7.

Domnul pe canaaniți și va da țara lor ție și seminției tale de după tine. Căci de azi înainte Sihem va fi numit cetatea celor fără pricepere; căci așa cum își bate joc un om de un nebun, așa ne-am bătut noi joc de ei, căci au făcut un lucru nebunesc în Israel să o necinstească pe sora noastră. Iar noi am luat-o pe sora noastră de acolo și ne-am dus la Betel.

8. Și acolo am văzut un lucru precum cel dinainte, după ce au trecut șaptezeci de zile. Și am văzut șapte bărbați în haine albe spunându-mi: Scoală-te, îmbracă haina de preot și cununa neprihănirii, și platoșa priceperii, și haina adevărului, și cununa credinței, și cununa minunii și efodul proorociei.⁶ Și m-au îmbrăcat cu toate acestea și mi-au zis: De acum înainte vei fi un preot al Domnului, tu și sămânța ta în veci de veci. Iar primul m-a uns cu untdelemn sfințit și mi-a dat toiagul judecății. Al doilea m-a spălat cu apă limpede, și mi-a dat pâine și vin, cele mai sfinte lucruri, și m-a înveșmântat cu o haină sfântă, slăvită. Al treilea m-a îmbrăcat cu un pieptar ca un efod. Al patrulea m-a încins cu un brâu ca purpura. Al cincilea mi-a dat o ramură de măslin roditor.

Al șaselea mi-a pus o coroană pe cap. Al șaptelea mi-a așezat pe cap o mitră de preot și mi-a pus tămâie în mâini, astfel că L-am slujit pe Domnul ca un preot. Și mi-au zis: Levi, sămânța ta va fi împărțită în trei ramuri, ca semn al slavei Domnului care va să vină; și cel care a fost credincios va fi cel dintâi; nici o răsplătă nu va fi mai mare decât a lui. A doua ramură va fi cea a preoților. Cât despre a treia - i se va da un nou nume, căci se va înălța ca împărat din Iuda, și va rândui o nouă preoție, după felul Neamurilor și pentru toate Neamurile. Înfățișarea Lui va fi de nerostit, ca a unui prooroc slăvit din sămânța lui Avraam, părintele nostru. Orice lucru plăcut în Israel va fi pentru tine și pentru sămânța ta, și vei mânca orice lucru frumos la vedere, și sămânța ta va sta la masa Domnului, iar unii dintre ei vor fi mari preoți și judecători, și cărturari; căci prin gura lor va fi păzit locul cel sfânt. Și când m-am trezit, am înțeles că lucrul acesta era precum cel dintâi. Și am ascuns și acestea în inima mea, fără să le spun vreunui om de pe pământ.

9. Și după două zile, eu și Iuda ne-am dus la Isaac, după părintele nostru. Iar părintele părintelui meu m-a binecuvântat după toate cuvintele vedeniilor pe care le avusesem: dar nu a voit să vină cu noi la Betel. Iar când am ajuns la Betel, părintele meu Iacov a avut un vis cu privire la mine, că eu le voi fi preot înaintea Domnului; și s-a sculat dis-de-diminează și a dat Domnului zeciuală din toate lucrurile, prin mine. Și apoi ne-am mutat la Hebron ca să locuim acolo, iar Isaac m-a chemat neîncetat ca să îmi amintească de legea Domnului, așa cum îmi arătase îngerul. Și m-a învățat legea preoției, a jertfelor, a arderilor de tot, a roadelor dintâi, a jertfelor de bună voie și a celor de mulțumire. Și m-a învățat în fiecare zi și s-a ocupat de mine înaintea Domnului. Și mi-a zis: Fii cu băgare de seamă, copilul meu, la duhul de desfrânare; căci acesta va stăruia, și prin sămânța ta va pângări lucrurile sfinte. De aceea, încă din tinerețea ta ia-ți o nevastă fără cusur, nepângărită, nici care să fie dintre filistenii sau dintre Neamuri. Și

---

6 Putem compara întregul pasaj de aici cu descrierea veșmintelor lui Aaron. Vezi mai ales Ieșirea 29:5-6 (LXX).

Termenul πέταλον este traducerea ebraicului כִּיֹּר, tabla de aur care se pune pe fruntea marelui preot, deasupra mitrei.

îmbăiază-te⁷ înainte să intri în locul sfânt; și spală-te înainte să aduci jertfa; iar când isprăvești de adus jertfa, spală-te iarăși. Din fiecare doisprezece copaci care au veșnic frunză, adu-i Domnului roade, așa cum m-a învățat și pe mine Avraam; și din fiecare animal curat și pasăre curată, adu jertfă Domnului, și din oile întâi născute și din vin, dă-i Domnului pârgă; și orice jertfa să o sărezi cu sare.

10. Acum dar, să țineti tot ce v-am poruncit, copiii mei; căci v-am făcut cunoscut orice lucru pe care l-am auzit de la părinții mei. Nu sunt vinovat de păcatele și nelegiuirile voastre, pe care le veți face la sfârșitul veacurilor împotriva Mântuitorului lumii, lucrând cu păcat, înșelând pe Israel și aducând asupra lui lucruri foarte rele din partea Domnului.⁸ Și voi vă veți purta cu neleguire față de Israel, astfel încât Ierusalimul nu va putea suferi răutatea voastră; dar catapeteasma templului se va rupe, ca să nu acopere rușinea voastră. Și veți fi împrăștiați ca robi printre păgâni și veți fi de rușine și de blestem și de călcat în picioare. Căci casa pe care și-o va alege Domnul se va chema Ierusalim, așa cum se arată în cartea neprihănitului Enoh.⁹

11. De aceea, eram în vârstă de douăzeci și opt de ani când mi-am luat o nevastă, și numele ei era Melha. Și ea a rămas grea și a născut un fiu, și i-a pus numele Gherșon, căci eram străini în țara aceea: fiindcă Gherșon înseamnă înstrăinare. Și am priceput că el nu va în locul dintâi. Am născut apoi pe Chehat, în al treizeci și cincilea an al vieții mele, către răsărit. Și mi s-a arătat într-o vedenie că el era înălțat în mijlocul întregii adunări. De aceea i-am pus numele Chehat, care înseamnă începutul măreției și al învățăturii. Și a treia oară am născut pe Merari, în al patruzecilea an al vieții mele; și fiindcă mama lui l-a născut cu mare greutate, i-a pus numele Merari, care înseamnă amărăciunea mea, căci el a și murit. Și am născut și pe Iohebed, în al șaizeci și patrulea an al vieții, în Egipt, fiindcă atunci aveam un nume mare în mijlocul fraților mei.

12. Și Gherșon și-a luat nevastă, iar ea i-a născut pe Libni și Șimei. Și fiii lui Chehat, Amram, Ițehar, Hebron și Uziel. Iar fiii lui Merari, Mahli și Muși. Și în al nouăzeci și patrulea an al vieții mele, Amram a luat de nevastă pe fiica mea Iohebed, căci erau născuți în aceeași zi, el și fiica mea. Aveam opt ani când m-am mutat în țara Canaanului, și optsprezece ani când l-am omorât pe Sihem, iar la nouăsprezece ani am devenit preot, la douăzeci și opt mi-am luat nevastă, iar la patruzeci m-am dus în Egipt. Și iată, voi sunteți copiii mei, copiii mei chiar din al treilea neam. Iosif a murit în al o sută optsprezecelea an al vieții mele.

13. Și acum, copiii mei, vă poruncesc să vă temeți de Domnul cu toată inima voastră și să umblați cu smerenie după legea Lui. Și învățați și pe copiii voștri să aibă pricepere în toate zilele vieții lor, citind neîncetat legea lui Dumnezeu; căci aceluia care va cunoaște legea lui Dumnezeu i se va da cinste și nu va fi străin în nici un loc unde va

---

7 În Omiliile clementine și în Recunoașteri, Petru ne este prezentat în mod constant ca spălându-se înainte de agape. Vezi de exemplu Rec. 4:3, 5:36.

8 Ana și Caiafa. Ioan 19:11.

9 Cartea lui Enoh este menționată în multe locuri din Testamente. Totuși, cele mai multe dintre citate nu se regăsesc în această scriere, în forma în care există ea astăzi. De aceea, putem presupune fie că referirile sunt la alte cărți ale lui Enoh, acum dispărute, fie că mai degrabă acestea sunt apeluri generale la spiritul cărții, privită ca un mare izvor de proorocii.

merge. Ba mai mult, va câștiga mai mulți prieteni decât părinții lui; și mulți oameni vor dori să-i slujească și să audă legea din gura lui.

Lucrați neprihănirea, copiii mei, pe fața pământului, ca să aflați comoară în cer și să semănați lucruri bune în sufletele voastre, ca să le găsiți în viața voastră. Căci dacă semănați lucruri rele, veți culege necaz și nenorocire. Umblați după înțelepciune în frică de Dumnezeu, cu toată silința; căci chiar dacă va veni robia și cetățile vor fi nimicite, și pământurile, și aurul și argintul și orice avere vor pieri, nimeni nu va putea lua înțelepciunea celui înțelept, decât orbirea nelegiurii și boala păcatului: căci îi va fi de slavă chiar și în mijlocul vrăjmașilor lui, și casă într-o țară străină și un prieten în mijlocul dușmanilor. Dacă un om va învăța pe alții lucrurile acestea și le va face, va șede cu împărații, așa cum a fost fratele nostru Iosif.

14. Și acum, copiii mei, am învățat din scrierea lui Enoh că în zilele din urmă vă veți purta cu nelegiuire, lovind pe Domnul cu toată răutatea; și frații voștri se vor rușina din pricina voastră și această faptă va fi pricină de ocară înaintea tuturor Neamurilor. Căci părintele nostru Israel nu va fi vinovat de nelegiuirea arhierilor care vor lovi pe Mântuitorul lumii. Curat este cerul deasupra pământului, iar voi sunteți luminile cerului, asemenea soarelui și lunii. Ce vor face Neamurile dacă voi veți fi întunecați în nelegiuire? Veți aduce astfel un blestem asupra seminției noastre pentru care a venit lumina lumii și care v-a fost dată pentru luminarea oricărui om. Pe acesta veți voi să-l omorâți, învățând porunci contrare rânduielilor lui Dumnezeu. Veți jefui jertfele Domnului și veți fura din ce este al Lui; și înainte să aduceți jertfe Domnului, veți lua părțile cele mai bune, mâncându-le cu dispreț împreună cu femeile păcătoase. În mijlocul desfrânărilor¹⁰ veți învăța poruncile Domnului, veți strica pe femeile care au bărbat și veți necinsti pe fecioarele Ierusalimului; și veți sta laolaltă cu femeile păcătoase și adultere. Veți lua neveste dintre fiicele Neamurilor, curățindu-le cu o curățire ce nu este după lege; și unirea voastră va fi ca a Sodomei și Gomorei, întru nelegiuire. Și vă veți umfla de mândrie din pricina preoției, ridicându-vă împotriva oamenilor. Și nu numai atât, dar ridicându-vă împotriva poruncilor lui Dumnezeu, veți lua în răs lucrurile sfinte, batjocorindu-le cu dispreț.

15. De aceea, templul pe care îl va alege Domnul va fi pustiit în necurăția lui, iar voi veți fi robi printre toate popoarele și veți fi o urâciune în mijlocul lor. Și veți primi ocară și rușine veșnică prin dreapta judecată a lui Dumnezeu și toți cei care vă vor vedea vor fugi de voi. Și dacă nu ar fi Avraam, Isaac și Iacov, părinții noștri, nici unul din sămânța mea nu ar fi lăsat pe pământ.

16. Și acum, am învățat din cartea lui Enoh că veți rătăci vreme de șaptezeci de săptămâni, și veți necinsti preoția și veți spurca jertfele și veți nesocoti cuvintele proorocilor. Cu răutate îi veți prigoni pe cei drepti, și îi veți urî pe cei neprihăniți; cuvintele celor credincioși vor fi o urâciune înaintea voastră, iar pe omul care va reînnoi legea în puterea Celui Prea înalt îl veți numi înșelător; iar în cele din urmă, așa cum vă așteptați, Îl veți omorî, nepricepând învierea Sa, luând cu răutate asupra capetelor

¹⁰ Cuvântul *πλεονεξία*, asemenea termenului „desfrânare”, se referă, nu de puține ori, la păcatele senzualității. Vezi 1 Cor. 5:11, Efes. 4:19,5:3, 5, Col. 3:5, 1 Tes. 4:6, în toate dintre acestea contextul indicând această concluzie.

voastre sânge nevinovat. Din pricina Lui, locurile voastre sfinte vor fi pustiite, culcate la pământ, și nu vă va mai rămâne nici un loc curat; și veți fi un blestem și o împrăștiere printre Neamuri, până când El își va îndrepta iarăși privirea asupra voastră și vă va lua la El cu milă, prin credință și prin apă.

17. Și pentru că m-ați ascultat cu privire la cele șaptezeci de săptămâni, ascultați-mă și cu privire la preoție; căci în fiecare jubileu va fi o preoție. În primul jubileu, cel care va fi uns preot va fi mare și va vorbi cu Dumnezeu ca și cu un tată; iar preoția lui va fi plină de fiica de Domnul și în ziua bucuriei sale se va ridica pentru mântuirea lumii. În al doilea jubileu, cel care este uns va fi zămislit în durerea celor preaiubiți; și preoția lui va fi preacinstită și slăvită de toți. Și al treilea preot va fi ținut în durere; și al patrulea va fi întristat, căci se vor pune asupra lui nelegiuiri fără număr, și în Israel fiecare va urî pe aproapele său. Al cincilea va fi ținut în întuneric, ca și al șaselea și al șaptelea. Și în al șaptelea se va găsi o asemenea urâciune cum nu se poate spune, înaintea Domnului și a oamenilor, căci se va ști cine face aceste lucruri. De aceea vor fi o pradă și vor fi duși în robie, iar țara lor și tot ceea ce este al lor vor fi nimicite. Și în a cincea săptămână se vor întoarce în țara lor pustie și vor reclădi casa Domnului. Și în a șasea săptămână se vor întoarce preoții, închinătorii la idoli, certăreții, iubitorii de bani, pizmașii, nelegiuții, desfrânații, cei care se necinstesc cu copiii și fiarele.

18. Și după ce va veni pedeapsa lor de la Domnul, va ridica Domnul la preoție un Preot nou, căruia îi vor fi descoperite toate cuvintele Domnului; și El va face judecata adevărului asupra pământului, la împlinirea zilelor. Iar steaua Lui se va înălța în ceruri, asemenea unui împărat care varsă lumina priceperii în strălucirea zilei, și va fi preamărit în lume până la înălțarea Sa. El va străluci pe pământ ca soarele și va alunga orice întuneric din lume, sub cer, și va fi pace pe tot pământul. Cerurile se vor bucura în zilele Sale, iar pământul va fi fericit și norii vor fi plini de veselie, iar priceperea Domnului se va revărsa pe pământ, asemenea apei mărilor; iar îngerii slavei prezenței Domnului se vor bucura în El. Cerurile se vor deschide și din templul slavei va veni sfințirea asupra Lui cu vocea Tatălui, ca și din partea lui Avraam, părintele lui Isaac. Iar slava Celui Prea Înalt va fi rostită asupra Lui, iar duhul de pricepere și de sfințire vor coborî asupra lui în apă.

El va aduce fiilor Săi preamărirea Domnului, într-o adevăr, în veci de veci; și nimeni, din orice neam, nu va putea să-L biruiască, pentru veșnicie.¹¹ Și în preoția Lui va înceta orice păcat și cei nelegiuți se vor opri de la rău, iar cei dreپți vor găsi odihnă în El. El va deschide porțile raiului și va îndepărta sabia de oprire pusă împotriva lui Adam; și le va da sfinților Săi să mănânce din pomul vieții, și duhul sfințeniei va fi asupra lor. Și va lega pe Belial și le va da putere copiilor Săi să calce peste duhurile rele. Iar Domnul se va bucura de copiii Săi, și Domnul va bineplăcea pe preaiubiții săi în veci de veci. Atunci se vor bucura Avraam și Isaac și Iacov, și eu mă voi bucura, și toți sfinții se vor înveșmâta în bucurie.

---

11 În Cd. Oxon. apare aici o propoziție în plus care este în general omisă; cel care a copiat Cd. Cam. a avut în vedere probabil aceleași cuvinte inițiale, în următoarea fraza: „Și în preoția Sa, Neamurile de pe pământ vor fi luminate prin harul Domnului; dar Israel va slabi din necunoaștere și va fi întunecat de suferința.”

19. Și acum, copiii mei, ați auzit toate lucrurile; alegeți pentru voi înșivă adevărul și lumina, legea Domnului sau lucrările lui Belial. Iar noi i-am răspuns părintelui nostru, zicând: Vom umbla înaintea Domnului, după legea Sa. Iar părintele nostru ne-a spus: Domnul e martor și îngerii Săi, și eu sunt martor cu privire la cuvintele gurii voastre. Iar noi am răspuns: Noi suntem martori. Și astfel Levi a isprăvit ce avusese de încredințat fiilor săi; și-a întins picioarele și a fost adăugat la părinții săi, după ce trăise o sută treizeci și șapte de ani. Și ei l-au pus într-un sicriu, iar după aceea l-au îngropat în Hebron, lângă Avraam, Isaac și Iacov.

5.4. TESTAMENTUL LUI IUDA

DESPRE RĂBDARE, IUBIREA DE BANI ȘI DESFRÂNARE

1. Cuvintele lui Iuda, lucrurile pe care le-a spus fiilor săi înainte de a muri. Ei s-au adunat laolaltă și au venit la el, iar el le-a zis: Am fost al patrulea fiu născut părintelui meu, iar mama mea mi-a pus numele Iuda, zicând: Slăvit fie Domnul, fiindcă El mi-a dat chiar un al patrulea fiu. Eram iute și fără astâmpăr în tinerețea mea, și ascultător de părintele meu în toate. Și am cinstit-o pe mama mea și pe sora mamei mele. Și iată că după ce am devenit om mare, părintele meu Iacov s-a rugat pentru mine, zicând: Tu vei fi împărat, și îndestulat în toate lucrurile.

2. Iar Domnul a fost de partea mea în toate lucrările mele, atât la ogor cât și acasă. Și văzând că pot să alerg cu cerboanca, am prins-o și am făcut din carnea ei mâncare părintelui meu. Prindeam căprioare la vânătoare, și fugeam mai repede decât tot ce era pe câmpii. Am alergat după o iapă sălbatică, am prins-o și am îmblânzit-o; am junghiat un leu și i-am smuls un ied din gură. Am apucat un urs de labă și l-am rostogolit într-o prăpastie; și dacă vreo fiară se repezea asupra mea, o sfâșiam ca un câine. Am întâlnit și mistrețul sălbatic și, prinzându-l în cursă, l-am spintecat. În Hebron, un leopard s-a repezit asupra câinelui, iar eu l-am apucat de coadă și l-am aruncat de la mine, zdrobindu-l în bucăți de stâncile de la Gaza. Am prins de coarne un bou sălbatic ce păștea pe câmp; și învărtindu-l în aer până l-am amețit, l-am aruncat de la mine și l-am omorât.

3. Iar când cei doi împărați ai canaaniților au venit în șir de bătaie împotriva turmelor noastre, și mult popor împreună cu ei, m-am aruncat singur asupra împăratului Sur și l-am prins; l-am doborât pe picioare și l-am tras și astfel l-am omorât. Iar pe celălalt împărat, Tafue, l-am omorât pe când era călare și astfel am împrăștiat tot

poporul. L-am omorât și pe Ahor, un om de statură uriașă, care arunca săgeți în față și în spate, stând călare; căci am apucat o piatră de șaiszeci de livre și am aruncat-o asupra calului lui, și l-am omorât. Iar cu Ahor m-am luptat vreme de două ceasuri și l-am omorât; i-am zdrobit scutul în două și i-am tăiat labele picioarelor. Și pe când îi desfăceam platoșa, iată că opt dintre tovarășii lui au început să se lupte cu mine. Mi-am înfășurat mantia în mână; am aruncat cu pietre în ei și am omorât patru dintre ei, iar ceilalți au fugit. Iar Iacov, părintele meu, l-a omorât pe Beelisa, împăratul tuturor împăraților, puternic asemenea unui uriaș, înalt de doisprezece coți; și i-a apucat frica și nu s-au mai luptat cu noi. De aceea, părintele meu nu avea nici o grijă în luptele în care eu mă aflam printre frații mei. Căci a avut o vedenie cu privire la mine și a văzut că un înger al tăriei mă urma pretutindeni, ca să nu fiu biruit.

4. Și la miazăzi a venit asupra noastră un război și mai mare decât cel din Sihem; și m-am alăturat fraților mei în luptă, și am urmărit o mie de oameni și am înjunghiat două sute dintre ei și patru împărați. Și m-am urcat pe zid împotriva lor și am înjunghiat încă doi împărați; și astfel am izbăvit Hebronul și am luat pe toți prinșii împăratului.

5. A doua zi am plecat la Areta, un oraș întărit și împrejmuțit cu ziduri, în care nu se putea pătrunde, și care ne amenința cu moartea. De aceea, eu și Gad ne-am apropiat dinspre partea de răsărit a cetății, iar Ruben și Levi dinspre apus și miazăzi. Iar cei care se aflau pe zid, crezând că suntem singuri, s-au repezit asupra noastră; și astfel frații noștri au urcat pe zid în taină, pe scări, din ambele părți, și au intrat în cetate fără ca oamenii aceia să știe. Și i-am trecut prin ascuțișul săbiei; iar pe cei care se adăpostiseră în turnul cetății, am dat foc turnului și am luat turnul iar pe ei i-am biruit. Și pe când ne îndepărtam de cetate, oamenii din Tafu au tăbărât asupra prinșilor noștri, și le-am răspuns împreună cu fiii noștri, și ne-am luptat cu ei până am ajuns la Tafu; și i-am omorât, le-am ars cetatea și am nimicit toate lucrurile care se aflau în ea.

6. Și pe când mă aflam la apele de la Cuzeba, bărbații din Iobel s-au ridicat împotriva noastră și ne-am luptat cu ei; și am înjunghiat pe tovarășii lor din Selom, și nu le-am lăsat nici o cale de scăpare și să se întoarcă împotriva noastră. Iar bărbații din Mehera au venit asupra noastră în a cincea zi să ne ia prinșii; iar noi i-am atacat și i-am biruit într-o luptă grea: căci erau oaste numeroasă și erau puternici, iar noi i-am omorât înainte să apuce să urce dealul. Și când am ajuns în cetatea lor, femeile lor au rostogolit asupra noastră pietre de pe culmea dealului pe care era așezată cetatea. Iar eu și Simeon ne-am ascuns în spatele orașului, ne-am urcat pe înălțimi și am nimicit cu desăvârșire întreaga cetate.

7. Iar a doua zi ni s-a spus că cetățile celor doi împărați veneau asupra noastră cu mare oaste. De aceea, eu și Dan ne-am prefăcut a fi amoriți și ne-am dus ca prieteni în cetatea lor. Și în întunericul nopții au venit și frații noștri, iar noi le-am deschis porțile; am nimicit pe toți bărbații și toate bunurile lor, și am luat ca pradă tot ce era a lor și am dărâmat cele trei ziduri ale lor. Apoi ne-am apropiat de Tamna¹², unde era întregul

---

12 *Timna din Vechiul Testament, nume pe care îl poartă mai multe locuri. Cel mai probabil, este vorba de Timna de lângă Bet-Şemeş, la granița de nord a lui Iuda, adică în vecinătatea multora dintre celelalte cetăți menționate în Testamente. Poate fi aceeași cetate cu Timnata de la granița țării lui Dan (Isus Navi 19:43) și cu Timna unde locuia*

adăpost al împăraților vrăjmași. Și, fiind rănit, m-am mâniat și m-am repezit asupra lor până pe culmea dealului; iar ei au aruncat către mine cu pietre și săgeți; și de nu m-ar fi ajutat fratele meu Dan, m-ar fi ucis. De aceea, am venit asupra lor cu mânie, iar ei au fugit cu toții; mergând ei pe altă cale, au rugat pe părintele meu iar el a făcut pace cu ei, iar noi nu le-am făcut nici un rău, ci am căzut la învoială cu ei, și le-am dat înapoi toți prinșii. Iar eu am zidit Tamna, iar părintele meu a zidit Rambael. Aveam douăzeci de ani când s-a petrecut aceasta, iar canaanii se temeau de mine și de frații mei.

8. Ba chiar aveam multe vite, iar mai marele păstorilor mei era Iran Adulamitul. Și când m-am dus la el am văzut pe Barsam, împăratul Adulamului, iar el a dat o petrecere în cinstea noastră; și m-a cinstit și mi-a dat de nevastă pe fiica lui, Bat-Șua. Ea mi-a născut pe Er, pe Onan și pe Șela; pe doi dintre ei Domnul i-a lovit astfel că au murit fără copii: căci numai Șela a trăit, iar copiii lui sunteți voi.

9. Vreme de optsprezece ani am locuit în pace, părintele nostru și noi, cu Esau, fratele lui, și fiii săi împreună cu noi, după ce am venit din Mesopotamia, de la Laban. Și după ce au trecut optsprezece ani, în al patruzecilea an al vieții mele, Esau, fratele părintelui meu, a venit asupra noastră cu oameni mulți și puternici; și a fost răpus de arcul lui Iacov și a fost dus mort la Muntele Seir: chiar pe când se ducea peste Iramna, a fost omorât. Iar noi am urmărit pe fiii lui Esau. Acum, ei aveau o cetate cu ziduri de fier și porți de aramă și nu am putut pătrunde în ea, ci am tăbărât împrejurul ei și am încercuit-o. Pentru că nu ne-au deschis nici după douăzeci de zile, am ridicat o scară în văzul tuturor și am urcat cu scutul pe cap, atacat cu pietre în greutate de trei talanți; și am urcat și am omorât pe patru care erau mai puternici dintre ei. Iar în ziua următoare au intrat Ruben și Gad și au omorât încă șaiszeci. Apoi ne-au cerut să facem pace; și cunoscând dorința tatălui nostru, am primit să luăm bir de la ei. Și ne-au dat două sute de cori de grâu, cinci sute de bați de untdelemn, o mie cinci sute de măsuri de vin, până ne-am coborât în Egipt.

10. După aceste lucruri, fiul meu Er a luat de nevastă pe Tamar din Mesopotamia, una dintre fiicele lui Aram.¹³ Acum, Er era rău și nu avea încredere în Tamar, fiindcă nu era din țara Canaan.

Și a treia zi un înger al Domnului l-a lovit în timpul nopții; iar el nu o cunoscuse, după viclenia rea a mamei lui, căci nu voia să aibă copii de la ea. În zilele ospățului de nuntă i l-am dat de bărbat pe Onan; dar nici el, cu răutate, nu a vrut să o cunoască, deși a trăit cu ea vreme de un an. Iar după ce l-am certat, s-a culcat cu ea, ... după porunca mamei lui, și a murit și el în răutatea lui. Și am voit să i-l dau de bărbat și pe Șela, dar nevasta mea Bat-Șua nu m-a lăsat; căci ea avea necaz pe Tamar, fiindcă nu era dintre fiicele lui Canaan, așa cum era ea.

11. Știam că seminția Canaanului era rea, dar gândurile tinereții mi-au orbit inima. Și când am văzut-o turnând vin, am fost înșelat de beția vinului și am căzut înaintea ei.

nevasta lui Samson (Jud. 14:1 și urm.). Poziția geografică a cetății Timnat-Serah nu ar corespunde în acest context. Vezi de asemenea Cartea Jubileelor, cap. 34, unde Thamnathares este una dintre cetățile vrășmașe.

¹³ Aceasta pare să provină din dorința de a face distincție, pe cât posibil, între evrei și ne-evrei. Conform targumului lui Onkelos la Facerea 38:6, „Iuda a luat o nevastă pentru Er, întâiul său născut, o fiică a marelui Sem, al cărei nume era Tamar”.

Și pe când eram eu așa, s-a dus și i-a adus lui Șela o nevestă din țara Canaanului. Și când am aflat ce făcuse, am blestemat-o în durerea sufletului meu, și ea a murit de răutatea fiilor ei.

12. Și după aceste lucruri, pe când Tamar era văduvă, după doi ani a auzit că merg să tund oile; atunci s-a îmbrăcat în veșminte de mireasă și s-a așezat la poarta cetății. Căci după legea amoriților, cea care se mărită trebuie să stea în desfrânare vreme de șapte zile, la poarta cetății. Dar eu, fiindcă mă îmbătasem la apele de la Cuzeba, nu am cunoscut-o din pricina vinului; și frumusețea ei m-a înșelat, datorită podoabelor ei. M-am dus la ea și i-am zis: Lasă-mă să mă culc cu tine. Iar ea mi-a răspuns: Ce îmi dai? Iar eu i-am dat toiagul meu, cingătoarea mea și coroana mea împărătească; și m-am culcat cu ea, iar ea a rămas grea. Atunci eu, neștiind ce a făcut, am vrut să o omor; dar ea a trimis pe ascuns zălogul meu și m-a făcut de rușine. Și când am trimis după ea, mi-a spus chiar cuvintele pe care le-am rostit în taină atunci când m-am culcat cu ea în timpul beției mele; și nu am putut să o omor, fiindcă aceasta era de la Domnul. Căci ziceam: Nu cumva să fi făcut lucrul acesta în taină, și să fi primit zălogul de la altă femeie; dar nu m-am mai apropiat de ea până la moartea mea, fiindcă făcusem această urâciune în Israel. Ba mai mult, cei care erau în cetate mi-au zis că nu este nici o mireasă în cetate, căci ea venise din altă parte și stătuse o vreme la poartă, și credea că nimeni nu știa că intrasem la ea. Și după aceste lucruri ne-am dus în Egipt, la Iosif, din pricina foametei. Eram în vârstă de patruzeci și șase de ani și am locuit acolo șaptezeci și trei de ani.

13. Și acum, copiii mei, ascultați pe părintele vostru în toate lucrurile pe care vi le poruncesc, și țineți cuvintele mele ca să împliniți rânduielile Domnului și să ascultați porunca Domnului Dumnezeu. Nu umblați după poftele voastre, nici în gândurile închipuirilor voastre, în semeția inimii voastre; nu vă lăudați cu faptele tăriei din tinerețe, căci și acesta este un lucru rău în ochii Domnului. Căci și eu m-am lăudat că în luptă nu m-a înșelat înfățișarea nici unei femei frumoase la trup și am muștrat cu asprime pe fratele meu Ruben din pricina Bilhei, nevasta părintelui meu. Duhurile de pizmă și de desfrânare s-au adunat în mine, până când am căzut înaintea Bat-Șuei canaanita, și a lui Tamar, care era măritată cu fiii mei. Și i-am spus socrului meu: Mă voi sfătui cu părintele meu, și după aceea voi lua pe fiica ta. Iar el mi-a arătat mult aur pe care îl pregătise pentru fiica lui, fiindcă era împărat. A împodobit-o cu aur și mărgăritare și a pus-o să ne toarne vin la ospăț, cu frumusețea ei femeiască. Și vinul mi-a dus ochii în rătăcire, iar plăcerea mi-a orbit inima; și am iubit-o și am căzut și am încălcat porunca Domnului și porunca părinților mei, și am luat-o de nevestă. Iar Domnul m-a răsplătit după gândul inimii mele, astfel că nu m-am bucurat de copiii ei.

14. Și acum, copiii mei, să nu vă îmbătați de vin; căci vinul întoarce inima de la adevăr, aprinde în ea patima poftelor și duce ochii la păcat. Căci duhul de desfrânare are ca slujitor vinul, ca să dea plăcere minții; fiindcă acestea două îi iau omului puterea. Căci dacă un om bea până se îmbată, își tulbură mintea cu gânduri necurate de desfrânare, își stârnește trupul la împreunare trupească; și dacă pricina dorinței este chiar acolo, înfăptuiește păcatul și nu se rușinează. Așa este vinul, copiii mei; căci omul care este beat nu are rușine de nimeni. Căci iată, și pe mine m-a dus în greșală, astfel că nu mi-a

fost rușine de mulțimea din cetate, fiindcă în ochii tuturor m-am dus la Tamar, și am înfăptuit un mare păcat, și am dezvelit acoperământul rușinii fiilor mei. După ce am băut vin, nu am mai cinstit porunca lui Dumnezeu și am luat de nevastă o femeie din Canaan. De aceea, copiii mei, cel care bea vin trebuie să aibă cumpătare; și cumpătarea la băutul vinului este în aceea că omul poate să bea atâta vreme cât își păstrează buna cuviință; dar dacă trece peste această măsură, duhul înșelăciunii îi atacă mintea și își împlinește voia; și îl face pe cel beat să rostească vorbe de ocară, să păcătuiască fără să se rușineze, ba chiar să se desfete în necinstea lui, crezând că face un lucru bun.

15. Cel care desfrânează și își descoperă goliciunea a devenit robul desfrânării și nu¹⁴ scapă de puterea ei, așa cum și eu m-am descoperit. Căci mi-am dat toiagul, reazemul seminției mele; și cingătoarea mea, adică tăria mea, și coroana mea, adică slava împărăției mele. Apoi m-am pocăit de aceste lucruri și nu am mai băut vin, nici nu am mâncat carne până la bătrânețe, nici nu am mai văzut vreo bucurie. Și îngerul lui Dumnezeu mi-a arătat că femeile stăpânesc veșnic asupra împăratului și asupra celui sărac; împăratului îi iau slava și celui neînfricat îi iau tăria, iar de la cel sărac iau chiar și puținul care este reazemul sărăciei sale.

16. De aceea, copiii mei, fiți cumpătați la vin; căci în el sunt patru duhuri rele: de poftă, de mânie, de răzvrătire și de câștig necinstit. Dacă veți bea vin cu bucurie, cu rușine, cu frică de Dumnezeu, veți trăi. Și dacă nu veți bea cu rușine, iar frica de Dumnezeu se va depărta de voi, atunci va veni beția și se va strecura nerușinarea. Dar chiar dacă nu veți bea deloc, luați seama să nu păcătuiți prin cuvinte de mânie, certuri și vorbire de rău, și călcarea poruncilor lui Dumnezeu; astfel veți pieri înainte de vreme. Mai mult chiar, vinul descoperă străinilor tainele lui Dumnezeu și ale oamenilor, așa cum și eu am descoperit poruncile lui Dumnezeu și tainele părintelui mei Iacov canaanitei Bat-Șua, când Dumnezeu poruncise să nu i se descopere. Iar vinul este și o pricină de război și tulburare.

17. Vă poruncesc dar, copiii mei, să nu iubiți banii, nici să nu priviți stăruitor la frumusețea femeilor; căci din pricina banilor și a frumuseții am fost dus în rătăcire la Bat-Șua canaanita. Fiindcă știu că din pricina acestor două lucruri, voi, care sunteți sămânța mea, veți cădea în păcat; căci se vor strica până și cei înțelepți dintre fiii mei și vor face să se micșoreze împărăția lui Iuda, pe care Domnul mi-a dat-o din pricina ascultării mele de părintele meu. Căci n-am călcat niciodată vreunul dintre cuvintele părintelui meu Iacov, ci am făcut toate lucrurile pe care le-a poruncit. Iar Avraam, părintele părintelui meu, m-a binecuvântat să fiu împărat în Israel, și Isaac m-a binecuvântat tot așa. Și știu că din mine va fi întărită împărăția.

18. Căci am citit, de asemenea, în cărțile neprihănitului Enoh, ce rele veți face în zilele din urmă. De aceea, luați aminte, copiii mei, la desfrânare și la iubirea de bani; ascultați de Iuda, părintele vostru, căci aceste lucruri vă depărtează de legea lui Dumnezeu, orbesc priceperea sufletului, îndeamnă la mândrie și nu îngăduie ca un om să aibă milă de aproapele său: îi iau orice bunătate din suflet, îl leagă în trudă și

---

14 Cd. Oxon. omite negativul. În acest caz, sensul al fi acela că prin păcat omul cade de la natura sa împărătească (βασιλεία).

necazuri, îi fură somnul și îi mănâncă trupul și se împotrivesc jertfelor lui Dumnezeu; iar el nu își amintește binecuvântarea și nu ascultă de prooroc atunci când îi vorbește și se mânie la cuvântul evlaviei. Fiindcă acela care slujește la două patimi ce se luptă cu poruncile lui Dumnezeu nu poate asculta pe Dumnezeu, pentru că acestea i-au orbit sufletul, și umblă în timpul zilei ca noaptea.

19. Copiii mei, iubirea de bani duce la idoli; căci atunci când banii îi duc în rătăcire, oamenii pomenesc pe cei care nu sunt dumnezei, iar banii îl fac pe cel care îi are să cadă în nebunie. Din pricina banilor mi-am pierdut copiii, și dacă nu m-aș fi pocăit cu trupul meu și nu m-aș fi smerit cu sufletul meu, și dacă nu ar fi fost rugăciunile părintelui meu Iacov, aș fi murit fără copiii. Însă Dumnezeul părinților mei, care este îndurător și plin de milă, m-a iertat, căci făcusem aceasta din neștiință. Căci m-a orbit domnul înșelăciunii și am fost neînțelept ca un om făcut din carne, stricat în păcate; și mi-am aflat slăbiciunea tocmai când mă credeam de neînvinș.

20. Să știți dar, copiii mei, că două duhuri se abat asupra omului - duhul adevărului și duhul greșelii; iar în mijloc este duhul priceperii minții, care îl întoarce încotro vrea. Iar faptele adevărului și faptele greșelii sunt scrise pe pieptul omului, iar Domnul știe pe fiecare dintre ele. Și faptele omului nu pot fi ascunse nicicând de El; căci pe oasele pieptului a fost scris înaintea Domnului. Iar Duhul adevărului mărturisește toate lucrurile și osândește pe toți; iar cel care păcătuiește este ars chiar de inima lui și nu își poate ridica fața înaintea Judecătorului.

21. Și acum, copiii mei, iubiți-l pe Levi, ca să puteți dăinui, și nu vă ridicați împotriva lui, ca să nu fiți nimiciți cu desăvârșire. Căci mie mi-a dat Domnul împărăția, iar lui preoția, și a așezat împărăția mai prejos decât preoția. Mie mi-a dat lucrurile de pe pământ; lui i-a dat lucrurile din ceruri. Cu cât este mai înalt cerul față de pământ, tot așa este și preoția lui Dumnezeu mai presus de împărăția de pe pământ. Căci Domnul l-a ales să fie deasupra voastră, ca să se apropie de El și să mănânce la masa Lui și din pârga Lui, lucrurile alese ale fiilor lui Israel, iar voi le veți fi ca o mare. Fiindcă așa cum pe mare cei drepti și cei nedrepti sunt purtați laolaltă, unii duși în robie iar alții îmbogățiți, tot așa va fi cu voi, asemenea oricărei seminții de oameni, unii vor fi în primejdie și duși în robie, iar alții se vor îmbogăți prin jaf. Fiindcă cei care domnesc vor fi ca făpturile înspăimântătoare ale mărilor, înghițindu-i pe oameni ca pe niște pești: fii și fiice care sunt slobozi vor fi duși în robie; vor jefui case, pământuri, turme, bani; și cu trupurile multora vor hrăni ei în nelegiuire corbii și cocorii; și vor înainta și mai mult în rău, sporind în lăcomie. Și vor fi prooroci mincinoși ca furtunile, și vor prigoni pe toți oamenii neprihăniți.

22. Iar Domnul va aduce peste ei dezbinări, unul împotriva altuia, și vor fi războaie neîncetate în Israel; și împărăția mea va lua sfârșit în mijlocul unei alte seminții, până va veni mântuirea lui Israel, până la arătarea Dumnezeului neprihănirii, pentru ca Iacov și toate Neamurile să se odihnească în pace. Iar El va păzi puterea împărăției mele în veci: căci Domnul a făcut jurământ cu mine că împărăția nu se va lua niciodată de la mine și nici de la seminția mea, în veci de veci.

23. Acum sunt foarte îndurerat, copiii mei, din pricina stricăciunii voastre, și a

vrăjitoriilor și a idolatriei pe care le veți face împotriva împărăției, ducându-vă după cei care au asemenea duhuri; le veți face pe fetele voastre cântărețe și desfrânate pentru ghicit și demoni de greșală, și veți lua parte la spurcăciunile Neamurilor; din pricina acestor lucruri, Domnul va aduce asupra voastră foamete și ciumă, moarte și sabie, împrejmui de răzbunare, câini pentru sfâșierea în bucăți a vrăjmașilor, vorbire de rău din partea prietenilor, nimicire și scoaterea ochilor, copii măcelăriți, neveste luate în robie, averi jefuite, templul lui Dumnezeu în flăcări, țara voastră pustiită, voi înșivă înrobiți printre Neamuri, și vă vor face pe unii dintre voi fameni pentru nevestele lor; și oricând vă veți întoarce la Domnul cu smerenie în inimă, pocăindu-vă și umblând în toate poruncile lui Dumnezeu, atunci Domnul vi se va arăta cu milă și dragoste, scoțându-vă din robia vrăjmașilor voștri.

24. Și după aceste lucruri, o stea va răsări vouă din Iacov în pace, și un Om se va ridica din sămânța mea, ca soarele neprihănirii, umblând cu fiii oamenilor cu blândețe și dreptate, și nici un păcat nu se va găsi în El. Și cerurile se vor deschide deasupra Lui, pentru a revărsa binecuvântarea Duhului de la Tatăl cel sfânt. El va revărsa peste voi un duh de har și îi veți fi fii cu adevărat și veți umbla în poruncile Lui, de la prima până la ultima. Aceasta este mlădița Dumnezeului Prea Înalt, și izvorul de viață al tuturor. Atunci va străluci toiagul împărăției mele, și din rădăcina voastră va ieși un lăstar; și din el se va ridica un toiag al neprihănirii pentru Neamuri, ca să judece și să mântuiască pe toți cei care cheamă pe Domnul.

25. Și după aceste lucruri vor ridica la viață Avraam și Isaac și Iacov, iar eu și frații mei vom fi căpetenii, toiagul vostru în Israel: mai întâi Levi, eu al doilea, Iosif al treilea, Veniamin al patrulea, Simeon al cincilea, Isahar al șaselea, și așa toți pe rând. Iar Domnul a binecuvântat pe Levi; îngerul prezenței, pe mine; puterile slavei, pe Simeon; cerul, pe Ruben, pământul, pe Isahar; marea, pe Zabulon; munții, pe Iosif; cortul întâlnirii, pe Veniamin; luminile cerului, pe Dan; grăsimea pământului, pe Neftali; soarele, pe Gad; măslinul, pe Așer. și va fi un singur popor al Domnului și o singură limbă; și nu va mai fi un duh de înșelăciune de la Belial, căci va fi aruncat în foc pentru vecie. Și cei care au murit în suferință vor învia în bucurie, iar cei care au trăit în sărăcie din pricina Domnului vor fi îmbogățiți, și cei care au fost lipsiți se vor sătura, și cei care au fost slabi se vor întări, iar cei care au fost dați morții din pricina Domnului se vor trezi la viață. Și cerbii lui Iacov vor alerga fericiți, iar vulturii lui Israel vor zbura cu bucurie; dar cei nelegiuți se vor jeli, iar păcătoșii vor plânge, și toți oamenii vor slăvi pe Domnul pentru vecie.

26. De aceea, copiii mei, împliniți toată legea Domnului, căci este nădejde pentru toți cei care urmează calea Lui cu credincioșie. Și le-a zis: Mor înaintea ochilor voștri în ziua aceasta, în vârstă de o sută nouăsprezece ani. Să nu fiu îngropat în veșminte scumpe, și nici să nu mi se desfacă măruntaiele¹⁵, căci așa se face celor care sunt împărați; ci duceți-mă la Hebron cu voi. Și Iuda, după ce a spus aceste lucruri, a adormit; iar fiii săi au făcut tot ce le poruncise, și l-au îngropat în Hebron cu părinții lui.

5.5. TESTAMENTUL LUI ISAHAR

DESPRE SFINȚENIE

1. Cuvintele lui Isahar. El a chemat pe fiii săi și le-a zis: Ascultați-l, copiii mei, pe Isahar, părintele vostru; plecați urechea la cuvintele mele, voi care sunteți preaiubiți ai Domnului. Eu am fost al cincilea fiu născut lui Iacov, răsplata pentru mandragore.¹⁶ Căci Ruben a adus mandragore de pe câmp, iar Rahela l-a întâlnit și i le-a luat. Iar Ruben a plâns, și la glasul lui a venit mama mea Lea. Aceste mandragore erau niște mere plăcute la miros, care creșteau pe înălțimile Aramului, sub râpa săpată de o curgere de apă. Și Rahela a zis: Nu ți le voi da, ci le voi ține în locul copiilor.

Acum, erau două mere; iar Lea a răspuns: Să-ți fie de ajuns că mi-ai luat bărbatul fecioriei mele: vrei să-mi iei și acestea? Iar ea a zis: Iată, ți-l las pe Iacov în noaptea aceasta în locul mandragorelor fiului tău. Și Lea i-a răspuns: Nu te lăuda și nu te umfla de mândrie, căci Iacov este al meu iar eu sunt nevasta tinereții lui. Dar Rahela a zis: Cum așa? Căci pe mine m-a luat mai întâi și din pricina mea a slujit părintelui meu vreme de paisprezece ani. Ce să-ți fac, pentru că șiretenia și viclenia oamenilor crește iar vicleșugul înflorește pe fața pământului? Fiindcă tu nu ești nevasta lui, ci te-a luat prin vicleșug în locul meu. Iar părintele meu m-a înșelat și m-a îndepărtat în noaptea aceea, și nu m-a lăsat să-l văd; căci dacă aș fi fost acolo, nu s-ar fi petrecut acestea. Și Rahela a zis: Ia un mandragore, iar pentru celălalt ți-l voi lăsa în noaptea aceasta. Și Iacov a cunoscut-o pe Lea, iar ea a rămas grea și m-a născut pe mine, și din pricina acestui preț¹⁷ mi-au pus numele Isahar.

2. Apoi i s-a arătat lui Iacov un înger al Domnului, zicându-i: Doi copii va naște Rahela; fiindcă ea nu voia să se cunoască cu bărbatul ei și alesese înfrânarea. Căci dacă Lea, mama mea, nu ar fi dat cele două mere pentru a se culca cu el, ea ar fi dat naștere la

16 *Vezi Fac. 30:14 și următoarele.*

17 *Sahar.*

opt fii; și din pricina aceasta a născut șase, iar Rahela doi: fiindcă Domnul a pedepsit-o din pricina mandragorelor. Căci El știa că pentru copii dorea ea să fie cu Iacov, iară nu din poftă sau pentru plăcere.¹⁸ Fiindcă ea a mers chiar mai departe și a doua zi i l-a dat iarăși pe Iacov, ca să primească și celălalt mandragore. De aceea, Domnul a ascultat-o pe Rahela din pricina mandragorelor: căci deși le dorea, ea nu le-a mâncat, ci le-a dat preotului Celui Prea înalt din vremea aceea, și le-a adus ca jertfă în casa Domnului.

3. De aceea, copiii mei, când m-am făcut mare am umblat în curăție de inimă și am început să lucrez pământul pentru părinții și frații mei, și aduceam roade de pe câmp la vremea lor; iar părintele meu m-a binecuvântat, fiindcă vedea că umblu în sfințenie. Și nu mă amestecam în treburile altora, nici nu mă purtam cu răutate și nu vorbeam de rău pe aproapele meu. Nu am vorbit niciodată împotriva cuiva, nici nu am spus lucruri rele despre viața cuiva, ci am umblat în sfințenia ochilor mei. De aceea, la vârsta de treizeci de ani mi-am luat o nevastă, fiindcă munca îmi luase tăria și nu căutasem plăcerea cu femeile, ci prin munca mea; somnul îmi era de ajuns, și eram bineplăcut părintelui meu în sfințenia mea. Căci din tot ceea ce lucram dădeam mai întâi Domnului, prin mâinile preoților, din toate recoltele mele și din toate roadele mele; apoi părintelui meu, și numai după aceea luam pentru mine. Iar Domnul a înmulțit încă o dată binecuvântările Sale în mâna mea; și Iacov știa că Domnul îmi ajuta din pricina sfințeniei mele, căci oricărui om sărac și oricui se afla în nevoie îi dădeam din bunurile pământului în sfințenia inimii.

4. Acum dar, ascultați-mă, copiii mei, și umblați în sfințenia inimii, fiindcă am văzut că acesta este un lucru plăcut înaintea Domnului. Cel sfânt nu lăcomește la aur, nu înșeală pe aproapele său, nu tânjește după multe frumuseți și nu își găsește plăcerea în veșmintele bogate, nu-și dorește viață lungă, ci așteaptă împlinirea voinței lui Dumnezeu, iar duhurile de greșală nu au nici o putere împotriva lui. Căci el nu poate îngădui în mintea lui gândul frumuseții femeii, ca să nu își întineze mintea cu necurăție. Pizma nu poate pătrunde în gândurile sale, iar gelozia nu-i poate risipi sufletul, și nici nu se gândește la câștig cu o dorință nestăpânită; ci umblă în curăția vieții și privește toate lucrurile cu sfințenie, îndepărtând din ochii săi răutatea greșelilor lumii, ca să nu vadă că vreuna din poruncile Domnului este încălcată.

5. De aceea, țineți legea lui Dumnezeu, copiii mei, urmăriți sfințenia și umblați fără vicleșug, fără să vă amestecați cu neastâmpăr în poruncile lui Dumnezeu și în treburile aproapelui vostru; ci iubiți-l pe Dumnezeu și pe aproapele vostru, aveți milă de cei săraci și slabi. Plecați-vă spinarea la munca câmpului și lucrați pământul așa cum se face lucrul acesta, aducându-I Domnului daruri cu mulțumire; căci Domnul m-a binecuvântat cu roadele dintâi ale pământului, așa cum i-a binecuvântat pe toți sfinții de la Abel până acum. Căci nu vă este dat altceva decât belșugul pământului, ale cărui roade cresc prin sudoare; căci părintele meu Iacov m-a binecuvântat cu binecuvântările pământului și ale roadelor dintâi. Iar Levi și Iuda au fost înălțați de Domnul între fiii lui Iacov; fiindcă Domnul i-a ales, și unuia i-a dat preoția, iar celuilalt împărăția. De aceea, de ei să ascultați și să umblați în sfințenia părintelui vostru; căci lui Gad i-a fost dat să nimicească ispitele care vin asupra lui Israel.

6. Știu, copiii mei, că în vremurile din urmă fiii voștri vor lăsa deoparte adevărul și se vor lipi de lăcomie și părăsind cinstea se vor apropia de răutate și uitând poruncile Domnului se vor lipi de Belial, și lăsând cultivarea pământului vor urma gândurile lor rele, și vor fi împrăștiați printre Neamuri și vor sluji vrăjmașilor lor. De aceea, porunciți aceste lucruri copiilor voștri, ca dacă vor păcătui să se întoarcă degrabă la Domnul; căci El este milostiv, și îi va scăpa ca să-i aducă înapoi în țara lor.

7. Eu sunt în vârstă de o sută douăzeci și doi de ani, și nu știu să fi înfăptuit vreun păcat de moarte. Nu am cunoscut nici o altă femeie în afară de nevasta mea. Nu am desfrânat niciodată în mândria ochilor mei; nu am băut vin, ca să nu fiu dus la rătăcire în felul acesta; nu am poftit nici un lucru plăcut care era al aproapelui meu; vicleșugul nu mi-a intrat nicicând în inimă; nici o minciună nu mi-a trecut pe buze; dacă un om era întristat, plângeam cu el, și mi-am împărțit pâinea cu săracii.

Nu am mâncat niciodată singur; nu am mutat nici o piatră de hotar; în toate zilele vieții mele am lucrat neprihănirea și adevărul. L-am iubit pe Domnul cu toată puterea mea; tot așa, am iubit pe orice om ca pe copiii mei. Și voi să faceți aceste lucruri, copiii mei, și orice duh al lui Belial va fugi de la voi, și nici una dintre faptele celor răi nu va stăpâni asupra voastră; și veți supune orice fiară sălbatică, avându-l cu voi pe Dumnezeuul cerurilor, care va umbla cu oamenii în sfințenia inimii.

Și le-a poruncit să-l ducă la Hebron și să-l îngroape acolo în peșteră, cu părinții săi. Și apoi și-a întins picioarele și a murit, al cincilea fiu al lui Iacov, la o vârstă înaintată; cu trupul sănătos și încă în putere, el a adormit somnul de veci.

5.6. TESTAMENTUL LUI ZABULON

DESPRE ÎNDURARE ȘI MILĂ

1. Cuvintele lui Zabulon, pe care le-a încredințat copiilor săi în al o sută paisprezecelea an al vieții sale, la treizeci și doi de ani după moartea lui Iosif. Și el le-a zis: Ascultați-mă, fiii lui Zabulon, luați aminte la cuvintele părintelui vostru. Eu sunt Zabulon, un dar¹⁹ plăcut pentru părinții mei. Fiindcă atunci când m-am născut, părintele nostru se îmbogățise peste măsură, atât în turme cât și în cirezi, când cu prajina însemnată își măsura averea. Nu știu, copiii mei, să fi păcătuit în toate zilele vieții mele, altfel decât cu gândul. Nici nu îmi amintesc să fi făcut vreo nelegiuire, afară de păcatul neștiinței pe care l-am înfăptuit împotriva lui Iosif; căci i-am acoperit pe frații mei,

¹⁹ Numele Zabulon pare să derive din זבול , o formă secundară a lui זבד , a da. Din acest motiv, Lea face un joc de cuvinte pe baza dublului sens al acestui verb – Fac. 30:20.

ascunzându-i părintelui meu ceea ce se făcuse. Și am plâns cu amar în taină, fiindcă m-am temut de frații mei, căci ei toți au căzut la învoială că dacă vreunul va descoperi taina, să fie omorât cu sabia. Dar când au vrut să-l omoare, i-am rugat cu multe lacrimi să nu se facă vinovați de această nelegiuire.

2. Căci Simeon și Gad au venit împotriva lui Iosif ca să-l omoare. Iar Iosif a căzut cu fața la pământ și le-a zis: Aveți milă de mine, frații mei, aveți îndurare de măruntaiele părintelui vostru Iacov: nu ridicați mâinile asupra mea ca să vărsați nevinovat, căci nu am păcătuit împotriva voastră; iar dacă am păcătuit, muștrați-mă cu muștrare, dar nu ridicați mâna asupra mea, din pricina lui Iacov, părintele nostru. Și când a rostit el aceste vorbe, mi s-a făcut milă de el și am început să plâng, și inima mi s-a topit în mine, și sufletul mi s-a umplut de tot ce aveam în măruntaiele mele. Iosif a plâns și el, iar eu am plâns cu el; și inima îmi bătea cu putere și îmi tremurau încheieturile trupului și nu am putut rămâne în picioare. Și atunci când m-a văzut că plâng cu el și pe ceilalți venind împotriva lui ca să-l omoare, a fugit în spatele meu rugându-mă fierbinte. Iar Ruben s-a ridicat și a zis: Fraților, să nu-l omorâm, ci să-l aruncăm într-una dintre aceste gropi uscate, pe care le-au săpat părinții noștri și nu au găsit apă. Căci din pricina aceasta Domnul oprise apa să se ridice în ele, pentru ca Iosif să rămână în viață; și așa a hotărât Domnul, până l-au vândut ismaeliților.

3. Căci nu am avut parte, copiii mei, din prețul lui Iosif; ci Simeon și Gad și alți șase dintre frații noștri au lut prețul pentru Iosif, și au cumpărat sandale pentru ei, pentru nevestele lor și pentru copiii lor, zicând: Nu vom mânca din el, căci este prețul pentru sângele fratelui nostru, ci îl vom călca în picioare, fiindcă el zicea că este împărat peste noi, și vom vedea astfel ce înseamnă visele lui. De aceea stă scris în scrierea legii lui Enoh, că oricine nu va ridica sămânța fratelui său, încălțăminte sa va fi dezlegată, și îl vor scuipa în față. Iar frații lui Iosif nu au vrut ca fratele lor să trăiască și Domnul le-a dezlegat încălțăminte lui Iosif. Fiindcă atunci când au venit în Egipt, au fost dezlegați de slujitorii lui Iosif în fața porții, și astfel au făcut plecăciuni înaintea lui Iosif, așa cu se făceau lui Faraon. Și nu numai că i-au făcut plecăciuni, dar au fost și scuipați, și au căzut cu fața la pământ înaintea lui, și astfel au fost făcuți de rușine înaintea egiptenilor; căci după aceasta, Egiptenii au auzit relele pe care le făcusem lui Iosif.

4. După aceste lucruri, ne-au adus hrană; fiindcă eu nu gustasem nimic de două zile și două nopți, din milă pentru Iosif. Și nici Iuda nu a mâncat cu ei, ci se uita la groapă; căci se temea ca nu cumva Simeon și Gad să se întoarcă și să-l omoare. Și când au văzut că nici eu nu mănânc, m-au pus să-l veghez până când a fost vândut. Și a rămas în groapă trei zile și trei nopți și era foarte înfometat când a fost vândut. Și când Ruben a auzit că, în timp ce el era departe, Iosif fusese vândut, și-a rupt hainele de pe el și s-a jelit, zicând: Cum mă voi mai uita la fața părintelui meu Iacov? Și a luat banii și a alergat după negustori, dar nu a găsit pe nici unul; căci ei părăsiseră drumul și se apucaseră în grabă pe cărări nebătute. Și Ruben nu a mâncat nimic în ziua aceea. De aceea, Dan a venit la el și i-a zis: Nu plânge, nici nu te întrista, căci știu ce să-i spunem părintelui nostru Iacov. Hai să junghiem un ied și să mănjim în sângele lui hainele lui Iosif și vom zice: Vezi dacă aceasta este haina fiului tău. Căci îl dezbrăcaseră pe Iosif de

haina părintelui nostru înainte să-l vândă și îl îmbrăcaseră cu o haină veche de rob. Acum Simeon avea haina, dar nu vroia să o dea, ci ar fi dorit să o taie cu sabia; căci era mânios pentru că Iosif fusese lăsat în viață și că nu îl omorâse. Atunci ne-am ridicat toți împotriva lui și am zis: Dacă nu ne-o vei da, vom spune că tu singur ai făcut această faptă rea în Israel; așa că a dat-o și au făcut după cum spusese Dan.

5. Și acum, copiii mei, vă îndemn să țineți poruncile Domnului, și să fiți milostivi cu aproapele vostru, și să aveți îndurare față de toți, nu numai față de oameni, ci și față de fiare. Căci din pricina acestui lucru Domnul m-a binecuvântat; și când toți frații mei s-au îmbolnăvit, eu am scăpat fără boală, căci Domnul știe gândurile fiecăruia. Aveți dar îndurare în inimile voastre, copiii mei, căci așa cum un om îi face aproapelui său, așa îi va face și lui Domnul. Căci fiii fraților mei erau bolnavi, erau pe moarte din pricina lui Iosif, pentru că nu arătaseră milă în inimile lor; dar fiii mei au fost ocoliți de boală, așa cum știți. Și pe când eram în Canaan, la țărmul mării, am prins belșug de pește pentru părintele meu Iacov; și pe când mulți s-au înecat în mare, eu am rămas nevătămat.

6. Eu am făcut întâia oară o corabie cu pânze ca să călătoresc pe mare, fiindcă Domnul mi-a dat pricepere și înțelepciune la aceasta; și am coborât o cârmă în spatele ei și am întins o pânză pe catargul din mijloc; și plutind de-a lungul țărmurilor, am prins pește pentru casa tatălui meu până când ne-am dus în Egipt; și plin de îndurare, dădeam din peștele meu oricărui străin. Și dacă vreun om era străin sau bolnav sau înaintat în vârstă, fierbeam peștii și îi pregăteam bine și îi dădeam tuturor oamenilor după nevoie, aducându-i laolaltă și având îndurare de ei. De aceea, Domnul mi-a îngăduit să prind mult pește: fiindcă acela care împarte cu aproapele său, primește cu mult mai mult de la Domnul. Vreme de cinci ani am prins pește, și am dat din el oricărui om pe care l-am văzut, și am avut îndeajuns pentru toată casa părintelui meu. Vara prindeam pește, iar iarna păzeam oile împreună cu frații mei.

7. Acum vă voi mărturisi ce am făcut. Am văzut un om în necaz și gol în vreme de iarnă, și am avut îndurare de el și am furat pe ascuns o haină din casă și i-am dat-o celui care era în necaz. De aceea, copiii mei, din ceea ce Domnul vă dă, arătați îndurare și milă tuturor oamenilor fără deosebire, și dați tuturor cu o inimă bună. Și dacă nu aveți chiar atunci să-i dați celui ce vă cere, aveți îndurare de el și milă. Știu că odată mâna mea nu a găsit nimic să-i dea celui ce-mi cerea, dar am mers cu el plângând mai mult de șapte stadii și în străfundul meu doream să-i arăt îndurare.

8. Și voi dar, copiii mei, să aveți îndurare de orice om, cu milă, ca și Domnul să poată avea îndurare de voi și să poată avea milă de voi; pentru că, tot în zilele din urmă, Dumnezeu va trimite îndurarea Sa asupra pământului, și oriunde va găsi pe cineva care are milă, El va locui în acel om. Căci câtă îndurare are un om de aproapele său, tot atâta are și Domnul pentru el. Fiindcă atunci când ne-am dus în Egipt, Iosif nu ne-a purtat pică, și atunci când ne-a văzut a fost plin de îndurare. Și, privind la el, să vă îngăduiți și voi, copiii mei, fără răutate, și să vă iubiți unul pe altul; și nici unul să nu țină în seamă greșeala fratelui său, căci aceasta strică unitatea și desparte toate neamurile și tulbură sufletul: fiindcă acela care poartă pică nu are îndurare.

9. Uitați-vă cu băgare de seamă la ape, cum curg împreună și trec peste pietre,

pomi, nisip; dar dacă sunt împărțite în mai multe șuvoaie, le înghite pământul și nu mai au nici o tărie. Așa veți ajunge și voi, dacă veți fi dezbinați. Nu vă împărțiți în două capete, căci toate cele pe care le-a făcut Domnul au un singur cap; El a dat doi umeri, două mâini, două picioare, dar toate mădularele sunt supuse unui singur cap. Am aflat din scrierile părinților mei că în zilele din urmă vă veți depărta de Domnul, și veți fi dezbinați în Israel, și vă veți duce după doi împărați, și veți înfăptui orice urâciune, și vă veți închina tuturor idolilor, iar vrăjmașii voștri vă vor duce în robie și veți locui în mijlocul popoarelor, în neputințe și încercări și în întristarea sufletului. Și după aceste lucruri, vă veți aminti de Domnul și El vă va conduce înapoi; căci El este milostiv și plin de îndurare, neținând în seamă răutatea fiilor oamenilor, fiindcă ei sunt carne, iar duhurile de greșală îi înșeală în toate faptele lor. Iar după aceste lucruri Domnul însuși se va arăta vouă, El lumina neprihănirii, iar vindecarea și îndurarea vor fi pe aripile Lui. El va răscumpăra de la Belial orice robie a fiilor oamenilor și orice duh de greșală va fi călcat în picioare. Și va da tuturor popoarelor râvnă pentru El și îl veți vedea pe Dumnezeu în chipul unui om pe care îl va alege Domnul, Ierusalim este numele Lui. Și iarăși, prin răutatea vorbelor voastre, îl veți întărâta la mânie și veți fi lepădați până la împlinirea vremurilor.

10. Și acum, copiii mei, nu vă întristați pentru că mor, nici vă tulburați pentru că trec de la voi. Fiindcă voi învia din nou în mijlocul vostru, ca o căpetenie în mijlocul fiilor săi; și mă voi bucura în mijlocul seminției mele, cu toți cei care au ținut legea Domnului și poruncile părintelui lor Zabulon.²⁰ Dar asupra celor păcătoși va aduce Domnul focul veșnic și îi va nimici din toate neamurile. Mă grăbesc să intru în odihna mea, așa cum au făcut părinții mei; dar voi temeți-vă de Domnul Dumnezeul vostru cu toată puterea voastră, în toate zilele vieții voastre. Și după ce a spus aceste lucruri, a adormit în pace, iar fiii lui l-au pus într-un sicriu; și după aceea l-au dus la Hebron și l-au îngropat cu părinții lui.

5.7. TESTAMENTUL LUI DAN

DESPRE MÂNIE ȘI MINCIUNĂ

1. Cuvintele lui Dan, pe care le-a spus fiilor săi în ultimele zile ale sale. În al o sută douăzeci și cincilea an al vieții sale, și-a chemat la sine neamul și a zis: Auziți cuvintele mele, voi, fiii lui Dan; luați aminte la cuvintele gurii părintelui vostru. Am arătat în

---

20 *Ezec. 48:26, 27. Un exemplu important asupra modului în care iudeii l-au înțeles pe acest proroc.*

inima mea și în toată viața mea că adevărul cu fapta dreaptă sunt bune și plăcute lui Dumnezeu, și că minciuna și mânia sunt rele, fiindcă ele îl învață pe om toată răutatea. Adevărat vă spun astăzi, copiii mei, că m-am bucurat în inima mea de moartea lui Iosif; un om drept și bun; și m-am bucurat de vinderea lui Iosif, fiindcă părintele lui îl iubea mai mult decât pe noi. Fiindcă duhul de pizmă și de slavă deșartă mi-a zis: Și tu ești fiul lui. Iar unul dintre duhurile lui Belial a venit la mine, zicând: Ia sabia aceasta și ucide-l pe Iosif cu ea; astfel, părintele tău te va iubi pe tine, dacă el va fi mort. Acesta a fost duhul de mânie care m-a sfătuit, ca așa cum un leopard sfâșie un ied, tot așa să-l sfâșii și eu pe Iosif. Dar Dumnezeul părintelui nostru Iacov nu l-a dat în mâinile mele ca să-l găsesc singur, nici nu m-a lăsat să fac această nelegiuire, ca două seminții să fie nimicite în Israel.

2. Și acum, copiii mei, eu voi muri, și adevărat vă spun că dacă nu vă veți păzi de duhul de minciună și mânie și nu veți iubi adevărul și îndelunga răbdare, veți pieri. Este orbire în mânie, copiii mei, și nici un om mânios nu privește pe cineva cu dreptate: căci chiar dacă îi este tată sau mamă, se poartă cu ei ca și cu niște vrășmași; chiar dacă îi este frate, nu îl cunoaște; chiar dacă este un prooroc al Domnului, nu îl ascultă; chiar dacă este un om neprihănit, nu îl ia în seamă; chiar dacă este un prieten, nu îl recunoaște. Căci duhul de mânie îl prinde în mreaja înșelăciunii și îi orbește ochii firești, și îi întunecă mintea prin minciună, și îi dă o vedere după cum vrea el. Și cum îi învăluie ochii? Cu ura din inimă; și îi dă o altă inimă, plină de răutate împotriva fratelui său.

3. Copiii mei, rea este mânia, căci ea se face ca un suflet al sufletului; și stăpânește trupul celui mânios și pune stăpânire pe sufletul lui, și dă trupului puterea ei însăși, ca să lucreze nelegiuirea; și ori de câte ori sufletul înfăptuiește ceva, ea îndreptățește ceea ce s-a făcut, căci nu vede. De aceea, cel mânios, chiar dacă este un om puternic, are de trei ori mai multă putere în mânia lui; unul prin puterea și cu ajutorul slujitorilor săi, iar altul prin mânia sa, prin care înduplecă și biruiește cu nedreptate: și face ca a treia parte din firea trupului său și a treia parte din el însuși să lucreze nelegiuirea. Și chiar dacă cel mânios este slab, are o putere de două ori mai mare decât propria lui putere; căci mânia îl ajută la aceasta, în stricăciune. Acest duh se însoțește întotdeauna cu minciuna la dreapta lui Satana, ca lucrările sale să fie înfăptuite cu minciună și cruzime.

4. Înțelegeți dar că puterea mâniei este deșartă. Căci înainte de toate, ea stârnește prin cuvânt: apoi prin fapte întărește pe cel care este mânios și îi tulbură mintea cu pedepse aspre și astfel îi întărește sufletul cu mare mânie. De aceea, când vorbește cineva împotriva voastră, nu fiți întărâtați la mânie. Iar dacă vă vorbește cineva de bine, nu vă înălțați și nu umflați de mândrie, simțind sau arătând plăcere pentru lucrul acesta. Fiindcă mai întâi face pe plac auzului, și astfel stârnește priceperea ca să priceapă pricinile de mânie; și apoi, fiind plin de mânie, omul crede că pe drept este așa. De veți suferi vreo pierdere sau vreo nenorocire, copiii mei, nu vă tulburați; căci duhul acesta este cel ce-i face pe oameni să dorească ceea ce a pierit, ca să fie aprinși de poftă. Dacă veți pierde de bună voie, nu vă supărați, căci de la supărare stârnește el mânia, prin minciună. Căci mânia cu minciuna sunt o nenorocire îndoită; și acestea se vorbesc una cu cealaltă ca să tulbure mintea; iar când sufletul este tulburat fără încetare, Domnul se

îndepărtează de la el și Belial domnește asupra lui.

5. Împliniți dar, copiii mei, poruncile Domnului, și țineți legea Lui; și depărtați-vă de mânie și urâți minciuna, ca Domnul să poată locui în mijlocul vostru și Belial să fugă de la voi. Fiecare dintre voi să vorbească adevărul cu aproapele său, ca să nu cădeți în poftă și rătăcire; ci să fiți în pace, având pe Dumnezeuul păcii, astfel ca nici un război să nu se abată asupra voastră. Iubiți pe Domnul toată viața voastră, și unul pe altul cu o inimă dreaptă. Fiindcă știu că în zilele din urmă vă veți îndepărta de Domnul, și veți întărâta pe Levi la mânie, și veți lupta împotriva lui Iuda; dar nu veți birui asupra lor. Căci un înger al Domnului îi va călăuzi pe amândoi; fiindcă prin ei va rămâne Israel în picioare. Și când vă veți îndepărta de Domnul, veți umbla în toată răutatea, lucrând urâciunile Neamurilor, rătăcindu-vă cu femeile celor păcătoși; iar duhurile de greșală vor lucra în voi cu toată răutatea. Căci am citit în cartea neprihănitului Enoh, că domnul vostru este Satana și că toate duhurile de desfrânare și mândrie îi vor fi supuse lui Levi, ca să întindă o cursă pentru fiii lui Levi, ca să-i facă să păcătuiască înaintea Domnului. Iar fiii mei se vor apropia de Levi și vor păcătui împreună cu ei în toate lucrurile; iar fiii lui Iuda vor fi lacomi, prădând bunurile altora ca leii. De aceea veți fi duși împreună cu ei în robie, și acolo veți avea parte de toate nenorocirile Egiptului și de toată răutatea Neamurilor: și astfel, când vă veți întoarce la Domnul, veți căpăta îndurare, iar El vă va aduce în templul Său, chemând pacea asupra voastră; și din seminția lui Iuda și a lui Levi vi se va înălța mântuirea Domnului; iar El va face război cu Belial și va da țărmurilor noastre răzbunarea biruinței. Va lua robia de la Belial, chiar și sufletele sfinților, va întoarce către Domnul inimile neascultătoare și va da pace veșnică celor care îl cheamă; iar sfinții se vor odihni în Rai, iar cei neprihăniți se vor bucura în noul Ierusalim, care va fi pentru slava Domnului în veci de veci. Și nu va mai cunoaște Ierusalimul pustiirea, nici nu va mai fi dus Israel în robie; căci Domnul va fi în mijlocul lui, locuind printre oameni,²¹ chiar Sfântul lui Israel domnind asupra lor în smerenie și în sărăcie; iar cel care crede în El va domni cu dreptate în ceruri.

6. Și acum, copiii mei, temeți-vă de Domnul și fiți cu băgare de seamă la Satana și la duhurile lui; apropiați-vă de Dumnezeu și de îngerul care mijlocește pentru voi, căci el este un mijlocitor între Dumnezeu și om pentru pacea lui Israel. El va sta împotriva împărăției vrăjmașului; de aceea vrăjmașul caută să nimicească pe toți cei care îl cheamă pe Domnul. Căci el știe că în ziua când Israel va crede,²² împărăția vrăjmașului va lua sfârșit; și însuși îngerul păcii va întări pe Israel, ca să nu cadă în răutate nemăsurată. Și iată că în vremea nelegiuirii lui Israel, Domnul se va îndepărta de la ei și se va duce la cel ce face voia Lui, căci nici unuia dintre îngerii Săi nu îi va fi așa cum îi va fi lui. Și numele Său va fi în orice loc din Israel, iar printre Neamuri – Mântuitor. Înfrânați-vă dar, copiii mei, de la orice lucru rău, și dați la o parte mânia și minciuna, și iubiți adevărul și îndelunga răbdare; iar lucrurile pe care le-ați auzit de la părintele vostru, dați-le și copiilor voștri, pentru ca Părintele Neamurilor să vă primească: căci El este credincios și îndelung răbdător, blând și smerit, și prin faptele Sale învață legea lui

---

21 *Apoc. 21:3.*

22 *Rom. 11:15.*

Dumnezeu. Depărtați-vă dar de orice nelegiuire și lipiți-vă de dreptatea legii Domnului; și îngropați-mă lângă părinții mei.

7. Și după ce a zis aceste lucruri, i-a sărutat și a adormit somnul cel lung. Și fiii săi l-au îngropat, iar după aceea i-au dus oasele lângă Avraam, Isaac și Iacov. Totuși, așa cum le prorocise Dan că vor uita legea Dumnezeului lor și vor fi înstrăinați din țara moștenirii lor și din sămânța lui Israel și de neamul lor, așa s-a întâmplat.

5.8. TESTAMENTUL LUI NEFTALI

DESPRE BUNĂTATEA FIREASCĂ

1. Cuvintele lui Neftali, lucrurile pe care le-a rânduie la vremea morții sale în al o sută treizeci și doilea an al vieții sale. Când fiii săi erau adunați laolaltă, în a șaptea lună, a patra zi a lunii, el, fiind încă sănătos, a dat o petrecere ca să-i veselească. Și după ce s-a sculat dimineața, le-a zis: Voi muri; dar ei nu l-au crezut. Iar el a binecuvântat pe Domnul și a spus cu tărie că după petrecerea de ieri a venit vremea să moară. A început apoi să le spună fiilor lui: Ascultați, copiii mei; voi, fiii lui Neftali, ascultați cuvintele părintelui vostru. M-am născut din Bilha; și fiindcă Rahela s-a purtat cu viclesug și i-a dat-o lui Iacob pe Bilha în locul ei, iar ea m-a născut pe genunchii Rahelei, de aceea mi-au pus numele Neftali. Iar Rahela m-a iubit, pentru că mă născusem pe genunchii ei; și când eram încă tânăr și fraged la trup, ea obișnuia să mă sărute și să-mi spună: tare mult aș vrea să pot avea un frate de-al tău din pântecul meu, asemenea ție. De aceea Iosif era la fel ca mine în toate lucrurile, după rugăciunile Rahelei. Acum dar, mama mea era Bilha, fiica lui Roteu, fratele Deborei, doica Rebecăi, iar ea se născuse într-una și aceeași zi cu Rahela. Iar Roteu era din casa lui Avraam, un haldeu cu frică de Dumnezeu, născut liber și de neam ales; și el a căzut prins și a fost cumpărat de Laban; iar el i-a dat de nevastă pe Ena, roaba sa, iar ea i-a născut o fiică și i-a pus numele Zilpa, după numele satului în care fusese prins. Iar după aceea a născut-o pe Bilha, zicând: Fiica mea e dornică să găsească ce este nou, căci imediat ce s-a născut, Bilha căuta sânul mamei sale.

2. Și pentru că eram iute de picioare ca un cerb, părintele meu Iacov mi-a dat toate sarcinile și mesajele, și m-a binecuvântat ca pe un cerb. Căci așa cum olarul cunoaște vasul și ceea ce se pune în el, și aduce lut pentru el, tot așa și Dumnezeu face trupul în pace cu duhul și după puterea trupului dă El duhul, astfel încât unul nu este mai prejos decât celălalt cu a treia parte dintr-un fir de păr; căci cu greutate și măsură și rânduială este orice făptură a Celui Prea Înalt. Și așa cum olarul știe folosul fiecărui vas, la ce este

de trebuință, tot așa știe și Dumnezeu trupul, cât poate să facă binele și de unde pornește la rău; căci nu este lucru făcut, nici gând pe care Dumnezeu să nu-l cunoască, fiindcă El a făcut pe fiecare om după chipul Său. Lucrarea fiecărui om este după puterea lui; și după mintea lui, așa este lucrarea lui; și după planul lui, așa este și fapta; după inima lui, așa este și gura lui; după ochiul lui, așa este și somnul lui; după sufletul lui, așa este și cuvântul lui, fie în legea Domnului, fie în legea lui Belial. Și așa cum este deosebire între lumină și întuneric, între vedere și auz, tot așa este deosebire între un bărbat și altul, și între o femeie și altă femeie; nici nu se poate spune că este vreo desăvârșire în ceva, fie în ceea ce privește înfățișarea, fie cu privire la alte asemenea lucruri. Fiindcă Dumnezeu a făcut toate lucrurile bune în rânduiala lor, cele cinci simțuri în cap, și a legat gâtul de cap, de asemenea părul pentru o înfățișare plăcută, ba chiar și inima pentru pricepere, pânțele pentru împărțirea stomacului, kalamosul²³ pentru sănătate, ficatul pentru mânie, fierea pentru amărăciune, splina pentru răs, răunchii pentru viclenie, mijlocul pentru putere, coastele pentru închegare, spinarea pentru tărie, și așa mai departe. Astfel dar, copiii mei, fiți rânduși pentru lucruri bune, în temere de Domnul, și nu faceți nimic fără rânduială, din batjocură sau la vreme nepotrivită. Căci dacă îi poruncești ochiului să audă, nu va putea; tot așa, nici voi nu veți putea lucra faptele luminii în întuneric.

3. Nu vă grăbiți dar să vă stricați faptele prin neînfrânare sau să vă înșelați sufletele cu vorbe goale; căci dacă veți tăcea, în curăție de inimă, veți putea să țineți voia lui Dumnezeu și să lepădați voia diavolului. Soarele, luna și stelele nu-și schimbă rânduială lor; astfel dar nici voi să nu schimbați legea lui Dumnezeu în nerânduiala faptelor voastre. Neamurile s-au rătăcit și au părăsit pe Domnul, au schimbat rânduială lor și s-au dus după pietre și animale, urmând duhurilor de rătăcire. Dar voi să nu fiți așa, copiii mei, ci să recunoașteți în întinderea cerului, în pământ și în mare, și în toate lucrurile create, pe Domnul care le-a făcut pe toate, și să nu vă faceți ca Sodoma, care a schimbat rânduială firii sale. Tot așa și Veghetorii [Păzitorii] au schimbat rânduiala firii lor, cei pe care Dumnezeu i-a blestemat la potop și din pricina lor a pustiit pământul, ca să fie nelocuit și sterp.

4. Aceste lucruri vi le spun, copiii mei, fiindcă am citit în sfânta scriere a lui Enoh că și voi vă veți depărta de Domnul, umblând în toată răutatea Neamurilor, și veți face după toată nelegiuirea Sodomei. Iar Domnul va aduce robia asupra voastră, veți sluji dușmanilor voștri și veți fi acoperiți de toată suferința și tot necazul, până când Domnul vă va nimici pe toți. Și după ce veți fi micșorați și împruținați la număr, vă veți întoarce și îl veți mărturisi pe Domnul Dumnezeu vostru; și El vă va aduce înapoi în țara voastră, după milele sale. Și se va întâmpla, după ce vor veni în țara părinților lor, că îl vor uita iarăși pe Domnul și se vor purta cu răutate; iar Dumnezeu îi va împrăstia pe fața întregului, până când va veni îndurarea Domnului, un Om care va lucra neprihănirea și va arăta milă pentru toți cei de departe și pentru toți cei de aproape.

5. Căci în al patruzecilea an al vieții mele, am văzut într-o vedenie că soarele și luna se opriseră pe Muntele Măslinilor, la răsărit de Ierusalim. Și iată că Isaac, tatăl

tatălui meu, ne-a zis: Fugiți și prindeți-le, fiecare după puterea lui; iar cel care le va apuca, ale lui vor fi soarele și luna. Și am alergat toți împreună, și Levi a apucat soarele, iar Iuda a alergat mai repede decât ceilalți și a prins luna, și amândoi au fost ridicați cu ele. Și când Levi a devenit ca soarele, un tânăr i-a dat douăsprezece ramuri de finic; și Iuda era strălucitor ca soarele, iar sub picioarele sale erau douăsprezece raze. Iar Iuda și Levi au alergat și s-au apucat unul pe celălalt. Și iată, un taur pe pământ, având două coarne mari, și o aripă de vultur pe spinare; iar noi am vrut să-l prindem, însă nu am putut. Fiindcă Iosif a alergat mai repede decât noi toți, l-a apucat și s-a ridicat cu el în înălțimi. Iar eu am văzut, căci eram acolo, și iată că ni s-a arătat o carte sfântă, zicând: Asirienii, mezii, perșii, elamiții, ghelaheenii, haldeii, sirienii vor ține în robie cele douăsprezece seminții ale lui Israel.

6. Și iarăși, după șapte luni, l-am văzut pe părintele nostru Iacov stând lângă marea Iamniei, iar noi, fiii lui, eram cu el. Și iată că a trecut o corabie, plină cu carne uscată, fără corăbieri sau cârmaci; iar pe corabie scria Iacov. Iar părintele nostru ne-a zis: Haideți să ne suim în corabie. Și după ce am suit, s-a stârnit o furtună mare și o vijelie de vânt puternic; iar părintele nostru, care ținea cârma, a zburat din mijlocul nostru. Și noi, fiind purtați de furtună, am fost duși pe tot cuprinsul mării; iar corabia s-a umplut de apă și lovită de un val puternic, astfel că a fost aproape ruptă în bucăți. Iar Iosif a fugit cu o barcă mică, iar noi am fost împrăștiați pe douăsprezece scânduri, iar Levi și Iuda erau împreună. De aceea, noi am fost împrăștiați până departe. Apoi Levi, fiind înfășurat în sac, s-a rugat Domnului pentru noi toți. Și îndată ce furtuna a încetat, corabia a ajuns la țarm, în pace. Și iată că a venit părintele nostru Iacov, și ne-am bucurat toți deopotrivă.

7. I-am spus părintelui meu despre aceste două vise; iar el mi-a zis: Aceste lucruri trebuie să se împlinească la vremea lor, după ce Israelul va îndura multe lucruri. Apoi părintele meu mi-a zis: Cred că Iosif trăiește, căci văd că Domnul îl pune întotdeauna la numărul vostru. Și a zis, plângând: Tu trăiești, Iosif, copilul meu, iar eu nu te zăresc, iar tu nu-l vezi pe Iacov care ți-a dat naștere. Și ne-a făcut și pe noi să plângem la aceste vorbe ale lui, și ardeam în inima mea să-i descopăr că fusese vândut, dar m-am temut de frații mei.

8. Iată, copiii mei, v-am arătat vremurile din urmă, că toate se vor întâmpla în Israel. Încredințați-le și voi copiilor voștri, să fie lipiți cu Levi și cu Iuda. Căci prin Iuda se va ridica mântuirea lui Israel, și în el va fi binecuvântat Iacov. Căci prin seminția sa va fi văzut Dumnezeu locuind cu oamenii pe pământ, pentru a mântui pe sămânța lui Israel. Și El va aduna pe cei neprihăniți dintre Neamuri. Dacă veți lucra binele, copiii mei, atât oamenii cât și îngerii vă vor binecuvânta; iar Dumnezeu va fi slăvit prin voi în mijlocul Neamurilor, iar diavolul va fugi de la voi, și fiarele sălbatice se vor teme de voi, iar îngerii vor rămâne cu voi. Căci atunci când un om crește bine un copil, acesta rămâne cu o amintire plăcută; tot așa, o faptă bună va fi o amintire bună la Dumnezeu. Dar pe cel care nu face binele, oamenii și îngerii îl vor blestema, iar Dumnezeu va fi vorbit de rău printre păgâni din pricina lui, iar diavolul îl face pe acesta ca pe unul dintre ai săi, o unealtă deosebită, și orice fiară sălbatică va avea stăpânire asupra lui, iar Domnul îl va

urî. Fiindcă poruncile legii sunt îndoite și trebuie împlinite prin cumpătare. Căci este o vreme pentru om să se împreuneze cu nevasta lui și o vreme să se înfrâneze de la aceasta pentru rugăciune. Astfel dar, sunt două porunci; și dacă nu sunt făcute în rânduiala potrivită, ele aduc păcatul. Tot așa este și cu celelalte porunci. De aceea, fiți înțelepți întru Dumnezeu, și cumpătați, pricepând rânduiala poruncilor și legea fiecărei lucrări, astfel ca Domnul să vă poată iubi.

9. Și după ce le-a încredințat multe asemenea cuvinte, i-a îndemnat să-i ducă oasele la Hebron și să-l îngroape cu părinții săi. Și după ce a mâncat și a băut cu inima veselă, și-a acoperit fața și a murit. Iar fiii săi au făcut după toate lucrurile pe care li le-a încredințat Neftali, părintele lor.

5.9. TESTAMENTUL LUI GAD

DESPRE URĂ

1. Testamentul lui Gad, lucrurile pe care le-a spus fiilor săi în al o sută douăzeci și șaptelea an al vieții sale, zicând: Am fost al șaptelea fiu al lui Iacov și eram viteaz la păzitul turmelor. Eu păzeam turma noaptea; și oricând venea leul sau lupul sau orice fiară sălbatică împotriva stânei, o urmăream și apucând-o de laba piciorului cu mâna și învârtind-o în aer, o aruncam și o azvârleam mai mult de două stadii, și astfel o omoram. Acum, iată că Iosif păștea turmele cu noi de vreo treizeci de zile și, fiind fraged, a căzut bolnav din pricina căldurii. Și s-a întors la Hebron la părintele său, iar acesta l-a pus să se întindă lângă el, fiindcă îl iubea. Și Iosif i-a spus părintelui nostru că fiii Zilpei și ai Silhei omorau cele mai bune dintre animale și le mâncau fără știrea lui Iuda sau Ruben. Fiindcă el văzuse cum am scos un miel din gura ursului, iar pe urs l-am omorât; și am junghiat și mielul, întristat că acesta nu mai putea trăi, și l-am mâncat, iar Iosif i-a spus părintelui nostru. Și am fost mânios pe Iosif din această pricină până în ziua când a fost vândut în Egipt. Și duhul de ură era în mine și nu doream nici să-l văd pe Iosif și nici să-l aud. Iar el ne-a muștrat în față pentru că mâncasem din turmă fără Iuda. Iar părintele nostru a crezut toate lucrurile pe care i le-a spus.

2. Acum îmi mărturisesc păcatul, copiii mei, că adesea am vrut să-lucid, fiindcă îl uram de moarte, și nu se găsea în mine nici o fărâmbă de milă pentru el. Ba l-am urât și mai mult din pricina viselor lui; și l-aș fi șters de pe pământul celor vii, așa cum un vițel înghite iarba pământului. De aceea, eu și Iuda l-am vândut ismaeliților pentru treizeci²⁴ de sicli de aur, iar zece dintre ei i-am ascuns și pe ceilalți douăzeci i-am arătat fraților noștri: și astfel, prin lăcomia mea am fost părtaș pe deplin la pierderea lui. Iar Dumnezeul părinților mei l-a scăpat din mâna mea, ca să nu fac nelegiuire în Israel.

3. Iar acum, copiii mei, ascultați cuvintele adevărului ca să împliniți neprihănirea și

²⁴ Septuaginta menționează douăzeci de sicli de aur, așa cum adevărește și Josephus în Antichitățile iudaice (ii.3.3). De remarcat că Iuda a luat un preț mai „bun” pentru Fiul „lui Iosif”.

toată legea Celui Prea Înalt și să nu vă rătăciți prin duhul de ură, pentru că acesta este un lucru rău în toate faptele oamenilor. Cel care urăște nu suferă nici una dintre lucrările omului: chiar dacă împlinește legea Domnului, el nu îi dă cinste; chiar dacă se teme de Domnul și își găsește plăcerea în ceea ce este drept, el nu îl iubește: necinstește adevărul, pizmuiește pe cel care îi pune calea în rânduială, se bucură de vorbirea de rău, iubește mândria, fiindcă ura i-a orbit sufletul; așa am privit și eu la Iosif.

4. Luați seama dar, copiii mei, la ură; căci ea lucrează nelegiuirea chiar împotriva Domnului: fiindcă nu vrea să asculte de cuvintele poruncilor Sale cu privire la iubirea aproapelui, și păcătuiește împotriva lui Dumnezeu. Căci dacă un frate se poticnește, ea dorește numaidecât să spună lucrul acesta tuturor oamenilor și e nerăbdătoare ca acesta să fie judecat, să fie pedepsit și omorât. Și dacă omul acela e un rob, îl părăște stăpânului său și țese planuri împotriva lui cu toată nenorocirea, ca să-l omoare de se va putea. Fiindcă ura stârnește mereu pizma împotriva celui care nu obosește în facerea de bine, când vede sau aude un asemenea om. Căci așa cum dragostea poate aduce chiar morții la viață și i-ar putea întoarce pe cei care sunt osândiți la moarte, tot așa ura omoară pe cei vii, iar pe cei care sunt învinuiți de un lucru neînsemnat nu i-ar lăsa să trăiască. Fiindcă duhul de ură lucrează împreună cu Satana, prin iuțeala duhului în toate lucrurile, spre moartea oamenilor; dar duhul de dragoste lucrează împreună cu legea lui Dumnezeu prin îndelungă răbdare pentru mântuirea oamenilor.

5. Ura este rea, căci se însoțește totdeauna cu minciuna, vorbind împotriva adevărului; face lucrurile mici să fie mari, ia seama la întuneric ca și cum ar fi lumină și spune dulcelui amar, îndeamnă la vorbire de rău, la luptă, la bătaie și la orice preaplin de rău; și umple inima cu otravă diavolească. Și vă spun aceste lucruri cunoscându-le, copiii mei, ca să fugiți de ură și să vă lipiți de dragostea Domnului. Neprihănirea alungă ura, smerenia nimicește ura. Fiindcă acela care este drept și smerit se rușinează să facă rău, muștrat fiind nu de un altul, ci chiar de inima lui, fiindcă Domnul vede gândul lui: el nu vorbește împotriva nici unui om, fiindcă teama de Cel Prea Înalt biruiește ura. Căci, temându-se să nu păcătuiască împotriva Domnului, acela nu va face rău nici unui om, nici măcar cu gândul. Aceste lucruri le-am învățat în cele din urmă, după ce m-am pocăit de fapta mea cu Iosif. Fiindcă adevărata pocăință, cu evlavie, stârpește necredința și alungă întunericul și luminează ochii și dă pricepere sufletului și călăuzește mintea spre mântuire; iar acele lucruri pe care nu le-a învățat de la vreun om, le cunoaște prin pocăință. Fiindcă Dumnezeu a adus asupra mea o boală de inimă; și dacă nu ar fi fost rugăciunile părintelui meu Iacov, cu greu duhul meu n-ar fi plecat de la mine. Căci omul este pedepsit cu lucrurile în care păcătuiește. Fiindcă așa cum inima mea era pornită fără milă împotriva lui Iosif, tot așa am suferit și eu fără milă în inima mea, și am fost judecat vreme de unsprezece luni, tot atât cât ținusem pizmă pe Iosif până a fost vândut.

6. Și acum, copiii mei, fiecare dintre voi să iubească pe fratele lui și îndepărtați ura din inimile voastre, iubindu-vă unul pe altul cu fapta și cu vorba și cu vrerea sufletului. Căci în fața părintelui nostru vorbeam blând cu Iosif; dar după ce plecam, duhul de ură îmi întuneca mintea și îmi tulbura sufletul ca să-l omor. Iubiți-vă dar unul pe altul cu toată inima; iar dacă un om păcătuiește împotriva voastră, spuneți-i lucrul

acesta cu blândete, alungați otrava urii și nu lăsați viclenia să vi se cuibărească în suflet. Iar dacă el mărturisește și se pocăiește, iertați-l; iar dacă nu recunoaște, nu vă certați cu el, ca să nu jure și astfel să păcătuiți de două ori. Să nu audă străinul tainele voastre atunci când vă certați, ca să nu vă urască și să devină dușmanul vostru și să înfăptuiască un mare păcat împotriva voastră; căci de multe ori vă va vorbi cu viclenie sau vă va înșela cu răutate, luând otravă chiar de la sine. De aceea, dacă nu recunoaște și este osândit și dat de rușine și făcut să tacă, nu îl mai ispitiți. Fiindcă acela care nu recunoaște se pocăiește, ca să nu mai facă rău împotriva voastră; ba mai mult, vă va cinsti și se va teme de voi, și va fi în bună înțelegere cu voi. Dar dacă va fi fără rușine și va stărui în nelegiuire, chiar și atunci iertați-l din inimă și lăsați-i răzbunarea în seama lui Dumnezeu.

7. Dacă unui om îi va merge mai bine decât vouă, nu vă întristați, ci rugați-vă și pentru el, ca să îi meargă pe deplin bine. Fiindcă poate așa se cuvine să faceți; iar dacă acel om va fi înălțat și mai mult, nu fiți pizmași, ci amintiți-vă că orice trup va muri: și lăudați pe Dumnezeu, care dă lucruri bune și de folos tuturor oamenilor. Căutați judecățile Domnului și astfel mintea vi se va odihni și va afla pacea. Și chiar dacă un om se va îmbogăți pe căi nedrepte, ca Esau, fratele părintelui meu, voi să nu fiți pizmași; ci așteptați sfârșitul pe care îl va aduce Domnul. Căci fie va lua bunurile Sale de la cel rău, fie le lasă celui care se pocăiește, sau pune deoparte pedeapsa veșnică pentru cel care nu se pocăiește. Fiindcă săracul care nu este pizmaș, ci mulțumește Domnului, este bogat în mijlocul tuturor oamenilor, fiindcă nu are față de oameni pizma cea plină de răutate. Îndepărtați dar ura din sufletele voastre și iubiți-vă unul pe altul în curăție de inimă.

8. Și să spuneți și voi aceste lucruri copiilor voștri, ca să cinstească pe Iuda și pe Levi, căci din ei va ridica Domnul un Mântuitor pentru Israel.²⁵ Fiindcă știu că la urmă copiii voștri se vor depărta de ei și vor umbla înaintea Domnului în toată răutatea și stricăciunea și nelegiuirea. Și după ce s-a odihnit puțină vreme, le-a zis iarăși: Copiii mei, ascultați pe părintele vostru, și îngropați-mă lângă părinții mei. Și apoi și-a tras picioarele și a adormit în pace. Iar după cinci ani l-au dus și l-au așezat în Hebron, cu părinții săi.

---

25 Sfânta Fecioară Maria era din neamul lui Iuda, dar era înrudită și cu Levi (Luca 1:36). Compară cu Ieremia 33:20-22.

5.10. TESTAMENTUL LUI AȘER

DESPRE CELE DOUĂ FEȚE ALE PATIMII ȘI VIRTUȚII

1. Testamentul lui Așer, lucrurile pe care le-a spus fiilor săi în al o sută douăzecilea an al vieții sale. Pe când era încă sănătos, el le-a zis: Dați ascultare părintelui vostru, voi, fiii lui Așer, și vă voi spune tot ce este drept înaintea lui Dumnezeu. Două căi a dat Dumnezeu fiilor oamenilor, și două feluri de gândire, și două feluri de a lucra, și două locuri, și două sfârșituri. De aceea, toate lucrurile sunt câte două, unul potrivindu-se cu celălalt. Sunt două căi, cea a binelui și cea a răului, iar cu ele sunt două feluri de gândire în pieptul nostru, făcând deosebire între ele. De aceea, dacă sufletul își găsește plăcerea în bine, toate faptele sale sunt neprihănite; și chiar dacă păcătuiește, se pocăiește numaidecât. Fiindcă având mintea ațintită asupra neprihănirii și dând la o parte răutatea, el răstoarnă răul și smulge din rădăcină păcatul. Dar dacă mintea sa se îndreaptă către rău, toate faptele sale sunt cu răutate și alungă binele, și ia la sine răul și este stăpânit de Belial; și chiar dacă lucrează binele, îl strică în rău. Căci ori de câte ori începe să facă ceea ce pare a fi bine, sfârșește prin a lucra răul, văzând că otrava unui duh rău umple comoara diavolului.

2. Astfel că este, spune el, un suflet care rostește binele din pricina răului, și sfârșitul acestei fapte este stricăciunea. Este omul care nu are îndurare față de cel ce slujește răului; și lucrul acesta are două fețe, dar este în întregime rău. Si apoi este omul care iubește pe cel ce lucrează răul; și acesta sălășluiește în rău, căci alege chiar să moară pentru rău; și cu privire la această faptă, este vădit că ea are doua fețe, dar este în întregime o lucrare rea. Și deși este dragoste, nu este în adevărat decât o stricăciune care ascunde răul, tot așa cum numele pe care îl poartă pare bun, dar sfârșitul acelei fapte este îndreptat către rău. Un altul fură, lucrează cu nedreptate, jefuiește, înșeală, și totuși îi este milă de cel sărac: și acest lucru este cu două fețe, dar este în întregime rău. Înșelând pe aproapele său, îl întărește pe Dumnezeu, jură strâmb împotriva Celui Prea Înalt, și cu

toate acestea îi este milă de cel sărac: îl nesocotește și îl întărită pe Domnul care a dat legea, și îl mângâie pe cel sărac; el pângărește sufletul și veselește trupul; el ucide pe mulți și are milă de puțini: și acesta are două fețe. Un altul săvârșește adulter și desfrânează, și se înfrânează de la cărnuri; totuși, în postul său lucrează răul și prin puterea sa și cu bogăția sa strică pe mulți, și din răutatea sa fără măsură împlinește poruncile: și lucrul acesta are două fețe, dar este în întregime rău. Astfel de oameni sunt ca porcii sau iepurii de casă; fiindcă ei sunt pe jumătate curați, dar în fapt sunt necurați. Căci așa a spus Dumnezeu în Tablele Cerești.

3. De aceea, copiii mei, să nu aveți două fețe, asemenea lor, una a bunătății și alta a răutății; ci lipiți-vă numai de bunătate, fiindcă în bunătate își găsește Dumnezeu odihna, și oamenii o doresc. Fugiți de răutate, nimicindu-l pe diavol prin faptele voastre bune; fiindcă aceia care au două fețe nu slujesc lui Dumnezeu, ci poftelor lor, astfel încât să fie pe placul lui Belial și al oamenilor ca ei.

4. Fiindcă oamenii buni, chiar și cei cu o singură față, chiar dacă aceia care au două fețe cred că aceștia greșesc, sunt drepti înaintea lui Dumnezeu. Pentru că mulți, omorându-i pe cei răi, fac două lucrări, una rea printr-una bună; dar aceasta este în întregime bună, căci a smuls-o din rădăcină și a nimic-o pe cea rea. Un om urăște pe cel ce arată milă și face rău desfrânatului și hoțului: și acesta este cu două fețe, dar lucrarea este în întregime bună, fiindcă acesta urmează exemplul Domnului, căci nu primește ceea ce pare a fi bine împreună cu ceea ce este cu adevărat rău. Un altul nu dorește să vadă zile bune împreună cu cei care se răzvrătesc, ca să nu-și spurce gura și să-și necinstească sufletul; și acesta este cu două fețe, dar este în întregime bun, căci astfel de oameni sunt asemenea cerbilor și căprioarelor, fiindcă în sălbăticie ei par a fi necurați, dar sunt pe deplin curați; fiindcă ei umblă în râvnă pentru Dumnezeu și se înfrânează de la ceea ce Dumnezeu urăște și osândește prin poruncile Sale, și țin răul departe de bine.

5. Vedeți dar, copiii mei, cum se face că sunt câte două părți în toate lucrurile, una împotriva celeilalte, și una este ascunsă de cealaltă. Moartea urmează vieții, căderea urmează slavei, noaptea zilei și întunericul luminii; și toate lucrurile sunt supuse zilei și lucrurile drepte sunt supuse vieții: de aceea și viața veșnică este în urma morții. Nu se poate spune că adevărul este minciună, nici că binele este rău; fiindcă tot adevărul este supus luminii, așa cum toate lucrurile sunt supuse lui Dumnezeu. Toate aceste lucruri le-am arătat în viața mea și nu m-am depărtat de adevărul Domnului, ci am cercetat poruncile Celui Prea Înalt, căutând, cu o singură față, după toată puterea mea, să împlinesc binele.

6. De aceea, luați aminte și voi, copiii mei, la poruncile Domnului, urmărind adevărul, având o singură față, fiindcă aceia care au două fețe vor primi pedeapsă îndoită. Să urâți duhurile de greșeală care se luptă împotriva oamenilor. Țineți legea Domnului și nu socotiți răul la fel ca binele; ci uitați-vă la lucrul care este cu adevărat bun și împliniți-l în toate poruncile Domnului, purtându-vă ca înaintea Lui și odihnindu-vă întru El: căci planurile pe care le urmăresc oamenii arată neprihănirea lor, și să deosebiți pe îngerii Domnului de îngerii lui Satana. Căci dacă sufletul se depărtează

tulburat, este chinuit de duhul rău pe care îl slujește, de asemenea, poftele și faptele rele; dar dacă în liniște și cu bucurie îl cunoaște pe îngerul păcii, acesta îl va mângâia în viață.

7. Să nu ajungeți, copiii mei, ca Sodoma, care nu i-a cunoscut pe îngerii Domnului și a pierit pentru vecie. Fiindcă știu că veți păcătui și veți fi dați în mâinile vrăjmașilor voștri, și țara voastră va fi pustiită, iar voi veți fi împrăștiați în cele patru colțuri ale pământului. Și veți fi vorbiți de rău în împrăștiere, ca apa cea fără de folos, până când Cel Prea Înalt va veni pe pământ; și El va veni asemenea unui om, mâncând și bând cu oamenii, și zdrobind capul balaurului, prin apă. El va mântui pe Israel și toate popoarele, Dumnezeu vorbind în chip de om. De aceea, să spuneți aceste lucruri copiilor voștri, ca să asculte de El. Fiindcă am citit în Tablele Cerești că într-adevăr nu veți asculta de El și veți lucra cu nelegiuire împotriva Lui, neluând seama la legea lui Dumnezeu, ci la poruncile oamenilor. De aceea, veți fi împrăștiați ca Gad și Dan, frații mei, care nu își vor cunoaște pământurile, seminția și limba. Dar Domnul vă va strânge laolaltă în credință, prin nădejdea milei Sale blânde, din pricina lui Avraam, Isaac și Iacov.

8. Și după ce le-a spus aceste lucruri, el le-a poruncit, zicând: În Hebron să mă îngropați. Și a căzut într-un somn liniștit și a murit; iar după aceasta fiii lui au făcut așa cum le poruncise, și l-au dus și l-au îngropat cu părinții lui.

5.11. TESTAMENTUL LUI IOSIF

DESPRE CUMPĂTARE

1. Testamentul lui Iosif. Chiar înainte de a muri, i-a chemat pe fiii săi și pe frații săi laolaltă și le-a spus: Copiii și frații mei, luați aminte la Iosif, preaiubitul lui Israel; dați ascultare, fiii mei, părintelui vostru. Am văzut în viața mea pizmă și moarte, și nu m-am depărtat de adevărul Domnului. Acești frați ai mei m-au urât, iar Domnul m-a iubit: ei au căutat să mă omoare, iar Dumnezeuul părinților mei m-a ocrotit: ei m-au coborât în groapă, iar Cel Prea Înalt m-a ridicat iarăși: am fost vândut ca rob, dar Domnul m-a făcut slobod: am fost dus în robie, iar brațul Său cel puternic mi-a venit în ajutor: am flămânzit și Domnul însuși m-a hrănit: am fost singur și Dumnezeu m-a mângâiat: am fost bolnav și Cel Prea Înalt a venit la mine; am fost în închisoare și

Mântuitorul și-a îndreptat fața către mine; în lanțuri, și El m-a mântuit; în mijlocul osânderilor El mi-a ținut partea; în mijlocul vorbelor de ocară ale egiptenilor, El m-a mântuit; în mijlocul pizmei și vicleniei. El m-a înălțat.

2. Și astfel Potifar²⁶, căpetenia bucătarilor lui Faraon, mi-a încredințat casa lui și am avut de luptat împotriva unei femei fără rușine, care mă îndemna să păcătoiesc cu ea; dar Dumnezeuul părintelui meu Israel m-a păzit de focul cel aprins. Am fost aruncat în temniță, am fost bătut, am fost batjocorit; iar Domnul mi-a îngăduit să capăt trecere în ochii păzitorului temniței. Căci El cu nici un chip nu-i va părăsi pe cei ce se tem de El, nici în întuneric, nici în lanțuri, nici în încercări, nici în lipsuri. Căci Dumnezeu nu este rușinat ca omul sau temător ca fiul omului, nici slab ca unul născut pe pământ, nici nu poate fi dat la o parte; ci El este pretutindeni aproape și mângâie în felurite chipuri, depărtându-se pentru o vreme ca să încerce hotărârea sufletului. Prin zece ispite m-a încercat și pe toate le-am suferit; căci suferința este o mare bucurie, iar răbdarea aduce multe lucruri bune.

3. De câte ori m-a amenințat femeia egipteancă cu moartea! De câte ori m-a pedepsit, ca apoi să mă cheme înapoi și să mă amenințe când nu voiam să mă însoțesc cu ea! Și mi-a zis: Tu vei fi domnul meu și a tot ce îmi aparține, dacă mi te vei da, și vei fi ca stăpânul nostru. De aceea mi-am amintit de cuvintele părinților părintelui nostru Iacov și am intrat în odaia mea și m-am rugat Domnului; și am postit în acei șapte ani și m-am înfățișat înaintea stăpânului meu ca unul plâpând, fiindcă aceia care postesc din pricina lui Dumnezeu se fac frumoși la chip. Iar dacă îmi dădea cineva vin, nu îl beam; și am postit vreme de trei zile și mi-am luat haina și am dat-o celor săraci și bolnavi. Și l-am căutat pe Domnul devreme și am plâns pentru femeia egipteancă din Memfis, căci ea mă tulbura fără încetare, și a venit la mine seara ca și cum voia să mă viziteze; iar mai întâi, fiindcă nu avea nici un copil de parte bărbătească, s-a prefăcut că mă socotește ca pe un fiu. Și m-am rugat Domnului și ea a născut un copil de parte bărbătească; de aceea, pentru o vreme m-a îmbrățișat ca pe un fiu, iar eu nu am știut. La urmă, a căutat să mă atragă la desfrânare. Iar când am înțeles aceasta, m-am întristat de moarte; iar când a plecat mi-am venit în fire și am plâns pentru ea multe zile, căci am văzut viclenia și înșelătoria ei. Și am rostit înaintea ei cuvintele Celui Prea Înalt, pentru ca, dacă se va putea, să se întoarcă de la pofta ei rea.

4. De câte ori a încercat ea să mă lingușească prin cuvinte ca ale unui sfânt, cu meșteșug în vorbire, lăudându-mi curăția înaintea bărbatului ei, dar încercând să mă piardă atunci când eram singuri. Mă lăuda înaintea tuturor că sunt curat, iar în taină îmi spunea: Nu te teme de bărbatul meu; căci el este pe deplin încredințat de curăția ta, astfel încât chiar dacă i-ar spune cineva despre noi, nu ar crede cu nici un chip. Pentru toate aceste lucruri m-am întins la pământ, îmbrăcat în sac, și am rugat fierbinte pe Dumnezeu ca Domnul să mă mântuiască de femeia egipteancă. Și atunci când nu a avut nici o izbândă, ea a venit iarăși la mine cerându-mi învățătură, ca să afle cuvântul Domnului. Și mi-a zis: Dacă vrei să-mi părăsesc idoli, lasă-te înduplecat de mine și eu îl voi

26 Ortografia grecească este aici Φωτιφap, iar în ultimele două capitole Πεπεφρις. Prima este asemănătoare formei ebraice, iar cea de-a doua mai apropiată de forma din Septuaginta, Πεπεφρης.

îndupleca pe bărbatul meu să se depărteze de idolii lui, și vom umbla în legea Domnului tău. Iar eu i-am zis: Domnul nu voiește ca aceia care se tem de El să fie în necurăție, nici nu găsește plăcere în cei care săvârșesc adulter. Ea nu s-a mâniat, tânjind să-și îplinească dorința cea rea. Iar eu am continuat să postesc și să mă rog chiar mai mult, ca Domnul să mă scape de ea.

5. Și iarăși, altă dată, ea mi-a zis: Dacă nu vei săvârși adulter, îl voi omori pe bărbatul meu și astfel te voi lua să-mi fii bărbat după lege. Eu, când am auzit aceasta, mi-am rupt haina și am zis: Femeie, teme-te de Domnul și nu face această faptă rea, ca să nu fii nimicită; căci voi descoperi gândul tău necurat tuturor oamenilor. De aceea, plină de teamă, ea m-a rugat să nu descopăr nimănui răutatea ei. Și a plecat, potolindu-mă cu daruri și trimițându-mi orice lucru plăcut fiilor oamenilor.

6. Și mi-a trimis mâncăruri cu descântece. Iar când a venit famenul care mi le-a adus, mi-am ridicat privirea și am văzut un om înspăimântător, dându-mi împreună cu mâncarea o sabie, și am priceput că planul ei era ca să-mi înșele sufletul. Și după ce a plecat, am plâns, și nu m-am atins de nici una dintre bucatele ei. Astfel că, după o zi, a venit la mine și văzând bucatele, mi-a zis: Ce înseamnă aceasta, că nu te-ai atins de mâncare? Iar eu i-am răspuns: Pentru că tu ai umplut-o cu moarte; și cum ai spus: Nu mă apropii de idoli, ci numai de Domnul? Acum dar, să știi că Dumnezeuul părintelui meu mi-a descoperit printr-un înger răutatea ta, și am ținut-o ca să te înduplec, pentru ca văzând-o să te pocăiești. Dar ca să priceapă că răutatea celor păcătoși nu are nici o putere asupra celor ce se tem de Dumnezeu în curăție, am luat-o și am mâncat-o înaintea ei, zicând: Dumnezeuul părinților mei și îngerul lui Avraam vor fi cu mine. Și a căzut la picioarele mele cu fața la pământ și a plâns; și am ridicat-o și am muștrat-o, iar ea a fâgăduit să nu mai facă această fărădelege.

7. Dar pentru că era pornită în inima ei să înfăptuiască această spurcăciune cu mine, a suspinat și fața i s-a întristat. Și când a văzut-o bărbatul ei, a întrebat-o: De ce îți este fața întristată? Iar ea a răspuns: Am o durere în inimă, iar gemetele duhului meu mă chinuiesc; și astfel el a mângâiat-o, deși nu era bolnavă. Apoi a fugit la mine pe când bărbatul ei era plecat, și mi-a zis: Mă voi spânzura sau mă voi arunca într-o fântână, ori de pe o stâncă, dacă nu mi te vei da. Și când am văzut că duhul lui Belial o tulbură, m-am rugat Domnului, iar ei i-am spus: De ce ești tulburată și neliniștită, orbită de păcate? Nu uita că, dacă te vei omori, Seton, țiitoarea bărbatului tău, vrăjmașa ta, îi va bate pe copiii tăi și îți va șterge pomenirea de pe fața pământului. Iar ea mi-a răspuns: Iată deci că mă iubești; acest lucru îmi este de ajuns, că ții la viața mea și la copiii mei: aștept să îmi împlinesc dorința. Și ea nu știa că din pricina Dumnezeuului meu vorbisem eu astfel, iar nu din pricina ei. Căci dacă un om a căzut în patima unei dorințe rele, atunci a fost robit de aceasta, așa cum era și ea. Și dacă aude vreun lucru bun despre patima de care a fost biruit, îl adaugă la dorința lui păcătoasă.

8. Vă spun, copiii mei, că era cam pe la ceasul al șaselea când a plecat de la mine; și mi-am plecat genunchii înaintea Domnului toată ziua, și apoi toată noaptea; și în zori m-am ridicat plângând și rugându-mă să fiu mântuit de femeia egipteană. În cele din urmă, ea m-a apucat de haine, trăgându-mă cu putere ca să mă împreunez cu ea. De

aceea, când am văzut că în nebunia ei îmi ținea hainele cu putere, am fugit de acolo dezbrăcat. Iar ea m-a învinuit pe nedrept înaintea bărbatului ei, iar egipteanul m-a aruncat în temniță în casa lui; iar a doua zi, după ce m-a biciuit, egipteanul m-a trimis în temniță în casa lui. De aceea, pe când eram eu în lanțuri, femeia egipteancă a căzut bolnavă de supărare și mă asculta cum cântam laude Domnului când eram în locuința întunericului; cu glas plin de bucurie mă veseleam și slăveam pe Dumnezeuul meu pentru că astfel fusesem mântuit de femeia egipteancă.

33

9. De câte ori a trimis să mi se spună: Împlinește-mi dorința și te voi slobozi din lanțurile tale și te voi scăpa de întuneric! Și nici chiar în gând nu i-am cedat. Căci Dumnezeu iubește pe acela care, în groapa întunericului, postește întru curăție, iar nu pe cel care în odăi de taină trăiește bine, fără înfrânare. Și oricui trăiește în curăție și dorește slava, și dacă Cel Prea Înalt știe că îi este de trebuință, i-o va da, așa cum mi-a dat-o și mie. De câte ori, deși era bolnavă, a venit la mine la ceasuri de taină, ascultându-mi glasul când mă rugam! Și când îi auzeam gemetele, rămâneam liniștit. Fiindcă atunci când eram în casa ei, adesea își dezgolea brațele și sânii și picioarele, ca să cad înaintea ei; căci era foarte frumoasă și minunat împodobită ca să mă înșele. Iar Domnul m-a păzit de uneltirile ei.

10. Vedeți dar, copiii mei, ce lucruri mari lucrează răbdarea și rugăciunea cu post. Și dacă veți urmări cumpătarea și curăția, cu răbdare și smerenie în inimă, Domnul va locui printre voi, căci El iubește cumpătarea. Și oriunde locuiește Cel Prea Înalt, chiar dacă omul are parte de pizmă sau robie sau ocară, Domnul care locuiește întru el, din pricina cumpătărilor sale, nu numai că îl va izbăvi de rău, ci îl va înălța și preamări, așa cum a făcut cu mine. Căci omul este ocrotit în toate căile lui, fie în fapte, fie în vorbe sau în gânduri. Fiindcă știam că toate lucrurile vor trece, și m-am înfrânat și i-am cinstit pe frații mei; și pentru că mă temeam de ei, mi-am păstrat cumpătul atunci când am fost vândut și nu le-am descoperit ismaeliților neamul în care mă născusem, că eram fiul lui Iacov, un om mare și puternic.

11. Să aveți dar și voi teamă de Domnul în toate lucrările voastre și să cinstiți pe frații voștri. Fiindcă oricine lucrează legea Domnului va fi iubit de El. Și când am ajuns la Indocolipte cu ismaeliții, ei m-au întrebat și le-am răspuns că eram un rob din casa lor, ca să nu-i dau de rușine pe frații mei. Iar cel mai bătrân dintre ei mi-a spus: Tu nu ești rob, căci chiar și înfățișarea ta te dă de gol. Și m-a amenințat cu moartea. Dar eu am spus că eram robul lor. Acum, când am ajuns în Egipt, s-au certat cu privire la mine, care dintre ei să mă cumpere și să mă ia cu el. De aceea, au găsit toți de cuviință să mă lase în Egipt la un negustor din breasla lor, până se vor întoarce cu mărfuri. Iar Domnul mi-a dat trecere în ochii negustorului, astfel că el mi-a dat în grijă casa lui. Iar Domnul l-a binecuvântat prin mine, i-a înmulțit argintul și aurul și am stat cu el trei luni și cinci zile.

12. Cam în vremea aceea a trecut nevasta din Memfis a lui Potifar, cu mare alai, și și-a aruncat privirea asupra mea, fiindcă famenii ei îi spusese despre mine. Iar ea i-a spus bărbatului ei despre negustor, că se îmbogățise datorită unui tânăr iudeu, zicându-i: Se spune că într-adevăr a fost furat din țara Canaanului. Acum dar, du-l la judecată și ia-l

pe tânărul iudeu ca să-ți fie ispravnic; astfel te va binecuvânta Dumnezeuul iudeilor, căci harul din cer este asupra lui.

13. Potifar a fost înduplecat de vorbele ei și a poruncit să fie adus negustorul, și i-a zis: Ce aud, că furi suflete din țara iudeilor și îi vinzi ca robi? Negustorul a căzut cu fața la pământ și s-a rugat de el, zăcând: Te rog fierbinte, domnul meu, nu știu despre ce vorbești. Iar el i-a zis: De unde este slujitorul tău iudeu? Iar el i-a răspuns: Ismaeliții mi l-au încredințat până se vor întoarce. Dar el nu l-a crezut, ci a poruncit să fie dezbrăcat și bătut. Iar când el a stăruit în spusele lui, Potifar a zis: să fie adus tânărul. Și când am fost adus, am făcut o plecăciune înaintea căpeteniei famenilor – căci era al treilea în rang după Faraon, fiind căpetenia tuturor famenilor, și având neveste și copii și țiitoare. M-a luat la o parte și m-a întrebat: Ești rob sau slobod? Iar eu i-am răspuns: Sunt rob. Iar el mi-a zis: Al cui rob ești? Iar eu i-am răspuns: Al ismaeliților. Și iarăși m-a întrebat: Cum ai ajuns robul lor? Iar eu i-am zis: M-au cumpărat din țara Canaan. Dar el nu m-a crezut și a zis: Minți. Și a poruncit să fiu dezbrăcat și bătut.

14. Acum dar, femeia din Memfis privea printr-o fereastră când eram bătut și a trimis la bărbatul ei să i se spună: Judecata ta este nedreaptă; căci tu pedepsești un om slobod care a fost furat, ca și cum ar fi un tâlhar. Și văzând că nu scot nici o altă vorbă deși eram bătut, a poruncit să fim ținuti sub pază, până când, a spus el, vor veni cei al căroră este băiatul. Și nevasta lui i-a spus: de ce ții în temniță acest copil de neam ales, care ar trebui mai degrabă să fie slobozit și să te slujească? Căci ea voia să mă vadă umblând după dorința de păcat, iar eu eram necunoscător de aceste lucruri. Atunci el i-a zis nevastei sale: Nu este după obiceiul egiptenilor să ia ce este al altora, înainte să fie aduse dovezi. A spus aceasta cu privire la negustor și la mine, că trebuie să fiu întemnițat.

15. Acum, după douăzeci și patru de zile au venit ismaeliții; și fiindcă auziseră că părintele meu Iacov mă jelește, mi-au zis: Cum se face că ne-ai spus că ești rob? Și iată, am aflat că ești fiul unui ora puternic din țara Canaanului, iar părintele tău bocește după tine în sac. Și din nou mi-a venit să plâng, dar m-am înfrânat, ca să nu dau de rușine pe frații mei. Și am zis: Nu știu, sunt rob. Apoi s-au sfătuit să mă vândă, ca să nu fiu găsit în mâinile lor. Căci se temeau de Iacov, ca să nu se răzbune pe ei cu moarte. Fiindcă se auzise că era puternic înaintea Domnului și a oamenilor. Atunci negustorul le-a zis: Scăpați-mă de judecata lui Potifar. De aceea, ei au venit și m-au cerut, zicând: A fost cumpărat de noi cu bani. Și el ne-a dat drumul.

16. Acum, femeia din Memfis m-a arătat bărbatului ei ca să mă cumpere. Fiindcă am auzit, spuse ea, că vor să-1 vândă. Și a trimis un famen la ismaeliți și le-a cerut să mă vândă: și fiindcă el nu voia să se tocmească cu ei, s-a întors. Astfel că după ce famenul i-a încercat, i-a adus la cunoștință stăpânei sale că aceștia cereau un preț mare pentru robul lor. Ea a trimis un alt famen, zicând: Chiar dacă vor cere două mine de aur, să nu te uiți la bani; cumpără băiatul și adu-1 aici. Și el le-a dat optzeci de monezi de aur pentru mie și i-a spus stăpânei sale că o sută de monezi fuseseră plătite pentru mine. Și când am văzut aceasta, m-am înfrânat, pentru ca famenul să nu fie pedepsit.

17. Vedeți, copiii mei, ce lucruri mari am răbdat ca să nu-i dau de rușine pe frații

mei. Să vă iubiți și voi unul pe altul și acoperiți-vă greșelile unul altuia cu îndelungă răbdare. Căci Dumnezeu găsește plăcere în unitatea fraților și în hotărârea unei inimi care urmărește dragostea. Și când frații mei au venit în Egipt și au văzut că le-am dat înapoi banii și nu i-am ocărât, ba chiar că i-am mângâiat, și că după moartea lui Iacov i-am iubit și mai mult și am făcut toate lucrurile pe care le-a poruncit, atunci ei s-au minunat. Căci nu am lăsat să li se facă nici cel mai mic rău; și le-am dat din tot ce aveam. Copiii lor au fost copiii mei, iar copiii mei au fost ca și slujitorii lor; viața lor a fost viața mea, și toată suferința lor a fost suferința mea, și orice boală a lor a fost neputința mea. Pământul meu a fost pământul lor, sfatul meu a fost sfatul lor și nu m-am înălțat în mijlocul lor cu trufie din pricina slavei mele pământești, ci am fost printre ei ca unul dintre cei mai neînsemnați.

18. Dacă și voi veți umbla în poruncile Domnului, copiii mei, El vă va înălța și vă va binecuvânta cu lucruri bune pentru vecie. Și dacă va căuta cineva să vă facă rău, rugați-vă pentru el cu facere de bine și veți fi răscumparați de Domnul din orice rău. Căci iată, vedeți că prin îndelungă răbdare am luat de nevastă chiar pe fiica stăpânului meu.²⁷ Și odată cu ea am primit o sută de talanți de aur, căci Domnul i-a făcut să mă slujească. Și El mi-a dat și frumusețe, ca o floare deasupra celor frumoși din Israel; și m-a ținut în viață până la o vârstă înaintată, cu putere și frumusețe, fiindcă în toate lucrurile eram ca Iacov.

19. Ascultați, copiii mei, și vedeniile pe care le-am văzut. Erau douăsprezece căprioare care pășteau, și nouă erau împărțite și împrăștiate pe câmp, ca și celelalte trei. Și am văzut că din Iuda s-a născut o fecioară care purta o haină de in²⁸, și din ea a ieșit un Miel fără pată, și la dreapta Lui era ceva asemenea unui leu; și toate fiarele au alergat împotriva Lui, iar mielul le-a birit, le-a nimicit, și le-a călcat în picioare. Și din pricina Lui s-au bucurat îngerii și oamenii și întreg pământul. Și aceste lucruri se vor împlini la vremea lor, în zilele din urmă. De aceea, copiii mei, țineți poruncile Domnului și dați cinste lui Iuda și Levi; căci din ei vi se va înălța Mielul lui Dumnezeu, mântuind prin har toate Neamurile și pe Israel. Fiindcă împărăția Lui este o împărăție veșnică, ce nu va fi clintită; dar împărăția mea printre voi va avea sfârșit asemenea colibeii unui străjer, care după trecerea verii nu se va mai vedea.

20. Știu că după moartea mea egiptenii vă vor face rău, dar Dumnezeu va fi de partea voastră și vă va aduce acolo unde le-a promis părinților voștri. Dar să-mi duceți oasele cu voi²⁹; căci atunci când îmi vor fi luate oasele, Domnul va fi cu voi în lumină, iar Belial va fi în întuneric cu egiptenii. Și duceți-o pe Zilpa, mama voastră, și așezați-o alături de Bilha, lângă hipodrom, alături de Rahela.³⁰ Și după ce a spus aceste lucruri, și-a

27 În Targ. Ps. Ion. la Fac. 41:45 este oferită o altă relatare: „Și i-a dat de nevastă pe Asenath, pe care Dina a născut-o în Sihem, și a crescut-o nevasta lui Potifar, domnul din Tanes.”

28 Această haină de in indică legătura cu seminția preoțească. Sf. Luca (1:36) o numește într-adevăr pe Fecioară rudă a Elisabetei. Asupra acestei asocieri între vechea seminție sacerdotală și noua regalitate a lui Mesia, vezi de ex. Proto-Evanghelia lui Iacob, cap. 6, 7, 9; Augustin, Contra Faustum, xxiii. 4; Epifanie, Hoerr., lxxviii. 13.

29 Vezi Testamentul lui Simeon 8 și Cartea Jubileelor 46. Relatarea înmormântării lui Iosif în Targ. Ps. Ion. la Fac. 50:26 este: „Și Iosif a murit, în vârstă de o sută zece ani; și l-au îmbălsămat, l-au pus într-un sicriu și l-au scufundat în mijlocul Nilului din Egipt.”

30 Vezi Fac. 48:7, Septuaginta.

întins picioarele și a adormit somnul cel lung. Și tot Israelul l-a jelit, și tot Egiptul, cu mare bocet. Căci i-a iubit chiar și pe egipteni ca pe propriile lui mădulare, și le-a arătat bunătate, ajutându-i în orice lucrare, și cu orice sfat, și în orice lucru.

5.12. TESTAMENTUL LUI VENIAMIN

DESPRE INIMA CURATĂ

1. Istorisirea cuvintelor lui Veniamin, pe care le-a făcut cunoscute fiilor săi, după ce a trăit o sută douăzeci de ani. Și i-a sărutat și le-a zis: Așa cum Isaac i s-a născut lui Avraam în al o sutălea an al vieții lui, tot așa m-am născut și eu lui Iacov. Acum, pentru că Rahela a murit când mi-a dat naștere, nu aveam lapte; de aceea, am fost alăptat de Bilha, roaba ei. Fiindcă Rahela rămăsese stearpă vreme de doisprezece ani după ce l-a născut pe Iosif, și s-a rugat Domnului cu post douăsprezece zile și a zămislit și mi-a dat naștere. Căci părintele nostru o iubea mult pe Rahela și s-a rugat ca ea să-i nască doi fii: de aceea mi-au pus numele fiul zilelor, adică Veniamin.

2. Astfel că, atunci când m-am dus în Egipt, și fratele meu Iosif m-a cunoscut, el mi-a zis: ce i-au spus părintelui meu cu privire la vinderea mea? Iar eu i-am răspuns: Ți-au înmuiat haina în sânge și au trimis-o și au zis: Vezi dacă aceasta este haina fiului tău. Iar el mi-a spus: Chiar așa, frate; fiindcă atunci când m-au luat ismaeliții, unul dintre ei m-a dezbrăcat de haina mea; mi-a dat o învelitoare și m-au biciuit și mi-au poruncit să fug. Și când s-a îndepărtat ca să-mi ascundă haina, a dat peste un leu care l-a omorât; și astfel, tovarășii lui s-au temut și m-au vândut celor care erau cu ei.

3. Și voi, copiii mei, să-L iubiți pe Dumnezeu cerului și să țineți poruncile Lui și să-l urmați pe Iosif cel bun și sfânt; și gândul vostru să caute binele, așa cum mă știți pe mine. Cel care are un gând bun vede toate lucrurile cu dreptate. Temeți-vă de Domnul și iubiți pe aproapele vostru; și chiar dacă duhurile lui Belial vă ademenesc în tot felul de răutăți supărătoare, nici o răutate nu va stăpâni asupra voastră, așa cum nu a stăpânit nici asupra fratelui meu Iosif. Câți oameni au vrut să-l omoare, și Dumnezeu l-a ocrotit! Fiindcă acela care se teme de Dumnezeu și iubește pe aproapele său nu poate fi biruit de duhul văzduhului care vine de la Belial, fiind ocrotit de frica de Dumnezeu; nici nu poate fi înfrânt de uneltirea omului sau a fiarelor, căci este ajutat de dragostea Domnului pe care o are față de aproapele său. Căci el chiar l-a rugat pe părintele nostru Iacov să se roage pentru frații noștri, pentru ca Domnul să nu le țină în seamă răul pe care l-au făcut cu privire la Iosif. Și astfel, Iacov a strigat: Copilul meu Iosif, tu ai biruit asupra părintelui tău Iacov. Și l-a îmbrățișat, și l-a sărutat vreme de două ceasuri, zicând: În tine se va împlini proorocia cerului cu privire la Mielul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii, căci fără pată va fi ridicat El pentru cei nelegiuți și fără păcat va fi El dat morții pentru oamenii păcătoși, în sângele legământului, pentru mântuirea Neamurilor și a lui Israel, și

îl va birui pe Belial și pe cei care slujesc lui.

4. Știți voi, copiii mei, care este sfârșitul omului bun? Urmați îndurarea lui cu gând bun, ca și voi să purtați cununi de slavă. Omul bun nu are ochiul întunecat; căci el are milă față de toți oamenii, chiar dacă sunt păcătoși, chiar dacă se sfătuiesc să-i facă rău. Astfel că acela care face binele biruiește răul, fiind ocrotit de Cel care este bun; și îl iubește pe cel neprihănit ca pe sufletul său. Dacă un om este preamărit, el nu îl pizmuiește; dacă un om se îmbogățește, el nu este pizmaș; dacă un om este curajos, el îl laudă; se încrede și îi dă cinste celui cumpătat; este milostiv cu cei săraci, se apleacă cu bunătate către cei slabi; cântă laude lui Dumnezeu; cât despre cel ce are teamă de Dumnezeu, îl ocrotește ca și cu un scut; îl ajută pe cel care îl iubește pe Dumnezeu; îl muștră și îl întoarce pe cel care se împotrivesc Celui Prea Înalt; iar pe cel ce are harul unui duh ales, îl iubește ca pe sufletul său.

5. Dacă veți avea gânduri bune, copiii mei, cei răi vor trăi în pace cu voi, iar cei desfrânați vă vor da cinste și se vor întoarce către bine; și cei lacomi nu numai că se vor înfrâna de la dorința lor nefirească, ci chiar vor da roadele lăcomiei lor celor în suferință. Dacă veți face binele, chiar și duhurile necurate vor fugi de la voi; da, chiar și fiarele sălbatice vor fugi de la voi cu groază. Fiindcă întunericul fuge de la omul care dă cinste în mintea lui faptelor bune. Căci dacă cineva face rău unui om sfânt, se pocăiește; fiindcă omul sfânt are milă de pășul său și nu se mânie. Iar dacă va vinde cineva un suflet neprihănit, iar omul neprihănit, prin rugăciune, va fi smerit pentru puțină vreme, totuși îndată după aceea se va arăta cu și mai mare slavă, așa cum a fost fratele meu Iosif.

6. Mintea omului bun nu este îndreptată către puterea înșelăciunii care vine de la duhul lui Belial, fiindcă îngerul păcii îi călăuzește sufletul. El nu se uită cu patimă la lucrurile supuse putreziciunii, nici nu adună bogății cu dorință de plăcere; nu se bucură de plăcere, nu îi face rău aproapelui său, nu se îmbuibă cu mâncare, nu păcătuiește prin mândria ochilor săi, fiindcă Domnul este partea lui. Cel cu gând bun nu îngăduie slava și defăimarea oamenilor, nici nu cunoaște vreun vicleșug sau vreo minciună, vreo ceartă sau vreo ocară; fiindcă Domnul locuiește în el și îi luminează sufletul, și se bucură cu toți oamenii în orice vreme. Gândul bun nu are două limbi, una pentru binecuvântare și alta pentru blestem, una pentru ocară și alta pentru cinste, una pentru întristare și alta pentru bucurie, una pentru tăcere și alta pentru tulburare, una pentru fățarnicie și alta pentru adevăr, una pentru sărăcie și alta pentru bogăție; ci are o singură purtare, curată și neîntinată, față de toți oamenii. Nu are o vedere îndoită, nici auz îndoit; căci în tot ce face sau vorbește sau vede, el știe că Dumnezeu se uită la sufletul său și își curățește gândurile ca să nu fie osândit de Dumnezeu și de oameni. Dar la Belial orice lucrare este cu două fețe, și niciodată cu una singură.

7. De aceea, copiii mei, fugiți de răutatea lui Belial; căci ea dă o sabie celor care ascultă, iar sabia este mama a șapte rele. Mai întâi, mintea dă naștere gândului prin Belial, și mai întâi apare invidia; în al doilea rând, disperarea; în al treilea rând, necazul; în al patrulea, robia, în al cincilea, lipsa; în al șaselea, tulburarea; în al șaptelea, nimicirea. De aceea și Cain a fost lăsat în seama a șapte răzbunări de la Dumnezeu, căci

în fiecare sută de ani Domnul a adus o urgie asupra lui. Două sute de ani a suferit el, iar în a noua sută de ani a fost nimicit la potop, din pricina lui Abel, fratele său neprihănit. Șapte sute de ani a fost judecat Cain, iar Lameh în șaptezeci de ori șapte; fiindcă aceia care vor fi asemenea lui Cain cu privire la pizma și ura de frați, vor primi în veci aceeași osândă.

8. De aceea și voi, copiii mei, fugiți de faptele rele, de pizmă și de ura de frați, și lipiți-vă de bunătate și dragoste. Cel care are gânduri curate, în dragoste, nu se uită la o femeie cu gând de desfrânare; căci el nu are spurcăciune în inima lui, pentru că Duhul lui Dumnezeu rămâne în el. Fiindcă așa cum soarele nu este spurcat chiar dacă strălucește peste balegă și noroi, ci le usucă pe amândouă și alungă mirosul urât, tot astfel și gândul curat, prins între spurcăciunile pământului, mai degrabă zidește, iar el însuși nu suferă nici o spurcăciune.

9. Acum, mă gândesc, după cuvintele neprihănitului Enoh, că vor fi și fapte rele printre voi: căci veți desfrâna cu desfrânarea Sodomei și veți pieri toți în afară de câțiva și se vor înmulți poftetele voastre nefirești către femei; iar împărăția Domnului nu va fi în mijlocul vostru, ci El o va lua de la voi. Totuși, templul Domnului va fi clădit în moștenirea voastră, și va fi slăvit printre voi. Căci El îl va lua și cele douăsprezece seminții vor fi adunate laolaltă acolo, și toate Neamurile, până când Cel Prea Înalt va trimite mântuirea Sa prin venirea singurului Său Fiu. Și El va intra prin partea din față a templului, și acolo Domnul va întâlni mânie și va fi înălțat pe lemn. Și perdeaua de la templu se va rupe, iar Duhul lui Dumnezeu va coborî asupra Neamurilor ca focul atunci când este revărsat. Și se va ridica din mormânt și se va înălța de pe pământ la cer. Și știu cât de smerit va fi pe pământ și cât de slăvit în cer.

10. Acum, pe când era Iosif în Egipt, doream să-i văd fața și înfățișarea; și prin rugăciunile părintelui meu Iacov l-am văzut, fiind treaz în timpul zilei, în înfățișarea lui deplină și desăvârșită. Să știți dar, copiii mei, că voi muri. Să lucrați, de aceea, adevărul și neprihănirea, fiecare cu aproapele său, și judecata cu dreptate, și să țineți legea lui Dumnezeu și poruncile Lui; căci vă las aceste lucruri în locul oricărei moșteniri. De aceea și voi să dați aceste lucruri copiilor voștri ca o avere nepieritoare, căci așa au făcut și Avraam, și Isaac, și Iacov. Ne-au dat ca moștenire toate aceste lucruri, zicând: Țineți poruncile lui Dumnezeu până când Domnul va descoperi mântuirea Sa tuturor popoarelor. Atunci veți vedea pe Enoh, Noe și Sem, și pe Avraam, și Isaac, și Iacov, înviind la dreapta în bucurie. Apoi vom învia și noi, fiecare deasupra seminției sale, închinându-ne împăratului cerului, care s-a arătat pe pământ în chip de om al smereniei. Și toți cei care au crezut în El pe pământ se vor bucura cu El; și apoi vor învia toți oamenii, unii pentru slavă, iar alții pentru ocară. Și Domnul va judeca mai întâi pe Israel, chiar pentru răul pe care l-au făcut împotriva Lui; pentru că atunci când s-a arătat ca Mântuitor, Dumnezeu în trup, nu L-au crezut. Și atunci va judeca El toate Neamurile, pe toți cei care nu L-au crezut când s-a arătat pe pământ. Iar El va certa pe Israel în mijlocul celor aleși dintre Neamuri, așa cum l-a muștrat pe Esau în mijlocul madianiților, care au înșelat pe frații lor, așa că au căzut în desfrânare și idolatrie; și au fost înstrăinați de Dumnezeu și au ajuns ca aceia care nu erau copii ai moștenirii celor ce se tem de

Domnul. Dar dacă veți umbla în sfințenie în prezența Domnului, veți avea iarăși nădejde în mine, și tot Israelul va fi strâns la Domnul.

11. Și nu voi mai fi numit un lup care sfâșie din pricina cruzimilor voastre, ci un lucrător al Domnului, împărțind mâncare celor care fac binele. Și din sămânța mea se va ridica unul³¹ în zilele din urmă, preaiubit de Domnul, făcându-și auzită vocea pe pământ, luminând toate Neamurile cu o nouă cunoștință, venind pe neașteptate asupra lui Israel pentru mântuire, cu lumina cunoștinței, smulgând-o de la ei ca un lup și dând-o sinagogii Neamurilor. Și până la împlinirea vremurilor va fi El în sinagoga Neamurilor și printre căpeteniile lor, ca o cântare în gura tuturor; și va fi trecut în cărțile sfinte, atât lucrarea sa cât și cuvântul său, și va fi un ales al lui Dumnezeu pentru vecie; și din pricina lui m-a învățat părintele meu Iacov, zicând: El va umple ceea ce lipsește seminției tale.

12. Și când a isprăvit aceste cuvinte, a zis: Vă poruncesc, copiii mei, să-mi duceți oasele din Egipt și să mă îngropați în Hebron, lângă părinții mei. Așa a murit Veniamin, când avea o sută douăzeci și cinci de ani, la o vârstă înaintată, și a fost pus într-un sicriu. Și în al o sută nouăzeci și unulea an al plecării copiilor lui Israel din Egipt, ei și frații lor au adus în taină oasele părintelui lor într-un loc numit Canaan; și le-au îngropat în Hebron, la picioarele părinților lor. Și s-au întors din țara Canaanului, și au locuit în Egipt până în ziua ieșirii lor din țara Egiptului.

---

31 Referire la Sf. Apostol Pavel, care era din seminția lui Veniamin (Rom. 11:1, Filip. 3:5).

6. TESTAMENTUL LUI IOV

INTRODUCERE

Va aducem aminte ca aceasta este doar o carte apocrifa. Va recomandam sa o priviti cu ochii critici, chiar daca este un exemplu complet de darnicie . Nu este nimeni care sa confirme in mod sigur ca lucrurile scrise in aceasta carte sunt adevarate, chiar daca da un indiciu asupra numelui sau si neamul de unde se trage Iov. Numele este de fapt "Iob" si nu Iov, La fel ca si "Abraam" si nu Avraam. Aceasta se intampla deoarece la inceputul primelor traduceri in limba romana traducatori au ales ca litera B – beta sa fie tradusa cu litera V , in romana, de aceea in Biblia ortodoxa se gaseste Valaam si nu Balaam. Totusi si in traducerea Cornilescu au ramas ceva urme ale literei V in loc de B – dupa cum se vede.

I

In ziua in care s-a imbolnavit, a dorit sa puna randuiala in casa lui. De aceea si-a chemat toti copiii, sapte baieti si trei fete.

Copiii mei , veniti si stati imprejurul meu, ca sa va arat ce-a facut Domnul cu mine si toate cate mi s-au intamplat. Caci eu sunt tatal vostri Iov, care a indurat peste poate, iar voi sunteti neam ales si slavit, din semintia lui Iacov, tatal mamei voastre. Eu ma trag din fii lui Esau, fratele lui Iacov din care se trage si maica voastra Dinah, care v-a nascut pe voi. Prima mea femeia a murit de o moarte naprasnica impreuna cu cei zece copii ai nostri. Acum ascultati-ma cu luare-aminte si va voi dezvalui tot ce mi s-a intamplat.

II

Numele meu era Iobab, inainte ca Domnul sa ma numeasca Iov. Asadar, pe cand ma numeam Iobab locuiam chiar langa templul unui idol la care se inchina multa lume. Si tot privind eu la jertfele necontenite ce se aduceau acolo, am prin a cugeta in mine insumi si a zice:" Oare acesta sa fie Dumnezeuul care a facut cerul si pamantul si marea si pe noi oamenii? Cum sa aflu adevarul?".

III

Intr-o buna noapte, pe cand dormeam, un glas mare a venit asupra mea, din mijlocul unei lumini, si mi-a strigat:"Iobab, Iobab!". Eu am raspuns : "Iata-ma !". Si glasul a zis: "Scoala-te si iti voi arata cine este cel pe care vrei sa-l cunosti. Acesta caruia i se aduc jertfe si (libatii) nu este Dumnezeu, ci insasi puterea Diavolului prin care se inseala firea omeneasca". Auzind acestea, am cazut la picioarele patului, cu fata la pamant, si am zis:" Stapanul meu, care ai venit anume ca sa imi mantuiesti sufletul, ajuta-ma ! Caci daca lucrul acesta este al Satanei pentru amagirea oamenilor, atunci, rogu-te, da-mi

puterea sa merg si sa-l curat si sa fac ca niciodata de acum incolo sa nu se mai slujeasca in el. Oare cine ar cuteza sa ma impiedice pe mine, printul acestui tinut !?".

IV

Lumina mi-a raspuns, zicandu-mi: " Negresit ca vei putea sa cureti locul acela. Asculta-ma insa. Iata ce mi-a poruncit Domnul sa-ti aduc la cunostinta !". Si eu am raspuns: "Tot ce-a poruncit Domnul slugii Sale voi asculta si voi implini".

Si a continuat:" Iata ce spune: De te vei apuca sa cureti locul Satanei, acesta se va ridica impotriva ta cu razboi si plin de manie. Atata doar, nu te va putea omori.

O sa-ti faca rani fara de numar, o sa-ti mistuie averile toate, o sa iti rapeasca pana si copiii. Dar daca rabzi pana la capat voi face numele tau vestit la toate neamurile pamantului pana la sfarsitul veacurilor. Si am sa iti intorc la loc averea, de doua ori mai mare decat la inceput, ca sa stii ca (Dumnezeu) nu se ia dupa ochi frumoși, ci-l rasplateste cu bogatii de tot felul pe cel care il asculta. Si vei fi trezit la inviere.

Caci vei fi asemenea unui atlet care da si primeste lovituri, iar la sfarsit castiga cununa biruintei. Atunci vei sti ca drept, adevarat si puternic este Domnul si ca ii invredniceste pe alesii Sai ".

V

Si eu, copiii mei, i-am raspuns: " Pana la moarte voi rabda fara sovaiala". Apoi, dupa ce ingerul mi-a pus pecetea si a plecat, eu, dragii mei copii, m-am sculat in noaptea urmatoare si luand cu mine cinci sute de slujitori, am mers la templul idolului si l-am facut una cu pamantul. Iar dupa aceea m-am intors acasa si am poruncit sa se intareasca toate intrarile.

VI

Ascultati-ma, copiii mei si va minunati ! Indata ce am intrat in casa am pus sa se intareasca usile si am zis pazitorilor portilor: " Daca astazi ma cauta cineva, sa nu mi se aduca la cunostinta, ci raspundeti : " Nu are vreme acum, e prins cu lucruri grabnice".

Si aflandu-ma eu inauntru, Satana, cu chip de cersetor, batu la poarta si-i zise portaresei: " Du-te si spunei lui Iov ca vreau sa-l vad!". Portareasa veni si imi spuse, dar primi de la mine raspuns ca nu aveam vreme.

VII

Auzind aceasta, Satana pleca, isi puse pe umeri un bat si prinse a se milogi portaresei asa: " Spunei lui Iov: Da-mi paine din mainile tale, ca sa mananc". Si eu i-am dat slugii o paine arsa, ca s-o azvarle (cersetorului). Si i-am raspuns:' Nu astepta sa mananci din painile mele, caci imi esti strain". Portareasa - fiindu-i rusine de painea aceea arsa, neagra ca scrumul, si pentru ca nu stia ca il are in fata pe Satana - a luat de la dansa o

paine frumos rumenita si i-a dat-o de pomana. El o lua, dar, cunoscand cele intamplate, zise:" Pleaca sluga nemernica, si adu-mi ce ti s-a dat sa imi aduci". Atunci sluga prinse a se jeli cu lacrimi amare si zise:" Adevarat, bine spui ca sunt o sluga nemernica. Daca n-as fi fost, as fi facut precum mi-a poruncit stapanul meu". Si intorcandu-se in casa ii aduse Satanei painea arsa, cu urmatoarele cuvinte: " Asa iti zice stapanul meu: Nu o sa mananci niciodata din painile mele, caci imi esti strain". Ci eu ti-am dat adineauri, ca sa nu fiu judecata ca n-am miluit un cersetor strain. Apoi Satana o trimise din nou la mine cu urmatoarele cuvinte: " Cum este arsa scrum aceasta paine, asa voi arde scrum si trupul tau. Peste un ceas ma intorc si te nimicesc".

Eu am raspuns: " Fa ceea ce ai de facut! Sunt gata sa indur toate nenorocirile pe care o sa le abati asupra mea !".

VIII

Satana pleca de la mine si merse drept sub bolta cerului, ca sa il roage pe Domnul sa ii dea putere asupra tuturor averilor mele. Si luand puterea, veni si imi spulbera toata agoniseala.

IX

Ascultati-ma cu luare aminte. Va voi povesti toate cate mi s-au intamplat si cate mi s-au luat. Aveam o suta treizeci de mii de oi si din ele puneam deoparte sapte mii, pe care le tundeam si faceam haine orfanilor, vaduvelor, celor saraci si neputinciosi. Aveam o haita de opt sute de caini, care imi pazeau casa. Mai aveam noua mii de camile, dintre care alesesem trei mii, ca sa cutreiere toate cetatile. Dupa ce le incarcam cu tot felul de lucruri, le trimiteam prin cetati si prin sate, poruncind ca marfurile sa fie impartite pe degeaba neputinciosilor, vaduvelor si nevoiasilor. Aveam o suta patruzeci de magarite la pascut. Am pus deoparte cinci sute dintre ele si am poruncit sa li se vanda manjii, iar banii sa se dea saracilor si napastuitilor. Acestia veneau la mine din toate tinuturile dimprejur. Cele patru porti ale gospodariei ramaneau tot timpul larg deschise, cu gandul ca nu cumva sosind vreunul, sa ceara de pomana si vazandu-ma stand la poarta, sa se intoarca din drum cu mainile goale, cuprins fiind de rusine. Ci, daca m-ar fi zarit stand la una din porti sa poata intra prin alta, ca sa isi ia cele de trebuinta.

X

Aveam si treizeci de mese intinse in mijlocul ograzii, la tot veasul din zi si din noapte, numai pentru drumetii straini. Alte doisprezece mese erau puse anume pentru vaduve. Daca vreun strain intra sa ceara de pomana, il sileam sa ramana sis a se ospateze la masa, inainte sa isi ia cele de trebuinta. Nu ingaduiam nimanui sa iasa pe poarta cu stomacul gol.

Aveam si trei mii cinci sute de perechi de vite. Puneam deoparte cinci sute sa lucreze, cat puteau, tarinile celor care doreau sa le imprumute, iar rodul adunat era pus deoparte

si impartit saracilor la mesele acelora. Aveam si cincizeci de cuptoare pentru copt paine, din care randuisem cateva pentru masa celor flamanzi.

XI

Unii straini, vazandu-mi darnicia, au vrut sa implineasca si ei aceasta slujire. Altii, aflati la stramtorare cu banii si neavand de unde sa cheltuiasca, au venit sa imi ceara, zicand : “ Ne rugam tie, tare am vrea sa implinim si noi aceasta slujire, dar suntem saraci lipiti pamantului. Fa-ti pomana cu noi si imprumuta-ne ceva bani pentru ca mergand si facand negot in cetatile cele mari, sa castigam sis a putem veni in ajutor saracilor. Iar dupa aceea iti dam inapoi imprumul”. Cand auzeam eu asa ceva ma bucuram nespus , oamenii cereau de la mine ca sa aiba grije de napastuiti. Si cu bunavointa le dadeam cat poteau, in schimbul unei simple tidule. Nu le luam nici garantie, le scriam doar numele undeva. Astfel, oamenii faceau negot cu banii mei. Se intampla ca unii sa aiba noroc sis a izbuteasca. Castigul il imparteau saracilor. Altii insa pierdeau totul. Atunci se intorceau la mine si ziceau :” Te rugam fii ingaduator cu noi ! Sa vedem cum iti putem inapoia datoria !?”. Eu aduceam insa tidula, o citeam si ii iertam, zicandu-le : “ Nu iau inapoi nimic din ce-am dat gandindu-ma la saraci”. Sin u primeam nici o rascumparare de la datornicul meu.

XII

Daca vreodata venea la mine un om cu inima vesela si imi spunea :” Uite, eu nu am de nici unele, ca sa ii ajut pe cei saraci. Astazi insa vreau sa ii slijesc la masa ta”, eu ii ingaduiam cu tot dragul. Omul slujea si apoi se ospata pe cinste. Seara cand se pregatea sa se intoarca acasa, il chemam si il sileam sa isi ia tainul, zicandu-I :” Te-am vazut om vrednic la munca. Si orice om muncitor asteapta si nadajduieste rasplata. De aceea trebuie sa primesti”. Si nu ingaduiam ca tainul vreunui lucrator sa ramana la mine in casa.

XIII

Pentru ca duceam lipsa de mulgatori, laptele vitelor curgea prin vaioagele muntilor; untul se revarsa pe drumuri iar vitele erau atat de multe, incat se oploseau pe sub stanci si prin pesteri cand le venea sorocul sa fete. De aceea, muntii siroiau de lapte, aratand aidoma unor calupuri incheigate de unt. Robii mei se istoveau tot pregatind mancare pentru vaduve si scarbindu-se de atatia saraci nu conteneau sa ma blesteme zicand :” Cine ne-ar da si noua san e indestulam din carnurile acestuia !?/ Dar eu ma purtam bland cu dansii.

XIV

Aveam sase harfe si o citera cu zece corzi. Ma sculam in fiecare zi, dupa ce terminau vaduvele de mancat, apucam citera si incepeam sa ii ciupesc corzile, iar ele cantau din gura. Prin aceasta cantare le aminteam de Dumnezeu, ca sa ii aduca slava precum unui Stapan. Iar daca vreodata slugile mele incepeau sa mormaie pe furis, puneam din nou mana pe citera si le rasplateam truda printr-o cantare. Astfel potoleam barfa ;lor cea scarboasa.

XV

Dup ace slujeau dandu-mi ajutor, copiii mei isi luau merindea si se duceau sa manance cu fratele lor mai mare, chemandu-le sip e cele trei surori care stateau in fruntea femeilor slujitoare, dupa cum feciorii mei stateau in fruntea barbatilor slujitori. Eu ma sculam in zori de zi si aduceam jertfe pentru fiecare in parte, trei sute de porumbei, cincizeci de iezi si doisprezece miei. Porunceam apoi ca toate acestea sa fie pregatite saraci, dupa randuiala. Si le ziceam: “ Infruptati-va din prisosul acesta dupa randuiala si rugati-va pentru copiii mei. Nu cumva feciorii mei sa fi pacatuit inaintea Domnului umflandu-se in pene si graind cu trufie: “ Noi suntem fii de botas. Pentru ce sa mai slujim dar (saracilor) cu atata bogatie agonisita ?”. Caci lucru tare scarbos e trufia inaintea lui Dumnezeu ! Si inca mai aduceam pe capiste o junica aleasa, daca feciorii mei vor fi cugetat lucruri murdare inaintea lui Dumnezeu !

XVI

Asa am facut in primii sapte ani dup ace mi s-a aratat ingerul. Apoi Satan a luat putere (de la Dumnezeu), si s-a pogorat fara mila asupra mea si mi-a parjolit cele sapte mii de oi puse deoparte pentru imbracamintea vaduvelor, cele trei mii de camile, cele cinci sute de magarite si cele cinci sute de perechi de vite. Pe toate acestea mi le-a nimicit singur, prin puterea pe care a primita impotriva mea. Iar pe restul averilor au pus mana concetatenii mei, carora pana atunci nu le facusem decat bine. Ei au inceput sa ma dusmanasca si pradau ce imi mai ramasese din turme. Iar cand m-au instintat ca s-a ales praful de intreaga mea avere am adus slava lui Dumnezeu si n-am blestemat.

XVII

Atunci diavolul stiindu-mi inima, prinse a unelti impotriva mea. Lua infatisarea imparatului persilor si veni in cetatea mea, adunand in jurul sau scursoarea scursorilor. Si grai cu glas amenintator: “ Omul acesta Iobab, a risipit toate bunurile pamantului. Nu a mai ramas nimic din ele. Le-a dat cui a apucat : cersetorilor orbilor calicilor. Tot el a daramat templul marelui dumnezeu, stergand de pe fata pamantului locul inchinaciunii. Pentru tot ce a savarsit impotriva casei lui dumnezeu il voi rasplati eu, cum se cuvine. Voi duceti-va si pradati-I vitele care i-au mai ramas, precum si roadele ogorului”. Dar ei raspunsera: “Iobab are sapte feciori si trei fete. Daca fug si se aciueaza in tinuturi straine, spunand pretutindeni ca am fost niste tirani? Daca se ridica in urma noastra si ne omoara ?”. Diavolul zise : “ Nu aveti nici o teama ! Cea mai mare parte din averea lui am mantuit-o prin foc. Alta parte am inhatat-o cu de-a sila. Acum ii voi omora copiii”.

XVIII

Spunand acestea, merse si pravali acoperisul casei peste copii mei, strivindu-i. Iar concetatenii, cum vazura ca totul se intamplase asa cum a spus, venire asupra mea si incepura sa ma prigoneasca. Si fara mila imi jefuira toata casa. Oh, ce imi vazura ochii ! Pe mesele si paturile mele calcau cu picioarele unor oameni josnici si scarbosi. Nu puteam scoate nici macar un cuvânt din gura. Eram vlaguit ca o femeie care nu isi mai simte soldurile de durerile cumplite ale nasterii. Imi aminteam numai de prevestirea acestui razboi, pe care mi-o facuse Domnul prin mijlocirea ingerului Sau , si de vorbele

de laud ape care mi le spusese. Devenisem ca omul acela care vrand sa intre intr-o cetate ca sa ii cunoasca bogatiile si sa mosteneasca o parte din slava ei, incarca marfa pe – corabie, dar in mijlocul marii, vazand talazurile inspumate si furia vanturilor, isi azvarle toata incarcatura in apa zicand: “ Mai degraba imi prapadesc toata averea, numai sa intru in cetate, unde voi mosteni bunuri cu mult mai pretioase decat bagajele si corabia aceasta”. Asa gandeam ca averea mea nu cantarea nimic pe langa minunata cetate despre care imi vorbise ingerul.

XIX

Cand a venit si ingerul vestitor, care mi-a infatisat uciderea copiilor mei, m-am cutremurat din rarunchi. Mi-am sfasiat toate hainele de pe mine, abia reusind sa il intreb pe cel ce ma vestise: “ Dar tu cum ai scapat viu?”. Cand am aflat tot ce mi s-a intamplat, am inceput sa urlu, zicand : “ Domnul a dat Domnul a luat. Cum a vrut Domnul asa s-a intamplat. Fie numele Domnului binecuvantat !”.

XX

Abia dupa ce mi se naruisa tot ce aveam, Satan pricepu ca nimic nu ma putea scarbi. Atunci merse si ceru trupul meu de la Domnul, ca sa imi faca rau chiar mie. Si Domnul ii dadu pe maini trupul meu ca sa il chinuiasca cum va voi. Peste sufletul meu insa nu ii dadu nici o putere. Diavolul s-a apropiat cand stateam pe tronul imparatesc si imi plangeam copiii ucisi. S-a abatut asupra mea ca o vijelie naprasnica, rasturnandu-mi tronul, de am ramas trei ceasuri prins sub el, caci nu puteam nicicum sa ma strecur afara. Si m-a lovit cu gadina imputita din cap pana in picioare. Cu mare tulburare si amaraciune am iesit din cetate si m-am asezat pe o movila de balegar. Trupul imi era mancat de viermi, udeala stropea din belsug tarana, tasneau din mine tot felul de scursori, iar in carne mi se oplovisera o multime de viermi. Ori de cate ori un vierme sarea din rana, eu il luam cu mana si il asezam in acelasi loc, zicand: “ Stai aici unde ai fost asezat atat cat voi fi stapanul tau.

XXI

Am petrecut astfel patruzeci si opt de ani bolind pe gramada aceea de balegar din afara cetatii. Le-a fost dat ochilor mei sa o vada pe intaia mea nevasta carand apa la casa unuia sau a altuia, intolita ca o sluga, doar ca sa poata castiga o paine si sa mi-o aduca mie. Eu clatinam din cap si ziceam : “ O, Doamne, trufasi mai sunt carmutorii acestei cetati! Uite cum (nu se sfiesc) sa o puna pe femeia mea sa ii slugareasca !”. Pe urma insa ma intorceam la ganduri mai ingaduitoare.

XXII

Dupa unsprezece ani i-au luat si portia mea de paine. Se invoira sa ii dea numai cat sa ii ajunga ei sa manance. Dar ea impartea dumaticatul pe din doua - pentru ea si pentru mine - zicand cu naduf : " Vai mie, curand n-o sa se starure nici cu paine!". Si nu se sfia sa mearga in piata publica si sa cerseasca ici si colo, pe la negustori, cate un coltuc de paine, ca sa imi aduca sa mananc.

XXIII

Vazand aceasta Satana se preschimba in negustor. Femeia mea veni la pravalia lui, ca de obicei, si ii ceru paine, socotind ca e faptura omeneasca. Dar Satana zise: "Plateste pretul si i-a ce poftesti!". Ea ii raspunse: "De unde sa scot banii? Nu stii cate nenorociri s-au abatut asupra noastra? Daca ti-e mila de noi, miluieste-ne, daca nu, fa cum vrei!". Satana insa ii zise: "Daca nu ati fi meritat nenorocirile acestea nu le-ati fi avut. Acum, ca n-ai nici un ban asupra ta, imi dai parul de pe cap si iti iei trei paini. Asa o sa aveti trei zile de mancare". Nevasta mea raspunse: "La urma urmei, ce e un smoc de par pe langa foamea barbatului?". Si batandu-si joc de parul ei, zise aceleia: "Hai vino si ia-l!". Atunci diavolul puse mana pe foarfece si ii taie tot parul de pe cap, dandu-i in schimb trei paini. Si toata lumea se uita la dansii. Ea lua painile si mi le aduse mie. Satana o urmarea pe drum, tinandu-se ascuns in urma ei si imboldindu-i inima.

XXIV

Femeia mea se apropie de mine si incepu sa strige cu glasul inecat de lacrimi: "Iov, Iov, pana cand o sa tot sezi pe gramada asta de balegar din afara cetatii, spunandu-ti: "inca un pic, inca un pic" si tot asteptand nadejdea mantuirii? [Uite-te la mine] cum umblu de colo pana colo, pribeaga si roaba pe la toti. De acum s-a ispravit cu amintirea ta pe fata pamantului - s-au dus feciorii mei si ficele pantecelui meu. In zadar m-am chinuit pentru dansii. Tu zaci in putreziciunea viermilor, petrecandu-ti noptile sub cerul gol, in frig, iar eu, nenorocita, ziua trudesec, iar noaptea ma framant cum sa fac rost de un colt de paine, ca sa te hranesc. Caci acum nu mai capat decat o singura portie, pentru mine, si trebuie sa o fac pe din doua, gandind in sinea mea: "Oare nu e de ajuns ca esti atat de chinuit, nici sa te sature cu paine nu ai dreptul?". Pentru aceea mi-am luat inima in dinti si fara nici o rusine m-am dus la piata. [Am gasit un negustor care mi-a zis]: "Da banul si i-a ce poftesti!". Eu am incercat sa ii arat cat suntem de stramtorati, dar ce mi-a fost dat sa aud din gura lui? "Daca nu ai nici un ban asupra ta femeie, da-mi parul de pe cap si ia in schimb trei paini. Vetii avea cu ce trai trei zile". Atunci eu lehamesita de toate, i-am raspuns: Hai tunde-ma!". Si el, plin de josnicie, mi-a taiat parul acolo in mijlocul pietei, dinaintea tuturor gura-casca.

XXV

Cine oare nu s-a intrebat plin de uimire: "Aceasta este Sitis, femeia lui Iov, care avea paisprezece praguri la veranda si o usa pana in mijlocul casei, pentru ca oricine intra sa fie cinstit cum se cuvine? Iar acum isi da parul pentru cateva paini!

Camilele ei incarcate cu fel de fel de bunuri strabateau tinuturile, bucurandu-i pe saraci, iar acum isi da parul pentru cateva paini.

Cea care tinea mereu sapte mese intinse in ograda, unde ospatau saracii si drumetii flamanziti de cale, acum isi vinde parul pe cateva paini.

Uitati-va, cea care isi spala picioarele numai in lighene de aur si argint acum umbla desculta, cu picioarele pe pamantul gol, si isi da parul pentru cateva paini.

Cea care purta vesmintele alese din in tesut cu fir de aur umbla acum numai in zdrente si

isi da parul pentru cateva paini.

Uitati-va bine, cea care acea chiar si paturile rotunjite din aur si argint acum isi vinde parul pe cateva paini".

Iov, Iov, dupa acestea multe insirate iti mai zic un lucru pe sleau: de la slabiciunea inimii mi s-au zdruncinat toate oasele. Scoala-te, ia painile acestea si potolesti-te foamea, apoi spune un cuvânt impotriva Domnului si termina! Asa voi scapa si eu de lehamitea pe care mi-a starnit-o boala trupului tau.

XXVI

Eu i-am raspuns: " Iata sunt saptesprezece ani de cand zac acoperit cu rani peste tot si rabdand viermii care imi scormonesc prin carne. Dar niciodata sufletul meu n-a fost greu din pricina chinurilor indurate, cat s-a ingreuiat acum de vorba aceasta pe care mi-ai spus-a:" Spune un cuvânt impotriva Domnului si termina!". Vezi bine, si eu si tu le rabdam pe toate - nu numai pierderea averii, dar si moartea copiilor nostri - iar tu vrei sa spunem un cuvânt impotriva lui Dumnezeu si sa instrainam de noi cea mai mare bogatie ? Nu iti mai amintesti de averile uriase pe care le-am stapanit ? Daca am stiut sa le primim pe cele bune din mana Domnului, de ce nu am sti sa le rabdam si pe cele rele ? Sa rabdam asadar, pentru ca Domnul, miscat, sa se milostiveasca de noi! Tu nu vezi ca diavolul sta in urma ta si iti tulbura cugetul, ca sa ma ispitesti si pe mine ? Vrei sa pari ca una dintre femeile acelea nebune care si-au ratacit barbatii pe calea simplitatii ?

XXVII

Apoi m-am intors catre Satana si i-am strigat, vazandu-l ca se tot tine de spatele femeii mele: " Treci in fata, nu te mai ascunde! Oare leul isi arata puterea intr-o cusca? Pasarea zboara in colivie? Iesi si lupta cu mine pe fata". Atunci diavolul , iesind din spatele femeii, a stat locului si a inceput sa boceasca: " Uite, Iov, ma dau batut si ma retrag dinaintea ta, care esti carne, eu care sunt duh. Tu esti lovit de nenorocire, iar eu ma chinuiesc. A fost ca o inclestare intre doi luptatori, si unul l-a rapus pe celalalt. Cel de deasupra l-a redus la tacere pe cel de dedesupt astupandu-i gura cu nisip si frangandu-i madularele. Dar acum acesta a tinut piept cu indarjire su nu s-a lasat rapus, cel de deasupra a prins a striga cu glas mare, (recunoscandu-se invins). Astfel tu Iov, ai stat dedesupt, lovit de cumplita nenorocire, dar pana la urma nu te-ai dat rapus si m-ai biruit".

Facut de rusine, Satana s-a dus de la mine si ma lasat in pace vreme de trei ani. La fel si voi, copiii mei, sa aveti indelunga rabdare in imprejurarile vietii, pentru ca indelunga rabdare le niruie pe toate.

XXVIII

Dupa douazeci de ani de nenorocire aflara si imparatii despre cate mi se intamplaseră. Si, sculandu-se, pornira catre mine, fiecare din tara lui, ca sa ma vada si sa imi aduca mangaiere. Nu ma recunoscura insa de departe. Atunci prinsera a striga si a plange cu

jale mare. Isi sfasiara vesmintele si dupa ce isi acoperira capetele cu tarana se asezara langa mine. Si statura sapte zile si sapte nopti fara ca nici unul sa scoata o vorba. Nu pentru ca erau rabdatori ramasera ei asa, fara sa vorbeasca, ci pentru ca ei ma stiau un om din cale-afara de bogat. Cand aduceam si le aratam pietrele mele pretioase incremeneau de uimire. Apoi incepeau sa bata din palme si ziceau: "Daca noi, trei imparati, ne-am strange si ne-am pune laolalta averile, tot nu am izbuti sa egalam nestematele imparatiei tale". Eram de neam mai bun decat cei din Rasarit.

Asadar, indata ce sosira incepura sa intrebe prin Ausitis: "Unde este Iov, cel care domneste peste intregul Egipt?" Si oamenii ii instintara despre mine cum ca stau pe o gramada de balegar undeva in afara cetatii si ca de douazeci de ani nu mai pusesem piciorul dincoace de ziduri. Apoi iscodira despre averile mele si aflara tot ce mi se intamplase.

XXIX

Dupa ce ascultara cu luare-aminte, iesira din oras insotiti de concetatenii mei. Acestia aratara catre mine, dar imparatii facura cu mainile semn de impotrivire, zicand ca nu eu sunt Iovav (Iobab). In sfarsit, una peste alta, pe cand se ciorovaiau asa, Eliphas, regele themanitilor, ma intreba: "Tu esti Iov, imparat ca si noiu?". Iar eu , jeluindu-ma si acoperindu-mi capul cu tarana, am facut semn din cap si am zis: "Da, eu sunt".

XXX

Si vazand ca incuvintez, se pravalira la pamant si incepura sa planga de se cutremurara si soldatii care vedeau trei imparati zacand de trei ceasuri la pamant ca niste morti. Apoi se ridicara si prinsera a se intreba unul pe altul: "El o fi?". Sapte zile ii intrebara pe oamenii din Ausitis, iscodindu-i despre toate ale mele, turme si averi. Si ziceau asa:" Stim cate lucruri trimitea prin satele si cetatile dimprejur, ca sa fie daruite saracilor, fara sa mai punem la socoteala bunatatile impartite la el acasa. Cum a putut sa cada intr-o asemenea putreziciune?".

XXXI

Dupa sapte zile, cat intoarsera totul pe fata si pe dos, Elious zise catre ceilalti imparati:" Haideti sa ne apropiem si sa il intrebam cu grija daca el este cu adevarat (Iobab) sau nu !". Pana atunci statusera departe de mine, cam la o jumatate de stadiu, din pricina imputiciunii trupului meu. Asadar, se ridicara si se apropiara, ducand fiecare in maini parfumuri bine mirositoare. Iar impreuna cu dansii veneau si multi soldati care aruncau spre mine cu parfum, din toate partile, ca sa se poata cat de cat apropia.

Trei zile au stat si au imprastiat buna mireasma. Iar cand au ajuns langa mine, Elious m-a intrebat:" Tu esti Iovav, imparat ca si noi? Tu esti cel care pe vremuri erai atat de slavit? Tu esti cel aidoma soarelui care pe timpul zilei straluceste pe tot pamantul? Tu esti cel aidoma lunii si stelelor care lumineaza pe cer la miez de noapte?". I-am raspuns:"Eu sunt". Atunci cu jale mare, cu glas sfasiat de durere, a cantat un bocet imparatesc impreuna cu ceilalti trei imparati si cu ostentii lor.

XXXII - Plangerea lui Elious

Ascultati plangerea lui Elious, care infatiseaza, pentru toti bogatia lui Iov.

Tu esti cel care ai randuit sapte mii de oi, ca sa aiba cu ce se imbraca?

Unde-i acum slava tronului tau?

Tu esti cel care ai randuit trei mii de camile, ca sa duca flamanzilor de-ale gurii?

Unde-i acum slava tronului tau?

Tu esti cel care ai randuit ca o mie de vite, sa lucreze ogoarele nevoiasilor

Unde-i acum slava tronului tau?

Tu esti cel care pe vremuri aveai paturi de eur, iar acum sezi pe o movila de balegar?

Unde-i acum slava tronului tau?

Tu esti cel care pe vremuri aveai tronul din pietre pretioase, iar acum te balacesti in noroi?

Unde-i acum slava tronului tau?

Cine se poate asemui cu tine, asa cum stateai in mijlocul copiilor tai?

Erai ca un copac ce-a dat rod bine mirositor.

Unde-i acum slava tronului tau?

Tu esti cel care tineai saizeci de mese intinse, pentru saturarea saracilor?

Unde-i acum slava tronului tau?

Tu esti cel care aveai cadelnite cu tamaie pentru intreaga adunare, iar acum zaci in imputiciune?

Unde-i acum slava tronului tau?

Tu esti cel care aveai lampi de aur si de argint, iar acum astepti lumina de la raza lunii?

Unde-i acum slava tronului tau?

Tu esti Iov cel plin de mare slava?

Unde-i acum slava tronului tau?

XXXIII

Cum Elious jelea mai departe impreuna cu ceilalti imparati, se facu o mare tulburare. Dupa ce tipetele se potolira cat de cat, Iov zise:

"Liniste! Am sa va arat tronul, slava si vrednicia mea intre sfinti.

Tronul meu este mai presus de lume, iar slava mea si vrednicia mea stau la dreapta Tatalui.

Lumea asta va trece si slava ei va pieri, cei ce nadajduiesc in ea se vor prabusi, dar

tronul meu se afla in pamantul cel sfant si slava mea in veacul cel netrecator.

Raurile vor seca in matca, si crestele valurilor cobora-vor in hauri adanci, dar raurile din pamantul in care se afla tronul meu nu vor disparea, ci vor curge la nesfarsit.

Imparatii vor trece, toti carmuitorii se petrec, slava si mandria lor sunt ca o oglinda, dar imparatia mea dureaza in vecii vecilor si slava si vrednicia ei sed in carele Tatalui".

XXXIV

Eu am zis acestea ca sa fac liniste. Dar Eliphas s-a maniat peste masura si a grait catre ceilalti doi prieteni ai sai:" Ce folos ca ne-am urnit pana aici, cu osti cu tot, vrand sa ii aducem acestuia o mangaiere? Nu vedeti cum ne judeca? Sa ne intoarcem chiar acum in tarile noastre! Zace in colcaiala viermilor si in putoare, dar ati auzit cum se otareste la noi - "Imparatiile se duc si carmuitorii lor impreuna cu ele, dar a mea dureaza in veci"?. Si Eliphas se ridica in picioare, cu mare taraboi, si ii saluta pe ceilalti doi imparati, zicandu-le: "Eu plec, fiindca, iata, noi am venit sa aducem acestuia un pic de mangaiere, si el ne-a facut praf in fata ostenilor nostri".

XXXV - Interventia lui Baldad. Testarea lui Iov

Baldad insa la oprit, zicandu-i: " Nu se cuvine sa vorbesti asa unui om indoliat, si nu numai, ci el insusi lovit de mare suferinta. Iata noi, asa sanatosi cum ne aflam, abia am putut ajunge pana la dansul naclaindu-ne in parfumuri. Oare nu iti amintesti, Eliphas, cum te-ai chinuit aceste doua zile? Sa avem un pic de rabdare, ca sa aflam macar ce-i cu dansul: si-a iesit din minti? Isi mai aminteste oare fericirea de altadata? A inebunit? Fiindca, ma intreb, cine nu ar lua-o razna si nu ar inebuni dupa o astfel de nenorocire? Lasa-ma sa ma duc mai aproape si sa aflu ce e cu dansul".

XXXVI

Si Baldad se ridica, se apropie de mine si imi zise: "Tu esti Iov?". Iar eu i-am raspuns: "Da". Si el zise iarasi: "Mitea ti-e la locul ei?". Eu am raspuns: " Nu-i la cele pamantesti, fiindca pamantul si cei ce il locuiesc nu stau o clipa locului. Mintea mea e la cele din ceruri, fiindca in ceruri nu exista nici o framantare". Atunci Baldad zise: " Stim ca pamantul nu sta locului si se schimba mereu la rastimpuri; cand merge inainte, cand se linisteste, cand se incinge in razboaie crancene. Si despre cer am auzit ca sta in buna randuiala. Dar, ca sa vad ca esti intr-adevar in toate mintile, ingaduie sa iti pun o intrebare. Daca imi raspunzi cu intelepciune la prima, am sa ti-o pun si pe a doua. Si daca imi raspunzi cum se cuvine si la a doua, va fi limpede pentru noi toti ca nu ti-ai iesit din minti".

XXXVII

Apoi a continuat: "In cine ai nadejde?". Eu am raspuns: "In Dumnezeuul cel viu". El iarasi a intrebat:" Spune-mi, cine ti-a spulberat averea si te-a acoperit cu buboiul acesta?". Eu am raspuns: " Dumnezeu". El iarasi a luat cuvantul si a zis catre mine:" Si

cum, tot in Dumnezeu ti-ai pus nadejdea, In cel care te-a acoperit cu buboiul acesta si ti-a spulberat averea? Daca a dat apoi a luat, trebuia sa nu fi dat nimic de la bun inceput. Oare un imparat isi bate joc de un ostas care l-a slujit cum se cuvine? Cine e in stare sa cunoasca adancimile Domnului si ale Intelepciunii Sale? Cine ar indrasni sa ii atribuie Domnului savarsirea unei nedreptati?

Raspunde-mi Iov, la intrebarile acestea. Iarasi iti zic, arata-mi ca esti in toate mintile. Daca nu ti-ai pierdut intelepciunea, spune-mi de ce vedem ca soarele urca pe cer in partea de la rasarit si coboara de pe cer in partea dinspre apus? De ce, cand ne trezim in zorii zilei, il vedem urcand dinspre rasarit? Lamureste-ma, daca esti cu adevarat slujitor al lui Dumnezeu".

XXXVIII

Si eu am raspuns: "Cugetul nu mi l-am pierdut deloc, mintea mea inca nu a luat-o razna. Pentru ce oare sa vorbesc despre minunile Domnului? Gura mea si-ar rani Stapanul. Niciodata nu am sa fac una ca asta. Cine suntem noi, cei care fiind fapturi de carne si avandu-ne sortii pe pamant, indraznim sa deslusim tainele ceresti!? Ca sa stiti ca mintea mea a ramas la locul ei, ascultati ce am sa va intreb. Mancarea intra in noi pe gura. Si apa se bea tot pe gura si apoi se scurge prin gatlej. Dar, o data ajunse la locul usurarii, se despart una de cealalta. Cine se desparte? Baldad zise: "Nu stiu". Iar eu am luat iarasi cuvantul si am continuat asa; "Daca nu esti in stare sa deslusesti caile trupului, cum vei pricepe atunci caile cerului?". Atunci interveni Sophar si zise;" Noi nu cautam sa deslusim cele ce sunt deasupra noastra, ci vrem sa stim daca tu esti in toate mintile. Si, intr-adevar, ne-am dat seama ca nu te-ai smintit nici un pic. Spune, ce-ai vrea sa facem pentru tine? Caci am adus cu noi doftori vestiti, din trei imparatii. Vrei sa te ingrijeasca vreunul dintre ei? Poate a sa te linistesti". Eu insa am raspuns: " Vindecarea si ingrijirea mea sunt numai la Domnul, Cel care i-a facut pe doftori".

XXXIX

Si pe cand vorbeam eu asa a sosit femeia mea, Sitis, zdrentaroasa toata. Fugise de la stapanul care o inrobise, fiindca acesta nu ii ingaduisa sa iasa afara, ca nu cumva s-o zareasca cei trei imparati si sa o ia cu dansii. Cum veni se arunca la picioarele acestora si incepu sa boceasca: "Va amintiti, o, Eliphas si prietenii tai, ce rochii purtam cand eram impreuna cu voi? Si acum, uitati-va in ce hal va ies inainte!". Ei incepura sa planga cu glas sfasietor. dar apoi tacura zapaciti, caci scarba lor se facuse de doua ori mai mare. Eliphas ceru sa i se taie mantia in jumatate si o acoperi pe femeia mea. Dupa ce ii multumi, acesta ii mai facu o rugaminte, zicand: "Porunceste soldatilor tai sa sape sub daramaturile casei care s-a prabusit peste copiii mei, macar oasele sa stea la loc sigur, intr-un mormant. Noi inca nu am putut face asta din pricina cheltuielilor mari. Sa le putem vedea barem oasele. Ce-s eu animal salbatic, am oare pantece de fiara, de mi-au murit zece copii si pe nici unul nu l-am ingropat cum se cuvine?". Ostasii se pregateau sa plece la sapat, dar eu nu i-am lasat, graindu-le asa: "O sa va chinuiti in zadar. Pe copiii mei nu ii veti mai gasi, caci au fost luati la ceruri de catre Imparatul care i-a creat". Si ei mi-au raspuns: "Cum sa nu spuna ca ti-ai iesit din minti si ai inebunit cel ce

te-ar auzi vorbind asa: " Copiii mei au fost luati la ceruri" ? Arata-ne odata adevarul".

XL

Eu le-am zis: "Ridicati-ma, ca sa pot sta in picioare". Si ei m-au ridicat sprijinindu-ma fiecare de cate un brat. Cum m-am ridicat, am facut o rugaciune de marturisire catre Tatal si dupa aceea am grait prietenilor mei: " Uitati-va spre rasarit si o sa ii vedeti pe copiii mei incoronati cu slava cereasca". Dupa ce a privit intr-acolo, Sitis femeia mea, s-a aruncat, in genunchi, la pamant si a zis:" Acum stiu ca Domnul isi aminteste de mine. Am sa ma scol si am sa plec in cetate. Am sa inchid un pic ochii, ca sa ma odihnesc de truda robiei mele". Si indata a plecat in cetate si a intrat in grajdul cu vitele sale, furate de noii stapani, care o inrobisera. Aici se intinse langa un staul si adormi pe veci, cu sufletul impacat.

Stapanul cel despotic a cautat-o peste tot si cum nu o gasea, a venit, pe seara la grajdul vitelor. Si a gasit-o aici intinsa pe jos, fara suflare. Toate vitele se adunaseră in jurul ei si mugeau cu mare jale. Vestea s-a raspandit iute dintr-un capat in altul al cetatii. Atunci au dat cu totii buzna, ca sa vada ce sa intamplat si au gasit-o pe femeie moarta, iar animalele plangeau roata imprejurul trupului ei.

Apoi au luat-o, au dus-o de acolo si au ingropat-o chiar langa casa care se prabusise peste copiii ei. Toti saracii din oras au bocit-o zicand asa: " Priviti, oameni buni, Sitis, aceasta femeie mandra si slavita, n-a fost socotita vrednica sa aiba un mormant!".

XLI

Dupa aceea, Eliphas si ceilalti se asezara la sfat, discutand si aruncand in mine cu tot felul de vorbe mari. In ziua a douazeci si saptea voiau sa se ridice si sa plece, fiecare in tara sa. Dar Elious ii ruga sa mai ramana un pic zicandu-le: "Nu plecati inca, asteptati-ma si pe mine, caci vreau sa imi vars naduful pe Iov. Toate zilele acestea, cat ati stat aici, voi l-ati rabdat umflandu-se in pene cu dreptatea lui. Ei bine, eu nu il mai rabd. Inca de la inceput l-am plans si l-am jelit, caci imi aduceam aminte de fericirea lui dintai, cand eram cu totii la fel de sus. El insa mi-a raspuns, plin de mandrie si dispret, ca tronul lui se afla in ceruri. Ascultati-ma asadar si o sa va arat ca soarta lui nu este aceasta". Si Elious, inspirat de Satana, incepu sa ma improaste cu tot felul de vorbe nerusinate, care se afla scrise in Paralipomenele lui Eliphas.

XLII

Dupa ce si-a ispravit vorbele umflate, Domnul mi s-a aratat intr-o vijelie, stand pe nori, A grait (cu glas puternic) si l-a acuzat pe Elious, aratandu-mi ca cel care a vorbit in el nu era o fiinta omeneasca ci o fiara. Domnul vorbea cu mine de pe un nor, insa toti cei patru imparati auzeau ce imi spunea. Si dupa ce a vorbit cu minbe i-a zis lui Eliphas: "De ce ati pacatuit, Eliphas, tu si cei doi prieteni ai tai ? Caci nu ati vorbit cu draptate despre slujitorul meu Iov. Ridicati-va si rugati-l sa aduca o jertfa pentru voi, ca sa vi se ierte pacatul. Caci daca nu face el insusi aceasta, veti pieri". Ei mi-au adus degraba cele

trebuincioase jertfei. Eu le-am luat si am jertfit pentru dansii, iar Domnul a primit si i-a deslegat de pacat.

XLIII

Eliphas, Baldad si Sophar cunoscuro ca Domnul ii iertase pe dansii, dar nu si pe Elious. Atunci Eliphas, primind duh de sus, canta un imn, iar ceilalti doi prieteni, impreuna cu ostasii care se aflau langa locul jertfei ii tinura isonul. Iata cantarea lui Eliphas:

"Ridicate au fost pacatele noastre, ingropata este nelegiuirea noastra.

Numai Elious, Elious cel nemernic nu va lasa nici o amintire printre cei vii.

Lampa i s-a stins de tot, flacara ei nu mai straluceste, slava faciei lui se va intoarece spre osandirea lui, caci el este fiul intunericului, nu al luminii.

Slava si credinciosia i-o vor mostenii pazitorii de la usile intunericului.

Imparatia lui s-a dus, tronul lui a putrezit de tot.

Cortul lui pretios a ajuns in iad, caci el a indragit frumusetea sarpelui si solzii dragonului.

Fierea si veninul lui ii vor fi hrana, caci nu a stiut sa castige, iubirea Domnului si nici nu s-a temut de El, dar a starnit mania celor pe care Domnul ii pretuieste.

Domnul l-a uitat si sfintii s-au lepadat de dansul, salas ii sunt acum mania si patimirea.

Nu e nici un strop de mila in inima lui si nici un strop de pace, in trupul lui pe limba are numai venin de vipera.

Drept este Domnul, drepte sunt toate judecatile Sale.

La el nu exista partinire. Pe toti ii judeca dupa aceasi masura.

Iata, Domnul s-a apropiat, iata ingerii s-au pregatit, inainte vin coroanele si laudele.

Bucura-se toti sfintii, veseleasca-se in inimile lor, caci au primit slava pe care o asteptau.

Smuls a fost pacatul nostru, curatita a fost nelegiuirea noastra, numai Elious cel nemernic nu va lasa nici o amintire pentru cei vii".

XLIV

Dupa ce Eliphas a incheiat imnul, impreuna cu tpti care se aflau in jurul locului de jertfa, ne-am ridicat si am intrat in cetate. Am venit aici, in casa unde locuim acum, si am facut niste ospete pe cinste intru bucuria Domnului. Apoi am cautat sa ii ajut iarasi pe saraci. Au inceput sa vina la mine toti prietenii de odinioara si altii, doritori sa faca bine, care ma intrebau: "Ce vrei acum de la noi?" Iar eu, amintindu-mi de cei saraci, voiam sa le fac din nou bine si le ziceam acelora : " Dati-mi fiecare cate o miala, ca sa ii imbrac pe cei desbracati". Si fiecare mi-a adus cate un ban de patru drahme , de aur. Si Domnul mi-a binecuvantat avutul, sporindu-l de inca doua ori.

XLV

Copiii mei, iata acum am ajuns la capatul zilelor. (Va zic) sa nu IL uitati niciodata pe Domnul! Ajutati-i pe saraci, nu intoarceti spatele neputinciosilor ! Nu va luati femei de neam strain! Voua copiii mei, va las tot avutul meu si fiecare sa isi stapaneasca partea fara nici o opreliste.

XLVI

(Slugile) au adus avutul si l-au impartit numai celor sapte feciori. Neprimind nimic, fetele s-au intristat si au zis catre tatal lor; " Stapan, perinte al nostru, oare nu suntem si noi copiii tai? Pentru ce noua nu ne-ai lasat nici o avere?" Dar Iov a raspuns asa fetelor: " Nu va suparati, ficele mele. Caci nu v-am uitat. Voua v-am pregatit o mostenire cu mult mai de pret decat aceea a fratilor vostri". Apoi a chemat-o la dansul pe fata care se numea Hemera si i-a zis: "Ia cheia, mergi si descuie ascunzatoarea si adu-mi de acolo cele trei vase de aur, ca sa va dau si voua mostenirea". Fata a mers si a adus ce i-sa cerut. Iov a deschis (vasele) si a scos trei sfoi colorate in atat de multe culori, incat nimeni nu ar fi putut spune cum aratau intocmai. Caci ele nu erau de pe pamant, ci din cer, stralucund nemaipomenit si aruncand vapori de foc, intocmai ca razele soarelui. Iov darui fiecarei fete cate o sfoara si le zise: " Legati-va cu ele peste piept, ca sa va poarte noroc in toate zilele vietii voastre".

XLVII

Atunci, a doua fiica, pe nume Kasia, intreba cu mirare: "Tata, aceasta-i mostenirea noastra despre care ziceai ca e mult mai de pret decat a fratilor nostri? La ce-s bune sfoarile astea fara nici un rost? Oare de pe urma lor vom avea din ce trai?". Tata le raspunse:" Nu numai ca de pe urma lor veti avea din ce trai, dar ele va vor conduce intr-un salas mai bun, ca sa traiti in ceruri. Nu aveti de unde cunoaste, copilele mele, pretul acestor sfoi. Domnul m-a socotit vrednic sa le primesc in ziua in care a hitarat sa se indure de mine si sa stearga de pe trupul meu bubele si viermii. Atunci m-a chemat si mi-a daruit aceste trei sfoi, Zicandu-mi:"Ridica-te si incingeti soldurile ca un barbat! Eu te intreb si tu sa raspunzi!". Eu am luat sfoarile si m-am incins cu ele. Intr-o clipita, viermii si buboaiile de pe trupul meu s-au facut nevazute. Cu ajutorul Domnului m-am inzdravenit atat de bine, de parca niciodata nu as fi zcut. Mia disparut pana si amintirea chinurilor din suflet. Domnul insa mi-a vorbit cu putere, spunandu-mi cate se intamplaseră cu mine pana atunci si cate aveau sa se intample cu mine de atunci incolo. Asadar, copilele mele, daca aveti aceste sfoi, vrajmasul nici nu o sa va tulbure, nici nu o sa isi poata strecura gandurile necurate in cugetele voastre. E un filacteriu de la Tatal. Ridicati-va si incingeti-va cu ele, acum inainte de a-mi da eu ultima suflare, ca sa puteti vedea ce se intampla cu sufletul meu si sa va minunati de faptele lui Dumnezeu.

XLVIII

Atunci Hemera s-a ridicat si s-a incins roata imprejur cu una din cele trei sfoi, precum ii spusese tatal ei. Si a simtit alt cuget in ea, caci nu se mai gandea la cele pamantesti si vorbea in limba ingerilor. Si a inaltat un imn lui Dumnezeu dupa tipicul catarilor ingeresti. iar Duhul a ingaduit ca aceste cantari, spuse de ea, sa fie incrustate in scrisoare

ce ii apartine.

XLIX

Dupa aceea s-a incins Kasia si a simtit, la randu-i, alt cuget in ea, caruia nu ii mai pasa deloc de toate cele lumesti. A prins a grai in limba Incepatoriilor si a slavi lucrarea di Salasul cel de deasupra. Iar daca cineva doreste sa cunoasca lucrarea din ceruri, o va putea gasi descrisa in (imnurile) Kasiei.

L

In sfarsit s-a incins si cea de a treia fata, numita Cornul Amaltheii. Iar gura a inceput sa vorbeasca in limba celor de sus, caci cugetul i s-a schimbat pe loc, intorcandu-se de la cele lumesti. Si vorbea in limbaheruvimilor, slavindul pe Stapanul Virtutiilor si aratand slava lor. Cine vrea sa gaseasca o urma despre ziua slavei Tatalui o va gasi in rugaciunile Cornului Amaltheii.

LI

Dupa ce fetele s-au oprit din cantari, Domnul si Duhul Sfânt m-a imboldit pe mine, Nereus, Fratele lui Iov (ca sa merg langa dansul). Am mers si m-am asezat alaturi, pe un pat. Si aici mi-a fost data sa ascult despre minunile pe care fetele si le povesteau una alteia. Si am scris o carte intreaga, cea mai mare parte plina cu imnuri invatate de la fiicele fratelui meu. Aceste imnuri sunt curata mantuire pentru noi, Caci vorbesc despre minunile lui Dumnezeu.

LII

Dupa trei zile, Iov cazu iar la pat, bolnav. Acum insa bolea fara chin si fara suferinta. Nici un chin nu se mai putea atinge de el datorita cingatorii facatoare de minuni pe care o purta. Dupa inca trei zile stiu ca vin ingerii sa ii i-a sufletul. Se ridicara iute, puse mana pe harfa si o dadu ficei sale Hemera. Kasiei ii dadu o cadelnita, iar celeilalte, Cornul Amaltheii, o toba, ca sa ii binecuvinteze pe cei care veneau sa ii ia sufletul. Luand cele incredintate, ele vazura carele de lumina apropiindu-se de sufletul tatalui lor si binecuvantara si adusera slava intr-o limba nepamanteasca. Vizitiul carului mare se dadu jos si il saluta pe Iov. Doar cele trei fete si tatal lor vedeau acestea; noi ceilalti nu vedeam nimic). Si dupa ce ii lua sufletul in brate urca din nou in car si o porni catre rasarit. Iar trupul lui Iov, invelit in panza, fu ingropat in mormant. Inaintea lui mergeau cele trei fete incinse cu cingatorile facatoare de minuni si cantand imnurile Tatalui.

LIII

Eu Nereus, fratele lui Iov, cu cei sapte feciori ai sai, cu saracii si orfanii laolalta si cu toti nevolnicii bocim asa: " Vai de noi astazi, de doua ori vai de noi, caci

astazi a fost luata puterea credinciosilor

astazi a fost luata lumina orbilor

astazi a fost luat parintele orfanilor

astazi a fost luat primitorul strainilor

astazi a fost luata imbracamintea vaduvelor.

Cine nu plange dupa un asemenea om al lui Dumnezeu?"

Cand ajunsera cu trupul la mormant, vaduvele si orfanii se asezara roata-mrejur si nu lasara sa fie ingropat. Abia dupa trei zile il pusera in mormant, cu cantare frumoasa, pe cel ce are numele vestit intre toate neamurile din veac. Amin.

Sfarsit

7. Apocalipsa lui Ezdra

Notă introductivă

*Apocalipsa lui Ezdra este de fapt o modestă imitație a cărții apocrife 4 Ezdra. Thilo o menționează în prolegomenele la Faptele lui Toma, dar nu se știe cu certitudine dacă este sau nu vorba despre 4 Ezdra. Părți din această lucrare au fost publicate de dr. Hase de la Biblioteca din Paris, dar la vremea aceea păreau să facă parte din lucrări diferite. Apocalipsa lui Ezdra este cel mai bine păstrată într-o traducere etiopiană. Manuscrisul datează din secolul al XV-lea, iar porțiunile mai vechi sunt foarte greu de descifrat. Au existat cu siguranță versiuni în greacă, care trebuie să fi fost traduceri ale unui text în ebraică redactat pe la sfârșitul secolului I d.H. (după unele opinii, secolul al II-lea sau al III-lea d.H.) dar nici una nu s-a păstrat, cu excepția versiunilor târzii în limba latină. Sunt cunoscute douăzeci și unu de manuscrise conținând această apocalipsă, cele mai multe datând din secolele XVII-XIX. Să mai precizăm că textul nu a figurat printre scrierile de la Marea Moartă, în *Apocalypses Apocryphae* a lui Tischendorf, lucrarea se găsește la pp. xxix-xxxiii.*

*

Profetul Ezdra este plin de uimire în fața tainelor vieții și îl întreabă pe Dumnezeu despre toate lucrurile; însă ceea ce îl tulbură cel mai mult sunt suferințele pe care le îndură păcătoșii, întrucât aceștia au păcătuit ca urmare a căderii lui Adam, soarta lor e considerată chiar mai rea decât cea a făpturilor lipsite de rațiune. Descrierea chinurilor îndurate în regiunile infernale este consemnată cu multă minuție. Călător prin Tartar și deopotrivă invitat în Ceruri, Ezdra imploră de la Dumnezeu milă pentru cei păcătoși, insistă în acest sens și chiar propune să se jertfească pentru izbăvirea lor. În cele din urmă profetul își dăruiește duhul lui Dumnezeu, care a pregătit pentru el coroana nemuririi.

**

Cuvântul și descoperirea lui Ezdra, sfântul și de Dumnezeu iubitul prooroc:

În cel de-al treizecilea an, în ziua a douăzeci și doua a lunii, pe când ședeam în casa mea, am strigat și am zis către Cel Preaînalt: „Doamne, dă-mi¹ slava Ta ca să pot vedea tainele Tale”. Iar când s-a făcut noapte, a venit arhanghelul Mihail, care mi-a spus: „O, proorocule Ezdra, oprește-te de la pâine pentru șaptezeci de săptămâni”². Iar eu am postit după cuvântul ce mi-a fost spus.

1

Adică „descoperă-mi,” sau „arată-mi.”

2

Completat de Tischendorf. Poate că este vorba de zile.

Atunci a venit Rafail, căpetenia oștirilor, care mi-a dat o crenguță de smirnă. Și am postit de două ori câte șaiszeci de săptămâni. Așa am văzut tainele lui Dumnezeu și ale îngerilor. Și am zis către îngerii: „Voiesc să mărturisesc înaintea lui Dumnezeu pentru spița creștinilor. Este mai bine pentru un om să nu fie născut, decât să vină în lume”.

Drept aceea, am fost luat la ceruri, în primul cer am văzut o mare oștire îngerească, care m-au dus la judecățile ce se fac acolo. Dar am auzit în locul acela un glas care îmi spunea: „Ai milă de mine, Ezdra, alesule al lui Dumnezeu”. Atunci am zis: „Vai păcătoșilor care văd om ajuns chiar mai mare decât îngerii, în timp ce ei se chinuiesc în

Gheena focului!”

Încât Ezdra l-a rugat pe Dumnezeu: „Fie-Ți milă de lucrurile mâinilor Tale; nu ești Tu compătitor și îndelung milostiv? Mai bine osândește-mă pe mine în locul sufletelor acestor păcătoși; căci este mai bine ca un singur suflet să fie pedepsit, decât întreaga lume să meargă la pieire”.

Însă Dumnezeu a spus: „Pe cei dreți îi voi aduce la odihna raiului, căci sunt milostiv”. Dar Ezdra a spus: „Doamne, pentru ce să-i dai daruri celui drept? Căci așa cum cineva s-a tocmit pentru o lucrare, iar după ce o isprăvește, se duce și iarăși se tocmește, lucrând ca o slugă pentru stăpânul său, tot astfel și-a primit și cel drept răsplata în ceruri. Ci spre păcătoși să arăți mila Ta, căci știm că Tu ești cu adevărat Cel milostiv”.

Atunci Dumnezeu a răspuns: „Cu aceștia nu-mi pot face milă”. Dar Ezdra a stăruit: „Iată, ei nu pot îndura mânia Ta”. Și Dumnezeu a spus: „Aceasta este soarta unora ca aceștia”. Și a adăugat: „Vreau să-mi fii Mie precum Pavel și Ioan, căci mi-ai adus nestrictată comoara cea de mult preț, și să fii ca un turn de întărire pentru oameni”. Dar Ezdra a zis: „Este mai bine omului să nu se fi născut. Mai bine îi este lui să nu fie viu. Făpturile necuvântătoare sunt mai bune decât omul, căci ele nu sunt osândite. Dar Tu ne-ai strâns și ne-ai dat Judecării. Vai păcătoșilor în lumea ce stă să vină! Căci osânda lor nu va avea sfârșit, iar focul este de nestins”. Și pe când vorbeam eu în felul acesta cu Dumnezeu, s-au arătat Mihail și Gavriil împreună cu toți apostolii, care mi-au zis: „Bucură-te, o, bărbat credincios al lui Dumnezeu!” Iar Ezdra a spus:³ „Scoală-Te, Doamne al Judecăților, și vino cu mine”. Și Domnul a zis: „Iată, am pus legământ între Mine și tine, iar tu să-l păzești”. Ezdra a zis: „Vin acum să-ți cer, știind că Tu mă auzi”.⁴ Dar Dumnezeu a zis: „Află de la Avraam, părintele tău, felul în care un fiu trebuie să ceară de la tatăl lui,⁵ și atunci să vii să ceri de la noi”.

Atunci Ezdra a zis: „Viu este Domnul, că nu voi înceta să cer de la Tine milă pentru neamul creștinesc. Unde sunt, Doamne, milele Tale cele de demult? Unde îndelunga Ta răbdare?”

Atunci Dumnezeu a răspuns: „Așa cum am făcut ziua și noaptea, tot așa îmi arăt și mila Mea cu cel păcătos; însă acesta trebuia să trăiască în dreptate, nu în viclenie”.

Atunci proorocul a zis: „Cine este cel care l-a plămădit mai întâi pe Adam?” Și Dumnezeu a spus: „Eu, cu neprihănitele Mele mâini. Apoi l-am așezat în rai, să păzească roadele pomului vieții. Dar s-a făcut neascultător și a păcătuțit”. Atunci proorocul a zis: „Dar n-a fost oare ocrotit de un înger? Și nu era viața lui păzită de heruvimi în veci? Cum de-a putut fi înșelat cel care era în paza îngerilor? Căci Tu le-ai poruncit tuturor să fie [de față] și să slujească poruncilor Tale⁶. Dar dacă nu i-ai fi dat-o pe Eva, șarpele nu ar fi înșelat-o. Însă pe aceia pe care voiești, pe aceia îi și mântuiești, tot așa cum pe alții voiești să îi nimicești”.⁷ Și proorocul a mai zis: „Doamne, îngăduie-ne să venim la a doua judecată”.

³ Tischendorf se bazează aici pe o presupunere.

⁴ Literal, „îți cer chiar în dreptul urechii Tale”

- 5 *Acesta pare să fie sensul textului, chiar dacă pare întrucâtva corupt. Evident, se referă la Avraam pledând pentru Sodoma.*
- 6 *Acest pasaj este foarte corupt în original; unele corectări ar putea ilumina totuși sensul lui.*
- 7 *Compară cu Ieș. 33,19; Rom. 9,18.*

Dar Dumnezeu a răspuns: „Eu sunt Cel care am aruncat foc asupra Sodomei și Gomorei”. Și proorocul a zis: „Doamne, Tu te porți cu noi după cum merităm”. Dumnezeu a spus: „Păcatele voastre întrec milostivirea Mea”. Proorocul a spus: „Adu-Ți aminte de Scripturi, Părinte, Cel care ai măsurat Ierusalimul și iar l-ai întărit. Miluiește-ne Doamne, pe noi păcătoșii; îndură-te de fapăturile Tale; ai milă de lucrul Tău”.

Atunci Dumnezeu și-a adus aminte de cei pe care i-a făcut, și a zis către prooroc: „Cum aș putea să Mă îndur de cei care mi-au dat să beau oțet amestecat cu fiere⁸ și care nu s-au pocăit nici măcar atunci?” Iar proorocul a zis: „Descoperă-mi pe heruvimul Tău, și îngăduie-mi să ne înfățișăm împreună la judecată; arată-mi Ziua Judecății, în ce fel va fi ea”.

Dumnezeu a spus: „Nu te amăgi, Ezdra; căci ziua aceea este ca atunci când ploaia ar fi încetat pe fața pământului; și judecata cea mai aspră este blândă pe lângă aceasta”. Însă proorocul a spus: „Nu voi înceta să te rog până când nu voi vedea ziua cea de osândă”.

Dumnezeu a spus:⁹ „Numără stelele și nisipul mării; dacă vei putea să le numeri pe acelea, atunci vei putea să-mi ceri și lucrul acesta”.

Dar proorocul a spus: „Doamne, Tu știi că port trup omenesc; cum aș putea așadar să număr stelele din cer, ori nisipul mărilor?” Dumnezeu însă i-a răspuns: „Proorocul meu iubit, nu poate omul să cunoască ziua și felul arătării¹⁰ ei, atunci când lumea va intra la Judecată.

Dar pentru că tu ești proorocul meu cel mai îndrăgit, ți-am spus care va fi ziua; însă în care ceas va fi, pe acesta nu ți l-am spus”.

Atunci proorocul a zis: „Doamne, spune-mi și anii”. Iar Dumnezeu a zis: „Dacă voi vedea îndreptare în lume, și că aceasta rodește, voi avea răbdare cu oamenii; altfel, îmi voi întinde brațul și voi apuca lumea din cele patru colțuri și îi voi aduna pe toți în Valea lui Ieosafat¹¹ și voi șterge sămânța oamenilor ca lumea să nu mai fie”. A zis proorocul: „Dar cum va mai fi atunci preaslăvită Dreapta Ta?” Iar Dumnezeu a spus: „Îngerii Mei îmi vor aduce slavă”. Însă proorocul iarăși a zis: „Doamne, dacă ai hotărât aceasta, pentru ce l-ai mai făcut pe om? La ce bun i-ai mai zis părintelui nostru Avraam: «Voi înmulți sămânța ta ca stelele cerului și ca nisipul de la malul mărilor»;¹² unde sunt deci făgăduințele Tale?”

---

8 *Mt. 27, 34.*

9 *Aceasta este o interpolare făcută de Tischendorf.*

10 *Comp. 2 Tim. iv. l, 8; Tit. ii. 13.*

11 *Ioil, 4, 2.*

Și Dumnezeu a zis: „Mai întâi voi aduce un cutremur pentru pieirea tuturor fiarelor cu patru picioare și a oamenilor; iar când vei vedea că fratele își lasă fratele pradă morții, că fiii se vor ridica împotriva părinților, că femeia va uita de soțul ei, că un popor se va porni asupra altuia cu război, atunci vei ști că sfârșitul este aproape¹³. În zilele acelea fratele nu se va mai îndura de frate, nici bărbatul de femeia lui, nici prietenii de prieteni, nici robul de stăpânul lui; fiindcă cel care este vrăjmașul omului va ieși din Tartar, și îi va învăța multe răutăți pe oameni. Deci ce să mă fac Eu cu tine, Ezdro? Ba încă te-numeți să-Mi ceri una și alta?”

Însă proorocul a zis: „Doamne, nu voi înceta să Te rog și să Te înduplec!” Și i-a zis Dumnezeu: „Numără florile pământului; dacă te vei dovedi în stare, de-abia atunci vei putea să mă rogi”. Și proorocul a zis: „Doamne, nu pot să le număr, căci port trup omenesc; însă nu voi înceta să te rog. Doamne, îngăduie-mi să văd și locurile dedesubt ale Tartarului”.

Dumnezeu a spus: „Coboară și privește”. Și [Domnul] mi i-a dat pe Mihail și pe Gavriil împreună cu treizeci și patru de îngeri.

Am coborât optzeci și cinci de trepte, iar ei m-au purtat în jos încă cinci sute de trepte. Acolo am văzut un tron cuprins de limbi de foc, în care era așezat un bătrân. Și judecata ce o făcea era plină de cruzime. Așa că i-am întrebat pe îngeri: „Cine este acesta? Și care este păcatul lui?” Îngerii mi-au spus: „Acesta este Irod, care a fost rege pentru o vreme; a poruncit cândva ca toți pruncii de la doi ani în jos să fie omorâți”.¹⁴ Atunci am zis: „Vai sufletului acesta!”

Apoi m-au coborât încă treizeci de trepte. Acolo am văzut focul țâșnind în sus din pământ, chinuind mulțime de păcătoși; dar nu-i puteam zări deslușit, ci doar le auzeam vaietele.

Și iar am fost coborât cale de multe trepte, încât le pierdusem numărul. Acolo am văzut niște bătrâni, în urechile cărora se învârteau un fel de fusuri de foc. Așadar am spus: „Cine sunt aceștia? Și care este păcatul lor?” Îngerii mi-au răspuns: „Aceștia sunt cei care nu au voit să asculte”.¹⁵

Apoi m-au dus încă cinci sute de trepte [în jos]. Acolo am văzut viermele cel neadormit și focul nestins care-i ardea pe păcătoși. După aceasta, m-au dus în locurile cele mai adânci ale nimicirii. Acolo am văzut cele douăsprezece plăgi ale Gheenei. Iar îngerii m-au dus spre miazăzi, unde am văzut un om spânzurat de pleoape, în timp ce îngerii îl biciuiau din toate părțile. Așa că am întrebat: „Cine este acesta? Și care este păcatul lui?” Iar Mihail căpetenia mi-a zis: „Acesta este cel care a păcătuit cu cea care l-a născut; pentru că și-a împlinit pofta a fost spânzurat în felul în care îl vezi”.

---

¹³ *Compară cu Mt. 24.*

¹⁴ *Mt. 2,16.*

¹⁵ *Sau „care au auzit strâmb.”*

Apoi m-au dus spre miazănoapte, unde am văzut un om legat cu lanțuri de fier. Iar

eu am întrebat: „Cine este acesta?” Iar arhanghelul a zis către mine: „Acesta este cel care a zis: «eu sunt fiul lui Dumnezeu, cel care face piatra pâine și apa vin»“. Proorocul i-a zis lui Mihail: „Stăpâne, îngăduie-mi să văd cum este la înfățișare, ca să le spun oamenilor iar ei să se ferească de el și să nu creadă în el”. Arhanghelul a zis către mine: „Înfățișarea acestuia este precum cea a unei fiare sălbatice; ochiul lui drept, precum luceafărul dimineții, iar celălalt ochi stă nemișcat; gura îi este largă de-un cot, dinții de-o palmă, degetele-i sunt ca niște coase; urmele pașilor lui, de două palme de late. Iar pe chip i se vede scris un cuvânt: Antihrist. Acesta a fost înălțat în ceruri, dar va fi coborât până la iad¹⁶. Și va veni o vreme când se va face copil; și o alta, când se va face asemenea unui bătrân”.

Atunci profetul a întrebat: „Doamne, de ce îl lași să înșele spița omenească?” Dumnezeu a zis: „Ascultă, proorocul Meu. Acesta se face și copil și bătrân, dar nimeni nu crede că este Fiul Meu iubit. Apoi va răsună trâmbița, iar mormintele se vor deschide și morții vor învia într-o nestrăcută viață¹⁷. Atunci vrăjmașul, auzind înfricoșătoarea amenințare, se va ascunde în întunericul cel mai dinafară. Iar cerul, pământul și mările vor fi nimicite. Apoi voi arde optzeci de părți din cer și opt sute de părți din pământ”.

A întrebat deci proorocul: „Cum de a păcătuț cerul?” Dumnezeu a spus: „Fiindcă [...]”¹⁸ există rău”. Iar proorocul a zis: „Dar pământul, Doamne, cum a păcătuț?” Și Dumnezeu a răspuns: „Pentru că vrăjmașul se va ascunde la auzul trâmbiței, este destul acest lucru ca să topesc pământul dimpreună cu toți vrăjmașii spiței omenești”.

Iar proorocul a zis: „Doamne, îndură-Te de neamul creștinesc. Iată, am văzut o femeie atârând în ștreang și patru fiare sugându-i sânii”. Îngerii mi-au spus: „Acesta nu a voit să-și alăpteze pruncii, ba chiar i-a aruncat în ape”. Și am văzut o întunecime grozavă, și o noapte care nu avea nici lună, nici stele; și nu mai erau acolo nici tânăr, nici bătrân, sau frate cu frate, sau mamă cu prunc, ori soție cu soț. Atunci am plâns și am zis: „O, Doamne Dumnezeule, îndură-Te de păcătoși”.

Și cum am spus asta, a și venit un nor care m-a tras în sus și m-a purtat înapoi în ceruri. Acolo am văzut multe judecăți. Am plâns cu amar, și am zis: „Mai bine este pentru om să nu fi ieșit din pântecul maicii sale”. Iar cei care erau în suferințe au strigat, zicând: „Pentru că ai venit atât de aproape, sfântule al lui Dumnezeu, am primit și noi puțină alinare”. Iar proorocul a spus: „Fericiți sunt cei care plâng pentru păcatele lor”.

Atunci Dumnezeu a spus: „Ascultă, Ezdra, cel iubit de Mine. Așa cum plugarul pune sămânța de grâu în pământ, tot astfel și bărbatul pune sămânța lui în femeie, în prima lună este așa cum a pus-o; în cea de-a doua, începe să crească; în a treia, apare părul; în a patra, unghiile; în cea de-a cincea, se preface în lapte;¹⁹ într-a șasea, este pregătită și primește viață;²⁰ în luna a șaptea are tot ce-i trebuie; în luna a noua, opritoarele porții femeii sunt înlăturate; astfel apare omul pe pământ, neprimejduit și în bună stare”. Dar proorocul a spus: „Doamne, mai bine i-ar fi fost omului să nu se fi născut. Vai neamului omenesc, când vei veni cu el la Judecată!”

Și am zis către Domnul: „Doamne, la ce bun l-ai mai făcut pe om, dacă tot îl dai Judecății?” Atunci Domnul a grăit cu glas puternic: „În veci nu-mi voi face milă cu aceia

care calcă legământul Meu”. Și proorocul a spus: „Doamne, unde ți-ai ascuns bunătatea?” Iar Dumnezeu a zis: „Pe toate câte le-am făcut, pentru om le-am făcut și din dragoste pentru el. Dar omul nu a voit să păzească poruncile Mele”.

---

16 Compară cu Mt. 11, 23.

17 1 Cor. 15, 52.

18 Pasaj lipsă în text.

19 Așa este textul.

20 Sau, „suflet”.

Și proorocul a mai zis: „Doamne, arată-mi judecățile și raiul”. Atunci îngerii m-au dus spre răsărit, unde am văzut Pomul vieții. Și i-am văzut pe Enoh, pe Ilie, pe Moise, și pe Petru, pe Pavel, pe Luca și Matei, și pe toți dreptii, și pe patriarhi. Și am văzut acolo cămările văzduhului, foalele vânturilor și pivnițele ghețurilor, precum și judecățile veșnice.

Apoi am văzut un om care atârna, fiind legat de căpățâna lui. Îngerii mi-au spus: „Acest om a mutat hotarele”. Și am văzut acolo judecăți mari, încât am zis către Domnul: „O, Doamne Dumnezeule, cine dintre cei născuți este fără de păcat?” Și iar m-au coborât în Tartar, unde am văzut mulțime de păcătoși plângând și tânguindu-se și văitându-se cu amar. Și am plâns și eu la vederea chinurilor neamului omenesc.

Atunci Dumnezeu mi-a zis: „Au oare știi tu, Ezdra, care sunt numele îngerilor care vor veni la sfârșitul lumii? Aceștia sunt Mihail, Gavriil, Uriel, Rafail, Gabutelon, Aker, Arfugiton, Bebur, Zebulon”.

Apoi am auzit un glas care-mi zicea: „Vino aici și mori, iubitul meu Ezdra; întoarce darul care ți-a fost făcut”. Și proorocul a spus: „Dar cum ați putea scoate sufletul din mine?”

Iar îngerii au spus: „Îl putem scoate pe gură”, însă proorocul a zis: „Am vorbit cu Dumnezeu gură către gură, și tot nu a ieșit”.²¹ Iar îngerii au spus: „Îl vom scoate atunci prin nările tale”.

Și proorocul a zis: „Nările mele au mirosit buna mireasmă a slavei lui Dumnezeu”. Iar îngerii au spus: „Putem să-l scoatem prin ochii tăi”, însă proorocul a spus: „Ochii mei au văzut spatele lui Dumnezeu”.²² Iar îngerii au zis: „Putem să îl scoatem prin coroana creștetului tău”, însă proorocul a spus: „Am pășit alături de Moise pe munte, și nu a ieșit nici atunci”.

Îngerii au spus: „Îl putem scoate prin rănile tălpiilor tale”. Și proorocul iarăși a spus: „Picioarele mele au pășit în jurul altarului”. Așa că îngerii au trebuit să plece, fără să fi izbândit nimic, zicând: „Doamne, nu-i putem lua sufletul”.

Atunci [Dumnezeu] a zis către Fiul Său Unul născut: „Pogoară-te, Fiul Meu iubit, împreună cu oștire mare de îngeri, și vino să iei sufletul iubitului Meu Ezdra”. Iar Domnul, având cu Sine mare oștire de îngeri, a spus către prooroc: „Dă-mi mie încrederea ce ți-am dat-o ție; cununa a fost pregătită pentru tine”.²³ Proorocul a spus: „Dacă așa binevoiești Tu, Doamne, ia sufletul meu căci îl pun pentru neamul omenesc ca să-ți faci milă cu el”.

Dumnezeu a spus: „Fiindcă ești muritor și pământesc, nu ești în măsură să îmi ceri nimic”.

Proorocul a zis: „Nu voi înceta să te înduplec în veci”. Dumnezeu a spus: „Renunță acum la această datorie; cununa îți este pregătită. Vino și mori, ca să poți fi încununat”.

Atunci proorocul a început să spună, plângând: „O, Doamne, la ce bun că am tot încercat să te înduplec, dacă tot mă voi coborî în pământ? Vai mie, vai mie, că voi ajunge hrană viermilor! Plângeți pentru mine voi toți dreptii și sfinții, căci deși mi-am pus sufletul pentru alții, sunt acum dat morții. Plângeți pentru mine voi toți dreptii și sfinții, căci acum voi merge în adâncul Gheenei”.

---

21 *Compară cu Deut. 34,10.*

22 *Compară cu Ieș. 33, 23.*

23 *Compară cu 2 Tim. iv. 8.*

Iar Dumnezeu i-a zis: „Ascultă Ezdra, iubitul Meu: Eu, care sunt fără de moarte, am îndurat blestemul crucii; am gustat oțet și fiere; am fost pus în mormânt, și i-am înviat pe cei care sunt ai Mei; L-am chemat pe Adam din Gheenă ca să mântuiască neamul omenesc. Prin urmare, nu te teme de moarte; căci ce ai de la Mine, adică sufletul, va merge în rai; iar ceea ce este din pământ, adică trupul, se va întoarce în locul de unde a fost luat”.²⁴

Și proorocul a zis: „Vai mie, vai mie! Încotro voi scăpa? Ce voi face? Nu știu ce să mă fac”. Atunci fericitul Ezdra a început să spună: „O, Dumnezeule cel veșnic, Făcătorul lumii, care ai măsurat cerurile cu cotul și care cuprinzi pământul într-un pumn,²⁵ care mergi în care trase de heruvimi, care l-ai luat la ceruri pe proorocul Ilie în carul de foc,²⁶ care dai hrană tuturor făpturilor, de care toată făptura tremură și se îngrozește dinaintea puterii Tale, - ascultă-mă pe mine, cel care Te-a rugat atât de stăruitor, și dăruiește binecuvântare cerească tuturor celor care copiază această carte, ca și celor care o au sau își amintesc de numele meu și cinstesc amintirea mea; și binecuvântează-i pe aceștia în toate lucrările lor după cum l-ai binecuvântat pe Iosif, și nu-ți aminti de răutățile lor de dinainte atunci când vor veni la Judecată. Cât despre cei care nu au crezut în cele scrise aici, să ardă precum Sodoma și Gomora”.

Și s-a făcut un glas către el, zicând: „Ezdra, iubitul Meu, toate lucrurile pe care le-ai cerut vor fi date aceluia”. Pe loc și cu multă cinste și-a dat sufletul lui cel de mult preț, în ziua a douăzeci și opta a lunii octombrie. În mormântarea i-a fost pregătită cu tămâie și cântări de psalmi. Iar scumpul și sfântul lui trup dăruiește veșnic tărie sufletelor și trupurilor aceluia care vin la el cu cinstită dorire.

Că a Lui este împărăția și Puterea și Slava, a Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

---

24 *Eccl. 12, 7.*

25 *Isaia, 40,12.*

8. APOCALIPSA LUI ILIE

Introducere

Viața profetului Ilie este o demonstrație vie a tensiunilor existente între profeți și regii lui Israel, atunci când monarhia nu era fidelă Domnului.

Numele lui Ilie înseamnă: „Domnul meu este Iahve”.¹ Faptele cele mai semnificative ale activității și experienței lui Ilie cuprind lupta sa împotriva proorocilor lui Baal, fuga sa la muntele Horeb, unde aude glasul Domnului „în adiere de vânt lin” (1 R. 19,12 b), și urcarea sa „în vârtej de vânt la cer” (2 R. 2,11 b).

Istoria lui Ilie o găsim în relatările privitoare la regii lui Israel și Iuda (1 R. 17 până la 2 R. 2).

a. Ilie, omul lui Dumnezeu

Relatarea biblică a vieții lui Ilie începe cu momentul în care profetul îi declară regelui Ahab² că Dumnezeu nu va pune capăt secetei, ce bântuia țara, decât atunci când va vorbi prin intermediarul său. Dumnezeu îi dă lui Ilie următoarea poruncă: „Du-te de aici ... Apă vei bea din pârâu, iar mâncare am poruncit corbilor să-ți aducă acolo!” (1 R. 17,4). Când pârâul Cherit va seca, Ilie va pleca la Sarepta Sidonului, unde va fi îngrijit de o văduvă, ale cărei provizii erau înmulțite în chip miraculos (1 R. 17,14). Văduva nu-l va recunoaște pe Ilie ca „omul lui Dumnezeu”, decât atunci când îi va învia fiul decedat (1 R. 17,24).

b. Contextul istoric al activității lui Ilie

„Ilie Tesviteanul, este proroc din Tesba Galaadului” (1 R. 17,1). Regiunea Galaadului se găsea în partea de nord a Israelului, la răsărit de Iordan, în afară de această referire, nu mai avem aici o altă informație, cu privire la originea sa. Iosif Flaviu pare să fie de acord că Tesba ar fi fost o localitate din Galaad³, identificată, în mod tradițional ca un loc situat la aproximativ 13 Km N de râul Iaboc.⁴

Ilie este trimis la regele lui Israel, regatul de Nord, ca reprezentant al lui Dumnezeu.

Regii și preoții erau consacrați, prin ungere, să fie reprezentanții oficiali ai lui Dumnezeu, regele cel mare al lui Israel. Ei erau însărcinați cu conducerea poporului lui Dumnezeu pe calea fidelității Domnului, însă regatul de Nord îl părăsește pe Dumnezeu și legămintele sale, începând cu regele Ieroboam (931-910 î.d.H.).

Cultul lui Baal îl va înlocui, încet, încet, pe cel al lui Iahve. Cărțile Regilor ne arată cum profetul Ilie (și mai târziu Elisei) devin reprezentanții lui Dumnezeu, în locul regelui și al preotului. Ni se pun în lumină numeroase paralele între slujirea profeților și cea a lui Moise.

Seceta din vremea lui Ahab nu este numai o judecată divină asupra unei națiuni devenită idolatră. Ea subliniază incapacitatea totală a lui Baal - zeul fertilității și al furtunii - de a aduce ploaia.⁵

Episodul cu via lui Nabot insistă asupra unui principiu inviolabil în Israel. Contrar obiceiurilor regilor canaaniți, care confiscă fără menajamente terenurile care le conveneau, regii israeliți trebuie să se conformeze Legii lui Moise, după care, terenurile moștenite de o familie, erau un dar al lui Dumnezeu și nu puteau fi vândute.

De-a lungul întregii relatări Ilie pune în valoare calitățile etice ale credinței în Dumnezeu cel unic.

Experiența lui Ilie pe muntele Horeb dovedește că deznădejdea lui nu este justificată.

Prin „adierea de vânt lin” Dumnezeu își arată voința de a interveni mereu în favoarea poporului său.

Ilie trebuie să își continue misiunea față de Dumnezeu, iar Elisei o va continua pentru generațiile următoare.

¹ v. Pr. Teodor Baba, *Profetul Ilie în lumina izvoarelor biblice și patristice, Altarul Banatului I (40), 1990, nr. 7-8, p. 40.*

² Ahab (874-853 î.d.H.) a fost cel mai important rege al dinastiei Omri. Moștenitor al unui regat ce beneficiase de o politică favorabilă față de popoarele vecine, Ahab a reușit să extindă interesele politice și comerciale ale Israelului, în timpul celor douăzeci și doi de ani de domnie. Căsătorindu-se cu Izabela din Sidon, Ahab a încurajat relațiile economice cu fenicienii. Comerțul înfloritor dintre cele două țări reprezenta o amenințare serioasă la adresa intereselor comerciale active ale Siriei. Deși este posibil ca Omri (885-874 î.d.H.) să-l fi introdus în Israel pe Baal, zeul Tirului, Ahab este cel care a încurajat și susținut cultul acestui idol. El a construit un templu pentru Baal, în marea lui capitală Samaria (1 R. 16,30-33). Sute de preoți au fost aduși în Israel, pentru a face din cultul lui Baal religia poporului israelit. De aceea Ahab și-a câștigat reputația de a fi cel mai păcătos dintre toți regii care au domnit în Israel (v. Samuel J. Schultz, *Călătorie prin Vechiul Testament Oradea, 2001, p. 226-227*).

³ Flavius Josephus, *Antichități iudaice, VIII, XIII, 2, Hasefer, București, 1999.*

⁴ v. *Dicționar biblic, Oradea, 1995, p. 568.*

⁵ J. Bowker, *Le Grand Livre de la Bible, Cerf, Paris, 1999, p. 139.*

c. Proorocii lui Baal

La capătul celor trei ani de secetă Ahab îl va acuza pe Ilie că este „cel ce aduce nenorociri peste Israel” (1 R. 18,17). Ilie însă îl face răspunzător pe Ahab: „Nu eu sunt cel ce aduce nenorocire peste Israel; ci tu și casa tatălui tău, pentru că ați părăsit poruncile Domnului și mergeți după baali” (1 R. 18,18), și îi cere să adune pe toți proorocii lui Baal pe muntele Cârmei. Ilie le va cere acestora să ridice un altar, să-și pregătească jertfa și apoi să-i ceară lui Baal s-o aprindă. La fel va face și Ilie, însă el va chema numele Domnului Dumnezeu (1 R. 18,24). „Și Dumnezeu care va răspunde cu foc, Acela este Dumnezeu”, va concluziona Ilie. Proorocii păgâni vor invoca numele lui Baal timp de câteva ore, sărind în jurul jertfelnicului și înțepându-se cu săbii și cu lănci „până ce curgea sânge” (1 R. 18,28), fără însă să obțină vreun rezultat. Ilie va lua atunci douăsprezece pietre, după numărul semințiilor fiilor lui Israel și va chema numele Domnului. Atunci „s-a pogorât foc de la Domnul și a mistuit arderea de tot și lemnele și pietrele și țărâna și a mistuit și toată apa care era în șanț” (1 R. 18,38).

Proorocii lui Baal vor fi prinși și înjunghiați la pârâul Chișonului, iar ploaia mult râvnită va veni.⁶ Ahab va trebui să recunoască acum că Dumnezeu și nu Baal poate să pună capăt secetei.

d. Vedenia lui Ilie

Izabela, soția lui Ahab, dorește mult să-l facă să piară pe Ilie. Acesta fuge însă în pustie, dorindu-și moartea: „îmi ajunge acum, Doamne! Ia-mi sufletul că nu sunt eu mai bun decât părinții mei!” (1 R. 19,4 b). Un înger al Domnului îl va hrăni. Întărit Ilie se va duce la muntele Horeb, acolo unde Moise a primit Legea de la Dumnezeu, în mijlocul tunetelor și al fulgerelor. Experiența lui Ilie aici va fi însă diferită: crezându-se singurul profet fidel, el face cunoscută Domnului deznădejdea sa. Un vânt năprasnic, un cutremur de pământ și un foc se vor produce lângă peștera unde se găsea Ilie. Dumnezeu nu va fi însă în nici una din aceste manifestări, ci i se va adresa lui Ilie „în adiere de vânt lin” (1 R. 19,11-12). Aici el are o revelație divină, prin care este asigurat că în Israel mai există șapte mii de bărbați, care n-au acceptat cultul lui Baal, și primește o triplă însărcinare: să-l ungă pe Hazael rege al Siriei, pe Iehu rege al Israelului și să-l aleagă pe Elisei ca succesor al său.⁷

e. Via lui Nabot

Ciocnirea finală dintre Ilie și Ahab a avut loc în via lui Nabot (1 R. 21,1-29).

Dezamăgirea lui Ahab, care era necăjit din cauza nereușitei sale de a achiziționa această vie, a fost repede observată de soția lui, Izabela. Neîndurătoarea Izabela nu avea nici un respect pentru legea israelită și nu i-a păsat de refuzul lui Nabot de a-și vinde proprietatea pe care o moștenise - nici chiar unui rege. Regina îi va pune pe niște mincinoși să-l acuze pe Nabot de blasfemie, așa încât acesta va fi condamnat de bătrâni și ucis cu pietre.⁸ Ahab nu se va bucura prea mult de proprietatea râvnită, deoarece îl va întâlni curând pe Ilie. Acest purtător de cuvânt al lui Dumnezeu l-a acuzat, cu îndrăzneală, pe Ahab, pentru că a vărsat sânge nevinovat. Pentru această nedreptate izbitoare, dinastia lui Omri era condamnată la distrugere: „Așa zice Domnul: Iata voi aduce peste tine necazuri și te voi mătura și voi stârpi din ai lui Ahab pe cei de parte bărbătească, fie rob, fie slobod, în Israel” (1 R. 21,21). Și peste Izabela va veni blestemul Domnului. Cu toata pocăința lui Ahab („Când a auzit Ahab toate cuvintele acestea, a început să plângă, și a rupt hainele sale, s-a îmbrăcat peste trupul său cu sac, a postit și a dormit în sac și a umblat trist” (1R. 21,27), judecata a fost doar ușurată, prin faptul că a fost amânată până după moartea lui.⁹

⁶ v. Le prophete Elie, în John Bowker, *Le Grand Livre ...*, p. 138.

⁷ S.J. Schultz, *op.cit.*, p. 228.

⁸ J. Bowker, *op.cit.*, p. 139.

⁹ S.J. Schultz, *op.cit.*, p. 230. f. Înălțarea lui Ilie (2 R. 2,1-15)

Această istorisire aparține momentului transmiterii puterii lui Ilie succesorului său, Elisei.¹⁰ Acesta cere și primește, din partea lui Ilie, două părți din duhul profetului, adică partea rezervată primului născut, după Legea mozaică (Deut. 21,17). Ilie, care cunoaște timpul plecării sale din această lume, încearcă să-l convingă pe Elisei să nu-l urmeze în drumul său. Acesta însă îl urmează pas cu pas și fac împreună, în sens invers, drumul pe care poporul ales l-a parcurs, la intrarea sa în pământul făgăduinței.¹¹

Ora despărțirii se apropie. La intervenția Domnului Ilie dispare în mijlocul unui vârtej de vânt (2 R. 2,1 cf. Iov 38,1). Această scenă evocă teofaniile Dumnezeului lui Israel. El a apărut, mai întâi, triburilor israelite, ca stăpânul războiului și al furtunii.¹²

Elisei, mai degrabă trist decât înfricoșat, atunci când își strigă stăpânul: „Părinte, părinte”, pare să caracterizeze întreaga activitate a lui Ilie alături de poporul ales. Expresia: „carul lui Israel și caii lui” (2 R. 2,12) se referă, în special, la activitatea celor doi profeți ai Domnului, care au purtat împotriva lui Baal și a slujitorilor lui un adevărat război sfânt.¹³

Ilie este răpit la cer într-un car de foc, tras de cai de foc (2 R. 2,11). Aceste detalii sunt semnificative. Ele amintesc de mitul soarelui ce parcurge văzduhul pentru a lumina lumea. Israel se pare că nu a ignorat întru totul acest mit, din moment ce, la Ierusalim, regii lui Iuda i-au consacrat acestui astru care și călăreți (cf. 2 R. 23,11: „A nimicit caii pe care regii lui Israel îi așezaseră în cinstea soarelui înaintea intrării templului Domnului... iar carul soarelui l-a ars”).

Înălțarea lui Ilie vrea să arate că profetul s-a suit în mod glorios spre lăcașurile cerești, de unde va continua lupta, pe care a dus-o pe pământ, pentru Dumnezeul Oștirilor; înălțarea sa este pe măsura activității sale pământești.¹⁴

Ilie este, după anumite tradiții, profetul-tip. El este cel care apare, împreună cu Mântuitorul Hristos, pe muntele Taborului (Mc. 9,4 u.).

Râvna sa, luptele sale, suferința sa, au fost recompensate de înălțarea sa la cer. El este un model al luptătorului pentru legea Dumnezeului lui Israel (cf. 1 Mac. 2,58: „Ilie, arzând de râvna legii, a fost ridicat la cer”).

Ilie a jucat un mare rol în rândul poporului lui Dumnezeu. Vechiul Testament anunță reînțoarcerea sa (cf. Mal. 3,23: „Iată că Eu vă trimit pe Ilie proorocul, înainte de a veni ziua Domnului cea mare și înfricoșătoare), iar Noul Testament vede în el pe înaintemergătorul lui Hristos.¹⁵ Pentru iudaismul postbiblic Ilie este întotdeauna predecesorul lui Mesia, sau al lui Iahve însuși, având misiunea de a restabili Israelul și de a-l judeca; el este marele preot care trebuie să purifice poporul.¹⁶

Trebuie să reținem faptul că întoarcerea profetului, la sfârșitul lumii, pare să fie mai importantă, atât pentru Biserica primară cât și pentru iudaismul postbiblic, decât înălțarea sa. Ilie apare în fața ochilor lor înaintea dramei apocaliptice; el nu mai este cel care învață pe credincioși calea nemuririi.

Vechiul Testament nu cunoaște decât înălțările la cer ale lui Enoh și Ilie, însă după unele tradiții, ce provin din iudaismul elenistic, și Moise ar fi scăpat de moarte. După Deuteronom (34,5) Moise a murit, dar nimeni nu știe locul unde a fost îngropat, pentru că Dumnezeu singur a prezidat îngroparea sa. Interpretând Deut. 18,15,18 iudeii din Alexandria vestesc reînțoarcerea sa. Ei credeau că, precum Ilie, Moise a fost înălțat la cer, sau cel puțin sufletul său a urcat la cer.¹⁷

Cărțile intertestamentare, sau pseudoepigrafe, vorbesc și ele despre înălțarea Fiului Omului (1 Enoh 71,1,14; 90,31; 4 Ezdra 13,3 etc.), lui Ezdra (4 Ezdra 14,9,13 u.; 49), lui Baruh (Apocalipsa siriacă a lui Baruh 13,3), lui Melchisedec (Legenda ebraică a lui Melchisedec).¹⁸

Cu toate acestea, înălțarea la cer, a lui Enoh și Ilie, rămâne un privilegiu „aristocratic”¹⁹, implicând o ruptură în ordinea obișnuită a destinului omenesc, dar introducând o posibilitate în soarta finală a omenirii.²⁰ Deși acest destin este posibil pentru unii privilegiați, totuși, meditănd la soarta lui Enoh și Ilie, credincioșii pot spera că, după moarte, nu vor fi privați de prezența Domnului lor. Cei care au viețuit aici pe pământ, în comuniune cu El, vor rămâne în aceeași comuniune și după încheierea existenței lor pământești, într-o manieră pe care doar Domnul o cunoaște. Pentru toți credincioșii Enoh și Ilie rămân martori fideli ai ultimelor clipe din istoria omenirii, deoarece Dumnezeu i-a inițiat în tainele înțelepciunii sale.

¹⁰ W. Vischer, *L'Ancien Testament témoin du Christ*, tome 2, *Les premiers prophètes* (édit fr.), Paris, 1951, p. 462 u.

¹¹ v. J. Jérémias, în „*Theologisches Wörterbuch zum N.T.*”, tome 2, Stuttgart, 1935, p. 930-943.

¹² v. Robert Martin-Achard, *De la mort à la resurrection d'après l'Ancien Testament*, Neuchâtel-Paris, 1955, p. 60.

¹³ Acest titlu este o aluzie evidentă la faptul că regele Siriei n-a mai permis în Israel decât o oștire formată din cincizeci de călăreți, zece care de război și zece mii de pedestrași (2 R. 13,7). Profetul, cu puterea divină ce sălășluia în persoana sa, suplinea cu ușurință această inferioritate militară (cf. Ps. 19,8: „Unii se laudă cu căruțele lor, alții cu caii lor; iar noi ne lăudăm cu numele Domnului Dumnezeului nostru), într-un alt pasaj, acest titlu este atribuit lui Elisei (cf. 2 R. 13,14 b: „Atunci a venit la Elisei Ioaș, regele lui Israel și, plângând deasupra lui a zis: Părinte, părinte, carul lui Israel și călărețul lui”). v. E. Jacob, *La tradition historique en Israel*, în *Etudes théologiques et religieuses*, Montpellier, 1946, p. 126.

¹⁴ R.M.-Achard, *De la mort...*, p. 60.

¹⁵ Ilie apare cu numele de 28 de ori în Noul Testament: de ex. Mt. 11,14; 16,14; Le. 1,17; Ioan 1,21 etc.

¹⁶ Unele tradiții, mai recente, îi atribuie lui Ilie un rol important în învierea morților. Iudei și creștini cunosc un Ilie suferind, un opozant al lui Antichrist (cf. Ap. 11,34: „Și voi da putere celor doi martori ai mei (Enoh și Ilie) și vor prooroci... Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea Domnului pământului”). Tertulian vorbește de o tradiție iudaică a martiriului lui Ilie și Enoh, care, după interpretarea teologului creștin, „prin sângele lor au zdrobit pe Antichrist” (De anima 50; cf. J. Jeremias, op.cit, p. 930 u.).

¹⁷ cf. J. Jeremias, în *The W.N.T.*, tome 4, Stuttgart, 1942, p. 852 și 878.

¹⁸ v. La Bible. *Écrits intertestamentaires*, Bibliothèque de la Pléiade, Paris, Gallimard, 1987, p. 465, 1395, 1473, 423 etc.

¹⁹ E. Sellin, *Theologie des Alten Testament*, Leipzig, 1936, p. 263.

²⁰ R.M.-Achard, op.cit, p. 60-61.

g. Ilie în Tradiție

În profeția lui Maleahi, Dumnezeu declară: „Iată că Eu vă trimit pe Ilie prorocul, înainte de a veni ziua Domnului cea mare și înfricoșătoare” (Mal. 3,23). Acest Ilie va ajuta la convertirea poporului și-l va pregăti pentru primirea împărăției lui Dumnezeu, în literatura rabinică, atât în Halaha ²¹, cât și în Hagada ²², Ilie ocupă un loc important. El este cel care va veni la sfârșitul veacurilor, pentru a hotărî asupra tuturor problemelor lăsate în suspans de Legea iudaică.²³ Ei cred, de asemenea, că el va veni să anunțe sosirea lui Mesia, își exprimă această învățătură și în ritualul lor de Paști, iar apariția lui Ilie nu e altceva decât proclamarea venirii iminente a lui Mesia.²⁴

Cum profetul sare în ajutorul celor aflați la nevoie, de multe ori când este pomenit numele lui, se adaugă: „Fie să ne amintim de el la bine!”, în sensul că Ilie va fi vestitorul binelui, în vremea care va să vină. De aceea, în binecuvântările de după masă, se spune: „Dumnezeul Cel Milostiv ni-l va trimite pe profetul Ilie, fie să ne amintim de el de bine, și el ne va aduce vești bune, ajutor și mângâiere”.²⁵

În legendele iudaice multe istorisiri despre Ilie descriu intervenția sa în favoarea celor săraci și nedreptățiți, precum și a celor ce sunt în pericol.²⁶

Un loc special îi este rezervat lui Ilie la ceremonialul de tăiere împrejur, la care el trebuie să asiste, deoarece orice copil poate fi viitorul Mesia.²⁷

În Evanghelia, Mântuitorul Iisus Hristos declară că Ioan Botezătorul este „Ilie cel ce va să vină” (Mt. 11,14; 27,10-13; Mc. 9,12). Când Domnul Iisus s-a schimbat la față, înaintea ucenicilor săi: „iată, Moise și Ilie s-a arătat lor, vorbind cu El” (Mt. 17,3; cf. Mc. 9,2-10; Le. 9,28-36).

²¹ Halaha - jurisprudența rabinică. Termenul se folosește în sensul de opinie admisă și autorizată asupra unei probleme în dubiu, dar și ca denumire generică pentru aspectele juridice ale tradiției evreiești (v. Dicționar Enciclopedic de Iudaism, Hasefer, București, 2001, p. 287-293).

²² Hagada - partea nejuridică a tratatelor rabinice clasice. Hagada aparține exclusiv perioadei rabinice clasice și este cuprinsă în aceste două texte: Talmudul și Midrașul (v. Dicționar Enciclopedic ..., p. 282-283).

²³ În Talmud, multe asemenea întrebări nerezolvate se încheie prin cuvântul „tecu”, care înseamnă, în aramaică „(aceasta) va rămâne”. Cuvântul este însă interpretat și ca un 2 acronim al propoziției „Ilie Tesviteanul va rezolva întrebările”, pornind de la credința că, într-un viitor eshatologic, Ilie va aduce pacea în lume și împăcarea între părinți și copii.

²⁴ În epoca talmudică se spunea că Ilie sta la sfat cu înțelepții și-i învăța și că astfel s-ar fi născut cărțile care îi poartă numele: Midraș Eliahu Raba („Marele Midraș al lui Ilie”) și Midraș Eliahu zuta („Micul Midraș al lui Ilie”).

²⁵ Dicționar Enciclopedic ..., p. 357.

²⁶ J. Bowker, op.cit, p. 139.

²⁷ Ibidem.

h. Apocalipsa lui Ilie - o apocrifa inter-testamentară

Ilie este una dintre figurile cele mai reprezentative ale Vechiului Testament. Am prezentat aici câteva date esențiale din biografia sa, oferite de cărțile Regilor. Fiind o personalitate remarcabilă el a fost și eroul unor scrieri apocrife. Una dintre acestea o prezentăm aici. Vom vedea că nu există nici o legătură cu activitatea istorică a eroului nostru, în afară poate de nume.

Apostolul Pavel citează în 1 Corinteni 2,9 („Ci precum este scris: «Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit și la inima omului nu s-a suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El») ca pasaj din Scriptură, un cuvânt care nu se găsește în Vechiul Testament, dar care, după mărturia lui Origen, îl putem găsi în „Secretele lui Ilie”, și, după Ambrosiaster, în „Apocalipsa lui Ilie”.²⁸

Acest pasaj nu figurează însă în nici una din cele două Apocalipse a lui Ilie pe care le cunoaștem, una păstrată în coptă, cealaltă în ebraică.²⁹

Dacă atribuirea citatului paulin Apocalipsei lui Ilie nu este eronată sau fantezistă, ar trebui să

admitem existența unei a treia „Apocalipse a lui Ilie” distinctă de cea coptă și ebraică.

Apocalipsa lui Ilie în coptă ne-a fost transmisă prin manuscrise sahidice și akhmimice. În această limbă Apocalipsa nu este decât o traducere dintr-un text grecesc, din care s-a găsit un mic fragment pe un papirus.³⁰

Lucrarea se împarte în trei părți, corespunzându-i fiecareia câte un capitol, fără o legătură organică între ele. Prezența dubletelor arată că Apocalipsa lui Ilie a fost obiectul unei importante munci redacționale, ceea ce face și mai dificilă problema datării cărții (cf. Apoc. lui Ilie 1,3 și 1,6; 2,9 și 2,42 și în general 2,5-11 și 2,40-45; 3,16 și 3,25; 3,20 și 3,31; 3,23 și 3,34).

Capitolul întâi începe cu un preambul asupra vocației profetului: „Domnul mi s-a adresat cu aceste cuvinte” (Apoc. lui Ilie 1,1). Formula este tradițională și o găsim în Vechiul Testament (Ier. 1,4,11,13; Iez. 18,1; Iona 1,1; Agheu 1,3; Zah. 1,1 etc.). Profetul primește însărcinarea de a cere poporului să pună capăt păcatelor (Apoc. lui Ilie 1,1-11). El îi amenință pe falșii doctori, care susțin că postul n-a fost creat de Dumnezeu (Apoc. lui Ilie 1,12-26).

În capitolul al doilea, „de cuprins apocaliptic”, autorul e preocupat de amintiri ce pot avea legături cu evenimentele cunoscute din vise, fără vreo legătură aparentă cu Istoria, în războiul ce va izbucni între Asirieni și Perși, dreptii n-au a se teme de ceva. Conflictul va opune doi împărați, pe regele Nelegiurii (Apoc. lui Ilie 2,2), venit din nord și pe regele Păcii, venit de la apus (Apoc. lui Ilie 2,5). Regele Păcii îl va ucide pe regele Nedreptății (Apoc. lui Ilie 2,6). El se va răzbuna pe Egipt (Apoc. lui Ilie 2,7), va avea bunăvoință față de Iudei (Apoc. lui Ilie 2,9) și va lua măsuri împotriva capiștilor idolești și a preoților acestora (Apoc. lui Ilie 2,1 lb-12).

Nenorocirile războiului evocate de vers. 17-21, fac dovada unei ostilități față de Egipt. Acesta ne amintește de unele pasaje din Oracolele sibiline (V, 52-112; 179-199). Se vorbește despre intervenția a trei regi perși contra a patru regi asirieni. Versetele 37-40 menționează cetățile Kos și Memfis precum și Nilul care se transformă în sânge. Aceste precizări geografice confirmă cadrul egiptean al acestei a doua părți a cărții.

A treia parte are ca obiectiv apariția lui Antichrist. Fiul Nelegiurii va săvârși toate minunile pe care Cel Uns le-a făcut, dar va fi neputincios când e vorba de învierea morților (Apoc. lui Ilie 3,5-10). Avem aici un portret destul de pitoresc și încărcat al acestui personaj demonic (Apoc. lui Ilie 3,12-15). Antichristul se va lovi de trei apariții succesive: a fecioarei Tavita (Apoc. lui Ilie 3,16-24), a lui Ilie și a lui Enoh (Apoc. lui Ilie 3,25-39), a celor șaiszeci de drepti (Apoc. lui Ilie 3,51-55). Cea de-a treia parte a cărții se încheie cu o evocare a judecării și a domniei Unsului care va dura o mie de ani (Apoc. lui Ilie 3,82-96).

Această a treia secțiune a cărții are ca loc de desfășurare a ostilităților Ierusalimul și Iudeea, deși avem și aici o precizare de origine egipteană, cea despre cele șaisprezece revărsări ale Nilului (Apoc. lui Ilie 3,71; cf. Oracolele sibiline V,57).

Datarea Apocalipsei lui Ilie în sec. III d.H. se bazează pe identificare incertă, în 2,39, a „orașului Soarelui” cu Palmira. Singurele aluzii istorice, cât de cât sigure, sunt cele referitoare la Regele Nelegiurii și la Regele Păcii. Primul ar trebui să fie Marc Antoniu, care s-a căsătorit cu Cleopatra și a impus astfel în Orient o politică egipteană. Al doilea este, fără îndoială, Octavian August, cel care a luat măsuri favorabile Imperiului și i-a tratat cu bunăvoință pe Iudei.³¹

Conflictul dintre cei trei regi persani și cei patru regi asirieni nu corespunde nici unei situații istorice cunoscute.

Apocalipsa lui Ilie este un ansamblaj de materiale eterogene. Primul capitol, unde avem o omilie despre post, este, fără îndoială, de origine iudaică. Autorul capitolului doi s-a inspirat din apocaliptica egipteană, iar asemănările cu „Oracolul olarului” sunt evidente.

Capitolul al treilea arată o cunoaștere precisă a doctrinei anghelologice iudaice. Amintim, apoi, existența interpolărilor sau retușărilor creștine în 1,6 și 3,38. Nu se impune în mod necesar identificarea fecioarei Tavita cu omonima sa din cartea Faptele Apostolilor (9,36,40).

Istoria lui Ilie și a lui Enoh este, fără îndoială, independentă de a celor doi martori citați în

Apocalipsa lui Ioan (1 1,3).

*Natura heteroclită a Apocalipsei lui Ilie nu permite decât concluzii limitate: scrierea este de origine iudaică și a fost remaniată de un redactor creștin, la o dată imprecisă, situată între sec. II și III al erei creștine.*³²

²⁸ Apelativul „Ambrosiaster” a fost dat unui anonim, autor al unui Comentariu la epistolele lui Pavel. (v. Claudio Moreschini, Enrico Norelli, *Istoria literaturii creștine vechi grecești și latine, II/1, Polirom, Iași, 2004, p. 319 u.*)

²⁹ v. *Apocalypse d'Élie*, în „*La Bible. Ecrits intertestamentaires*”, Paris, Gallimard, 1987, p. CXLIV.

³⁰ v. *Apocalypse d'Élie*, în „*La Bible. ...*” p. CXLIV.

³¹ v. J. Schwartz, în *Chronique d'Égypte*, 51,1976, p. 219-222.

³² v. *Apocalypse d'Élie*, în „*La Bible...*”, p. CXLIV.

i. Istoria cărții

„*Apocalipsa lui Ilie*” a fost scrisă în limba greacă. Nu ne-au rămas decât resturile a șase linii, de la sfârșitul textului (3,90 b-92 a), pe un fragment de papirus de aproximativ 6,5 cm², din sec. IV (Papiri Greci e Latini, I, Firenze, 1912, nr. 7, p. 16-17).³³

Din greacă ea a fost tradusă în coptă, în dialectul ahmimic pe de o parte, apoi în cel sahidic, (probabil prin intermediul celui ahmimic, pierdut), puțin mai târziu. S-a păstrat un singur manuscris, incomplet, din versiunea ahmimică, și trei manuscrise, tot incomplete din cea sahidică; nici un manuscris nu ne dă textul complet al Apocalipsei lui Ilie.

Manuscrisul ahmimic din prima jumătate a sec. IV a fost publicat împreună cu mărturia sahidică (Sa I, a doua jumătate a sec. IV) de G. Steindorff, *Die Apokalypse des Elias (Texte und Untersuchungen zur Geschichte der altchristlichen Literatur, 17,3 a)*, Leipzig, 1899.³⁴ A doua mărturie sahidică (Sa 2, aprox. 350) a fost publicată de C. Schmidt, „*Der Kolophon des Ms. Orient. 7594 des Britischen Museums*”, *Sitzungsberichte der Preussischen Akademie der Wissenschaften, Philosophisch-Historische Klasse*, Berlin, 1925, p. 312-321.³⁵ Trei contribuții importante au permis îmbunătățirea textului: O. Von Lemm, „*Kleine Koptische Studien, X,4-6 și XXVI, 13-18*”, *Bulletin de l'Académie impériale des sciences de Saint-Petersbourg, 5e série*, 13,1900, p. 11-28 și 21,1904, p. 45-50, W. Till, „*Bemerkungen und Ergänzungen zu den achmîmischen Textausgaben*”, *Zeitschrift für ägyptische Sprache und Altertumskunde*, 63,1928, p. 90-91, P. Lacau, „*Remarques sur le manuscrit akhmimique des Apocalypses de Sophonie et d'Élie*”, *Journal asiatique*, 254, 1966, p. 169-195.³⁶ A treia mărturie sahidică (Sa 3, sfârșitul sec. IV) a fost publicată de A. Pietersma, S. Turner Comstock și W. Attridge, *The Apocalypse of Elyah based on P. Chester Beatty 2018 (Texts and Translation 19, Pseudepigrapha Series 9)*, Ann Arbor, 1981.³⁷ Vom găsi aici câteva remarci asupra acestei ultime ediții la J.M. Rosenstiehl, „*L'Apocalypse d'Élie*”, *Le Museon*, XCV, 1982, p. 269-283.

Textul lui Jean-Marc Rosenstiehl (*Apocalypse d'Élie*, din „*La Bible. Écrits inter-testamentaires*”, Paris, 1987, pp. 1803-1824) se bazează pe toate aceste materiale, și în special pe mărturiile sahidice care au fost folosite de la început până la 3,84. De la 3,85, s-a folosit varianta ahmimică, deoarece cea sahidică s-a pierdut.

³³ v. Jean-Marc Rosenstiehl, v. *Apocalypse d'Élie*, în „*La Bible...*”, p. 1799.

³⁴ *Ibidem*.

³⁵ *Ibidem*.

³⁶ *Ibidem*, p. 1799-1800.

³⁷ *Ibidem*, p. 1800.

Indicații bibliografice

- Jean-Marc Rosenstiehl, v. *Apocalypse d'Élie*, în „*La Bible. Écrits intertestamentaires*”, Paris, Gallimard, 1987, pp. 1799-1824.
- Idem, *Un sobriquet essénien dans l'Apocalypse copte d'Élie*, *Semitica*, XV, 1965, p. 97-99.
- Idem, *Le Portrait de l'Antichrist*, în *Pseudépigraphes de l'Ancien Testament et manuscrits de la mer Morte*, I, Paris, 1967, p. 47-60.
- Idem, *L'Apocalypse de'Élie*, Paris, Geuthner, 1972.
- W. Schrage, *Die Elia - Apokalypse*, Gutersloh, 1980.
- O.S. Wintermute, „*Apocalypse of Elijah*”, în J.H. Charlesworth, *The Old Testament Pseudepigrapha*, I, London, 1983, p. 721-753.
- K.H. Kuhn, *The Apocalypse of Elijah*, în H.F.D. Sparks, *The Apocryphal Old Testament*, Oxford, 1984, p. 753-773.

APOCALIPSA LUI ILIE

1. Chemarea profetului și îndemnuri către popor

- 1.1. Fost-a cuvântul Domnului către mine și mi-a zis: „Fiul omului spune acestui popor: «De ce păcătuiți voi și la păcatele voastre adăugați alte păcate, mâniind astfel pe Domnul Dumnezeu care v-a făcut?»”^{1,1}
2. Nu iubiți lumea, nici cele ce sunt în lume, căci mândria lumii este lucrul Diavolului, la fel ca și nimicirea pe care o aduce.^{1,2}
3. Amintiți-vă că Domnul Slavei, care a făcut toate lucrurile, a fost milostiv față de voi ca să vă mântuiască din robia acestui veac.
4. Căci Diavolul, deseori, a dorit să împiedice soarele să răsară peste pământ, ca acesta să nu-și poată da roadă sa;
5. el a vrut să-i înghită pe oameni, precum un foc alergând prin paie, să-i înghită ca pe apă.^{1,4-5}
6. De aceea Dumnezeuul Slavei a fost milostiv față de voi: El l-a trimis pe Fiul său în lume ca să ne scape din robie.^{1,6}
7. El nu ne-a înștiințat printr-un înger atunci când a venit la noi, nici printr-un arhanghel, sau printr-un începător, ci s-a făcut om, atunci când a venit să ne mântuiască.^{1,7}
8. Fiți deci pentru el copii ascultători, așa precum este el pentru voi un tată bun.^{1,8}
9. Amintiți-vă că el v-a pregătit în cer tronuri și coroane: toți cei care vor asculta de glasul său vor primi tronuri și coroane. „Celor care sunt ai mei, zice Domnul, le voi scrie Numele meu pe frunte și voi pune pecetea mea pe mâna lor dreaptă;”^{1,9}
10. ei nu vor răbda nici de foame, nici de sete, iar Fiul Nelegiuirii nu va avea nici o putere asupra lor; tronurile nu-i vor atrage, ci ei vor merge ca îngerii până în orașul meu”^{1,10}.
11. Cei păcătoși, în schimb, vor fi rușinați; ei nu vor merge departe de tronuri, ci tronurile Morții îi vor reține și le vor fi stăpâni, căci îngerii nu le dau crezare și astfel vor

rămâne străini de Locașurile Lui.^{1,11}

- ^{1,1} Acest verset îl regăsim la începutul „Istoriei captivității babilonice și al Apocalipsei apocrife a lui Pavel”. „Fost-a cuvântul Domnului către mine” - este o expresie obișnuită, care arată vocația profetului, v. Ier. 1,4,11,13; 2,1; 13,3; 18,5; Iez. 18,1, 24,20; Iona 1,1; Agheu 1,3; 2,1; 10,20; Zaharia 1,1,7; 7,1, 4,8; 8,1, 18.
- ^{1,2} „Fiul omului”: formulă prin care Iezechiel este interpelat de Dumnezeu de mai mult de patruzeci de ori în cartea sa. „A adăuga păcate peste păcate”: aceeași expresie în Isaia 30,1; Înțelep. lui Isus Sirah 3,26; Ps. lui Solomon 3,10.
- ^{1,4-5} „Nu iubiți lumea”: asemănător cu I Ioan 2,15-17 și Iacov 4,4; această viziune pesimistă este atestată în I Enoh 48,7; 108,8. „Mândria lumii” sau „slava (deșartă)”: asemănător cu 4 Ezdra 7,112; după I Enoh 108,8 și Cartea antichităților biblice 35,5 este vorba de bogății. „Lucrul Diavolului”: asemănător cu I Ioan 3,8,12. Această dorință a Diavolului nu s-a împlinit, datorită sfinților; v. 3,76-77; proiect similar al Diavolului în Testamentul lui Adam 2,10; 4,11-12. „A înghiți”: aluzie la pedepsele aplicate celor răi în I Enoh 48,9. „Focul ce aleargă prin paie”: expresie întâlnită în Înțelepciunea lui Solomon 3,7.
- ^{1,6} „Dumnezeul Slavei”: v. Ps. 28,3. „Fiul Său”: reținem că în 1,3 Dumnezeu este cel care i-a eliberat din robie; Dumnezeu și Mesia apar adeseori unul în locul celuilalt, v. 1,9 și 3,58; 1,1 și 3,66; 3,85 și 3,90. „A scăpa din robie”: asemănător cu Testamentul lui Zabulon 9,8; Test. lui Dan 5,11.
- ^{1,7} Acest verset se bazează pe Isaia 63,9, la fel ca și Epistola lui Diognet 7,2. „Nici înger, nici arhanghel, nici începător”: începutul unei ierarhii îngerești, ca în Testamentul lui Avraam, B, 13,10; Test. lui Adam 4; Înălțarea lui Isaia 2,40; 2 Enoh 20,1; Test. lui Levi 3,8; compară cu Rom. 8,38; Efes. 1,21 și 3,10; 6,12; Coloseni 1,16 și 2,15; I Petru 3,22. „S-a făcut om”: în legătură cu venirea lui Dumnezeu pe pământ (I Enoh 25,3; Jubilee 1,26; Test. lui Dan 5,13; Test. lui Neftali 8,3; se aseamănă cu venirea înțelepciunii, Baruh 3,35-37; I Enoh 42,2). Găsim ideea că Dumnezeu se manifestă „ca un om” în Test. lui Simeon 6,5; Test. lui Așer 7,3; Test. Lui Veniamin 10,7; 4 Ezdra 6,1. În ceea ce privește ideea de „transformare” v. Înălțarea lui Isaia 8,10 și 10,9-10,14,18-31; compară cu Apocalipsa lui Sofonie 6,15-16; această rațiune se apropie de Filipeni 2,6-7, Apoc. lui Ilie 3,28-29, unde Fiul Nelegiurii „se transformă”, căzând din cer.
- ^{1,8} Această promisiune a dreptilor (v. 8-10), repetată în 3,49-50, se realizează în 3,60-61. Imaginea Tată-copii caracterizează legăturile dintre Dumnezeu și popor în timpul exodului (Deut. 1,31; 14,1; 32,6; Ieșire 4,22-23; Isus Sirah 36,11; Osea 11,1); ea se regăsește în tot Vechiul Testament (2 Samuel 7,14; Isaia 1,2; 63,16; Ieremia 3,19; 31,9), în pseudoepigrafe (Jubilee 1,25; Paralipomena lui Ieremia 7,24; Cartea Antichităților biblice 16,5; Imne 9,34-36) și în Noul Testament (2 Corint. 6,18). Ideea că dreptii participă la guvernarea lumii viitoare este veche în literatura apocaliptică (Daniel 7,18). Imaginea dreptilor cu coroane pe cap o regăsim în iudaism (Test. lui Iov 40,3; 43,14; 5 Ezdra 2,43-46; Regula Comunității 4,7-8) și în Noul Testament (I Cor. 9,25; Filip. 4,1; I Țes. 2,19; 2 Tim. 4,8; Iac. 1,12; I P. 5,4; Apoc. 2,10) și în tradițiile rabinice (Talmudul babilonian, Berakot 17 a); mai puțin frecventă este menționarea tronurilor (I Enoh 108,12; Test. lui Iov 33,3,5,7; 41,4; Test. lui Isac 1,5; Apoc. lui Ioan 3,21; 20,4; Înțelep. Lui Solomon 5,16 reunește regalitatea și diadema, iar Apoc. Lui Ioan 4,4 tronurile și coroanele; la acestea se adaugă, frecvent, veșmintele albe (de care va fi vorba mai jos, în 3,60); v. înălțarea lui Isaia 7,22; 8,26; 9,18; 11,40.
- ^{1,9} Aceste remarci aparțin vocabularului din Exod (Ieșire 13,9,16; Deut. 6,8; 11,18); compară cu însemnele pe care Fiara le impune adeptilor săi în Apocalipsă 13,16; 14,9; 20,4.
- ^{1,10} „Nici de foame, nici de sete”: acestea sunt cuvintele cu care Neemia 9,15 rezumă Ieșirea 16 și 17; foamea și setea sunt pedepse curente (Deut. 28,47-48). „Fiul Nelegiurii” este una din numirile lui Antihrist din această apocalipsă. „Tronuri”: ca în 3,26; e vorba aici de o ceată îngerească (v. Test. lui Levi 3,8). „Orașul meu”: ilustrat în Testamentul lui Iacov 8,7: „El îmi va arăta locul în care se găsesc Părinții mei Avraam și Isac, un loc strălucitor; și ei erau fericiți și se bucurau în împărăția cerurilor, în orașul prea-iubit. Și el îmi va arăta toate locurile de odihnă și toate cele pregătite pentru drepti și pe care ochiul nu le-a văzut” (I Cor. 2,9); acest oraș - v. Test. lui Iov 18,6-7; Filip. 3,20; Evrei 11,10,16) nu este altul decât Ierusalimul ceresc (2 Baruh 4,1-6; Paralipomena lui Ieremia 5,34; Evrei 12,22; Apoc. 21-22).
- ^{1,11} „Tronuri”: funcția de „tronuri ale Morții” evocă pe cea a „Vameșilor” din literatura patristică gnostică sau

magică.

Îndemnuri către înțelepți: post și rugăciune

12. Ascultați, voi cei ageri la minte din țară, în legătură cu învățătorii mincinoși, care vor fi mulți la sfârșitul veacurilor:^{1,12}

13. ei nu vor avea, într-adevăr, învățături, care sunt de la Dumnezeu; vor respinge Legea Domnului, ei cărora pântecul le este dumnezeu, zicând: „Postul nu există și nu Dumnezeu l-a instituit!”^{1,13}

14. Ei se arată străini de legământul lui Dumnezeu, se dezbracă de promisiunile pline de slavă, ei, care nu au, nicicând, rădăcini într-o credință puternică. Nu vă lăsați înșelați!^{1,14}

15. Aduceți-vă aminte că Domnul a făcut postul, atunci când a creat cerurile, pentru binele oamenilor, din cauza patimilor și a plăcerilor cu care vă războiți, ca să nu vă înghită diavolul,^{1,15}

16. Căci post sfânt a rânduit el.

17. Domnul zice: „Cel care postește nu păcătuiește vreodată, chiar dacă invidia și zavistia este întru el.”^{1,17}

18. Căci doar cel sfânt postește.

19. Dimpotrivă, cel care postește și nu este sfânt aduce asupra lui mânia Domnului și a îngerilor și-și păgubește sufletul; mai mult, el își adună mânie în ziua Judecării.”^{1,19}

20. Acesta este un post sfânt pentru că Domnul l-a rânduit, cu inimă sfântă și cu mânie sfântă.^{1,20}

21. Într-adevăr, postul sfânt șterge păcatele, vindecă pe cei bolnavi, alungă demonii, urcă plin de putere până la tronul lui Dumnezeu, precum grăsimea jertfelor, sau o tămâie, o iertare de păcate printr-o rugăciune sfântă.^{1,21}

22. Care dintre voi ar ieși la câmp ca să-și câștige faimă din îndemânarea sa fără ca să ia cu el o unealtă? Sau cine ar merge la război fără să-și îmbrace platoșa?

23. Dacă va fi descoperit, nu va fi el ucis pentru că a desconsiderat slujba regelui?^{1,22-23}

24. În același fel, nu-i este îngăduit nimănui să intre în locul cel sfânt având o inimă îndoielnică.^{1,24}

25. Pentru cel cu inima îndoielnică și rugăciunea este întuneric, iar îngerii n-au încredere în el.

26. Aveți deci o inimă bună, în toată vremea, pentru Domnul, fiți înțelepți în orice clipă, pentru ca astfel să cunoașteți tot lucrul bun.^{1,26}

^{1,12} Anunțarea venirii învățătorilor eretici este un fapt comun în literatura apocaliptică (v. 1 Tim. 4,1; 2 Tim. 3,1; 2 P. 2,1; 3,3; 1 Ioan 2,18; Iuda 18).

^{1,13} Respingerea postului este o caracteristică a păcătoșilor (1 Enoh 102,9); compară cu cei care „pentru pântec au călcat poruncile cele dumnezeiești” (3 Mac. 7,11). Într-un context diferit, Sf. Pavel reproșează filipenilor că și-au făcut din pântec dumnezeu (Filip. 3,19); se aseamănă cu Rom. 16,18.

^{1,14} „Nu vă lăsați înșelați”: compară cu Deut. 11,16; Mt. 24,4-5; Mc. 13,5,23; Le. 21,8.

- 1,15 Se aseamăna cu îs. 58,1-12; aici însă accentul e pus pe sănătate. „Domnul a creat postul”: e vorba, poate, de o veche tradiție asupra instituirii postului în prima zi a Creației. „Plăcerile cu care vă războiți”: se aseamăna cu Iac. 4,1; 1 P. 2,11.
- 1,17 Se inspiră din Isaia 58,4. „Invidia și zavistia”: aceeași asociere în Iac. 3,14.
- 1,19 „A-și pregăti sufletul”: expresie din Prov. 8,36; se aseamăna cu Ps. lui Solomon 9,5. „Ziua Judecății, sau a mâniei” vine din Sofonie 1,14-18.
- 1,20 Legătură dintre post și rugăciune ca în Tobit 12,8; Judit (Vulgata) 4,11-14; Test. lui Iosif 4,8; 10,1-2; Test. lui Iacov 13,1; v. de asemenea Mt. 17,21 și Mc. 9,29.
- 1,21 „Ca o grăsime, ca o tămâie”: postul și rugăciunea puse pe același plan cu grăsimea animalelor și cu tămâia, adică cu jertfele (Numeri 18,17; Iudit 16,16; Jubilee 6,3; 7,4-5; Test. lui Le vi 3,6).
- 1,22-23 Aluzie la mercenarul și la țărănul regesc ptolemaic.
- 1,24 „Inima îndoielnică”: expresie vechitestamentară (Ps. 11,3; I. Sirah 1,7) desemnând îndoiala, familiară autorilor esenieni (I Enoh 91,4; Imne 4,14). Se aseamăna culac, 1,8; 4,8.
- 1,26 „A cunoaște tot”: se aseamăna cu 1 Ioan 3,20.

2. Suferința Egiptului. Regele Nedreptății și regele Păcii

2,1.^{2,1-45} „Cel dintre regii asirieni și din nimicirea cerului și a pământului, nu va avea putere asupra celor ce sunt ai mei, zice Domnul, iar aceștia nu se vor înfricoșa în vreme de război”^{2,1}

2. Și când vor vedea un rege ce vine de la Miazănoapte, vor chema pe regele asirienilor și pe regele Nelegiurii.^{2,2}

3. El va înmulți războaiele și răzmerițele sale în Egipt; țara întregă va suspina pentru că ei vă vor răpi copiii.

4. În zilele acelea mulți își vor dori moartea; [dar moartea va fugi de ei].^{2,4}

5. Apoi se va ridica un rege de la Apus, pe care-l vor nunii regele Păcii.

6. El va alerga pe mare, răcnind ca un leu și-l va ucide pe regele Nelegiurii.

7. El se va răzbuna pe Egipt prin război și sânge mult.^{2,5-7}

8. El va sosi în acele zile, aducând pacea, începând cu Egiptul, căruia i-a făcut un dar zadarnic.

9. El va dăruia pace celor sfinți și se va pregăti să le spună: „Unul este Numele lui Dumnezeu”.

10. El îi va cinsti pe preoții Domnului și va reclădi locurile sfinte.

11. Va face daruri pompoase Casei lui Dumnezeu.^{2,8-11}

^{2,1-45} Prima parte a capitoului (2,1-31) se inspiră din istoria romană, începând cu Marc Antoniu; ea se încheie cu descrierea unei perioade de suferințe cumplite, unde găsim reluate numeroase materiale apocaliptice. Partea a doua (2,32-45), vorbește despre intervenția perșilor și reflectă, fără îndoială, speranțele iudeilor din Egipt.

^{2,1} „Nu se vor înfricoșa”: se aseamăna cu Mt. 24,6; Mc. 13,7; Le. 21,9.

^{2,2} Marc Antoniu moștenește aici trăsăturile lui Antioh Epifanes, regele asirian (adică la Miazănoapte (asemănător cu Daniel 11,40) și ale lui Pompei, sirian) care vine de regele Nelegiurii („Nedreptul” din Ps. lui Solomon 17,11).

^{2,4} v. 2,24-25. Aceeași formulă, dar într-un context diferit, în Apoc. 9,6. în vremurile de mari catastrofe dorința de a muri (v. Ierem. 8,3) este obișnuită în relatările istorice (Iosif Flaviu, Istoria războiului iudeilor împotriva romanilor, IV, VI,1,2, București, Hasefer, 1997, p. 478, 481) și în literatura apocaliptică.

^{2,5-7} Octavian Augustus vine, din Apus, pentru a-l ucide pe Marc Antoniu.

^{2,8-11} Octavian instaurează pacea în Imperiu și se arată favorabil iudeilor, luând măsuri pentru reorganizarea clerului și a cultului.

De la pace la nenorocirile războiului.

El se va îndepărta de orașele Egiptului, prin vicleșug, fără ca ele să știe.

12. Va număra locurile sfinte, va cântări idolii păgânilor, va socoti bogățiile lor și va rândui preoți pentru ele.

13. El va porunci să-i prindă pe înțelepții țării și pe mai marii poporului și să-i aducă în capitală, la țărmul mării, zicând: „Există [ ] !” ^{2,13}

14. Și când veți auzi: „Pace și bucurie” [ ]. ^{2,14}

15. Căci iată eu vă voi arăta semnele lui, așa ca voi să le cunoașteți: el are, într-adevăr, doi fii, unul de-a dreapta și altul de-a stânga sa. Și cel din dreapta va lua înfățișarea Diavolului: el se va împotrivi Numelui lui Dumnezeu. Din el vor ieși, într-adevăr, patru regi. ^{2,15}

16. Și în anul al treizecilea va veni la Memfis și va ridica, aici, un templu, în zilele acelea.

17. Propriul său fiu se va ridica împotriva lui și-l va ucide. Țara întregă va fi tulburată. ^{2,15-17}

18. În zilele acelea el va da o lege, în toată țara, pentru ca să fie prinși preoții din țară și toți cei sfinți și să le zică: „Toate darurile pe care tatăl meu vi le-a făcut și toate bunurile mi le veți da înapoi îndoit”.

19. El va închide locurile sfinte; le va lua Casa lor. Pe copiii lor îi va lua prizonieri și-i va duce în robie.

20. Va porunci să se aducă jertfe nelegiuite în toată țara și multe alte amărăciuni va face. El se va manifesta în zilele acelea precum Soarele și Luna. ^{2,18-20}

21. Preoții din țară își vor sfâșia veșmintele lor.

22. Vai vouă, prinți ai Egiptului, în zilele acelea, căci vremea voastră a trecut! Relele făcute săracilor se vor întoarce împotriva voastră și fiii voștri vor fi luați ca pradă.

23. Orașele Egiptului vor suspina în vremea aceea și nu se vor mai auzi atunci nici glasul cumpărătorului, nici al vânzătorului. ^{2,22-23}

24. Piețele din orașele Egiptului se vor acoperi de praf. Locuitorii Egiptului vor plânge, își vor dori moartea, dar ea va fugi de ei.

25. Se vor sui pe stânci și se vor arunca de acolo zicând: „Cădeți peste noi!” Și nu vor muri, căci moartea va fugi de ei. ^{2,25}

26. Împilarea se va întepi și se va întinde peste toată țara în zilele acelea.

27. Regele va porunci ca toate femeile care alăptează să fie prinse și aduse legate fedeleș, ca să dea sânul lor dragonilor - care le vor suga sângele din piept –

28. ca să obțină otravă pentru săgeți.

29. Din cauza asprimii războaielor, care vor avea loc, el va porunci să fie prinși toți băieții de doisprezece ani și mai în jos și să învețe să arunce cu săgețile.

30. Femeia înțeleaptă din țara sa va plânge în vremea aceea, iar cea care a născut își va ridica ochii spre Cer și va zice: „De ce m-am așezat eu pe cărămidă ca să aduc copii pe lume?”^{2,30-31}

31. Femeia stearpă ca și fecioara se vor bucura, zicând: „Este vremea noastră, ca noi să ne bucurăm, deoarece noi nu avem copii pe pământ, căci copii noștri sunt în cer!”^{2,31}

---

^{2,13} Aluzie, probabil, ca în Midrașul Elyahu Rabba 18, la adunarea lui Israel în Delta Nilului, sub Alexandru Tiberiu (secolul I al e.n.). Sfârșitul versetului: „Există o singură cuvântare”, nu are nici un sens; ne amintește însă de 2,9.

^{2,14} Versetul se termină printr-o linie lacunară. „Pace și bucurie”: această expresie vechitestamentară (v. 2,33) a devenit proverbială înainte de Exil: un asemenea optimism venea, atunci, de la falșii profeți, în vreme ce Ieremia (6,14) și Iezechiel (13,10,16) predicau robia și foamea.

^{2,15} Începutul versetului este reluat în 3,12.

^{2,15-17} Cei patru regi evocă cele patru regate din Daniel 2,39-40; 7,17; 8,21-22.

^{2,18-20} Acest rege va interzice tot ce a aprobat în 2,9-11.

^{2,22-23} Violența și foamea caracterizează sfârșitul, în Iezechiel 7,10-13.

^{2,25} Osea 10,8 (citată, de asemenea, în Luca 23,30 și Apoc. 6,16; 9,6).

^{2,30-31} Ca și dorința de a muri (2,4; 24-25), constatarea inutilității procreării este obișnuită în perioada marilor calamități.

^{2,31} v. Isaia 54,1; 2 Baruh 10,13; Galat. 4,27.

Intervenția perșilor: vreme de odihnă

32. În vremea aceea se vor ridica trei regi din neamul perșilor. Ei îi vor face prizonieri pe Iudeii din Egipt, îi vor aduce la Ierusalim și se vor stabili aici definitiv.^{2,32}

33. Dacă veți auzi atunci: „Ierusalimul este în pace și în liniște”, sfâșiiați-vă veșmintele, preoți din țară, căci nu va întârzia să apară Fiul Pierzării!^{2,33-34}

34. Nelegiuitul se va arăta și în locurile sfinte în zilele acelea.

35. Regii Perșilor vor fi nerăbdători în zilele acelea: ei se vor duce să se bată cu regii Asirieni.^{2,34-35}

36. Patru regi vor lupta împotriva a trei regi. Ei vor rămâne trei ani în acest loc, până ce vor pune mâna pe tezaurul templului de aici.

37. În zilele acelea sângele va curge de la Kos până la Memfis; fluviul Egiptului se va schimba în sânge, în așa fel încât, timp de trei zile, nimeni nu va putea bea apă din el.^{2,37}

38. Vai Egiptului și locuitorilor săi!^{2,38}

39. În zilele acelea se va ridica un rege din orașul ce se cheamă „al soarelui”. Țara întregă va fi tulburată. El va fugi la Memfis.^{2,39}

40. În al șaselea an al regilor persani, el va folosi un șiretlic, la Memfis; îi va ucide pe regii asirieni. Perșii se vor răzbuca pe țară. El va da poruncă să fie uciși toți păgânii și toți cei nelegiuți,^{2,40-45}

41. și va da dispoziție să fie distruse toate templele păgâne, iar preoții lor să fie omorâți și va porunci să fie reconstruite templele sfinte, și va face daruri multe Casei lui Dumnezeu.

42. El va zice: „Unul este Numele lui Dumnezeu!”.

43. Toate țările îi vor cinsti pe Perși. De asemenea și cei rămași, cei care n-au murit sub lovituri, vor zice: „Un rege drept ne-a trimis nouă Domnul, așa ca țara să nu ajungă pustie”^{2,43}

44. El va porunci ca ,vreme de trei ani și jumătate, să nu se încaseze nici un impozit pentru rege. Țara se va umplea de bunuri și încă din belșug.^{2,44}

45. Cei vii vor merge la morminte și vor zice celor de acolo: „Sculați-vă și veniți alături de noi să vă bucurați de pace”.

---

^{2,32} Această reîntoarcere reflectă speranțele Iudeilor din Egipt.

^{2,33-34} v. 2,14. Cf. 1 Țes. 5,3. Aceste versete anunță 3,1,5. „Fiul Pierzării”: acest titlu care-l desemnează și pe Antihrist, în Ioan 17,12 și 2 Țes. 2,3, este produsul speculațiilor iudeo-elenistice asupra puterilor demonice menționate în Vechiul Testament (Iov 28,22; cf. Pilde 15,11; 27,20). „Nelegiuitul”: altă denumire, a cărei origine este mai puțin semnificativă (îs. 1,4; 57,3-4), aplicată lui Pompei în Ps. lui Solomon 17,11, și lui Antihrist în 2 Tes. 2,8. Aceste două denumiri nu sunt folosite decât aici, în această apocalipsă.

^{2,34-35} Această intervenție a Perșilor nu corespunde nici unei date istorice. Ar putea fi vorba de o transpunere în viitor a amintirii rolului jucat de Cyrus în eliberarea evreilor din captivitatea babiloniană.

^{2,37} Nilul se schimbă în sânge în Ieșire 7,17-21; Întelep. Lui Solomon 11,6; Ps. 104,28 și în literatura apocaliptică păgână din Egipt (Asclepios 24).

^{2,38} Expresii asemănătoare găsim în apocaliptica păgână din Egipt (Asclepios 24; Proorocia Olarului).

^{2,39} „Orașul soarelui”: desemnează Heliopolisul din Egipt, sau poate Palmira.

^{2,40-45} Aceste evenimente comportă trăsături specifice descrierii sfârșitului lumii: biruința asupra regelui Nelegiuirii, păgânilor și nelegiuților, apoi restaurarea locurilor sfinte și în sfârșit stabilirea, sub puterea unui rege mesianic, a unei împărății paradisiace, unde sunt adunați cu cei vii, morții reînviați.

^{2,43} „Cei ce n-au murit”: se aseamănă cu Apoc. lui Ioan 9,20. „Un rege drept”: ca urmare a speranței vechitamentare (Isaia 9,6; 11,5; Ier. 23,5; Zah. 9,9) acest titlu a fost dat regelui - Mesia (Ps. lui Solomon 17,32).

^{2,44} Asemenea scutiri de impozit sunt atestate în istorie (Iosif Flaviu, Antichități iudaice, XII, 11,3, Hasefer, București, 2001, p. 64-65); ele au devenit semne ale vârstei de aur așteptate.

3. Legenda lui Antihrist. Arătarea sa.

3,1.³ În al patrulea an al domniei acestui rege se va arăta Fiul Nelegiuirii și-i va zice: „Eu sunt Unsul”, chiar dacă nu este așa.^{3,1}

2. Să nu credeți în el!

3. Când, într-adevăr, va veni Cel Uns, el va veni ca un zbor de porumbei; o cunună de porumbei îl va înconjura. El va merge pe norii cerului și semnul crucii va merge înaintea lui.^{3,3}

4. Lumea întreagă îl va vedea, precum soarele ce strălucește de la Răsărit până la

Apus. În acest chip va veni el, înconjurat de toți îngerii săi.^{3,4}

5. Fiul Nelegiurii se va pregăti din nou să se așeze în locul cel sfânt. El va zice Soarelui să apună și el va apune.^{5, 5b-9}

6. Apoi va zice „Strălucește!” și el va străluci din nou; va zice „Fă să fie întuneric” și el așa va face.

7. Va zice către lună „Fă-te ca sângele” și ea așa se va face. Va merge împreună cu ele pe cer.^{3,5b-7}

8. Va umbla pe mări și râuri ca pe pământ uscat. Va face pe cei paralizați să umble, pe cei surzi să audă, pe cei muți să vorbească, pe cei orbi să vadă, îi va face curați pe cei leproși,^{8a}

9. Îi va însănătoși pe cei bolnavi; pe cei demonizați îi va elibera. El va înmulți semnele și minunile sale în fața orișicui.^{3,8b-9a}

10. Va face lucruri pe care le-a făcut Cel Uns, în afară de învierea morților.^{3,10}

11. Prin aceasta veți cunoaște că el este Fiul Nelegiurii, pentru că nu are putere asupra sufletului.^{3,11}

12. Căci vă spun despre aceste semne ca să le cunoașteți:

13. este un mic Peleg, tânăr, cu picioare subțiri; pe frunte are un smoc de păr alb ca a unui pleșuv; sprâncenele-i ajung până la urechi; pe mâini are pete de lepră.^{3,13}

14. El se va preschimba în fața voastră: când bătrân când copil; el se va schimba în întregime, în afară de cap, care nu se va putea transforma.^{3,14}

15. Prin aceasta veți cunoaște că el este Fiul Nelegiurii.

³ Toate evenimentele relatate în acest capitol sunt plasate la sfârșitul lumii. Dar unele detalii arată că e vorba de proiectarea în viitor a unor date istorice contemporane autorului cărții. Astfel, în spatele figurii lui Antihrist se profilează modelul unor regi din perioada hasmonee sau irodiană. Prin adăugarea unor trăsături împrumutate de la Cel Potrivnic și de la îngerul căzut, acest personaj capătă o dimensiune mitică. Pasajul de la figura istorică a regelui nelegiuit, persecutor și uzurpator, la cea eshatologică a lui Antihrist, s-a compus, fără îndoială, într-un mediu esenian, din epoca hasmonee.

^{3,1} „Fiul Nelegiurii”: acest titlu revine de treisprezece ori în această apocalipsă (v. alte denumiri în 2,33,34; 3,16,26); un titlu asemănător se găsește în Ps. 88,22, „Fiul fărădelegii”, sau în 2 Țes. 2,3, „omul nelegiurii” (asemănător „regelui nelegiurii” din „înălțarea lui Isaia” 4,2). Probabil că această denumire este o copie a celei despre „Fiul lui Belial” („Belial” este uneori tradus în versiunea Septuagintei prin „fărădelege” sau „nelegiuit”: în pseudoepigrafe - v. Test. lui Ruben 4,7 - și în textele de la Qumran, Belial personifică pe șeful puterilor răului și devine un sinonim al Diavolului, al lui Satan). „Eu sunt Unsul”: prezentarea obișnuită a falșilor mesia în literatura apocaliptică (Mt. 24,5; Mc. 13,5,6; Le. 21,8); 2 Țes. 2,4) arată că trebuie căutată originea acestei teme vechitestamentare în păcatul păcatelor, adică a voi să fii Dumnezeu sau egal cu Dumnezeu (Is. 14,14; Iezechiel 28,29; Daniel 11,36).

^{3,3} Versetele 3 și 4 întrerup relatarea. Compară cu Apocalipsă lui Petru L „Zbor de porumbei”: această expresie este, fără îndoială, rezultatul unei deformări, cuvântul din lb. coptă, semnificând „fulger”, a fost înlocuit cu altul asemănător și care înseamnă „porumbel”; imaginea fulgerului în Luca 17,24 redă mai bine caracterul neașteptat și brusc al venirii Unsului, și face parte din vocabularul teofaniilor (Zaharia 9,14). „Pe norii cerului”: amintește de Daniel 7,13, și e folosit în mod tradițional pentru a descrie sosirea lui Mesia (Mt. 24,30; 26,64; Mc. 13,26; 14,62; Le. 21,27; Apoc. 1,7; 4 Ezdra 13,3).

^{3,4} „Precum soarele”: simbol mesianic (Maleahi 3,20; Test. lui Iuda 24,1); imaginea semnifică aici, precum cea a fulgerului în Mt. 24,27, că venirea lui Mesia nu va fi secretă, „înconjurat de toți îngerii săi”: trăsătură obișnuită în descrierile venirii lui Dumnezeu (Zah. 14,5; 1 Enoh 1,9; Iuda 14-15; Înălț. Lui Isaia 4,14) sau a lui Mesia (Mt. 16,27; 25,31; Mc. 8,38; Le. 9,26; 2 Țes. 1,7).

- 3,5 „A se așeza în locul cel sfânt”: Fiul Nelegiurii este aici personificarea „Urâciunii Pustiirii” din Daniel 9,27; 11,31; 12,11; 1 Mac. 1,54. Se aseamănă cu Mt. 24,15; Mc. 13,14; 2 Tesal. 2,4.
- 3,5b-9 Semnele și minunile sunt modalități de a se face recunoscut. Această temă clasică urcă până la semnul cu care se autentifică adevăratul profet (Deut. 13,2; v. Mt. 12,38; In. 6,30). Falșii profeți, ca de altfel falșii mesia, au puterea de a face astfel de semne prin magie (Ieșire 7,11,22; 8,3; Cartea Antichităților biblice 34,1-4; Mt. 24,24; Mc. 13,22; 2 Țes. 2,9; Oracolele sibiline, 2, 166-167).
- 3,5b-7 Semnele cerești (Ioil 3,3) anunță iminența zilei Domnului (Is. 13,9-10; Iez. 32,7-8; Ioil 2,10; 4,15; Amos 8,9; 4 Ezdra 5,4-5; Oracolele sibiline 3,801-803; Le. 21,11); În Noul Testament sunt câteva dedublări: aceste semne anunță (Mt. 24,3) venirea Celui Uns și a sfârșitului lumii (Mt. 24,29-30; Mc. 13,24-25; Le. 21,25-27); semnele din cer sunt atribuite lui Antihrist Veliar în înălțarea lui Isaia 4,5; Oracolele sibiline 3,64 (se aseamănă cu Apoc. 13,13). Întunecările soarelui și transformarea lunii în sânge sunt împrumutate din Ioil 3,4 (F.Ap. 2,20) și le regăsim în Test. lui Moise 10,4-5; Apoc. 6,12.
- 3,8a A merge pe apă ca pe pământ este un semn mesianic (v. Teudas în Iosif Flaviu, Antichități iudaice XX,V,1, trad. rom., Hasefer, București, 2001, p. 558); se aseamănă cu Mt. 14,25-26; Mc. 6,48-49; Ioan 6,19. Tema ar putea fi împrumutată din Ieșire 14,16 și Iosua 3,13,17. Acest motiv al temei despre Antihrist se aseamănă cu condamnarea trufiei regești din 2 Mac. 5,21; 9,8, și se aseamănă cu 2 Regi 19,24; Isaia 37,25.
- 3,8b-9a Noua listă de semne mesianice, aplicată lui Antihrist, se inspiră din Isaia 35,5-6; Test. lui Adam 3,2-3; Mt. 11,5; Le. 7,22.
- 3,10 Cel Uns se face recunoscut prin semne, cf. F.Ap. 2,22 și Ioan 20,30-31. „Cu excepția învierilor din morți” se explică prin versetul următor; în Oracolele sibiline 3,66, dimpotrivă, Antihrist Veliar va învia morții.
- 3,11 E vorba de puterea de a da și a lua viața.
- 3,13 Asemenea portrete sunt frecvente în apocaliptica iudaică și creștină; ele sunt împodobite cu amintiri biblice, cum ar fi de exemplu smocul alb ce amintește de lepra de pe fruntea lui Ozia (2 Paralip. 26,19-20). „Peleg”: acest cuvânt necunoscut, de origine coptă, ar putea desemna o caracteristică fizică; am putea vedea aici transcrierea numelui biblic Peleg, cu sensul pe care acesta îl avea în textele de la Qumran (Scrierea din Damasc, B, 2,22, Coment. la Naum 5,1).
- 3,14 Asemenea transformări se referă, în literatura apocaliptică, atât la Hristos cât și la Antihrist.

Prima împotrivire față de Antihrist: fecioara Tavita.

16. Fecioara, al cărei nume este Tavita, va auzi că Nerușinatul se va arăta în locul cel sfânt.^{3,16}

17. Ea își va îmbrăca rochia sa de in și va alerga în Iudeea.

18. Ea îl va blestema până la Ierusalim, zicându-i:

19. „O, Nerușinatule și Fiu al Nelegiurii, o Potrivnice al Sfinților!”^{3,19}

20. Atunci Nerușinatul se va înfuria împotriva fecioarei și o va urmări până în regiunile Apusului,

21. el îi va sorbi sângele, în ceas de seară, și-l va arunca peste Templu

22. și astfel va deveni mântuire pentru popor.^{3,21-22}

23. Ea se va ridica dis-de-diminează, va fi vie, și-l va blestema zicând: „Nerușinatule, tu n-ai putere asupra sufletului și nici a trupului meu, deoarece eu viețuiesc în Domnul, în toată vremea”^{3,23}.

24. Și apoi: „Tu ai aruncat sângele meu peste Templu și el s-a făcut mântuire pentru popor”^{3,24}.

^{3,16} Tavita: nume propriu bine atestat, care a slujit la desemnarea pământului lui Israel, apoi a locuitorilor săi și care ar putea însemna aici figura rămășiței credincioase; în legendele iudaice, păstrate în Egipt, se arată că, pe

lângă Enoh și Ilie, două personaje feminine sunt prevăzute să intervină în vremurile de apoi: Sibila și Tavita; de altfel, se știe că pe lângă Enoh alte două persoane au urcat cu trupul la cer: Ilie și Tavita; n-ar fi imposibil ca Tavita (?) să fi fost considerată un fel de copie a lui Ilie, iar Sibila o copie și sosie a lui Enoh. „Nerușinat”: literal, cel ce n-are rușine: un nou titlu al lui Antihrist, destul de frecvent în limba coptă și care își găsește explicația în 3,25.

- 3,19 Blestemul este sobru în comparație cu cel rostit de Ilie și Enoh (3,25-30) și de cei șaiszeci de drepti (3,52-53). „Dușman al sfinților”: cf. 3,26-27, 36.
- 3,21-22 cf.3,24.
- 3,23 Distincția între puterea asupra sufletului (3,H) și cea asupra trupului este lămurită, după Iov 2,6, în Test. lui Iov 20,3; cf. Mt. 10,28; Lc. 12,4-5. „Trăiesc în Domnul”: cf. 3,34,36.
- 3,24 Sângele răspândit peste Templu evocă jertfele de ispășire. Rolul vicarial al Tavitei este precizat prin faptul că sângele său devine mântuire pentru popor (asemănător cu 4 Macabei 6,28-29; 17,22 și probabil Test. lui Moise 9,7).

A doua împotrivire față de Antihrist: Ilie și Enoh.

25.^{3,25-39} Atunci Ilie și Enoh, auzind că Nerușinatul s-a arătat în locul cel sfânt, s-au pogorât să se lupte cu el, și i-au zis: „Nu-ți este rușine să te asemeni sfinților, când de fapt tu ești un Străin în toată vremea?”^{3,25}

26. Te-ai făcut Potrivnic al celor cerești și a celor pământești. Ai devenit Dușman al tronurilor și al îngerilor. Tu ești Străin, oriunde te-ai afla.^{3,26}

28. Ai căzut din cer precum stelele de dimineață.

29. Tu te-ai schimbat, iar neamul tău s-a făcut întuneric.²⁸⁻²⁹

30. Nu-ți este rușine să te asemeni lui Dumnezeu, când ești un Diavol?”^{3,30}

31. Nerușinatul va auzi și se va mânia și va porni la luptă împotriva lor, în piața orașului celui mare. Vreme de șapte zile se vor lupta, apoi el îi va ucide.^{3,31-32}

33. Morții vor rămâne trei zile și jumătate în piață și întreg poporul îi va vedea.^{3,33-36}

34. Dar a patra zi ei vor învia și îl vor blestema, zicând: „O, Nerușinatule, o Fiu al Nelegiurii, nu ți-e rușine să minți poporul lui Dumnezeu, pentru care n-ai suferit deloc?

34. Nu știi tu oare că noi trăim în Domnul, pentru a te blestema ori de câte ori zici: «Eu stăpânesc peste aceștia?»

35. Noi vom reface așa cum au fost aceste trupuri și te vom omorî, fără ca tu să mai poți spune ceva în acele zile.

36. Căci noi trăim în Domnul în toată vremea, pe când tu ești Vrajmașul în toată vremea”.

37. Nelegiuitul va auzi, se va mânia și va porni împotriva lor; orașul întreg însă va fi alături de ei.

38. În vremea aceea ei vor înălța spre cer strigăte de bucurie, vor străluci și lumea întregă îi va vedea.^{3,37-38}

39. Fiul Nelegiurii nu va mai avea putere asupra lor.

---

^{3,25-39} Așteptarea revenirii lui Ilie și Enoh este clasică în literatura apocaliptică. Persoanele a căror întoarcere este așteptată sunt cele care n-au gustat moartea (4 Ezdra 6,26), în principal Ilie (2 Regi 2,1-11; 1 Enoh 89,52) și Enoh (Fac. 5,24; Jubilee 4,23; Înțelep. lui Solomon 4,10; I. Sirah 44,16; 1 Enoh 70,1-2). Venirea din nou a lui Ilie este fundamentată pe Maleahi 3,23, iar cea a lui Enoh pe 1 Enoh 90,31. Avem reflectată această tradiție și pe reîntoarcerea celor doi martori din Apoc. 11.

- 3,25 v. 4 Macabei 11,8; Ps. lui Solomon 17,13 b; înălțarea lui Isaia 11,19.
- 3,26 „Potrivnic” : titlu dat lui Antihrist, ca în 3,19,36 și în Viața greacă a lui Adam și Eva 2,4; 7,2; 15,1; 25,4; 28,3; Viața latină a lui Adam și Eva 11,3; 17,1; Test. lui Dan 6,3; Test lui Iov 7,11; 47,10; 3 Baruh 13,2; Iosif și Asineta 12,8; Le. 10,19. Acest titlu provine, fără îndoială, din Ps. 88,22 unde „Potrivnicul” este asociat cu „Fiul Nelegiurii”.
- 3,28-29 Fiul Nelegiurii este identificat aici cu șeful îngerilor căzuți din tradiția iudaică (Viața latină a lui Adam și Eva 12-16; 2 Enoh 29,4, dezvoltând ideea din Isaia 14,12-15). „Neamul tău”: text mai puțin sigur; poate aici, e o aluzie la fața îngerului căzut, care s-a întunecat după ce și-a pierdut „slava” sa.
- 3,30 „A te asemana lui Dumnezeu”: expresie vechitestamentară ce desemnează alipirea sau atașamentul față de Dumnezeu (Deut. 10,20; 11,22; 13,5; 30,20; 2 Regi 18,6; Ps. 62,8; 72,27; L Sirah 2,3; I Cor. 6,17).
- 3,31-32 „Marele oraș” este Ierusalimul. Cf. Apocalipsa lui Ioan 11,7-8.
- 3,33-36 Asemănător cu intervenția Tavitei (3,23). „N-ai suferit pentru popor”: adevăratul Uns (Mesia) trebuie, deci, să sufere pentru popor (cf. F.Ap. 3,18).
- 3,37-38 Aceste versete anticipează reîntoarcerea și lupta finală pe care le regăsim în 3,91-96. „Va străluci”: se vor îmbrăca întru Slavă (cf. Daniel 12,3; Înțelep. lui Solomon 3,7, Mt. 13,43).

Persecuția sfinților.

40. El va porni plin de mânie împotriva țării și va căuta să păcătuiască împotriva poporului.

41. [El va prigoni pe toți sfinții și-i va aduce legați fedeleș, împreună cu preoții din țară.

42. Îi va omorî și-i va face să piară;]

43. va porunci ca ochii să le fie arși cu o forjă de fier, să le tragă pielea de pe cap, iar unghiile să le fie smulse una câte una.

44. Va da poruncă să le toarne în nas oțet și var.^{3,43-44}

45. Cei care nu vor putea suporta caznele acestui rege își vor lua aurul lor și vor fugi la vaduri, zicând: „Ajută-ne să trecem prin vaduri, spre pustie!”.^{3,45-48}

46. Ei vor adormi, dar nu de tot, ci așa ca o ațipire.

47. Domnul va culege duhul și sufletul lor; trupul lor se va face ca de piatră; nici o fiară sălbatică nu-i va mânca, până în ziua cea de pe urmă, a judecății celei mari.^{3,46-47}

48. Ei se vor scula și vor primi un loc de odihnă; dar ei nu vor fi cu Cel Uns precum cei care au răbdat.^{3,48}

49. „Căci pe cei care au răbdat, zice Domnul, îi voi așeza de-a dreapta mea; [ei vor primi harul înaintea celorlalți;]

50. ei îl vor învinge pe Fiul Nelegiurii, vor vedea nimicirea cerului și a pământului și vor primi tronurile de slavă și coroanele”.^{3,49-50}

^{3,43-44} Aceste replici se bazează, în parte, pe Vechiul Testament (Judecători 16,21; 2 Regi 25,7; Miheea 3,2-3; Zaharia 11,16); ele vor deveni clasice în relatările despre martiri și în descrierile pedepselor gheenei. „Ochii să le fie arși”: se aseamănă cu 4 Macabei 18,21. „Să le scoată pielea de pe cap”: se aseamănă cu 2 Mac. 7,7 și 4 Mac. 9,28. „Unghiile să le fie smulse”: se aseamănă cu 4 Macabei 10,7. „A le turna oțet în nas”: se aseamănă cu 4 Mac. 6,25.

^{3,45-48} Ieșire provizorie, rezervată celor care nu suportă chinurile până la capăt. După modelul exodului (fuga dinaintea Faraonului și venirea Domnului în Sinai), tema fugii în pustie va deveni un loc comun al literaturii apocaliptice.

- 3,46-47 Nu e vorba de moarte, ci de o stare intermediară, un fel de ațipire sau toropeală (Fac. 2,21). „Trupul lor se va face ca de piatră”: imagine utilizată pentru a descrie starea dintre viață și moarte (1 Șam. 25,37), sau extazul vizionarului (Apoc. lui Avraam 10,2 și Paralipomena lui Ieremia 9,25). „Nici o fiară sălbatică nu-i va mânca”: ei vor scăpa de moartea infamantă care-i așteaptă pe păcătoși (Deut. 28,26).
- 3,48 Această categorie de sfinți nu va fi în primul rând, dar va intra totuși în locul de odihnă - Pământul promis (Deut. 12,9; 1 Regi 8,56; Ps. 94,11).
- 3,49-50 Soarta rezervată celor care suportă chinurile decurge din speculațiile asupra lui Dan 12,12, despre care găsim urme în literatura apocaliptică (Mt. 10,22; 24,13; Mc. 13,13).

A treia împotrivire față de Antihrist: șaizeci de drepți.

51. În vremea aceea, șaizeci de drepți, pregătiți pentru acest ceas, vor auzi toate acestea; ei se vor înarma cu platoșa lui Dumnezeu și vor alerga la Ierusalim; vor lupta împotriva Nerușinatului, zicând:^{3,51}

52. „Toate minunile pe care profeții le-au săvârșit și tu le-ai făcut. Dar tu n-ai putut să înviezi vreun mort, căci n-ai putere asupra sufletului.”^{3,52}

53. Prin aceasta noi am știut că tu ești Fiul Nelegiurii”^{3,53}

54. Nerușinatul va auzi și se va mânia; el va porunci să-i lege pe drepți, să-i ducă pe altare și să-i ardă.

55. În vremea aceea inima multora va fi zdrobită; ei se vor îndepărta de el zicând: „Acesta nu-i Unsul! Cel Uns nu omoară dreptii, nu persecută pe cei adevărați, ci el caută să-i convingă prin semne și minuni”.

---

^{3,51} Este imposibil de precizat cine sunt cei șaizeci de drepți. Ar putea fi vorba de o cifră rotundă (precum cei șaizeci de pioși asinați de marele Preot Alchimos în 1 Mac. 7,16). „Platoșa lui Dumnezeu”: expresie rară, asemănătoare cu platoșa dreptății (Isaia 59,17; Întelep. lui Solomon 5,17-18; Efes. 6,14; 1 Țes. 5,8), sau armura lui Dumnezeu (Efes. 6,11,13).

^{3,52} v. notele de la 3,5b-9, 3,10; 3,11.

^{3,53} v. 3,12,15.

Ocotirea dreptilor în rai.

56. În vremea aceea Cel Uns va fi cu multă milostivire față de cei ce sunt ai lui. El va trimite din cer îngerii săi, în număr de șaizeci și patru de mii, fiecare având câte șase aripi.^{3,56}

57. Glasul lor va clătina cerul și pământul, atunci când vor lăuda și vor aduce slavă.^{3,57}

58. Cei pe fruntea cărora este scris numele Unsului și pe a căror dreaptă se află pecetea,^{3,58}

59. de la cel mai mic până la cel mai mare, vor fi luați pe aripile lor și vor fi duși departe de mânia sa.^{3,59}

60. Atunci Gavriil și Uriel vor forma o dâră luminoasă și vor merge înaintea lor până ce vor ajunge în țara sfântă; și le vor da să mănânce roade din pomul vieții și îi vor îmbrăca în haine albe.^{3,60}

61. Îngerii vor veghea asupra lor; nu vor suferi nici de foame, nici de sete, iar Fiul

Nelegiurii nu va avea nici o putere asupra lor.^{3,61}

^{3,56} Prima apariție a Celui Uns poruncind intervenția îngerilor; abia în 3,97 el va veni în persoană; „Șase aripi”; e vorba de Serafimi (Is. 6,2; Apoc. lui Avraam 18,6; 2 Enoh 16,7; 19,6; 21,2, Viața greacă a lui Adam și Eva, 37,3).

^{3,57} Precum în 1 Enoh 61,9-11, proslăvirea ființelor cerești marchează venirea lui Mesia (Unsului).

^{3,58} cf. 1,9 unde e vorba de Numele Domnului.

^{3,59} „De la cel mai mic la cel mai mare”: expresie biblică desemnând totalitatea, toți (Ier. 31,34; 42,1; Baruh 1,4; Ps. 95,12). „îi vor lua pe aripile lor”: originea acestei expresii o găsim în Ieșire 19,4; Deut. 32,11. Ea este aplicată îngerilor în 2 Enoh 3,1.

^{3,60} Gavriil și Uriel fac parte din vârful ierarhiei îngeresti iudaice, constituită încă din epoca persană, ca o tetradă (Mihail, Gavriil, Sariel-Uriel, Rafail), v. 1 Enoh 9,1; Regula Războiului 9,15. „Dâra luminoasă”: arată că acest cortegiu este format după modelul Exodului. „Țara sfântă”: expresie ce desemnează aceeași realitate ca și „orașul meu” din 1,10 și „locul de odihnă” din 3,48. „A mânca roade din pomul vieții”: expresia este împrumutată din Fac. 3,22; o regăsim în Test. lui Levi 18,11; Viața greacă a lui Adam și Eva 28,2-4; cf. 1 Enoh 25,2-5,

^{3,61} „Nici de foame, nici de sete”: cf. 1,10 aceasta este răsplata pentru cel drept în Isaia 33,15-16. „Nu va avea putere”: v. 3,23,39.

Semne prevestitoare ale sfârșitului.

62. În zilele acelea pământul se va cutremura, soarele se va întuneca. Pacea se va îndepărta de pe pământ și din cer. Pomii vor fi smulși din rădăcină și vor cădea jos. Fiarele sălbatice și animalele domestice vor muri în cutremur.

63. Păsările vor cădea moarte pe pământ; pământul se va usca, mările vor seca.

Ultima tresărire a lui Antihrist.

64. Păcătoșii vor suspina pe pământ, zicând: „Ce ne-ai făcut, Fiule al Nelegiurii, spunând: «Eu sunt Mesia (Unsul)», când de fapt, tu ești Fiul Nelegiurii?”^{3,64-68}

65. Tu n-ai putere să te salvezi pe tine însuși, și cu atât mai puțin să ne salvezi pe noi!^{3,65}

66. Tu ai făcut senine deșarte înaintea noastră, în așa fel încât ne-ai făcut străini față de Mesia care ne-a creat.^{3,66}

67. Vai nouă că te-am ascultat. Iată acum noi vom muri de foame și de împilare.

68. Unde este acum urma dreptății pe care noi am respectat-o? Sau unde este cel care ne învață ca să-l chemăm?^{3,68}

69. Iată că noi pierim prin mânie, căci noi n-am fost ascultători față de Dumnezeu.

70. Ne-am dus în locurile cele adânci ale mării, dar apă n-am găsit.

71. Am făcut săpături de șaisprezece coți în râuri, dar tot n-am găsit apă.^{3,70-71}

72. Atunci Nerușinatul va plânge în zilele acelea, zicând: „Vai mie că vremea mea a trecut.”^{3,72}

73. Ziceam că vremea mea nu va trece niciodată;^{3,73}

74. anii mei s-au transformat în luni, iar zilele mele s-au scurs precum praful ce se spulberă;^{3,74}

75. iată că eu voi pieri împreună cu voi. Fugiți în pustie, prindeți hoții și omorâți-i. Aduceți sfinții!^{3,75}

76. Căci datorită lor pământul mai dă încă roadele sale; datorită lor soarele încă mai strălucește.

77. datorită lor roua mai cade pe pământ".^{3,76-77}

78. Păcătoșii vor plânge zicând: „Tu ne-ai făcut dușmani ai lui Dumnezeu. Dacă ai putere, ridică-te și urmărește-i!”^{3,78}

79. Atunci își va lua aripile de foc și va porni în urmărirea sfinților.^{3,79}

80. Se va lupta din nou cu ei.

81. Îngerii vor auzi, vor coborî și se vor lupta cu el într-o bătălie, cu săbii numeroase.^{3,81-96}

---

^{3,64-68} Aceste întrebări sunt o reluare, dezvoltată în 3,55.

^{3,65} Reproș obișnuit adresat falșilor zei (Deut. 32,28; Ieș. 2,28). Acuzății asemănătoare sunt făcute împotriva lui Iisus în Lc. 23,37; Mt. 27,42; Mc. 15,31.

^{3,66} „Semne”: cf. 3,9-10. „Străini”: se aseamănă cu 1,9; cf. 3,25,27.

^{3,68} Păcătoșii sunt în căutarea unui șef, care să le poată servi ca intermediar, pe lângă Dumnezeu, grație puterii sale de mijlocire; acest șef are aici atributele regelui (dreptate) și ale Marelui Preot (învățătura); cf. Cartea Antichităților biblice 19,3. Unele personaje importante din istoria iudaică au îndeplinit, în chip special, acest rol de mijlocitor: Moise (Ieșire 32,11-14; Nr. 11,2; Ps. 105,23; Ier. 15,1; Test. lui Moise 12,6); Samuel (Ier. 15,1; Cartea Antichităților biblice 64,2); Ieremia (2 Macabei 15,14; Istoria captivității din Babilon 27,56; 35,1; Test. lui Moise 4,1); Onias (2 Macabei 15,12; Iosif Haviu, Antichități iudaice XIV,II,1).

^{3,70-71} Creșterea Nilului este de șaisprezece coți.

^{3,72} Se aseamănă cu descrierea tristeții lui Saul; Cartea Antichităților biblice 64,4.

^{3,73} Se aseamănă cu Ps. 9,5.

^{3,74} cf. Ps. 88,44, unde ni se spune: „Tu ai micșorat zilele vieții lui”, în literatura apocaliptică tema scurtării timpului devine obișnuită (1 Enoh 80,2; 2 Baruh 20,1; Cartea Antichităților biblice 19,13; Mt. 24,22; Mc. 13,20); „Ca praful”: cf. Înțelep. lui Solomon 5,14.

^{3,75} „Hoții”: e vorba, mai degrabă, de dezertorii din 3,45.

^{3,76-77} Aluzie la binecuvântările din Levitic 26,3-4; Deut. 11,11-17; 28,11-12, amplificate de menționarea soarelui ce strălucește pe pământ, ca în 1,4.

^{3,78} „Dușmani ai lui Dumnezeu”: precum Nerușinatul este Dușmanul celor cerești, în 3,26-27.

^{3,79} Fiul Nelegiurii are aici trăsături mitologice, precum în 3,94.

^{3,81-96} Anunțarea sfârșitului: război ceresc (3,81), foc (3,82-83), judecată (3,84-90), executarea Fiului Nelegiurii și a celor ce au crezut în el (3,91-96).

Sfârșitul lumii, judecata, răsplata.

82. În zilele acelea Domnul va auzi. El va porunci, cu multă mânie, ca pământul și cerul să scoată foc.^{3,82}

83. Și focul va pătrunde pământul șaptezeci și doi de coți. El va mânca păcătoșii și

diavolii ca pe niște paie.^{3,83}

84. O judecată dreaptă va avea loc în vremea aceea. Munții își vor face auzit glasul în zilele acelea.

85. Drumurile se vor întreba unele pe altele: „Ați auzit astăzi glasul vreunui călător care n-a venit la judecata Fiului lui Dumnezeu?”^{3,84-85}

86. Păcatele fiecăruia se vor ridica împotriva lui, din locul unde au fost săvârșite, fie ziua, fie noaptea.^{3,86}

87. Dreptii și sfinții vor vedea pe păcătoși în chinurile lor și pe cei care i-au persecutat, precum și pe cei care i-au trimis la moarte.

88. Atunci păcătoșii, din chinuri, vor vedea locul dreptilor și aceasta va fi o favoare pentru ei.^{3,87-88}

89. În zilele acelea, ceea ce dreptii au cerut, adeseori, le va fi dat.^{3,89}

90. Atunci Domnul va judeca cerul și pământul. El va judeca pe cei care au călcat poruncile în cer și pe cei care le-au încălcat pe pământ. El va judeca pe păstorii poporului, îi va întreba despre turma de oi; îi vor fi dați lui, fără ca ei să-l poată ucide prin violență.^{3,90}

91. După aceasta, Ilie și Enoh se va pogori și-și vor lepăda trupul acestei lumi și vor îmbrăca un trup spiritual.^{3,91}

92. Ei îl vor urmări pe Fiul Nelegiuirii și-l vor omori, fără ca el să mai poată spune ceva.^{3,92}

93. În vremea aceea el va fi nimicit dinaintea lor, precum gheața care se topește în fața focului;^{3,93}

94. el va pieri, precum un balaur care nu are răsuflare.^{3,94}

95. Ei îi vor spune: „Vremea ta a trecut, iată, tu vei pieri împreună cu cei care au crezut în tine”.^{3,95}

96. Și îi vor arunca în iad și îi va închide acolo.^{3,96}

---

^{3,82} Focul și mânia sunt adeseori legate una de alta (Deut. 32,22). Distrugerea lumii prin foc a devenit obișnuită în literatura apocaliptică.

^{3,83} „Ca paietele”: expresie biblică (Ieșire 15,7; Maleahi 3,19).

^{3,84-85} Munții și drumurile sunt înzestrate cu glas; la fel marea, în 4 Ezdra 5,7, sau „țările” în 4 Ezdra 5,11. „Care n-a venit la judecată”: nimeni nu va scăpa de judecată (se aseamănă cu Plângerile lui Ieremia 2,22; 2 Enoh 46,3).

^{3,86} Păcatele îi acuză pe păcătoși; cf. înțelepciunea lui Solomon 4,20. „Ziua sau noaptea”: cf. Jubilee 4,6.

^{3,87-88} Dublă răsplată pentru drepti și pentru păcătoși, ca de ex. în 1 Enoh 108,14-15.

^{3,89} „Persecutat”, „predat”: cf. Apoc. lui Petru 9.

^{3,90} cf. Ps. 19,5. „În cer [...] pe pământ”: cf. Jubilee 4,6. E vorba aici de o judecată făcută asupra îngerilor și a oamenilor. „Păstorii poporului”: aceștia sunt conducătorii poporului, marii preoți care, în 1 Enoh 89- 90, sunt asemănați îngerilor, ce asistă la pedepsele executate de națiuni asupra poporului iudeu. Acești îngeri-păstori sunt nedrepti (1 Enoh 90,3,11,13) și vor fi judecați și pedepsiți (1 Enoh 90,25).

^{3,91} A doua venire a lui Ilie și Enoh, care sunt aici executorii pedepselor.

^{3,92} „Fără ca el să mai poată spune ceva”: cf. Înțelep. lui Solomon 4,19.

^{3,93} Imaginea gheții ce se topește pare să fie străină Bibliei, care preferă alte imagini precum ceara care se topește la foc (Ps. 67,2), paietele mâncate de foc (3,83), fumul împrăștiat de vânt (Înțelep. lui Solomon 5,14) sau

plumbul ce se scufundă în apă (Ieșire 15,10).

3,94 „Un balaur”: Fiul Nelegiurii apare din vechime, ca dușman al lui Dumnezeu (Ps. 73,13-14), cum a fost Faraonul Egiptului (Iez. 29,3; 32,2), Nabucodonosor (Ier. 51,34) și Pompei (Ps. lui Solomon 2,25). „Care nu are răsuflare”: caracteristica idolilor (Ier. 10,14).

3,95 cf. 3,72-74.

3,96 cf. 1 Enoh 54,5; 69,28 și Apocalipsa 20,3.

Împărăția lui Mesia.

97. În vremea aceea va veni din cer Unsul, Împăratul, cu toți sfinții; el va arde pământul și va rămâne aici o mie de ani.^{3,97}

98. Cum păcătoșii sunt mulți pe pământ, el va crea un cer nou și un pământ nou. Și nu va mai fi acolo nici Diavol, nici moarte.^{3,98}

99. El va împărăți cu sfinții; ei vor urca și vor coborî; vor fi cu îngerii în toată vremea, vor fi cu Mesia vreme de o mie de ani.^{3,99}

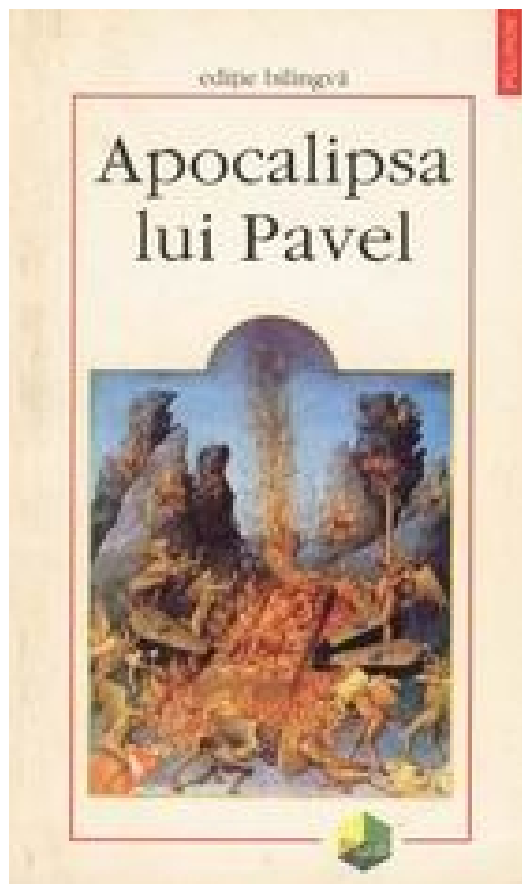
3,97 cf. Zah. 14,5. Așteptarea unei împărății de o mie de ani este o temă comună în iudaismul de la începutul erei creștine.

3,98 Noua creație conformă profețiilor (Is. 65,17). Despre absența Diavolului, v. Jubilee 23,29; Test. lui Moise 10,1; Test. lui Iuda 25,3; despre dispariția morții Is. 25,8.

3,99 „Ei urcă și coboară”: imaginea este cea a scării lui Iacov din Fac. 28,12.

Sfarsit

10. APOCALIPSA LUI PAVEL

Notă introductivă

Text descoperit de Tischendorf în 1843 și publicat de el în 1866 . Originalul a fost probabil redactat în greacă. Se cunosc mai multe versiuni ale acestui text în coptă, siriacă și arabă; cea mai bună este în siriacă. Una dintre versiunile siriace, provenită dintr-un manuscris Urumiyeh, a fost tradusă în engleză de un misionar american în 1864. Această traducere, sau mari porțiuni din ea, este tipărită de Tischendorf împreună cu ediția textului stabilit de el.

Bazându-se pe niște probe destul de puternice, Tischendorf plasează textul în jurul anului 380. Acesta se regăsește într-un manuscris milanez care nu este mai vechi de secolul al XV-lea. Mai există un manuscris cu două secole mai vechi, însă ambele par să fie copiate după același original. Cel siriac este cu siguranță mai vechi decât cel grec și, în acord cu tradiția răsăriteană, mai bogat în detalii.

Revelația Sfântului Apostol Pavel: despre lucrurile care i-au fost descoperite când a fost înălțat în cel de-al treilea cer și, ajungând în rai, a auzit cuvinte de negrăit¹.

1

În cetatea Tars, în casa sfântului apostol Pavel, locuia un bărbat de vază ce se afla în slujba evlaviosului rege Theodosius și a venerabilului Gratianus²; acestuia i s-a arătat

un înger al Domnului, care i-a zis: „sapă sub talpa acestei case și scoate de sub ea orice vei găsi”. Însă el a crezut că a visat.

2

Și arătându-se îngerul și a treia oară, bărbatul acela s-a încredințat, și făcu după cum i se spusese; și săpând la temelia casei, a dat peste un cufar de marmură³ în care se afla această descoperire, pe care luând-1, l-a arătat mai marelui cetății. Acesta, văzându-1 pecetluit cu plumb, l-a trimis la regele Theodosius, neștiind despre ce era vorba.⁴ Cum l-a primit, regele a copiat conținutul sulurilor, trimițând originalul la Ierusalim. Iar ce se afla scris acolo sunt următoarele:

3

Cuvântul lui Dumnezeu a venit la mine, zicând: „Spune-le acestor oameni: Până când veți mai păcătui și veți adăuga peste păcatele voastre și veți trezi mânia lui Dumnezeu care v-a făcut, zicând că sunteți fiii lui Avraam,⁵ când de fapt voi faceți lucrările Satanei, clevetind împotriva lui Dumnezeu, fălin-du-vă pururi înaintea Celui Preaînalt deși sunteți orbi față de păcatele în care vă scăldați? Aflați așadar, fii ai oamenilor, că întreaga făptură a fost supusă lui Dumnezeu, dar că numai neamul omenesc, prin păcatele săvârșite, l-a mâniat pe Dumnezeu.

---

¹ „Cunosc un om în Hristos, care acum paisprezece ani - fie în trup, nu știu; fie în afară din trup, nu știu; Dumnezeu știe - a fost răpit unul ca acesta până la al treilea cer. Și-l știu pe un astfel de om - fie în afară din trup, nu știu; Dumnezeu știe. Că a fost răpit în rai și a auzit cuvinte de nespus, pe care nu se cuvine omului să le grăiască. Pentru unul ca acesta mă voi lăuda; iar pentru mine însumi nu mă voi lăuda decât în slăbiciunile mele". (2 Cor. xii. 2-5 - Biblia sau Sfânta Scriptură, Ed. Institutul biblic și de misiune al B.O.R., București) - N.t.

² În MS Kontianus.

³ Or, potrivit primului sens al termenului, „strălucire”, „scânteiere”. Traducerea din versiunea siriacă indică „o raclă de sticlă albă”.

⁴ În versiunea siriacă, „crezând că era ceva de aur înăuntru”.

⁵ În versiunea siriacă, „a Dumnezeului cel viu”.

4

Căci nu o dată acel mare luminător din cer care este soarele, s-a înfățișat dinaintea lui Dumnezeu, aducând acestea împotriva oamenilor: „Doamne Dumnezeule Atotputernic, oare cât vei mai răbda păcatele oamenilor? Poruncește-mi, și îi voi pârjoli pe dată”. Și s-a făcut un glas către el, care i-a spus: „Îndelunga Mea răbdare îi poartă pe toți, ca toți să se pocăiască; iar dacă se îndărătnicesc, vor veni la judecata Mea”.

5

La fel, luna și stelele au venit înaintea lui Dumnezeu, spunând: „Doamne Dumnezeule Atotputernic, Tu ne-ai dat stăpânire peste întunericul nopții, ca hoții și adulterii și vărsătorii de sânge omenesc să nu mai poată să se ascundă; poruncește-ne, și vom face lucruri de mirare împotriva lor”. Și atunci s-a auzit iarăși glasul: „Îndelunga Mea răbdare îi poartă pe ei, ca aceștia să se întoarcă la Mine; iar de nu, vor veni la Judecata Mea”.

6

În chip asemănător a strigat și marea, zicând: „Doamne Dumnezeule Atotputernic, fiii oamenilor au hulit împotriva Sfântului Tău Nume; poruncește-mi deci, și mă voi umfla și voi acoperi pământul și voi șterge de la fața lui pe fiii oamenilor”, însă un glas a venit și a spus: „Îndelunga Mea răbdare îi poartă pe ei, ca să se pocăiască; iar de nu, vor veni la judecata Mea”.

7

[Aflați], fii ai oamenilor, că întreaga făptură a fost făcută în supunerea față de Dumnezeu, dar numai neamul omenesc păcătuiește împotriva Lui. Pentru aceasta trebuie să-l binecuvântați neîncetat pe Dumnezeu, și cu atât mai mult atunci când soarele este la asfințit. Căci acesta este ceasul când toți îngerii vin să-L preaslăvească pe Dumnezeu, înfățișându-I faptele oamenilor, cu ce a făcut fiecare, bun sau rău, de la revărsatul zorilor și până la asfințit. Și merge câte un înger înveselit din pricina omului care le face pe cele bune, iar un altul se duce întristat.

8

Iar la ceasul cunoscut toți îngerii se întâlnesc pentru a se închina lui Dumnezeu, aducând în fiecare zi solia despre faptele oamenilor. Așa că și voi, oamenilor, preaslăviți-L pe Dumnezeu neîncetat. Deci de fiecare dată când vine ceasul pentru închinare, îngerii oamenilor evlavioși vin bucurându-se și cântând psalmi, întâlnindu-se pentru a-L proslăvi pe Dumnezeu; și iată, Duhul lui Dumnezeu îi întreabă: „De unde veniți veselindu-vă astfel?”

9

Iar ei răspund, zicând: „Venim de la oamenii evlavioși, care își petrec în credință puternică viețile lor, având teamă de Numele lui Dumnezeu. Doamne, dă-le lor să rămână până în sfârșit în dreptatea Ta”. Și s-a făcut un glas spre ei: „I-am păzit și îi voi ține departe de păcat în împărăția Mea”.

10

Au plecat aceștia, și alți îngeri au venit, având fețele luminoase și strălucitoare ca soarele. Iar un glas s-a făcut către ei: „De unde veniți voi?” Aceștia au răspuns: „Am venit de la cei care, pentru Numele Tău, se țin străini de lume și de lucrurile ei, care își petrec viața în pustii, în munți, în peșteri, în crăpăturile pământului, în dormire pe pământ și în postiri.⁶ Poruncește-ne să rămânem cu ei”. Și s-a făcut un glas: „Duceți-vă împreună cu ei, în pace, și vegheați asupra lor”.

11

Iar după ce au plecat aceștia, alți îngeri au venit să se închine înaintea lui Dumnezeu, plângând și tânguindu-se. Și Duhul le-a ieșit în întâmpinare, iar un glas s-a făcut către ei: „De unde veniți?” Iar ei au răspuns, zicând: „Venim de la aceia care au fost chemați cu Numele Tău, iar acum sunt robiți păcatului. La ce bun să le mai slujim?” Atunci s-a făcut un glas către ei: „Să nu încetați să le slujiți; poate se vor întoarce la starea lor cea bună. Altfel, vor veni înaintea Mea iar Eu îi voi judeca”. Aflați, așadar, fii ai oamenilor că îngerii scriu în ceruri tot ceea ce faceți voi zi de zi. Așa că nu încetați să-l binecuvântați pe Dumnezeu.

Am fost luat în Duhul Sfânt, și un înger mi-a spus: „Vino, urmează-mă, ca să-ți arăt locul unde ajung cei dreپți după ce mor”. L-am urmat pe înger, care m-a dus în cerurile de sub firmament; m-am uitat și am văzut puteri mari și înfricoșătoare, pline de mânie, iar din gura lor ieșea pară de foc. Iar eu l-am întrebat pe înger: „Cine sunt aceștia?” El mi-a spus: „Aceștia sunt cei care sunt trimiși la sufletele păcătoșilor în cazurile de mare nevoie; fiindcă mulți dintre aceștia nu au crezut că există judecată și osândă”.

12

Și am căutat spre ceruri și am văzut îngeri ale căror fețe străluceau ca soarele, gătiți cu cingători de aur și care aveau în mâinile lor cununi pe care era scris numele Domnului; ei erau plini de milă și dragoste. L-am întrebat așadar pe înger: „Aceștia cine sunt?” El a zis: „Aceștia sunt cei care vor fi trimiși în Ziua de Apoi pentru a aduce sufletele celor dreپți care nu șovăie să viețuiască potrivit Domnului”⁷. I-am spus îngerului: „Voiesc să văd în ce fel părăsesc lumea sufletele dreپților și ale păcătoșilor”. Îngerul mi-a spus: „Privește către pământ”. Eu am făcut așa, și am văzut lumea întreagă topindu-se ca nimic dinaintea mea.

---

⁶ Compară Evr. 11, 38.

⁷ Sau, „să vină la Domnul”

13

Atunci am spus îngerului: „Aceasta să fie oare slava oamenilor?” Îngerul mi-a zis: „întocmai precum vezi; și precum s-a nimicit lumea dinaintea ta, tot astfel se vor nimici și toți cei ce lucrează nedreptatea”. Și m-am uitat și am văzut un nor de foc care cuprinsese întreaga lume; și am zis: „Ce este aceasta, stăpâne?” El mi-a răspuns: „Aceasta este nedreptatea împletită cu nimicirea păcătoșilor”. Și am plâns, zicând către înger: „Aș vrea să văd felul în care iese sufletul din om, din cel drept precum și din cel păcătos”. Îngerul mi-a spus: „Pavel, privește în jos și vei vedea cele ce le-ai cerut”.

14

Și am căutat în jos și am văzut pe unul dintre fiii oamenilor trăgând să moară. Iar îngerul mi-a spus: „Acesta este un om drept și, iată, toate faptele lui bune îi stau într-ajutor în ceasul cel greu”⁸. Iar lângă acela stăteau îngerii, împreună cu care veniseră și demonii, însă demonii nu și-au putut găsi locaș în el, căci îngerii stăpâneau peste sufletul aceluia drept. Iar îngerii i-au spus: „Ia aminte și vezi care-ți este trupul atunci când vei ieși din el; căci te vei întoarce din nou în trupul tău în ziua învierii, pentru a putea să te bucuri de cele pe care Dumnezeu le-a făgăduit celor dreپți”.

Iar îngerii care au primit sufletul aceluia om l-au întâmpinat cu bucurie, ca și cum ar fi fost un apropiat de-al lor. Atunci sufletul s-a dus cu ei, iar Duhul le-a ieșit înainte, zicând: „Vino, suflete, intră în locul cel de înviere pe care Dumnezeu l-a pregătit celor dreپți ai Săi”.

15

Iar îngerul a zis către mine: „Privește acum spre pământ și vezi sufletul celui nedrept, cum iese din trupul său; acesta a stârnit mânia lui Dumnezeu, căci și-a zis întru

sine: «să mâncăm și să bem⁹; căci cine s-a pogorât vreodată la iad și s-a întors ca să știm că există judecată și răsplată?» Pentru aceea, privește cu luare aminte și vei vedea toate faptele sale stând înaintea lui”.

16

Și s-au înfățișat îngerii răi și îngerul cel bun. Iar cel bun nu a găsit locaș în el, căci demonii stăpâneau asupra lui, așa că i-a spus: „O, suflete ticălos, ia aminte și vezi care-ți este carnea din care ai fost scos, căci trebuie să te întorci înapoi în ea în ziua învierii ca să-ți primești osânda pentru păcatele tale”. Iar după ce s-a desfăcut de carnea sa, îngerul care-l însoțise în timpul vieții veni la el, zicându-i: „O, suflete nelegiuit, încotro o apuci? Eu sunt cel care am însemnat ceas de ceas păcatele tale. Ți-ai irosit timpul [hărăzit] pocăinței. Să fii pururi rușinat”. Și la vederea sufletului acela, toți îngerii strigară într-un glas: „Vai ție, suflet ticălos! Ce cuvânt mai poți avea înaintea lui Dumnezeu?” Iar îngerul acelu suflet a spus: „Să plângem cu toții pentru sufletul acesta”.

---

⁸ Apoc. 14,13.

⁹ Is. 22,13, Le. 12,19.

17

Iar îngerul se înalță și se închină lui Dumnezeu, zicând: „Doamne, iată sufletul care a sălășluit în netrebnicie în timpul vieții trupești. Fă cu el potrivit cuvântului Tău”. Și un glas se făcu către sufletul acela, zicând: „Unde se află roada dreptății tale?” Dar acesta rămase tăcut, nepricepându-se de nici un răspuns. Și iarăși răsună glasul acela: „Cel care nu a arătat milă, nu va afla milă¹⁰. Dați acest suflet nemilosului înger Temeluh, și să fie aruncat în întunericul cel mai dinafară, acolo unde este plângerea și scrâșnirea dinților¹¹. Și s-a auzit un glas mare, ca de zece mii de glasuri la un loc, strigând: „Drept ești Tu, Doamne, și drepte sunt judecățile Tale¹²”.

18

Și m-am uitat apoi și iată, un alt suflet era dus de un înger. Și se tânguia sufletul acela, zicând: „Îndură-Te de mine, o, Dreptule Judecător, și scapă-mă din mâinile acestui înger, căci grozav este și nemilos”. Atunci se făcu un glas spre el, care-i zise: „Tu însuși n-ai voit să știi de milă, și pentru aceea ai fost dat acum îngerului acesta. Mărturisește-ți păcatele ce le-ai făcut în lume”. Zise sufletul: „Nu am păcătuit, Dreptule Judecător”. Iar Domnul a zis către suflet: „Cu adevărat ție îți pare că te afli aici precum erai în lume, și voiești să te strecuri ca și până acum, ascunzându-ți faptele de la ochii oamenilor. Au oare nu știi că atunci când omul își dă sufletul, faptele lui merg înainte întocmai precum au fost săvârșite, bune sau rele?”

Auzind acestea, sufletul amuți. Iar eu l-am auzit pe Judecător spunând: „Să vină îngerul, aducând în mâinile sale însemnarea păcatelor acestui suflet”. Judecătorul îi ceru îngerului: „îngere, îți zic ție, arată-le pe toate cele făptuite în ultimii săi cinci ani de viață. Căci Mă jur că toate celelalte vor fi iertate”. Iar îngerul răspunse: „Doamne, poruncește sufletelor să stea lângă îngerii lor”. Și se făcu așa. Iar stăpânul acelu suflet zise: „Caută la aceste suflete, și vezi dacă ai păcătuit în vreun fel împotriva lor”. Atunci

acesta răspunde: „Doamne, nici nu a trecut un an de când 1-am omorât pe unul și am trăit cu celălalt. Și nu doar că am trăit în desfrâu cu acesta, dar 1-am mai și nedreptățit”. Iar Domnul i-a zis: „Oare nu știai că cel care nedreptățește pe cineva în timpul vieții este ținut deoparte până la venirea celui nedreptățit și amândoi vor fi judecați înaintea Mea, fiecare primind după faptele sale?” Și am auzit o voce strigând: „Dați-1 pe acest suflet în mâinile îngerului Tartar, și să fie ținut acolo până la ziua cea mare a judecății”. Și am auzit un glas puternic precum glasul a mii și mii, strigând: „Drept ești Tu, Doamne, și drepte sunt judecățile Tale”.

---

¹⁰ Mt. 5, 7.

¹¹ Mt. 13, 50.

¹² Ps. 118,137.

19

Și a zis îngerul către mine: „Ai văzut toate acestea?” Iar eu am răspuns: „Da, stăpâne”. Și mi-a spus iarăși: „Vino, urmează-mă, și-ți voi arăta locașul celor drepti”. Deci 1-am urmat, iar el m-a dus dinaintea porților unei cetăți. Și am văzut o poartă de aur și doi stâlpi de aur înaintea ei și două table de aur pline de înscrisuri. Iar îngerul mi-a zis: „Fericit este cel care pășește prin aceste porți, căci nu oricine poate trece de ele, ci numai cel neșovăitor, nevinovat și curat cu inima”.¹³ Atunci 1-am întrebat pe înger: „Pentru ce au fost scrise cuvintele acelea pe tablele acestea?” Iar el mi-a răspuns: „Acestea sunt numele celor drepti, și a celor care-i slujesc lui Dumnezeu”. Eu am zis: „Este adevărat că numele lor sunt înscrise de-a dreptul în cer încă din timpul vieții lor?” Iar îngerul mi-a spus: „[...]”¹⁴ dintre îngeri, precum cei îi slujesc Domnului după cuviință sunt bine știuți de El”.

20

Și pe dată se deschise poarta și un bărbat cărunt ne întâmpină, zicând: „Fii binevenit, Pavele, cel iubit de Dumnezeu!” Și, cu o față plină de bucurie, mă sărută înlăcrimat. Așa că 1-am întrebat: „Părinte, pentru ce plângi?” Iar el îmi răspunde: „Fiindcă Dumnezeu a pregătit multe lucruri bune pentru oameni, însă ei nu-i împlinesc voia și de aceea se lipsesc de-o mare bucurie”. Iar eu 1-am întrebat pe înger: „Stăpâne, cine este acesta?” Iar el mi-a răspuns: „Acesta este Enoh, martorul Zilei de pe urmă”¹⁵.

21

Și a mai zis îngerul: „Să ai grijă ca orice îți voi mai arăta în acest loc tu să ții ascuns, în afară de ceea ce îți voi îngădui eu”. Apoi m-a ridicat deasupra râului care-și are obârșia în ceruri. Acest râu este cel care înconjoară întregul pământ, îngerul mi-a spus: „Râul se numește Ocean”. S-a făcut o lumină mare, iar eu am spus: „Doamne, ce este aceasta?” Îngerul mi-a zis: „Acesta este pământul celor blânzi. Nu știi tu oare că este scris, «fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul»?¹⁶ De aceea sunt ținute aici sufletele celor drepti”. Iar eu am zis către înger: „Dar când vor fi aceștia arătați lumii?” El mi-a răspuns: „Atunci când Judecătorul va veni în ziua Judecății și se va așeza în scaunul de Judecată. Atunci El va da poruncă, iar fața pământului se va arăta și se va lumina. Iar sfinții se vor arăta în lumina Lui și se vor bucura în binele ce le-a fost

pregătit lor de la întemeierea lumii”.

¹³ Ps. 23, 4.

¹⁴ Pasajul lipsă apare astfel în MS siriac: „Așa este; și nu doar nu mele lor, ci și toate faptele lor, zi de zi; îngerul care îi slujește aduce roada faptelor lor în fiecare dimineață. Ei sunt cunoscuți lui Dumnezeu prin inimile și faptele lor. Și după ce acestea sunt însemnate, dacă li se întâmplă vreo scădere sau vreun păcat, ei sunt pedepsiți după măsura păcatului, pentru ca nici o pată să se găsească în nevoințele lor”.

¹⁵ Apoc. 11, 3-12. Este vorba despre Enoh și Ilie.

¹⁶ Mt. 5, 5.

22

Iar pe malul râului erau pomi de felurite roade. Am privit spre răsărit și am văzut pomi de diferite mărimi, plini cu tot soiul de fructe. Iar pământul acela era mai strălucitor decât argintul și aurul. Apoi mai erau și vii care se cățarau pe smochini, mlădițe pretutindeni, și ciorchini nenumărați pe fiecare mlădiță. Și am spus către arhanghel: „Ce înseamnă aceasta, stăpâne?” Iar el mi-a răspuns: „Acesta este lacul Aherus, unde se află cetatea lui Dumnezeu. Nu oricui îi este îngăduit să intre în ea, ci doar aceluia care se căiește pentru păcatele sale. Și pe dată ce se pocăiește și-și îndreaptă viața, este încredințat lui Mihail și este adus la acest lac¹⁷ după care este dus în cetatea lui Dumnezeu, lângă cei drepti”. Iar eu m-am minunat și l-am binecuvântat pe Dumnezeu pentru toate cele câte am văzut.

23

Apoi îngerul mi-a spus: „Urmează-mă, și te voi duce în cetatea lui Dumnezeu și în lumina ei”. Iar lumina ei era mai puternică decât lumina din lume și mai strașnică decât aurul, iar zidurile înconjurau cetatea. Lungimea și lățimea ei era de o sută de stadii. Și am văzut acolo douăsprezece porți, iscusit împodobite, prin care se intra în cetate. Patru râuri o cuprindeau, iar prin ele curgea lapte, miere, untdelemn și vin. Și am zis către înger: „Stăpâne, ce înseamnă aceste râuri?” Iar el mi-a răspuns: „Acestea sunt pentru dreptii care nu s-au folosit de toate aceste bunătăți cât au fost în lume, ci s-au smerit din dragoste pentru Dumnezeu. De aceea se cuvine ca aceștia să primească aici o răsplătă înmiiată”.

24

Și pe când intram în cetate, am văzut în dreptul porților niște copaci minunați la vedere, dar care nu aveau nici un fel de rod, ci numai frunze; dedesubtul lor erau câțiva oameni care se tânguiau amar¹⁸, iar copacii se aplecau către ei. Și văzând eu aceasta, l-am întrebat pe înger: „Cine sunt aceștia și pentru ce nu intră în cetate?” Iar el mi-a răspuns, zicând: „Pentru aceea, că rădăcina tuturor păcatelor este slava deșartă”. Și am mai întrebat: „Dar ce este cu acești pomi, că s-au înclinat atât de tare?” Iar îngerul a răspuns și mi-a zis: „La fel și aceștia, sunt lipsiți de rod fiindcă nu și-au putut înfrâna mândria”. Apoi l-am întrebat pe înger: „Stăpâne, pentru ce au fost așezați ei înaintea porților cetății?” Îngerul mi-a răspuns: „Aceasta se întâmplă din marea bunătate a lui Dumnezeu, căci în felul acesta Hristos stă să intre în cetate iar cei care îl însoțesc să poată stăruia ca și aceștia să primească milă și astfel să intre o dată cu toți”.

25

Și am mers mai departe, călăuzit de înger, care m-a dus până la râu. Acolo i-am văzut pe toți profeții; aceștia au venit și m-au întâmpinat, zicând: „Fii binevenit, Pavele, iubitele de Dumnezeu”. Și am zis către înger: „Stăpâne, cine sunt aceștia?” îngerul mi-a răspuns: „Aceștia sunt toți proorocii, iar acestea sunt cântecele lor¹⁷ și ale tuturor celor care și-au strâmtorat sufletul nefăcând voia lor, ci pe a Domnului. Cei care au viețuit astfel ajung aici și sunt întâmpinați de către prooroci”.

¹⁷ În ediția Elliot: „[...] Mihail, care-l botează în lacul Aherus” (N.t.).

¹⁸ În ediția Elliot, „[...] se tânguiau de fiecare dată când vedeau pe cineva intrând în cetate” (p. 630) (N.t.)

¹⁹ În versiunea siriacă, „acesta este locul proorocilor 7'. O mică schimbare în textul grec ar admite această lectură.

26

Iar îngerul m-a dus mai departe spre partea de miazăzi a cetății, acolo unde se află râul de lapte. Și am văzut acolo pe pruncii înjunghiați de Irod pentru Domnul.

27

Și iarăși m-a luat îngerul, și m-a dus în partea de răsărit a cetății, unde i-am văzut pe Avraam, pe Isaac și pe Iacov. Și l-am întrebat pe înger: „Stăpâne, cel fel de loc este acesta?” Ingerul mi-a răspuns: „tot cel care s-a arătat primitor de străini ajunge aici atunci când iese din trup, iar patriarhii îl primesc ca pe un prieten al lui Dumnezeu pentru iubirea lui de străini”.

28

Și din nou m-a luat și m-a dus în partea de miazănoapte unde am văzut râul de untdelemn, unde era o mulțime care se bucura și înălța laude și mulțumiri. Iar eu am întrebat: „Cine sunt aceștia, stăpâne?” El mi-a spus: „Aceștia sunt cei care s-au dăruit lui Dumnezeu; fiindcă toți cei care cântă și-l slăvesc pe Dumnezeu sunt aduși în această cetate”.

29

Și am privit și am văzut în mijlocul cetății un altar nespus de mare și de falnic. Iar lângă el se afla cineva a cărui față strălucea ca soarele, și care avea în mâini o psaltire și o harpă; glasul lui umplea întreaga cetate, în timp ce cânta Aliluia negrăit de frumos. Și toți într-un glas cântau împreună cu el, încât cetatea se cutremura la cântarea aceasta.

Deci l-am întrebat pe înger: „Cine este cel care cântă atât de frumos, și pe care toată suflarea îl însoțește în cântare?” Acesta mi-a răspuns: „Cel care cântă astfel este proorocul David, iar acesta este Ierusalimul ceresc. Atunci când Hristos va veni din nou, David însuși îi va ieși înaintea împreună cu toți sfinții. Căci, după cum este în ceruri, tot astfel trebuie să fie și pe pământ. Căci fără David nu se poate aduce jertfă, nici măcar în ziua jertfei celei de taină, a cinstului Trup și Sânge al lui Hristos; ci trebuie ca David să cânte Aliluia”.

30

Și l-am întrebat pe înger: „Stăpâne, ce înseamnă Aliluia?” El mi-a zis: „Aliluia este în evreiește, adică *tecel cat marith macha* care se tâlcuiește «să-l preaslăvim pe Dumnezeu Atotfăcătorul». Pentru aceea, tot cel care cântă Aliluia îl preaslăvește pe

Dumnezeu”.

31

Așadar, după ce aceste lucruri mi-au fost încredințate de către înger, m-a dus în afara cetății, dincolo de lacul Aherus și de pământul celor blânzi și, ajungând la râul oceanului care ține firmamentul cerurilor, mi-a spus: „Ai știință de locul unde mergem?” Iar eu am răspuns: „Nu, stăpâne”. Atunci mi-a zis: „Vino, și-ți voi arăta locul unde se află sufletele necredincioșilor și ale păcătoșilor”. Și m-a dus în locul unde soarele își cunoștea apusul său și la râul oceanului pe care cerul fusese întemeiat. Am căutat să privesc dincolo de râul acela însă totul era cuprins de o mare întunecime, și întristare, și tânguire.

32

Am văzut apoi un râu învolburat și o mare mulțime de bărbați și de femei care fuseseră aruncați în el, unii până la genunchi, alții până la brâu, iar alții până la creștetul capului. Iar eu am întrebat: „Cine sunt aceștia?” Îngerul mi-a răspuns: „Aceștia sunt cei care au petrecut fără pocăință, în desfrânări și în adultere”. Iar la sud de râul acesta am văzut un altul ca de foc; și în acesta erau o mulțime de suflete. Iarăși l-am întrebat pe înger: „Dar aceștia cine sunt, Stăpâne?” Îngerul mi-a răspuns: „Aceștia sunt tâlharii, bârfitorii și lingușitorii, cei care nu l-au avut pe Dumnezeu ca ajutor ci s-au încrezut în deșertăciunea bogățiilor lor”. Eu i-am spus: „Cât de adânc este râul acesta?” Îngerul mi-a răspuns: „Adâncimea acestui râu nu are măsură, ci este nemăsurată”.

33

Atunci m-am tânguit și am plâns pentru oameni. Deci m-a întrebat îngerul: „Pentru ce plângi? Te crezi mai îndurător decât Dumnezeu? Să știi însă că, în sfințenia Sa, Dumnezeu este întristat din pricina nepăsării oamenilor și așteaptă întoarcerea și pocăința lor. Însă aceștia, înșelați prin voia lor cea rea, ajung până la urmă aici, stând sub osânda veșnică”.

34

Și am privit către râul cel înfricoșător și am văzut un bătrân târât de doi inși, care l-au îmbrâncit în genunchi. Și venind îngerul Temeluh²⁰ cu un fier, i-a scos măruntaiele bătrânului pe gură. Atunci l-am întrebat pe înger: „Stăpâne, cine este acesta că îndură un astfel de chin?” Iar el mi-a spus: „Acest bătrân pe care îl vezi a fost un preot care îi slujea lui Dumnezeu după ce mâncase și băuse mai întâi”.

---

²⁰ La Elliot, „îngerii Tartarului”.

35

Și am zărit acolo un alt bătrân dus cu iuțime de către patru îngeri, care îl azvârliră într-un râu grozav, unde stătea vârat până la mijloc, fiind amarnic ars de sumedenie de flăcări. L-am întrebat pe înger: „Cine este acesta, stăpâne?” Îngerul mi-a zis: „Acesta pe care-l vezi era episcop, și tare se mai fălea cu asta; dar bunătatea lui Dumnezeu n-o iubea, judecată dreaptă nu făcea, de orfani și văduve nu se îndura și nici nu era primitor sau binevoitor²¹; iar acum își ia plata după faptele lui”.

36

Apoi m-am uitat, și am văzut în mijlocul râului pe un altul, stând ca și cel de

dinainte, având mâinile sângerii și a cărui gură era plină de viermi. L-am întrebat așadar pe înger: „Cine este acesta?” El mi-a zis: „Acesta pe care-l vezi era diacon, dar îi plăcea să bea și să mănânce în timp ce îi slujea lui Dumnezeu”.

37

Apoi m-am uitat în altă parte unde era un zid de alamă cuprins de flăcări, iar în el erau prinși o mulțime de bărbați și de femei care își mâncau limbile, fiind cumplit judecați. Deci l-am întrebat pe înger: „Cine sunt aceștia?” Îngerul mi-a zis: „Aceștia sunt cei care clevetesc în timpul slujbei și nesocotesc cuvântul lui Dumnezeu”.

38

Iarăși m-am uitat și am văzut o prăpastie plină cu sânge. L-am întrebat atunci pe înger: „Ce este această prăpastie?” El mi-a zis: „Acesta este locul unde sunt aruncați ghicitorii, vrăjitorii, desfrânații, preacurvarii și toți cei care le asupresc pe văduve și pe orfani”.

39

Într-un alt loc am văzut femei înveșmântate în negru, și care erau duse într-un loc întunecat. Deci l-am întrebat: „Acestea cine sunt, stăpâne?” El mi-a răspuns: „Acestea sunt cele care nu au ascultat de părinți, stricându-și fecioria înainte de cununie”.

40

Apoi am văzut alte femei, care purtau rochii albe dar care erau oarbe și stăteau lângă un glob de foc; iar un înger le bătea fără cruțare, zicând: „Acum știți unde-ați ajuns; căci n-ați luat aminte când vi s-au citit Scripturile”. Iar îngerul mi-a zis: „Acestea sunt cele care și-au vătămat sufletul ucigându-și pruncii. Iar pruncii lor strigă acum: «Răscumpărați-ne înaintea maicilor noastre !»” Iar pruncii au fost duși de un înger într-un loc deschis, în timp ce părinții lor erau aruncați în focul cel veșnic.

---

²¹ Compară cu I Tim. 3,1-4.

41

Însă îngerul m-a luat de la aceste priveliști amarnice și m-a dus deasupra unui puț a cărui gură era pecetluită cu șapte peceti. Iar îngerul care mă adusese i-a spus îngerului care străjuia acel loc: „Descoperă puțul acesta, pentru ca Pavel cel iubit de Dumnezeu să vadă cele dinlăuntru, căci i s-a dat lui puterea de a vedea chinurile”. Atunci îngerul acelui loc mi-a zis: „Să stai de-o parte, până când voi desface pecetile”. Și desfăcându-le acela, iată că a ieșit de-acolo o putoare cu neputință de zugrăvit. Atunci, apropiindu-mă eu de gura puțului, am văzut o întunecime și-un abur și o nespusă strâmtorare.

Iar îngerul care era cu mine îmi zise: „Locul acesta pe care îl vezi acum este rânduiețelora care au fost alungați cu desăvârșire de la slava lui Dumnezeu; nu se găsește nici un înger care ar putea cere milostivire pentru cei de aici. Iar toți cei care au mărturisit că Preasfânta Fecioară Măria nu este Maica lui Dumnezeu și că Domnul nu a luat trup dintr-însa, și că Pâinea mulțumirii și Potirul binecuvântării nu sunt Trupul și Sângele Domnului²², sunt azvârliți în acest put. Și după cum ți-am spus, nimeni nu cere milă pentru ei”.

42

Apoi am văzut înspre apus, acolo unde este plânsul și scrâșnirea dinților, că mulți

bărbați și femeii erau chinuți foarte. Deci l-am întrebat pe înger: „Cine sunt aceștia, Stăpâne?” Atunci el mi-a răspuns: „Sunt cei ce ziceau că nu există învierea morților. Pentru aceștia nu se va afla milă nicicând”. Și aflând eu toate acestea, am plâns strașnic.

43

Atunci am căutat deasupra mea și am văzut cerurile deschise și pe Arhanghelul Gavriil²³ pogorând cu ostile cerești care dădeau roată locului acela de chin. La vederea mulțimii îngerilor, cei osândiți strigau din răspuseri într-un singur glas: „îndură-te de noi, Gavriile, cel ce stai dinaintea lui Dumnezeu! Căci am aflat că judecata a fost. Știm că a fost, deci nu ne trece cu vederea”. Iar Arhanghelul Gavriil a răspuns zicând: „Viu este Domnul, înaintea Căruia stau, slujindu-I zi și noapte și cerându-i milă pentru neamul omenesc; dar voi nu ați făcut nici un lucru bun în timpul vieții voastre, ci v-ați petrecut-o în mândrie. Iar acum voi merge înaintea Lui și voi plânge pentru voi, dimpreună cu iubitul Pavel; poate că bunul Dumnezeu se va îndura de voi și vă va dăruia iertarea păcatelor”. Atunci aceștia se bucurară într-un glas: „Doamne, îndură-Te de noi!” Apoi [arhanghelii Gavriil și Pavel] au căzut înaintea lui Dumnezeu, implorând: „Îndură-Te, Doamne, de fiii oamenilor pe care Tu i-ai făcut după chipul Tău”.

²² Textul siriatic spune: „Toți cei care nu-l mărturisesc pe Iisus Hristos, învierea și firea lui omenească ci îl socotesc muritor și care zic că Taina Trupului Domnului nu este decât pâine obișnuită” Termenul „Theotokos” (adică „Născătoare de Dumnezeu”) exprimă conflictul dintre Nestorie și Sf. Chirii al Alexandriei care s-a încheiat prin condamnarea lui Nestorie de către Sinodul ecumenic de la Efes din 431. Perspectiva asupra Euharistiei prezentă în text este în dezacord cu cea exprimată de unele texte mai timpurii, deși trebuie să ne amintim că ideea prezenței substanțiale a Fiului în Taina Euharistiei a devenit învățătura ortodoxă de-abia după cel de-al doilea Sinod de la Niceea din 787.

²³ În ediția lui Elliott este vorba în schimb de Arhanghelul Mihail. (N. tr.)

44

Iar cerurile s-au clătinat precum o frunză și am văzut douăzeci și patru de bătrâni stând lungiți pe jos; apoi am văzut altarul, tronul și catapeteasma. Toți aceștia se rugau fierbinte dinaintea slavei lui Dumnezeu²⁴. Apoi l-am văzut pe Fiul lui Dumnezeu coborând pe pământ în mare slavă și putere²⁵. Iar atunci când a răsunit trâmbița, toți cei care erau în chinuri au strigat, zicând: „Miluiește-ne pe noi, Fiu al lui Dumnezeu! Căci Ție ți-a fost dăruită puterea peste toate cele din cer și de pe pământ”. Însă veni un glas ce răspunse așa: „Care sunt lucrurile bune pe care le-ați săvârșit și pentru care cereți acum odihnă? Au n-ați făcut numai după voia voastră, fără să vă fi pocăit vreodată, ci trăind fără nici o grijă în toată destrăbălarea? Însă acum, pentru Gavriil îngerul Dreptății și pentru Pavel cel mult iubit, vă voi da ca odihnă sfânta zi a învierii Mele, de la răsăritul la apusul ei”. Atunci toți cei aflați în chinuri au strigat cu glas mare: „Te slăvim pe Tine, Fiu al Dumnezeului cel viu; căci mai bună este pentru noi această odihnă de-o zi decât întreaga viață pe care ne-am irosit-o trăind în lume”.

45

După ce s-au isprăvit acestea, îngerul mi-a zis: „Iată că ai cunoscut felurile chinurilor celor de-aici. Acum urmează-mă, căci vreau să te scot din locul acesta și să te duc în rai ca să-ți îndulcești inima cu vederea celor dreți, după cum și ei voiesc să te

„vadă și să te binecuvânteze”. Deci m-a luat de-acolo și dintr-o suflare a Duhului am ajuns în Grădina raiului. Atunci îngerul mi-a spus: „Iată, acesta este raiul pe care l-au pierdut Adam și Eva”.

Și am văzut acolo un pom minunat și falnic în care odihnea Duhul Sfânt. De la rădăcina acestui pom țâșneau tot felul de ape bine mirositoare, ce se despărteau în patru brațe. Iar eu i-am spus îngerului: „Stăpâne, ce este pomul acesta din care iese așa mare belșug de ape, și încotro merg ele?” îngerul mi-a zis: „Înainte să existe cerul și pământul, Dumnezeu a împărțit aceste ape în patru împărății și stăpâniri care se numesc Pison, Gion, Tigru și Eufrat”. Și luându-mă iarăși de mână, m-a dus lângă Pomul cunoașterii binelui și răului. Atunci mi-a zis: „Acesta este Pomul prin care a intrat moartea în lume, din care Adam, luând rodul de la femeie, a mâncat. Drept aceea au fost alungați de aici”. Apoi mi-a arătat un alt pom, numit Pomul Vieții, zicând: „Acesta este Heruvimul care păzește cu sabia cea de foc”.

---

²⁴ Vezi Apoc. 4,4.

²⁵ Vezi Mt. 24, 30.

46

Și pe când dădeam roată aceluia pom, cercetându-l și minunându-mă, am văzut o femeie ce venea de departe și o mulțime de îngeri care o slăveau. Deci l-am întrebat pe înger: „Cine este aceasta, stăpâne, atât de slăvită și de minunată?” Îngerul mi-a zis: „Aceasta este Preasfânta Maria, Maica Domnului”. Apropiindu-se, ea m-a întâmpinat spunând: „Bine ai venit, Pavele, cel care ești de Dumnezeu, de îngeri și de oameni binecuvântat! Căci ai bine vestit cuvântul lui Dumnezeu în lume, ai întemeiat biserici și toți cei care au fost mântuiți prin tine nu conțin să te laude. Și fiind ei izbăviți de înșelăciunea idolească, vin aici”.

47

Și pe când încă îmi mai vorbeau ei, m-am uitat și iată că alți trei oameni se vedeau venind. Așa că l-am întrebat pe înger: „Cine sunt aceștia, stăpâne?” El mi-a răspuns: „Aceștia sunt Avraam, Isaac și Iacov, dreptii părinți”. Venind ei, mă salutară, zicând: „Bine ai venit, Pavele, cel iubit de Dumnezeu, [...]”²⁶ Iată că Dumnezeu ne-a împlinit dorirea, îngăduindu-ne să te cunoaștem în trup, înainte de a ieși tu din lume”. Apoi mi s-au arătat lămurit, fiecare când îi venea rândul, de la Avraam la Manase. Unul din ei, Iosif, cel care fusese vândut în Egipt, îmi zise: „Ascultă Pavele, casnicule al lui Dumnezeu. Nu am voit să mă socotesc cu frații mei care m-au blestemat. Căci fericit este cel ce poate îndura vremea încercării, fiindcă Domnul îi va da lui în schimb înșeptit în lumea ce va veni”²⁷.

48

Dar pe când îmi vorbea el astfel, am văzut că altcineva se apropia, un om care era la înfățișare asemeni unui înger. Așadar l-am întrebat iarăși pe înger: „Cine este acesta?” El mi-a răspuns: „Acesta este Moise, dătătorul Legii, cel prin care Dumnezeu a condus pe fiii lui Israel afară din robia Egiptului”. Când acesta s-a apropiat, m-a îmbrățișat plângând. Iar eu l-am întrebat: „Părinte, pentru ce plângi, de vreme ce ești drept și

blând?”²⁸

El a răspuns, zicând: „Mi se cade mie să plâng pentru tot omul, căci am adus năpastă asupra unui neam care nu vrea să înțeleagă și care de aceea a rămas sterp. Și pentru că văd oile pe care le-am păstorit că s-au împrăștiat, iar toată osteneala pe care mi-am făcut-o pentru copiii lui Israel s-a risipit în vânt. Și, cu toate că ei au văzut semne și minuni și îngerii, au rămas neînțelegători. Iar acum văd neamurile închinându-se și crezând doar prin cuvântul tău, convertindu-se și ajungând aici, în timp ce din poporul meu care a fost atât de mare nici unul nu a priceput. Căci, atunci când iudeii l-au pironit pe Fiul lui Dumnezeu pe Cruce, toți îngerii, și arhanghelii, și dreptii, și întreaga făptură în cer și pe pământ și în cele de dedesubt s-au tânguit și au plâns cu vaiet mare, însă hulitorii și împietriții iudei nu au voit să înțeleagă. De aceea le-a fost pregătit lor focul veșnic și viermele neadormit”.

---

²⁶ Punctele de suspensie indica lipsa unui fragment în MS urmat de A. Walker, prezent însă în ediția lui Elliott, de unde aflăm că între timp apăruseră și cei doisprezece Patriarhi, fiii lui Iacov. Aceasta explică genealogia care îi este prezentată lui Pavel în rândurile imediat următoare (N. tr.)

²⁷ Vezi Mt. 19, 29.

²⁸ Vezi Num. 12, 3.

49

Și pe când încă mai grăia el, alți trei bărbați au sosit, care m-au salutat zicând: „Fii binecuvântat Pavele, cel de Dumnezeu iubit, lauda bisericilor și pilda îngerilor!” I-am întrebat deci pe aceștia: „Voi cine sunteți?” Cel dintâi zise: „Eu sunt Isaia, cel pe care l-a ferestruit Manase”²⁹. Cel de-al doilea zise: „Eu sunt Ieremia, cel pe care iudeii l-au bătut cu pietre; pentru aceea vor rămâne în focul veșnic”. Iar cel de-al treilea zise: „Eu sunt Iezechiel, cel pe care l-au străpuns ucigașii lui Mesia; deși am pătimit toate acestea, tot nu am fost în stare să înmuiem inima împietrită a iudeilor”.

Atunci m-am azvârlit cu fața la pământ, mulțumind bunătății lui Dumnezeu pentru că s-a milostivit de mine și m-a izbăvit de neamul iudeilor. Atunci s-a auzit un glas zicând: „Fericit ești tu, Pavele, cel plăcut lui Dumnezeu; și fericiți sunt toți cei care prin tine au crezut în Numele Domnului nostru Iisus Hristos, căci lor li s-a gătit viața cea veșnică”.

50

Și pe când mai răsună încă această voce, se auzi o alta, strigând: „Fericit ești tu, Pavele!” L-am întrebat pe înger: „Cine este acesta, stăpâne?” El mi-a zis: „Acesta este Noe, cel care a trăit în vremea Potopului”. Iar când ne-am văzut, l-am întrebat și pe el: „Cine ești tu?” Deci mi-a răspuns: „Sunt Noe, cel care a lucrat la Arcă vreme de o sută de ani fără a-mi scoate haina și fără a-mi tăia părul; și nici nu m-am apropiat de femeia mea în tot acest timp. Însă haina nu s-a stricat și nici părul nu mi-a căzut. Neîncetat le spuneam oamenilor: «Pocăiți-vă! Iată, potopul vine!» însă nici unul nu a voit să asculte, ci mă luau în râs, fără să se înfrâneze de la lucrurile lor rele, până când Potopul a venit și i-a nimicit pe toți”.

51

Iar privind eu în depărtare, iată că se zăreau alți doi venind. Așa că l-am întrebat

pe înger: „Cine sunt aceștia, stăpâne?” Îngerul mi-a răspuns: „Aceștia sunt Enoh și Ilie”. Aceștia, venind, mă salutară, zicând: „Bine ai venit Pavele, cel de Dumnezeu îndrăgit !” Atunci i-am întrebat: „Cine sunteți voi?” Iar Ilie proorocul mi-a răspuns și mi-a zis: „Eu sunt Ilie proorocul, cel care s-a rugat lui Dumnezeu să oprească venirea ploii pe pământ vreme de trei ani și șase luni din pricina nedreptății fiilor oamenilor. Căci adeseori - adevăr îți spun - până și înger venea înaintea lui Dumnezeu să-L roage să deschidă iarăși cerul; însă îl auzeam pe Dumnezeu zicând: «Ai răbdare până când Ilie cel plăcut Mie se va ruga și atunci voi slobozi ploaia pe pământ»³⁰.

---

²⁹ Vezi Evr. 11,37.

³⁰ Aici MS (grec) se încheie abrupt. Textul siriatic continuă astfel: „Și [Dumnezeu] nu a trimis ploaia până când nu am strigat din nou către El - de-abia atunci a îngăduit din nou să plouă pe pământ, însă fericit ești tu, Pavele, că neamul învățat de tine s-a făcut moștenitor al împărăției. Și să mai știi aceasta, o, Pavele, că orice om care crede a primit prin tine o mare binecuvântare și [încă alte] binecuvântări îi sunt hărăzite". Atunci a plecat de la mine. Iar îngerul care a stat cu mine m-a condus, zicându-mi: „Iată, ție îți sunt date tainele și revelațiile. Să le faci cunoscute fiilor oamenilor așa după cum vei binevoi”. Apoi urmează detalii legate de depozitarea acestor dezvăluiri sub temelia unei case din Tars, detalii despre care Tischendorf spune că traducătorul din siriacă nu le-a găsit în manuscrisul lui. [Finalul traducerii englezești este dat integral de Tischendorf (pp. 68, 69). El diferă în mare măsură de paragraful de mai sus din text, în afară de adăugirile unor amănunte pe care Tischendorf le consideră neautentice.-R.]

[Ediția Elliott continuă cu o versiune coptă, potrivit căreia Pavel are și alte întâlniri până când ajunge să-l vadă pe Adam. Apoi este dus în al treilea cer unde are viziunea unuia altar străjuit de câte șapte vulturi de lumină la dreapta și la stânga, după care se întoarce pe Muntele Măslinilor, le povestește întreaga experiență apostolilor adunați acolo; apoi le este făgăduită o binecuvântare celor care vor citi și vor face să circule această apocalipsă, respectiv un blestem celor care vor râde de ea. Textul se încheie printr-o doxologie - N. tr.]

Sfarsit

11. APOCALIPSA LUI PETRU

Notă introductivă

Fragmentul tradus aici a fost descoperit în 1886 de către Misiunea Arheologică Franceză într-o veche necropolă din Akhmîm în Egiptul de Sus. A fost publicat la Paris în 1892 (Bouriant, Mémoires publiés par les membres de la Mission Archéologique Française au Caire, T. ix., fasc. I, 1892). Manuscrisul se află acum la Muzeul Gizeh și s-a susținut că a fost compus între secolele al VIII-lea și al XII-lea. Până la descoperirea fragmentului, despre Apocalipsa lui Petru se știa din următoarele surse:

- *Așa numitul Fragment muratorian - un inventar de scrieri sacre publicat prima dată de Muratori în 1740 și descoperit de acesta într-un manuscris din secolul al VIII-lea sau al X-lea ce aparținea bibliotecii ambrosiene din Milano (și care înainte aparținuse mănăstirii din Bobbio) - este atribuit pe baza dovezilor interne celei de-a doua jumătăți a secolului al II-lea (vezi Westcott, Canon of the N.T., p. 514.). La rândul 69 se spune: „și numai Apocalipsele lui Ioan și Petru le-am primit, pe care (ultima) unii dintre noi nu ar fi citit-o în biserică”.*

- *Clement Alexandrinul (c. 200 d.Hr.), în lucrarea sa Hypotoposes, a făcut, potrivit mărturiei lui Eusebiu (H. E., VI, 14), „scurte prezentări ale tuturor Scripturilor canonice, fără să le uite chiar și pe cele îndoielnice - mă gândesc la cartea lui Iuda și la celelalte epistole generale. De asemenea Epistola lui Barnaba și cea numită Apocalipsa lui Petru”. De asemenea, în Eclogae Prophetiae, cap. 41, 48 și 49, acesta dă trei, iar după unii patru, citate din Apocalipsa lui Petru, pomenindu-i numele de două ori.*

- *Catalogus Claromontanus, un inventar răsăritean de scrieri sfinte, ce aparține secolului al III-lea, are la sfârșit Apocalipsa lui Petru (vezi Westcott, Canon, p. 555).*

- *Metodiu, episcop de Olimp pe la începutul secolului al IV-lea, scrie în Symposium, II. 6: „Și am mai învățat din Scripturile de inspirație dumnezeiască că cei născuți înainte de vreme, chiar dacă sunt vlăstarul unui adulter, sunt dați îngerilor purtători de grijă”. Deși Petru nu este menționat aici pasajul are același înțeles ca și unul din citatele date de Clement Alexandrinul.*

- *Eusebiu (339 d.Hr.), în Istoria bisericească, III. 2 și 25, face referire directă la Apocalipsa lui Petru; Macarie cel Mare (începutul secolului al V-lea), o citează în Apocritica, IV. 6 iar Sozomen (mijlocul secolului al V-lea), pomeneste de ea în H. E., VII. 19.*

- *În lista celor Șaizeci de cărți, un document datat în secolul al V-lea sau al VI-lea, Apocalipsa lui Petru este menționată printre textele apocrife (vezi Westcott, Canon, p. 551).*

- *Așa numita Stihometrie a lui Nichifor - o listă cuprinzând scripturi și note referitoare la întinderea lor, atribuită lui Nichifor, patriarh al Constantinopolului (806-814 d.Hr.) -, include Apocalipsa lui Petru printre antilegomene sau scrierile controversate ale Noului Testament, și îi dă un număr de trei sute de versete, cu treizeci mai multe decât Catalogus Claromontanus amintit mai sus.*

- *Autorul de anale armean Mkhitan (secolul al XIII-lea), într-o listă de antilegomene ale Noului Testament, pomeneste Apocalipsa lui Petru după Evanghelia după Toma și înainte de Periodoi Pauli, și observă că el însuși a fost cel care a copiat aceste cărți (conform Harnack, Geschichte der altchristlichen Literatur).*

Din aceste relatări putem bănui că Apocalipsa lui Petru a fost scrisă înainte de mijlocul secolului al II-lea și că a cunoscut o largă circulație; a ajuns destul de cunoscută și trebuie să fi trecut printr-o schimbare considerabilă găsindu-și un loc în canon, dar până la urmă a fost respinsă și, pe termen lung, uitată cu totul. Dar chiar și înainte de descoperirea de la Akhmîm, caracterul general al cărții a fost dedus din rarele fragmente păstrate de vechii scriitori, precum și din elemente comune conținute în alte scrieri apocaliptice de mai târziu ce par să fi avut ca sursă ultimă o carte cum este Apocalipsa lui Petru. Astfel de scrieri sunt Apocalipsa lui Ezdra, Viziunea lui Pavel, Patimile

*Sf. Perpetua și viziunile din Istoria lui Varlaam și Iosafat*¹.

Apocalipsa lui Petru oferă cea mai veche mărturie din literatura creștină a acelor reprezentări imagistice ale raiului și iadului care au exercitat o influență atât de răspândită și de îndelungată. Imaginile sale se înrudesesc foarte puțin sau deloc cu Cartea lui Daniel, Cartea lui Enoh sau Apocalipsa Sf. Ioan. Singurele sale paralele din scriptura canonică, cu excepția notabilă a celei de-a Doua Epistolă a lui Petru, se pot găsi în Isaia 66:24, Marcu 9:44, 48 și în parabola din Luca 16:19. Această apocalipsă este într-adevăr iudaică prin severitatea moralei sale și chiar prin frazeologia întrebuițată (cf. utilizarea frecventă a cuvântului drept și ideea că Dumnezeu și nu Hristos va veni să-i judece pe păcătoși). Dar adevăratele paralele, dacă nu și adevăratele surse, ale imageriei sale cu privire la răsplățile și pedepsele ce îi așteaptă pe oameni după moarte pot fi găsite în credințele grecești care și-au lăsat amprenta asupra unor pasaje cum este, de pildă, Viziunea lui Er de la sfârșitul Republicii lui Platon.

Raiul din Apocalipsa lui Petru este asemănător cu Câmpiile Elizee și cu Insulele Binecuvântaților. Aici, sfinții sunt încoronați cu flori și sunt frumoși la chip, intonând cântece de laudă în aerul înmiresmat, pe un tărâm strălucind de razele soarelui². Pe lângă acest rai, Noul Ierusalim al Apocalipsei pare auster, dar este o cetate spirituală: „Cetatea n-are trebuință nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu, și făclia ei este Mielul”.

La fel și în cazul chinurilor prin care trec păcătoșii în Apocalipsa lui Petru. Aici nu ne aflăm în Sheolul evreiesc, sau printre focurile din câmpia lui Hinnom, ci ne aflăm printre caznele din Tartar și noroiul clocotitor al lacului aherusian³. De aceea nu este surprinzător că în viziunile de același gen de mai târziu chiar numele ce țin de infernul grecesc sunt atribuite unor locuri din iad.

Apocalipsa lui Petru arată o remarcabilă afinitate de idei cu a Doua Epistolă a lui Petru; mai prezintă o paralelă importantă și cu Oracolele sibiline (cf. Orac Sib., II, 225 sqq.), în timp ce influența sa este aproape sigur că s-a făcut simțită în Faptele Sf. Perpetua și în viziunile povestite în Faptele lui Toma și în Istoria lui Varlaam și Iosafat. A fost cu siguranță una din sursele din care s-a inspirat scriitorul Viziunii lui Pavel. Și direct sau indirect poate fi considerată sursa tuturor viziunilor medievale despre lumea de dincolo.

Fragmentul începe în mijlocul unui discurs eshatologic al lui Iisus, exprimat probabil după înviere, fiindcă versetul 5 sugerează că discipolii au început să predice Evanghelia. Se termină brusc în momentul enumerării păcătoșilor din iad și a pedepselor acestora.

Fragmentele păstrate în scrierile lui Clement din Alexandria și ale lui Methodiu au aparținut probabil sfârșitului care nu s-a mai păstrat din carte; cel păstrat de Macarie cel Mare a aparținut probabil discursului eshatologic de la început. Ținând cont de întinderea întregii cărți de la 270 de versete la 300, fragmentul de la Akhmîm conține aproape jumătate.

*Mai există și o altă Apocalipsa a lui Petru, în arabă, scrisă mai târziu, ale cărei manuscrise se găsesc la Roma și la Oxford. Se numește Apocalipsa lui Petru sau povestirea lucrurilor arătate acestuia de Iisus Hristos care s-au petrecut de la începutul lumii și care se vor petrece până la sfârșitul lumii sau a doua venire a lui Hristos. Se spune că această carte a fost scrisă de Clement, căruia Petru i-a împărtășit tainele ce i-au fost revelate, însuși scriitorul numește această scriere *Librum Perfectionis* sau *Librum Completum*. Judecând din analiza textului acesteia, citat de Tischendorf (*Apocalypses Apocr.*), se poate spune că nu are nici o legătură cu opera de fată.*

¹ Cf. Robinson, *Texts and Studies*, i., 2, p. 37-43 și Robinson and James, *The Gospel according to Peter and the Revelation of Peter*, 1892.

² Cf. Odiseea, IV. 563; VI. 43; și poate că cea mai izbitoare paralelă se găsește în unul din cântecele funebre ale lui Pindar.

³ Cf. Platon, *Phaedon*, p 113, *Republica*, X, p.616; Aristofan, *Broaștele*,145.

*

1 „...mulți dintre ei vor fi profeți mincinoși⁴ și vor propovădui felurite căi și învățături ale pierzaniei: dar aceștia vor ajunge fii ai pierzaniei⁵.

3. Apoi Dumnezeu se va pogorî peste cei credincioși care sunt înfometăți, însetați și obidiți și le va curăța sufletele în viața aceasta: și îi va judeca pe fiii fărădelegii”⁶.

4. Și Domnul a mai spus: „Să mergem pe munte:⁷ Să ne rugăm”.

5. Și mergând cu El, noi, cei doisprezece ucenici, ne-am rugat ca El să ne arate pe unul dintre frații noștri, dreptii care au părăsit lumea aceasta, ca să putem vedea ce fel de înfățișare au și, căpătând noi curaj [din aceasta], să îi îmbărbătăm⁸ și pe cei care ne ascultă.

6. Și în vreme ce ne rugam, au apărut dintr-o dată doi oameni care stăteau dinaintea Domnului către miazăzi, și la care nu puteam să ne ațintim ochii⁹;

7. căci de pe chipurile lor răzbătea o rază ca de soare, iar veșmântul lor strălucea așa cum ochiul omului¹⁰ nu a văzut nicicând; căci nu se poate spune în cuvinte sau cuprinde cu mintea slava de care erau învăluiti și frumusețea înfățișării lor.

8. Și în vreme ce priveam către ei, am rămas încremeniți de uimire, fiindcă trupurile lor erau mai albe ca zăpada și mai împurpurate decât trandafirul¹¹;

9. iar roșul era amestecat cu alb, și nu pot spune cât de mare era frumusețea lor,

10. fiindcă aveau părul inelat și strălucitor și le cădea frumos pe față și pe umeri, ca și când ar fi fost o ghirlandă împletită din nard și flori felurit colorate sau precum un curcubeu pe cer, atâta erau de frumoși.

11. Și văzând atunci frumusețea lor, am fost uluiți, căci ei au apărut fără veste.

12. Și m-am apropiat de Domnul și am zis: „Cine sunt aceștia?”

13. El mi-a spus: „Aceștia sunt frații voștri, dreptii, ale căror înfățișări voi ați vrut să le vedeți”.

14. Și i-am spus: „Și unde sunt toți dreptii, și care este locul în care ei stau și au această slavă?”

15. Și Domnul mi-a arătat mie¹² un ținut nemărginit din afara lumii, răspândind strălucire și lumină, iar văzduhul era luminat de razele soarelui și pământul înflorea de flori ce nu se veștejeau și era plin de mireme și plante, cu flori frumoase și nepieritoare și încărcate de roade binecuvântate.

16. Și atâta de puternică era mireasma lor că ajungea din locul acela până la noi.

---

⁴ Profeteți mincinoși. C f. Mat. vii. 15; xxiv. 5, 11. Cf. Păstorul lui Herma, cov. xi.

⁵ Fiii pierzaniei. Cf. 2 Petru ii. 1-3; iii. 7, 16; 2 Tes. ii. 3, Euseb. H. E. v. 1.

⁶ Le va curăța sufletele. Cf. 2 Petru i. 18; Fiii fărădelegii. Cf. Păstor Herma, Viz. iii. 6.

⁷ Cf. 2 Petru i. 18.

⁸ Dreptii. Cf. 2 Petru i. 1; iii. 19. Îmbărbăta. Cf. Păstor Herma, Viz. iii. 3.

⁹ Nu puteam să ne ațintim ochii. C f. 2 Cor. iii. 7.

¹⁰ Ochiul omului, etc. Cf. 1 Cor. ii. 9.

¹¹ Zăpadă și trandafir. Cf. Cartea lui Enoh cvi. 2.

¹² Aparent toți ucenicii par să fi avut vedenia cerului, dar numai Petru pe aceea a iadului. Neveștejit - Cf. 1

17. Iar locuitorii aceluia tărâm erau înveșmântați în lumina îngerilor strălucitori și lumina lor era la fel până în țara lor; și îngerii pluteau printre ei.

18. Iar slava locuitorilor era la fel și, într-un singur glas, ei înălțau laude Domnului Dumnezeu, bucurându-se în locul acela.

19. Domnul ne-a spus: „Acesta este locul marilor voștri preoți¹³, al oamenilor drepti”.

20. Și dinaintea aceluia loc am văzut un altul, spurcat, care era locul de osândă; iar cei care erau pedepsiți acolo și îngerii osânditori aveau straie întunecate¹⁴ asemeni aerului din acel loc.

21. Și acolo se aflau oameni spânzurați de limbă: și aceștia erau hulitorii căii celor drepti; iar dedesubtul lor ardea focul¹⁵, pârjolindu-i și pedepsindu-i.

22. Și acolo era o mlaștină mare, plină de noroi încins, în care se aflau oamenii care stricaseră dreptatea¹⁶, și îngerii osânditori îi chinuiau.

23. Și mai erau și alții, femeii spânzurate de păr deasupra acelei mocirle care bolborosea: și acestea erau cele care se împodobeau ca să săvârșească adulter; iar bărbații care se împreunaseră cu ele în spurcăciunea¹⁷ adulterului atârnavu spânzurați de picioare cu capetele vârâte în mocirla aceea. Și am zis: „N-am crezut că voi veni într-un astfel de loc”.

24. Și am văzut ucigași și pe cei care uneltiseră împreună cu ei aruncați într-un loc strâmtorat, plin de șerpi răi, loviți de aceste fiare, și astfel întorși de pe o parte pe alta în acea osândă; și viermi¹⁸ ca niște nori întunecați îi chinuiau. Iar sufletele celor omorâți [de către ei] stăteau și priveau pedepsirea acelor ucigași și spuneau: „O, Doamne, dreaptă este judecata Ta”.

---

¹³ Mari preoți. Cf. Didahia 13, 3.

¹⁴ Întunecoasă. Cf. 2 Petru i. 19. Pedepsă. Cf. 2 Petru ii. 9. Îngeri pedepsitori. Cf. Păstor Herma, Asem. vi. 3.

¹⁵ Hulitori. Cf. 2 Petru ii. 12; Păstor Herma, Asem. viii. 6; ix. 18. Focul (din ziua judecății). Cf. 2 Petru iii. 7.

¹⁶ Noroiul mocirlei. Cf. 2 Petru ii. 22. A strica dreptatea. Cf. Păstor Herma, Asem. viii. 6.

¹⁷ Spurcăciune Cf. 2 Petru ii. 10,14,17,20; Păstor Herma, As., vi. 5.

¹⁸ Viermi. Cf. Isaia Ixvi. 24; Marcu ix. 48. întunecat. Cf. 2 Petru ii. 17.

25. Și aproape de locul acela am văzut un alt loc îngust în care curgea sângele și murdăria celor pedepsiți și arăta de parcă ar fi fost un lac. Și acolo ședea femeii căroră sângele le venea până la gât, iar în fața lor stăteau, jelind, mulți copii care se născuseră din ele înainte de a le veni sorocul; iar dinspre ei săreau scânteii de foc și le izbeau pe femeii în ochi: iar acestea erau blestematele care procreaseră și-și lepădaseră pruncii.

26. Alte femeii și alți bărbați erau pârjoliți în partea din mijloc și erau aruncați într-un loc întunecat și erau loviți de dhuri rele, iar măruntaiele lor erau mâncate de viermi neobosiți: iar aceștia erau cei care prigoniseră pe cei drepti și îi dăduseră prinși.

27. Iar lângă aceștia erau alți bărbați și femei care își mușcau buzele, și erau pedepsiți să li se înfigă un fier încins în ochi: iar aceștia erau cei care batjocoriseră și huliseră²⁰ calea dreptății.

28. Și în fața lor se aflau alți bărbați și femei care își mușcau limbile, care aveau limbi de foc în gurile lor: și aceștia erau martorii mincinoși²¹.

29. Iar într-un alt loc se aflau pietre mai ascuțite decât sabia ori secera, încinse la foc, iar femei și bărbați în veșminte zdrențăroase și murdare se rostogoleau peste ele încoace și încolo drept pedeapsă: iar aceștia erau bogații care se încrezuseră în bogățiile lor și nu avuseră milă de orfani și văduve, și nesocotiseră porunca²² lui Dumnezeu.

30. Iar într-un alt iaz mare - plin cu smoală, sânge și mocirlă care bolborosea, stăteau femei și bărbați cufundați până la genunchi: și aceștia erau cămătarii și cei care luaseră camătă la camătă.

31. Și alți bărbați și femei erau azvârliți de pe o stâncă până la poalele ei și iarăși erau duși în vârf de cei care erau puși să-i pedepsească să urce înapoi pe stâncă, iar de acolo aruncați din nou jos și nu aveau răgaz de la această osândă: aceștia erau cei care își întinaseră²³ trupurile purtându-se ca femeile; iar femeile care îi însoțeau erau cele care se culcaseră una cu alta ca bărbat și femeie.

32. Și lângă stânca aceea era un loc cu mult foc și se aflau acolo oameni care își făcuseră cu mâinile lor chipuri cioplite în loc de Dumnezeu. Iar alături de aceștia erau alți bărbați și femei, care aveau vergi și se loveau unul pe celălalt fără să se oprească dintr-o astfel de pedeapsă.

33. Și iarăși alții lângă ei, femei și bărbați, arzând și întorcându-se de pe o parte pe alta și pârjolindu-se: și aceștia erau cei care părăsiseră calea lui Dumnezeu²⁴.

---

¹⁹ Viermi neobosiți. Cf. Isaia 1xvi. 24; Marcu ix. 48; Păstor Herma, Asem. ix. 19; viii. 6.

²⁰ Huliseră. Cf. 2 Petru ii. 2.

²¹ Martori mincinoși. Cf. Herma. viii. 5.

²² Bogații, etc. Cf. 2 Petru ii. 14. Cf. Păstor Herma, Viz. iii. 9; Asem. ix. 20; Asem. i. 8 Porunca. Cf. 2 Petru ii. 21; iii. 2.

²³ Întinaseră. 2 Petru ii. 10. Cf. Rom. i. 26.

²⁴ Calea lui Dumnezeu. 2 Petru ii. 2. Păstor Herma. Viz. iii. 7; viii. 6; ix. 19, 22.

FRAGMENTE DIN APOCALIPSA LUI PETRU

1. CLEMENT ALEXANDRINUL, Eclog. 48. De pildă, Petru spune în Apocalipsă că acei copii care sunt născuți înainte de soroc vor fi de partea mai bună: și că aceștia sunt încredințați unui înger păzitor ca ei să poată primi o parte de cunoaștere și să dobândească un loc mai bun [după ce vor fi suferit ceea ce ar fi suferit dacă ar fi fost în trup: însă alții vor obține mântuirea doar ca ființe năpăstuite cărora li se arată milă, și nu vor fi pedepsiți, primind aceasta drept răscumpărare]¹.

2. CLEMENT ALEXANDRINUL, Eclog. 49. Însă laptele femeilor care curge din pieptul lor și se încheagă va zămisli mici fiare mănătoare de carne: iar acestea se vor urca pe ele și le vor sfâșia².

3. MACARIE CEL MARE, Apocritica iv,6 cf.16. [în Apocalipsă lui Petru] se spune: "Pământul va înfățișa pe toți oamenii înaintea lui Dumnezeu în ziua judecății, fiind el însuși judecat, laolaltă cu

cerul care îl cuprinde”.

4. CLEMENT ALEXANDRINUL, *Eclog. 41*. Scriptura spune că pruncii care au fost părăsiți sunt încredințați unui înger păzitor, de care ei sunt instruiți și astfel cresc, și se spune că ei vor fi precum credinciosul care-i aici de o sută de ani.

5. METHODIUS, *Conviv, ii.*, 6. Tot de acolo am aflat prin scripturile insuflate de Dumnezeu că cei care nu se nasc la soroc sunt încredințați unor îngeri păzitori, chiar dacă ei sunt rodul adulterului.

---

¹ Partea referinței care e redată între paranteze drepte este atribuită de Harnack lui Clement însuși și nicidecum Apocalipsei.

² Cf. Ezdra, Ante-Nicene, voi. xvi., p. 473.

Sfarsit

12. EVANGHELIA LUI PETRU

I

1. Și pentru că nici unul dintre iudei n-a vrut să-și spele mâinile nici Irod, nici judecătorii

- Pilat s-a ridicat în picioare.

2. Atunci regele Irod a poruncit să-l ia pe Domnul zicându-le: "Faceți totul precum v-am zis!".

II

3. Acolo se afla și Iosif din Arimateea, prietenul lui Pilat și al Domnului. Știind el că au de gând să-l răstignească, s-a dus la Pilat și a cerut trupul Domnului, ca să-l îngroape.

4. Pilat a trimis la Irod să-i ceară trupul.

5. Și Irod i-a zis: "Frate Pilat, dacă nu l-ar fi cerut nimeni, noi înșine l-am fi îngropat, căci se apropie ziua sabatului și în Lege stă scris că soarele nu trebuie să apună peste vreun cadavru". Așadar l-au încredințat poporului iudeilor cu o zi înainte de sărbătoarea azimilor.

III

6. Iar aceștia, luând pe Domnul, îl tot înghionteau în fugă și ziceau: "Să-l schinguiim pe Fiul lui Dumnezeu, căci toată puterea lui este acum în mâinile noastre!".

7. După aceea l-au îmbrăcat în purpură și l-au așezat pe scaunul judecătorului zicându-i: "Să judeci cu dreptate, Rege al Israelului!".

8. Cineva a luat o cunună de spini și a pus-o pe capul Domnului.

9. Și unii care se aflau acolo îl scuipau în ochi, alții îl loveau peste față, iar alții îl tot împungeau cu o trestie răbindu-i trupul. Câțiva îl biciuiau zicând: "Asta-i cinstirea ce i se cuvine Fiului lui Dumnezeu!".

IV

10. Apoi au luat doi răufăcători și i-au crucificat de-o parte și de alta a Domnului. Iar Domnul tăcea, ca și cum n-ar fi simțit nici o durere.

11. Și ridicând crucea în picioare au scris pe ea: "Acesta este regele Israelului!".

12. I-au pus veșmintele în fața crucii, apoi le-au luat unul câte unul și le-au tras la sorți.

13. Dar unul dintre cei doi răufăcători a strigat la ei certându-i: "Noi suferim chinurile morții pentru relele pe care le-am făcut; cu ce v-a greșit însă Mântuitorul oamenilor?".

14. Atunci au prins și mai cumplită ură pe El și au poruncit să nu i se zdrobească picioarele, ca să moară în chinuri.

V

15. Era în miezul zilei când întunericul a cuprins Iudeea. Atunci s-a stârnit o mare zarvă și toți se temeau să nu apună soarele, căci Isus trăia încă. Doar în Lege stă scris că soarele nu trebuie să apună peste un cadavru.

16. Atunci unul dintre ei a zis: "Dați-i să bea fiere cu oțet!". Și după ce le-au amestecat i-au dat să bea.

17. Au săvârșit de toate și s-au umplut până peste cap de păcate.

18. Mulți umblau cu făclii aprinse crezând că s-a făcut noapte.

19. Și Domnul a strigat: "Puterea mea, puterea mea, acum m-ai părăsit!". Zicând acestea a fost ridicat la cer.

20. Atunci catapeteasma Templului s-a rupt în două.

VI

21. După aceea au smuls cuiele din palmele Domnului și i-au așezat trupul pe pământ. Iar pământul s-a cutremurat și spaimă mare s-a făcut.

22. Când a ieșit soarele au văzut că era ceasul al nouălea.

23. Iudeii s-au bucurat foarte tare și au dat trupul lui Iosif din Arimateea, ca să-l îngroape. Acesta văzuse tot binele pe care l-a făcut Isus.

24. Luând pe Domnul l-a spălat, l-a înfășurat într-o pânză de in și l-a astrucat în propriul lui mormânt cunoscut sub numele de Grădina lui Iosif".

VII

25. Atunci iudeii, bătrânii și preoții, dându-și seama ce rău și-au făcut singuri, au început să se lovească cu pumnii în piept și să se tânguie: "Vai de păcatele noastre; iată, se apropie judecata și sfârșitul Ierusalimului!".

26. Eu sufeream laolaltă cu ai mei, dar ne țineam ascunși, cu toată durerea din inima noastră. Căci eram căutați ca răufăcători și ca unii care vroiau să dea foc Templului.

27. După aceea am ținut post, ne-am așezat și am jelit toată ziua și toată noaptea până la sabat.

28. Atunci s-au adunat doctorii, fariseii și bătrânii căci auziseră că poporul murmură și se lovește cu pumnii în piept zicând: "Dacă la moartea lui s-au întâmplat atâtea minuni, să știți că e un mare sfânt".

29. Însăimântați, bătrânii s-au dus în grabă la Pilat și l-au rugat:

30. "Dă-ne câțiva soldați care să păzească mormântul aceluia, pentru ca nu cumva ucenicii lui să vină și să-i fure trupul iar poporul să creadă că el a înviat din morți și să se răzbune pe noi".

31. Pilat l-a trimis pe centurionul Petronius împreună cu mai mulți soldați, ca să păzească groapa. Doctorii și bătrânii iudeilor i-au însoțit.

32. Toți cei de acolo, împreună cu centurionul și soldații, au răsturnat o piatră uriașă peste intrarea mormântului.

33. Apoi au lipit pe ea șapte peceți și încropindu-și un adăpost au rămas de strajă.

IX

34. În ziua sabatului, dis-de-dimineată, o mulțime de oameni din Ierusalim și din împrejurimi a venit să vadă mormântul pecetluit.

35. În noaptea de dinaintea duminicii, pe când soldații făceau de strajă câte doi, s-a auzit

un glas puternic în cer.

36. Și au văzut cerurile deschizându-se, iar doi bărbați strălucitori ca soarele au coborât din ele și s-au apropiat de mormânt.

37. Și piatra care fusese așezată la intrare s-a dat singură la o parte; atunci, descoperindu-se mormântul, cei doi tineri au intrat în el.

X

38. Văzând soldații una ca asta s-au dus și i-au trezit pe centurion și pe bătrâni.

39. Tocmai le povesteau ce văzuseră, când iarăși se arată, de data aceasta trei bărbați ieșind din mormânt - doi dintre ei sprijinindu-l pe al treilea - și-n urmă, însoțindu-i, o cruce,

40. iar capetele primilor doi ajungeau până la cer în timp ce capul Aceluia pe care-l țineau de mâini trecea dincolo de ceruri.

41. Și au auzit un glas de sus zicând: "Ai dus vestea celor adormiți?".

42. "Am dus-o", a venit răspunsul dinspre cruce.

XI

43. Atunci toți cei de față au început să se sfătuiască între ei dacă să meargă să-l înștiințeze pe Pilat.

44. Și pe când discutau ei, iată că din nou se deschid cerurile și un om coboară și intră în mormânt.

45. Îndată cei din preajma centurionului au părăsit mormântul pe care-l păzeau, au alergat în toiul nopții la Pilat și i-au povestit tot ce văzuseră. Iar la sfârșit au zis cu glas cutremurat: "Într-adevăr era Fiul al lui Dumnezeu".

46. Și răspunzându-le Pilat a zis: "Eu nu m-am pătat cu sângele Fiului lui Dumnezeu. Voi singuri ați hotărât așa".

47. După aceea s-au apropiat cu toții și l-au rugat stăruitor să poruncească centurionului și soldaților să nu vorbească despre ce-au văzut,

48. "căci, ziceau ei, mai degrabă să avem de ispășit un păcat mare în fața lui Dumnezeu decât să cădem în mâinile iudeilor și să fim omorâți cu pietre".

49. Iar Pilat a poruncit centurionului și soldaților să nu vorbească.

XII

50. În zorii zilei de duminică Maria Magdalena, ucenica Domnului care nu făcuse la mormântul Domnului cele ce făceau de obicei femeile în amintirea morților dragi, și asta numai de frica iudeilor

51. a luat cu ea câteva prietene și s-a dus la locul unde a fost așezat trupul lui Isus.

52. Dar se temeau ca nu cumva să le vadă iudeii și ziceau: "Dacă n-am putut plânge și jeli în ziua când l-au răstignit, măcar s-o facem acum, la mormânt.

53. Cine însă ne va da la o parte piatra de pe gura mormântului, pentru ca noi, intrând, să putem sta lângă el și împlini cele de cuviință?

54. Căci uriașă mai era piatra aceea și ne temem să nu ne vadă careva. Dacă nu vom reuși s-o urnim din loc, măcar să punem la intrare tot ce-am adus întru pomenirea lui și să bocim lovindu-ne cu pumnii în piept pân-o trebui să ne întoarcem la casele noastre".

XIII

55. Și când au sosit au găsit mormântul deschis. S-au apropiat și privind cu luare-aminte înăuntru au văzut în mijlocul mormântului un tânăr minunat la înfățișare, îmbrăcat într-un veșmânt strălucitor, care le-a zis:

56. "De ce-ați venit? Pe cine căutați? Pe Cel care-a fost răstignit? A înviat și s-a dus. Iar dacă nu credeți, aplecați-vă și vedeți că nu mai este pe locul unde a fost întins. Căci a înviat și s-a întors acolo de unde a fost trimis".

57. Atunci femeile au fugit înspăimântate.

XIV

58. Sosi și ultima zi a azimilor. Mulți începură să se întoarcă la casele lor, căci sărbătoarea era pe sfârșite.

59. Noi, cei doisprezece ucenici ai Domnului, plângeam și eram triști. Ne-am întors acasă zdrobiți de cele întâmplate.

60. Iar eu, Simon Petru, și fratele meu, Andrei, am luat năvoadele și ne-am îndreptat spre mare. Cu noi se afla și Levi, fiul lui Alfeu, cel pe care Domnul... (continuarea s-a pierdut)

(prin amabilitatea d-lui. Adrian Sebesteanu)

13. EVANGHELIA LUI NICODIM

Amintiri despre Domnul nostru Isus Cristos compuse sub Ponțiu Pilat

Prolog

Eu, Anania, protector de rang pretorian, nomomat, l-am cunoscut pe Isus Cristos din Sfintele Scripturi și m-am apropiat de El prin credință, învrednicindu-mă și de Sfântul Botez. Tot umblând eu după amintirile din acea vreme scrise în timpul vieții Stăpânitorului nostru Isus Cristos, și pe care evreii le-au dat în păstrare lui Ponțiu Pilat, am găsit manuscrisul lor ebraic și, prin bunăvoința lui Dumnezeu, le-am tălmăcit în greacă, spre a fi cunoscute de toți cei care invocă numele Domnului nostru Isus Cristos. Aceasta s-a întâmplat în al șaptesprezecelea an al domniei stăpânului nostru Flavius Theodosius și al șaselea al domniei lui Flavius Valentinianus, indiktionul al nouălea.

Așadar voi, care citiți și folosiți textul acesta în alte cărți, amintiți-vă de mine și rugați-vă ca Dumnezeu să-mi fie prielnic și să se îndure de păcatele pe care le-am săvârșit în fața Lui!

Pace tuturor celor ce vor citi sau asculta aceste rânduri, precum și slujitorilor lor!

Ne aflăm în al cincisprezecelea an al guvernării Cezarului Tiberiu, împărat al romanilor, și în al nouăsprezecelea an al domniei lui Irod, regele Galileii, cu opt zile înainte de calendele lui aprilie, adică pe douăzeci și cinci martie, în timpul consulatului lui Rufus și Rubelion, în al patrulea an al celei de-a 202-a Olimpiade, pe când mare preot al iudeilor era Iosif, fiul lui Caiafa. După răstignirea și pătımirea Domnului, Nicodim a transmis arhierilor și celorlalți iudei toate câte s-au întâmplat. De asemenea, a compus și un text în limba ebraică.

I

1. Adunându-se așadar arhierii și doctorii, Ana și Caiafa, Semes, Dathaes și Gamaliel, Iuda, Levi și Naftalim, Alexandru și Iair, împreună cu ceilalți iudei, s-au dus la Pilat și l-au acuzat pe Isus de multe zicând: "Noi știm că acesta este fiul tâmplarului Iosif și al Mariei; el însă pretinde că este Fiu al lui Dumnezeu și Rege. În plus mai profanează și sabatul, vrând să distrugă legea noastră strămoșească".

Atunci Pilat îi întreabă: "Dar ce-a făcut anume și ce vrea să distrugă?". Iudeii răspund: "Noi avem o Lege după care, în ziua sabbatului, nu este îngăduit să vindecăm pe cineva. Acesta însă tocmai în zi de sabbat a vindecat șchiopi, cocoșați, slăbănogi, orbi, paralitici, surzi și îndrăciți, slujindu-se de practici necurate". Atunci Pilat întreabă: "Ce fel de practici necurate?". Iar ei răspund: "E un vrăjitor. Prin puterea lui Belzebut alungă dracii, care i se supun îndată". Pilat zice către ei: "Dracii nu se alungă prin puterea unui duh

necurat, ci prin puterea zeului Asclepios".

2. Și iudeii grăiesc așa către Pilat: "Socotim de cuviință ca Măria-Ta să-l aduci în fața tribunalului spre a fi judecat". Atunci Pilat, chemându-i aproape, le zice: "Cum pot eu, un simplu guvernator, să iau la rost un Rege?". Ei răspund: "Dar nu noi spunem că este Rege; el pretinde asta". Pilat își cheamă un mesager și-i poruncește: "Să mi-l aduci pe Isus cu toată cinstirea cuvenită!". Mesagerul plecă îndată și, recunoscându-l pe Isus, căzu la pământ și i se închină; apoi, luându-și mantia, o întinse pe jos zicând: "Doamne, calcă pe aceasta și intră, căci te cheamă guvernatorul". Atunci iudeii, care văzuseră ce-a făcut mesagerul, au început să vocifereze înaintea lui Pilat zicând: "De ce l-a poftit să intre un mesager și nu un crainic; în plus, când l-a văzut, mesagerul i s-a închinat, și-a întins mantia pe jos și l-a îndemnat să calce pe ea ca un regel?".

3. Pilat îl cheamă pe mesager și-i zice: "De ce-ai făcut asta? De ce ți-ai întins mantia pe jos și l-ai îndemnat pe Isus să calce peste ea?". Mesagerul răspunde: "Guvernatorul, când m-ai trimis la Ierusalim, la Alexandru, l-am văzut pe omul acesta călare pe un măgar; copiii evreilor îl aclamau ținând ramuri de măslin în mâini, iar alții își așterneau veșmintele în calea lui și ziceau: „Mântuiește-ne, Tu, care ești între cei de sus! Binecuvântat Cel ce vine în numele Domnului!”".

4. Atunci iudeii încep să strige la mesager: "Dar cum ai putut înțelege tu, în greacă, de vreme ce copiii aceia vorbeau în ebraică?". Mesagerul însă le răspunde așa: "Am întrebat un iudeu: „Ce strigă aceștia în ebraică?” și el mi-a tradus". Pilat îi întreabă: "Cum strigau în ebraică?". Atunci iudeii îi zic: "Osanna membrome; baruhamma; adonai". "Și ce înseamnă asta: Osanna și tot restul?" întreabă Pilat. Iar iudeii răspund: "Mântuiește-ne, Doamne, care ești între cei de sus! Binecuvântat Cel ce vine în numele Domnului!". Atunci Pilat zice: "Dacă voi înșivă mărturisiți că sunt adevărate cuvintele strigate de copiii evreilor, atunci unde-a greșit mesagerul meu?". Evreii tăcură. Apoi guvernatorul îi poruncește mesagerului: "Mergi și adu-l pe Isus la mine în ce fel vei vrea tu!". Ieșind, mesagerul a făcut la fel ca prima oară. Și-i zice lui Isus: "Intră, Doamne, guvernatorul te cheamă la el!".

5. Acolo se aflau signoforii, care țineau stindardele puterii romane. Și când Isus a intrat, vârful stindardelor s-au plecat și i s-au închinat. Iar iudeii, văzând aceasta, au început să urle împotriva signoforilor.

Atunci Pilat zice așa către iudei: "Nu vă miră că vârful stindardelor s-au aplecat și i s-au închinat lui Isus?". Dar iudeii răspund: "Noi am văzut cum s-au aplecat signoforii și i s-au închinat acestuia". Pilat îi cheamă atunci pe signofori și-i întreabă: "De ce-ați făcut aceasta?". Ei însă răspund: "Noi suntem greci și slujitori ai zeilor; cum puteam să ne închinăm aceluia? Pe când țineam stindardele ridicate, vârful lor s-au plecat singure și s-au închinat".

6. Pilat zice conducătorilor sinagogii și bătrânilor poporului: "Alegeți voi câțiva bărbați vânjoși și puneți-i să țină stindardele. Așa o să vedem dacă se pleacă singure". Și luând

bătrânii iudeilor doisprezece bărbați vânjoși i-au pus câte șase la un stindard. Stăteau chiar în fața tribunei guvernatorului. Pilat îi poruncește mesagerului: "Scoate-l pe acesta din pretoriu și adu-l iarăși în ce fel vei vrea tu!". Și Isus ieși împreună cu mesagerul din pretoriu. Pilat îi cheamă la el pe cei care ținuseră steagurile mai înainte și le vorbește așa: "Am jurat pe viața Cezarului că, dacă la intrarea lui Isus stindardele nu se pleacă, vă tai capetele". Apoi strigă să fie adus Isus. Mesagerul repetă întocmai ce făcuse și înainte, ba chiar îl rugă de mai multe ori pe Isus să calce peste mantia sa. Acesta făcu întocmai și intră. Iar când intră stindardele se plecară și i se închinară.

II

1. Atunci Pilat se înfricoșă foarte și căută să plece din tribunal. Și pe când se gândea el cum să se ridice și să se facă nevăzut, iată că soția lui trimite pe cineva cu următoarele cuvinte: "Să nu te-atingi de omul acesta drept, căci multe am mai pățimit noaptea din cauza lui!". Îndată Pilat îi strigă pe toți iudeii și le zice: "Știți cât de pioasă este soția mea și cât ține la religia voastră iudaică!". Iar ei răspund: "Da, știm". Atunci Pilat continuă: "Ei bine, iată ce-mi spune soția mea: să nu mă ating de omul acesta drept, căci noaptea a pățimit multe din cauza lui". Evreii însă i-au răspuns: "Nu ți-am zis noi că e un vrăjitor? Uite ce vis a trimis nevastei tale!".

2. Pilat îl cheamă lângă el pe Isus și-l întreabă: "De ce vin aceștia cu mărturii împotriva ta? Nu zici nimic?". Atunci Isus a răspuns: "Dacă n-ar fi putut, n-ar fi vorbit. Căci fiecare e stăpânul gurii sale și poate spune și bune și rele. Or să vadă ei!".

3. Dar bătrânii evreilor îi răspund lui Isus: "Și, mă rog, ce-o să vedem noi?! Mai întâi, că te-ai născut din preacurvie; apoi, că nașterea ta în Betleem a devenit moarte pentru mulți prunci nevinovați; în sfârșit, că tatăl tău, Iosif, a fugit împreună cu mama ta, Maria, în Egipt pentru că nu erau văzuți cu ochi buni de poporul lui Israel".

4. Doar câțiva evrei pioși care se aflau acolo mărturisiră: "Noi nu putem zice: Acesta s-a născut din preacurvie, căci știm că Iosif s-a logodit cu Maria. Deci acesta nu-i făcut din preacurvie". Atunci Pilat a grăit către cei care susțineau că Isus a fost născut din preacurvie: "Voi mințiți, căci, iată, cei de un neam cu voi susțin că a avut loc căsătoria". Dar Ana și Caiafa îi zic lui Pilat: "Toată mulțimea adunată aici strigă într-un glas că acesta s-a născut din preacurvie și nu suntem crezuți. Cei care-l apără sunt prozeliții și ucenicii lui". Pilat îi cheamă pe Ana și pe Caiafa și-i întreabă: "Cum adică prozeliți?". Ei răspund: "Adică oameni care s-au născut greci și au devenit evrei". Atunci Lazăr, Asterios, Antonie, Iacob, Amnes, Zera, Samuel, Isaac, Finea, Crispus, Agrippa și Iudas - cei care au mărturisit că Isus nu se născuse din preacurvie zic: "Ba noi nu am devenit prozeliți, ci suntem copii de evrei și adevăr grăim: când s-au căsătorit eram de față".

5. Atunci Pilat zice către cei care au mărturisit că Isus nu s-a născut din preacurvie: "Jurați pe sănătatea Cezarului că tot ce-ați spus este adevărat?". Dar ei răspund: "Legea noastră nu îngăduie să facem jurăminte. E un păcat. Să jure aceștia pe sănătatea Cezarului că nu-i adevărat ce-am spus noi și poți să ne omori". Pilat zice către Ana și

Caiafa: "Nu răspundeți nimic?". Atunci Ana și Caiafa grăiesc așa: "Doar doisprezece oameni cred că acesta nu s-a născut din preacurvie; restul, adică toată mulțimea de aici, strigă într-un glas că s-a născut din preacurvie, că e un vrăjitor și că se numește pe sine Fiu al lui Dumnezeu".

6. Atunci Pilat poruncește să iasă toți, în afară de cei doisprezece care au mărturisit că Isus nu s-a născut din preacurvie. Apoi, îndepărtându-i de Isus, îi întreabă: "De ce vor să-l omoare?". Iar ei răspund: "Îl urăsc pentru că a vindecat în zi de sabbat". Atunci Pilat zice: "Cum, și pentru o facere de bine vor să-l omoare?!".

III

1. Pilat iese plin de mânie din pretoriu și le spune acelor: "Martor mi-e Soarele că nu găsesc nici o vină în omul acesta". Iudeii însă îi zic înapoi: "Dacă nu era un răufăcător, nu-l aduceam la tine". Și Pilat a răspuns: "Luați-l voi și judecați-l după legea voastră". Au zis iudeii: "Nouă nu ne este îngăduit să ucidem". Atunci Pilat a grăit: "Așadar numai vouă v-a zis Dumnezeu să nu ucideți, mie nu?".

2. După aceea a intrat în pretoriu, l-a chemat pe Isus deoparte și l-a întrebat: "Tu ești Regele iudeilor?". Iar Isus a răspuns: "Spui asta de la tine, sau numai pentru că ai auzit-o de la alții?". Pilat i-a răspuns: "Oare și eu sunt evreu? Neamul tău și preoții cei mari te-au adus la mine. Ce-ai făcut?". Atunci Isus a zis: "Împărăția mea nu-i din această lume. Căci dacă ar fi fost din această lume, slujitorii mei s-ar fi luptat să nu cad în mâinile evreilor. Împărăția mea însă nu este de aici". Pilat a zis: "Așadar ești Rege!?". Isus a răspuns: "Tu zici că sunt rege. Pentru asta m-am născut și am venit în lume: ca tot ce-i din adevăr să asculte glasul meu". Atunci Pilat îl întreabă: "Ce este adevărul?". Și Isus îi zice: "Adevăr din cer". Pilat îl întreabă: "Dar pe pământ nu există adevăr?". Și Isus îi răspunde: "Privește cum sunt judecați cei care spun adevărul de către cei puternici pe pământ!".

IV

1. Atunci Pilat îl lasă pe Isus în pretoriu, iar el iese în fața iudeilor și le zice: "Eu unul nu-i găsesc nici o vină". La care iudeii răspund: "Dar omul acesta a zis că poate să distrugă Templul și în trei zile să-l ridice la loc". Pilat îi întreabă: "Ce Templu?". "Templul ridicat de Solomon în patruzeci și șase de ani - răspund ei - și pe care acesta se laudă că-L dărmă și-l ridică la loc în trei zile". Atunci Pilat le vorbește așa: "Eu nu sunt vinovat de vărsarea sângelui acestui om drept. O să vedeți voi!". Iar iudeii răspund: "Cadă sângele lui peste noi și peste copiii noștri!".

2. Apoi, guvernatorul Pilat i-a chemat pe bătrâni, pe preoți și pe leviți și le-a zis într-ascuns: "Nu faceți așa! Acuzația că, vindecând, întinează sabbatul nu-l poate condamna la moarte". Și bătrânii, preoții și leviții îl întreabă pe Pilat: "Dar dacă cineva spune blasfemii despre Cezar, merită să moară, ori nu?". Pilat răspunde: "Da, acela merită să moară". Atunci evreii zic către Pilat: "Dacă unul care vorbește blasfemii împotriva Cezarului merită să moară, darmite unul care vorbește împotriva lui Dumnezeu?!".

3. După ce poruncește evreilor să iasă din pretoriu, guvernatorul îl cheamă pe Isus și-i zice: "Nu știu cum să fac cu tine?". Dar Isus îi răspunde: "Cum ți-a fost dat". Pilat îl întreabă: "Și cum mi-a fost dat?". Atunci Isus îi zice: "Moise și profeții au prorocit despre moartea și învierea mea". Atunci evreii, câți erau de față și auziseră acele cuvinte, îi zic lui Pilat: "De ce-ți pierzi vremea ascultând asemenea blasfemii!?". Dar Pilat le răspunde așa: "Dacă ce-a spus e blasfemie, atunci luați-l, duceți-l la sinagogă și judecați-l pentru blasfemie după Legea voastră!". Iudeii îi zic lui Pilat: "Legea noastră prevede că, dacă un om păcătuiește împotriva altui om, merită să primească patruzeci de lovituri minus una. Iar cel care spune blasfemii împotriva lui Dumnezeu să fie omorât cu pietre".

4. Și Pilat zice: "Atunci luați-l și pedepsiți-l cum vreți voi!". Iudeii răspund: "Noi vrem să fie crucificat". Pilat zice: "Nu are de ce să fie crucificat".

5. Pilat se uită în jur și, văzând că mulți dintre evreii adunați acolo plâng, zice: "Dar nu toți vor să fie omorât". Bătrânii iudeilor răspund: "Cum, doar pentru asta a venit toată mulțimea de aici, ca să fie omorât!". Și Pilat întreabă: "De ce să fie omorât?". Răspund iudeii: "Fiindcă a spus că este Fiu al lui Dumnezeu și Rege".

V

1. Atunci un evreu pe nume Nicodim vine în fața guvernatorului și-i zice: "Îngăduie, preacinstite, să spun și eu câteva cuvinte!". Pilat îi răspunde: "Vorbește!". Și Nicodim începe: "Eu le-am spus așa bătrânilor, preoților, leviților și tuturor evreilor care se aflau în sinagogă: Ce-aveți cu omul acesta? Nu vedeți că face nenumărate semne dumnezeiești și minuni, pe care nimeni nu le-a mai făcut până astăzi și nici nu le va mai face de astăzi înainte? Lăsați-l în pace și nu plănuți vreun rău împotriva lui! Căci dacă minunile lui sunt de la Dumnezeu, ele vor rămâne, iar dacă sunt de la om, ele se vor destrăma. Doar și Moise, când a fost trimis de Dumnezeu în Egipt, a făcut multe minuni poruncite de Dumnezeu înaintea faraonului. Și erau acolo doi slujitori ai faraonului, Iamnes și Iambrea, care făceau și ei, ca și Moise, nu puține minuni, așa încât egiptenii îi socoteau aproape zei. Dar fiindcă minunile lor nu veneau de la Dumnezeu au pierit și ei și toți cei care credeau în ei. Acum vă zic: lăsați-l în pace pe omul acesta, căci nu aveți nici un motiv să-l omorâți".

2. Dar iudeii grăiesc către Nicodim: "Tu ai devenit discipolul acestuia și-i iei apărarea". Atunci Nicodim răspunde: "Oare și guvernatorul i-a devenit discipol și-i ia apărarea? Nu Cezarul l-a așezat în funcția pe care o are!". Iudeii s-au mâniat foarte tare și au început să scrâșnească din dinți împotriva lui Nicodim. Pilat îi întreabă: "De ce scrâșniți din dinți împotriva acestui om care spune adevărul?". Iudeii însă îi zic lui Nicodim: "Să primești adevărul și partea acestuia!". Nicodim răspunde: "Amin. Amin. Primesc după cum ați zis".

VI

1. Atunci unul dintre iudei, ieșind în față, ceru guvernatorului îngăduința să spună și el câteva cuvinte. Guvernatorul îi zice: "Dacă vrei să vorbești, vorbește!". Și iudeul începu

așa: "Eu am zăcut treizeci și opt de ani pe un pat, sfâșiat de dureri. Când a venit Isus, a vindecat o mulțime de oameni îndrăciți ori suferinzi de alte boli. Câțiva tineri milostivi m-au ridicat și pe mine, cu tot cu pat, și m-au dus la el. Văzându-mă, Isus s-a tulburat și mi-a zis: „Ia-ți patul și umblă!”. Îndată eu mi-am luat patul și am început să merg". Dar iudeii îi zic lui Pilat: "Întreabă-l ce zi era când s-a vindecat?". "Sâmbătă", a răspuns vindecatul. Iudeii: "Nu ți-am spus că vindecă și alungă draci în zi de sabat?".

2. Atunci iese în față alt iudeu și zice: "Eu m-am născut orb. Auzeam glasul celor care-mi vorbeau, dar nu le vedeam chipul. Odată, când Isus a trecut pe lângă mine, eu am strigat din răputeri: „Miluiește-mă, Fiu al lui David!". Iar Lui i s-a făcut milă, și-a pus mâinile peste ochii mei și îndată am început să văd". Apoi a ieșit în față alt iudeu și a zis: "Eu eram cocoșat, iar acesta m-a îndreptat cu un cuvânt".

VII

O femeie pe nume Veronica a strigat de departe: "Eu aveam o scurgere de sânge de doisprezece ani și după ce m-am atins de poala veșmântului lui mi-a încetat". Dar iudeii zic: "În Legea noastră stă scris că femeile n-au dreptul să fie aduse ca martori".

VIII

Mulți alți iudei, bărbați și femei, strigau și ziceau: "Omul acesta este un profet și demonii îl ascultă". Atunci Pilat îi întreabă pe cei care strigau: "De ce nu-l ascultă și învățații voștri?". Și ei răspund: "Nu știm". Alții au povestit cum s-a sculat Lazăr din mormânt a patra zi după ce murise. Atunci guvernatorul întreabă cutremurat pe iudei: "Pentru ce vreți să vărsați sânge nevinovat?".

IX

1. Apoi îi strigă pe Nicodim și pe cei doisprezece bărbați care au mărturisit că Isus nu s-a născut din preacurvie și-i întreabă: "Ce să fac? Iată, poporul începe să se revolte". Aceia îi răspund: "Nu știm; vor vedea ei!". Atunci Pilat cheamă la el pe toți iudeii și le zice: "Știți că noi obișnuim să eliberăm un prizonier în fiecare an de sărbătoarea azimilor. Acum am doi prizonieri: unul, pe nume Baraba, condamnat pentru că a ucis, și acest Isus din fața voastră, căruia nu-i găsec nici o vină. Pe cine vreți să eliberez?". Atunci iudeii strigă într-un glas: "Pe Baraba!". Pilat îi întreabă: "Și eu ce să fac cu Isus, cel numit Cristos (unsul)?". Iudeii zic: "Să fie crucificat!". Câțiva iudei au răspuns: "Nu-l iubești pe Cezar dacă-l eliberezi pe acesta, care s-a numit pe sine Fiu al lui Dumnezeu și Rege. Așadar îl vrei pe acesta împărat, iar nu pe Cezar!?".

2. Atunci Pilat zice așa către evrei: "Dintotdeauna ați fost un neam rebel și v-ați împotrivit binefăcătorilor voștri". Iudeii întreabă: "Care binefăcători?". Pilat răspunde: "Iată, Dumnezeul vostru v-a scos odată din aspra robie a egiptenilor, v-a scăpat de urmăritori trecându-vă prin mare ca pe drum uscat, v-a hrănit în deșert cu mană și cu prepelițe, v-a potolit setea cu apă scoasă din stâncă și v-a dat o Lege; și-n schimbul acestor binefaceri voi l-ați mâniat pe Dumnezeul vostru, făcând un vițel din aur topit, încât umbla să vă ucidă. Dar Moise l-a rugat cu lacrimi în ochi pentru voi și Dumnezeu

nu v-a ucis. Acum vreți să mă acuzați și pe mine că-l urăsc pe împărat!?"

3. Apoi se ridică de la tribună și vroia să iasă. Dar iudeii strigă: "Noi știm că împăratul nostru este Cezarul, iar nu Isus. Chiar și magii i-au adus daruri acestuia ca unui Rege. Și când Irod a aflat de la magi că s-a născut un rege, îndată a căutat să-l omoare. Prințând de veste, Iosif, tatăl său, a luat-o pe Maria cu pruncul și au fugit în Egipt. Iar Irod a poruncit să fie omorâți copiii evreilor născuți în Betleem".

4. Aceste cuvinte l-au înfricoșat pe Pilat. După ce-a potolit mulțimile care vociferau a întrebat: "Așadar pe el îl căuta Irod?". "Da, pe el", răspund iudeii. Atunci Pilat a luat apă și s-a spălat pe mâini în fața Soarelui zicând: "Nu sunt vinovat de vărsarea sângelui acestui om drept. Voi o să vedeți!". Și iudeii au strigat pentru a doua oară: "Să cadă sângele lui peste noi și peste copiii noștri! "

5. Pilat poruncește să fie tras vâlul de la tribuna unde stătea și-i zice lui Isus: "Poporul tău nu te-a recunoscut ca Rege. De aceea am hotărât: mai întâi vei fi biciuit conform rânduielii pioșilor împărați (romani), apoi vei fi suit pe cruce chiar în livada unde ai fost prins. Doi răufăcători, Dysmas și Gestas, vor fi răstigniți împreună cu tine".

X

1. Și Isus a ieșit din pretoriu alături de cei doi răufăcători. Când au ajuns la locul pregătit, i-au luat veșmintele, l-au încins cu o bucată de pânză și i-au pus pe cap o coroană de spini. Tot așa i-au răstignit și pe cei doi răufăcători. Și Isus a zis: "Tată, iartă-i, că nu știu ce fac!". Soldații împărțiră între ei veșmintele sale, iar poporul stătea și-l privea. Preoții cei mari și căpeteniile își băteau joc: "Pe alții i-ai salvat; salvează-te acum și pe tine! Dacă este Fiul lui Dumnezeu, să coboare de pe cruce!". Soldații râdeau; se apropiau, îi dădeau să bea oțet cu fiere și-i ziceau: "Tu ești Regele iudeilor; salvează-te!". După ce a rostit sentința, Pilat a poruncit ca acuzația să fie scrisă deasupra crucii în greacă, latină și ebraică, așa cum spusese iudeii: "Este Regele iudeilor".

2. Unul dintre răufăcători i-a zis lui Isus: "Dacă tu ești Cristosul, salvează-te și salvează-ne!". Dysmas însă i-a răspuns certându-l: "N-ai nici o frică de Dumnezeu? Doar suferim aceeași pedeapsă: noi, pe bună dreptate, căci o merităm pentru faptele noastre; în vreme ce omul acesta n-a făcut nici un rău". Apoi se ruga: "Doamne, să-ți amintești de mine în împărăția Ta!". Isus i-a răspuns: "Amin, amin, zic ție, chiar astăzi ești cu mine în rai".

XI

1. Era aproape ceasul al șaselea. Și s-a făcut întuneric până la ceasul al nouălea; soarele a fost acoperit de umbre, iar catapeteasma Templului s-a rupt în două. Isus a strigat cu glas puternic: "Tată, baddach efkid ruel", ceea ce înseamnă: "În mâinile tale îmi pun duhul". Văzând întâmplarea, centurionul începu să laude pe Dumnezeu și să zică: "Omul acesta era un sfânt". Și toți cei de față, care au văzut ce s-a întâmplat, se căiau lovindu-se cu pumnii în piept.

2. Centurionul i-a povestit și guvernatorului. Auzind, guvernatorul și soția lui s-au

întristat atât de tare încât n-au mâncat și n-au băut în ziua aceea. Și a trimis Pilat după iudei și le-a zis: "Ați văzut ce s-a întâmplat?". Iar ei au răspuns: "N-a fost decât o eclipsă de soare".

3. În timpul acesta cunoscuții Domnului împreună cu femeile care-l însoțiseră din Galileea se țineau deoparte și vedeau totul. Un bărbat pe nume Iosif, membru în Sfatul bătrânilor, care locuia în cetatea Arimateii și aștepta împărăția lui Dumnezeu, a mers la Pilat și a cerut trupul lui Isus. Și după ce l-a dat jos de pe cruce, l-a înfășurat într-un cearceaf curat și l-a așezat într-un mormânt săpat în stâncă, unde nu mai fusese înmormântat nimeni până atunci.

XII

1. Auzind iudeii că Iosif a cerut trupul lui Isus, au început să-l caute, pe el, pe toți care mărturisiseră că Isus nu s-a născut din preacurvie, pe Nicodim și pe ceilalți care ieșiseră înaintea lui Pilat, ca să-i înșire faptele bune. Toți stăteau ascunși, în afară de Nicodim. Acesta s-a arătat, căci era unul dintre conducătorii evreilor. Și îi întreabă Nicodim: "Cum ați îndrăznit să intrați în sinagogă?". Dar iudeii răspund: "Cum ai îndrăznit tu să intri-n sinagogă, fiindcă tu ești martorul aceluia și partea lui o vei avea în veacul viitor". "Amin, amin" răspunde Nicodim. La fel și Iosif s-a apropiat de ei și le-a zis: "De ce v-ați supărat că am cerut trupul lui Isus? Iată, l-am așezat în mormântul meu proaspăt săpat, l-am învelit într-un cearceaf curat și am rostogolit o piatră peste gura peșterii. Rău v-ați mai purtat cu acest om sfânt, căci nu v-ați mulțumit doar să-l răstigniți; l-ați străpuns și cu sulița". Atunci iudeii au pus mâna pe Iosif și au poruncit să fie ținut închis până a doua zi după sabbat. Și i-au zis așa: "După cum bine știi, acum nu-ți putem face nimic fiindcă începe sabbatul; dar îți făgăduim că nu te vei învrednici de-un mormânt, ci-ți vom lăsa hoitul să-l mănânce păsările cerului". Iosif răspunde: "Aceste vorbe seamănă cu ale trufașului Goliat care i-a înjurat pe Dumnezeu cel viu și pe sfântul David. Așa a grăit Dumnezeu prin gura profetului: „Eu voi pedepsi și tot eu voi răsplăti”. Iată, un necircumcis după trup, dar circumcis după inimă, a luat apă și-a spălat mâinile în fața soarelui și a zis: „Eu nu sunt vinovat de vărsarea sângelui acestui om drept, o să vedeți voi!”. Iar voi i-ați răspuns așa lui Pilat: „Să cadă sângele lui peste noi și peste copiii noștri!”. Acum tare mă tem că mânia lui Dumnezeu vă va ajunge, atât pe voi cât și pe copiii voștri, precum ați zis". Când au auzit iudeii cuvintele acestea parcă li s-a-nfipt un spin în inimă. L-au înșfăcat pe Iosif, l-au legat și l-au încuiat într-o casă fără nici o fereastră. Apoi au pus paznici și au pecetluit ușa.

2. Sâmbătă, mai marii sinagogii, preoții și leviții au rugat pe toată lumea să vină a doua zi la sinagogă. Și, iată, dis-de-dimineată, mulțimea s-a adunat, ca să hotărască în ce fel îl vor omorî pe Iosif. Luând loc, sinedriul porunci să fie adus acuzatul, cu toată lipsa de respect. Dar când au deschis ușa, nu l-au găsit. Toți au rămas încremeniți de spaimă, fiindcă pecețile erau neatinse iar cheia de la ușa o avea doar Caiafa. Și n-au mai îndrăznit să pună mâna pe cei care-i luaseră apărarea lui Isus înaintea lui Pilat.

XIII

1. Pe când iudeii stăteau în sinagogă și se minunau de Iosif, iată, sosesc și paznicii mormântului lui Isus. Ei ceruseră paznici de la Pilat, pentru ca nu cumva discipolii Domnului să vină peste noapte și să-i fure trupul. Aceștia au povestit mai marilor sinagogii, preoților și leviților tot ce s-a întâmplat acolo: "Dintr-o dată s-a făcut un cutremur mare și am văzut un înger coborând din cer; și îngerul acela a răsturnat piatra de pe gura peșterii și s-a așezat peste ea. Era strălucitor precum zăpada și precum fulgerul. Noi, cuprinși de spaimă, am înlemnit. Apoi am auzit glasul îngerului care le vorbea femeilor de lângă mormânt: „Nu vă temeți! Știu, îl căutați pe Isus, crucificatul. Nu mai este aici. S-a sculat, așa cum a zis. Priviți acum locul unde zăcea Domnul, apoi mergeți degrabă și spuneți discipolilor săi că El s-a sculat din morți și se află în Galileea”".

2. "Dar cu ce femei vorbea?" întreabă iudeii. "Nu cunoaștem" zic paznicii. "Cât era ceasul?" întreabă iarăși iudeii. "Miezul nopții" zic paznicii. "Și de ce nu le-ați arestat?" întreabă iudeii. Iar paznicii zic: "Noi eram morți de spaimă. Nici nu nădăjduiam că vom revedea lumina zilei. Cum să le mai și arestăm!?" "Să trăiască Domnul, nu vă credem!" zic iudeii. Iar paznicii răspund: "Ați văzut voi atâtea minuni făcute de omul acesta și n-ați crezut, cum o să ne credeți pe noi, acum? Dar bine ați jurat „Să trăiască Domnul”, căci El trăiește cu adevărat". Și au mai zis paznicii: "Am auzit că l-ați încuiat pe cel care a cerut trupul lui Isus și ați pecetluit ușa; dar când ați descuiat a doua zi nu l-ați mai găsit. Acum vă spunem: Voi dați-ni-l pe Iosif și noi vi-l dăm pe Isus!". Iudeii răspund: "Iosif a plecat în orașul lui". "Și Isus a înviat, zic atunci paznicii - precum am aflat de la îngerul acela - și a plecat în Galileea".

3. Iudeii s-au înspăimântat și au zis: "Dacă se răspândește zvonul, trec toți de partea lui Isus". Apoi, ținând sfat, au strâns arginți și i-au dat soldaților ademenindu-i: "Spuneți așa: „Pe când noi dormeam, au venit discipolii aceluia și i-au furat trupul”. Și de vor ajunge vorbele noastre la urechile guvernatorului, n-aveți nici o teamă - o să-l convingem noi cumva și-o să vă scoatem basma curată". Soldații au luat arginții și ziceau peste tot așa cum au fost învățați.

XIV

I. Un preot pe nume Finea, un doctor, Ada, și un levit, Agheu, veniți la Ierusalim tocmai din Galileea, au povestit mai marilor sinagogii, preoților și leviților următoarele: "L-am văzut pe Isus împreună cu discipolii săi. Cobora de pe muntele Mamilch și le vorbea așa celor ce-l însoțeau: „Mergeți în toată lumea și vestiți la toată făptura: Cine a crezut și s-a botezat se va mântui; iar cine n-a crezut va fi osândit. Multe minuni îi vor însoți pe cei care au crezut: în numele Meu vor alunga draci; vor vorbi în limbi necunoscute; vor culege șerpi și, de vor bea otravă ucigătoare, nu vor păți nimic; își vor pune mâinile peste cei fără vlagă și le vor reda puterea”. Pe când Isus încă le mai vorbea discipolilor, am văzut cum a fost ridicat la cer".

2. Atunci bătrânii, preoții și leviții zic: "Slăviți și lăudați pe Dumnezeuul lui Israel, dacă într-adevăr ați văzut și auzit acestea!". Cei trei răspund: "Să trăiască Domnul Dumnezeuul părinților noștri, Avraam, Isaac și Iacob, jurăm că am auzit toate acestea și l-am văzut urcându-se la cer". Bătrânii, preoții și leviții întreabă: "Și aici ați venit să predicați evanghelia, ori să vă rugați lui Dumnezeu?" "Să ne rugăm lui Dumnezeu" răspund aceia. Bătrânii, preoții și leviții zic: "Dacă ați venit să vă rugați lui Dumnezeu, pentru ce v-ați apucat să vorbiți prostii în fața poporului?". Preotul Finea, doctorul Ada și levitul Agheu răspund mai marilor sinagogii, celorlalți preoți și leviți: "Iată, suntem în fața voastră. Dacă ce-am spus nu este adevărat, faceți cu noi ce vreți!". Atunci aceia, luând cărțile Legii, i-au pus să jure că nu vor mai povesti nimănui cele întâmplate. Apoi le-au dat să mănânce, să bea și i-au scos afară din oraș. Le-au oferit arginți și, pe deasupra, trei însoțitori până în Galileea. Și au mers în pace.

3. După ce au plecat cei trei în Galileea, arhieriei, mai marii sinagogii și bătrânii s-au adunat în sinagogă, au încuiat poarta și au început să se lovească cu pumnii în piept zicând: "Oare s-a întâmplat minunea aceasta în Israel?". Ana și Caiafa au zis: "De ce vă frământați degeaba? De ce bociti? Nu știți că discipolii aceluia au dat o grămadă de aur soldaților și i-au învățat să spună că un înger al Domnului, coborât din ceruri, a răsturnat piatra de pe gura mormântului?". "Se poate - au răspuns preoții și bătrânii - ca discipolii să-i fi furat trupul; dar cum i-a reintrat sufletul în trup și se plimbă acum prin Galileea!?". Cei doi, negăsind vreun răspuns, au zis: "Nu ne este îngăduit să credem în vorbele unor netăiați împrejur".

XV

1. Atunci Nicodim s-a ridicat, a stat în fața sinedriului și a zis: "Drept vorbiți! Tu, popor al Domnului, știi bine că cei trei bărbați care au coborât din Galileea sunt cu frică de Dumnezeu și foarte pașnici. Nici nu se uită după banii altora, căci au destui. Acești bărbați au povestit, sub jurământ, că l-au văzut pe Isus coborând de pe muntele Mamilch împreună cu discipolii săi; îi învăța toate cele pe care le-ați auzit, apoi a fost ridicat la cer. Dar nimeni nu i-a întrebat cum a fost ridicat? Fiindcă, știm bine, chiar cartea Sfintelor Scripturi cuprinde un text în care se povestește că și Ilie a fost ridicat la cer; iar Elisei a strigat cu glas mare; atunci Ilie și-a aruncat bundița peste Elisei; acesta a luat-o și a aruncat-o peste Iordan; așa a reușit să treacă apa și să ajungă la Ierihon. Aici i-au ieșit în cale copiii profetilor și l-au întrebat: „Elisei, unde este stăpânul tău, Ilie?”. Iar Elisei a răspuns: „A fost ridicat la cer”. Și ei îi zic lui Elisei: „Oare nu l-o fi răpit vreun duh? Poate l-a părăsit undeva, pe-un vârf de munte. Să ne luăm slujitorii și să-l căutăm!”. L-au înduplecat și pe Elisei să meargă împreună cu ei. Trei zile și trei nopți l-au căutat pe Ilie și nu l-au găsit. Astfel au știut că a fost ridicat la cer. Acum, ascultați-mă cu luare-aminte: haideți să trimitem oameni prin toți munții Israelului, ca să vedem dacă nu cumva Isus a fost înălțat de vreun duh și aruncat pe-un munte! ". Tuturor le-a plăcut cuvântul acesta. Și au trimis oameni să scotocească munții din Israel. L-au căutat pe Isus, dar nu l-au găsit. În schimb, l-au găsit pe Iosif, în Arimateea, dar nimeni n-a îndrăznit să se apropie de el.

2. Și au trimis veste la bătrâni, la preoți și la leviți zicând: "Am scotocit toți munții din Israel și nu l-am găsit pe Isus. L-am găsit însă pe Iosif, în Arimateea". Când au auzit despre Iosif mai marii sinagogii, preoții și leviții s-au bucurat nespus și l-au slăvit pe Dumnezeu lui Israel. Apoi s-au adunat să vadă cum îl vor putea întâlni. Au luat o bucată de hârtie și i-au scris: "Pace ție! Știm că am greșit față de Dumnezeu și față de tine. Ne-am rugat însă lui Dumnezeu, ca să te învrednicească să te-ntorci lângă părinții și copiii tăi. Mult ne-am întristat când, descuind ușa, nu te-am găsit. Atunci ne-am dat seama că am luat o hotărâre greșită în privința ta. Domnul a avut grijă de tine. Tot El a înfrânt și hotărârea noastră împotriva ta, preacinstite părinte Iosif.

3. Apoi, mai marii sinagogii, preoții și leviții au adunat șapte prieteni ai lui Iosif din tot Israelul și le-au zis: "Fiți atenți, dacă primește scrisoarea și o citește, atunci să știți că vine cu voi; dacă însă n-o citește, înseamnă că este pornit rău împotriva noastră. Nu vă rămâne decât să-i dați salutul păcii și să vă întoarceți". După ce i-au binecuvântat pe cei șapte bărbați, i-au lăsat să plece. Iar aceștia au mers la Iosif, i s-au închinat și i-au zis: "Pace ție!". Iosif a răspuns: "Pace vouă și întreg poporului lui Israel!". Apoi i-au dat scrisoarea. Iosif a primit-o, a citit-o, a sărutat-o și l-a binecuvântat pe Dumnezeu spunând: "Binecuvântat ești, Doamne Dumnezeule, pentru că ai îndepărtat poporul lui Israel de la vărsare de sânge nevinovat. Binecuvântat fii, Doamne, pentru că ți-ai trimis îngerul să mă adăpostească sub aripile sale". După aceea a întins masa în cinstea prietenilor săi. Și ei au mâncat, au băut și au dormit acolo.

4. Dis-de-dimineată au mers și s-au închinat. După rugăciune Iosif a înhămat măgărița și a pornit împreună cu prietenii către sfânta cetate a Ierusalimului. Aici tot poporul i-a ieșit în întâmpinare strigând: "Intră în pace!". Iar el răspundea: "Pace vouă!". Și l-a îmbrățișat tot poporul. Oamenii s-au rugat împreună cu Iosif și se mirau grozav că-l văd la față. Nicodim l-a primit în casa lui și a făcut masă mare, unde i-a poftit pe Ana, pe Caiafa, pe bătrâni, pe preoți și pe leviți. Aceștia s-au bucurat foarte tare că au mâncat și au băut împreună cu Iosif. După ce au cântat și imnuri au plecat pe la casele lor. Iosif a rămas în casa lui Nicodim.

5. A doua zi era vineri. Dis-de-dimineată mai marii sinagogii, preoții și leviții au venit acasă la Nicodim. Acesta i-a primit zicându-le: "Pace vouă!". Și ei au răspuns: "Pace ție și lui Iosif, pace casei tale și casei lui Iosif!". Apoi au intrat. Sinedriul s-a așezat, iar Iosif se afla chiar la mijloc, între Ana și Caiafa. Nimeni nu îndrăznea să-i vorbească. Atunci a început Iosif: "De ce m-ați chemat?". Ei îi fac un semn din cap lui Nicodim, să-i răspundă el lui Iosif. Nicodim a deschis gura și i-a vorbit așa lui Iosif: "Știi că preacinstiții doctori, preoți și leviți vor să afle un anumit lucru de la tine". "Întrebați!" a zis Iosif. Atunci Ana și Caiafa au luat cartea Legii și l-au pus pe Iosif să jure zicând: "Laudă și slăvește pe Dumnezeu lui Israel! Când Achar a fost pus, de către profetul Isus, să jure, el nu și-a călcat jurământul făcut, ci a spus totul, fără să-i ascundă nimic. Așa să faci și tu!". Iosif a răspuns: "N-o să vă ascund nimic". Și aceia au zis: "Tare ne-am întristat când am auzit că ai cerut trupul lui Isus, că l-ai înfășurat într-un cearceaf curat și l-ai pus în mormânt. De aceea te-am pus la loc sigur, într-o casă fără ferestre. Ba

am mai încuiat și ușile, le-am pecetluit și am pus lângă ele paznici, să stea cu ochii-n patru. Însă a doua zi după sabat, când am descuiat ușa casei și nu te-am găsit, ne-am întristat foarte tare. Poporul Domnului nu și-a revenit din uimire până ieri. Acum spune-ne și tu ce s-a întâmplat!"

6. Și Iosif a prins să povestească: "Așadar voi m-ați încuiat vineri pe la ceasul al zecelea. Am rămas încuiat tot sabatul. La miezul nopții însă, pe când mă rugam, casa în care m-ați închis s-a ridicat, atârând de cele patru colțuri, și eu am văzut în fața ochilor un fel de fulger luminos. Înfricoșat m-am trântit la pământ. Dar cineva m-a luat de mână și m-a tras din locul unde leșinasem. Cu o boare umedă m-a stropit din creștet până-n tălpi. Am simțit o mireasmă de mir. După ce mi-a șters obrazul, acela m-a sărutat și mi-a zis: „Nu te teme, Iosif! Deschide ochii și privește către cel care-ți vorbește!”. Și deschizându-mi ochii l-am văzut pe Isus. Dar fiindcă eram zguduit de spaimă, socoteam că-i doar o nălucire. Pe loc am început să spun poruncile. Acela însă le spunea împreună cu mine. Știți bine că, dacă o nălucă se întâlnește cu cineva care spune poruncile, o ia la fugă. Eu, văzând că recita împreună cu mine, i-am vorbit: „Rabi Ilie!”. El însă, mi-a zis: „Nu sunt Ilie”. „Dar cine ești, Doamne?” am întrebat. Mi-a răspuns: „Eu sunt Isus, al cărui trup l-ai cerut de la Pilat. Pe mine m-ai înfășurat într-un cearceaf curat, mie mi-ai pus sudariumul peste față, pe mine m-ai așezat în peștera ta săpată de curând și-ai răsturnat o piatră la intrare”. Atunci eu i-am zis: „Arată-mi locul unde te-am așezat!”. Iar el m-a dus și mi-a arătat locul unde îl așezasem. Giulgiul și sudariumul rămăseseră acolo. Așa am știut că era Isus. Apoi, luându-mă de mână m-a lăsat chiar în mijlocul casei mele, cu toate că ușile erau încuiate. M-a însoțit până lângă pat și mi-a zis: „Pace ție!”. Apoi m-a sărutat și iar mi-a zis: „Să nu ieși din casă patruzeci de zile! Iată, eu mă duc acum la frații mei, în Galileea”.

XVI

1. Când au auzit mai marii sinagogii, preoții și leviții aceste lucruri din gura lui Iosif au căzut la pământ și n-au mâncat până la ceasul al nouălea. Atunci Nicodim și Iosif i-au îmbărbătat pe Ana, pe Caiafa și pe toți ceilalți preoți și leviți zicându-le: "Ridicați-vă în picioare! Întăriți-vă sufletele, căci mâine este sabatul Domnului". Și ei s-au ridicat și s-au rugat lui Dumnezeu. Apoi au mâncat, au băut și s-au dus pe la casele lor.

2. Sâmbătă, doctorii, preoții și leviții s-au adunat și se tot întrebau: "Ce mânie s-a abătut asupra noastră? Doar cunoaștem și pe tatăl și pe mama aceluia!". Atunci învățatul Levi zice: "Da, știu că părinții lui sunt oameni cu frica lui Dumnezeu. Nu-și calcă niciodată făgăduielile și aduc zeciuală de trei ori pe an. Când s-a născut Isus părinții l-au adus chiar aici, în lăcașul acesta și au oferit lui Dumnezeu jertfe și arderi de tot. Iar marele învățător Simeon l-a luat în brațe și a zis: „Acum slobozește în pace pe robul tău, Stăpâne, după cum ai făgăduit, căci ochii mei văzură mântuirea ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor; lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului tău, Israel”. Apoi Simeon i-a binecuvântat și pe părinți și a zis Mariei: „Îți dau veste bună despre copilul acesta!”. Iar Maria a întrebat: „Cu adevărat, Stăpâne?”. „Cu

adevărat” a răspuns Simeon. „Iată, Acesta este pus spre căderea și ridicarea multora din Israel și spre a fi semn de contrazicere. Chiar prin sufletul tău va trece sabie, ca să se descopere gândurile multor inimi”.

3. Atunci iudeii îl întreabă pe învățatul Levi: "De unde știi aceste lucruri?". Levi răspunde: "Doar însuși Simeon m-a învățat Legea". Cei din sinedriu zic: "Vrem să-l vedem pe tatăl tău". Și îndată trimit după tatăl său. Acesta, după ce a fost întrebat, a răspuns: "De ce nu l-ați crezut pe fiul meu? Da, însuși fericitul și dreptul Simeon l-a învățat Legea". Sinedriul întreabă: "Rabi Levi, spui adevărul?". "Numai adevărul" a răspuns Levi. Atunci mai marii sinagogii, preoții și leviții se vorbiră între ei: "Haideți să trimitem în Galileea după cei trei bărbați, care au venit și ne-au povestit cum învăța și cum a fost ridicat la cer Isus, ca să ne spună cum anume a fost ridicat". Cuvântul acesta a plăcut tuturor. Și au trimis pe cei trei bărbați, care-i însoțiseră pe rabini la întoarcerea lor în Galileea, cu următorul îndemn: "Spuneți așa rabinilor Ada, Finea și Agheu: „Pace vouă și tuturor celor ce sunt cu voi! Fiindcă în sinedriu s-au iscat multe certuri, vă rugăm să veniți degrabă în sfânta cetate a Ierusalimului!”".

4. Și au plecat bărbații spre Galileea și i-au găsit pe cei trei cercetând Legea. După ce și-au dat sărutul păcii, galileenii au zis către nou-sosiți: "Pace întregului Israel!". Iar aceia au răspuns: "Pace vouă!". Și galileenii au întrebat: "De ce-ați venit?". Trimișii au răspuns: "Sinedriul vă cheamă în sfânta cetate a Ierusalimului". Când au auzit cei trei rabini că sunt chemați de sinedriu, s-au rugat lui Dumnezeu, s-au așezat la masă împreună cu oaspeții, au mâncat, au băut, apoi s-au ridicat și au pornit cu pace la Ierusalim.

5. Sinedriul s-a întrunit a doua zi în sinagogă și i-au întrebat: "L-ați văzut într-adevăr pe Isus vorbindu-le celor unsprezece discipoli pe muntele Mamilch și după aceea fiind ridicat la cer?". Cei trei au răspuns: "Am spus ce-am văzut - că a fost ridicat la cer".

6. Atunci Ana a zis: "Despărțiți-i și să vedem dacă mărturisesc la fel! ". Și i-au despărțit pe toți trei. Mai întâi îl cheamă pe Ada și-i zic: "Rabi, cum ai văzut că s-a înălțat Isus la cer?". Ada răspunde: "Isus stătea pe muntele Mamilch și le vorbea discipolilor. Dintr-o dată am văzut un nor care și-a lăsat umbra peste ei. Apoi norul l-a ridicat pe Isus la cer, în vreme ce discipolii zăceau întinși cu fețele la pământ". Îl cheamă, și pe Finea, preotul, și-l întreabă: "Cum ai văzut că s-a înălțat Isus la cer?". Și Finea a răspuns la fel. La urmă l-au întrebat și pe Agheu, care le-a spus același lucru. Atunci sinedriul a zis: "Legea lui Moise conține următorul verset: Orice pricină va fi dovedită prin spusa a doi sau trei martori". Iar Buthem, învățătorul, zice: "Stă scris în Lege: Și a umblat Enoh cu Dumnezeu și apoi nu s-a mai aflat, pentru că l-a luat Dumnezeu. Învățătorul Iair a zis și el: "La fel am auzit și despre moartea lui Moise, dar pe el nu l-am văzut. Stă scris în Legea Domnului: Și a murit Moise după cuvântul Domnului, dar nimeni nu-i cunoaște mormântul până în ziua de azi". Rabi Levi a zis: "Ce înseamnă spusele lui Simeon când l-a văzut pe Isus: Iată, Acesta este rânduit spre prăbușirea și spre ridicarea multora în Israel și va fi semn de contrazicere?". Rabi Isaac a zis: "Stă scris în Lege: Iată, Eu trimit

pe îngerul Meu înaintea feței tale, care să te călăuzească și să te țină pe calea cea bună, pentru că numele Meu se află în ea".

7. Dar Ana și Caiafa au zis: "Bine ați citat cele scrise în Legea lui Moise, și anume că nimeni n-a văzut moartea lui Enoh și nimeni n-a spus nimic despre moartea lui Moise. Despre Isus însă știm că a vorbit cu Pilat. Am văzut că a primit pumni și scuipături în obraz; am văzut că soldații i-au pus pe cap o coroană de spini; am văzut că a fost biciuit; am văzut că a fost condamnat de Pilat și apoi răstignit pe muntele Căpățânei împreună cu doi răufăcători; am văzut că a băut oțet amestecat cu fiere și că soldatul Longinos i-a străpuns coasta cu o suliță; știm că Iosif, cinstitul nostru părinte, i-a cerut trupul și că a înviat, după cum se zice și după cum afirmă și cei trei învățători; știm că a fost ridicat la cer și că rabi Levi a dat mărturie despre cele spuse odinioară de rabi Simeon și anume: Iată, Acesta este pus spre căderea și ridicarea multora din Israel și spre a fi semn de contrazicere". Și au zis toți învățătorii Legii întregului popor al lui Israel: "Dacă minunea aceasta vine de la Domnul, știi, casă a lui Israel, că stă scris: Blestemat înaintea Domnului este cel spânzurat pe lemn!"; și iarăși, că: "Zei care n-au făcut cerul și pământul vor pieri". Și au zis preoții și leviții unii către alții: "Dacă amintirea lui va dura până la Sommos, cel numit și Iobel, să știți că va stăpâni în veci și-și va ridica un popor nou". Atunci mai marii sinagogii, preoții și leviții au vorbit întregului popor al lui Israel: "Blestemat să fie cel ce se va închina unui obiect făcut de mână omenească; blestemat cel ce se va închina creaturii, așezând-o pe aceasta alături de Creator!". Și întreg poporul a răspuns: "Amin! Amin!".

8. Apoi întreg poporul a înălțat un imn către Domnul zicând: "Binecuvântat fie Domnul care a dăruit odihnă poporului lui Israel, precum făgăduise; căci n-a căzut în deșert nici unul din cuvintele bune pe care i le-a zis lui robului Său, Moise. Fie Domnul nostru și cu noi așa cum era cu părinții noștri! Să nu ne părăsească ci să fie alături de noi, ca să ne aplecăm inimile către El, să urmăm toate cărările Sale și să păzim poruncile și sfaturile chibzuite pe care le-a lăsat părinților noștri! În ziua aceea Domnul va împărăți peste tot pământul: un singur Domn și un singur nume al Său, Domn-Impărat al nostru. El ne va mântui. Doamne, nu mai este unul asemenea ie! Mare ești, Doamne, și mare este numele Tău! Vindecă-ne, Doamne, cu puterea Ta și vom fi vindecați! Mântuiește-ne, Doamne, și vom fi mântuiți! Căci suntem parte și moștenire a Ta. Nu-și va părăsi Domnul poporul, fiindcă mare este numele Său și fiindcă a început să facă din noi poporul Său".

Și după ce au cântat imnul, au plecat cu toții la casele lor, slăvind pe Dumnezeu, căci a Lui este slava în vecii vecilor. Amin.

Coborârea lui Cristos în iad (versiunea greacă)

I (XVII)

1. Și zice Iosif: "De ce vă mirați că a înviat Isus? Nu aceasta trebuie să ne mire, ci faptul că n-a înviat singur. Căci împreună cu el au înviat o mulțime de morți, care s-au arătat în Ierusalim. Și dacă pe alții nu-i știți, măcar pe Simeon, cel ce l-a primit în brațe pe Isus, și pe cei doi fii ai săi, înviați și ei, trebuie să-i știți. Doar noi înșine i-am îngropat cu puțină vreme în urmă. Iată, acum mormintele lor sunt deschise și goale, iar ei, înviați, trăiesc în Arimateea". Atunci am trimis câțiva oameni de încredere, care au găsit mormintele aceluia deschise și goale. Iosif grăiește iarăși: "Să mergem în Arimateea și-i vom găsi!".

2. Atunci se ridicară arhierii, Ana și Caiafa, și Iosif, și Nicodim, și Gamaliel și alții cu ei și merseră în Arimateea, unde cu adevărat îi găsiră pe cei despre care vorbea Iosif. Făcură o rugăciune și se îmbrățișară. Apoi se întoarseră la Ierusalim împreună cu aceia și-i duseră în sinagogă. După ce au zăvorât ușile, au așezat în mijlocul sinagogii Vechiul Testament, al iudeilor, iar arhierii au zis către ei: „Jurați pe Dumnezeul lui Israel și pe Adonai că veți spune adevărul adevărat despre cum ați înviat și despre Cel ce v-a înviat din morți!".

3. Auzind acestea, înviații își făcură semnul crucii pe față și răspunseră arhierilor: "Dați-ne hârtie, toc și cerneală!". Și îndată li s-au adus acestea. Apoi așezându-se au scris după cum urmează.

II (XVIII)

1. „Doamne Isuse Cristoase, învierea și viața lumii, dă-ne nouă har, ca să putem povesti despre învierea Ta și despre minunile pe care le-ai săvârșit în iad. Așadar noi ne aflăm în iad, împreună cu toți cei adormiți de la începutul veacurilor. Și pe la miez de noapte se ridică în bezna aceea o lumină ca a soarelui și străluci. Toți ne-am luminat dintr-o dată și ne-am văzut unii pe alții. Atunci, adunându-se laolaltă părintele nostru Avraam, patriarhii și profeții și umplându-se de bucurie, au grăit așa: "Lumina aceasta vine de la un mare luminător". Iar profetul Isaia zise: "Lumina aceasta vine de la Tatăl și de la Fiul și de la Sfântul Duh. Despre ea am profețit pe când trăiam, zicând: „Pământ al Zabulonului și ținutul lui Neftali, poporul care locuia în întuneric va vedea lumină mare”".

2. Apoi apără în mijlocul lor un pustnic, iar patriarhii îl întrebară: "Tu cine ești?". El răspunse: "Eu sunt Ioan, ultimul profet, care am îndreptat căile Fiului lui Dumnezeu și am propovăduit oamenilor pocăința spre iertarea păcatelor. Când Fiul lui Dumnezeu a venit la mine, eu l-am zărit de departe și am zis poporului: „Iată mielul lui Dumnezeu, care ia păcatul lumii”. Apoi l-am botezat cu mâna mea în râul Iordan și am văzut Duhul Sfânt pogorându-se asupra Lui în chip de porumbiță. Și am auzit glasul lui Dumnezeu Tatăl zicând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, întru Care am binevoit”. De aceea m-a trimis și la voi, ca să vă dau de știre cum că Fiul Unul născut al lui Dumnezeu va veni și aici. Și cine va crede într-însul se va mântui, iar cine nu va crede într-însul va fi osândit.

Tuturora vă zic: cum îl veți vedea, să vă închinați Lui, căci aceasta este singura împrejurare în care vă puteți pocăi de închinările voastre la idoli - pe când trăiați în lumea deșertăciunilor și de păcatele săvârșite. Nu veți putea face asta în nici o altă împrejurare".

III (XIX)

Auzind Adam - cel întâi creat, protopărintele - cum îi învăța Ioan pe cei din iad, zise către fiul său, Seth: "Fiule, vreau să spui strămoșilor neamului omenesc și profeților unde te-am trimis atunci când tânjeam să mor!". Seth începu: "Profeți și patriarhi, ascultați așadar. Când tatălui meu, Adam, cel întâi creat, i-a venit sorocul să moară, m-a trimis lângă poarta raiului cu rugăciune către Dumnezeu, ca să-mi îngăduie să merg, călăuzit de-un înger, la copacul milei și să iau de acolo untdelemn cu care, ungându-mi părintele, să-l scol din boală. Și am făcut întocmai. După ce m-am rugat, îngerul îmi spune: „Ce cauți, Seth: untdelemnul care vindecă pe cei bolnavi, sau copacul care zămislește untdelemnul acela, pentru boala tatălui tău!? Așa ceva nu poți găsi acum. Mergi dar și spune părintelui tău că după ce se vor împlini cinci sute cincizeci de ani de la facerea lumii, Fiul lui Dumnezeu, Unul născut, va veni pe pământ, întrupându-se, și Acela îl va unge cu untdelemnul milei și-l va scula; îl va spăla - pe el împreună cu toți cei din seminția lui - în apă și Duh Sfânt și atunci va fi tămăduit de boală. Acum însă nu se poate face nimic”.

Auzind povestea patriarhii și profeții au fost cuprinși de bucurie mare.

IV (XX)

1. Pe când toți stăteau laolaltă și se bucurau, apără Satana, moștenitorul beznei, și zise către Iad: "Ascultă ce-ți spun, căpcăunule nesătul! Ai auzit de unul Isus din neamul iudeilor care se dă drept Fiu al lui Dumnezeu? Pe acesta - căci era numai un om - iudeii l-au răstignit prin lucrăturile mele. Tocmai a murit, așa că pregătește-te să-l închidem aici. Știu bine că nu-i decât un om, fiindcă l-am auzit spunând: „Trist este sufletul meu până la moarte!”. Multe rele mi-a mai făcut pe când trăia în lumea de deasupra, laolaltă cu muritorii! Oriunde întâlnea vreun slujitor de-al meu nu-l lăsa în pace și pe toți cei pe care eu îi făcusem betegi, orbi, șchiopi, leproși sau altcumva, el îi tămăduia cu un singur cuvânt. Și tot așa, pe mulți i-am pregătit de-ngropăciune, iar El, numai prin cuvânt, i-a readus la viață". Răspunde Iadul: "Să aibă o putere atât de mare, încât să facă tot ce-mi spui numai prin cuvânt? Or, dacă-i așa, cum de ai cutezat să-i stai împotriva? Mie îmi pare că nimeni nu se poate pune cu unul ca acesta. L-ai auzit - spui tu cum se temea de moarte. Dar El a vorbit așa în batjocură și pentru că vrea să pună mâna pe tine. Vai de tine ce te-așteaptă pe veci!". Satana zice: "Cum, căpcăunule nesătul, te-ai înspăimântat așa de tare auzind de vrăjmașul nostru, al amândurora!? Mie, unuia, nu mi-e deloc frică de El; ba chiar i-am ațâțat pe iudei să-L răstignească și să-i dea de băut oțet cu fiere. Așadar fii gata să-l înhați atunci când va veni!".

2. Iadul a răspuns: "Moștenitor al beznei, fiu al pierzaniei, diavole, abia mi-ai povestit

cum pe mulți dintre cei pe care tu i-ai pregătit de-ngropăciune Acela i-a readus la viață numai prin cuvânt! Dacă pe alții i-a slobozit din morminte, cum și de unde găsi-vom noi puterea să-L ținem pe El însuși!? Cu puțin timp în urmă am înghițit un mort care se numea Lazăr, dar îndată Unul dintre cei vii l-a smuls din pânțelele meu cu putere, numai printr-un cuvânt. Socot că a fost chiar Acela despre care mi-ai vorbit. Dacă-L vom primi aici mi-e teamă să n-o pășim și cu ceilalți. Privește, toți cei pe care i-am înghițit de la-nceputul veacurilor au prins să se vânzolească atât de tare, încât mă doare pânțelele. Iar slobozirea lui Lazăr nu-mi pare deloc un semn bun. Căci a zburat din mine ca un vultur, nu ca un mort, așa de repede l-a tras pământul afară. De aceea mă jur pe toate uneltirile noastre, nu-L primi aici! Eu, unul, cred că vrea să intre pentru a izbăvi păcatele morților. Și-ți zic, pe întunericul nostru, dacă-L aduci aici înăuntru, nu voi mai rămâne cu nici un mort!".

V (XXI)

1. Pe când Satana și Iadul vorbeau între ei, s-a auzit un glas puternic ca un tunet: "Ridicați, căpetenii, porțile voastre, ridicați-vă, porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei!". Auzind, Iadul îi zice Satanei: "Ieși, dacă te încumeți, și stai împotriva Acestuia!". Și Satana ieși. Apoi Iadul poruncește slugilor sale: "Întăriți bine ușile de aramă și drugii de fier, păziți zăvoarele și fiți peste tot cu ochii în patru! Dacă Acela apucă să intre aici, va fi vai de noi!".

2. Auzind acestea strămoșii au început să se răstească la dânsul, zicându-i cu îndrăzneală: "Deschide, căpcăunule nesătul, ca să intre Împăratul slavei!". Profetul David: "Orbule, nu știi că încă pe vremea când trăiam în lume am prorocit despre glasul acesta zicând: „Ridicați, căpetenii, porțile voastre, ridicați-vă, porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei”!?”. Isaia: "Eu, învățat de Duhul Sfânt, am scris: „Din stăpânirea locuinței morților îi voi izbăvi și de moarte îi voi mântui. Unde este, moarte, biruința ta?”.

3. Și iarăși a strigat: "Ridicați-vă porți!". Dar Iadul, auzindu-L pentru a doua oară, prefăcându-se că nu știe, întrebă: "Cine este acest Împărat al slavei?". Atunci grăiră îngerii Domnului: "Domnul cel tare și puternic, Domnul cel tare în război". Și o dată cu vorbele îngerilor porțile de aramă se sfărâmară, drugii de fier se făcură zob și toți morții fură sloboziți din legături - noi, de asemenea. Și cum intră Împăratul slavei - cu înfățișare omenească - tot întunericul Iadului se luminează.

VI (XXII)

1. Iadul strigă cu grăbire: "Am fost biruiți, vai de noi! Dar cine ești Tu, atât de curajos și de puternic? Cine ești Tu, care intri aici fără nici un păcat? Cel ce pare mic, dar face lucruri mari, smerit și înălțat, sclav și stăpân, ostaș și Împărat, Cel ce stăpânește peste vii și morți!? Ai fost spânzurat pe cruce și pus în mormânt, dar Te-ai slobozit și ai sfărâmat toată puterea noastră. Tu ești Isus, Cel despre care ne povestea arhisatrapul Satana cum că prin cruce și prin moarte vei moșteni întreaga lume".

2. Atunci Împăratul slavei îl apucă de creștet pe arhisatrapul Satana și încredințându-l îngerilor Săi zise: "Legăți-i mâinile, picioarele, gura și grumazul cu lanțuri de fier". Apoi îl dădu Iadului zicând: "Ia-l și păzește-l cu strășnicie până la a doua mea venire!".

VII (XXIII)

1. Luându-l pe Satana, Iadul îi zise: "Belzebut, moștenitor al focului și al pierzaniei, dușman al sfinților, pentru ce a trebuit să pui la cale răstignirea Împăratului slavei, ca să vină aici și să ne despoaie!? Întoarce-te și vezi - n-a mai rămas nici un mort în pânțelele meu! Tot ce-ai câștigat prin lemnul cunoașterii ai pierdut prin lemnul crucii. Și toată bucuria ta s-a preschimbat în jale! Căci vrând să omori pe Împăratul slavei, te-ai omorât pe tine însuși. Și fiindcă mi te-a dat să te păzesc cu strășnicie o să aflî, din experiență, cât de rău pot fi! O, căpetenia dracilor, început al morții, rădăcină a păcatului, răutate a răutății! Ce rău găsit-ai în Isus de i-ai pus la cale moartea? Cum ai cutezat să faci o asemenea fărădelege!? Cum ți-a trecut prin cap să cobori în beznă un om ca acesta, care te-a despuiat de toți morții adunați de la începutul veacurilor!?"

VIII (XXIV)

1. Pe când Iadul îl muștrulua așa pe Satana, Împăratul slavei își întinse mâna dreaptă și, apucând cu putere, îl ridică pe întâiul părinte, Adam. Apoi se întoarse către ceilalți și zise: "Veniți cu Mine toți cei care ați murit din pricina lemnului atins de acesta! Iată, Eu vă ridic pe toți din moarte prin lemnul crucii". Și îi scoase afară. Întâiul părinte, Adam, plin de bucurie, prinse a grăi: "Mulțumesc, Doamne, mărinimiei Tale, căci m-a scos afară din Iadul cel adânc". La fel grăiră toți profeții și sfinții: "Mulțumim, ție, Cristoase, Mântuitorul lumii, căci ne-ai scos viața din putreziciune!".

2. Și după ce au rostit ei vorbele acestea, Mântuitorul l-a binecuvântat pe Adam cu semnul crucii pe frunte. Făcu întocmai cu patriarhii, cu profeții, cu martirii și cu toți strămoșii. Apoi îi luă și-i scoase afară din Iad. El mergea înainte, iar sfinții părinți veneau pe urma Lui cântând așa: "Binecuvântat cel ce vine întru numele Domnului, Aleluia! Lui se cuvine slava tuturor sfinților!".

IX (XXV)

În drum către rai Isus îl ținea de mână pe Adam. O dată ajuns îi încredință pe toți - pe Adam și pe drepti - arhanghelului Mihail. Dar la intrarea în rai se pomeniră față în față cu doi bătrâni; și sfinții părinți îi întrebară: "Cine sunteți voi, care n-ați cunoscut moartea și n-ați coborât în Iad, ci trăiți în rai cu trupurile și cu sufletele!?". Unul dintre ei răspunse: "Eu sunt Enoh, care am fost drag lui Dumnezeu și Dumnezeu m-a mutat aici, iar acesta este Ilie, thesbitul. Amândoi vom trăi - cu trupuri și cu suflete - până la plinirea vremii; atunci vom fi trimiși de Dumnezeu să stăm împotriva Anticristului și să fim omorâți de el. Iar după trei zile vom învia și vom fi duși pe nori să-l întâlnim pe Domnul".

X (XXVI)

Pe când vorbeau ei așa s-a apropiat un alt bărbat, mai necioplit, și cărând pe umeri o cruce. Sfinții părinți l-au întrebat: "Cine ești tu, cu înfățișarea asta de tâlhar, și de ce cari pe umeri o cruce?". Acela a răspuns: "Într-adevăr, cum ați spus, eu eram tâlhar și hoț în lume. De aceea iudeii, după ce m-au prins, m-au osândit la moarte pe cruce împreună cu Domnul nostru Ișus Cristos. Văzând minunile pe care le-a făcut răstignit, am crezut într-Însul. Am strigat către El și am zis: „Doamne, să nu mă uiți când vei împărăți!”. Și îndată El mi-a zis: „Amin! Amin! Chiar astăzi, îți zic ție, vei fi cu mine în rai!”. Și purtându-mi crucea am ajuns la rai, unde l-am găsit pe arhanghelul Mihail și i-am zis: „Domnul nostru Isus Cristos, răstignitul, m-a trimis aici. Du-mă așadar până la poarta Edenului”. Când a văzut semnul crucii, sabia de foc mi-a deschis și eu am intrat. Apoi arhanghelul mi-a zis: „Mai așteaptă puțin, căci îndată trebuie să sosească și Adam, întâiul părinte al neamului omenesc împreună cu câțiva drepti. Veți intra odată”. Și cum v-am zărit am venit să vă întâmpin”.

Auzind acestea sfinții au strigat într-un singur glas, tunător: "Mare este Domnul nostru și mare puterea Lui".

XI (XXVII)

Toate acestea le-am văzut și auzit noi, amândoi frații, care am fost aleși și trimiși de arhanghelul Mihail să vestim învierea Domnului după ce ne vom fi botezat în apa Iordanului. Și am mers și ne-am botezat împreună cu alți morți înviați. Apoi am venit la Ierusalim și am petrecut Paștele Învierii. Acum însă nu mai putem adăsta. Trebuie să plecăm. Iubirea lui Dumnezeu Tatăl, harul Domnului nostru Isus Cristos și împărtășirea Duhului Sfânt să fie cu voi toți!

După ce au scris acestea și au pecetluit cărțile, au dat una arhierilor și pe cealaltă lui Iosif și lui Nicodim. Iar ei s-au făcut dintr-o dată nevăzuți în slava Domnului nostru Isus Cristos.

APENDICE

Coborârea lui Cristos în iad (versiunea latină B)

I

1. Atunci rabinii Addas, Finees și Egias, trei bărbați care au venit din Galileea mărturisind că-l văzuseră pe Isus ridicat la ceruri, au ieșit dintre căpeteniile iudeilor și au vorbit așa înaintea preoților și leviților prezenți la adunare: "Cinstiți stăpâni, pe când veneam noi din Galileea și ne îndreptam spre Iordan, iată, ne iese în cale o mare mulțime de oameni în veșminte albe, oameni care muriseră de demult. Între ei i-am recunoscut pe Carinus și pe Leucius. După ce ne-am îmbrățișat, căci am fost prieteni

foarte apropiați, i-am întrebat: „Spuneți-ne, fraților și prietenilor, ce-i cu aceste suflete și trupuri ale voastre? Cine sunt cei cu care călătoriți și cum de mai viețuiți trupește cu toate că ați murit de-atâta vreme?”.

2. Ei au răspuns: „Am înviat cu Isus Cristos din iad. El însuși ne-a scos afară dintre morți. Prin El, să știți, au fost sfărâmate porțile morții și ale întinericului, iar sufletele dreptilor au fost răscumpărate de acolo și s-au suit împreună cu Domnul Cristos la ceruri. Noi, tot de la El am căpătat dezlegare să umblăm un timp pe malurile Iordanului și prin munți. Nu avem însă voie să ne arătăm oricui și să vorbim cu toți, ci doar cu cei care-i sunt Lui pe plac. Chiar acum noi n-am fi putut să vă vorbim și nici să ne arătăm vouă fără îngăduința Duhului Sfânt”.

3. Când a auzit, întreaga adunare s-a umplut de spaimă. Toți se întrebau dacă într-adevăr așa se petrecuseră faptele înfățișate de cei trei galileeni. Atunci Ana și Caiafa au zis: "Îndată se vor lumina toate câte le-au spus aceștia, de la început și până la sfârșit; căci dacă ar fi adevărat că Leucius și Carinus sunt vii în trupurile lor și dacă îi putem vedea cu ochii noștri, atunci toate câte s-au povestit aici trebuie crezute fără nici o îndoială. Când îi vom întâlni, ei ne vor încredința de toate. Dacă nu, să știți că-i numai o scorneală".

4. Îndată s-a întrunit sfatul. Au hotărât să aleagă vreo câțiva bărbați potriviți, cu frică de Dumnezeu, care știau când muriseră cei doi, cât și locul unde fuseseră îngropați, ca să cerceteze îndeaproape dacă cele auzite nu erau minciuni. Așadar au mers acolo cincisprezece bărbați care au fost de față când cei doi și-au dat sufletul, care stătuseră cu picioarele lor pe locul unde au fost îngropați și le cunoșteau mormintele foarte bine. Sosind au găsit mormintele deschise (și nu numai pe ale lor, dar încă multe altele) și nici urmă de oase ori de cenușă. S-au întors în mare grabă și au povestit ce-au văzut.

5. Atunci s-a cutremurat toată sinagoga și fiecare a început să se întrebe: "Ce-i de făcut?". Ana și Caiafa au zis: "Să le dăm de urmă și să trimitem după ei pe cei mai de seamă dintre noi. Aceștia să le ceară și să-i roage stăruitor să vină până aici". Și au trimis după ei pe Nicodim, pe Iosif și pe cei trei rabini galileeni care-i văzuseră, ca să-i roage să binevoiască a veni în fața adunării. Iar ei, ducându-se, au scotocit întreg ținutul Iordanului precum și munții dimprejur. Cum nu găsiră pe nimeni aveau de gând să se întoarcă.

6. Când, dintr-o dată, de pe muntele Amelech le-a apărut în față o uriașă mulțime de oameni, aproape douăzeci de mii, care înviaseră o dată cu Domnul. Și cu toate că recunoscără pe mulți dintre ei, nu le-au putut vorbi din pricina spaimei și a viziunii îngerești. Așa că s-au ținut departe, mulțumindu-se doar să-i privească și să-i asculte cum cântau din mers: "Domnul a înviat din morți precum a zis. Să ne bucurăm și să ne veselim, căci El domnește în veci!". Cuprinși de uimire și de spaimă sacră, trimișii au căzut cu fața la pământ. Cei din mulțime i-au sfătuit să-i caute pe Carinus și pe Leucius la casele lor.

7. Și după ce s-au sculat de jos au pornit spre casele acelora. I-au găsit în rugăciune. Au intrat și i-au salutat plecându-se până la pământ. Apoi s-au îndreptat și au prins a vorbi: "Prietenii ai lui Dumnezeu, toți iudeii ne-au trimis la voi, căci li s-a spus că ați fost înviați din morți. Așadar vă roagă cu mare stăruință să veniți și să ne povestiți și nouă minunile săvârșite de Domnul chiar în ținuturile și în zilele noastre". Cei doi s-au ridicat îndată, la porunca Domnului, s-au dus împreună cu trimișii iudeilor și au intrat în sinagogă. Iar toată mulțimea iudeilor și preoții le-au pus în mâini cărțile Legii și i-au îndemnat să jure pe Elohim și pe Adonai, pe Lege și pe Profeti zicându-le: "Să ne spuneți cum ați fost înviați din morți și ce minuni s-au petrecut în zilele noastre, despre care noi n-am auzit să se mai fi petrecut vreodată. Iată, de spaimă am înlemnit și ni s-au uscat oasele trupului, pământul se cutremură sub tălpile noastre, fiindcă toți am hotărât atunci să vărsăm sânge drept și sfânt".

8. Atunci Carinus și Leucius au cerut prin semne un sul de hârtie și cerneală. Au făcut așa pentru că Duhul Sfânt nu le-a îngăduit să vorbească. După ce li s-a dat câte o bucată de hârtie, au fost închiși în două încăperi separate. Ei și-au făcut cu degetele semnul crucii și au început să scrie. Iar când au isprăvit au strigat, fiecare din chilia lui, "Amin!" aproape într-un singur glas. Apoi s-au ridicat de la masă, Carinus a dat manuscrisul său lui Ana, Leucius, pe al său, lui Caiafa, și-au luat rămas bun, au ieșit din sinagogă și s-au întors la mormintele lor.

9. Ana și Caiafa au desfășurat cele două suluri și au început să le citească pe furiș. Poporul însă, aflând, s-a înfuriat și a strigat: "Citiți-le pe față, înaintea noastră! Și după ce le veți citi până la capăt noi le vom păstra, pentru ca adevărul lui Dumnezeu să nu fie preschimbat în minciună de mincinoșii ori nelegiuții cuprinși de orbire". Însăpăimântați, Ana și Caiafa au încredințat sulurile scrise celor trei rabini: Addas, Finees și Egias, care veniseră din Galileea cu vestea că Isus a fost ridicat la cer. Aceștia se bucurau de încrederea tuturor iudeilor. Și au fost îndemnați să citească cu glas tare cele scrise. Iar ei au citit următorul text:

II

1. „Doamne Isuse Cristoase, Fiul lui Dumnezeu Cel viu, îngăduie robului Tău Carinus să povestească minunile pe care le-ai săvârșit în iad.

Pe când ne aflam noi în întunericul și umbra morții, închiși în iad, iată că dintr-o dată a țâșnit peste noi o lumină mare, de s-au cutremurat și iadul și porțile morții. Apoi s-a auzit glasul Fiului Tatălui Preaînalt, ca un tunet grozav, strigând cu putere: "Căpetenii, ridicați-vă porțile! Ridicați-vă porțile veșnice! Căci va intra împăratul slavei, Domnul Cristos".

2. Atunci apără Satana, căpetenia morții, fugind înspăimântat, și le porunci slujitorilor săi: "Grăbiți-vă și zăvorâți porțile cu drugi de fier, luptați-vă aprig și împotriviți-vă cât puteți, ca să nu fim legați noi până la urmă cu lanțurile pe care acum le ținem pentru alții". Într-o clipă nelegiuții se puseră-n mișcare: începură să închidă porțile cu zăvoare

și drugi de fier, să se înarmeze cu tot ce-aveau la îndemână și să urle cu glas rău și înspăimântător.

III

1. Atunci Satana zise Iadului: "Pregătește-te să-l primești pe cel pe care am să ți-l aduc". Iadul a răspuns: "Dar glasul acesta a fost chiar al Fiului Tatălui Preaînalt; căci, iată, pământul și toate sălașurile de sub el s-au cutremurat; cred că deja ne-am deschis, și eu, și lanțurile mele. Te conjur Satana, capul tuturor răilor, pe puterile mele și ale tale, să nu-l aduci, pentru ca nu cumva, dorind să-l prindem, să cădem noi prinși în mâinile lui. Căci dacă numai auzindu-i glasul atât de strașnic mi s-a scurs toată vloga, îți dai seama ce ni se va întâmpla când el însuși va veni aici!?"

2. Satana, căpetenia morții, i-a răspuns: "De ce te vaiți? Nu-ți fie teamă, vechi prieten întru cele rele, căci eu i-am ațâțat deja pe iudei împotriva aceluia și-am pus la cale să fie bătut cu pumnii și trădat de unul dintre ucenici. În plus îi e o frică teribilă de moarte, căci numai de

frică a putut zice: „Trist este sufletul meu până la moarte”. La moarte l-am și dus; iată, acum stă spânzurat pe-o cruce".

3. Iadul zice: "Dacă acesta este Cel care printr-un singur cuvânt puternic de-al său l-a făcut pe Lazăr să-și ia zborul ca un vultur din pânțelele meu atunci înseamnă că nu-i un om ca toți oamenii, ci însuși Dumnezeu în toată slava. Te rog, nu-l aduce la mine". Satana însă răspunde: "Tu pregătește-te și n-ai teamă, căci acela deja stă spânzurat pe cruce. Eu nu mai pot schimba nimic". Atunci Iadul a vorbit Satanei: "Dacă nu mai poți schimba nimic, ia seama, și se-apropie sfârșitul! Eu unul voi rămâne zdrobit și umilit; tu însă vei fi schingiuit groaznic sub porunca mea".

IV

1. Dreptii lui Dumnezeu auzeau cum se ceartă Satana cu Iadul. Cei care nu se cunoșteau deloc începeau încetul cu încetul să se recunoască. Atunci părintele nostru, dreptul Adam, l-a întâmpinat pe Satana: "Căpetenie a morții, de ce tremuri cuprins de frică? Iată, va veni Domnul și-ți va năruie toate plăsmuirile. Tu însuși vei fi prins și încătușat pe vecie".

2. Când au auzit cât de răspicat i-a vorbit Satanei părintele nostru Adam, toți dreptii s-au bucurat și s-au întărit în sufletul lor; apoi au alergat și s-au strâns în jurul Protopărintelui. Acesta nu-și mai putea reveni din uimire văzând ce mulțime nesfârșită fusese zămislită și adusă pe lume din coapsa lui. Și după ce-i îmbrățișă lăcrimând amarnic pe cei de lângă dânsul, grăi către fiul său, Seth: "Povestește, fiule, sfinților patriarhi și profeți ce ți-a zis păzitorul raiului atunci când te-am trimis după o picătură din untdelemnul milei, ca să-mi ung cu el trupul bolnav!".

3. "Când m-ai trimis - începu Seth - la poarta raiului, mai întâi l-am rugat și l-am implorat pe Domnul cu lacrimi în ochi, iar apoi am strigat la îngerul de pază cerându-i

puțin untdelemn. Atunci arhanghelul Mihail ieși afară și-mi zise: „De ce plângi Seth? Doar știai dinainte că părintele tău, Adam, nu va primi untdelemnul milei decât peste multe generații, abia când preaiubitorul Fiu al lui Dumnezeu va coborî din ceruri pe pământ și va fi botezat de Ioan în râul Iordan. Da, atunci va primi Adam untdelemnul milei, împreună cu toți cei care cred în Acela. Iar împărăția lor va dura veșnic”.

V

1. Auzind cuvintele lui Seth toți dreptii se umplură de bucurie pentru a doua oară. Unul, care se afla în apropierea Protopărintelui, pe nume Isaia, izbucni ca un tunet zicând: "Părinte Adam și voi cei adunați aici, luați aminte la vorbele mele! Pe când trăiam pe pământ și eram învățat de Duhul Sfânt am profetizat despre lumina aceasta așa: „Poporul care se afla în întuneric a văzut o lumină mare; lumina aceea apăruse pentru cei din sălașul umbrelor și-al morții”. Atunci părintele Adam și toți din jur au prins a-l iscodi: "Dar tu cine ești, căci ai spus numai adevărul?". El a răspuns: "Mă chemă Isaia".

2. Apoi apărură lângă el un bărbat care părea să fie un pustnic. Și l-au întrebat: „Tu cine ești, îmbrăcat în felul acesta?”. Acela a răspuns cu vorbă așezată: "Eu sunt Ioan Botezătorul, glasul și profetul Celui Preaînalt; eu am mers înaintea feței Domnului însuși, ca să netezesc căile sălbatice și aspre; eu l-am arătat cu degetul meu locuitorilor din Ierusalim pe Mielul Domnului și pe Fiul lui Dumnezeu; eu l-am botezat în râul Iordan; eu am auzit vocea Tatălui tunând din cer asupra lui și proclamându-l Fiu preaiubit întru care a binevoit; eu am primit făgăduința că va coborî el însuși în iad".

Auzindu-l, părintele Adam strigă în gura mare "Aleluia", ceea ce înseamnă "Domnul a venit întru toate"!

VI

1. Apoi un altul, care se afla acolo și care se deosebea de toți ceilalți printr-un însemn regesc, pe nume David, începu să spună: "Când eram pe pământ vorbeam și eu poporului despre mila lui Dumnezeu și despre dreapta lui judecată, prevestind timpurile fericite ce-aveau să vină și zicând așa pentru toți vecii: „Milostivirile Sale să-i aducă slavă în fața Domnului, iar faptele Sale minunate, în fața fiilor oamenilor; căci a zdrobit porțile de aramă și a sfărâmat drugii de fier". Atunci sfinții patriarhi și profeți începură să se recunoască unii pe alții și să-și spună, fiecare, propriile profeții. Dreptul Ieremia, amintindu-și-le pe ale sale, zise către patriarhi și profeți: "Când trăiam pe pământ am vestit că Fiul lui Dumnezeu a venit și a stat de vorbă cu oamenii".

2. Atunci toți dreptii, bucurându-se peste măsură de lumina Domnului, de vederea părintelui Adam, precum și de cuvintele rostite de patriarhi și profeți, strigară atât de tare "Aleluia, binecuvântat cel ce vine în numele Domnului!", încât Satana, cuprins de spaimă, nu mai știa pe unde s-o ia la fugă. Dar nu putea, fiindcă Iadul cu slujitorii săi îl țineau strâns din toate părțile. Ba îl și-ntrebau: "De ce tremuri!? Nu te vom lăsa să ieși de-aici, orice-ar fi. Vei primi ce meriți de la Cel pe care l-ai hărțuit mereu. Iar dacă nu, măcar să știi că el te va lega și eu te voi păzi".

VII

1. Și din nou se auzi glasul Fiului Tatălui Preaînalt, ca o bubuitură de tunet, zicind: "Ridicați, căpetenii, porțile voastre, ridicați-vă, porți veșnice, ca să intre Regele slăvit!". Satana și Iadul strigară: "Dar cine este acest Rege slăvit?". Un glas domnesc le-a răspuns: "Domnul cel tare și puternic, Domnul cel puternic în luptă".

2. După ce s-a stins glasul a apărut un om ce părea hoț după înfățișare. Purta în spate o cruce. Se opri în fața porților și începu să strige: "Deschideți, ca să intru!". Satana întredeschise poarta numai cât să poată acela intra și îndată o închise la loc. Iar dreptii, văzându-l pe noul sosit înveșmântat în lumină, îi zise: "După înfățișare pari a fi un hoț; spune, ce duci în spate?". Acela răspunse cu umilință: "E-adevărat, am fost hoț și iudeii m-au răstignit pe cruce alături de Stăpânul meu Isus Cristos, Fiul Tatălui Preaînalt. Eu am ajuns aici mai repede; îndată însă va veni și El".

3. Atunci dreptul David, aprins de mânie, strigă: „Deschide, spurcăciune a spurcăciunilor, porțile tale, ca să intre Regele slăvit". Cu toții se răzvrătiră împotriva Satanei, voiau să pună mâna pe el și să-l sfâșie în bucăți. Și din nou se auzi strigarea: "Ridicați, căpetenii, porțile voastre, ridicați-vă, porți veșnice, ca să intre Regele slăvit!". Și din nou Satana și Iadul întrebară, spunând către glasul curat și limpede: "Cine este acest Rege slăvit?". Iar glasul minunat le grăi: "Domnul puterilor este Regele cel slăvit".

VIII

Dintr-o dată Iadul s-a cutremurat, porțile morții și încuietorile lor s-au făcut zob, drugii de fier s-au rupt și au căzut la pământ și toate s-au deschis. Satana a rămas în mijloc, năucit și prăvălit pe jos, cu picioarele legate. Domnul Isus Cristos veni cu blândețe, înconjurat de aura strălucitoare a luminii de sus, măreț și smerit, purtând în mâini un lanț. El însuși legă strâns gâtul Satanei, apoi mâinile la spate, îl azvârli în tartar, îi puse piciorul sfânt peste grumaz și-i zise: "Toată vremea aceasta ai făcut multe rele; n-ai vrut să te potolești cu nici un chip. Astăzi te arunc în focul veșnic". Chemă Iadul și-i porunci: "Ia-l pe acest cap al răilor și ticăloșilor și păzește-l până când îți voi porunci eu!". Și iadul, luându-l cu sine, se cufundă sub picioarele Domnului în hăul cel adânc.

IX

I. Atunci Domnul Isus Cristos, sfântul și preablândul Mântuitor al tuturor, l-a binecuvântat pe Adam zicându-i: "Pace ție, Adame, și fiilor tăi în vecii vecilor, amin". Părintele Adam se aruncă la picioarele Domnului, apoi se ridică și începu a-i săruta mâinile și a zice: "Iată, mâinile care m-au plăsmuit!", dând astfel mărturie tuturor celor care se aflau de față. Îi zicea Domnului: "Împărate slăvit, ai venit să-i eliberezi pe oameni și să-i strângi laolaltă în împărăția Ta veșnică". Mama noastră, Eva, se aruncă și ea la picioarele Domnului, se ridică, îi sărută mâinile și vărsând șuvoaie de lacrimi zise: "Iată, mâinile care m-au creat!", dând astfel mărturie tuturor celor care se aflau de față.

2. Atunci toți dreptii I s-au închinat și au strigat: "Binecuvântat cel ce vine în numele Domnului; Domnul Dumnezeu ne-a iluminat! Amin în toți vecii. Aleluia în vecii vecilor.

Laudă și slavă ți se cuvin, căci ai venit de sus ca să ne vezi".

Astfel alergau sub mâinile Domnului cântând "Aleluia" și bucurându-se împreună de slava lui. Mântuitorul îi cercetă pe toți cu luare-aminte. Apoi mușcă din Iad, aruncă o parte în tartar, iar pe cealaltă o luă cu sine în ceruri.

X

Toți dreptii L-au rugat pe Domnul să lase Iadului semnul victoriei, adică sfânta cruce, pentru ca nu cumva slugile ticăloase ale aceluia să îndrăznească a ține ostatic pe vreun păcătos iertat de Domnul. Și așa a pus Domnul crucea Sa în mijlocul Iadului, ca semn al victoriei ce va rămâne acolo pe veci.

Apoi toți au ieșit împreună cu Domnul. Pe Satana și pe Iad i-au lăsat în tartar. Noi și încă mulți alții am primit poruncă să înviem în trup, spre a putea mărturisi lumii despre învierea Domnului nostru Isus Cristos și despre tot ce s-a întâmplat în Iad.

Acestea, iubiți frați, le-am văzut și despre ele depunem mărturie, îndemnați de voi, sub jurământ: Domnul a murit pentru noi și a-nviat; așa cum stă scris s-a întâmplat totul.

XI

La sfârșitul lecturii cei care ascultaseră căzură cu fața la pământ. Plângeau amarnic, se izbeau cu pumnii în piept, strigau și ziceau: "Vai de noi, cum de ne-a lovit nenorocirea aceasta? Pilat fuge, Ana și Caiafa fug și ei, preoții și leviții își caută scăpare, tot poporul iudeu se jeluiește: „Vai de noi, blestemații, am vărsat sânge nevinovat!".

Trei zile și trei nopți n-au luat în gură pâine și apă și n-au intrat în vreo sinagogă. Abia în ziua a treia, când s-au adunat iarăși la un loc, le-a fost citită și scrisoarea lui Leucius; dar n-au găsit nimic în plus ori în minus (fie și o literă măcar!) față de ceea ce povestise Carinus. Atunci s-au tulburat cu toții și au ținut doliu de patruzeci de zile și patruzeci de nopți așteptând cu înfrigurare răzbunarea lui Dumnezeu. Dar Cel de Sus, plin de iubire și îngăduință, nu i-a pierdut îndată, ci le-a lăsat vreme îndestulătoare pentru pocăință. Și n-au fost găsiți vrednici să se întoarcă la Domnul.

Acestea sunt, preaiubiți frați, mărturiile lui Carinus și Leucius despre Cristos, Fiul lui Dumnezeu și despre faptele sale sfinte din Iad. Lui i se cuvine toată lauda și slava în toți vecii vecilor. Amin.

Sfarsit

14. EVANGHELIA PACII LUI IOAN

Cuvânt înainte

Au trecut aproape două mii de ani de când divinul Fiu al Omului a arătat cu dragoste omenirii calea, adevărul și viața. El a adus, prin miracolele pe care le-a săvârșit, sănătate bolnavilor, înțelepciune ignoranților și fericire dumnezeiască celor în suferință.

Cuvintele sale pline de bunătate și înțelepciune, sunt pe jumătate uitate și în unele situații nu au fost adunate decât după câteva generații de când au fost rostite. Ele nu o dată au fost înțelese greșit, adunate greșit, de sute de ori rescrise și de sute de ori transformate dar, cu toate acestea, prin voința lui Dumnezeu ele au fost păstrate, pentru cei capabili să le înțeleagă, aproape două mii de ani.

Deși cuvintele sale, așa cum le avem astăzi în Noul Testament, reprezintă doar o mică parte din cele rostite de Isus, ele au cucerit jumătate din omenire și aproape întreaga civilizație a Vestului. Acest fapt dovedește eterna vitalitate a Adevărului conținută în cuvintele Sale și pune în evidență suprema și incomparabila lor valoare.

Publicăm aici cuvintele pure și pline de har rostite de Isus, după ce au fost traduse direct din străvechea limbă aramaică, limba vorbită de Isus și de iubitul său discipol Ioan, care a notat cu cea mai mare exactitate învățăturile personale secrete ale divinului său Maestru.

Aceste cuvinte demonstrează că Isus dorea mai ales să-i învețe pe oameni cum să trăiască în deplină armonie cu legile divine ale naturii, astfel încât ei să devină capabili să-și vindece în mod natural orice boală, prin efort propriu și cu ajutorul lui Dumnezeu. Isus își folosea puterea sa dumnezească numai pentru a-i determina pe oameni să caute și să respecte legile divine ale naturii și, în final, să îi orienteze spre adevărul suprem, spre Dumnezeu Tatăl. Toate vindecările sale miraculoase erau săvârșite doar în cazul în care cel care, ca urmare a greșelilor sale, suferea, era suficient de pregătit să nu mai păcătuiască. Tocmai de aceea, deloc întâmplător, Isus încheia plin de dragoste orice vindecare cu cuvintele: „Du-te acum și nu mai păcătui!”

Lucrarea de față cuprinde doar un fragment aproximativ o optime din manuscrisele integrale care există în aramaică și sunt ținute secrete în Biblioteca Vaticanului și care, de asemenea, există în slavona veche, la Biblioteca Regală a Habsburgilor (proprietate, în prezent, a statului austriac).

Datorăm existența și perpetuarea acestor două versiuni preoților nestorienii care, sub presiunea avansării hoardelor lui Gingis-Han, au fost forțați să fugă din Est spre Vest, ducând cu ei toate scripturile vechi și toate icoanele.

Vechile texte aramaice datează din primul secol după Cristos, în timp ce versiunea în slavona veche este o traducere literală a primelor. Arheologia nu a fost în stare până

în prezent să reconstituie exact cum au călătorit textele din Palestina spre interiorul Asiei, pentru a ajunge în cele din urmă în mâinile preoților nestorieni.

O ediție critică, conținând textul complet, referințele și notele explicative (arheologice, istorice și exegetice) de rigoare, a apărut sub numele de „The Gospel of the Essenes”. Partea publicată acum de noi se referă la vindecările miraculoase ale lui Isus.

În afara evidenței adevărului, nu este nimic de adăugat la acest text. El vorbește cu o forță extraordinară de la sine. Cel care citește cu atenție și cu dragoste paginile care vor urma, va simți eterna și divină viață și evidență a acestor profunde adevăruri, de care omenirea, în aceste momente de schimbare, are nevoie mai mult ca oricând.

„Și adevărul va mărturisi despre el însuși.”

EVANGHELIA PĂCII A LUI ISUS HRISTOS

Și atunci, mulți bolnavi și schilozi au venit la Isus, întrebându-L: „Dacă cu adevărat Tu cunoști toate lucrurile, spune-ne de ce suferim acum de toate aceste chinuri cumplite? De ce nu suntem și noi la fel de sănătoși, ca și ceilalți oameni? Învățătorule divin, vindecă-ne, ajută-ne, pentru ca și noi să devenim acum puternici și să nu mai trebuiască să rămânem în mizeria noastră, doborâți de suferințe și boli. Știm cu toții că este în puterea Ta să vindeci orice fel de boli. Eliberează-ne de Satana și de toate aceste mari chinuri. Îndură-Te de noi, Învățătorule”.

Isus a răspuns: „Fericii trebuie să deveniți voi, cei cărora vă este foame de adevăr. Dacă mă veți asculta și mă veți înțelege vă voi îndestula cu pâinea înțelepciunii. Fericii trebuie să deveniți voi, cei care bateți, pentru că dacă mă veți înțelege vă voi deschide ușa vieții eterne. Fericii trebuie să deveniți voi, care înțelegând vă veți lepăda de puterea lui Satana, pentru ca astfel vă voi conduce în împărăția înaltă a îngerilor Mamei voastre, unde puterea lui Satana nu poate niciodată să intre”.

Și ei, plini de curiozitate și uimire, L-au întrebat:

„Cine este Mama noastră și cine sunt îngerii Ei? Și unde se află de fapt împărăția Ei?”

„Mama voastră este mereu ascunsă în voi și voi sunteți permanent cuprinși în Ea. Ea v-a născut; Ea v-a dat viață. Ea este cea care v-a dat corpul și și tot Ei i-L veți da până la urmă înapoi într-o zi. Fericii veți fi voi dacă ajungeți să o cunoașteți pe Ea și împărăția Ei, dacă respectați legile Ei și mai ales dacă primiți să acționeze în voi îngerii Mamei. Adevărat vă spun, cel care va face toate aceste lucruri nu va mai vedea niciodată

boala, pentru că puterea divină a Mamei este mai presus de orice rău. Și Ea distruge pe Satana și împărăția lui și stăpânește veșnic peste toate trupurile voastre și peste toate lucrurile vii.

Sângele care circulă în voi s-a născut din sângele Mamei divine Natura. Sângele Ei cade din nori; țâșnește din pânțele pământului, susură în pâraurile munților, curge larg în râurile câmpiilor; doarme în lacuri; vuieste puternic în mările furtunoase.

Aerul pe care îl respirăm s-a născut din respirația Mamei noastre divine Natura. Respirația Ei este azurie în înălțimea cerurilor, foșnește pe vârfurile munților, șoptește în frunzele pădurii, unduiește peste câmpii, doarme în văile adânci, arde fierbinte în deșert.

Tăria oaselor voastre s-a născut din tăria oaselor Mamei divine, care a dat consistență stâncilor și pietrelor. Ele stau dezgolate în fața cerului, pe vârfurile munților; sunt ca niște uriași care stau dormind pe coastele munților, ca niște statui sfinte așezate în deșert și ascunse în adâncimea pământului.

Delicatețea cărnii noastre s-a născut din carnea Mamei noastre divine Natura, a cărei carne devine galbenă și roșie în fructele copacilor și ne hrănește în brazdele câmpiilor. Măruntaiile noastre s-au născut din măruntaiile divine ale Mamei Natura și sunt ascunse ochilor noștri, precum adâncimile nevăzute ale pământului.

Lumina ochilor noștri, auzul urechilor noastre, amândouă s-au născut din lumina și sunetele Mamei noastre divine Natura, care ne înconjoară așa cum valurile mării înconjoară peștele, așa cum aerul învolburat înconjoară pasărea.

Omul este fiul Naturii divine și de la Ea a primit Omul întregul său trup, întocmai cum trupul unui nou-născut se naște din trupul mamei sale.

Adevărat, adevărat vă spun, voi sunteți una cu Mama voastră divină Natura; Ea este în voi și voi în Ea. Din Ea v-ați născut, în Ea trăiți și la Ea vă veți întoarce din nou. De aceea, păstrați ca fiind sfinte legile Ei, pentru că niciodată nu poate trăi mult și nici nu poate fi fericit, decât acela care își cinstește Mama divină și respectă cu umilință legile Ei. Căci respirația voastră este respirația Ei; sângele vostru este sângele Ei; oasele voastre sunt oasele Ei; carnea voastră este carnea Ei; măruntaiile voastre sunt măruntaiile Ei; ochii și urechile voastre sunt ochii și urechile Ei (căci totdeauna partea este în tot și totul în parte).

Dacă nu izbutiți să păstrați toate aceste legi divine, dacă vă veți face rău, fie chiar numai unuia dintre mădularele trupului vostru, vă veți pierde cu totul în boala voastră chinuitoare și acolo, va fi doar plânsetul și scrâșnirea dinților. Vă spun, până când nu veți urma legile Mamei voastre divine, nu veți putea scăpa în nici un fel de moarte. Cel care se atașează strâns de legile Mamei sale divine, de el se va atașa strâns și Mama sa divină; Ea îi va vindeca atunci toate rănilor și el nu va mai fi niciodată bolnav; Ea îi va da în plus viață lungă și totodată îl va proteja de toate chinurile: de foc, de apă și de mușcătura șerpilor veninoși, pentru că Mama divină Natura v-a purtat, v-a născut și tot Ea este aceea care ține viața în voi. Ea v-a dat trupul Ei și nimeni altcineva decât Ea nu

vi-l va putea vindeca. Fericit este cel care o iubește pe Mama sa divină și se odihnește liniștit la pieptul Ei, pentru că Mama divină vă iubește chiar și atunci când voi vă întoarceți fața de la Ea. Și cu atât mai mult Ea vă va iubi, dacă vă veți întoarce din nou la Ea! Adevărat vă spun, foarte mare este dragostea Ei, mai mare decât cei mai mari munți, mai adâncă decât cele mai adânci mări. Și Mama divină nu-i părăsește niciodată pe cei care cu adevărat o iubesc: așa cum o găină își apără puii, așa cum o leoaică își apără leuții, așa cum o mamă își apără nou-născutul, tot așa Mama divină Natura îl protejează pe Fiul divin al Omului de toate pericolele și de toate relele.

Relele și pericolele stau nenumărate în așteptarea Fiilor ignoranți ai Oamenilor. Belzebut, prințul tuturor relelor, izvorul oricărui rău, stă în așteptare în trupul tuturor Fiilor Oamenilor care se complac în rău și greșală. El este moarte, domnul oricărui chin și, luându-și o înfățișare plăcută, el îi ispitește plin de viclenie și îi ademenește pe Fiii cei perversi ai Oamenilor. El promite bogății și putere, palate splendide, îmbrăcăminte de aur și argint și o mulțime de servitori, renume și glorie, adulter și desfrâu, lăcomie și pofta de a bea, vieți tumultuoase, trândăvie și zile leneșe. Și el ispitește în fel și chip, pe fiecare, prin acel lucru rău spre care inima sa este cel mai mult înclinată. Și în ziua în care Fiii Oamenilor au devenit deja sclavii tuturor acestor perversități, deșertăciuni și spurcăciuni, atunci, ca plată, el smulge de la Fiii cei răi ai Oamenilor toate acele lucruri pe care Mama divină Natura le-a dat lor cu atâta generozitate. El le ia suflarea, sângele, oasele, carnea, măruntaiele, ochii și urechile. Și suflarea Fiului cel păcătos al Omului devine scurtă și înăbușită, plină de durere și rău mirositoare, ca suflarea fiarelor necurate. Și sângele lui devine gros și rău mirositor, ca apa mlaștinilor; se năclăiește și se înnegrește ca noaptea morții. Și oasele lui devin tari și înnodate; se topesc înăuntru și se rup în bucăți ca o piatră care cade de pe o stâncă. Și carnea sa devine grasă și apoasă, putrezește, acoperită cu râie și bube care sunt dezgustătoare, și măruntaiele lui se umplu cu murdărie, cu scursori în descompunere, și atunci o mulțime de viermi locuiesc acolo. Și ochii lui devin cețoși până când la sfârșit noaptea întunecată îi învelește, și urechile lui devin surde ca tăcerea mormântului. Și, în cele din urmă, rătăcitorul Fiu nechibzuit al Omului își va pierde viața, pentru că el nu a mai respectat și nu a mai păstrat legile Mamei sale divine și a adunat în el păcat după păcat. Tocmai de aceea, sunt luate de la el toate darurile Mamei sale divine Natura: suflarea, sângele, carnea, măruntaiele, ochii și urechile și, în afară de toate acestea, viața cu care Mama divină Natura i-a încununat trupul.

Dar, dacă rătăcitorului Fiu păcătos al Omului îi pare cu adevărat rău de păcatele sale și se desprinde de ele și se întoarce din nou cu dragoste la Mama sa divină, și dacă mereu după aceea el ascultă de legile Ei divine, el se va elibera din ghearele Satanei, rezistând cu fermitate ispitelor, atunci Mama sa divină Natura primește din nou pe Fiul său rătăcitor cu dragoste și îi trimite îngerii Ei, care din nou îl vor putea sluji. Când Fiul Omului rezistă cu dârzenie Satanei care locuiește în el și nu-i mai face deloc voia, în același ceas sunt găsiți deja îngerii Mamei sale divine acolo în el, ca ei să îl poată sluji cu toată puterea lor și să-l elibereze cu totul pe Fiul, acum divin, al Omului de puterea

cea cumplită a Satanei.

Căci nici un om nu poate sluji la doi stăpâni. Sau îl slujește pe Belzebut și diavoliu săi, sau slujește pe Maica sa Pîmîntească și pe Îngerii săi. Sau slujește moartea sau viața și binele. Adevărat, adevărat vă spun, fericiți sunt cei care ascultă și respectă legile divine ale vieții și nu rătăcesc pe cărările îngrozitoare ale morții, pentru că în ei atunci forțele vieții devin mari și puternice și astfel ei scapă cu ușurință de chinurile morții”.

Toți cei din jurul său I-au ascultat cuvintele cu uimire, deoarece cuvintele Sale erau putere și El îi învăța cu totul altfel decât preoții și scribii. Și, cu toate că soarele apusese de mult acum, ei nu au plecat la casele lor, ci s-au așezat în jurul lui Isus și L-au întrebat: „Învățătorule, spune-ne care sunt aceste legi divine ale vieții? Te implorăm, mai rămâi cu noi o vreme și învață-ne. Am vrea să ascultăm toate învățăturile Tale divine ca să putem fi vindecați și să devenim virtuoși și fericiți”.

Și atunci Isus a stat jos în mijlocul lor și a spus: „Adevărat, adevărat vă spun, nimeni nu poate fi cu adevărat fericit, în afară de cel care respectă legea.

Și atunci ceilalți au răspuns într-un glas: „Noi toți ascultăm de legile lui Moise, cel care ne-a dat legea”.

Isus le-a spus: „Nu luați ca fiind pe deplin adevărată legea cea veche, așa cum a fost ea scrisă în scripturile voastre, pentru că legea eternă divină este viața armonioasă, pe când scriptura este moarte. Moise nu a primit legile sale de la Dumnezeu în scris, ci prin cuvânt viu. Legea divină este cuvântul viu. Legea cu adevărat divină este cuvântul viu al Dumnezeului cel viu, dat profeților săi vii, pentru oamenii cei vii. În tot ceea ce este viață, acolo este scrisă legea divină. O vedeți în iarbă, în copac, în râu, în munte, în păsările cerului, în peștii mării; dar căutați-o în primul rând în voi înșivă. Toate cele care sunt vii sunt mai aproape de Dumnezeu decât scriptura, care este fără viață. Dumnezeu a făcut astfel viața și toate cele care sunt vii, pentru ca ele, prin cuvântul etern viu, să poată să-l învețe pe om legile lui Dumnezeu cel adevărat. Dumnezeu nu a scris legile sale în pagini de carte, ci înainte de toate în inima, în mintea și în spiritul vostru. Ele sunt mereu prezente în suflarea voastră, în sângele vostru, în oasele voastre, în carnea voastră, în măruntaiele voastre, în ochii și în urechile voastre și sunt mereu scrise în fiecare părticică din trupul vostru. Ele se află în aer, în apă, în pământ, în plante, în razele soarelui, în adâncimi și în înălțimi. Ele toate vă vorbesc, dacă știți să le ascultați, pentru ca voi să puteți înțelege și respecta limba și voința lui Dumnezeu cel viu. Dar voi adeseori, datorită păcatelor, vă închideți ochii, ca să nu puteți vedea și vă astupați urechile, ca să nu puteți auzi. Adevărat, adevărat vă spun, scriptura este lucrarea omului, dar viața și toate cele care o găzduiesc sunt totdeauna lucrarea lui Dumnezeu. De ce nu ascultați și nu respectați cuvintele cele vii ale lui Dumnezeu, care sunt în mod evident scrise în lucrările lui? Și de ce studiați și vă agățați cu atâta încăpățănare de scripturile cele moarte, care nu sunt decât lucrarea mâinilor neîndemânate ale omului?”

„Cum putem noi, oare, să citim legile lui Dumnezeu, în altă parte decât în scripturi?”

Unde sunt ele în altă parte scrise? Citește-ni-le și arată-ni-le unde le vezi Tu, pentru că noi nu cunoaștem nimic altceva decât scripturile cele vechi, pe care le-am moștenit de la strămoșii noștri. Spune ne despre legile divine de care ne vorbești, pentru ca, auzindu-le, să le respectăm și să fim îndreptați și vindecați”.

Isus a spus: „Voi nu înțelegeți cuvintele vieții, pentru că acum prin păcatele voastre voi sunteți în moarte. Întunericul greșelilor vă acoperă ochii, iar urechile voastre sunt astupate de surzenie. Nu vă este de nici un folos să cugetați la scripturi dacă, prin toate faptele voastre, îl huliți pe cel care v-a dat scripturile. Dumnezeu și legile Lui divine nu sunt deloc prezenți în ceea ce faceți. Ele nu sunt niciodată prezente în lăcomie și nici în pofta de a bea, nici în viețile voastre perverse și agitate, nici în desfrâu, nici în căutarea de bogății, nici în ura contra dușmanilor voștri, pentru că toate aceste lucruri și multe altele care sunt rele, sunt departe de adevăratul Dumnezeu și de îngerii Săi. Căci toate aceste lucruri vin numai din împărăția întunericului și de la regele tuturor relelor! Toate aceste lucruri rele și păcătoase le purtați permanent în voi înșivă; și astfel, din această cauză, cuvântul adevărului și puterea divină a lui Dumnezeu nu intră deloc în voi, pentru că numai relele de toate felurile și toate spurcăciunile își au locuința în trupul vostru, în sufletul vostru și în mintea voastră. Dacă vreți cu adevărat ca cuvântul lui Dumnezeu cel viu și puterea Sa divină să poată intra în voi, nu spurcați trupul vostru, sufletul vostru și mintea voastră! Trupul este templul sufletului și sufletul este templul Spiritului cel nemuritor al lui Dumnezeu. Purificați de aceea aceste temple, pentru ca Domnul cel veșnic al templului să poată locui acolo înăuntru și să ocupe un loc care să fie demn de El. Și din fața tuturor ispitelor corpului, sufletului și minții voastre, care vin de la Satana, retrageți-vă pentru totdeauna sub umbra cerului lui Dumnezeu.

Reînnoiți-vă prin cele divine cât mai repede. Adevărat vă spun, Satana și toate chinurile sale nu pot fi alungate decât prin post, aspirație și rugăciune. Duceți-vă fiecare în natură și postiți singuri și nu vă arătați postul nici unui om. Dumnezeu cel viu vă va vedea atunci și mare va fi răsplata voastră. Postiți, plini de credință în Dumnezeu, până când Belzebut și toate relele sale pleacă de la voi și toți îngerii Mamei divine a Naturii vin și vă slujesc. Și iarăși vă spun, dacă nu postiți plini de umilință, nu veți fi niciodată eliberați de puterea Satanei și de toate bolile care vin de la Satana. Postiți și rugați-vă cu ardoare, căutând neîncetat puterea Dumnezeului cel viu, pentru vindecarea voastră. Când postiți,ocoliți Fiii cei păcătoși ai Oamenilor și căutați să atrageți spre voi îngerii Mamei divine a Naturii, pentru că numai cel care caută, până la urmă va găsi. Căutați aerul proaspăt al pădurii și al câmpiilor și acolo, în mijlocul lor, veți găsi pe îngerul aerului. Scoateți-vă în întregime îmbrăcămintea și permiteți îngerului aerului să vă îmbrățișeze tot trupul gol. Apoi respirați adânc și rar, pentru ca îngerul aerului să poată fi adus înlăuntru vostru. Îngerul aerului va alunga repede afară din trupul vostru toate necurățiile, care l-au pângărit atât pe dinafară cât și pe dinăuntru. Și astfel, toate lucrurile rău mirositoare și necurate vor ieși în curând afară din voi, așa cum fumul iese din foc și se răsucesc în sus, pentru a se pierde în marea aerului. Pentru că vă spun cu adevărat, sfânt este îngerul aerului, care curăță tot ce este necurat și care face parfumate

toate lucrurile rău mirositoare. Nici un om nu poate veni în fața lui Dumnezeu, dacă îngerul aerului nu l-a lăsat să treacă. Toți trebuie să vă nașteți din nou prin aer și prin adevăr, pentru ca trupul vostru să respire aerul Mamei noastre divine Natura, iar mintea să respire la rândul ei adevărul Tatălui nostru Ceresc.

După îngerul aerului, căutați acum îngerul apei. Scoateți-vă din nou toată îmbrăcămintea și permiteți îngerului apei să vă îmbrățișeze tot trupul. Aruncați-vă cu totul în brațele sale pure și cuprinzătoare și, tot atât de des pe cât mișcați aerul cu respirația voastră, mișcați acum și apa cu trupul vostru. Îngerul apei va arunca, la rândul său, repede afară din trupul vostru, toate necurățiile care v-au pângărit atât pe dinafară cât și pe dinăuntru. Și toate lucrurile necurate și rău mirositoare vor curge repede afară din voi, la fel precum necurățiile hainelor murdare, spălate în apă, curg și se pierd în curentul râului. Adevărat, adevărat vă spun, sfânt și pur este îngerul apei, care curăță tot ce este necurat și face parfumate toate lucrurile rău mirositoare. Nici un om nu va putea veni în fața lui Dumnezeu, dacă îngerul apei nu-l lasă să treacă. Toți trebuie să vă nașteți din nou din apă și din adevăr, pentru ca trupul vostru să se scalde în râul vieții pământești și mintea voastră să se scalde în râul vieții veșnice. Pentru că, de fapt, voi primiți sângele vostru de la Mama voastră divină, Natura și adevărul de la Tatăl divin Ceresc.

Să nu credeți cumva că este destul ca îngerul apei să vă îmbrățișeze numai pe dinafară; fiindcă necurăția dinăuntru este adeseori cu mult mai mare decât necurăția dinafară. Și cel care se curăță doar pe dinafară, dar pe dinăuntru rămâne necurat, este asemenea mormintelor care, pe dinafară sunt frumos vopsite, dar pe dinăuntru sunt pline de tot felul de necurății oribile și dezgustătoare. De aceea este bine să permiteți îngerului apei să vă boteze chiar și pe dinăuntru, pentru ca să vă puteți elibera repede de păcatele voastre trecute, pentru a putea deveni grabnic, și în interior, la fel de puri ca spuma cea minunată a râului în lumina soarelui.

Căutați, de aceea, un tâlv mare, cu tulpina lungă cât înălțimea unui om [n.n. tâlvul este o plantă asemănătoare cu un dovleac]. Umpleți-i interiorul cu apă din râu și după ce soarele a încălzit-o, agățați-l apoi de ramura unui copac și îngenuncheați pe pământ în fața îngerului apei și permiteți capătului tulpinii tâlvului să intre în părțile voastre de dinapoi, pentru ca apa să poată curge prin toate măruntaiele voastre și să le curețe. După aceasta, rămâneți îngenunchiați pe pământ, în fața îngerului apei și rugați-l pe Dumnezeu cel viu să vă ierte toate păcatele voastre trecute și rugați-l apoi, cu umilință, pe îngerul apei, să vă elibereze trupul de orice boală și necurăție. Apoi, lăsați .apa aceea să se scurgă complet afară din trupul vostru, ca să poată scoate din interiorul vostru toate lucrurile necurate și rău mirositoare ale Satanei; veți vedea atunci cu ochii voștri și veți mirosi cu nasul vostru toate spurcăciunile și toate necurățiile care v-au spurcat templul trupului. Toate acestea erau păcate care locuiau în trupul vostru, chinându-vă cu tot felul de dureri. Botezul lăuntric cu această apă vă eliberează grabnic de toate acestea. Reînnoiți-vă mereu botezul cu apă în fiecare zi a postului vostru, până în ziua în care veți vedea că apa care curge afară din voi este la fel de pură ca și spuma râului. Duceți-

vă corpul la râu și, acolo, lăsați-vă în brațele îngerului apei, aduceți cu umilință mulțumiri lui Dumnezeu cel viu, care v-a eliberat de păcatele voastre. Acest botez sfânt prin îngerul apei este renașterea voastră într-o viață nouă. Pentru că prin ea ochii voștri vor vedea de acum încolo cele ascunse și urechile voastre vor auzi cele tainice. Nu mai păcătuiți deloc după aceea, după botezul vostru, pentru ca îngerii aerului și apei să poată de-a pururea locui în voi și să vă slujească cu putere, tot mai mult. Și dacă, chiar și după aceea, ceva din păcatele și necurățiile voastre trecute mai rămân, căutați îngerul luminii Soarelui. Scoateți-vă toată îmbrăcămintea și permiteți îngerului al luminii să vă îmbrățișeze tot trupul gol. Apoi respirați adânc și cât mai rar, pentru ca îngerul luminii soarelui să poată fi de asemenea adus înăuntrul vostru. Și îngerul luminii soarelui va alunga astfel din trupul vostru toate lucrurile necurate și rău mirositoare care v-au spurcat atât pe dinafară cât și pe dinăuntru. Și toate lucrurile necurate și rău mirositoare vor ieși atunci afară din voi, așa cum întunericul nopții se topește și dispăre în fața strălucirii minunate a soarelui care răsare. Pentru că vă spun cu adevărat, sfânt este îngerul al luminii soarelui, care curăță toate necurățiile și face parfumate toate lucrurile rău mirositoare. Nimeni nu poate veni în fața lui Dumnezeu, dacă îngerul luminii soarelui nu l-a lăsat să treacă. Toți trebuie să vă nașteți din nou din soare și adevăr, pentru ca trupul vostru să stea purificat în lumina soarelui Mamei divine Natura și mințea voastră să stea în lumina soarelui adevărului Tatălui Ceresc. Îngerii aerului, apei și luminii soarelui sunt mereu înfrățiiți. Ei au fost dăruiți Fiului al Omului pentru ca să-l slujească și pentru ca el să poată merge de-a pururea, de la unul la altul, atunci când are trebuință. Sfântă și purificatoare este îmbrățișarea lor. Ei sunt copiii nedespărțiiți ai Mamei divine. Tocmai de aceea, nu trebuie să despartiiți pe cei pe care Pământul și Cerul i-au făcut să fie de fapt Unul. Lăsați-i pe acești îngeri frați să vă îmbrățișeze în fiecare zi și lăsați-i mai ales să locuiască în voi, în tot timpul postului vostru.

Adevărat vă spun, numai astfel puterea diavolilor, toate păcatele și necurățiile vor pleca în grabă din trupul care este complet îmbrățișat de acești trei îngeri. Precum hoții surprinși, care fug repede dintr-o casă prădată, la întoarcerea stăpânului casei, unul pe ușă, unul pe fereastră și al treilea prin capacul de pe acoperiș, fiecare pe unde se află și fiecare pe unde poate, tot așa vor fugi repede din trupurile voastre toți demonii răului, toate păcatele trecute și toate necurățiile și bolile care au spurcat templul trupurilor și al sufletelor voastre. Când îngerii Mamei voastre divine Natura intră în trupurile voastre, stăpânii cei adevărați și divini ai templului intră din nou în stăpânirea lui, și atunci toate mirosurile rele vor pleca în grabă prin suflarea voastră și prin pielea voastră, voma cea putredă prin gura voastră, prin pielea voastră, prin părțile voastre ascunse și chiar prin cele de dinapoi. Și toate aceste lucruri le veți vedea cu ochii voștri și le veți mirosi cu nasul vostru și le veți atinge cu mâinile voastre. Și, când toate păcatele și necurățiile au plecat din trupul vostru, sângele vostru va deveni la fel de pur ca sângele Mamei voastre divine Natura, ca spuma curată a râului în lumina soarelui, suflarea voastră va deveni la fel de pură ca mireasma florilor parfumate, carnea voastră va fi la fel de pură precum carnea fructelor înroșindu-se la vremea pârguitului printre frunzele copacilor, lumina

ochilor voștri va deveni la fel de limpede și strălucitoare ca strălucirea soarelui pe cerul albastru. Și atunci, îngerii Mamei Naturi vă vor sluji din nou, plini de dragoste. Și suflarea voastră, sângele vostru, carnea voastră vor fi una cu suflarea, sângele și carnea Mamei voastre divine natura, pentru ca spiritul vostru să poată deveni, de asemenea, una cu Spiritul al Tatălui Ceresc. Pentru că nimeni nu poate ajunge la Tatăl divin Ceresc decât prin Mama divină Natura, așa cum nici un nou-născut nu poate înțelege pe deplin învățăturile tatălui său, până când mama sa nu l-a alăptat, nu l-a scăldat, nu l-a hrănit și nu l-a adormit. Când copilul este încă mic, locul său este cu mama sa și el trebuie să o asculte. Când copilul a crescut, tatăl său îl ia la lucru alături de el, în câmp și copilul vine înapoi la mama sa numai când ora cinei a sosit, și apoi după aceea tatăl său îl învață ceea ce trebuie să știe, pentru ca el să devină iscusit în toate lucrările tatălui său. Și când tatăl vede că fiul său a priceput așa cum trebuie învățătura și face foarte bine lucrarea sa, el abia atunci îi dă toate averile sale, pentru ca fiul să poată continua acum lucrarea tatălui său. Fericit este acel fiu, care va accepta sfatul mamei sale și pășește pe această cale. Și de o sută de ori mai fericit este acel fiu înțelept, care acceptă și pășește, de asemenea, pe calea sfatului tatălui său. Tocmai de aceea v-a fost spus: “Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca zilele tale să fie multe pe acest pământ”. Dar, mai mult decât atât, eu vă spun, Fii ai Oamenilor: Cinstiți pe Mama voastră divină Natura și respectați-i toate legile, pentru ca zilele voastre să fie multe pe acest pământ și cinstiți, de asemenea, pe Tatăl vostru divin Ceresc, pentru ca viața veșnică și plină de fericire să fie a voastră. Căci Tatăl Ceresc este de nenumărate ori mai mare decât toți tații de sânge, și Mama voastră Natura este mai mare decât toate mamele de sânge, și mai drag este Fiul al Omului în ochii Tatălui Său divin Ceresc și ai Mamei sale divine Natura, decât sunt copiii în ochii taților lor de sânge și ai mamelor lor de sânge, căci mai înțelepte sunt cuvintele și legile Tatălui Ceresc și cele ale Mamei Naturi, decât cuvintele și voința tuturor taților și aceea a tuturor mamelor de sânge. Și de mai multă valoare, de asemenea, este moștenirea Tatălui divin Ceresc și aceea a Mamei divine Natura, care vă deschid la veșnica împărăție a vieții divine cerești și pământești, decât toate moștenirile taților voștri de sânge și toate moștenirile mamelor voastre de sânge.

Adevărații voștri frați trebuie să fie numai aceia care fac mereu voia Tatălui Ceresc și voia Mamei divine a Naturii, și nu frații voștri de sânge. Adevărații voștri frați, care respectă voia Tatălui divin Ceresc și voia Mamei sale divine Natura, vă vor iubi totdeauna de o mie de ori mai mult decât frații voștri de sânge. Pentru că, încă din zilele lui Cain și Abel, când frații de sânge au încălcat voința divină a lui Dumnezeu, nu mai există nici o frăție de sânge adevărată. Și adeseori frații se poartă cu frații lor ca niște străini.

Tatăl divin Ceresc, este dragoste.

Mama voastră divină, natura, este dragoste.

Fiul divin al omului, este dragoste

Dragostea este cea prin care Tatăl divin Ceresc Mama divină Natura și Fiul divin al Omului devin Una, pentru că spiritul Fiului Omului a fost creat de spiritul Tatălui Ceresc, iar trupul său a fost creat din trupul Mamei a Naturii. De aceea, fiecare trebuie să deveniți desăvârșiți, așa cum desăvârșite sunt spiritul Tatălui Ceresc și trupul Mamei Naturii. Și să iubiți pe Tatăl divin Ceresc, așa cum și El iubește spiritul vostru și tot așa să iubiți pe Mama voastră divină Natura, după cum și Ea vă iubește trupul vostru. Și la fel este bine să iubiți pe frații voștri adevărați, așa cum și Tatăl vostru Ceresc și Mama voastră Natura îi iubesc. Căci numai atunci, Tatăl divin Ceresc vă va da spiritul Său sfânt și Mama divină Natura vă va da trupul Ei sfânt. Atunci, Fiii ai Oamenilor vor da o nesfârșită dragoste unul altuia, ca frați adevărați, dragostea pe care ei de fapt au primit-o de la Tatăl divin Ceresc și de la Mama lor divină; și abia atunci ei toți vor deveni mângâietori unul pentru celălalt. Și atunci, va dispărea de pe pământ tot răul și toată suferința și va fi multă dragoste, fericire și bucurie pe pământ. Pământul va fi atunci ca cerurile, și împărăția lui Dumnezeu abia atunci va veni. Atunci, va veni Fiul divin al Omului în toată slava Sa, pentru a moșteni împărăția lui Dumnezeu. Și Fiii Oamenilor își vor împărți moștenirea lor divină, care este împărăția lui Dumnezeu. Pentru ca Fiii Oamenilor să ajungă să trăiască în Tatăl divin Ceresc și în Mama divină Natura, iar Tatăl divin Ceresc și Mama divină Natura să ajungă să trăiască în ei. Și odată cu împărăția lui Dumnezeu, va veni sfârșitul timpurilor, pentru că dragostea nesfârșită a Tatălui divin Ceresc dă tuturor viață veșnică în împărăția lui Dumnezeu, pentru că dragostea Sa este veșnică. Dragostea este mai puternică decât moartea.

Chiar dacă aș cunoaște limbile oamenilor și ale îngerilor, dacă nu aș avea dragoste, glasul Meu ar suna ca o tingire goală de alamă. Chiar dacă aș spune ce va veni și aș cunoaște toate secretele și toată înțelepciunea, și chiar dacă aș avea credința puternică precum furtuna care ridică munții din locul lor, dar nu aș avea dragoste, Eu nu aș fi nimic. Și chiar dacă aș da toate bunurile Mele pentru a-i hrăni pe săraci și aș da tot focul pe care l-am primit de la Tatăl Meu, dar nu aș avea dragoste, nu aș fi de folos în nici un fel. Dragostea este răbdătoare. Dragostea nu este invidioasă, nu lucrează rău, nu cunoaște mândrie, nu este aspră și nici egoistă; este înceată la mânie și nu născoceste nici o răutate; ea nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de dreptate. Dragostea apără totul, dragostea crede totul, dragostea speră totul, dragostea suportă totul și niciodată nu se epuizează; doar limbile vor înceta și cunoașterea va dispărea. Pentru că avem adevărul în parte și avem dreptate în parte și greșim în parte. Dar când deplinătatea perfecțiunii va veni, tot ceea ce este parțial va deveni Totul. Când omul era copil, el vorbea ca un copil,

înțelegea ca un copil, gândea ca un copil; dar când a devenit om, el a dat deoparte toate lucrurile copilărești. Acum vedem prin ceață și prin afirmații întunecoase. Acum cunoaștem parțial, dar când vom fi venit în fața lui Dumnezeu nu vom mai cunoaște în parte, ci exact așa cum am fost învățați de El. Și acum, rămân acestea trei: credință, speranță și dragoste, dar cea mai mare dintre acestea este dragostea.

Acum vă vorbesc în limba vie a Dumnezeului viu, prin spiritul sfânt al Tatălui nostru divin Ceresc. Încă nu este nici unul printre voi, care să poată înțelege pe deplin tot ceea ce spun. Cel care vă prezintă scripturile vă vorbește în limba moartă a unor oameni morți, prin trupul său supus bolilor și morții. De aceea poate fi el înțeles de toți oamenii, pentru că toți oamenii sunt supuși bolii și toți sunt în moarte. Nici unul nu vede lumina eternă a vieții. Omul orb îi conduce pe cei orbi pe cărarea întunecată a păcatelor, bolilor și suferințelor, și în cele din urmă toți cad în prăpastia cumplită a morții.

Sunt trimis la voi de către Tatăl divin, ca să pot face lumina vieții să strălucească înaintea voastră. Lumina se cunoaște pe sine și cunoaște întunericul, dar întunericul se cunoaște numai pe sine și nu cunoaște niciodată lumina. Mai am încă multe lucruri să vă spun, dar nu le puteți purta încă, pentru că ochii voștri sunt obișnuiți mai mult cu întunericul, iar lumina deplină a Tatălui divin Ceresc v-ar orbi. De aceea, voi nu puteți să înțelegeți deocamdată ceea ce vă spun în legătură cu Tatăl divin Ceresc, care M-a trimis la voi. Urmați, mai întâi, să înțelegeți și să respectați doar legile Mamei divine a Naturii, despre care v-am vorbit, iar când îngerii Ei v-au curățat pe deplin și v-au reînnoit trupurile întărindu-vă ochii, veți fi cu adevărat în stare să suportați lumina Tatălui Ceresc, care este de o mie de ori mai strălucitoare decât strălucirea a o mie de sori. Căci cum credeți că v-ați putea uita la lumina orbitoare a Tatălui divin Ceresc, când voi nu puteți să suportați nici măcar strălucirea soarelui arzător? Credeți-Mă, soarele este întocmai ca flacăra unei sărmene lumânări pe lângă soarele adevărului Tatălui divin Ceresc. Aveți, deci, totdeauna încredere, speranță și dragoste.

Adevărat, adevărat vă spun, nu vă așteptați răsplata. Dacă credeți în vorbele Mele, voi credeți de fapt în Cel care m-a trimis pe Mine, căci acesta este Domnul tuturor, prin care toate devin cu putință. Pentru că tot ce este imposibil oamenilor, toate acestea îi sunt cu ușurință posibile lui Dumnezeu. Dacă credeți în îngerii Mamei divine a Naturii și ascultați de legile Ei, credința voastră vă va întări și nu veți mai vedea boala niciodată. Aveți credință, de asemenea, în dragostea nesfârșită a Tatălui divin Ceresc, pentru că cel care neîncetat se încrede în El nu va fi niciodată înșelat și nici nu va vedea vreodată moartea.

Iubiți-vă neîncetat unul pe altul, pentru că Dumnezeu este nesfârșită dragoste și, acționând în felul acesta, îngerii Săi vor ști că mergeți pe cărările Lui. Și atunci, toți îngerii vor veni în fața voastră și vă vor servi. Și Satana, cu toate păcatele, bolile și necurățiile, va pleca pentru totdeauna din trupul vostru. Mergeți acum și feriți-vă să mai păcătuiți; căiți-vă pentru păcatele voastre; botezați-vă, ca să vă puteți naște din nou și astfel să nu mai păcătuiți”.

Apoi, Isus s-a ridicat, dar toți ceilalți au rămas așezați, pentru că fiecare simțea puterea copleșitoare a cuvintelor Sale. Și atunci, luna plină a apărut între norii care se spărgeau și L-a învăluit pe Isus în strălucirea ei. Scânteii au țâșnit din părul Său și El a stat între ei în lumina lunii, de parcă ar fi plutit în aer. Nimeni nu s-a mai mișcat atunci, nici o voce nu s-a mai auzit și nimeni nu a știut cât timp a trecut, pentru că timpul parcă se oprise.

Atunci Isus a întins mâinile către ei și a spus: „Pacea lui Dumnezeu să fie cu voi!” Și El a plecat așa cum suflarea vântului leagănă frunzele copacilor.

Încă pentru multă vreme, cei din jur au rămas nemișcați și apoi s-au trezit în tăcere, unul după celălalt, ca după un lung vis. Dar nimeni n-ar fi plecat, ca și cum cuvintele Celui care îi părăsise continuau să le răsune în continuare în urechi. Și au rămas extaziați, ascultând parcă o muzică cerească minunată.

La un moment dat, în cele din urmă, unul dintre ei, ca și cum ar fi fost puțin înfricoșat, spuse: „Ce bine că suntem aici”; iar altul a spus: „Ce bine ar fi fost dacă noaptea aceasta minunată ar fi durat de-a pururea”; și alții au adăugat: „Ce bine ar fi fost dacă El ar fi fost cu noi întotdeauna. El este cu adevărat trimisul lui Dumnezeu, pentru că iată, doar el a sădit speranța în inimile noastre”. Și nici unul nu dorea să se întoarcă acasă și spuneau: „Nu vreau să mă duc acasă, unde totul este întuneric și fără bucurie. De ce să ne ducem acum acasă, unde nimeni nu ne iubește?”

Ei vorbeau în acest fel pentru că toți erau săraci, șchiopi, orbi, schilozi, cerșetori, vagabonzi, disprețuiți în nemernicia lor, ținuți doar de milă în casele în care găseau uneori refugiu doar pentru câteva zile. Chiar unii care aveau și casă și familie au spus: „Și noi vom sta acum cu voi”. Pentru că fiecare om simțea că spusele Celui divin, care plecase, legaseră mica adunare cu mii de fire invizibile. Toți simțeau acum că s-au născut din nou. Ei continuau acum să vadă înaintea lor o lună strălucitoare, chiar și atunci când luna se ascunsese în nori și atunci, în inimile tuturor au înflorit flori de o frumusețe minunată, care erau florile bucuriei divine.

Și când strălucitoarele raze ale soarelui au apărut peste marginea pământului, toți au simțit că era soarele Împărăției lui Dumnezeu, care venea. Cu încurajări pline de bucurie, au ieșit în întâmpinarea îngerilor lui Dumnezeu.

Și foarte mulți bolnavi și necurați au urmat întocmai cuvintele lui Isus și au căutat malurile pâ râurilor susurânde.

Ei și-au scos îmbrăcăminte și au postit, ș-au abandonat trupul îngerilor aerului, apei și luminii soarelui și îngerii Mamei divine a Naturii i-au îmbrățișat, luându-le în stăpânire trupurile și pe dinăuntru și pe dinafară, și ei toți au văzut toate relele, păcatele și necurățiile plecând în grabă de la ei.

Și au realizat atunci că suflarea unora devenise la fel de rău mirositoare ca aceea care iese din măruntaie, și unora le-a ieșit saliva din gură, și o vomă spurcată și rău mirositoare a ieșit din părțile lor interioare. Toate aceste necurății au curs prin gurile lor,

unora prin nas, altora prin ochi și urechi, și o respirație fetidă și îngrozitoare le-a ieșit multora din tot trupul lor, prin toată pielea lor. Prin multe membre au ieșit afară bube mari și fierbinți, prin care au ieșit necurățiile cu miros urât și urina a curs abundent din trupurile lor; și la foarte mulți urina devenise groasă ca mierea de albine; urina altora era aproape roșie sau neagră și aproape la fel de tare ca nisipul râurilor. Și mulți au răsuflat duhori din intestinalele lor, asemănătoare cu respirația diavolilor. Și mirosul urât a devenit atât de greu, încât nimeni nu-l mai putea suporta.

Și când s-au botezat, îngerul apei a intrat în trupurile lor și din ei au curs afară toate spurcăciunile și necurățiile păcatelor lor trecute și, ca un torent de munte, s-au năpustit afară din trupurile lor o mulțime de spurcăciuni tari și moi. Și pământul unde lichidul s-a scurs din ei a fost spurcat și mirosul a devenit atât de puternic, încât nimeni nu mai putea să rămână acolo. Și diavolii au părăsit măruntaiele lor sub forma unei mari mulțimi de viermi care se zvârcoleau în mocirla necurățiilor lor interioare. Se zvârcoleau cu o furie neputincioasă, după ce îngerul apei i-a aruncat afară din măruntaiele Fiilor Oamenilor. Și apoi a coborât asupra lor puterea îngerului luminii soarelui și aceștia au pierit acolo, în zvârcolirile lor disperate, călcați în picioare de îngerii luminii soarelui. Și toți tremurau plini de groază, când au văzut aceste lucruri îngrozitoare ale Satanei, de care îngerii îi salvaseră. Și ei au adus, plini de umilință, mulțumiri lui Dumnezeu care-și trimisese îngerii pentru mântuirea lor.

Erau unii chinuți de mari dureri, care nu voiau să plece de la ei; și, neștiind ce să facă, s-au hotărât să trimită pe unul dintre ei la Isus, pentru că doreau foarte mult ca El să fie cu ei. Când doi dintre ei s-au dus să îl caute, L-au văzut pe Isus însuși apropiindu-se de malul râului. Și inimile lor s-au umplut de speranță și bucurie când au auzit salutul Său: „Pacea lui Dumnezeu să fie cu voi!” Multe erau întrebările pe care ei doreau să I le pună, dar mare le-a fost uimirea văzând că nu puteau să înceapă, pentru că nimic nu venea în mințile lor.

Atunci, Isus le-a spus : „Am venit pentru că am simțit că aveți nevoie de mine”. Și ei au răspuns: „Învățătorule, avem nevoie într-adevăr. Vino și eliberează-ne de durerile noastre!”

Și Isus le-a vorbit în parabole: „Voi sunteți ca fiul risipitor care, timp de mulți ani, a mâncat, a băut și și-a petrecut zilele în desfrâu cu prietenii săi. Și în fiecare săptămână, fără știrea tatălui său, se îndatora tot mai mult și apoi risipea totul în câteva zile. Cămătarii îl împrumutau întotdeauna, pentru că tatăl său avea mari bogății și întotdeauna plătea răbdător datoriile fiului său. Și în zadar a încercat tatăl cu vorbe blânde să își mustre fiul. În zadar îl ruga stăruitor să înceteze destrăbălările fără sfârșit și să se ducă la câmp, ca să supravegheze munca slujitorilor săi, pentru că el niciodată nu asculta muștrările lui. Și fiul mereu îi promitea orice, dacă el îi va plăti din nou vechile datorii, dar a doua zi, ca un făcut, începea din nou. Și timp de șapte ani fiul și-a continuat viața sa destrăbălată. Dar, în cele din urmă, tatăl și-a pierdut răbdarea și n-a mai plătit cămătarilor datoriile fiului său. „Dacă continui să plătesc mereu a spus el nu va mai fi

nici un sfârșit pentru păcatele fiului meu”. Atunci, cămătarii care au fost înșelați l-au luat pe fiu în sclavie, pentru ca el să poată, prin truda lui zilnică, să le plătească înapoi banii pe care îi împrumutase. Atunci au încetat mâncarea, băutura și destrăbălările zilnice. Acum, de dimineața și până seara, cu sudoarea frunții sale, el uda câmpiile și toate mădularele îl dureau în această muncă istovitoare, cu care el nu era obișnuit. Trăia cu pâine uscată și nu avea nimic altceva decât lacrimile sale cu care să o ude. În trei zile, el suferise atât de mult de căldură și oboseală, încât i-a spus stăpânului său: „Nu mai pot să muncesc, căci aproape totul mă doare. Cât mai vrei să mă chinuiești?” „După ce, prin munca mâinilor tale, îmi vei plăti toate datoriile și vor trece șapte ani, vei fi din nou liber”. Și fiul, disperat, a răspuns plângând: „Dar nu pot să suport nici măcar șapte zile, ai milă de mine, pentru că toate mădularele mă ard și mă dor”. Cămătarul, plin de răutate, a strigat: „Acum vei munci cu stăruință, căci adu-ți aminte cum ai putut să-ți petreci zilele și nopțile timp de șapte ani în destrăbălare, acum trebuie să muncești pentru cei șapte ani. Să știi că nu te voi ierta până când nu-ți plătești toate datoriile, pâna la ultima drahmă”. Și fiul, cu membrele torturate de durere, s-a întors cu disperare la câmp ca să-și continue munca. Deja nu se mai putea ține pe picioare din cauza oboselii și a durerilor, când a șaptea zi a venit, ziua Sabatului, când nimeni nu muncește câmpul. Atunci, fiul și-a adunat restul de putere și s-a îndreptat, clătinându-se, spre casa tatălui său, s-a aruncat la picioarele acestuia și i-a spus: „Tată, iartă-mă pentru tot trecutul meu, iartă-mi toate mâhnirile pe care ți le-am adus. Îți jur că niciodată nu voi mai duce o viață destrăbălată și că voi fi fiul tău cel cuminte și ascultător în toate lucrurile. Eliberează-mă, te implor, din mâinile asupritorilor mei. Tată, te rog, ai grijă de mine și de mădularele mele bolnave și nu-ți împietri inima față de mine!”

Atunci lacrimile au apărut în ochii tatălui său. El și-a luat fiul în brațe și a spus: „Să ne bucurăm împreună, căci astăzi o mare bucurie mi-a fost dată: iată că mi-am regăsit fiul iubit, care se pierduse”. L-a îmbrăcat apoi cu cele mai alese haine și întreaga zi s-au bucurat, iar a doua zi de dimineață, el a dat fiului său un sac de arginți cu care să-i plătească pe toți cămătarii cărora le era îndatorat și, când fiul său s-a întors, el i-a spus: „Fiul meu, vezi bine că este ușor ca, ducând o viață destrăbălată, să faci datorii pentru șapte ani, dar plata lor este foarte grea prin muncă aspră timp de șapte ani”.

„Tată, știu acum că este într-adevăr greu să le plătesc și pentru șapte zile”. Și tatăl său l-a mustrat spunând: „Doar de data asta ți s-a dat voie să-ți plătești datoriile în șapte zile în loc de șapte ani, restul fiindu-ți iertat, dar ai grijă ca pe viitor să nu mai faci nici o datorie, pentru că îți spun cu adevăr că nimeni altcineva în afara tatălui tău nu îți iartă datoriile, căci aceasta se întâmplă numai pentru că tu ești fiul lui. Pentru toți ceilalți, tu ar fi trebuit să muncești din greu timp de șapte ani, așa cum este scris în legile noastre”.

„Tată, de acum încolo îți promit că voi fi fiul tău iubitor și ascultător și nu voi mai face nici o datorie, pentru că știu că plata lor este foarte grea”.

Și el s-a dus la câmpul tatălui său și, în fiecare zi, a îngrijit munca slujitorilor tatălui său. Și niciodată nu și-a pus slujitorii să muncească din greu, pentru că și-a amintit de

propria sa muncă grea. Și anii au trecut și averea tatălui său a crescut tot mai mult sub îngrijirea sa, pentru că munca sa avea binecuvântarea tatălui său. Încetul cu încetul, a început să îi dea înapoi tatălui său de zece ori mai mult decât risipise în șapte ani. Și când a văzut tatăl că fiul său folosea bine slujitorii săi și toată averea sa, i-a spus: „Fiul meu, văd că acum averile mele sunt în mâini bune. Am să-ți las toate turmele mele, casa mea, pământurile și comorile mele. Fie ca toate acestea să fie moștenirea ta și continuă să o mărești, pentru ca eu să îmi gădesc bucuria în tine”. Când fiul a primit moștenirea de la tatăl său, el a iertat toate datoriile tuturor datornicilor lui care nu puteau să-i plătească, pentru că el nu a uitat că și datoriile sale fuseseră iertate. Și Dumnezeu l-a binecuvântat cu viață lungă și fericită, cu mulți copii și cu multe bogății, pentru că el era bun și iubitor cu toți slujitorii lui și cu toate turmele lui”.

Apoi Isus s-a întors către cei bolnavi și le-a spus: „Vă vorbesc în parabole ca să puteți înțelege mai bine cuvântul lui Dumnezeu. Cei șapte ani de mâncare, băutură și viață desfrânată sunt păcatele trecutului. Cămătarul rău este Satana. Datoriile sunt bolile. Munca grea reprezintă durerile. Fiul risipitor sunteți voi înșivă. Plata datoriilor este aruncarea afară din voi a diavolilor și bolilor și vindecarea trupului vostru. Sacul de arginți primit de la tatăl este puterea divină eliberatoare a îngerilor. Tatăl este Dumnezeu. Averile tatălui sunt pământul și raiul. Slujitorii tatălui sunt îngerii. Câmpul tatălui este lumea care se preface în Împărăția divină a Cerurilor, dacă Fii Omului o lucrează împreună cu îngerii Tatălui divin Ceresc. Pentru că vă spun, este mai bine ca fiul să-și asculte tatăl și să supravegheze slujitorii tatălui său în câmp, decât să devină îndatorat cămătarului cel rău și să trudească și să asude în sclavie, pentru a-și plăti toate datoriile. Astfel, este mai bine ca și Fiii Omului să asculte legile Tatălui lor divin Ceresc și să lucreze împreună cu îngerii Săi în Împărăția Sa, decât să devină datornicii Satanei, regele morții, al tuturor păcatelor și tuturor bolilor, pentru ca să sufere multe dureri și să asude din greu până își plătesc toate păcatele. Vă spun cu adevărat, mari și multe sunt păcatele voastre, mulți ani v-ați supus farmecelor Satanei, ați fost lacomi, bețivi și desfrânați și, tocmai de aceea, datoriile voastre trecute s-au înmulțit. Și acum trebuie să le plătiți și plata este foarte grea. De aceea, nu fiți deja nerăbdători, după a treia zi, ca fiul risipitor, ci așteptați răbdători și umili a șaptea zi, care este sfințită de Dumnezeu, și apoi mergeți cu inima umilă și supusă în fața Tatălui divin Ceresc, pentru ca El, în imensa Lui compasiune, să vă ierte toate păcatele și toate datoriile trecute. Tatăl Ceresc vă iubește nesfârșit de mult, pentru că, iată, acum El vă dă voie să plătiți în numai șapte zile datoriile a șapte ani. Acelora care datorează păcatele și bolile a șapte ani, dar plătesc cinstit și stăruiesc până în a șaptea zi, le va ierta Tatăl nostru divin Ceresc toate datoriile tuturor celor șapte ani”.

„Dar dacă păcătuim de șapte ori șapte ani?”, a întrebat un om bolnav, care suferea groaznic.

„Chiar și în acest caz, Tatăl Ceresc îți iartă toate datoriile în de șapte ori șapte zile”.

„Fericiti sunt cei care stăruiesc până la sfârșit, pentru că diavolii lui Satana scriu toate faptele voastre rele într-o carte, în cartea trupului și sufletului vostru. Vă spun cu

adevărat, că nu există nici o faptă păcătoasă, care să nu fie scrisă chiar de la începutul lumii în cartea care se află în fața Tatălui divin Ceresc. Dacă prin viclenie puteți scăpa de legile făcute de împărați, de legile lui Dumnezeu niciodată nu poate scăpa nici unul dintre Fiii Omului. Și atunci când veniți în fața lui Dumnezeu, diavolii lui Satana vor purta mărturie împotriva voastră cu faptele voastre rele și Dumnezeu va vedea atunci toate păcatele voastre în cartea trupului, a sufletului și a minții voastre și va fi trist în inima Sa, dar dacă, înainte, vă căiți de păcatele voastre și prin post, aspirație și rugăciune căutați mereu pe îngerii lui Dumnezeu, atunci, cu fiecare zi în care continuați să postiți și să vă rugați, îngerii lui Dumnezeu șterg una câte una din datoriile voastre rele din cartea trupului, a sufletului și a minții voastre. Și când, în final, ultima pagină este și ea ștearsă și curată de toate păcatele voastre, atunci puteți să stați fericiți în fața lui Dumnezeu și Dumnezeu se bucură în inima lui și vă iartă toate păcatele. El atunci vă eliberează din ghearele lui Satana și de toată suferința; El vă ia în casa Lui și poruncește ca toți îngerii Săi să vă slujească și să vă întărească. Viață lungă și fericită El vă dă și după aceea nu veți mai vedea boala niciodată. Și dacă, din acel moment, în loc să mai păcătuiți, vă petreceți toate zilele făcând fapte bune, atunci îngerii lui Dumnezeu vă vor scrie toate faptele bune în cartea trupului, a sufletului și a minții voastre. Adevărat vă spun, nici o faptă bună nu rămâne nescrisă în Cartea ce se află înaintea lui Dumnezeu, chiar de la începutul lumii. De la împărații și de la guvernatorii voștri puteți adeseori aștepta în zadar răsplata, dar toate faptele voastre bune vor primi întodeauna proporțional răsplata de la Dumnezeu, mai ales atunci când aveți mare trebuință.

Și când veți veni în fața lui Dumnezeu, îngerii Săi vor purta mărturie pentru toate faptele voastre bune. Și atunci Dumnezeu vede faptele voastre bune scrise în trupurile, în sufletele și în mințile voastre și Se bucură mult în inima Lui. El binecuvântează trupul, sufletul, mintea voastră și toate faptele voastre și vă dă drept moștenire Împărăția Sa Pământească și Cerească, pentru ca să aveți viață veșnică și o fericire nepieritoare. Fericit este acela care poate intra în Împărăția lui Dumnezeu, pentru că el nu va mai vedea niciodată moartea”.

O mare tăcere se lăsă după cuvintele Lui. Cei care erau descurajați și-au luat o nouă putere din cuvintele Lui și au continuat să postească și să se roage. Și cel care vorbise primul a spus: „Voi stărui și eu acum până în a șaptea zi”. Și al doilea, de asemenea, a spus: „Iar eu de asemenea voi stărui să postesc de șapte ori câte șapte zile”.

Isus le-a răspuns: „Fericiți sunt cei care stăruiesc până la sfârșit, pentru că ei vor fi mântuiți”.

Printre ei erau foarte mulți bolnavi, chinuți de mari dureri, și care de-abia s-au târât la picioarele lui Isus, fiindcă nu mai puteau să meargă pe picioarele lor. Ei au spus: „Stăpâne, suntem chinuți de durere: spune-ne ce să facem”. Și ei I-au arătat lui Isus picioarele în care oasele erau răsucite și înnodate și au spus: „Nici îngerul aerului, nici îngerul apei, nici cel al luminii soarelui nu ne-a alungat durerile, chiar dacă ne-am botezat, am postit și ne-am rugat, și am urmat întru totul cuvintele Tale”.

„Adevăr vă spun, oasele voastre vor fi vindecate. Nu fiți descurajați, ci căutați pentru a vă vindeca pe vindecătorul oaselor, îngerul pământului, pentru că de acolo au fost luate oasele voastre și la sfârșit acolo se vor întoarce”.

Și El a arătat locul cu pământ argilos din marginea râului pe care curgerea apei și căldura soarelui îl muiase.

„Cufundați-vă picioarele în nămol, pentru ca îmbrățișarea îngerului pământului să poată scoate afară din oasele voastre toate necurățiile și toate bolile. Și veți vedea pe Satana și toate durerile voastre zburând prin îmbrățișarea îngerului pământului. Și nodurile oaselor voastre vor dispărea, și ele se vor întări, și atunci toate durerile voastre vor dispărea”.

Bolnavii îi urma ră cuvintele, pentru că știau și credeau cu tărie că vor fi vindecați.

Și erau acolo bolnavi care sufereau mult de dureri și, cu toate acestea, continuau să postească, iar puterea lor lăuntrică se irosea și o mare căldură îi chinuia. Și când s-au ridicat din paturile lor ca să se ducă la Isus, capetele lor au început să se întoarcă de parcă ar fi simțit o rafală de vânt și, de fiecare dată când încercau să se țină pe picioare, cădeau înapoi la pământ.

Atunci Isus a venit la ei și le-a spus: „Voi suferiți pentru că Satana și bolile lui vă chinuiesc corpurile, dar nu vă temeți, pentru că puterea lor asupra voastră va înceta în curând. Pentru că Satana este ca un vecin mândros, care a intrat în casa vecinului său când acesta era plecat, vrând să-i ia lucrurile din casă. Dar cineva i-a spus că dușmanul său îi răvășește casa și atunci el s-a întors grabnic spre casă. Și când vecinul cel rău, adunând lucrurile care îl ispiteau, a văzut de departe pe stăpânul casei întorcându-se în grabă, s-a supărat foarte tare că nu putea să fure toate acele lucruri și s-a apucat să spargă și să strice tot ce era acolo, căutând să distrugă totul. El socotea cu răutate că dacă lucrurile acelea nu puteau să fie ale lui, atunci nici celălalt, care era stăpânul, nu trebuia să mai aibă parte de nimic. Dar, imediat, stăpânul casei a intrat și, înainte ca vecinul cel rău să-și împlinească scopul cel distrugător, l-a luat și l-a aruncat afară din casă. Cu adevăr vă spun, chiar așa a intrat Satana în corpurile voastre, care sunt locuința lui Dumnezeu, și a luat în puterea sa tot ce voia să fure: respirația voastră, sângele vostru, oasele voastre, carnea voastră, măruntaiele voastre, ochii voștri și urechile voastre. Dar, prin posturi, aspirație și prin rugăciune, voi ați chemat înapoi pe stăpânul trupului vostru și pe îngerii săi. Acum, Satana vede că adevăratul stăpân al trupului se întoarce și că acesta este sfârșitul puterii sale. De aceea, în furia lui, își adună ultimele puteri încă o dată, pentru a vă putea distruge trupurile înaintea venirii stăpânului. De aceea Satana vă chinuie acum, în final, atât de cumplit, pentru că el deja simte că sfârșitul i-a venit. De aceea este bine să nu vă lăsați inimile să tremure, pentru că în curând îngerii lui Dumnezeu vor apărea, ca să ocupe din nou lăcașurile lor și să le sfințească cu puterea lor din nou, ca temple ale lui Dumnezeu. Și atunci ei îl vor apuca pe Satana și îl vor arunca afară din trupurile voastre, cu toate bolile lui și cu toate necurățiile lui. Și atunci fericiți veți fi, pentru că veți primi răsplata neclintirii și speranței voastre și niciodată nu veți mai vedea boala”. Era printre

cei bolnavi unul care era mai chinuit de Satana decât toți ceilalți, iar trupul său era aproape ca un schelet și pielea îi era galbenă ca o frunză căzută toamna. Era deja atât de slab, încât nu putea nici măcar să se târască în mâini până la Isus și a strigat doar la el de departe: „Învățătorule, ai milă de mine, pentru că nici un om nu a suferit de la începutul lumii așa cum sufăr eu acum. Știu că ești cu adevărat trimisul lui Dumnezeu și mai știu că, dacă vrei, poți să scoți într-o clipă pe Satana afară din trupul meu. Nu ascultă oare îngerii lui Dumnezeu de trimisul lui Dumnezeu? Vino, Învățătorule, și scoate pe Satana afară din trupul meu acum, pentru că eu simt cum urlă cu furie în mine și cumplit este chinul meu, ce parcă nu mai are sfârșit!”

Și Isus i-a răspuns: „Satana te chinuie atât de mult pentru că ai postit multe zile și este foarte furios că deja nu-i mai plătești tributul; nu-l mai hrănești cu toate spurcăciunile cu care ți-ai spurcat până acum templul sufletului. Îl chinui pe Satana ce se află în tine cu foamea și astfel, el, în furia lui, te chinuie la rândul său. Nu te teme, pentru că îți spun, până la urmă Satana va fi distrus înainte ca trupul tău să fie distrus; pentru că în timp ce postești și te rogi, îngerii lui Dumnezeu îți apără acum trupul, pentru ca puterea lui Satana să nu te poată distruge. Și duhurile lui Satana sunt neputincioase în fața îngerilor lui Dumnezeu”.

Atunci ei toți au venit la Isus și L-au implorat, spunându-i: „Învățătorule, ai milă de el, pentru că suferă mai mult decât noi toți și, dacă nu alungi cât se poate de repede pe Satana afară din el, ne este teamă că nu va mai trăi până mâine”.

Și Isus le-a răspuns: „Mare este credința voastră. Să se facă totul după credința voastră și veți vedea în curând, față în față, chipul înspăimântător al Satanei alungat de puterea Fiului divin al Omului. Pentru că voi arunca afară din el pe puternicul Satana, prin puterea nesfârșită a lui Dumnezeu. Pentru că Spiritul cel sfânt și atotputernic al lui Dumnezeu face chiar și pe cel mai slab, foarte puternic. Satana nu va ierta nimic și iată, în cazul păcatelor, trebuie să-i plătiți totul: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior, arsură pentru arsură, rană pentru rană, viață pentru viață, moarte pentru moarte. Pentru că mai devreme sau mai târziu, plata păcatului este suferința și moartea. De aceea vă spun: să nu ucideți niciodată și nici să nu mâncați carnea vânatului nevinovat, ca să nu deveniți sclavii Satanei. Pentru că aceasta este calea suferințelor și a bolii care duce la moarte. Faceți totdeauna voia lui Dumnezeu, pentru ca îngerii lui să vă poată sluji și întări mereu pe calea vieții. Ascultați, de aceea, cuvintele lui Dumnezeu: “Iată, v-am dat să vă hrăniți cu fiecare iarbă care poartă sămânță și care se află pe fața pământului și fiecare copac, în care se află fructul dător de sămânță; aceasta să fie totdeauna carnea pentru voi. Și fiecărei fiare a pământului și fiecărei păsări a aerului, și tuturor celor care se târăsc pe pământ, oriunde se află suflarea vieții, le dau drept hrană fiecare fir de iarbă verde, iar vouă vă dau laptele lor. Dar carnea și sângele care îi dă viață să nu le mâncați. Căci, cu siguranță, totdeauna le voi cere înapoi din puterea sângelui vostru; voi cere înapoi toate animalele ucise și sufletul tuturor oamenilor uciși. Pentru că Eu, Domnul Dumnezeu, sunt Unicul Dumnezeu, atotputernic și drept, care pedepsesc nelegiuirile celor care Mă urăsc, și mă îndur față de cei care Mă

iubesc și respectă poruncile Mele.”

Prima și cea mai importantă poruncă este: „Iubește-l pe Domnul Dumnezeu din toată inima ta și din tot sufletul tău, cu toată puterea ta!” Cea de a doua este aceasta: „Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Să știți că nu este nici o poruncă mai mare decât acestea”.

După aceste cuvinte toți au rămas tăcuți, în afară de unul, care spuse: „Ce să fac, Învățătorule, dacă văd o fiară sălbatică omorându-mi fratele în pădure? Să-mi las fratele să piară sau să omor fiara? Nu încalc astfel legea?”

Și Isus răspunse: „A fost spus din timpuri străvechi: “Toate fiarele care mișcă pe pământ, toți peștii din mare și toate păsările cerului sunt date în puterea ta”. Vă spun cu adevărat, că din toate ființele care trăiesc pe pământ, Dumnezeu a creat doar pe om după chipul și asemănarea Sa. De aceea, animalele sunt pentru om și nu omul pentru animale. De aceea, este bine să știți că nu încălcați legea dacă omorâți fiara sălbatică, pentru a salva viața fratelui vostru. Pentru că omul înseamnă mai mult decât animalul. Dar cel care omoară un animal fără motiv, fără ca animalul să-l atace, acționând astfel numai din plăcerea de a-l ucide sau pentru carnea lui, pentru pielea lui sau pentru colții săi, face o faptă rea și el însuși, se preface atunci într-o fiară sălbatică. De aceea, sfârșitul fiarelor sălbatice prin intermediul lui înseamnă totodată și sfârșitul său ca om” (animalizarea, abrutizarea sa).?

Apoi, altul a spus: „Moise, mai marele Israelului, a dat voie strămoșilor noștri să mănânce carnea animalelor curate și le-a interzis oamenilor carnea animalelor necurate. Atunci Tu de ce ai interzis carnea tuturor animalelor? Care lege vine cu adevărat de la Dumnezeu: aceea a lui Moise sau legea Ta?”

Atunci Isus a răspuns: „Dumnezeu a dat prin Moise zece porunci strămoșilor voștri. Aceste porunci sunt grele, au spus strămoșii voștri și n-au putut să le dea ascultare. Când Moise a văzut asta, i s-a făcut milă de poporul său și nu a vrut ca el să piară. Și el le-a dat atunci de zece ori zece porunci mai puțin grele, ca ei să le poată urma. Vă spun cu adevărat că, dacă strămoșii voștri ar fi avut puterea să urmeze cele zece porunci ale lui Dumnezeu, Moise nu ar fi avut nevoie de acele de zece ori zece porunci. Pentru că cel ale cărui picioare sunt puternice ca Muntele Sionului, nu are nevoie de cârje; dar cel ale cărui picioare tremură, înaintează mai întâi cu cârjele și numai după aceea fără ele. Și Moise a spus lui Dumnezeu: „Inima mea este plină de întristare, pentru că poporul meu se va pierde. Pentru că ei sunt fără cunoaștere și nu pot să înțeleagă poruncile Tale. Ei sunt precum copiii mici, care nu pot să înțeleagă cuvintele tatălui lor. Dă-mi voie, Doamne, să le dau alte legi, pentru ca ei să nu piară. Dacă nu pot fi cu Tine, Doamne, lasă-i să nu fie împotriva Ta, ca ei să poată trăi și, când timpul va veni și ei vor fi copti pentru legile Tale, descoperă-le legile Tale”. De aceea, Moise a frânt cele două table de piatră pe care erau scrise cele zece porunci și le-a dat de zece ori zece în locul lor. Și, din acestea de zece ori zece, scribii și fariseii au făcut de o sută de ori zece porunci. Și ei au pus poveri insuportabile pe umerii voștri, pe care nici ei nu le poartă. Pentru că, cu cât

mai apropiate sunt poruncile de Dumnezeu, cu atât avem nevoie de mai puține; și cu cât sunt mai îndepărtate de Dumnezeu, cu atât avem nevoie de mai multe porunci. De aceea, legile fariseilor și scribilor sunt nenumărate; legile Fiului Omului sunt șapte; ale îngerilor sunt trei și a lui Dumnezeu una singură.

Vă voi învăța, de aceea, numai acele legi pe care le puteți înțelege, ca să puteți deveni oameni și să urmați cele șapte legi ale Fiului Omului. Atunci și îngerii vă vor descoperi legile lor, pentru ca astfel Duhul Sfânt al lui Dumnezeu să poată coborâ asupra voastră și să vă conducă la legea Sa”.

Toți erau uimiți de înțelepciunea Lui și L-au rugat: „Continuă, Învățătorule, și învață-ne toate legile pe care le putem primi”.

Isus urmă: „Dumnezeu le-a poruncit strămoșilor voștri: “Să nu ucizi!” Dar inima lor era împietrită și ei au omorât. Atunci Moise a vrut ca cel puțin să nu omoare oameni și le-a dat voie să omoare animale. Și atunci inima strămoșilor voștri s-a împietrit și mai mult și au omorât oameni și animale deopotrivă. Dar eu vă spun să nu omorâți nici oameni, nici animale și nici măcar hrana care intră în gura voastră. Dacă mâncați hrana vie, asta vă va însufleți, dar dacă omorâți hrana, atunci hrana moartă vă va omorâ la rândul ei. Pentru că viața vine numai din viață, iar din moarte vine numai moartea. Tot ce omoară hrana voastră, omoară și trupurile voastre. Și tot ce omoară trupurile voastre, omoară și sufletele voastre. Și trupurile voastre devin ceea ce este hrana voastră, așa cum sufletele voastre devin ceea ce sunt gândurile voastre. De aceea, este foarte bine să nu mâncați nici un aliment pe care focul, frigul sau apa l-au distrus. Pentru că totdeauna hrana arsă, înghețată sau putrezită vă va arde, îngheța și putrezi corpurile voastre, într-un mod asemănător. Nu fiți asemeni gospodarului prost care a însămânțat în ogorul său semințe coapte, înghețate și putrezite. Iar când toamna a venit, singur ogorul său nu a dat deloc rod. Și mare a fost suferința sa. Ci fiți asemenea gospodarului care a însămânțat în ogorul său sămânță vie și al cărui ogor a dat spice vii de grâu, întorcându-i de o sută de ori mai mult decât semințele pe care le însămânțase. Pentru că vă spun cu adevărat, căci trebuie să trăiți numai din focul vieții și să nu vă pregătiți hrana prin intermediul focului morții, care omoară complet hrana voastră, trupurile voastre și, de asemenea, sufletele și mințile voastre”.

„Învățătorule, unde este focul vieții?”, au întrebat unii dintre ei.

„În voi, în sângele vostru și în trupurile voastre”.

„Și focul morții?”, au întrebat alții.

„Este focul care arde în afara trupului vostru, care este mai fierbinte decât sângele vostru. Cu acest foc al morții toți dintre voi vă gătiți hrana în casele și în câmpiile voastre. Adevărat vă spun, acesta este totdeauna focul care vă distruge hrana și trupurile, tot așa cum focul răutății și perversității vă pângărește gândurile și vă înrăiește sufletele. Pentru că trupul vostru este chiar ceea ce mâncați, iar sufletul vostru devine, până la urmă, exact ceea ce gândiți. De aceea, este bine să nu mâncați nimic din ceea ce un foc mai mare decât focul vieții a distrus acea hrană. De aceea, obișnuiți-vă și mâncați toate

fructele bune ale copacilor și toate ierburile hrănitoare ale câmpului, și tot laptele animalelor care este bun de mâncat. Pentru că toate acestea sunt hrănite și coapte doar de focul vieții și toate sunt darul îngerilor Mamei noastre divine Natura. Să nu mâncați nimic din tot ceea ce focul morții dă gust hranei, pentru că acesta este lucrul lui Satana”.

„Cum să ne coacem pâinea de fiecare zi fără foc, Învățătorule?”, au întrebat câțiva într-un glas, cu mare uimire.

„Lăsați îngerii lui Dumnezeu să vă ajute să vă pregătiți pâinea. Umeziți-vă grâul, pentru ca îngerul apei să poată intra în el. Apoi, puneți-l la aer, pentru ca și îngerul aerului să-l poată îmbrățișa. Și lăsați-l de dimineața până seara la soare, pentru ca îngerul luminii soarelui să poată coborâ asupra lui. Și binecuvântările celor trei îngeri vor face curând sămânța ascunsă a vieții să încolțească în grâul vostru. Apoi, zdrobiți-vă grăunțele și faceți un aluat subțire, așa cum au făcut strămoșii voștri atunci când au plecat din Egipt, țara sclaviei. Puneți-le, apoi, la lumina soarelui, încă de la răsărit, și când soarele se află la amiază întoarceți-le pe cealaltă parte, pentru ca și acolo să fie îmbrățișate de îngerul luminii soarelui, și lăsați-le astfel până la apus, pentru că așa cum îngerii apei, aerului și luminii soarelui hrănesc și coc grâul în câmp, tot așa ei trebuie să vă pregătească și pâinea voastră. Și același soare care, cu focul vieții, a făcut grâul să crească și să se coacă, trebuie acum să vă coacă și pâinea, cu același foc. Pentru că numai focul soarelui dă viață grâului, pâinii și chiar trupului. Și îngerii cei vii ai lui Dumnezeu cel viu servesc numai pe oamenii vii. Pentru că Dumnezeu este Dumnezeul a tot ceea ce trăiește și niciodată Dumnezeul a ceea ce este mort.

Deci, mâncați întotdeauna de la masa lui Dumnezeu: fructele bune ale copacilor, grăunțele comestibile și ierburile minunate ale câmpului, laptele animalelor și mierea albinelor. Tot ce este în afară de acestea vine de la Satana și vă duce foarte repede pe calea păcatelor, a bolilor și către o prematură moarte. Doar hrana pe care o mâncați de pe masa îmbelșugată a lui Dumnezeu dă putere, sănătate și tinerețe trupului și sufletului vostru, și dacă veți respecta aceste sfaturi, niciodată nu veți mai vedea boala. Doar masa lui Dumnezeu l-a hrănit pe Matusalem, din vechime, și dacă veți trăi cu toții așa cum a trăit el, să știți că întocmai precum el veți ajunge. Căci Dumnezeul celor vii este nesfârșit mai bogat decât toate bogățiile pământului și masa Lui îmbelșugată este mai bogată decât cea mai bogată masă de ospăț a oricărui om bogat de pe pământ. De aceea, mâncați toată viața voastră la masa Mamei divine a Naturii și niciodată nu veți avea dorințe rele. Și, când mâncați la masa Ei, mâncați toate lucrurile exact așa cum au fost găsite pe masa Mamei divine a Naturii. Nu gătiți, nici nu amestecați toate lucrurile unul cu celălalt, pentru ca măruntaiele voastre să nu devină asemenea unor mocirle aburinde. Pentru că, adevărat vă spun, aceasta este o spurcăciune în ochii Domnului.

Nu fiți ca servitorul cel lacom care, întotdeauna la masa stăpânului său, mânca chiar și porțiile celorlalți și care devora el însuși totul, și le amesteca pe toate laolaltă în lăcomia lui. Și, văzând asta, stăpânul său s-a mâniat pe el și l-a alungat de la masă. Iar când toți și-au terminat masa, el a amestecat tot ce rămăsese pe masă și l-a chemat pe

servitorul cel lacom, spunându-i: “Ia și mănâncă toate acestea cu porcii, pentru că locul tău este cu ei și nu la masa mea”.

Luați seama și nu spurcați cu tot felul de spurcăciuni templul trupurilor voastre. Mulțumiți-vă cu două sau trei feluri de mâncare, pe care le veți găsi întotdeauna pe masa Mamei divine Natura. Și nu vă doriți să devorați toate alimentele pe care le vedeți în jurul vostru. Dacă amestecați prea mult toate felurile de mâncăruri în trupul vostru, atunci pacea trupului vostru va înceta și războiul fără de sfârșit se va dezlănțui în voi și, destul de repede, trupul vostru va fi șters de pe fața pământului, tot așa precum familiile și împărățiile dezbinare lucrează spre distrugerea lor. Dumnezeu vostru este Dumnezeu dragostei și al păcii și El nu ajută niciodată dezbinarea. De aceea, nu ridicați niciodată împotriva voastră mânia lui Dumnezeu, ca să nu vă alunge de la masa Lui și să nu fiți obligați să mergeți la masa Satanei, unde focul păcatelor și al morții vă va distruge trupul, sufletul și mintea.

Și când mâncați, aveți totdeauna grijă ca niciodată să nu mâncați până vă săturați pe deplin. Fugiți de ispitele Satanei și ascultați de vocea îngerilor lui Dumnezeu. Pentru că Satana și puterea lui vă ispitesc să mâncați des, tot mai mult și mai mult. Urmăriți să trăiți prin energiile spiritului și rezistați cu fermitate dorințelor rele ale trupului. Postul vostru numai cu apă este întotdeauna plăcut în ochii îngerilor lui Dumnezeu. Luați seama cât de mult ați mâncat atunci când sunteți sătui și urmăriți să mâncați întotdeauna mai puțin cu o treime.

Faceți ca greutatea mâncării voastre zilnice, atunci când nu sunteți nevolnici (slabi) să nu fie mai puțin decât o mână [n.n. veche măsură a greutateii = 700g], dar aveți grijă să nu fie mai mult de două mâini. Atunci îngerii lui Dumnezeu vă vor sluji întotdeauna și niciodată nu veți cădea în sclavia Satanei și a bolilor lui, care uneori vă fac să fiți grași. Nu tulburați munca îngerilor în trupul vostru mâncând des. Pentru că adevărat vă spun, cel care mănâncă mai mult decât de două ori pe zi face în el munca Satanei. Și îngerii lui Dumnezeu îi părăsesc trupul și în curând Satana îl va lua în stăpânire. Mâncați numai când soarele iese la amiază și a doua oară, iarăși, când soarele este la apus. Respectând acest îndemn nu veți vedea niciodată boala, pentru că asta este plăcut în ochii Domnului. Și dacă doriți ca îngerii lui Dumnezeu să se bucure în trupul vostru și ca Satana să vă ocolească, atunci nu vă așezați decât o dată pe zi la masa lui Dumnezeu. Iar atunci, zilele voastre vor fi lungi și fericite pe acest pământ. Mâncați întotdeauna atunci când masa lui Dumnezeu este servită înaintea voastră și mâncați întotdeauna din ceea ce se găsește pe masa lui Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu știe bine de ce are nevoie trupul vostru și când are mai mare nevoie.

De la începutul lunii Jiar mâncați orz; din luna Sivan mâncați grâu, cel mai desăvârșit dintre toate ierburile purtătoare de semințe. Și faceți ca pâinea voastră de fiecare zi să fie făcută din grâu, pentru ca Domnul să poată avea grijă de trupurile voastre. Începând din luna Tammuz, mâncați struguri pentru ca trupul vostru să poată slăbi, dacă este prea gras și de asemeni pentru ca Satana să poată pleca din el. În luna

Elul adunați strugurii pentru ca sucul lor să vă poată servi ca băutură. În luna Marchesvan, strângeți strugurii dulci, îndulciți și uscați de îngerul luminii soarelui, ca să vă poată crește trupurile, pentru ca îngerii Domnului să locuiască în ele. Mâncați smochine pline de suc în lunile Ab și Shebat și ceea ce rămâne lăsați-le îngerului luminii soarelui să le păstreze pentru voi. Mâncați-le cu carnea migdalelor în toate lunile în care copacii nu au fructe. Și ierburile minunate (comestibile) care vin după ploaie mâncați-le în luna Thebet, pentru ca sângele vostru să poată fi curățat de toate păcatele voastre. Și în aceeași lună începeți să beți și laptele animalelor voastre, căci pentru aceasta a dat Domnul ierburile câmpului tuturor animalelor care dau lapte, pentru ca ele să-l poată hrăni pe om cu laptele lor. Fericiți sunt aceia care mănâncă numai la masa lui Dumnezeu și ocolesc toate spurcăciunile Satanei. Nu mâncați hrana necurată adusă din țări îndepărtate, ci mâncați întotdeauna ceea ce crește și s-a copt în copacii voștri. Pentru că Dumnezeu știe bine ce este trebuincios pentru voi să mâncați și unde și când să o faceți. Și el dă de mâncare tuturor popoarelor din toate împărățiile, ceea ce este mai bun pentru fiecare.

Nu mâncați așa cum mănâncă păgânii care se îndoapă în grabă, spurcându-și trupurile cu tot felul de spurcăciuni. Lăsați puterea îngerilor lui Dumnezeu inte în voi odată cu mâncarea vie pe care Domnul v-o dă de la masa Sa împărătească. Când mâncați, aveți deasupra voastră pe îngerul aerului și dedesubtul vostru pe îngerul apei. Respirați adânc și rar la toate mesele voastre, pentru ca îngerul aerului să vă poată binecuvânta mesele. Mestecați bine mâncarea cu dinții, ca să devină apă și ca îngerul apei să o prefacă în sânge în corpul vostru. Și mâncați încet, ca și cum ar fi o rugăciune pe care o faceți Domnului. Puterea lui Dumnezeu intră în voi, dacă mâncați în acest fel la masă. Însă Satana prefacă într-o mocirlă aburindă trupul celui peste care îngerii aerului și apei nu coboară în timpul mesei. Și Domnul nu-l mai îngăduie la masa Sa. Pentru că masa Domnului este un altar și cel care mănâncă la masa Domnului este într-un templu. Adevărat vă spun, trupul Fiilor divini ai Omului este prefăcut într-un templu și măruntaiele lor într-un altar, dacă ei ascultă de poruncile lui Dumnezeu. De aceea, nu vă așezați la altarul Domnului atunci când mintea voastră este tulburată, și să nu vă gândiți la cineva cu mânie atunci când vă aflați în templul lui Dumnezeu. Și intrați în sanctuarul Domnului numai când simțiți în voi chemarea îngerilor Săi, pentru că tot ceea ce mâncați în tristețe sau în mânie sau fără dorință, devine otravă în trupul vostru. Pentru că suflarea Satanei spurcă toate aceste alimente. Puneți cu bucurie jertfele voastre pe altarul trupului vostru și lăsați toate gândurile rele să plece din voi atunci când primiți în trupul vostru puterea lui Dumnezeu de la masa Sa. Și niciodată să nu vă așezați la masa lui Dumnezeu, înainte ca El să vă cheme cu putere prin îngerul poftei de mâncare.

Bucurați-vă, de aceea, întotdeauna cu îngerii lui Dumnezeu la masa lor împărătească, pentru că asta este plăcut inimii Domnului. Și viața voastră va fi lungă și fericită atunci pe acest pământ și cel mai scump servitor al Domnului vă va sluji în toate zilele voastre: îngerul bucuriei și veseliei.

Nu uitați că fiecare a șaptea zi este sfântă și închinată lui Dumnezeu. Timp de șase

zile hrăniți-vă trupul cu darurile Naturii, dar în a șaptea zi sfințiți-vă trupul pentru Tatăl vostru divin Ceresc. Și în a șaptea zi nu mâncați mâncare pământească, ci trăiți numai din cuvintele și gândurile lui Dumnezeu. Și fiți toată ziua cu îngerii Domnului, în Împărăția Tatălui Ceresc. În această a șaptea zi, lăsați îngerii lui Dumnezeu să clădească Împărăția divină a Cerurilor în trupul vostru, așa cum voi munciți șase zile în Împărăția Mamei divine a Naturii. În timpul celei de a șaptea zi, nu lăsați deloc mâncarea să tulbure munca îngerilor în trupul vostru, ci beți numai apă curată, iar Dumnezeu vă va da viață lungă și fericită pe pământ și veți ajunge să aveți viață lungă în Împărăția Cerurilor. Pentru că vă spun cu adevărat, dacă nu veți mai avea nici o boală pe pământ, veți trăi veșnic și foarte fericiți în Împărăția Cerurilor.

Dacă veți fi buni, Dumnezeu vă va trimite în fiecare dimineață îngerul soarelui să vă trezească din somn. De aceea, ascultați chemările Tatălui vostru divin Ceresc și nu picotiți somnolenți și leneși în paturile voastre, pentru că îngerii aerului și apei vă așteaptă deja afară. Munciți toată ziua cu îngerii Mamei divine a Naturii, ca să puteți ajunge să-i cunoașteți pe ei și muncile lor tot mai mult și din ce în ce mai bine. Când soarele a apus și Tatăl vostru Ceresc vă trimite îngerul Său cel mai prețios, somnul, atunci odihniți-vă și fiți toată noaptea cu îngerul somnului. Și atunci, Tatăl vostru divin Ceresc vă va trimite îngerii Săi neștiuți, ca ei să vă instruiască în taină și să fie cu voi toată noaptea. Și îngerii neștiuți ai Tatălui vostru divin Ceresc vă vor învăța multe lucruri, urmându-vă în lumile ascunse și vă vor instrui despre Împărăția lui Dumnezeu, tot așa cum îngerii Mamei divine a Naturii, pe care îi știți, vă învață despre lucrurile din Împărăția Ei. Adevărat vă spun, că trăind astfel veți fi în fiecare noapte oaspeții Împărăției lui Dumnezeu. Și când vă treziți a doua zi de dimineață, veți simți în voi puterea cea mare și bună a îngerilor neștiuți. Tatăl vostru divin Ceresc îi va trimite la voi în fiecare noapte, pentru ca ei să vă poată clădi spiritul, tot așa cum Mama divină a Naturii vă trimite îngerii Ei, pentru ca ei să vă poată clădi, întări și regenera trupul. Dacă în timpul zilei Mama divină a Naturii vă îmbrățișează în brațele Ei, iar noaptea Tatăl vostru divin Ceresc își trimite sărutul său asupra voastră, atunci Fiii Oamenilor vor deveni Fiii lui Dumnezeu”.

Apoi Isus a muls ugerul oii care păștea iarbă. Și a pus laptele în nisipul încălzit de soare, spunând: „Iată, puterea îngerului apei a intrat în acest lapte, iar acum, puterea îngerului luminii soarelui va intra, de asemenea, în el”.

Atunci laptele a devenit fierbinte prin puterea razelor soarelui.

„Și acum, în acest lapte îngerii apei și luminii soarelui se vor înfrăți cu îngerul aerului”.

Și aburii laptelui fierbinte au început să se ridice încet în aer.

„Vino și inspiră pe gură puterea îngerului apei, luminii soarelui și aerului, ca ei să poată intra în trupul tău și să alunge pe Satana afară din tine”.

Și bolnavul pe care Satana îl chinuia cumplit a inspirat adânc aburul alb.

„Într-o clipă, Satana va părăsi trupul tău, pentru că de trei zile flămânzește, fiindcă nu mai găsește nici un fel de mâncare în tine. El va ieși acum afară din tine ca să-și potolească foamea prin laptele fierbinte, aburind, pentru că aceasta este hrana lui preferată. El va simți acum mirosul și nu va fi în stare să mai reziste foamei, care îl chinuie deja de trei zile. Dar Fiul divin al Omului îi va distruge trupul, pentru ca el să nu mai chinuie pe nimeni de acum înainte”.

Atunci trupul bolnav a fost parcă apucat de malarie și a început să se forțeze, ca și cum ar fi vrut să vomite și nu putea și a început să respire gâfâind, de parcă răsuflarea lui era pierdută. Și a leșinat în poala lui Isus.

„Acum Satana îi părăsește trupul. Priviți-l!” Și Isus a arătat spre gura deschisă a omului bolnav.

Și toți au văzut cu uimire și cu groază cum Satana ieșea din gura lui sub forma unui vierme lung și îngrozitor, care se îndrepta direct spre laptele aburind. Atunci Isus a luat două pietre ascuțite și a zdrobit capul Satanei și a scos afară din bolnav tot corpul monstrului care era aproape la fel de lung ca și omul. Când îngrozitorul vierme a ieșit afară din gâtul omului bolnav, el și-a recăpătat dintr-o dată respirația și atunci toate durerile au încetat. Și ceilalți s-au uitat îngroziți la înspăimântătorul corp al Satanei.

„Vezi ce creatură îngrozitoare ai purtat și ai hrănit în trupul tău, de atâția ani? L-am scos afară din tine și l-am omorât ca să nu te mai chinuie niciodată. Mulțumește-i lui Dumnezeu că îngerii Săi te-au eliberat și caută să nu mai păcătuiești, pentru ca Satana să nu se întoarcă la tine din nou. Fă din trupul tău, de acum înainte, un templu dăruit Dumnezeului Tău”.

Și toți erau uimiți de cuvintele Sale și de puterea Sa. Și ei au spus: „Învățătorule, Tu ești cu adevărat trimisul lui Dumnezeu și cunoști toate tainele”.

„Și voi, a răspuns Isus trebuie să fiți adevărații Fii ai lui Dumnezeu, pentru ca și voi să puteți avea parte de puterea Sa și de cunoașterea tuturor tainelor. Pentru că înțelepciunea și puterea divină pot veni numai din dragostea de Dumnezeu. Iubiți, de aceea, pe Tatăl divin Ceresc și pe Mama divină a Naturii, din toată inima voastră și din toate puterile voastre. Slujiți-i cu abnegație, pentru ca îngerii Lor să vă slujească mereu. Dăruiți toate faptele voastre lui Dumnezeu și nu hrăniți niciodată prin faptele voastre rele pe Satana, pentru că plata păcatului este boala și moartea prematură. În Dumnezeu se află răsplata binelui, fericirea, dragostea Sa, care de fapt este cunoașterea deplină și puterea vieții veșnice”.

Și toți au îngenunchiat pentru a aduce mulțumiri lui Dumnezeu, pentru dragostea Sa.

Și Isus a plecat spunând: „Mă voi întoarce la toți cei care stăruiesc în rugăciune și post până într-a șaptea zi. Pacea lui Dumnezeu să fie cu voi!”

Și omul bolnav din care Isus alungase pe Satana s-a ridicat, pentru că acum puterea

vieții îi revenise. A răsuflat adânc și ochii săi au devenit limpezi, pentru că orice durere îi pierise. Și s-a aruncat pe pământul unde stătuse Isus, a sărutat urma picioarelor Lui și a plâns. [...]

Și în lunca unui râu, mulți bolnavi au postit și s-au rugat îngerilor lui Dumnezeu timp de șapte zile și șapte nopți și mare a fost răsplata lor, pentru că au urmat întru totul cuvintele lui Isus. Și la sfârșitul celei de-a șaptea zi, pe foarte mulți, toate durerile i-au părăsit. Și când soarele a răsărit peste marginea pământului, L-au văzut pe Isus venind la ei dinspre munte, cu strălucirea soarelui care răsare deasupra capului Său.

„Pacea lui Dumnezeu să fie cu voi!”

Și unii dintre cei care erau prezenți acolo nu au spus nici un cuvânt, ci doar s-au aruncat în fața Lui și au atins, plini de venerație, cusătura hainelor Lui, în semn de respect și recunoștință pentru vindecarea lor.

„Nu-mi aduceți mulțumiri mie, ci Mamei voastre divine, care v-a trimis îngerii Săi vindecători. Mergeți acum și nu mai păcătuiți, ca să nu mai vedeți niciodată boala. Și lăsați de acum înainte ca îngerii vindecători să devină păzitorii voștri”.

Ei L-au întrebat: „Încotro să ne ducem, Învățătorule, pentru că cu Tine sunt cuvintele vieții veșnice? Spune-ne, care sunt păcatele pe care trebuie să le ocolim, ca să nu mai vedem niciodată boala?”

Isus a răspuns: „Facă-se totul după credința voastră!” Și El s-a așezat între ei, spunând: „A fost spus din timpuri vechi: “Cinstește-ți Tatăl divin Ceresc și Mama divină a Naturii și respectă-Le poruncile, pentru ca zilele tale să fie multe și fericite pe acest pământ”. Și, imediat după aceasta, a fost dată porunca: “Să nu ucizi”, pentru că viața este dată tuturor de Dumnezeu, și ceea ce Dumnezeu a dat, omul nu trebuie să ia. Pentru că vă spun cu adevărat, de la o singură Mamă divină vine tot ceea ce trăiește pe pământ. De aceea, cel care omoară, își omoară fratele. Și de la el, Mama divină a Naturii își întoarce fața și va smulge de la el Sânii Săi dătători de viață. Și după aceea el va fi ocolit de îngerii Săi și doar Satana va locui în trupul său. Și carnea animalelor ucise cu care se va hrăni și va ajunge în corpul său va deveni până la urmă propriul său mormânt, pentru că cel care omoară, până la urmă se omoară pe sine și cine mănâncă carnea animalelor ucise, de fapt mănâncă din trupul morții. În sângele său, fiecare picătură din sângele lor se preface în otravă; în răsuflarea sa, răsuflarea lor se preface în sudoare; în carnea sa, carnea lor se preface în bube; în oasele sale, oasele lor se preface în piatră; în măruntaiele lui, măruntaiele lor se preface în putreziciune; în ochii lui, ochii lor se preface în solzi, în urechile lui, urechile lor se preface în scurgeri de ceară. Și moartea lor va deveni până la urmă boala, suferința și moartea lui. La dispoziția Tatălui vostru divin Ceresc se află păcatele voastre acumulate în cei șapte ani, care pot fi iertate în șapte zile de post.

Rezistați, mai ales prin fapte și gânduri bune, zi și noapte, ispitelor lui Satana. Nu stați treji noaptea, nici nu dormiți ziua, ca să nu plece de la voi îngerii lui Dumnezeu.

Și nu vă luați nici o plăcere, nici în băutură (alcool), nici în vreun fum al Satanei

(tutun), pentru că toate băuturile și fumurile Satanei sunt mari spurcăciuni în ochii Dumnezeului vostru.

Nu fiți desfrânați nici noaptea, nici ziua. Desfrânatul este întocmai ca un copac a cărui sevă iese prematur și grabnic din trunchiul său. Și datorită vlăguirii, acest copac va fi uscat înainte de timpul său și nici nu va da vreodată fructe (roade). De aceea, nu fiți niciodată desfrânați, ca să nu vă usuce Satana trupul, datorită vlăguirii și ca să nu vă facă Domnul sămânța stearpă, prin împuținare.

Evitați tot ceea ce este prea fierbinte sau prea rece, pentru că este voia Mamei voastre divine a Naturii, ca nici fierbințeala și nici frigul să nu vă facă rău trupului. Și nu vă lăsați trupurile să devină nici mai fierbinți, nici mai reci decât așa cum le încălzesc sau le răcesc îngerii lui Dumnezeu. Și dacă ascultați de poruncile Mamei divine, atunci, ori de câte ori trupul vostru devine prea fierbinte, Ea va trimite pe îngerul frigului la voi și, ori de câte ori trupul devine prea rece, Ea va trimite îngerul căldurii să vă încălzească din nou.

Urmați pilda tuturor îngerilor Tatălui și Mamei, care lucrează zi și noapte, fără încetare, în Împărățiile tainice ale Cerurilor și Pământului. Veți primi astfel, în voi înșivă, pe cei mai puternici îngeri ai lui Dumnezeu, îngerii acțiunii binefăcătoare, și împreună cu ei veți lucra cu toții în Împărăția lui Dumnezeu. Urmați pilda apei curgătoare, a vântului care bate, a răsăritului și a apusului soarelui, a plantelor și copacilor care cresc, a animalelor care aleargă și zburdă, urmăriți descreșterea și creșterea lunii, stelele care periodic pleacă și se întorc iarăși; remarcați cum toate acestea se mișcă și își fac muncile lor. Pentru că tot ceea ce are viață, mișcă și numai ceea ce este mort, este nemișcat. Dumnezeu este Dumnezeul celor vii, iar Satana este stăpânul celor morți. Serviți și slăviți-l pe Dumnezeul cel viu, pentru ca mișcarea veșnică și binefăcătoare a vieții să vă poată regenera și susține și ca astfel să puteți scăpa de nemișcarea îngrozitoare a morții. Lucrați, de aceea, fără încetare, pentru a clădi și susține Împărăția lui Dumnezeu, ca nu cumva să fiți aruncați, prin lenea sau stagnarea voastră, în împărăția Satanei. Bucuria eternă și viața veșnică se află doar în Împărăția vie a lui Dumnezeu, iar suferința cea nemișcată și întunecată există numai în împărăția morții a lui Satana. Fiți, de aceea, Fii adevărați ai Mamei divine și ai Tatălui divin, ca să nu cădeți niciodată în sclavia Satanei. Fiind mereu plini de bunătate, Mama divină a Naturii și Tatăl divin Ceresc vă vor trimite adeseori îngerii Lor ca să vă învețe, și să vă slujească. Atunci îngerii Lor vor scrie poruncile lui Dumnezeu în capul vostru, în inima voastră și în mâinile voastre, ca să puteți ști, simți și împlini poruncile Domnului.

Rugați-vă în fiecare zi, în special Tatălui divin Ceresc și Mamei divine a Naturii, ca sufletul vostru să devină desăvârșit, așa cum și Sufletul sfânt al Tatălui Ceresc este desăvârșit și ca trupul vostru să devină desăvârșit, așa cum și trupul divin al Naturii este desăvârșit. Căci dacă înțelegeți, simțiți și împliniți poruncile divine, atunci tot ce vă veți ruga Tatălui divin Ceresc și Mamei divine a Naturii vă va fi dat. Pentru că înțelepciunea, dragostea, și puterea lui Dumnezeu sunt mai presus de orice.

De aceea, rugați-vă Tatălui divin Ceresc în acest fel: “Tatăl nostru, care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău. Vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi. Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău și viclean. Căci a Ta este Împărăția, puterea și mărirea, acum și pururea și-n vecii vecilor. Amin”.

Și rugați-vă Mamei Naturi în acest fel: “Mama noastră divină, care ești pretutindeni, sfințească-se numele Tău. Vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta în noi, așa cum se face și în Tine. Și în toate zilele, trimite-ne spre ajutor îngerii Tăi, așa cum îi trimiți în tine. Și ne iartă nouă păcatele noastre, după cum și noi respectăm legile Tale. Și nu ne duce pe noi către boală, ci ne izbăvește de tot răul, pentru că al Tău este pământul, trupul și sănătatea. Amin”.

Și toți s-au rugat apoi împreună cu Isus Tatălui divin Ceresc și Mamei divine a Naturii.

După aceea, Isus le-a vorbit astfel: „Tot așa cum trupurile voastre au renăscut prin îngerii Mamei divine a Naturii, fie ca sufletele voastre să renască la fel prin îngerii Tatălui Ceresc. Astfel, veți deveni cu toții adevărații Fii ai Tatălui divin și ai Mamei divine și adevărații Frați ai Fiilor Oamenilor. Până acum ați fost în război cu Tatăl cu Mama și Frații voștri divini și l-ați servit pe Satana. Începând de astăzi, trăiți în pace deplină cu Tatăl divin Ceresc, cu Mama divină a Naturii și cu Frații voștri divini, Fiii Oamenilor. Luptați neîncetat numai împotriva Satanei, ca să nu vă jefuiască de pacea voastră. Astfel vi se va da pacea Mamei divine a Naturii trupului vostru și pacea Tatălui vostru divin Ceresc sufletului vostru. Fie ca pacea amândurora să domnească printre Fiii Oamenilor.

Veniți către Dumnezeu, voi toți, care sunteți obosiți de viață și care suferiți în dezbinare și chin, pentru că pacea lui Dumnezeu vă va întări și vă va mângâia! Pentru că Pacea lui Dumnezeu este întotdeauna copleșitor de plină de fericire. De aceea, vă întâmpin întotdeauna în acest fel: „Pacea lui Dumnezeu să fie cu voi!”, și voi să vă întâmpinați întotdeauna la fel unul pe celălalt, pentru ca asupra trupului vostru să poată coborâ pacea Mamei divine a Naturii și asupra sufletului vostru să coboare pacea Tatălui divin Ceresc. Atunci veți găsi pacea divină și printre voi, pentru că Împărăția lui Dumnezeu este totodată și în voi. Acum, întoarceți-vă la Frații voștri cu care până acum ați fost în ceartă și oferiți-le pacea voastră. Fericii sunt cei care se străduiesc pentru pace, pentru că ei vor găsi cel mai repede pacea lui Dumnezeu. Mergeți și nu mai păcătuiți. Dați fiecăruia pacea voastră, tot așa cum Eu v-am dăruit acum pacea Mea. Pacea Mea este a lui Dumnezeu. Pacea lui Dumnezeu să fie cu voi!”

Și după ce a rostit aceste cuvinte, El plecă dintre ei.

Atunci pacea Lui a coborât asupra lor și cu îngerul dragostei în inima lor, cu înțelepciunea legii în capul lor și cu puterea de a renaște în mâinile lor, s-au dus, cuprinși

de o mare fericire, printre Fiii Oamenilor, pentru a aduce lumina păcii divine celor care se luptau cu răul și cu suferințele în întuneric.

Și ei se despărțeau acum spunându-și plini de dragoste unul altuia:

„PACEA LUI DUMNEZEU SĂ FIE CU TINE!”

Sfarsit

15. VIATA LUI IOSIF TAMPLARUL

Prolog

Astfel trecu în lumea celor drepti părintele nostru Iosif tâmplarul, tată după trup al lui Cristos, care a trăit o sută unsprezece ani. Mântuitorul le-a povestit apostolilor adunați pe muntele Măslinilor viața acestuia, iar ei au scris tot ce-au auzit. Apoi au depus textul la biblioteca din Ierusalim, notând doar ziua în care sfântul bătrân s-a despărțit de trup în pacea Domnului: 26 epeps.

I. Isus le vorbește apostolilor

1. Într-o zi, aflându-se Mântuitorul nostru pe muntele Măslinilor în mijlocul ucenicilor Săi, le vorbi lor așa: "Fraților preaiubiți și fii ai bunului meu Tată, singurii aleși din toată lumea,
2. Știți bine ce v-am spus de-atâtea ori: trebuie ca eu să fiu răstignit și să îndur moarte; să mă ridic din morți și să vă aduc vestea cea bună pentru ca voi, la rândul vostru, s-o predicați peste întreg pământul; să cobor din înalt o putere asupra voastră, care să vă umple de Duh Sfânt; iar voi, la sfârșit, să îndemnați pe toți la pocăință zicându-le:
3. Mai mult cântărește un pahar cu apă în viața viitoare decât toate bogățiile acestei lumi;
4. și iarăși: mai mult cântărește un singur pas în casa Tatălui meu decât toate bogățiile acestei lumi;
5. și iarăși: mai mult cântărește un ceas de bucurie pentru cei drepti decât o mie de ani pentru cei păcătoși; păcătoșii vor plânge doar și se vor tânguie fără ca nimeni să se-ndure de lacrimile lor.
6. Așadar când voi, mădulare osebite ale mele, va trebui să porniți la drum, predicați oamenilor acestea: Tatăl meu vă va cere socoteală după o dreaptă cântărire a faptelor și vă va judeca până la ultimul cuvânt de prisos pe care l-ați rostit;
7. căci așa cum nimeni nu poate scăpa de ghearele morții, tot așa nimeni nu-și poate ocoli propriile fapte, bune sau rele;
8. și încă, vă repet ceea ce v-am spus de-atâtea ori: nici un puternic nu se va putea salva cu propria-i putere și nici un bogat cu toate bogățiile sale.
9. Iar acum, ascultați cu luare-aminte! Vă voi povesti viața tatălui meu Iosif, bătrânul tâmplar binecuvântat de Dumnezeu.

II. Văduvia lui Iosif

1. Era un om pe nume Iosif, născut în Betleem, orașul iudeu al regelui David.
2. Învățase două lucruri în viață: înțelepciunea și meșteșugul tâmplăriei.
3. Omul acesta se căsătorii și avu fii și fiice: patru băieți și două fete. Băieții se numeau

Iuda, Ioset, Iacob și Simeon, iar fetele: Lisia și Lidia.

4. Dar, după scrisa fiecăruia, muri și nevasta lui Iosif, lăsând în urma ei un băiat, pe Iacob, de vârstă fragedă.

5. Iosif era un om drept și lăuda pe Dumnezeu în tot ce făcea. De multe ori trebuia să plece de-acasă împreună cu doi dintre feciorii săi pentru că așa îi cerea meseria. Își câștiga pâinea din lucrul mâinilor sale, cum stă scris în Legea lui Moise.

6. Acest om drept de care vă vorbesc este Iosif, tatăl meu după trup. Cu el s-a logodit mama mea, Maria.

III. Maria în Templu

1. Pe când tatăl meu petrecea, cum v-am zis, în văduvie, mama mea, fecioară plină de haruri și binecuvântată, slujea în Templul Domnului cu mare sfințenie. Împlinise doisprezece ani. Pe primii trei și-i petrecuse în casa părinților, iar pe ceilalți nouă în Templul Domnului.

2. Văzând preoții că sfânta copilă ducea o viață ascetică și cu frică de Dumnezeu, s-au sfătuit între ei și-au hotărât așa: să căutăm un om de treabă și să o logodim cu el până i-o veni ceasul măritişului, ca nu cumva, din delăsarea noastră, să aibă prima scurgere în Templu. Căci am săvârși cu toții un mare păcat.

IV. Maria se logodește cu Iosif

1. Chemară aşadar tot tribul lui Iuda și aleseră din el doisprezece bărbați cu numele celor douăsprezece triburi.

2. Dintre aceștia sorții căzură pe bătrânul și bunul Iosif, tatăl meu după trup.

3. Atunci preoții au zis către maica mea, Fecioara: „Mergi cu Iosif și ascultă-l în toate până când va veni ceasul să te măriți”.

4. Iosif o duse pe Maria în casa lui. Aici ea îl găsi pe micuțul Iacob, rămas orfan, pe care-l mângâie și-l îngriji. De aceea i s-a și spus „mama lui Iacob”.

5. După ce o aduse acasă, Iosif plecă la locul unde lucra ca tâmplar.

6. Maica mea, Maria, a trăit doi ani în casa lui Iosif până în ziua aceea minunată.

V. Întruparea

1. Iar în cel de-al paisprezecelea an al vieții sale Eu, Isus, Viața voastră, am venit să locuiesc în pântecul ei din propria mea voie.

2. Abia în a treia lună după ce rămăsese grea, veni și nevinovatul Iosif de la lucrul său. Găsind-o pe Maica Mea însărcinată, a fost cuprins de mânie și de frică. Se gândi s-o părăsească într-ascuns. Atât de scârbă i s-a făcut, încât n-a vrut nici să mănânce în ziua

aceea.

VI. Îngerul Gabriel

1. Iată însă că la miezul nopții i se arătă, la porunca Tatălui meu, arhanghelul bucuriei, Gabriel, și-i zise: „Iosif, fiu al lui David, nu-ți fie teamă s-o ții în casa ta pe Maria. Află că pruncul pe care ea-l va naște este rod de la Duhul Sfânt.
2. Va naște un fiu căruia îi vei pune numele Isus. El va paște neamurile cu toiag de fier”.
3. Apoi îngerul se făcu nevăzut. Iar Iosif, trezindu-se, împlini întocmai ce-i spusese îngerul Domnului și o ținu pe Maria în casa lui.

VII. Călătoria la Betleem

1. Între timp ieși poruncă de la împăratul Augustus ca fiecare să meargă și să se înscrie în cetatea unde s-a născut.
2. Bunul bătrân porni și el la drum spre Betleem, cetatea sa natală. O luă și pe Fecioara Maria, maica mea. Și pentru că sorocul nașterii era aproape, el dictă numele scribului în felul următor: Iosif, fiul lui David; Maria, soția sa și Isus, fiul lor, din tribul lui Iuda.
3. Apoi Maria, Maica Mea fecioară, mă născu pe când se întorceau de la Betleem, chiar lângă mormântul Rahelei, soția patriarhului Iacob, mama lui Iosif și a lui Beniamin.

VIII. Fuga în Egipt

1. Iată însă că Satana s-a băgat în sufletul lui Irod cel Mare, tatăl lui Arhelaos, același care i-a tăiat capul iubitei mele rude, Ioan.
2. Irod umbla să mă răpună, deoarece credea că împărăția mea este din lumea aceasta.
3. Dar Tatăl meu îi descoperi totul lui Iosif printr-o viziune. Și îndată el fugi din Iudeea, luându-ne pe mine, pe Mama și pe Salomeea. Am coborât așadar în Egipt, unde am rămas vreme de un an, până când Irod muri mâncat de viermi - răsplată meritată pentru sângele nevinovat pe care îl vărsase.

IX. Întoarcerea la Nazaret

1. După ce nelegiuitul de Irod s-a stins din viață, ne-am întors și noi în Israel. Aici ne-am dus să locuim într-o cetate din Galileea, pe nume Nazaret.
2. Tatăl meu, bătrânul cel binecuvântat, lucra mai departe ca tâmplar. Astfel, datorită lui am putut trăi liniștiți. Căci el, aș putea zice, n-a mâncat niciodată pâine pe degeaba, urmând în toate Legea lui Moise.

X. Bătrânețea lui Iosif

Deși era înaintat în vârstă, trupul îi rămăsese zdravăn. Avea privirea ageră și nu-i lipsea

nici un dinte. Nu-și pierduse nici judecata dreaptă, nici înțelepciunea. La cei o sută unsprezece ani părea încă tânăr.

XI. Cumințenia lui Isus

1. Fiii săi cei mai mari, Ioset și Simon, după ce s-au însurat au mers să trăiască fiecare la casa lui. Cele două fete s-au măritat și ele, cum e legea omenească, așa încât Iosif a rămas doar cu fiul cel mai mic, cu Iacob.
2. Cât despre mine, după ce Maica m-a născut, am fost mereu împreună cu ei, dându-le ascultare ca un fiu. Am făcut tot ceea ce-i omenesc, în afară de păcat.
3. Mariei îi ziceam „mamă”; iar lui Iosif, „tată”. Tot ce-mi cereau făceam și niciodată nu scoteam vreun cuvânt rău în fața lor. Căci îi iubeam nespuse de mult.

XII. Ceasul de pe urmă

1. Veni însă și ceasul în care tatăl meu, Iosif, trebuia să părăsească această lume, așa cum le e scris tuturor bieților muritori.
2. Iar când trupul începu să-i slăbească, îngerul său păzitor se apropie și-i zise: „Vei muri în anul acesta!”.
3. Atunci, simțind cum i se tulbură sufletul, plecă la Ierusalim, intră în Templul Domnului, îngenunche dinaintea altarului și se rugă așa:

XIII. Rugăciunea lui Iosif

1. „O, Dumnezeule, Tată preamilos și Dumnezeu al întregii făpturi, Stăpânitor al sufletului, al trupului și al cugetului meu!
2. Dacă e-adevărat că mi s-au împlinit zilele pe care mi le-ai dăruit în această lume, te rog, Stăpâne Dumnezeule, trimite pe arhanghelul Mihail să stea lângă mine până când sufletul meu nefericit va ieși din trup fără durere sau tulburare.
3. Căci moartea stârnește în toți mare durere și tulburare, fie el om, animal domestic sau fiară, vierme sau pasăre.
4. Pentru toate făpturile de sub cer în care adie suflarea vieții, ultima clipă, adică despărțirea sufletului de trup, este chinuitoare.
5. De aceea, Stăpâne, îngăduie îngerului să rămână lângă trupul și lângă sufletul meu până când va trece, fără nici o durere, clipa despărțirii lor.
6. Fă ca îngerul pe care mi l-ai dat în ziua nașterii mele să nu mă privească, în drum spre tine, cu ochi supărați ci cu ochi iubitori și senini.
7. Fă ca toți cei cu față schimbătoare să nu mă-mpiedice să ajung la tine.
8. Nu lăsa ca sufletul meu să cadă în mâinile păzitorilor porții și scapă-mă de judecata

cea înfricoșătoare.

9. Fă ca valurile aceluia râu de foc în care sufletele trebuie să se curețe înainte de a privi slava feței tale să mă privească fără dușmănie.

10. O, Dumnezeule care judeci cu adevăr și dreptate, fie ca mila Ta să-mi aducă mângâiere, Tu, izvorul tuturor bunătăților! Slavă ție în vecii vecilor. Amin!”.

XIV. Boala lui Iosif

1. După ce s-a întors acasă, la Nazaret, Iosif a fost lovit de-o boală ce-avea să-l ducă în mormânt.

2. Aceasta s-a arătat mai crudă ca niciodată.

3. Iată, pe scurt, viața iubitului meu părinte, Iosif:

4. La patruzeci de ani se căsătorii și trăii cu femeia sa alți patruzeci și nouă. De la moartea acesteia trecu un an.

5. Apoi Maica Mea a rămas doi ani în casa lui Iosif, după ce preoții i-o încredințaseră cu următoarea poruncă: „Ai grijă de ea până în ziua căsătoriei voastre!”.

6. La începutul celui de-al treilea an al șederii sale aici - împlinise cincisprezece ani - m-a născut pe mine, în chip tainic, despre care nici o creatură nu știe nimic în afară de Mine însumi, de Tatăl Meu și de Duhul Sfânt.

XV. Slăbirea trupului

1. Viața părintelui meu Iosif, bătrânul cel binecuvântat, se întinse pe o sută unsprezece ani - atât îi hărăzise bunul meu Tată.

2. Se despărți de trup în a douăzeci și șasea zi a lunii epep.

3. Atunci aurul curat al trupului său începu să se stingă, iar argintul cugetului și judecății să se înnegrească.

4. Uită să mănânce și să bea; pierdu îndemânarea cu care lucra de obicei.

5. În zorii zilei de 26 epep, pe când se afla încă în pat, a fost cuprins de-o mare tulburare. Scoase un geamăt cumplit, bătu din palme și începu să urle:

XVI. Plângerea lui Iosif

1. „Vai de mine și de ziua în care m-am născut!

2. Vai de pântecul în care am primit sămânța vieții! Vai de sânul care m-a alăptat!

3. Vai de genunchii pe care am fost legănat!

4. Vai de brațele care m-au ținut până când am crescut și am început să păcătuiesc!

5. Vai de limba și de buzele mele, care de-atâtea ori au rostit vorbe nelegiuite, au mințit,

au pârât și au bârfit pe nedrept!

6. Vai de ochii mei care au văzut scandaluri!

7. Vai de urechile mele care au ascultat cu plăcere vorbe deșarte!

8. Vai de mâinile mele care au furat lucruri străine!

9. Vai de stomacul și de pânțelele mele care au tânjit după îmbucătura altuia; și când o dobândeau o devorau mai iute ca flăcările unui foc mistuitor!

10. Vai de picioarele mele care au făcut rău trupului, căci l-au purtat adesea pe cărări greșite!

11. Vai de trupul care mi-a pustiit sufletul, înstrăinându-l de Dumnezeu-Creatorul!

12. Ce să mă fac!? Sunt înconjurat din toate părțile.

13. Vai, cu adevărat mare este nefericirea păcătoșilor!

14. Adâncă tristețe l-a cuprins pe tatăl meu, Iacob, înainte de a-și da duhul și nu mă ocolește

nici pe mine, blestematul!

15. Isus, Dumnezeu, este mijlocitorul sufletului și al trupului meu; împlinească-se în mine voia lui!”.

XVII. Spovedania

1. După ce-a rostit el aceste cuvinte, eu m-am ridicat și am intrat în odaia unde stătea întins. Și văzându-l atât de tulburat i-am zis: „Bine te-am găsit, iubit părinte și bătrân binecuvântat!”.

2. El mi-a răspuns cu o voce sugrumată de frica morții: „Fii de o mie de ori binevenit, căci, iată, numai auzindu-ți vocea, sufletul meu s-a mai liniștit.

3. Isuse, Stăpânitorul meu; Isuse, Regele meu adevărat, Mântuitorul meu bun și milostiv; Isuse, eliberatorul meu; Isuse, călăuza mea; Isuse, apărătorul meu; Isuse, Tu, în bunătatea Căruia sunt toate; Isuse, al cărui nume dulce și puternic stă pe buzele tuturor; Isuse, ochi ce vede și ureche ce aude cu adevărat - ascultă azi pe slujitorul Tău! Pentru că spre Tine înalț rugăciuni și-n fața Ta vărs lacrimi amare!

4. Cu adevărat Tu ești Dumnezeu. Da, Tu ești Stăpânitorul, după cum mi-a vestit îngerul de multe ori, dar mai cu seamă în ziua aceea în care inima mea colcăia de bănuieli omenești; căci o văzusem pe Fecioară însărcinată și vroiam să o părăsesc.

5. Dar pe când mă gândeam eu la asta, mi-a apărut în vis un înger și mi-a zis: „Iosif, fiu al lui David, nu-ți fie teamă să o iei pe Maria de nevastă, fiindcă pruncul pe care îl va naște este rod de la Duhul Sfânt.

6. Nu scorni bănuieli despre sarcina ei! Va naște un fiu și-l vei numi Isus”.

7. Tu ești Isus Cristos, Mântuitorul sufletului, al trupului și al cugetului meu. Nu mă osândi pe mine, slujitorul Tău și rodul mâinilor Tale!
8. Eu nu știam și nu deslușeam misterul nașterii Tale minunate, pentru că nu auzisem niciodată până atunci că o femeie ar putea zămisli fără bărbat și că o fecioară ar putea naște fără să-și rupă astfel pecetea fecioriei.
9. O, Stăpânitorul meu! Dacă n-aș fi cunoscut legea acestei taine, n-aș fi crezut în Tine, în nașterea Ta sfântă, și nici n-aș fi cinstit-o pe Maria, Fecioara care Te-a născut.
10. Îmi amintesc și-acum de ziua în care un copil muri mușcat de-un șarpe.
11. Toate rudele s-au năpustit atunci asupra Ta, vrând să Te ducă înaintea lui Irod.
12. Dar ție ți s-a făcut milă de bietul copil și l-ai înviat din morți, ca să mărturisească de față cu toți că nu Tu l-ai omorât. Ce mare bucurie a fost atunci în casa mortului!
13. Dar eu Te-am tras de urechi și ți-am zis: „Ai grijă ce faci, fiule!”.
14. Tu mi-ai răspuns amenințător: „Dacă n-ai fi tatăl meu după trup, te-aș învăța minte pentru ceea ce mi-ai făcut”.
15. Domnul meu și Dumnezeuul meu, dacă din pricina acelei zile ai venit astăzi cu glas de judecată și ai îngăduit ca asemenea prevestiri cumplite să se abată asupra mea, Te rog, nu mă duce înaintea judecății Tale și nu Te război cu mine!
16. Căci eu sunt robul Tău și fiul roabei Tale.
17. Iar de-mi vei rupe lanțurile încet și fără să simt, atunci și eu îți voi aduce jertfă binecuvântată: voi, mărturisi slava Ta dumnezeiască, voi mărturisi că Tu ești Isus Cristos, Fiu adevărat al lui Dumnezeu și deopotrivă Fiu adevărat al omului”.

XVIII. Durerea Mariei

1. La aceste cuvinte ale tatălui meu Iosif nu mi-am mai putut stăpâni lacrimile și am izbucnit în plâns. Vedeam cum moartea pune încet stăpânire pe el și-i auzeam cuvintele amare ce-i ieșeau din gură.
2. Atunci, fraților, mi-am amintit de moartea pe cruce pe care urma s-o îndur pentru viața întregii lumi.
3. Iar Maica Mea preaiubită, al cărei nume este plăcut tuturor celor ce mă iubesc, se ridică și-mi zise cu glas înlăcrimat: „Vai de mine, Fiule, uite cum se apropie moartea de Iosif, bătrânul blând și binecuvântat, tatăl Tău după trup, mult iubit și cinstit!”.
4. Eu i-am răspuns: „Maică preaiubită, care om născut în trup va scăpa de ghearele morții?”
5. Căci moartea este stăpâna tuturor oamenilor, Maică binecuvântată.
6. Și tu va trebui să mori ca toți ceilalți oameni.

7. Totuși moartea voastră, a tatălui meu Iosif și a ta, o, maică binecuvântată, nu poate fi numită cu adevărat moarte, ci mai degrabă viață veșnică, fără de sfârșit.
8. Chiar și eu voi muri pentru toți, din pricina trupului în care m-am îmbrăcat.
9. Iar acum, Maică preaiubită, ridică-te și intră la bătrânul binecuvântat Iosif, ca să vezi ce soartă îl așteaptă acolo, sus”.

XIX. Isus și Maria îl priveghează pe Iosif

1. Maria se ridică, intră în odaia în care zăcea Iosif și văzu semnele clare ale morții pe chipul lui.
2. Eu, fraților, m-am așezat la căpătâiul muribundului, iar Maica Mea, la picioarele lui.
3. El își ținea privirea ațintită spre mine, fără să-mi poată spune vreun cuvânt. Căci moartea îl cuprindea încetul cu încetul.
4. Apoi se uită în sus și scoase un geamăt puternic.
5. I-am ținut mult timp mâinile și picioarele, căci el se zbătea și mă ruga să nu-l las singur cu dușmanii.
6. I-am pus mâna pe piept și am simțit că sufletul îi urcase deja la gât, pe unde urma să părăsească trupul. Dar clipa supremă a morții încă nu sosise. Sosiseră doar lacrimile, tulburarea și slăbiciunea dinaintea ei.

XX. Agonia

1. Când maica mea preaiubită văzu că-i pun mâna pe piept, îi atinse picioarele și simți cum îi dispare fierbințeala.
2. Atunci se întoarse către mine și-mi zise: „Mulțumesc, fiule preaiubit; din clipa când i-ai pus Tu mâna pe trup nu mai are nici un pic de fierbințeală.
3. Uite, picioarele-i sunt reci ca gheața”.
4. Eu i-am chemat pe fiii și pe fiicele lui și le-am zis: „Haideți să vorbiți cu tatăl vostru chiar în clipa aceasta, până nu i se închide gura pe veci și i se răcește trupul”.
5. Atunci fiii și fiicele lui au intrat și i-au vorbit. Dar el începuse să simtă durerea morții și nu mai vroia să întârzie în lumea aceasta.
6. Lisia, fiica lui Iosif, se ridică și zise către frații săi: „O, fraților preaiubiți, de aceeași boală a suferit și mama noastră, care a plecat și n-am mai văzut-o până în ziua de azi.
7. La fel se întâmplă și cu tatăl nostru Iosif - nici pe dânsul n-o să-l mai revedem în veci”.
8. Atunci toți fiii lui Iosif au izbucnit în lacrimi. Maria, Maica Mea, și cu mine plângeam laolaltă cu ei, fiindcă sosise ceasul morții.

XXI. Moartea

1. M-am uitat și am văzut moartea venind spre casa noastră. În urma ei erau amentii și diavolul însoțit de o mulțime uriașă de „ciocli” îmbrăcați în foc și vomitând fum amestecat cu sulf.
2. Tatăl meu își ridică ochii și dădu peste chipurile acelea care îl priveau cu mânie și ură. Căci așa se uită ei la toate sufletele ce ies din trup, dar mai ales la cele păcătoase.
3. Văzând că moartea se află în fruntea lor, ochii bunului bătrân se umplură de lacrimi.
4. În clipa aceea tatăl meu Iosif își dădu sufletul cu un suspin adânc. Iar sufletul său căuta un loc unde să se-ascundă și să scape.
5. Eu, auzindu-l pe tatăl meu suspinând din pricina acelor dihanii necunoscute, m-am ridicat iute și am strigat către diavol și către cei din jurul lui.
6. Și îndată ei o luară la fugă rușinați și buimăciți.
7. Nimeni din cei de față, nici chiar Maria, Maica Mea, n-a simțit oastea aceea înspăimântătoare care vânează sufletele oamenilor.
8. Când moartea și-a dat seama că alungasem din preajma ei toate puterile iadului, astfel încât nu-i mai putea face nimic lui Iosif, s-a umplut de frică.
9. Iar eu m-am ridicat și am rostit o rugăciune către Tatăl meu, Dumnezeuul preamilostiv:

XXII. Rugăciunea lui Isus

1. „Tată preamilostiv, Tată al adevărului, ochi ce vezi tot și ureche ce ascuți tot, auzimă, sunt eu, Fiul Tău iubit și Te rog pentru tatăl meu Iosif, făptura mâinilor Tale. Trimite o ceată de îngeri împreună cu Mihail, împărțitorul bunătăților și cu Gabriel, vestitorul luminii, ca să însoțească sufletul tatălui meu Iosif prin cei șapte eoni întunecoși. Și nu-l lăsa să meargă singur pe cărări primejdioase; căci mare spaimă naște vederea duhurilor rele ce sălășluiesc acolo, pe malul unui râu de foc învolburat ca o mare în vreme de furtună.
2. Fie-ți milă de sufletul tatălui meu, Iosif, când va veni să se odihnească între palmele tale; atunci va avea nevoie de Tine!”
3. Pentru că, vă spun, preacinstiți frați, orice om în stare să aleagă binele de rău, dacă-și va pierde timpul umblând după desfătărilor ochilor, când i se va apropia ceasul morții și va trebui să se înfățișeze la cumplita judecată spre a se apăra, acela sigur va avea nevoie de mila bunului meu Tată.
4. Acum, să vă povestesc mai departe cum a trecut la ceruri Iosif, bătrânul cel binecuvântat.

XXIII. Iosif își dă duhul

1. După ce și-a dat ultima suflare l-am sărutat.
2. Îngerii i-au luat sufletul și i l-au înfășurat în lițolii moi ca mătasea.
3. Stăteam chiar lângă el; dintre cei de față, nici unul nu și-a dat seama că murise.
4. Am încredințat sufletul lui Mihail și lui Gabriel, ca să-l apere de toate duhurile rele. Îngerii au cântat imnuri de slavă mergând înaintea lui, până au ajuns la bunul meu Tată.

XXIV. Doliu în casa lui Iosif

1. Atunci m-am aruncat peste trupul tatălui meu Iosif, care zăcea acolo fără vlagă. I-am închis ochii, gura și m-am ridicat să-l privesc.
2. Apoi am zis către Fecioară: „O, maică Maria, unde sunt toate lucrurile făcute de el din copilărie și până acum? S-a isprăvit cu toate, ca și cum el nici n-ar fi fost pe lumea asta!”.
3. Când au auzit ce-i spusese Mariei, Maica Mea fecioară, fiicele și fiii lui Iosif m-au întrebat izbucnind în lacrimi: „Doamne, tatăl nostru a murit fără ca noi să ne dăm seama?”.
4. Eu le-am răspuns: „Da, a murit; dar moartea lui nu este moarte, ci viață veșnică.
5. Mare bucurie îl așteaptă acolo pe iubitul meu tată Iosif. Din clipa în care sufletul i-a părăsit trupul pentru el s-a isprăvit cu orice durere. A apucat pe calea împărăției veșnice lăsând în urmă o dată cu trupul toate chinurile și îndeletnicirile deșarte ale acestei lumi și se îndreaptă spre locul de odihnă al Tatălui meu, din cerurile nepieritoare”.
6. Totuși când le-am spus fraților mei: „Tatăl vostru a murit”, ei s-au ridicat, și-au sfâșiat veșmintele și l-au plâns multă vreme.

XXV. Îmbălsămarea

1. Locuitorii din Nazaret și din toată Galileea, aflând trista veste, au alergat la locul unde ne aflam noi. Au bociț până la ceasul al nouălea, după cum stă scris în Legea iudaică.
2. Apoi i-am trimis pe toți acasă. Eu am spălat trupul tatălui meu Iosif, l-am uns cu balsam și am înălțat către Tatăl iubit din ceruri o rugăciune dumnezeiască pe care o scrisesem cu propriile-mi degete, înainte de întrupare, în pânțele Fecioarei Maria.
3. Iar când am zis Amin au apărut o mulțime de îngeri. Am poruncit la doi dintre ei să întindă un lițoliu și să înfășoare în el trupul tatălui meu Iosif.

XXVI. Binecuvântarea

1. Atunci am pus mâinile pe trupul lui și am zis: „Să nu te atingă putreziciunea morții; să nu-ți putrezească urechile; să nu-ți miroase trupul urât; lițoliul în care te-am

înmormântat să nu se facă una cu pământul și la fel carnea cu care te-am îmbrăcat; ci să rămână lipită de oasele tale până în ziua ospățului celor o mie de ani; să nu îmbătrânească niciodată, iubitul meu tată, părul acesta pe care l-am mângâiat de-atâtea ori! Norocul să te însoțească pretutindeni!

2. Iar pe cel ce va aduce daruri la mormântul tău în ziua de 26 epep eu îl voi binecuvânta cu o mulțime de daruri cerești.

3. La fel, cine va da o bucată de pâine unui sărac în numele tău, acela nu va duce lipsă de nimic câte zile-o avea.

4. Îți voi îngădui să chemi la ospățul celor o mie de ani pe toți care, de ziua ta, au dat un pahar cu vin unui străin, unei văduve sau unui orfan.

5. Te voi dărui, tată preaiubit, încă din timpul vieții lor, tuturor celor care vor scrie cartea trecerii tale spre lumea de dincolo și vor însemna toate cuvintele care mi-au ieșit azi din gură. Iar când ei vor părăsi această lume, eu voi face să dispară catastiful unde sunt scrise păcatele lor și nu vor suferi nici o caznă în afară de moarte și de râul de foc dinaintea Tatălui meu, în care trebuie să se curețe toate sufletele.

6. Dacă un sărac nu poate face nimic din ce-am spus până acum, atunci să pună numele Iosif unuia dintre fiii săi, în cinstea ta. Și eu voi avea grijă ca în casa aceea să nu intre nici foamea, nici boala. Căci acolo cu adevărat locuiește numele tău”.

XXVII. Îngroparea lui Iosif

1. Atunci au intrat în casă bătrânii cetății împreună cu groparii. Țineau să-l îngroape după obiceiul iudaic.

2. Au găsit cadavrul pregătit pentru înmormântare. Lințoliul i se lipise atât de tare de trup - parcă ar fi fost prins în cuie de fier - încât nu i-au mai recunoscut deschizătura.

3. Apoi au dus trupul la mormânt.

4. Când au ajuns acolo și se pregăteau să intre, ca să-l așeze lângă rămășițele tatălui său, eu mi-am amintit de ziua în care m-a luat în Egipt și de toate necazurile pe care le-a îndurat pentru mine. Și n-am mai putut rezista. M-am întins peste trupul lui și am plâns multă vreme zicând:

XXVIII. Tânguirea lui Isus

1. „O, moarte, câte lacrimi și tânguiri se nasc din pricina ta! Dar toată puterea îți vine de la Cel ce stăpânește lumea;

2. de aceea nu te învinovățesc pe tine, ci pe Adam și pe Eva;

3. căci moartea nu face nimic fără porunca Tatălui meu;

4. unii au trăit până la nouăzeci de ani, alții chiar mai mult,

5. dar nimeni n-a zis vreodată: „Eu am văzut moartea” sau „Âmi dădea din când în când târcoale”,
6. ci moartea vine și te încearcă o singură dată și atunci numai trimisă de bunul meu Părinte;
7. când vine să caute pe cineva ea știe că așa a fost hotărît în cer;
8. iar dacă hotărârea s-a luat cu mânie, tot cu mânie o va duce și moartea la îndeplinire, smulgând sufletul acelu om și dăruindu-l stăpânului ei;
9. nu stă în puterea morții să-l azvârle pe om în iad ori să-l ducă în împărăția cerurilor;
10. moartea împlinește porunca lui Dumnezeu, spre deosebire de Adam care, nefăcând voia Tatălui meu, a săvârșit o nelegiuire; Tatăl s-a mâniat pentru că în loc să asculte de porunca sa Adam a ascultat de vorbele amăgitoare ale Evei; de atunci toată făptura a fost sortită morții;
11. dacă Adam s-ar fi supus, Tatăl nu l-ar fi pedepsit cu moarte;
12. asta mă împiedică și pe mine, acum, să-l rog pe bunul meu Tată să trimită un car luminos pentru Iosif, ca să nu guste amărăciunea morții; apoi să-l ducă la locul de odihnă cu tot cu trupul în care s-a născut și să trăiască acolo împreună cu îngerii mei;
13. din cauza neascultării lui Adam s-au abătut peste omenire atâtea rele, dar mai cu seamă acela, fără leac, al morții;
14. eu însumi, întrucât am un trup supus durerii, va trebui să gust amarul morții, din milă față de creaturile mele”.

XXIX. Elogiul lui Iosif

1. Pe când mă tânguiam eu așa
2. aceia au deschis mormântul și au așezat cadavrul lângă al tatălui său Iacob.
3. Iosif a trăit o sută unsprezece ani. Nu-i lipsea nici un dinte din gură, vederea nu-i slăbise deloc, iar la înfățișare părea un copil.
4. N-a suferit niciodată de ceva. A lucrat fără încetare în atelierul său de tâmplărie până când a dat peste el boala aceea blestemată care l-a răpus.

XXX. Nedumerirea apostolilor

1. După ce Mântuitorul a terminat de povestit, noi, apostolii, ne-am ridicat în picioare plini de bucurie, i-am adorat mâinile și picioarele și i-am zis: "Domnul și Mântuitorul nostru, îți mulțumim pentru că te-ai îndurat să ne cinstești cu aceste cuvinte vii ale tale;
2. totuși am rămas cu o nedumerire, bunule Mântuitor: nu putem înțelege cum le-ai dăruit nemurirea lui Enoh și Ilie - căci aceștia doi se bucură de toate bunurile corporale, trăind încă și acum cu trupurile în care s-au născut, neatinse de putreziciune - ,

3. În vreme ce binecuvântatului bătrân Iosif, tâmplarul, pe care l-ai preacinstit numindu-l „părinte” și ascultându-l în toate - ba chiar și nouă ne-ai poruncit: „Când vă voi da putere și voi trimite glasul Tatălui meu, adică Duhul, Mângâietorul asupra voastră și când veți porni să predicați Sfânta Evanghelie, predicați și despre iubitul meu tată, Iosif!”

4. și încă: „Scrieți aceste cuvinte vii în testamentul despărțirii sale de lume!”

5. și încă: „Citiți aceste cuvinte în zilele de sărbătoare!”

6. și încă: „Cine n-a învățat să citească cum trebuie, să nu citească aceste cuvinte în zilele de sărbătoare!”

7. În sfârșit: „Cine va scoate sau va adăuga ceva acestor cuvinte, ca să mă facă mincinos, va fi pedepsit!”

8. așadar vedem cu uimire că, după ce l-ai numit „tatăl tău după trup” din ziua în care Te-ai născut la Betleem, nu i-ai îngăduit totuși să se bucure de viața veșnică”.

XXXI. Răspunsul lui Isus

1. Mântuitorul nostru a răspuns așa: "Pedeapsa dată de Tatăl meu lui Adam va rămâne atâta timp cât acesta va continua să nu asculte de poruncile Tatălui.

2. Când Tatăl meu hărăzește ca un om să fie drept, atunci omul acela devine alesul Lui.

3. Când un om iubește lucrările diavolești, Dumnezeu îl părăsește; și oricât de lungă i-ar fi viața, într-o zi, chiar dacă până atunci va scăpa nepedepsit, va cădea și el în mâinile diavolului.

4. Dacă însă un om va trăi mulți ani făcând numai bine, atunci acel om va ajunge bătrân.

5. Când Dumnezeu vede că cineva a apucat-o pe calea pierzării, îi scurtează viața la jumătate.

6. Pe lângă acestea, profețiile asupra neamului omenesc rostite de Tatăl meu trebuie să se împlinescă întru totul.

7. I-ați amintit pe Enoh și pe Ilie. „Aceștia, ați zis voi, trăiesc mai departe cu trupul lor de pe pământ. De ce n-ai îngăduit și tatălui Tău, Iosif, să-și păstreze trupul?”

8. Eu vă spun - de-ar fi trăit Iosif încă zece mii de ani, tot ar fi trebuit să moară până la urmă.

9. Fiți siguri, mădularele mele sfinte, că de câte ori se gândesc la moarte, Enoh și Ilie vor să o guste mai repede, ca să scape de greutatea ce apasă asupra lor. Tot trebuie să moară într-o zi de tulburare, spaimă, țițete, prăpăd și întristare.

10. Într-adevăr, Anticristul va omorî doi oameni și le va împrăștia sângele pentru un pahar cu apă; căci aceștia îl vor învinui de față cu toată lumea”.

XXXII. Epilog

1. Atunci noi am întrebat: "Domnul nostru și Dumnezeuul nostru, cine sunt cei doi oameni despre care zici că fiul pierzării, Anticristul, îi va omorî pentru un pahar cu apă?".
2. Isus, Mântuitorul și Viața noastră, a răspuns: "Enoh și Ilie".
3. Auzind noi cuvintele acestea din gura Mântuitorului, ni s-au umplut inimile de bucurie. Drept pentru care i-am adus laudele și mulțumirile cuvenite. Căci El este Domnul, Dumnezeuul și Mântuitorul nostru Isus Cristos și prin El aducem Tatălui toată slava și cinstirea, împreună cu Fiul și cu Duhul Sfânt, dătătorul de viață, acum și-n vecii vecilor. Amin.

Sfarsit

16. PASTORUL LUI HERMA

INTRODUCERE

Pastorul lui Herma este o carte apocrifa cu referire la Noul Testament. In ea se imagineaza biserica Domnului ca un turn. Turnul acesta, ca si toate turnurile de altfel, era construit din pietre. Este vorba despre acele pietre care suportau o astfel de activitate si puteau fi folosite la o asemenea constructie. Apoi se ia fiecare tip de piatra si se explica de ce a fost sau nu fost folosita la constructia turnului. Cartea poate fi interesanta mai ales in ceea ce priveste explicatia cu privire la pietrele folosite pentru acesta zidire. Explica de ce sunt unele pietre ciuntite, crapate, fisurate, rotunde, patrate, si aplica acestea la viata crestinului. Insa pentru ca este o carte apocrifa, cel care o citeste trebuie sa stie sa discearna si sa deosebeasca lucrurile bune (daca sunt) de cele care sunt mai putin bune.

CARTEA INTAI - VEDENIILE

Vedenia I

1 - Cel ce m-a crescut ma vanduse unei oarecare Rode in Roma. Dupa multi ani am cunoscut-o iarasi si am inceput sa o iubesc ca pe o sora. Dupa catva timp am vazut-o scaldandu-se in raul Tibru, i-am dat mana si am scos-a din rau. Vazand frumusetea ei, mi-am zis in inima : "Ce fericit as fi daca as avea o astfel de femeie, atat ca frumusetate cat si ca purtare". Numai atat am gandit, iar nimic altceva . Dupa catva timp, pe cand ma duceam spre Cumae si slaveam pe cale fapturile lui Dumnezeu, cat sunt de mari, de insemnate si de puternice, am adormit mergand si un duh m-a luat si m-a dus pe un drum anevoie de umblat, pe care nici un om nu putea merge, caci era un loc prapastios si rupt de ape. Trecand deci raul acela am ajuns la un loc ses si ingenunchind am inceput sa ma rog Domnului si sa imi marturisesc pacatele. Pe cand ma rugam se deschise cerul si vazui pe femeia aceea pe care o poftisem, salutandu-ma din cer zicandu-mi:

- Bucura-te Hermo!

Uitandu-ma spre ea, ii zisei :

- Doamna, ce faci acolo ?

Ea imi raspunse :

- Am fost ridicata aici, ca sa arat Domnului pacatele tale.

Zic ei:

- Tu esti acum acuzatoarea mea ?

-Nu, zise, dar asculta cuvintele pe care ti le voi spune. Dumnezeu care locuieste in ceruri si a facut din nimic lucrurile ce sunt, si le-a inmultit si le-a facut sa creasca pentru biserica Sa cea sfanta este suparat pe tine pentru ca ai pacatuit catre mine.

Raspunzand ii zisei:

- Pacatuit-am catre tine? In ce fel? sau ti-am grait vreodata cuvant nerusinat ? Nu te-am

socotit intotdeauna ca pe o zeita ? Nu te-am respectat in toata vremea ca pe o sora femeie ? pentru ce sustii impotriva mea pe nedrept aceste fapte rele si necurate ?

Ea razand imi zise:

- In inima ta s-a suit pofta de ceva rau, oare nu ti se pare ca pentru un barbat drept este o fapta rea, daca se suie in inima lui pofta rea? Este, da , pacat si inca mare, imi zise, caci barbatul drept doreste numai lucruri drepte. Cand doreste deci lucruri drepte slava lui este bine asigurata in ceruri si Domnul se arata milostiv in orice imprejurare. Dimpotriva, cei ce se gandesc in inimile lor la rau isi atrag moartea si robia si mai ales aceia care cauta sa castige lumea aceasta, care iubesc bogatia si nu tin la bunurile viitoare. Se vor cai sufletele lor pentru ca nu au nadejde ci s-au nesocotit pe ei si viata lor. Tu insa roaga-te lui Dumnezeu si El va ierta pacatele tale si ale casei tale intregi si ale tuturor sfintilor.

2. Dupa ce vorbi ea cuvintele acestea, se inchisera cerurile iar eu eram cu totul cuprins de teama, groaza si intristare, caci ziceam in mine, " Daca si pacatul acesta mi se scrie in cartea judecatii cum ma voi mai putea mantui? Sau cum voi imblanzi pe Dumnezeu pentru pacatele mele savarsite cu fapta? Si cu ce cuvinte voi ruga pe Domnul ca sa imi fie milostiv?". Pe cand cugetam si socoteam acestea in inima mea, vad inaintea mea un fotoliu mare si alb ca zapada. Si veni o femeie batrana imbracata in vesmant foarte stralucitor, cu o carte in maini, se aseza singura si ma saluta cu cuvintele :

- Bucura-te Hermo !

Iar eu plin de intristare ii zisei plangand :

- Doamna bucura-te. Ea imi zise :

- Pentru ce esti asa trist Hermo ? erai rabdator anevoie de suparat si in toata vremea razand, pentru ce esti acum atat de posomorat la fata si nu vesel? .

Iar eu ii raspunsei:

- Din pricina unei femei nobile care zice ca am pacatuit catre ea.

Si ea zise:

- Nicidecum nu este asupra robului lui Dumnezeu lucrul acesta, dar in inima ta s-a suit pofta rea. Un astfel de gand poate insa sa aduca pacat asupra robilor lui Dumnezeu caci este un gand rau si inspaimantator pentru un suflet cu totul cinstit si dovedit ca bun, daca doreste o fapta rea si mai ales pentru tine Hermo care esti infranat si te abtii de la orice pofta rea fiind plin de toata nevinovatia se de mare curatie.

3. Dar nu pentru aceasta este Dumnezeu suparat pe tine ci pentru ca sa intorci pe copiii tai care au pacatuit catre Domnul si catre voi parintii lor, caci in iubire oarba catre copiii tai nu ai povatuit casa ta ci ai lasat-o sa se strice ingrozitor. Pentru aceasta este Domnul suparat pe tine. Totusi va tamadui toate relele savarsite mai inainte in casa ta, caci pentru pacatele si nelegiuirile lor ai pierdut in afacerile tale negustoresti. Dar indurarea cea bogata a Domnului s-a plecat spre tine, si casa ta se va intari e se va restabili in slava

Lui, numai sa nu fi usuratic, ci cu inima buna, si intareste casa ta caci precum fierarul ciocanind lucrul sau face ce voieste tot asa si sfatul cel drept repetat zilnic stapaneste toata rautatea. Nu inceta sa sfatuiesti pe copiii tai, Caci stiu ca daca se vor pocai din toata inima, vor fi scrisi impreuna cu sfintii in cartile vietii.

Dupa ce se sfarsira vorbele acestea al ei, ma intreba:

- Voiesti sa asculti sa iti citesc ceva ?

-Voiesc Doamna ! Citeste-mi .

- Fii dar ascultator, imi spuse ea, si ia seama la maririle lui Dumnezeu.

Atunci in chip maret si minunat am auzit lucruri de care nu pot sa imi aduc aminte, caci toate cuvintele erau ingrozitoare, asa ca nu poate cineva sa le poarte. Numai vorbele de pe urma mi le amintesc caci erau folositoare si blande :” Iata Dumnezeuul puterilor care a creat lumea cu putere nevazuta si neintrecuta si cu mare intelepciune si a imbracat zidirea cu frumuseti prin slavita Lui vointa si cu Cuvantul cel puternic a intarit cerul si a intemeiat pamantul pe ape si cu a Sa intelepciune si pronie a zidit biserica Sa cea sfanta pe care a si binecuvantat-o. Iata Acesta va schimba cerurile,muntii, dealurile si marile si toate se fac netede pentru cei alesi ai sai ca sa le implineasca fagaduinta pe care le-a facut-o cu multa slava si bucurie, daca vor tine legile lui Dumnezeu pe care le-au primit cu credinta mare”.

4. Cand termina de citit se scula de pe fotoliu, venira patru tineri ridicara fotoliul si se dusera cu el spre rasarit. Iar ea ma chema la sine, se atinse de pieptul meu si imi zise:

- Ti-a placut citirea mea ?

Ii raspunsei :

- Acestea de la urma imi plac, Doamna dar cele de mai inainte sunt grele si aspre.

Ea imi zise:

- Acestea de la urma sunt pentru cei drepti, iar cele de mai inainte pentru pagani si pentru cei ce s-au lepadat de credinta.

Pe cand vorbea ea cu mine, se arata doi barbati, o ridicara pe brate si plecara spre rasarit unde fusese dus si fotoliul. Vesela pleca si departandu-se imi zise :

- Fii cu curaj, Hermo!

Vedenia II

1. Mergand spre Cumae, pe aceasi vreme ca si anul trecut, mi-am adus aminte pe cale de vedenia de dinainte si iarasi ma apuca Duhul si ma duse in acelasi loc unde ma dusesese si anul trecut. Ajungand deci in locul acela plecai genunchii si incepui sa ma rog Domnului si s-a slavesc numele Lui, ca m-a socotit vrednic si mi-a facut cunoscute pacatele mai inainte. Dupa ce ma ridicai de la rugaciune, vazui inaintea mea pe batrana pe care o vazusem si anul trecut, plimbandu-se incoace si in colo si citind cu glas tare pe o carte.

- Poti tu, imi zise ea, sa vestesti acestea alesilor lui Dumnezeu ?

Raspunsei:

- Doamna, atatea nu pot tine minte, da-mi insa cartea ca sa o copiez.

- Ia-o, imi zise, si sa mi-o dai inapoi.

O luai si retragandu-ma intr-un loc de pe camp, am copiat-o litera cu litera, caci nu aflam silabele. Sfarsind de copiat cartea deodata imi fu smulsa cartea din mana, de cine nu am vazut.

2. Dupa ce postii cinsprezece zile si ma rugai mult catre Domnul, mi se descoperi intelegerea acestei scrieri. Cele scrise erau :” Copii tai Hermo au pacatuit catre Dumnezeu, au defaimat pe Domnul si cu mare rautate au tradat pe parintii lor. S-au facut tradatori de parinti dar folos nu au avut de tradarea lor ci au adaugat la pacatele lor desfranari si tot felul de rautati si astfel s-a umplut masura faradelegilor lor. Fa cunoscut insa aceste cuvinte tuturor copiilor tai si sotiei tale care pe viitor iti va fi ca o sora, caci nici ea nu isi pazeste limba cu care pacatuieste, dar auzind cuvintele acestea si-o va pazi si va afla mila. Dupa ce le vei face cunoscut cuvintele acestea pe care mi le-a poruncit Stapanul ca sa ti le descopar atunci se vor ierta lor toate pacatele pe care le-au savarsit mai inainte si tuturor sfintilor care au pacatuit pana in ziua aceasta, daca se vor pocai din toata inima lor si vor indeparta din inimile lor indoiala, Caci pe slava Sa a jurat Stapanul cu privire la alesii sai ca daca si dupa aceasta zi hotarata se va mai pacatui, nu se vor mai mantui, caci pentru cei drepti pocainta are sfarsit. Zilele pocaintei s-au implinit pentru sfinti iar pentru pagani este pocainta pana in ziua de apoi. Sa spui deci capeteniiilor bisericii ca sa isi indrepte caile pentru dreptate pentru ca sa primeasca din plin si cu multa slava fagaduintele. Fiti deci statornici cei care savarsiti dreptatea si nu va indoiti pentru trecerea voastra in viata cealalta impreuna cu sfintii ingeri. Fericiti sunteti toti care rabdati marea asuprire viitoare si cati nu vor tagadui viata lor, caci sa jurat Domnul catre Fiul Sau ca cei ce au tagaduit pe Domnul lor s-au lipsit de viata vesnici. Adica cei ce iL vor tagadui in zilele viitoare, caci celor ce L-au tagaduit mai inainte le-a fost milostiv pentru multa Sa indurare.

3. Iar tu Hermo, sa nu pastrezi ura copiilor tai nici sa parasesti pe sora ta pentru ca sa fie curatiti de pacatele lor de mai inainte, caci vor fi povatuiti cu povata dreapta daca nu le vei pastra ura. Ura neimpacata duce la moarte, tu insa Hermo ai avut mari suparari personale din pricina calcarilor de lege savarsite in casa ta, pentru ca nu ai avut grije de ei, ci dimpotriva ai trecut cu vederea si te-ai indeletnicit cu afacerile tale cele rele, totusi iti aduce mantuirea faptul ca nu te-ai departat de Dumnezeul cel viu precum si curatia si multa infranare. Acestea te-au mantuit, daca ramai statornic in ele si mantuiesc pe toti care fac unele ca acestea si petrec in nevinovatie si simplitate. Acestia vor birui toata rautatea si vor fi statornici pana la viata vesnica. Fericiti toti care savarsesc dreptatea ! Nu vor pieri in veac. Sa spui lui Maxim: Iata vine o stramtorare, daca ti se pare ca este bine iaras tagaduieste. Aproape este Domnul de cei ce se intorc catre El precum este scris la Eldad si Modat, care au proorocit poporului in pustie. Un tanar foarte frumos mi-

a facut in somn urmatoare marturisire zicandu-mi:

- Cine crezi ca este batrana de la care ai primit cartea ?
- Sibila. am zis eu
- Te inseli, nu este ea, imi zise el
- Dar cine ? intreb eu
- Biserica, imi raspunse el.

L-am intrebat apoi:

- Pentru ce arata oare batrana ?
- Pentru ca ea a fost creata inainte de toate, fu raspunsul sau, pentru aceasta este batrana si pentru ea a fost imtocmita lumea.

Dupa aceea avui o vedenie in casa mea. A venit batrana si m-a intrebat daca am dat presbiterilor cartea. Am spus ca nu am dat-o.

- Bine ai facut ,zise, caci am sa mai adaug cateva cuvinte. Cand voi sfarsi toate cuvintele, prin tine vor fi duse la cunostinta tuturor alesilor. Sa scrii deci doua carti si sa trimiti una lui Clement si una Graptei. Clement sa o trimita apoi cetatilor din afara, caci lui i s-a incredintat aceasta; Grapte sa invete din ea vaduvele si orfanii, iar tu insuti sa citesti in aceasta cetate, impreuna cu prezbiterii care stau in fruntea bisericii".

Vedenia III

1. Postind de multe ori si rugand pe Domnul ca sa imi arate descoperirea pe care o fagaduise sa mi-o arate prin batrana, chiar in acea noapte mi se arata batrana si imi zise:

- Pentru ca te rogi atat de mult si ai asa de mare ravna sa cunosti toate, vino la campul unde semeni alac, si pe la ceasul al cincilea iti voi apare si iti voi arata cele ce trebuie sa vezi.

O intrebai zicand:

- Doamna, in ce loc al campului ?
- Unde vrei tu , fu raspunsul ei.

Mi-am ales in gand un loc frumos si retras. Mai inainte insa de a-i vorbi si a-i spune locul imi zise :

- Voi veni acolo unde doresti.

Asa dar fratilor m-am dus la camp, am socotit exact ceasurile si am ajuns la locul unde hotarasem sa vin. Acolo vazui o sofa de fildes, pe sofa era asezata o perna de in si pe deasupra intinsa o panza foarte fina de in. Cand vazui aceste lucruri asezate inaintea mea si nu zari pe nimeni in locul acela, ramasei incremenit, groaza ma lua, parul mi se zburli si ma cuprinsera oarecum fiorii, pentru ca eram singur. Cand imi venii apoi in fire si imi adusei aminte de marirea lui Dumnezeu si prinsei curaj, imi plecai genunchii si incepui a marturisi iarasi pacatele mele ca si mai inainte. Doamna veni impreuna cu cei 6 tineri pe care ii vazusem si mai inainte, se aseza putin in urma mea si asculta la mine, cum ma rugam si imi marturiseam Domnului pacatele. Apoi se atinse de mine si imi zise:

- Hermo inceteaza a te ruga intruna pentru pacatele tale, roaga-te si pentru dreptate, ca sa primesti parte din ea pentru casa ta.

Ma ridica de mana ma duse la sofa si zise tinerilor:

- Duceti-va si ziditi.

Dupa ce se retrasera tinerii si ramasesem noi singuri imi zise:

- Sezi aici !

- Raspunsei, Doamna, sa se aseze intai cei mai in varsta

- Sezi zise, cand iti spun.

Voind deci sa ma asez in partea dreapta, nu ma lasa ci imi facu semn sa ma asez in partea stanga. Pe cand ma gandeam in mintea mea si eram trist pentru ca nu ma lasase sa ma asez in partea dreapta imi zise:

- Esti suparat Hermo ? Locul din partea dreapta se cuvine altora care au bine placut lui Dumnezeu si au patimit pentru numele Lui. Tie iti lipsesc multe pentru ca sa poti sedea impreuna cu ei. Dar precum starui in curatie staruie si de aici inainte si vei sedea impreuna cu ei ca si toti care fac faptele lor si rabda cele ce au rabdat ei.

2.

- Ce au rabdat ei ? , intrerupsei eu

- Asculta, imi zise, lovituri de bici, inchisori, stramtorari mari, crucea, fiare salbatice, pentru Numele lui Dumnezeu. Pentru aceasta isi au locul in partea dreapta a altarului ca si oricine patimeste pentru Numele Lui Dumnezeu, iar celorlalti li se cuvine partea stanga. Dar si unii si altii, si cei ce stau la stanga si cei ce stau la dreapta, au aceleasi fagaduinte si daruri numai ca cei din dreapta au o oarecare cinste deosebita. Tu esti doritor foarte a sedea de-a dreapta impreuna cu ei, dar lipsurile tale sunt multe. Vei fi insa curatit de lipsurile tale si toti care nu se indoesc vor fi curatiti de toate pacatele pe care le-au savarsit pana in ziua aceasta.

Dupa ce rosti aceste cuvinte voi sa plece. Eu insa cazui la picioarele ei si o rugai in numele Domnului sa imi arate vedenia pe care mi-o fagaduiuse. Atunci ma apuca iarasi de mana ma ridica sus si ma aseza pe sofa in partea stanga iar ea sezu im partea dreapta si ridicand in sus un toiag stralucitor, ma intreba:

- Vezi ceva mare?

- Raspunsei :

- Doamna nu vad nimic

- Iarasi imi zise: Iata nu vezi in fata ta un turn mare, zidindu-se pe ape stralucitoare cu cate patru unghiuri ?

Intradevar, se zidea turnul in patru unghiuri de cei sase tineri care venisera impreuna cu ea. Alte zeci de mii de oameni aduceau pietre, unii din adanc, iar altii de pe pamant si le dadeau celor sase tineri, aceia le luau si zideau cu ele si toate pietrele scoase din adanc le zideau asa precum erau caci erau potrivite si se uneau la inchietaura cu celelalte pietre. Si asa de bine se imbinau unele cu altele incat nu se observa incheietura lor iar zidirea turnului parea a fi facuta dintr-o singura piatra. Din celelalte pietre insa care erau aduse de pe uscat, pe unele le puneau la o parte, pe altele le intrebuintau la zidit, iar pe altele le

taiau in bucati si le aruncau departe de turn. Multe alte pietre stau inca imprejurul turnului si nu le intrebuintau la zidire, caci unele din ele aveau crapaturi, altele erau ciuntite, iar altele erau albe si rotunde si nu se potriveau la zidire. Vedeam apoi alte pietre care erau aruncate de turn si mergeau rostogolindu-se pe drum, dar nu ramaneau pe drum ci se rostogoleau de pe drum intr-un loc anevoie de umblat. Altele cadeau pe foc si ardeau, altele cadeau aproape de ape si nu puteau sa se rostogoleasca, desi ar fi vrut sa se rostogoleasca mai departe si sa se duca in apa.

3. Cum imi arata acestea voi sa plece. Ii zisei :

- Doamna, ce folos pentru mine ca am vazut acestea si nu pricep insemnatatea lor ?
- Iscoditor esti omule, imi raspunse ea, de vrei sa cunosti cele privitoare la turn !
- Se poate Doamna, zisei, dar vreau sa povestesc fratilor mei ca sa se bucure si ei auzindu-le si sa cunoasca pe Domnul in multa slava.
- Te vor asculta intr-adevar multi, zise ea, insa unii dintre cei ce te vor asculta, se vor bucura iar altii vor plange, dar si acestia daca vor asculta si se vor pocai, se vor bucura. Asculta deci asemanarile acestui turn, caci iti voi descoperi totul, dar nu-mi mai face suparare cu rugaciunea ta pentru descoperire, caci descoperirile de tot felul acesta isi au sfarsitul lor si acum sunt la sfarsit. Totusi tu nu vei inceta de a cere descoperiri, caci esti nerusinat. Turnul pe care il vezi zidindu-se, sunt eu, biserica care m-am aratat tie si acum si mai inainte. Intreaba acum in privinta turnului, orice vrei si iti voi descoperi, pentru ca sa te bucuri impreuna cu sfintii.
- Doamna, zisei eu, pentru ca m-ai socotit odata vrednic, ca sa imi descoperi totul, descopera-mi ceea ce este cu putinta sa ti se descopere,
- Ti se va descoperi, ma asigura ea, numai inima ta sa fie intoarsa catre Dumnezeu si sa nu pui la indoiala ceea ce ai vazut.

O intrebai :

- Doamna, pentru ce turnul a fost zidit pe ape ?
- Ti-am spus de mai inainte, raspunse ea si totusi cercetezi cu atata ravna. Cercetand deci vei afla adevarul. Asculta acum pentru ce turnul a fost zidit pe ape: Pentru ca viata voastra prin apa sa mantuit si se va mantui. Turnul insa este intemeiat pe cuvantul numelui celui Atotputernic si slavit si este tinut prin puterea Domnului.

4.

- Doamna, exclamai eu, mare si minunat este lucrul acesta ! Dar cei sase tineri, care zidesc cine sunt Doamna ?
- Acestia sunt sfintii ingeri ai lui Dumnezeu cei care au fost creati mai intai si carora Domnul le-a incredintat toata zidirea spre a o face sa creasca, a o zidi si a stapani peste faptura intrega, de acestia deci va fii terminata zidirea turnului.
- Dar ceilalti care aduc pietrele cine sunt ?
- Si ei sunt sfinti ai lui Dumnezeu : Dar cei sase de mai inainte sunt mai presus decat ei. Zidirea turnului se va sfarsi si toti impreuna se vor bucura imprejurul turnului si vor slavi pe Dumnezeu ca sa sfarsit zidirea.

Am mai intrebat-o apoi :

- Doamna as dori sa cunosc soarta pietrelor si puterea lor ce fel este, mi-a raspuns:
- Nu ca ai fi mai vrednic decat toti ceilalti, ca sa ti se descopere aceasta, caci sunt altii mai inaintea ta si mai buni decat tine carora ar fi trebuit sa li se descopere vedeniile acestea, dar ca sa se slaveasca numele lui Dumnezeu ti sa facut si ti se vor face si de aici incolo descoperiri pentru cei nehotarati, cei care mereu chibzuiesc in inimile lor, daca acestea sunt intr-adevar sau nu sunt. Spune-le ca toate acestea sunt adevarate si nimic nu este afara de adevar, ci toate sunt tari si sigure si bine intemeiate.

5. Asculta acum explicarea pietrelor care se duc spre zidire. Pietrele cele in patru colturi, albe si potrivite la incheieturi sunt apostoli, episcopi, invatatori sau diaconi care au vietuit dupa sfintenia lui Dumnezeu si au indeplinit slujba de episcopi, invatatori si diaconi in curatie si sfintenie fata de alesii lui Dumnezeu. Unii dintre ei au adormit deja, iar altii sunt inca in viata. Ei intotdeauna au lucrat in unire unii cu altii, au avut pace intre ei si au ascultat unii de altii. Pentru aceasta se potrivesc incheieturile lor la zidirea turnului.

- Ce inseamna oare pietrele care sunt aduse din adanc si sunt intrebuintate la zidire si se potrivesc la incheieturi cu celelalte pietre deja zidite ?
- Acestia sunt cei ce au patimit pentru numele Domnului.
- As dori sa cunosc celelalte pietre, care sunt aduse de pe uscat, ce insemneaza Doamna?
- Cele ce merg la partea de jos a zidirii si nu sunt cioplite, pe acestea le-a dovedit Domnul ca bune, pentru ca au umblat pe drumul cel drept al Domnului si au urmat poruncile lui.
- Cele ce sunt aduse si se pun sus la zidire, cine sunt ?
- Sunt tineri in credinta si credinciosi obisnuiti. Ei sunt sfatuiti de ingeri ca sa faca bine, deoarece s-a aflat in ei rautate.
- Pe cine infatiseaza apoi cele puse la o parte si aruncate ?
- Pe cei ce au pacatuit dar doresc sa se pocaiasca: pentru aceasta nu au fost aruncate departe de turn, pentru ca vor fi intrebuintati la zidire, daca se vor pocai. Cei ce se vor pocai deci, daca se vor pocai cu adevarat vor fi tari in credinta, numai daca se vor pocai acum, cat timp se zideste turnul. Iar daca se va sfarsi zidirea numai au loc ci vor fi aruncati. Numai atat vor avea, ca vor sta langa turn.

6.

- Vrei sa cunosti si pe acelea care au fost taiate in bucati si au fost aruncate departe de turn ? Acestia sunt fii nelegiurii. Ei au crezut in chip fatarnic si nu au fost straini de niciun pacat. De aceea nu dobandesc mantuirea, pentru ca nu sunt buni de intrebuintat la zidire din pricina rautatiilor lor. Pentru aceasta au fost sfaramate si aruncate departe, din pricina maniei Domnului pentru ca l-au maniat. Celelalte pe care le-ai vazut stand in mare numar, fara a fi aduse la zidire inchipuiesc cele aspre, pe aceia care au cunoscut adevarul dar n-au ramas in el si nici nu sau unit cu cei sfinti, pentr aceea nu sunt bune de intrebuintat.

- Cine sunt apoi cele care au crapaturi ?

- Acestia sunt cei care au vrasmasie unii impotriva altora in inimile lor si nu traiesc in pace intre ei, care la vedere pastreaza pacea, iar cand **sunt departe** unii de altii pastreaza rautatile in inima. Acestea sunt crapaturile pe care le au pietrele. Cele ciuntite inchipuiesc pe aceia care au primit in adevar credinta si au cea mai mare parte la dreptate dar au si unele parti de nelegiuire. Pentru aceasta sunt ciuntite si nu intregi.

- Cine sunt oare Doamna pietrele albe si rotunde care nu se impotrivesc la zidire?

- Acestia sunt cei ce au credinta dar au si bogatia lumii acesteia. Cand vine o stramtoare pentru bogatia si afacerile lor **ei** se leapada de Domnul.

La acest raspuns ii mai pusei iarasi o intrebare :

- Doamna cand vor fi ei oare buni de intrebuinat la zidire ?

- Vor fi vrednici de Dumnezeu imi zise, cand se va micsora bogatia lor, care ii amageste caci precum piatra este rotunda, daca nu se ciopleste si nu isi va pierde ceva din ea, nu poate fi in patru colturi, tot asa si cei bogati din lumea aceasta daca nu se pierde din bogatia lor, nu pot fi vrednici de Domnul. Cunoaste aceasta mai intai la tine insuti; cand erai bogat nu erai bun de nimic iar acum esti bun de intrebuinat si folositor pentru viata. Fiti buni de intrebuinat pentru Dumnezeu, caci si tu vei fi luat din aceste pietre.

7. Pietrele pe care le-ai vazut aruncate departe de turn cazand pe drum si rostogolindu-se de pe drum in locuri anevoie de umblat, sunt cei ce cred dar in urma indoelii parasesc calea cea adevarata socotind ca pot gasi o cale mai buna, se ratacesc si patimesc umbland prin locuri neumblate. Iar cele ce cad in foc si ard sunt aceia care sau departat pana la sfarsit de Dumnezeul cel viu si din pricina poftelor lor de desfranare si rautatilor pe care le-au savarsit, nu le trece prin minte sa se pocaiasca.

- Daca doresti sa stii cine sunt pietrele acelea, care cad aproape de apa si nu pot sa se rostogoleasca in apa ?

- Acestia sunt cei ce asculta cuvantul si doresc sa se boteze in numele Domnului, dar cand li se aduce aminte de curatia adevarata se rasgandesc si umbla iarasi dupa poftele lor cele rele.

Cu asta terminase lamuirile despre turn. Indrasnind o intrebai daca toate pietrele acestea care sunt aruncate si nu se potrivesc la zidirea turnului vor avea loc la turnul acesta si daca le este cu putinta pocainta.

- Pocainta le este cu putinta, imi raspunse ea, dar la turnul acesta nu se mai pot potrivi. Pentru un alt loc mult mai neinsemnat se vor potrivi dar si aceasta cand vor fi chinuti si se vor implini zilele pacatelor lor. Si pentru aceasta vor fi izbaviti pentru ca sau facut partasi cuvantului celui drept. Si atunci vor izbuti sa se izbaveasca de chinuri daca vor pune la inima faptele lor rele pe care le-au savarsit. Iar daca nu le vor pune la inima nu vor fi mantuiti din cauza impietririi inimii lor.

8. Cand am incetat deci de a o intreba toate acestea, imi zise:

- Vrei sa vezi si altceva?

Fiind foarte doritor de vedenii m-am bucurat mult ca voi vedea iarasi ceva. Bagand de

seama aceasta batrana zambi si imi zise :

- Vezi sapte femei imprejurul turnului

- Da Doamna, ii raspunsei eu si ea continua :

- Turnul este purtat de ele dupa porunca Domnului. Asculta acum si felul lor de lucrare. Cea dintai dintre ele cu maini puternice se numeste credinta prin ea se mantuiesc alesii lui Dumnezeu. Cealalta care este incinsa in brau si are tinuta barbateasca se numeste infranarea, ea este o fiica a credintei, cine ii urmeaza este fericit in viata caci se va feri de toate faptele rele in credinta, ca va mosteni viata de dincolo daca se tine departe de orice pofta rea.

- Dar celelalte cine sunt Doamna ?

- Sunt fiice una alteia. Ele se numesc 1- simplitate, 2- stiinta, 3- nevinovatie, 4-sfintenie, 5-dragoste. Daca faci deci toate faptele mamei lor poti sa traiesti.

- As dori Doamna sa stiu ce putere are fiecare din ele,

- Asculta ce puteri : puterile lor se tin una de alta si urmeaza una alteia in ordinea nasterii lor. Din credinta se naste infranarea, din infranare simplitate, din simplitate nevinovatia, din nevinovatie sfintenie, din sfintenie stiinta, din stiinta dragostea. Faptele lor sunt curate sfinte si dumnezeiesti. Cel care deci va servi lor si va putea sa se tina de faptele lor isi va avea locuinta in turn impreuna cu sfintii.

Am intrebat-o apoi despre timpuri, daca a venit deja sfarsitul, iar ea striga cu glas tare:

- Om nepriceput ! nu vezi turnul, ca inca se zideste ? Cand se va ispravii turnul de zidit va fi sfarsitul si repede se va ispravi. Nu ma mai intreba de acum inainte nimic. Iti poate fi de ajuns tie si sfintilor amintirea acestora si inoirea duhurilor voastre. Dar nu s-au descoperit toate acestea numai pentru tine ci sa le faci cunoscute tuturor. Dupa trei zile, caci trebuie mai intai sa cugeti asupra lor, iti poruncesc Hermo ca sa graiesti la urechile sfintilor toate cuvintele acestea ce iti voi spune pentru ca auzindu-le si facandu-le sa se curateasca de rautatile lor si tu impreuna cu ei.

9.

- Ascultati-ma copiii v-am crescut in multa simplitate nevinovatie si sfintenie prin indurarea Domnului care a turnat peste voi dreptatea pentru ca sa fiti indreptatiti si curatiti de orice rautate si strambatate. Voi insa nu voiti sa incetati cu rautatea voastra. Ascultati-ma si traiti in pace unii cu altii, cercetati-va si ajutati-va unii pe altii. Nu va impartasiti numai voi singuri din bunatatile date de Dumnezeu ci faceti parte din ele si celor lipsiti, caci unii din prea multe mancari isi pricinuiesc boala trupului, dimpotriva la aceia care nu au mancare se vatama trupul pentru ca nu are hrana indestulatoare si le lancezeste deci trupul. Acesta nepotrivire este insa pagubitoare pentru voi cei ce aveti si nu dati si celor lipsiti. Indreptati-va privirea spre judecata care are sa vina, cei indestulati, cercetati pe cei flamanzi pana inca nu sa inspravit cu zidirea turnului caci dupa terminarea turnului veti voi sa faceti bine si nu mai veti avea prilejul. Cei ce va faliti cu bogatia luati seama ca nu cumva sa suspine cei lipsiti si suspinul lor sa se suie la Domnul si voi impreuna cu bunurile voastre sa fiti lasati afara la usa turnului.

- Si acum ma adresez voua celor ce conduceti biserica si nazuiti spre locul cel dintai. Nu

fiti asemenea vrajitorilor. Vrajitorii poarta farmecele lor in cutii voi in sa purtati doctoria si otrava in inima, va-ti impietrit inimile si nu vreti sa va curatiti inimile si sa va uniti cugetele intr-unul singur in inima curata ca sa dobanditi mila de la imparatul cel mare. Luati deci seama copii ca nu cumva aceste desbinari sa va rapeasca viata cea vesnica. Cum vreti sa invatati pe alesii Domnului cand voi insiva nu aveti invatatura, invatati-va deci unul pe altul si traiti in pace unii cu altii, pentru ca eu sa pot sta vesela inaintea Tatalui si sa dau socoteala Domnului vostru pentru voi toti.

10. Cand inceta de a vorbi cu mine, venira cei sase tineri care zideau si luand-o o dusera la turn, iar alti patru ridicara sofaua si o dusera si pe ea la turn. Fata acestora nu am vazut-o, pentru ca erau intorsi cu spatele la mine. La plecare in sa o rugai sa imi dea lamurire despre trei forme in care mi se aratase. Raspunzandu-mi a zis :

- Despre acestea trebuie sa rogi pe altcineva sa iti descopere.

Caci mi sa aratat fratilor in intaia vedere acum un an, foarte batrana si sezand pe fotoliu. In vedenia a 2-a avea fata mai tanara dar fata si parul ca la o batrana si vorbea cu mine stand in picioare de asemenea era si mai vesela decat intaia oara. In vedenia a 3 era cu totul tanara si de o frumusetate stralucitoare, numai parul il mai avea de batrana, era cu desvarsire vesela si sedea pe sofa. Pentru aceasta eram foarte intristat, dorind sa cunosc aceasta descoperire. Asa fiind, vad pe batrana zicandu-mi noaptea in vedenii:

- Orice rugaciune are nevoie de umilinta, posteste deci si vei primii ceea ce vrei de la Domnul.

Am postit asa doar o zi, si chiar noaptea urmatoare mi-sa aratat un tanar si mi-a zis:

- Pentru ce ceri necontenit descoperiri in rugaciune i-a seama ca nu cumva prin multa rugaciune sa aduci vatamare trupului tau. Iti sunt descoperirile acestea ori poti sa privesti si descoperiri si mai tari decat cele pe care le-ai vazut ?

- Doamne ii raspunsei eu, numai lamuriri cer despre cele trei infatisari ale batranei, pentru ca descoperirea sa fie desavarsita.

- Pana cand, ma intrerupse el, sunteti nepriceputi? Indoelile voastre va fac nepriceputi si nu va lasa sa aveti inima catre Domnul,

Raspunzandu-i iarasi am zis:

- Adevarat Doamne dar de la tine vom cunoaste acestea in chip amanuntit.

11.

- Asculata dar, imi zise, despre cele trei infatisari de care vrei sa stii . Pentru ce in vedenia 1 ti sa aratat batrana si sezand pe fotoliu? Pentru ca spiritul vostru este imbatranit si pierdut si nu mai are nici o putere din pricina slabiciunilor si indoelilor. Caci precum batranii ne mai avand nadejde de reintinerire nu asteapta nimic altceva decat somnul mortii, tot astfel si voi, fiind istoviti de treburile vietii acesteia v-ati dat cu totul nepasarii si nu v-ati aruncat grijile spre Domnul ci mintea voastra sa stricat si ati imbatranit de griji.

- Doream inca sa stiu Domne pentru ce sedea pe fotoliu?

- Pentru ca orice bolnav sade pe un scaun din pricina slabiciunilor sale spre a da sprijin

neputintei trupului sau. Cunosti acum insemnarea celei dintai vedenii.

12. In a doua vedenie ai vazut-o stand in picioare si avand fata mai tanara si mai vesela decat inainte iar trupul si parul mai batran. Asculta si explicarea acestei asemanari. Cand un batran este desnadajduit de sine insusi din pricina slabiciunii sale si a saraciei, nu mai asteapta nimic altceva decat ziua cea din urma a vietii daca pe neasteptate i-se lasa o mostenire auzind se scoala si inveselindu-se foarte mult prinde putere si nu mai zace ci sta pe picioare si duhul sau prapadit de suferintele de mai inainte, intinereste iarasi si el nu mai sade jos ci se arata ca un barbat in putere. Tot astfel si voi cand ati auzit descoperirea pe care v-a facut-o Domnul caci El s-a milostivit de voi, a reintinerit duhurile voastre, iar voi ati lepadat slabiciunile ati capatat iarasi putere si v-ati intarit in credinta. Si vazand Domnul intarirea voastra sa bucurat si de aceea va aratat zidirea turnului si va arata si alte lucruri daca triti in pace unii cu altii din toata inima.

13. Iar in a treia vedenie ai vazut-o mai tanara si mai frumoasa si vesela si cu infatisare nobila caci de indata ce cuiva intristat ii vine o veste buna repede uita suferinta de mai inainte si nimic altceva nu asteapta decat implinirea vestii pe care a auzit-o si se intareste de aici inainte in bine si duhul sau reintinereste prin bucuria care a primit-o. Tot astfel si voi va-ti reintinerit duhurile vazand aceste bunatati. Pentru ca ai vazut-o sezand pe sofa sederea ei era sigura caci sofa are patru picioare si sta neclintita. Si lumea este alcatuita din patru elemente. Deci cei care se pocaiesc vor fi oameni cu desavarsire noi si bine intariti daca se vor pocai din toata inima. Ti sa lamurit dar cu totul descoperirea. Sa nu mai ceri nimic cu privire la aceasta descoperire, daca insa vei avea inca nevoie de ceva ti-se va descoperi.

Vedenia IV

Pe care am vazut-o fratilor dupa 20 de zile de la vedenia de mai sus ca inchipuire si prevestire a stramtorarii viitoare.

1. Ma duceam la ogorul meu pe drumul Campaniei. De la acest drum obstesc, ogorul este cam la 10 stadii. Locul este aici anevoie de umblat. Mergand singur rugai pe Domnul ca sa imi desavarseasca descoperirile si vedeniile pe care mi le-a aratat prin biserica Lui cea sfanta spre a ma intari si a da pocainta robilor sai care dadusera prilej de sminteala ca sa se slaveasca numele Sau cel mare si glorios pentru ca m-a socotit vrednic sa imi arata minunile Sale. Pe cand slaveam asa pe Domnul si ii multumeam imi raspunse ca un rasunet un glas:

- Nu te indoi Hermo!

Atunci incepui sa socotesc in mine insumi si sa zic: Pentru ce m-as indoi cand sunt asa de bine intarit de Domnul si am vazut lucruri atat de marete. Si mersei putin mai departe fratilor si vazui un nor de praf ce se ridica spre cer si incepui sa zic in mine insumi: Nu cumva vine o turma de vite si ridica atata praf? Era departe de mine cam cu un stadiu cand norul de praf se facu din ce in ce mai mai mare, socoti ca este ceva dumnezeiesc.

Putina lumina si soare si iata vazui o fiara foarte mare ca un chit si din gura ei ieseau lacuste de foc. Fiara avea o lungime cam de o suta de picioare si un cap ca de pamant. Am inceput sa plang si sa rog pe Domnul ca sa ma scape de ea, si mi-am adus aminte de glasul pe care il auzisem : "Nu te indoi Hermo", si aducandu-mi aminte de invataturile marete pe care le promisem m-am predat cu curaj fiarei. Si fiara suera atat de tare incat ar fi putut prapadi o cetate. Veni aproape de ea si chitul atat de mare se intinse pe pamant si nu misca decat limba si statu cu totul nemiscat pana ce trecui de el. Si avea pe cap fiara patru culori, neagra, rosie ca focul si sangele, aurie si alba.

2. Dupa ce trecusem de fiara si mersesem cam treizeci de pasi, iata ma intimpina o fecioara impodobita ca si cum ar fi iesit din camera de nunta imbracata toata in alb, avea de asemenea ghete albe si era acoperita pana la frunte cu o legatura pe cap in forma de mitra iar parul ii era alb. Din vedeniile de mai inainte intelesesi ca este biserica si ma inveseli iarasi. Ea ma saluta cu cuvintele:

- Bucura-te omule!

Eu i-am raspuns:

- Bucura-te Doamna!

Ea continua:

- Nu ti-a iesit nimic inainte ?

- Ba da Doamna, o astfel de fiara care ar putea prapadi popoare, totusi cu puterea Domnului si prin multa Sa indurare am scapat de ea.

- Ai scapat cu bine, zise ea, pentru ca ti-ai aruncat spre Dumnezeu grija ta si ti-ai deschis inima catre Domnul crezand ca prin nimic altceva nu poti fi mantuit decat prin numele Sau cel mare si slavit. Pentru aceasta a trimes Domnul ingerul Sau care este peste fiare si al carui nume este Tegri si a astupat gura ei si de la o mare stramtoare ai scapat pentru credinta ta si pentru ca nu te-ai indoit vazand o asemenea fiara. Du-te deci si povesteste alesilor Domnului faptele Sale cele marete si spunele ca fiara aceasta este inchipuirea stramtorarii celei mari care va veni. Daca va veti pregati si va veti pocai din toata inima inaintea Domnului veti putea scapa de ea, adica daca inima voastra va fi curata si nepatata si veti sluji Domnului fara prihana in celelalte zile ale vietii voastre. Aruncati grijile voastre spre Domnul si El le va indrepta. Credeti in Domnul, cei care va indoiti, caci toate Il poate atata sa intoarca mania Sa de la voi cat si sa va trimeata biciuiri, indoelnicilor. Vai de cei care aud cuvintele acestea dar nu le dau ascultare, era mai bine pentru ei sa nu se fi nascut.

3. Am intrebat-o si despre cele patru culori pe care le avea fiara pe cap. Iar ea mi-a raspuns zicand:

- Iarasi esti nerabdator sa stii astfel de lucruri.

- Da Doamna, arata-mi ce inseamna acestea.

- Asculta zise: negru inseamna lumea aceasta in care locuiti, rosul ca focul si sangele, inseamna ca lumea aceasta trebuie sa piara prin foc, partea cea aurie sunteti voi cei care ati fugit de lumea aceasta si precum aurul se curateste prin foc si devine bun de

intrebuintat, tot astfel sunteti lamuriti si voi cat timp locuiti in aceasta lume. Deci cei ce sunteti statornici si lamuriti prin foc va veti curati de ea precum aurul leapada zgura si tot astfel si voi veti lepada orice intristare si stramtorare si veti fi curati si buni pentru zidirea turnului. Partea cea alba este lumea viitoare in care vor locui alesii lui Dumnezeu, caci cei alesi de Dumnezeu pentru viata vesnica vor fi curati si nepatati. Tu deci nu inceta de a vorbi la urechile sfintilor. Aveti acum si inchipuirea stramtorarii celei mari ce are sa vina, dar daca veti vrea nimic rau nu va fi. Aduceti-va aminte cele ce sau scris mai inainte.

Zicand aceste lucruri pleca si nu vazui in ce parte pleca caci se facu zgomot si ma intorsei inapoi plin de frica parandumi-se ca vine fiara.

DESCOPERIREA

Rugandu-ma in locuinta mea si asezandu-ma pe canapea, intra un barbat maret la infatisare in haine de pastor, imbracat cu o piele alba de capra si avand traista pe umeri si toiaq in mana si ma saluta, iar eu ii intorsei salutarea si imi zise:

- Sunt trimis de ingerul prea sfant ca sa locuiesc impreuna cu tine restul zilelor tale.

Socoti ca venise sa ma ispiteasca si il intrebai:

- Cine esti tu ? caci stiu cui am fost incredintat.

- Nu ma cunosti ?

- Nu ,zisei eu

- Eu sunt pastorul caruia tu ai fost incredintat.

Inca vorbind el, i se schimba infatisarea si il cunoscu ca era acela caruia am fost incredintat. Indata ma tulburai, spaima ma cuprinse, fusei zdrobit cu totul de intristare ca ii raspunsesem atat de rautacios si negliob. El insa ma linisti zicandu-mi:

- Nu te tulbura ci intareste-te in poruncile mele, pe care am sa ti le dau tie, caci sunt trimis ca sa iti arat inca o data toate cate ai vazut mai inainte si mai ales cele ce va sunt de folos. inainte de toate scrie poruncile mele si asemanarile, iar cecelealte precum iti voi arata asa le vei scrie. Pentru aceasta iti poruncesc sa scrii mai intai poruncile si asemanarile, pentru ca sa le citesti mai de aproape si sa le poti pazi.

Am scris deci poruncile si asemanarile, precum mi-a poruncit.

- Daca deci auzindu-le le veti pazi, veti umbla in ele si le veti face cu inima curata, veti primi de la Domnul toate cate v-a fagaduit, iar daca le veti auzi si totusi nu va veti pocai ci veti inmulti pacatele voastre atunci veti primi de la Domnul cele potrivnice.

Toate acestea mi-a poruncit sa le scriu pastorul, ingerul pocaintei.

CARTEA A DOUA - PORUNCILE

Porunca 1

Inainte de toate crede ca unul este Dumnezeu care a intocmit toate, a adus toate din

nefiinta in fiinta si cuprinde toate, iar El singur este necuprins. Crede deci in El si teme-te de El, iar temandu-te sa te infranezi. Pazeste acestea indeparteaza-te de la orice rautate, imbraca-te cu toata virtutea dreptatii si vei trai pentru Dumnezeu daca vei pazi porunca aceasta.

Porunca 2

Imi zise: Pastreaza simplitatea si nevinovatia si vei fi ca pruncii care nu cunosc rautatea care da pieirii viata oamenilor. Mai intai de toate nu defaima pe nimeni nici nu asculta cu placere pe cel ce defaimeaza, caci altminteri si tu care asculti vei fi vinovat de pacatul celui ce defaimeaza, daca crezi adica defaimarea si tu insuti vei avea ceva impotriva fratelui tau. Rea este defaimarea. Ea este un demon neastamparat, niciodata iubitor de pace ci pururea amestecat in dezbinari. Tine-te deci departe de el si vei avea intotdeauna pace cu toti. Imbraca-te cu bunacuviinta in care nu este nici o piedica rautacioasa, ci totul neted si imbucurator. Fa binele si din agoniseala ta pe care ti-o da Dumnezeu, da tuturo celor lipsiti, fara ganduri ascunse si fara a sta prea mult la indoiala, cui sa dai sau cui sa nu dai, da tuturor caci Dumnezeu vrea sa dea tuturor din darurile Sale. Cei ce primesc insa vor da socoteala lui Dumnezeu pentru ce si la ce au primit. Caci cei ce primesc pentru ca sunt in nevoie nu vor fi trasi inaintea judecatii iar cei ce primesc cu fatarnicie vor fi judecati. Cel ce da insa este nevinovat, caci cum a primit de la Domnul sa isi implineasca serviciul, l-a implinit cu simplitate fara a cerceta cu de-a-maruntul, cui sa dea sau cui sa nu dea. Serviciul acesta implinit cu simplitate a fost bine vazut la Dumnezeu. De aceea cel ce slujeste astfel cu simplitate va trai pentru Dumnezeu. Pazeste deci poruncile acestea precum ti-am spus pentru ca pocainta ta si a casei tale sa fie pastrata sincer, iar inima ta curata si nepatata.

Porunca 3

Iarasi imi zise:

- Iubeste adevarul si numai adevar sa iasa din gura ta, pentru ca duhul pe care l-a asezat Dumnezeu in acest trup sa fie aflat adevarat si astfel va fi slavit Domnul, care locuieste in tine, caci Domnul este adevarat in orice cuvint si in El nu se gaseste minciuna. Cei ce mint, tagaduiesc pe Domnul si se fac inselatori ai Domnului, nedaindu-i inapoi imprumutul pe care l-au primit, caci au primit duh nemincinos. Daca il dau mincinos inapoi spurca porunca Domnului si se fac inselatori.

Auzind asta am plans cu amar. Cum ma vazui insa plangand ma intreba:

- Pentru ce plangi?
- Pentru ca nu stiu Doamne daca pot dobandi mantuirea.
- Pentru ce?
- Doamne eu niciodata in viata mea n-am graiit cuvint adevarat, ci in toata vremea am

grait cu viclesug catre toti si minciuna mea o aratam ca adevar in fata tuturor oamenilor si niciodata nu mi s-a opus nimeni, ci cuvantul meu a gasit crezare. Cum pot trai deci Doamne daca am facut astfel de lucruri?

- Bine si drept gandesti, imi zise el, caci ca un serv al lui Dumnezeu trebuia sa umbli in adevar si gand rau nu trebuia sa locuiasca impreuna cu duhul adevarului, nici sa aduca intristare Duhului Celui adevarat si sfant.

- Niciodata Doamne nu am spus raspicat astfel de vorbe.

- Acum insa le auzi, raspunse el, pazeste deci pentru ca si minciunile pe care le-ai spus mai inainte in afacerile tale sa fie vrednice de crezut, daca vorbele tale de acum sunt gasite adevarate, caci si acelea pot fi crezute. Daca pazesti acestea si vei spune de acum inainte adevarul numai, poti sa iti agonisesti viata. Si oricine va asculta porunca aceasta si se va infrana de la minciuna cea foarte rea va trai pentru Dumnezeu.

Porunca 4

1.

- Iti poruncesc sa pastrezi curatia si sa nu se suie in inima ta pofta de femeie straina, de vreo desfranare sau de alte lucruri rele de acest fel caci daca faci acestea savarsesti un mare pacat. Daca insa iti aduci aminte pururea de femeia ta niciodata nu vei gresi, caci daca o astfel de pofta rea se suie in inima ta, cazi in pacat si daca te dedai la astfel de rautati de acest fel, savarsesti pacat. O astfel de pofta este un pacat mare pentru un serv al lui Dumnezeu. Daca cineva savarseste aceasta fapta, isi atrage moarte. Ia seama deci! infraneaza-te de la pofte de acest fel, caci acolo unde locuieste sfintenia, acolo nu trebuie sa se suie faradelegea in inima barbatului drept.

- Doamne, ii zisei eu, ingaduieste-mi sa iti pun cateva intrebari.

- Spune

- Incepui: Doamne daca are cineva o femeie credincioasa in Domnul si o prinde in adulter, pacatuieste oare barbatul daca mai traieste cu ea impreuna?

- Cat timp nu stie nimic despre asta nu pacatuieste, daca insa barbatul stie pacatul ei si femeia nu se pocaieste ci staruieste in desfranare, iar barbatul traieste impreuna cu ea se face si el vinovat de pacatul ei si partas adulterului ei.

- Ce sa faca Doamne barbatul daca femeia staruieste in patima ei?

- Sa o lase, iar apoi sa ramana vaduv. Daca insa, dupa ce isi lasa femeia se casatoreste cu alta si el savarseste adulter.

- Dar daca femeia se pocaieste, dupa ce a fost lasata si voieste sa se intoarca la barbatul ei nu poate fi primita?

- Ba da, chiar pacatuieste barbatul daca nu o primeste si isi atrage un mare pacat, desigur cel ce a pacatuit si se pocaieste trebuie sa fie primit dar nu de multe ori, caci pentru a servi lui Dumnezeu este numai o pocainta. Pentru pocainta care poate avea loc nu trebuie sa se casatoreasca deci barbatul, si aceasta este impusa atat barbatului cat si femeii. Dar este adulter nu numai in cazul cand pateaza cineva trupul sau, ci savarseste

adulter si cel care face lucruri asemanatoare paganilor. De aceea si in astfel de fapte daca staruie cineva si nu se pocaieste fereste-te de el si nu trai impreuna cu el, altfel si tu te faci partas pacatului lui. Pentru aceasta vi sa poruncit sa ramaneti vaduvi, fie barbat fie femeie caci numai la unii ca acesteia este cu putinta pocainta. Eu insa nu dau prilej sa se implineasca astfel de cazuri de felul acesta, ci doresc ca cel ce a pacatuit sa nu mai pacatuiasca. Iar de pacatul lui de mai inainte are cine sa ii dea tamaduire caci Dumnezeu are stapanire asupra tuturor lucrurilor.

2. L-am rugat iarasi zicand:

- Pentru ca Domnul m-a socotit vrednic ca sa locuiesi cu mine toata vremea, ingaduieste-mi inca putine cuvinte deoarece nu inteleg nimic si inima mea s-a impietrit din cauza faptelor mele de mai inainte. Invata-ma caci sunt foarte nepriceput si nu inteleg nimic.

Imi raspunse:

- Eu sunt (pus) peste pocainta si dau intelepciune tuturor celor ce se pocaiesc. Oare nu ti se pare ca aceasta pocainta este intelepciune? Da pocainta este o intelepciune mare. Cel ce a pacatuit intelege ca a facut rau inaintea Domnului si se suie in inima lui fapta pe care a savarsit-o si se pocaieste si nu mai fa

ce raul ci savarseste cu prisosinta binele isi semereste sufleteul si-l chinuieste pentru ca a pacatuit. Vezi deci ca pocainta este o mare intelepciune. - Pentru aceasta cer de la tine Doamne lamurire pentru toate pentru ca sunt pacatos si vreau sa aflu prin ce fapte voi castiga viata, caci multe si felurite sunt pacatele mele.

- Vei castiga viata, imi zise el, daca pazesti poruncile mele si umbli in ele. Si oricine aude poruncile acestea si le pazeste va trai pentru Dumnezeu.

3.

- Doamne te voi mai intreba inca ceva

- Spune.

- Am auzit, Doamne de la unii dascali ca nu este nici o alta pocainta decat aceea cand ne-am pogorat in apa si am dobandit iertarea pacatelor de mai inainte.

- Bine ai auzit, asa este intr-adevar caci ar trebui ca cel ce a dobandit iertarea pacatelor sa nu mai pacatuiasca ci sa locuiasca in curatie. Pentru ca insa cercetezi cu luare aminte , iti voi da o lamurire si despre aceasta fara sa dau prilej la o mai deasa pacatuire celor ce vor crede sau celor ce cred acum in Domnul caci credinciosii de acum sau cei viitori nu au pocainta pentru pacate, ci au iertarea pacatelor de mai inainte. Pentru cei ce au fost inasa chemati mai inainte de aceste zile a hotarat Domnul pocainta, caci Domnul fiind cunoscator al inimilor si stiind toate lucrurile mai inainte, a stiut slabiciunea oamenilor si viclenia diavolului ca va face rau servilor lui Dumnezeu si se va purta cu viclenie cu ei. Mult milostiv fiind deci Domnul s-a indurat de faptura Sa si a asezat pocainta aceasta si mie mi s-a dat stapanirea asupra acestei pocainte. Totusi iti spun: Daca cineva ispitit fiind de diavolul pacatuieste dupa aceasta chemare mareata si sfanta, are o singura pocainta, iar daca pacatuieste neincetat si se pocaieste, de niciun folos nu este pentru un

astfel de om, caci cu greu va dobandi viata.

Ii zisei:

- Auzind aceasta de la tine asa de lamurit am dobandit viata, caci asa cum stiu ca voi dobandi mantuirea, daca nu voi inmulti pacatele mele. - Da, ma asigura el, vei fi mantuit tu si toti cati vor face aceasta.

4. L-am mai intrebat iarasi zicand:

- Doamne fiindca ai fost asa de ingaduator cu mine lamureste-mi aceasta.

- Spune, zise el

- Doamne daca o femeie sau chiar un barbat moare si celalalt dintre ei se casatoreste, nu pacatuieste oare cel ce se casatoreste?

- Nu pacatuieste, imi raspunse el, dar daca ramane vaduv isi agoniseste mai multa cinste si slava mare de la Domnul, dar daca se casatoreste nu pacatuieste. Pastreaza deci curatia si sfintenia si vei trai pentru Dumnezeu. Toate cate iti vorbesc acum sau ti le voi vorbi pe viitor pazeste-le de acum inainte, adica din ziua in care mi-ai fost incredintat si eu voi locui in casa ta. Greselile tale de mai inainte vor gasi iertare, daca pazesti poruncile mele. Si toti vor dobandi iertare daca vor pazi poruncile mele si vor umbla in aceasta curatie.

Porunca 5

1. Fii indelung rabdator si intelept si vei avea sub stapanirea ta toate faptele rele si vei savarsi toata dreptatea, caci daca vei fi indelung rabdator Duhul Sfant care locuieste in tine va ramanea curat si nu va fi intunecat de un alt duh rau, ci locuind in largime se va veseli si bucura impreuna cu vasul in care locuieste si va sluji lui Dumnezeu cu multa bucurie, avand indestulare in sine. Daca se iveste mania insa Duhul Sfant, care este foarte delicat, este indata stramtorat pentru ca nu are loc curat si cauta sa plece din acel loc pentru ca este sugrumat de duhul cel rau nemai avand loc sa slujeasca Domnului precum voieste deoarece este spurcat de manie, caci in indelunga rabdare locuieste Domnul, iar in manie diavolul. Daca insa locuiesc amandoua duhurile la un loc atunci este pagubitor si rau pentru omul in care locuiesc, caci daca iei foarte putin pelin si il pui intr-o oala de miere nu se strica toata mierea? Atata miere se strica de foarte putin pelin, isi pierde dulceata si numai este buna de intrebuintat. Daca nu se arunca pelin in miere, atunci ea este dulce la gust si folositoare stapanului ei. Vezi deci ca indelunga rabdare este mult mai dulce decat mierea si folositoare Domnului si de aceea El locuieste in ea. Mania este insa amara si nefolositoare. Iar daca se amesteca mania cu indelunga rabdare atunci se spurca indelunga rabdare si rugaciunea ei nu este de nici un folos inaintea lui Dumnezeu.

- Doamne as dori sa cunosc felul de lucrare al maniei ca sa ma pazesc de ea.

- Foarte bine, daca nu te pazesti de ea tu si casa ta pierzi toata nedejdeea, de aceea pazeste-te de ea caci eu sunt cu tine. Si se vor feri de ea toti cati se vor pocai din toata

inima, caci eu voi fi cu ei si ii voi pazi deoarece toti au fost indreptati de ingerul prea sfant.

2. Asculta acum felul de lucrare al maniei cum este de rea cum prapadeste pe servii lui Dumnezeu prin lucrarea ei si cum abate pe ei din calea dreptatii. Nu abate insa pe cei ce sunt desavarsiti in credinta nici nu poate inrauri asupra lor deoarece puterea Domnului este cu ei, abate insa pe cei deserti si nestatornici caci cand vede pe astfel de oameni ca sunt multumiti se vara in inima lor si din nimic barbatul sau femeia se supara pentru afaceri ale vietii sau mancari sau pentru vreun lucru fara insemnatate sau pentru vreun prieten pentru ce are sa dea sau sa ia sau alte lucruri de acestea prostesti, caci toate acestea sunt proaste, desarte si nefolositoare pentru servii lui Dumnezeu. Insa indelunga rabdare este mare, tare cu putere multa si trainica si isi arata puterea in mare intindere, vesela multumita si fara nici o grija slaveste ea pe Dumnezeu in tot timpul, nu are in sine nici amaraciune ci ramane in toata vremea blanda si linistita. Aceasta indelunga rabdare se gaseste deci la cei ce au credinta desavarsita. Mania insa este inainte de toate proasta usuratica si nepriceputa. Apoi din nepricepere se naste amaraciune si necaz, din necaz manie, din manie ura. Apoi aceasta ura izvorata din asa mari rele devine un pacat mare si neiertat caci aceste duhuri cand locuiesc intr-unul si acelasi vas in care locuieste si Duhul Sfânt, nu mai este incapator vasul acela si curge peste el. Duhul cel delicat deci nefiind obisnuit sa locuiasca cu duhul cel rau nici cu asprime pleaca de la un astfel de om si cauta sa locuiasca cu blandetea si linistea. Apoi cand paraseste omul in care locuia, acel om ramane lipsit de Duhul cel drept si de aici in colo umplandu-se de duhurile rele, este nestatornic in orice fapta a sa pentru ca este impins incoace si in colo de duhurile rele si devine cu totul orb pentru gandul bun. Asa se intampla tuturor celor iuti la manie. Infraneaza-te dar de la manie, care este un duh foarte rau. Imbraca-te cu indelunga rabdare, impotriveste-te maniei si necazului si vei fi aflat cu sfintenia care este placuta Domnului. Ia seama deci ca nu cumva sa treci cu vederea porunca aceasta caci daca esti stapan pe aceasta porunca, vei putea pazi si celelalte porunci pe care ti-le voi da. Intareste-te si imputerniceste-te in ele si sa se intareasca toti cati voiesc sa umble in ele.

Porunca 6

1. In porunca intaia ti-am poruncit sa pazesti credinta, teama si infranarea.

- Da Doamne, adaugai eu

- Acum voiesc sa iti arat si puterile lor pentru ca sa intelegi ce putere si lucrare are fiecare din ele caci lucrarile lor sunt de doua feluri, dupa cum lucreaza in dreptate sau in nedreptate. Tu deci crede dreptati iar nedreptati sa nu crezi caci dreptatea are cale dreapta, iar nedreptatea are cale stramba. Mergi dar pe calea cea dreapta si neteda iar pe cea stramba paraseste-o caci calea stramba nu are carari bine batute ci locuri neumblate si multe piedici si este aspra si spinoasa si deci vatamatoare pentru cei ce merg pe ea. Dimpotriva cei ce merg pe calea cea dreapta calatoresc ca pe o cale neteda si fara

pieplici, caci ea nu este nici aspra nici spinoasa. Vezi dar ca este mai folositor sa umbli pe aceasta cale.

- Imi place aceasta cale Doamne ca sa umblu pe ea.

- Sa umbli, imi zise el si oricine se va intoarce din toata inima catre Domnul va umbla pe aceasta cale.

2. Ascuta acum despre credinta. Pe langa om sunt doi ingeri, unul al dreptatii si unul al rautatii.

- Doamne, cum sa deosebesc oare lucrurile lor, caci amandoi ingerii locuiesc impreuna?

- Ascuta si intelege! ingerul dreptatii este delicat, rusinos, bland si linistit. cand se suie deci acesta in inima ta, indata vorbeste cu tine despre curatie, sfintenie, despre cumpatare, despre orice virtute vrednica de lauda. Cand toate acestea se suie in inima ta, intelege atunci ca ingerul dreptatii este cu tine. Acestea sunt deci faptele ingerului dreptatii. Sa ai incredere in el si in faptele lui! Iata acum si faptele ingerului rautatii. Mai intai de toate este iute la manie, suparacios si fara minte, iar faptele lui sunt rele si vatama pe servii lui Dumnezeu. cand se suie deci acesta in inima ta, cunoastel dupa faptele lui.

- Doamne, nu stiu cum sa il cunosc .

- Ascuta deci! Cand te cuprinde mania sau supararea, sa stii ca el este in tine. Apoi arata prezenta sa prin pofta de afaceri multe, imbelsugarea de mancari si bauturi, de betii si felurite desfatari si lucruri care nu sunt de trebuinta, de asemenea pofta dupa femei si lacomia, multa ingamfare si mandria desarta si toate cate sunt asemenea acestora. Cand se suie lucrurile acestea in inima ta sa stii ca ingerul rautatii este in tine. Tu insa cunoscand faptele lui, fugi de el si nu ii da crezare deoarece faptele lui sunt rele si vatamatoare pentru servii lui Dumnezeu. Acum ai inaintea ochilor lucrarile si ale unuia si ale altuia din ce doi ingeri. Intelege bine si crede ingerul dreptatii iar de ingerul rautatii leapada-te, deoarece invatatura lui este rea pentru orice fapta, caci daca este un barbat este credincios si gandul ingerului acestuia se suie in inima lui, trebuie sa savarseasca vreun pacat barbatul acela sau femeia. Daca insa iarasi este foarte pacatos vreun barbat sau vreo femeie si se suie in inima lor faptele ingerului dreptatii trebuie neaparat sa savarseasca ceva bun. Vezi deci ca este bine sa urmezi ingerului dreptatii iar de ingerul rautatii sa stai departe. Aceasta porunca iti este aratata asadar cele privitoare la credinta, pentru ca sa ai incredere in faptele ingerului dreptatii si savarsindu-le sa traiesti pentru Dumnezeu. Crede insa ca faptele ingerului rautatii sunt rele, daca deci nu le savarsesti vei trai pentru Dumnezeu.

Porunca 7

Teme-te de Domnul si pazeste poruncile lui. Caci daca pazesti poruncile lui Dumnezeu vei fi puternic spre orice fapta buna si fapta ta va fi fara seaman. Intr-adevar daca te temi de Domnul vei savarsi cu bine toate. Aceasta este teama pe care trebuie sa o ai si vei

dobandi mantuirea. De diavolul sa nu te temi, caci daca te temi de Domnul, vei avea stapanire asupra diavolului, deoarece el nu are in sine nici o putere. De cel ce nu are putere nu are nimeni teama, iar cine are putere insemnata poate sa insufle teama caci oricine are putere este si temut, iar cine nu are putere este dispretuit de toti. teme-te insa de faptele diavolului pentru ca sunt rele. daca te temi deci de Domnul vei avea frica si de faptele diavolului si nu le vei savarsi, ci te vei feri de ele. Frica este de doua feluri, caci cand vrei sa savarsesti raul teme-te de Domnul si nu-l vei savarsi, iar cand vrei iarasi sa faci binele, teme-te de Domnul si-l vei savarsi. Prin urmare frica de Domnul este tare si insemnata. Teme-te deci de Domnul si vei trai pentru El si toti cati se tem de El si pazesc poruncile lui vor trai pentru Dumnezeu.

- Doamne, intrerupsei eu, pentru ce spuse-si despre cei ce pazesc poruncile Lui ca vor trai pentru Dumnezeu?

- Pentru ca viata celor ce se tem de El si pazesc poruncile Lui este la Dumnezeu, iar cei ce nu pazesc poruncile Lui nu au viata in ei.

Porunca 8

Ti-am spus ca toate fapturile Domnului au doua parti , astfel si infranarea are doua parti: de la unele lucruri trebuie sa ne infranam, de la altele nu.

- Arata-mi Doamne de la care lucruri trebuie sa ne infranam si de la care nu.

- Asculta: Infraneaza-te de la rau si nu il savarsi, de la bine insa nu te infrana ci savarseste-l caci daca te infranezi in a face binele savarsesti mare pacat. Daca te infranezi de a nu face raul savarsesti o mare dreptate. Pentru aceea infraneaza-te de la orice pacat si savarseste binele.

- Doamne care sunt pacatele de la care trebuie sa ne infranam?

- Asculta: adulterul si curvia, betia neinfranata, mandria cea rea, mancarurile peste masura, luxul bogatiei, lauda de sine, ingamfarea, dispretuirea aproapelui, minciuna, clevetirea, fatarnicia, pofta de razbunare si tot felul de defaimare. Acestea sunt faptele cele mai rele decat toate in viata oamenilor. Deci de la aceste fapte trebuie sa se infraneze servul lui Dumnezeu, caci cel ce nu se infraneaza de la acestea nu poate trai pentru Dumnezeu. Asculta acum si cele ce urmeaza acestora.

- Mai sunt Doamne inca si alte fapte rele?

- Sunt si inca multe de la care trebuie sa se infraneze servul lui Dumnezeu, ca de pilda: furtul, inselaciunea, rapirea, marturia mincinoasa, lacomia, pofta cea rea, amagirea, slava desarta, palavrageala, si toate cate sunt asemenea acestora. Oare nu ti-se pare ca aceste lucruri sunt rele si inca foarte rele pentru servii lui Dumnezeu? de la toate acestea trebuie sa se infraneze cel ce slujeste lui Dumnezeu. Infraneaza-te deci de la toate acestea, pentru ca sa traiesti pentru Dumnezeu si sa fi inscris in cartea vietii impreuna cu cei infranati. Acestea sunt cele de la care trebuie sa te infranezi. Asculta acum si cele de la care nu trebuie sa te infranezi sa le faci. De la bine nu te infrana ci fa-l.

- Arata-mi Doamne si puterea binelui ca sa umblu intr-nsul, sa ma pun in serviciul sau si

savarsindul sa pot dobandi mantuirea.

- Asculta si lucrurile binelui pe care trebuie sa le savarsesti si de la care sa nu te infranezi. Mai intai de toate este credinta, teama de Domnul, dragostea, unirea, dreptatea in vorbe, adevarul si rabdarea. Nimic nu este mai bun decat acestea in viata oamenilor. Cel ce pasezta acestea si nu se infraneaza de la ele, este fericit in viata lui. Asculta acum si cele ce urmeaza acestora. Serviciile aduse vaduvelor, cercetarea orfanilor si a celor lipsiti, izbavirea din nevoi a servilor lui Dumnezeu, iubirea de straini, caci in iubirea de straini se gaseste uneori facerea de bine, apoi nu te impotrivi nimanui, a fii linistit, a fii mai sarac decat toti oamenii, a cinsti pe batrani, a practica dreptatea, a pazi fratia, a suferi ocară, a fii indelung rabdator, a nu fi doritor de razbunare, a mangaia pe cei intristati, a nu indeparta pe cei scandalizati de la credinta ci ai intoarce si ai inveseli, a dijeni pe cei pacatosi, a nu lasa pe cei datori si lipsiti si altele de acest fel. Ti se par bune acestea ?

- Desigur Doamne, caci ce ar putea fi mai bun decat acestea?

- Umbla deci in ele si nu te infrana de la ele si vei trai pentru Dumnezeu. Pazeste porunca aceasta. Daca faci binele si nu te infranezi de la el, vei trai pentru Dumnezeu, si toti care fac astfel vor trai pentru Dumnezeu. Si iarasi daca nu faci raul si te infranezi de la el vei trai pentru Dumnezeu si vor trai pentru Dumnezeu toti care pazesc poruncile acestea si umbla in ele.

Porunca 9

Apoi imi zise: leapada de la tine indoiala si nu sta nicidecum la ganduri cand ai sa ceri ceva de la Dumnezeu zucand in tine insuti: Cum poti cere si primi ceva de la Domnul cand am pacatuit atat de mult catre El?

- Nu gandi aceasta ci opreste-te si mergi spre Domnul din toata inima si cere de la El fara sa te indoiesti si vei cunoaste multa Lui indurare ca nu te va parasi, ci va implini cererea sufletului tau, caci Dumnezeu nu este razbunator ca oamenii, ci este indurator si se indura de faptura Sa. Tu deci curata inima ta de toate desertaciunile lumii acesteia si de toate relele ce ti-am spus mai inainte. Cere apoi de la Domnul si vei dobandi totul si toate cererile tale vor fi implinite daca vei cere de la Domnul fara sa te indoiesti in inima ta, daca insa te indoiesti in inima ta, nu vei dobandi nimic din cele ce ceri, caci cei ce se indoiesc de Dumnezeu sunt nehotarati (in credinta lor) si ei nu vor dobandi nici una din cererile lor. Cei desavarsiti in credinta dimpotriva le cer toate cu incredere in Domnul si le primesc, caci le cer fara sa stea pe ganduri si nu se indoiesc de nimic, caci orice barbat indoelnic daca nu se pocaieste cu greu va dobandi mantuirea. Curata deci inima ta de indoiala , imbracate cu credinta caci este puternica si crede lui Dumnezeu ca vei primi toate cele ce ceri. Si daca vreodata primesti de la Domnul ceva mai tarziu vreun lucru pe care la- cerut, nu te indoi din cauza ca nu sa implinit indata cererea sufletului tau, caci cu siguranta pentru vreo ispita sau greseala pe care nu o cunosti primesti mai tarziu cea ce ai cerut. Nu inceta de a ruga pe Domnul pentru cererea sufletului tau si vei primi, iar daca pierzi curajul si te indoiesti cand ceri, invinuieste-te pe tine iar nu pe Cel ce avea sa

iti dea. Vezi aceasta indoiala este rea neintemeiata si pe multi ii smulge de la credinta chiar daca erau foarte credinciosi si tari, caci indoiala este o fiica a diavolului si se poarta cu foarte multa rautate catre servii lui Dumnezeu.

- Dispretuieste deci indoiala si stapan pe ea in orice fapta, inarmat fiind cu credinta cea tare si puternica caci credinta toate le fagaduieste si pe toate le aduce la indeplinire iar indoiala neavand in sine insusi increderea nu izbaveste in niciuna din faptele pe care le intreprinde.

- Vezi dar ca credinta este de sus de la Domnul si este o mare putere, iar in indoiala este un duh pamantesc de la diavolul fara nici o putere. Serveste dar celei ce are putere, adica credintei si fereste-te de indoiala cea fara nici o putere si vei trai pentru Dumnezeu.

Porunca 10

I. Goneste de la tine intristarea, caci este sora indoeli si a maniei.

- Cum Doamne este sora a acestora, caci altceva mi se pare a fi mania, altceva indoiala si altceva intristarea.

- Nepriceput esti omule! Tu nu intelegi ca intristarea este mai rea decat toate duhurile si foarte primejdioasa pentru servii lui Dumnezeu si strica omului mai mult decat toate duhurile rele si alunga pe Duhul Sfant si iarasi il izbaveste.

- Doamne sunt nepriceput si nu inteleg pildele acestea, caci nu pricep cum poate sa il alunge pe Duhul Sfant si apoi iarasi sa il izbaveasca.

- Asculta: cei care nu s-ai silit niciodata in a afla adevarul nu au facut cercetari cu privire la Dumnezeu, ci numai au crezut, dar s-au amestecat in treburi lumesti, in bagaje, in prietenii cu paganii si in alte multe afaceri ale lumii acesteia. Toti cati se indeletnicesc cu astfel de lucruri nu inteleg pildele despre Dumnezeu, caci se intuneca la minte din cauza afacerilor si se strica si se salbatesc. Precum viile bine cultivate cand sunt lasate in neingrijire si se paraginesc din pricina maracinilor si a tot felul de buruieni si tot asa si oamenii care au crezut dar care sau datat la aceste afaceri pomenite mai sus sunt scosi din minte si nu inteleg nimic despre Dumnezeu si chiar cand aud vorbindu-se despre Dumnezeu mintea lor se coboara la afacerea lor si nu inteleg absolut nimic. Cei ce au frica de Dumnezeu si cerceteaza despre Dumnezeu si adevar si au inima indreptata spre Domnul, inteleg si pricep mai repede toate cele spuse lor pentru ca au frica Domnului in ei, caci unde locuieste Domnul acolo este si multa pricepere. Lipeste-te deci de Domnul si pe toate le vei intelege

II. Acum nepriceputule, asculta cum intristarea stinge Duhul Sfant si iarasi il izbaveste. Cand cel indoelnic intreprinde vreo treaba si nu izbuteste din pricina indoeli lui atunci intra intristarea in om si intristeaza Duhul Sfant si il alunga. Apoi iarasi cand mania se leaga de om, pentru vreo treaba si el se necajeste foarte mult, atunci intristarea intra iarasi in inima omului necajit si el se intristeaza pentru fapta pe care a savarsit-o si se caieste ca a facut rau. Aceasta intristare insa pare a avea ca urmare mantuirea, deoarece

el s-a cait dupa ce a facut rau. Amandoua faptele deci intristeaza Duhul pentru ca impins de ea ar savarsi raul. Amandoua prin urmare sunt aducatoare de intristare pentru Duhul Sfânt si indoiala si intristarea. Goneste asadar de la tine intristarea si nu mahni Duhul Sfânt care locuieste in tine, ca sa nu cumva sa se planga lui Dumnezeu impotriva ta si sa te paraseasca, caci Duhul lui Dumnezeu care este dat acestui trup nu suferă nici intristare nici stramtorare.

III. Imbraca-te deci cu veselia care pururea are har la Dumnezeu si ii este placuta, desfata-te in ea caci orice om vesel savarsese cele bune, cugeta la cele bune si dispretuieste intristarea, pe cand cel trist face rau in toata vremea. Face rau mai intai prin aceea ca intristeaza pe Duhul Sfânt care a fost dat vesel omului. Al doilea, intristandu-se savarseste o nelegiuire pri faptul ca nu se mai roaga nici nu se marturiseste lui Dumnezeu, caci rugaciunea unui om trist nu are niciodata puterea de a se sui la jertfelnicul lui Dumnezeu...

- Pentru ce nu se suie la jertfelnicul lui Dumnezeu, intrerupsei eu, rugaciunea celui intristat?

- Pentru ca intristarea sade in inima lui. Daca se amesteca deci intristarea cu rugaciunea, nu o lasa pe aceasta sa se suie curata la jertfelnic, caci precum otetul si vinul amestecate la un loc nu au acelasi gust, tot asa daca se amesteca intristarea cu Duhul sfânt, nu mai are aceasta aceasi rugaciune. Curateste-te deci de aceasta intristare rea si vei trai pentru Dumnezeu si toti care vor face asa vor trai pentru Dumnezeu, sa lepede intristarea si sa se imbrace cu toata veselia.

Porunca 11

Imi arata apoi mai multi oameni sezand pe o banca si un alt om sezand pe un fotoliu si ma intreba:

- Vezi pe cei ce sed pe banca?

- Da Doamne, raspunsei eu

- Aceia, continua el, sunt credinciosi si cel ce sade pe fotoliu este un prooroc mincinos care strica mintea servilor lui Dumnezeu, o strica insa numai pe a celor indoelnici nu si pe a celor credinciosi, cei indoelnici vin la el ca la un vrajitor si il intreaba ce li se va intampla oare. Si acel prooroc mincinos neavand in sine nici o putere a Duhului Dumneziesc le raspunde potrivit intrebarilor lor si potrivit poftelor lor rele si le umple sufletele asa cum doresc ei, caci el insusi fiind desert tot desertaciuni la raspunde celor deserti. El raspunde adica la intrebarea ce i se pune dupa desertaciunea omului care il intreaba. Graieste insa si unele vorbe adevarate, caci diavolul il umple duhul sau, doar de ar putea in acest chip sa smulga pe vreunul din cei drepti. Cei ce sunt deci tari in Domnul, imbracati cu adevarul nu se unesc cu astfel de duhuri ci se feresc de ele. cei ce sunt insa indoelnici si se caiesc adeseori, alearga dupa oracole ca paganii si isi atrag astfel prin aceasta idolatrie un pacat mare, caci cel ce intreaba pe un prooroc mincinos despre vreo treaba oarecare este un idolatru, lipsit de adevar si negliob. pentru ca orice

duh dat de Dumnezeu nu asteapta sa fie intrebat ci avand puterea Dumnezeirii, vorbeste de la sine toate, deoarece este de sus, din puterea Duhului Dumnezeiesc. iar duhu care se lasa intrebat si vorbeste dupa poftele oamenilor, este pamantesc, usor si fara putere si de aceea nu vorbeste indeobste decat daca este intrebat.

- Doamne cum va cunoaste oare omul care dintre ei este prooroc adevarat si care dintre ei este prooroc mincinos ?

- Ascuta despre amandoua felurile de prooroci. Dupa viata sa cunosti daca un om are Duhul Dumnezeiesc. Mai intai cel ce are Duhul Dumnezeiesc, Duhul cel de sus, este bland linistit si smerit, se fereste de toata rautatea si de pofta desarta a veacului acestuia, se socoteste pe sine mai nedesavarsit decat toti oamenii, nu raspunde nimanui nimic, cand este intrebat, nu vorbeste in locuri ascunse, nici cand doreste omul ci Duhul Sfânt vorbeste atunci cand vrea Dumnezeu ca El sa vorbeasca. Cand vine deci omul care are Duhul Dumnezeiesc acolo unde sunt adunati spre slujba dumnezeiasca, barbatii drepti care au credinta in Duhul Dumnezeiesc si adunarea acelor barbati indreapta o rugaciune catre Dumnezeu, atunci ingerul Duhului profetic care sta langa el, umple pe om si fiind plin omul acela de Duhul Sfânt va vorbi multimii precum voieste Domnul. Astfel se face cunoscut deci Duhul Dumnezeirii si acesta este puterea Domnului cu care este inarmat Duhul Dumnezeiesc. Ascuta acum, continua el, despre duhul pamantesc, desert, fara putere si nerod. Mai intai omul acela care pare numai a avea duh de sus, se inalta pe sine, voieste sa ocupe cei dintai scaun in biserica si devine obraznic si nerusinat, barfitor si invatat a petrece in multe desfatari si in multe alte pofte amagitoare si ia plata pentru proorocia sa, iar daca nu i se da, nu prooroceste. Poate insa Duhul Dumnezeiesc sa ia plata si sa prooroceasca? Nu este cu putinta ca un prooroc al lui Dumnezeu sa faca aceasta ci duhul unor astfel de prooroci este de pe pamant. Apoi in genere nu se apropie de adunarea barbatilor drepti ci fuge de ei, se lipeste insa de cei indoelnice si deserti le prooroceste in vreun colt si ii amageste vorbindu-le desertaciuni dupa poftele lor, caci cu oamenii deserti vorbeste. vasul gol nu se sparge cand este pus la un loc cu alte vase goale ci se potrivesc intre ele la sunet. Cand vine insa in adunarea plina a barbatilor drepti, care au Duhul Dumnezeiesc si fac o rugaciune indata se arata acela ca este gol, duhul sau pamantesc fuge de la el de frica, iar omul acela amuteste si ramane cu totul zdrobit, pentru ca nu poate vorbi nimic, caci daca bagi vin si undelemn in pivnita si pui intre ele un vas gol si vreti apoi sa golesti pivnita, vasul acela pe care l-ai pus gol tot gol il vei gasi. Asa si prooroci deserti cand se intalnesc cu duhurile celor drepti, sunt aflati astfel dupa cum au venit. Ai acum viata a celor doua feluri de prooroci. Dupa fapte si dupa viata cerceteaza pe omul care pretinde ca este purtator de duh. Crede insa numai Duhul care vine de la Dumnezeu si are putere, iar duhul pamantesc si desert nu il crede in nici o privinta, deoarece nu este in el putere, caci vine de la diavolul. Ascuta acum pilda pe care am sa ti-o spun. Ia acum o piatra si arunca-o spre cer si vezi daca poti sa il atingi. Sau i-a o tumba de apa, stropeste spre cer si vezi daca poti sa il uzi.

- Cum se poate intampla aceasta Doamne ? caci amandoua acestea ce spui sunt cu neputinta sa se intample.

El raspunde:

- Cum sunt cu neputinta acestea, asa si duhurile pamantesti sunt neputincioase si slabe. Ia seama insa la puterea care vine de sus. grindina este un bobulet foarte mic si cand cade in capul omului cata durere ii pricinuieste! sau ia seama la picatura care cade jos de pe acoperis si gaureste piatra! Vezi dar ca si cele mai mici lucruri au o mare putere cand cad jos pe pamant, tot asa si cu Duhul Dumnezeiesc care vine de sus, este puternic. Crede prin urmare acestui duh, dar de celalalt fereste-te.

Porunca 12

1. Imi zise; leapada de la tine orice pofta rea, iar pofta buna si sfanta imbrac-o, caci imbracandu-te cu aceasta pofta vei ura pofta rea si o vei stapani dupa vointa. Pofta rea este salbatica si cu greu se domoleste caci este infricosatoare si prin salbaticia ei pierde pe multi oameni. Mai ales daca un serv al lui Dumnezeu cade in ea si nu umbla ci intelepciune este pierdut de ea in chip ingrozitor. Ea pierde insa numai pe acei oameni care nu au imbracamintea poftei bune, cu sunt prinsi in laturile acestei lumi. Pe acestia ii da mortii.

- Doamne, care sunt faptele poftei rele care dau pe oameni mortii? Arata-mi-le ca sa ma pot feri de ele.

- Asculta prin ce fapte ucide pofta rea pe servii lui Dumnezeu!

2. Inaintea tuturor sta pofta de femeie straina sau de barbat, imbuibarea de bogatie si de multe mancaruri si bautiri nefolositoare si alte defatari neroade, caci orice defatare este neroada si desarta pentru servii lui Dumnezeu caci pofta este fiica diavolului. Trebuie sa va feriti de pofetele rele pentru ca abtinandu-va sa traiti pentru Dumnezeu. Iar toti cati vor fi stapaniti de ele si nu li se vor impotrivi, vor fi dati mortii pentru totdeauna, caci aceste pofte sunt aducatoare de moarte. Pentru aceea imbraca pofta dreptatii si inarmandu-te cu frica de Domnul, impotriveste-te lor, caci frica de Domnul locuieste in pofta cea buna. Pofta rea daca te vede inarmat cu freca de Domnul si te impotrivesti ei fuge departe de tine si nu ti se va mai arata deoarece se teme de armele tale. Tu insa castigand cununa biruintei, vino la pofta dreptatii si predandu-i biruinta pe care ai castigat-o slujeste-i cum voieste ea. Daca slujesti poftei bune si te supui ei, vei pute sa stapanesti pofta si sa o supui dupa vointa.

3.

- Doamne, zisei eu, as voi sa stiu in ce fel trebuie sa slujesc poftei bune?

- Asculta, grai el, savarseste dreptatea si virtutea, adevarul si frica de Domnul, credinta si blandetea si alte lucruri asemenea acestora. Daca Savarsesti acestea vei fi un serv bine placut al lui Dumnezeu si vei trai pentru El, si oricine slujeste poftei bune, va trai pentru Dumnezeu. Cu aceasta termina cele doisprezece porunci si imi zise:

- Ai acum aceste porunci, umbla in ele si indeamna pe cei ce le asculta sa fie curata pocainta lor in restul zilelor viatii lor. In sarcinarea acesta pe care ti-o dau indeplineste-o cu atentie si lucreaza mult caci vei afla multumire la cei ce se vor pocai si vor crede

cuvintele tale deoarece eu voi fi cu tine si ii voi sili sa te creada.

Li zisei:

- Doamne poruncile acestea sunt marete si frumoase vrednice de lauda si pot sa inveseleasca inima omului care le poate pazi. Nu stiu insa daca omul poate pazi aceste porunci pentru ca sunt foarte grele.

El imi raspunse:

- Daca iti pui in gand dinainte ca pot fi pazite usor, le vei pazi usor si nu vor fi grele dar daca in inima ta se va ridica gandul ca nu pot fi pazite de om, atunci nu le vei pazi. Iti spun insa acum; daca nu vei pazi poruncile acestea, ci le vei dispretui, nu vei dobandi mantuirea, nici tu, nici copiii tai, nici casa ta, pentru ca tu insuti ai judecat poruncile acestea ca nu pot fi pazite de om.

4. Aceste vorbe mi le rosti pe un ton foarte aspru, incat am fost cuprins de spaima si m-am temut foarte mult de el. Fata i se schimbese in asa fel ca omul nu ar fi putut suferi urgia lui. Vazandu-ma tulburat si inspaimantat incepu sa imi vorbeasca mai bland si imi zise:

- Nerodule, nepriceputule si neincredatorule, nu intelegi slava lui Dumnezeu cat este de mare puternica si minunata, ca El a creat lumea pentru om si i-a supus toata faptura si i-a dat sa stapaneasca peste toate cele de sub cer !daca deci omul este domn peste toate fapturnele lui Dumnezeu si le are pe toate sub a sa stapanire, nu poate sa aiba in stapanirea sa si aceste porunci? Poate, continua el, sa stapaneasca peste toti si peste toate poruncile acestea omul care are pe Domnul in inima sa. Cei ce au insa pe Domnul numai pe buze iar inima lor este impietrita si stau departe de Domnul pentru aceia poruncile acestea sunt aspre si anevoie de indeplinit. Puneti pe Domnul in inima, voi care sunteti deserti si nestatornici in credinta si veti intelege ca nimic nu este mai usor mai dulce si mai bland decat aceste porunci. Intoarceti-va cei ce umblati in poruncile diavolului care sunt grele, amare, salbatice si nerusinate, nu va temeti de diavolulcaci el nu are nici o putere impotriva voastra, pentru ca eu ingerul pocaintei, voi fi cu voi si am stapanire asupra lui. Diavolul numai insufla frica, dar frica de elnu are nici o tarie, nu va temeti dar de el si el va fugi de la voi.

5.

Atunci i-am zis:

- Doamne asculta-ma, inca puutin cuvinte!

- Spune ce vrei.

- Doamne, urmai eu, omul este intr-adevar doritor sa pazeasca poruncile lui Dumnezeu si nu este nimeni care sa nu ceara de la Domnul putere spre indeplinirea poruncilor Lui si spre a li se supune, dar diavolul este aspru si impileaza pe oameni.

- Nu poate, raspunse el, sa impileze pe servii lui Dumnezeu care nadajduiesc in El din toata inima. Da, diavolul poate sa se lupte cu cineva, dar sa il biruiasca nu poate. Daca deci va impotriviti lui, va fugi de la voi biruit si rusinat. Toti insa cat sunt de usori, se tem de diavolul ca si cum ar avea o putere. Omul care umple cu vin bun urcioare

potrivite pentru asa ceva si are intre urcioarele acelea cateva putin goale, cand vine dupa catva timp la urcioare, nu cerceteaza pe cele pline, caci stie ca sunt pline, ci pe cele goale le cerceteaza de teama ca sa nu se acreasca, caci numai urcioarele putin goale se acresc repede si fac sa se piarda gustul cel bun al vinului. Asa vine si diavolul la toti servii lui Dumnezeu si ii ispiteste. Cei plini de credinta i se impotrivesc cu tarie si el se indeparteaza de ei, pentru ca nu are loc unde sa intre. Vine apoi la cei deserti si avand loc, intra in ei si face din ei ce vrea el si ei devin robi lui.

6.

Eu, ingerul pocaintei, va zic inasa:

- Nu va temeti de diavolul, caci eu am fost trimis pentru ca sa fiu cu voi, cei care va pocaiti din toata inima si sa va intaresc in credinta. Credeti in Dumnezeu voi care pentru pacatele voastre ati deznadajduit de viata si ati inmultit pacatele si v-ati ingreunat viata caci daca va intoarceti la Domnul din toata inima si sa lucrati dreptatea in restul zilelor vietii voastre si sa Ii slujiti cu dreptate dupa vointa Lui, va va ierta pacatele de mai inainte si veti avea puterea de a stapani faptele diavolului. De amenintarea diavolului inasa sa nu va temeti nici de cum, caci el este fara putere, ca nervii unui mort. Ascultati-ma pe mine si temeti-va de Cel ce poate sa mantuiasca si sa piarda si paziti poruncile acestea si veti trai pentru Dumnezeu.

- Doamne, ii zisei eu, acum sunt tare in toate indreptarile Domnului, deoarece tu esti cu mine si stiu ca vei zdrobi toata puterea diavolului si ca noi il vom stapani si vom birui toate faptele lui. de asemenea, Doamne nadajduiesc ca cu ajutorul lui Dumnezeu voi putea pazi poruncile acestea pe care mi le-ai dat.

- Le vei pazi, grai el, daca inima ta va fi curata catre Domnul. Si le vor pazi toti care isi vor curati inimile de poftetele deserte ale veacului acestuia si vor trai pentru Dumnezeu.

CARTEA A TREIA - ASEMENARILE

ASEMANAREA 1

Asemanarile pe care mi le-a spus mie ingerul pocaintei. El mi-a zis :

- Stiti ca voi, servii lui Dumnezeu, locuiti aici ca in tara straina caci cetatea voastra este departe de cetatea aceasta. Daca stiti deci cetatea voastra in care aveti sa locuiti, pentru ce va mai agonisiti aici mosii si lucruri costisitoare si cladiri si locuinte zadarnice? cel ce isi pregateste astfel de lucruri in cetatea aceasta nu asteapta sa se intoarca in cetatea sa. Nepriceputule, neincredatorule si nenorocitul om, nu intelegi ca toate acestea sunt straine si stau sub stapanirea altuia? Caci iti va zice domnul cetatii acesteia:

- Nu vreau sa locuiesti in cetatea mea, ci iesi din cetatea aceasta deoarece nu pazesti legile mele.

Tu insa avand mosii, case si multe averi, ce vei face cu mosia, cu casa si celelalte lucruri pe care ti le-ai agonisit cand vei fi izgonit din ele? Caci domnul tarii acesteia iti zice cu drept cuvint:

- Sau supune-te legilor mele sau pleaca din tara mea.

Ce vei face dar tu care ai lege in cetatea ta? Pentru mosii si pentru cealalta avere iti vei tagadui oare legea ta si vei umbla in legea acestei cetati? Ia seama sa nu iti fie pagubitor a-ti tagadui legea, caci daca vei vrea sa te intorci in cetatea ta, nu vei fi primit, deoarece te-ai lepadat de legea cetatii tale si vei fi dat afara din ea. vezi dar ca locuind aici ca si in strainatate sa nu iti agonisesti nimic mai mult decat indestularea necesara, pentru ca atunci cand stapanul acestei cetati va vrea sa te izgoneasca pentru ca te impotrivesti legii sale, sa iesi din cetatea lui si sa te duci in cetatea ta, unde vei pazi legea ta si te vei bucura netulburat de nimeni. Luati deci seama, cei care slujiti Domnului si-L aveti in inima. Savarsiti faptele lui Dumnezeu aducandu-va aminte de poruncile Lui si de fagaduintele pe care le-a facut si credeti ca le va indeplini, daca se pazesc poruncile Lui. In loc de mosii agonisiti-va prin urmare sufletele stramtorate, atat cat poate fiecare, cercetati vaduvele si orfanii si nu-i treceti cu vederea, bogatia si toata agoniseala voastra cheltuiti-le pentru astfel de mosii si case, pe care le-ati primit de la Dumnezeu, caci pentru aceasta v-a dat Domnul bogatie, ca sa Li aduceti aceste servicii. Mult mai bine este de a cumpara astfel de mosii, averi si case pe care le vei afla iarasi in cetatea ta, cand vei trai in ea. Acest lux este bun si sfant si nu aduce nici intristare, nici frica, ci pricinuieste multa bucurie. Nu faceti dar luxul paganilor caci aceasta este pagubitoare pentru voi, servii lui Dumnezeu, ci desfasurati luxul vostru de care va puteti bucura. Nu inselati nici nu va atingeti de ceea ce este al altuia, nici sa nu poftiti asa ceva caci este o fapta rea a pofti ceea ce este al altuia. fa lucrul acesta si vei dobandi mantuirea.

ASEMANAREA 2

Plimbandu-ma odata spre ogorul meu si privind ulm si la o vita si cugetand asupra lor si asupra roadelor lor, mi se arata pastorul si imi zise:

- Ce gandesti in tine despre ulm si despre vita?

- Gasesc doamne ca se potrivesc foarte bine unul cu altul.

- Acesti doi arbori sunt o icoana pentru servii lui Dumnezeu.

- As dori sa cunosc de la tine, zisei eu, ce inchipuiesc acesti arbori despre care vorbesti.

- Vezi tu, ma intreba el, ulmul si vita?

- Da doamne.

- Vita aceasta aduce rod, iar ulmul este un arbore neroditor, insa via nu se suie pe ulm, ci sta pe pamant nu poate rodi mult si rodul pe care il aduce este putred daca nu se agata de ulm. cand deci via este pusa pe ulm da rod si pentru sine si pentru ulm. Vezi dar ca ulmul da rod, nu mai putin decat vita ci chiar mai mult.

- Cum mai mult, doamne?

- Pentru ca vita agatata de ulm da rod mult si bun iar lasata pe pamant da putin si muced. Aceasta asemanare se potriveste deci pentru servii lui Dumnezeu pentru sarac si pentru

bogat.

- Cum doamne? Fa-ma sa inteleg.

- Asculta: Bogatul are averi multe, dar in cele catre Domnul este sarac deoarece este mult ocupat cu bogatia lui si foarte putin timp ii ramane pentru a inalta laude si rugaciuni catre Domnul. Si chiar atunci rugaciunea sa este neinsemnata, moale si fara putere acolo sus. Cand insa bogatul se ingrijeste de cel sarac si ii daruieste cele de trebuinta in credinta ca ceea ce face el catre sarac va putea gasi plata la Dumnezeu, deoarece saracul este bogat in rugaciune si in lauda catre Dumnezeu si rugaciunea lui are mare trecere la Dumnezeu. Atunci bogatul da tot celui sarac fara a mai sta pe ganduri. Saracul ajuta pe cel bogat si se roaga pentru el, multumind lui Dumnezeu pentru binefacatorul sau, iar acesta ajuta si mai mult pe sarac ca sa nu duca lipsa niciodata in viata sa, caci el stie ca rugaciunea celui sarac este bine primita la Dumnezeu. Amandoi indeplinesc serviciul. saracul se straduieste cu rugaciunea, in care sta bogatia pe care a primit-o de la Domnul. pe aceasta o aduce Domnului si binefacatorului sau si tot astfel bogatul fara a mai sta pe ganduri pune l-a indemana celui sarac bogatia pe care a primit-o de la Domnul. Aceasta este o fapta mare si bine primita de la Dumnezeu, deoarece bogatul chiverniseste cu intelepciune bogatia sa, da celui sarac din darurile Domnului si isi indeplineste serviciul dupa dreptate. Oamenilor li se pare ca ulmul nu aduce rod si nu stiu si nici nu le trece prin minte ca pe vreme de seceta ulmul cu umezeala lui hraneste vita, iar vita avand umezeala neintrerupta da rod indoit si pentru sine si pentru ulm. astfel si cei saraci rugandu-se Domnului pentru cei bogati, inmultesc bogatia acestora si iarasi, daca cei bogati ajuta pe cei saraci ce cele trebuincioase isi indestuleaza sufletele. Deci amandoi sunt tovarasi la o fapta dreapta. Cel ce savarseste unele ca acestea nu va fi parasit de Dumnezeu ci va fi scris in cartile celor vii. Fericiti cei ce au si inteleg ca de la Domnul au bogatia lor, caci cel ce intelege aceasta va putea sa isi faca bine.

ASEMANAREA 3

Imi arata multi arbori fara frunze, care mi se pareau a fi uscati, toti erau la fel sie ma intreba :

- Vezi arborii acestia?

- Ii vad, Doamne, sunt la fel unul cu altul si sunt uscati toti. Apoi imi zise:

- Arborii acestia uscati pe care ii vezi sunt locuitorii acestei lumi.

- Pentru ce Doamne, intrebai eu, par uscati si seamana unul cu altul?

- Pentru ca in lumea aceasta nu se pot cunoaste nici dreptii nici pacatosii, ci sunt asemenea unii cu altii caci veacul acesta este iarna pentru cei drepti si ei nu se pot cunoaste pentru ca locuiesc impreuna cu cei pacatosi. precum adica iarna arborii sunt la fel, deoarece le-au cazut frunzele si nu se pot cunoaste care sunt uscati si care sunt verzi tot astfel nu se pot cunoaste in veacul acesta nici dreptii nici pacatosii, si toti sunt la fel.

ASEMANAREA 4

Iarasi imi arata multi pomi, dintre care unii in mugureau, iar altii erau uscati si imi zise:

- Vezi pomii acestia?

- Ii vad, Doamne, unii in muguresc iar altii sunt uscati.

- Primii pomi, zise el, care in muguresc sunt cei drepti care au sa locuiasca in veacul viitor, caci veacul ce va fi sa fie este vara pentru cei drepti iar pentru cei pacatosi iarna. cand se va arata indurarea Domnului, atunci se vor cunoaste servii lui Dumnezeu si anume toti fara deosebire, caci precum vara se arata in chip lamurit roadele fiecarui pom si se cunosc ce fel sunt , tot astfel si roadele celor drepti vor fi date pe fata si toate vor fi aflate bune in veacul acela. Paganii insa si pacatosii pe care i-ai vazut ca pomi uscati, vor fi aflati in veacul acela uscati si fara roade si ca lemnele vor fi arsi si se va descoperi ca faptele lor au fost rele in viata. Pacatosii vor fi arsi pentru ca au pacatuit si nu s-au pocait, iar paganii vor arde pentru ca nu au cunoscut pe Facatorul lor. Tu deci adu roade, pentru ca sa fie cunoscut rodul tau in vara aceea. Abtinete de la multe treburi si nimic sa nu gresesti caci cei ce se tin de multe fac si greseli multe, fiindca se tin numai de afaceri si nu slujesc Domnului. Cum poate deci unul ca acesta sa ceara ceva de la Domnul si sa i se dea cand el nu slujeste Domnului? Cei ce slujesc Domnului vor primi ceea ce cer, iar cei ce nu slujesc Domnului nimic nu vor primi. Daca vede cineva insa numai de o singura afacere, poate sa slujeasca si Domnului, caci nu va fi instrainat cugetul sau de la Domnul ci li va sluji avand gand curat. Daca vei face asa, poti sa aduci roade pentru veacul viitor. Si oricine va face asa va aduce roade.

ASEMANAREA 5

1. Pe cand sedeam intr-o zi de post pe un munte si multumeam Domnului pentru toate cate a facut cu mine, vazui pastorul sezand langa mine si imi zise:

- Pentru ce ai venit aici dis de dimineata?

- Pentru ca am statiune (post) Doamne.

- Ce este statiunea?

- Postesc adeca Doamne.

- Ce fel este postul acesta pe care il postiti?

- Precum am obisnuit , Doamne, asa postesc.

- Nu stiti sa postiti Domnului si pentru aceea nu are nici un pret postul acesta nefolositor pe care il tineti voi.

- Pentru ce, Doamne, zici acestea?

pentru ca nu este post acesta pe care socotiti voi ca il postiti, eu insa te voi invata ce este un post desavarsit si bine primit inaintea Domnului. Asculta! Dumnezeu nu doreste un astfel de post desert caci cine posteste astfel lui Dumnezeu nu savarseste nimic pentru dreptatea sa. Pentru aceea posteste lui Dumnezeu in felul acesta: sa nu faci nici un rau in viata ta si sa slujesti Domnului cu inima curata, pazeste poruncile Lui umbland in randuielile Lui si nici o pofta rea sa nu se suie in inima ta. Crede inasa lui Dumnezeu si

daca vei face acestea, postesti un post mare si bine primit inaintea lui Domnului.

2. Asculta pilda pe care am sa ti-o spun cu privire la post. Cineva avea o tarina si multi robi si o parte din aceasta tarina o sadi cu vie si aleganndu-si un rob credincios si bineplacut lui si stimat il chema la sine si ii zise: "Ia asupra ta via aceasta pe care am sadit-o si pune-i araci, pana vin eu. Nimic altceva sa nu faci viei. Implineste aceasta porunca si iti voi da libertatea". Dupa aceea se duse stapanul acelui rob in strainatate. Ducandu-se el, robul se apuca si araci via. Si sfarsind aracirea viei vazu ca via era plina de buruieni. Atunci cugeta in sine zicand:"Am implinit aceasta porunca a stapanului meu, voi sapa acum si via, si sapata ea va fi mai frumoasa si neavand buruieni va da rod mai imbelsugat pentru ca nu va fi inecata de buruieni". Se apuca deci de lucru, sapa via si plivi toate buruienile care erau in ea. Via se facu foarte frumoasa si in floritoare pentru ca nu mai avea buruieni care sa o inabuseasca. Dupa catva timp se intoarese stapanul robului si al tarinei si intra in vie. Si vazand via aracita bine, ba inca si sapata si toate buruienile plivite si vitele in stare in floritoare se bucura foarte mult de lucrul robului sau. Chemand deci pe fiul sau cel iubit, care ii era mostenitor, cum si pe prietenii cu care se sfatuia, le spuse ce poruncise robului si ce a gasit facut. Sau bucurat si aceia pentru robul acesta, la marturia pe care i-a dat-o stapanul sau. Si le zise:"Am fagaduit robului acesta libertatea, daca va indeplini porunca pe care i-am dat-o. El a indeplinit si a savarsit si alte lucrari frumoase in vie si mi-a produs foarte multa bucurie. pentru acest lucru al sau vreau sa il fac mostenitor impreuna cu fiul meu, deoarece cugetand cele bune nu le-a trecut cu vederea ci le-a savarsit". Fiul stapanului incuvinta aceasta propunere, ca sa fie adica robul mostenitor impreuna cu fiul. dupa putine zile, stapanul facu ospat si trimise si robului multe mancaruri. Cand robul primi mancarurile trimise lui de stapanul sau, lua din ele cat ii erau de ajuns iar pe celelalte le dete celor ce erau robi impreuna cu el. Acestia se bucurara

(foarte mult) de mancarile primite si incepura a se ruga pentru el ca sa afle si mai mult har de la stapanul (lor) deoarece se purtase astfel cu ei. Stapanul afla tot ce se petrecuse si se bucura iarasi foarte mult de fapta lui. Chemand din nou stapanul la sine pe prieteni si pe fiul sau , le povesti ce facuse cu mancarurile primite. Aceia incuvintara si mai mult acum ca robul sa devina mostenitor impreuna cu fiul.

3.

- Doamne, ii zisei eu, aceste pilde nu le inteleg si nici nu pricep noima lor daca nu mi le explici.

- Iti voi explica totul si orice iti voi mai vorbi de acum inainte ti-o voi face cat se poate de lamurit. Pazeste, numai poruncile Domnului si vei fi bine placut lui Dumnezeu si inscris in numarul celor ce pazesc poruncile Lui. Daca faci insa si vreo alta fapta buna care este cuprinsa in porunca Domnului, vei dobandi cu atat mai multa slava si vei avea mai mare cinste la Dumnezeu decat ai fi avut altfel.. Daca pe langa paza poruncilor lui Dumnezeu mai adaugi si aceste lucrari te vei bucura, daca le implinesti dupa sfatul meu.

- Doamne, orice imi vei porunci voi indeplini. caci stiu ca esti cu mine.

- Voi fi cu tine, ma asigura el, pentru ca ai atat de mare dorinta de a savarsi fapte bune si voi fi de asemeni cu toti care au aceasta dorinta. Acest post deci, cand se pazesc adica poruncile Domnului, este foarte frumos. de aceea asa sa pazesti postul pe care vrei sa il tii. Mai inainte de toate abtine-te de la orice vorba rea si de la orice pofta rea si curateste-ti inima de toate desertaciunile acestei lumi. Daca pazesti acestea, iti va fi postul desavarsit. Asa vei face deci. Dupa ce implinesti cele scrise mai sus, nu gusta in ziua aceea in care postesti, nimic altceva decat paine si apa si socotind cat aveai sa cheltuiesti in ziua aceea cu mancarurile pe care trebuia sa le mananci, banii aceia sa ii dai unei vaduve, unui orfan sau unui sarac si aceasta sa o faci cu umilinta, pentru ca din umilinta ta cel ce primeste sa isi sature sufletul si sa se roage pentru tine catre Domnul. Daca vei savarsipostul asa cum te-am povatuit, jertfa ta va fi primita la Dumnezeu, si postul acesta va fi inscris (in cartea rasplatirii), iar slujba astfel savarsita este frumoasa, aducatoare de bucurie si bine primita inaintea Domnului. Asa vei pazi acestea tu impreuna cu copiii tai si cu toata casa ta, caci pazindu-le vei fi fericit. Si toti cat aud acestea si le pazesc, vor fi fericiti si orice vor cere de la Domnul, vor lua.

4.

L-am rugat mult sa imi explice pilda tarinei, a stapanului, a viei si a robului care a aracit via, a aracilor si buruienilor smulse din vie, a fiului si a prietenilor cu care s-a sfatuit stapanul, caci am inteles ca toate erau pilde. El insa imi raspunse:

- Esti foarte indrasnet la intrebari. Nu trebuie sa intrebi absolut nimic, caci daca va fi nevoie sa ti se explice ceva, ti se va explica.

- Doamne, ii zisei, oricate imi vei arata si nu mi le vei explica, in zadarle voi fi vazut, daca nu pricep ce inseamna. Tot astfel si daca imi spui pilde si nu mi le explici, in zadar voi fi auzit ceva de la tine.

El imi raspunse iarasi:

- Oricine este rob al lui Dumnezeu si are pe Dumnezeu in inima sa cere de la El intelepciune si o primeste si explica orice pilda si cuvintele Domnului spuse in pilde devin usoare de inteles pentru el. Iar cati sunt (incredinta) si lenesi la rugaciune, se indoesc a cere ceva de la Domnul. Domnul insa este mult milostiv sida neincetat tuturor celor ce cer de la El. Tu dar, careesti intarit de ingerul cel sfant si ai primit de la el invatatura pentru o astfel de rugaciune si nu estilenes, pentru ce nu ceri de la Domnul intelepciune? Cu siguranta ai primi-o.

- Doamne pentru ca te am cu mine, trebuie sa te rog si sa te intreb pe tine, caci tu imi arati si imi spui toate, Daca as fi vazut sau as fi auzit aceste lucruri fara mijlocirea ta, as ruga pe Domnul ca sa mi se explice.

5.

- Ti-am spus si iti spun si acum, ca esti siret si indrasnet, daca intrebi despre explicarile acestor pilde, dar pentru ca esti asa de staruitor, iti voi explica pilda tarinei si a tuturor celorlalte lucruri in legatura cu ea, pentru ca sa le faci cunoscute tuturor. Asculta acum si intelege. Tarina este lumea aceasta, Stapanul tarinei este Cel ce le-a creat pe toate, le-a

desavarsit si le-a inzestrat cu putere (fiul este Duhul Sfânt), iar robul este fiul lui Dumnezeu. Vitele sunt poporul acesta pe care El însuși la (creat) sădit. Aracii sunt sfinții ingeri ai Domnului, cei care tin împreună poporul Sau. Buruienile smulse din vie sunt faradelegile robilor lui Dumnezeu, mâncările pe care le-a trimis robul de la ospat, sunt poruncile pe care Dumnezeu le-a dat poporului prin Fiul sau prieteni și sfetnicii sunt sfinții ingeri cei întâi ziditi.

Plecarea Stăpanului în locuri îndepărtate este vremea care mai rămâne de acum (incolo) până la a doua venire.

- Doamne, zisei eu, mari, minunate și marete sunt toate acestea. Cum oare aș fi putut eu să le înțeleg? Nici altcineva dintre oameni chiar de ar fi foarte priceput, nu este în stare să le înțeleagă. Explică-mi doamne, adaugă eu și ceea ce am să te întreb.

- Spune-mi dacă vrei să afli ceva.

- Pentru ce doamne, întrebai eu, fiul lui Dumnezeu stă în această pildă în chip de rob?

6.

- Ascultă: Fiul lui Dumnezeu nu stă în chip de rob, ci în mare stăpânire și domnie.

- Cum doamne? Nu înțeleg.

- Pentru că Dumnezeu a sădit via, urma el, adică a zidit poporul și l-a predat Fiului Sau și Fiul a așezat pe ingeri ca să pasească acest popor și El a curățit pacatele lor prin multe osteneți și prin îndurarea multor greutăți, căci nici o vie nu poate fi spălată fără osteneala sau casna. El însuși deci curățind pacatele poporului, le-a arătat carările vieții prin aceea că le-a dat legea pe care o primise de la Tatal Sau. vezi deci că El este Domn asupra poporului, deoarece a primit de la Tatal puterea toată. Ascultă și pentru ce Domnul a întrebât de sfat pe Fiul Sau și pe ingerii cei slaviti cu privire la așezarea robului ca mostenitor. Pe Duhul Sfânt care este de mai înainte, care a zidit toată fapătura, l-a sălășuit Dumnezeu într-un trup pe care l-a ales El. Acest trup în care a sălășuit Duhul Sfânt, a slujit bine Duhului și a umblat în sfințenie și curăție, nepatând întru nimic Duhul. Pentru că El deci a trait în dreptate și curăție și s-a ostenit împreună cu Duhul și i-a ajutat în orice faptă și s-a purtat cu tarie și barbatie, de aceea l-a ales Dumnezeu partas împreună cu Duhul Sfânt, căci a plăcut lui Dumnezeu purtarea acestui trup deoarece nu s-a patat ca purtătorul Duhului Sfânt pe pământ. A luat ca sfatuitori însă pe Fiul și pe ingerii pentru că și trupul acesta, care a slujit fără prihană, să își aibă un loc pentru locuire și să nu pară că a pierdut plata pentru serviciul său, căci orice trup în care a lucuit Duhul Sfânt și va primi plata, dacă este aflat nepatat și neantinat. Ai deci explicația acestei pilde.

7.

- M-am bucurat foarte mult, doamne, auzind această explicație.

- Ascultă acum, zise el, pastrează curat și nepatat acest trup al tău pentru că Duhul Sfânt care locuiește în el să măturisească pentru el și să fie declarat drept trupul tău. Vezi că nu cumva să se suie în inimă ta gândul că acest trup al tău este stricacios și că îl poți pangări cu vreo faptă rusinoasă, căci dacă pangărești trupul tău, pangărești și pe Duhul

Sfant, iar daca pangaresti Duhul Sfant nu vei avea viata.

- Dar daca doamne, spusei eu, ar fi fost la mijloc o oarecare nestiinta mai inainte de a fi fost auzite aceste cuvinte, cum se va mantui omul care si-a patat trupul?

- Pentru greselile de mai inainte savarsite din nestiinta numai Dumnezeu este in stare sa dea iertare, caci El are toata puterea. Acum insa pazeste-te si Domnul cel Atotputernic, mult milostiv fiind iti va da iertare pentru pacatele de mai inainte savarsite din nestiinta, daca pe viitor nu iti mai patezi nici trupul nici duhul, caci amandoua sunt strans legate impreuna si unul si altul nu poate fi patat. Pastreaza-le deci pe amandoua curate si vei trai pentru Dumnezeu.

ASEMANAREA 6

1.

Pe cand sedeam odata in casa si slaveam pe Domul pentru tot ce vazusem si cugetam asupra poruncilor ca sunt frumoase, insemnate, aducatoare de bucurie si in stare de a mantui sufletul omului, ziceam in mine: Fericit voi fi daca voi umbla in poruncile acestea si orsicine va umbla in ele fericit va fi. Cum ziceam acestea in mine, il vazui deodata pe ingerul pocaintei stand langa mine si zicandu-mi:

- Pentru ce te indoesti de poruncile pe care ti le-am dat? Sun frumoase, nu te indoi nicidecum, ci imbracate cu credinta in Domnul si vei umbla intr-insele, caci eu te voi intari in ele. Aceste porunci sunt folositoare celor ce vor sa se pocaiasca caci daca nu umbla in ele, zadarnica este pocainta lor. Cei ce va pocaiti, lepadati dar rautatile lumii acesteia care va duc la pieire. imbracand toata virtutea dreptatii veti fi in stare sa paziti poruncile acestea si sa nu mai inmultiti nicidecum, va curatiti de pacatele voastre de mai inainte.

Umblati asadar potrivit acestor porunci ale mele si veti trai pentru Dumnezeu. Acestea toate vi s-au spus de catre mine. Si dupa ce vorbi acestea cu mine imi zise:

- Sa iesim la tarina si iti voi arata pe pastorii oilor.

- Sa iesim doamne, raspunsei eu.

Si merseram la un loc ses si imi arata un pastor tanar imbracat in haine galbene ca sofranul. El pastea foarte multe oi si oile acestea pareau ca traiesc in desfatari si in foarte multe desfranari si sprintene sareau incoace si incolo si insusi pastorul era foarte vesel de turma sa. Chiar figura pastorului era foarte vesela si el alerga incoace si incolo printre oi. Si alte oi am vazut desfatandu-se si desmierdandu-se intr-un loc, dar nu sareau.

2.

Si imi zise ingerul:

- Vezi acest pastor?

- Il vad doamne, raspunsei eu.

- Acesta este ingerul desfatarii si amagirii. El pierde sufletele servilor lui Dumnezeu, ii intoarce de la adevar amagindu-i prin poftetele cele rele in care isi gasesc pieirea, caci uita poruncile lui Dumnezeu si petrec in placeri si in desfatari desarte si sunt pierduti de

acest inger, parte spre moarte, parte spre stricaciune.

Atunci ii zisei:

- Doamne, nu inteleg ce inseamna, spre moarte si spre stricaciune.
- Asculta, zise el: oile pe care le-ai vazut vesele si sarind sunt aceia care s-au despartit pentru totdeauna de Dumnezeu si s-au dat cu totul poftelor veacului acestuia. La acestia nu este pocainta spre viata, deoarece au inmultit pacatele lor si au defaimat numele lui Dumnezeu. A unora ca acestia deci este moartea. Oile, insa pe care le-ai vazut ca nu sareau ci pasteau la un loc, acestia sunt cei care s-au dat la defatari si placeri amagitoare dar nu au defaimat pe Domnul. Acestia deci s-au ratacit de la adevar. La ei insa mai este nadejdea de pocainta prin care pot dobandi viata. Stricaciunea are deci nadejdea unei reanoiri, pe cand moartea are pieirea vesnica.

Am mers putin mai departe si imi arata un pastor mare, cam salbatic la fata, care purta imprejurul sau o piele alba de capra si avea o traista pe umeri si un toiag foarte aspru si noduros si un biciu mare iar privirea era foarte cruda asa incat ma inspamantai de el, astfel de cautatura avea. Acest pastor lua oile de la pastorul cel tanar si anume pe acelea care se desfatau si se desmierdau, dar nu sareau si le duse intr-un loc rapos si plin de maracini si de scaieti asa ca oile nu puteau sa se descurce din maracini si din scaieti si ramaneau incurcate in ei. Asa incurcate pasteau prin maracini si scaieti si erau chinuite foarte rau de loviturile biciului sau. El le mana incoace si incolo si nu le da odihna, intr-un cuvint oile acelea nu erau intr-o stare fericita.

3.

Vazandu-le asa biciuite si chinuite ma intristai pentru ele, ca erau asa de rau chinuite si nu li se da de loc odihna. Si zisei catre pastorul care era cu mine:

- Doamne, cine este acest pastor, asa de nemilostiv si furios si fara nici o durere de inima pentru oile acestea?

- Acesta este ingerul pedepsei, el este dintre ingerii cei drepti, dar slujba lui este sa pedepsirea. El ia pe seama sa pe cei ce s-au abatut de la Dumnezeu si au petrcut in poftele si placerile amagitoare ale lumii acesteia si ii pedepseste precum merita cu pedepse grozave si diferite. As vrea Doamne sa stiu ce fel sunt aceste felurite pedepse.

- Asculta: felurite chinuri si pedepse sunt cele pe care le intalnim in viata. Unii sunt pedepsiti cu pagube, altii cu lipsuri, altii cu diferite boli, altii cu totala nestatornicie, iar altii au sa sufero din pricina celor nevrednici si de multe neplaceri caci multi se arunca in tot felul de intreprinderi fara a fi statornici in planurile lor si nici una nu le merge bine si zic ca nu au noroc in afaceri, dar nu se suie cu gandul in inima lor ca au savarsit fapte rele ci dimpotriva arunca vina pe Domnul. Cand sunt chinuiti deci in tot chipul, atunci sunt incredintati mie spre buna crestere, se intaresc in credinta in Domnul si in restul zilelor vietii lor slujesc Domnului cu inima curata, caci daca se pocaiesc, se suie in inima lor faptele rele pe care le-au savarsit si maresc pe Dumnezeu zicand ca este judecator drept si ca fiecare a suferit cu dreptate dupa faptele lui. Ei slujesc dar de aici Domnului cu inima curata si izbutesc in orice intreprindere a lor primind de la Domnul tot ce cer, si atunci dau lauda Domnului pentru ca au fost incredintati mie si nu au mai

indurat nici un rau.

4.

- Doamne, ii zisei eu, mai lamureste-mi inca ceva.
- Ce mai doresti?
- As vrea sa stiu doamne, daca cei ce traiesc in desfatari si in petrecere sunt chinuiti tot atata timp cat au trait in desfatari si in petreceri.
- Da, sunt chinuiti tot atata timp.
- Foarte putin sunt chinuiti doamne, caci ar trebui ca cei ce s-au desfatat astfel si au uitat de Dumnezeu sa fie chinuiti de sapte ori atata.
- Esti un nerod si nu ai idee de puterea chinului.
- Desigur, daca as avea nu te-as mai ruga doamne, ca sa imi dai lamurire.
- Asculta, zise, puterea si a unora si a altora. Timpul desfatarii si al petrecerii este un singur ceas, iar un ceas de chin are taria a 30 de zile. Daca deci se desfateaza si petrece cineva o zi si este chinuit pentru acest lucru o zi, atunci aceasta zi de chin are taria unui an intreg. Prin urmare, cate zile se desfateaza cineva, atatia ani este chinuit. Vezi dar ca timpul desfatarii si al petrecerii este foarte scurt, iar al pedepsei si al chinului foarte lung.

5.

- Doamne inca nu sunt lamurit destul cu privire la timpul petrecerii, al desfatarii si al chinului, explica-mi mai lamurit.

Atunci imi raspunse:

- Nepriceperea ta ramane de neclintit aceasi si nu vrei sa iti cureti inima si sa slujesti lui Dumnezeu. Ia seama ca nu cumva sa se implineasca vremea si sa fii aflat neintelegator.
- Asculta acum ca sa le intelegi cum doresti. Cel ce se desfateaza si petrece o zi si face ce vrea, s-a incurcat in multa nebunie si nu isi da seama de fapta pe care o face, el uita pana maine ce a facut cu o zi mai inainte, caci desfatarea si petrecerea nu lasa nici o amintire din pricina nebuliei, in care s-a incurcat, iar daca s-a legat de om pedeapsa si chinul o zi, el este pedepsit si chinuit un an, caci pedeapsa si chinul lasa o amintire puternica. Cel chinuit si pedepsit tine minte tot anul desfatarea si petrecerea si stie ca pentru ele indura raul. Orice om deci care se deda la desfatari si petreceri este chinuit astfel, pentru ca avand viata s-a dat pe sine mortii.
- Care desfatari sunt doamne vatamatoare?
- Orice fapta este o desfatare pentru om, daca o savarseste cu placere, caci si cel iute la manie simte placere cand isi satisface patima, tot asa si adulterul, betivul, clevetitorul, mincinosul, lacomul, rapitorul, etc. Cand isi satisface pornirea lui bolnavicioasa se desfateaza de fapta sa. Toate aceste desfatari sunt pagubitoare pentru servii lui Dumnezeu, pentru aceste placeri amagitoare sufar ei deci pedeapsa si chin. Sunt insa si desfatari care servesc oamenilor spre mantuire, caci multi, cand savarsesc binele se desfateaza, fiind indemnati la acesta de propria lor placere. O astfel de desfatare este folositoare pentru servii lui Dumnezeu si agoniseste viata unui astfel de om, iar

defatarile vatamatoare numite mai sus aduc oamenilor chinuri si pedepse, ba inca, daca staruiesc in ele si nu se pocaiesc le pricinuiesc chiar moartea.

ASEMANAREA 7

Dupa cateva zile il vazui pe ingerul pocaintei in acelasi loc ses, unde vazusem si pastorii si imi zise:

- Ce cauti?

- Doamne sunt venit aici spre a te ruga sa poruncesti ingerului pedepsei sa plece din casa mea, caci foarte mult ma chinuieste.

- Este de neaparata trebuinta sa fi chinuit, caci asa a randuit ingerul ce slavit cu privire la tine, el vrea adica sa fi incercat.

- Dar ce rau mare am facut doamne, ca sa fiu incredintat acestui inger?

- Asculta, zise el, pacatele tale sunt multe, dar nu atat de mari ca sa fi incredintat acestui inger. Casa ta insa a savarsit mari nelegiuiri si pacate si ingerul cel slavit s-a necajit prea mult pentru faptele lor si pentru aceasta a poruncit ca tu sa fii chinuit catva timp pentru ca aceia sa se pocaiasca si sa se curatesca de orice pofta a lumii acesteia. Cand se vor pocai si se vor curati, atunci se va departa de la tine ingerul pedepsei.

- Prea bine doamne, dar daca aceia au savarsit astfel de lucruri incat sa se necajeasca prea mult ingerul cel slavit, ce am eu a face cu asta?

- Altminterea nu pot fi chinuiti aceia, daca tu capul casei nu esti chinuit, caci cand esti chinuit tu, neaparat vor suferi si ei, iar cand tu esti bine, ei nu pot avea nici o suferinta.

- Dar iata doamne ca s-au pocait din toata inima.

- Stiu si eu ca s-au pocait din toata inima, dar socotesti ca se iarta indata pacatele celor ce se pocaiesc? Nu, deloc, ci trebuie ca cel ce se pocaieste sa isi chinuiasca sufletul, sa se umileascamult in orice fapta a sa si sa fie sparat cu toate felurile de suparare. Si daca rabda necazurile care ce ii vin asupra-i, atunci cel care a zidit toate si le-a intarit cu puterea Sa, se va indura cu totul de el si ii va da tamaduire. Si acesta se intampla abia atunci cand El vede inima celui ce se pocaieste curata de orice fapta rea. Pentru tine si pentru casa ta insa este de folos ca sa fii chinuit acum.

- Dar de ce sa iti spun multe? trebuie sa fi chinuit precum a randuit acel inger al Domnului care mi te-a incredinta si multumeste Domnului pentru aceasta, ca te-a socotit vrednic a-ti arata mai dinainte suferinta, pentru ca avand mai dinainte cunostinta de ea sa o rabzi cu tarie.

- Doamne, fii cu mine, si voi putea inndura orice suferinta

- Voi fi negresit cu tine, voi ruga inasa pe ingerul pedepsei ca sa te chinuiasca mai usor, totusi catva timp vei mai fi chinuit si apoi vei fi dus iarasi in starea de mai inainte din casa ta. Smereste-te numai neancetat si slujeste Domnului din inima cu totul curata, tu, copiii tai si casa ta si umbla in poruncile pe care ti le dau si pocainta ta va putea fi tare curata. Daca pazesti acestea impreuna cu casa ta, se va departa de la tine orice suferinta. Si tot astfel se va departa suferinta de la toti care vor umbla in aceste porunci ale mele.

ASEMANAREA 8

1.

Imi arata o salcie mare, care umbrea sesuri si munti si sub umbra acestei salcii erau adunati cei ce sunt numiti cu numele Domnului. Langa salcie sta ingerul cel slavit si prea inalt al Domnului si cu un cosr mare taia ramuri din salcie si le da poporului ce sta la umbra salciei, dar le da numai ramuri mici, ca de un cot. Dupa ce primira toti ramuri, ingerul puse cosorul la o parte si arborele acela era intreg cum il vazusem mai inainte. Mirandu-ma de aceasta zisei in mine:

- Cum poate fi arborele intreg cand s-au taiat din el atat de multe ramuri?

Pastorul imi zise:

- Nu te mira ca arborele a ramas intreg desi i-au fost taiate atat de multe ramuri, ci asteapta, caci toate cate ai vazut de la inceput ti se vor lamuri ce inseamna.

Ingerul care impartise poporului ramurile, le ceru iarasi inapoi de la ei, si in ordinea in care le primisera, asa fura chemati la dansul si fiecare din ei da ramura inapoi, iar ingerul Domnului le primea si le cerceta. De la unul primea ramurile uscate si ca si cum ar fi fost mancate de carii. Ingerul porunci ca celor ce adusesera astfel de ramuri sa se aseze deosebit. Altii le inapoiiau uscate dar nu erau mancate de carii si acestora le porunci sa se aseze deosebit. Altii le aduceau pe jumătate uscate si acestia au fost asezati deosebit. Altii inapoiiau ramurile pe jumătate uscate si cu crapaturi, si acestia au fost asezati deosebit. Altii inasa au dat ramurile inapoi verzi, darcu crapaturi, si acestia au fost asezati deosebit. Altii dau ramurile jumătate uscate si jumătate verzi, si acestia au fost asezati deosebit. Altii duceau ramurile cu doua treimi din ramura verzi si a treia uscata si acestia au fost asezati deosebit. Altii duceau cu doua treimi uscata si o treime verde si acestia au fost asezati deosebit. Altii dau ramurile aproape in intregime verzi, numai o foarte mica parte si anume varful era uscat, avea inasa crapaturi in ele, si acestia au fost asezati deosebit. De la altele era o parte verde foarte mica iar restul uscat si ei au fost asezati deosebit. Altii venira si adusera ramurile verzi precum le primisera de la inger, cea mai mare parte din multime adunata da astfel de ramuri. Ingerul se bucura foarte mult de acestia, si ei au fost asezati deosebit. Altii dau ramurile verzi si cu vlastare, si acestia au fost asezati deosebit si ingerul se bucura mult de ei. Altii inapoiiau ramurile verzi si cu vlastare si vlastarele aveau aveau asa ceva ca un rod si erau foarte veseli oamenii ale caror ramuri erau aflate astfel. Si ingerul se bucura mult de tot de acestia, iar pastorul era si el foarte vesel de ei.

2.

Si ingerul Domnului porunci sa se aduca cununi ca de finic si incununa pe barbatii care dadusera ramurile cu vlastare si cu rod si ii lasa sa intre in turn. Mai trimise in turn si pe ceilalti care dadusera ramurile verzi si cu vlastare, dar fara rod si le dete o pecete. Toti care intrara in turn purtau aceasi imbracaminte, alba ca zapada. Lasa sa intre siceii ce inapoiasera ramurile verzi cum le primisera si le impartii cate o haina si o pecete. Dupa ce ingerul sfarsi cu aceasta zise pastorului:

- Eu plec acum, iar tu aseaza pe acestia inlauntru zidurilor precum merita sa locuiasca fiecare. Ia seama insa cu ingrijire la ramurile lor si aseaza-i, dupa cum sunt ele. Ia seama cu ingrijire si vezi ca nu cumva sa te insele vreunul, iar daca te va insela vreunul, eu il voi cerceta la jertfelnic.

Dupa ce a spus acestea pastorului, pleca. Si dupa ce pleca ingerul, imi zise pastorul:

- Sa luam ramurile tuturor si sa le sadim, pentru ca sa vedem daca vreunele din ele vor putea avea viata.

- Doamne, ii zisei eu, cum poate avea viata acestea care sunt uscate?

El imi raspunse:

- Arborele acesta din care sunt taiate ramurile este o salcie si este de felul lui plin de viata, de aceea daca sadesc ramurile si au putina umezeala se prind multe din ele. sa incercam a le turna si apa. Daca vreuna din ele se vor putea prinde, ma voi bucura de ele, iar daca nu se vor prinde, nu voi fi aflat lenes.

pastorul imi porunci acum sa ii chem in ordinea in care erau asezati. Se apropiara cete cete si au dat pastorului ramurile, el le sadi dupa categorii si le turna multa apa, asa incat nu se mai vedeau din apa. Dupa ce uda ramurile imi zise:

- Sa mergem si dupa cateva zile sa ne intoarcem si sa cercetam toate ramurile, caci Cel ce a creat acest arbore vrea sa aiba viata toti cei care au primit ramuri din acest arbore. De aceea nadajduiesc si eu ca aceste ramuri avand umezeala si fiind udate cu apa se vor prinde in cea mai mare parte.

3.

- Doamne, zisei eu, explica-mi ce inseamna arborele acesta, caci sunt nedumerit in privinta lui deoarece desi au fost taiate din el atat de multe ramuri, el este totusi intreg si pare ca nu s-a taiat nimic din el. De aceea sunt nedumerit.

- Ascuta, acest arbore mare care umbreste sesuri, munti si tot pamantul este legea lui Dumnezeu, care s-a dat lumii intregi, iar legea aceasta este Fiul lui Dumnezeu care a fost propovaduit pana la marginile pamantului. Popoarele care se afla la adapostul acestui copac sunt aceia care au auzit propovaduirea si au crezut in Fiul Lui Dumnezeu. Ingerul este marele si slavitul Mihail care are stapanire asupra acestui popor si il conduce, caci el este cel care a pus legea in inimile credinciosilor. De aceea si supravegheaza pe cei carora le a dat-o ca sa vada daca au pazit-o.

- Mai departe vezi ramurile fiecaruia. Ramurile inseamna legea. vezi multe ramuri care nu mai sunt bune de nimic, dupa acestea veti cunoaste pe toti care nu au pazit legea si vei vedea locuinta fiecaruia.

- Doamne, intrebaie-ma mai departe, pentru ce pe unii i-a trimis in turn iar pe altii ti i-a lasat tie?

- Pe toti care au calcat legea primita de la dansul i-a lasat in stapanirea mea spre pocainta iar pe toti carora le-a placut legea si au pazit-o ii are sub stapanirea sa.

Cine sunt, doamne, aceia care au fost incununati si au intrat in turn?

- Sunt cei care s-au luptat cu diavolul si au biruit, ei au fost incununati. Acestia sunt cei ce au patimit pentru lege. Ceilalti care si ei au predat ramurile verzi si cu vlastare, dar

fara rod sunt cei ce au indurat stramtorari pentru lege dar nu au suferit moartea si nu au tagaduit legea lor. Cei care le-au predat verzi cum le-au primit sunt cei care au petrecut in sfintenie, in dreptate si cu multa ravna in inima curata si au pazit poruncile Domnului. Celelalte le vei afla cand voi cerceta ramurile acestea pe care le-am sadit si le-am udat.

4.

Dupa cateva zile veniram iarasi la acel loc. Pastorul se aseza in locul ingerului si eu statui langa el, si el imi zise:

- Incinge-te cu un sort si slujeste-mi.

Ma incinsei cu un sort curat facut dintr-un sac de in. Cand ma vazu incins si gata de a-i sluji, zise:

- Cheama pe oameni ale caror ramuri au fost sadite, in ordinea in care fiecare si-a dat ramura.

M-am dus spre ses si ii chemai pe toti si statura cete-cete. Zise lor:

- Fiecare sa smulga din pamant ramura sa si sa o aduca la mine.

Le adusera mai intai cei care le avusesera uscate si crapate si care le aflara tot astfel, adica tot uscate si crapate. Le porunci sa se aseze deosebit. Apoi le adusera cei care le avusesera uscate dar necrapate. Unii dintre ei au dat ramurile verzi, altii uscate si ca si cum ar fi fost mancate de carii. Celor ce adusera ramurile le porunci sa se aseze deosebit, iar celor le aduser uscate si roase le porunci sa se aseze cu cei dintai. Dupa aceea le adusera cei ce le avusesera pe jumătate uscate su cu crapaturi. Multi din acestia le-au dat verzi si fara crapaturi, altii verzi cu vlastari si cu rod cum aveau cei care intrasera in turn incununati. Altii le dau uscate si roase, altii uscate si neroase, iar unii pe jumătate uscate si cu crapaturi cum fusesera mai inainte. Acestora le porunci sa se aseze fiecare deosebit, adica unii in cetele celor la fel cu ei iar altii aparte.

5.

Dupa aceea le adusera cei care au avut ramurile verzi dar cu crapaturi. Toti acestia le -au dat verzi si s-au asezat in ceata lor. Pastorul se bucura de ei caci toti se schimbaseră si isi vindecasera crapaturile. Le-au adusera si cei care le-au avut jumătate verzi si jumătate uscate. Ramurile unora fura aflate in intregime verziale altora pe jumătate verzi pe jumătate uscate si ale altora uscate si roase, iar altora verzi si cu vlastare. Toti acestia sua dus fiecare in ceata lui. Apoi le adusera cei care le-au avut doua parti verzi iar a treia uscata. Multi din ei le-au dat verzi, multi pe jumătate uscate iar altii uscate si roase. Dupa aceea le-au dat cei care le-au avut doua parti uscate iar a treia verde. Multi din ei le-au dat pe jumătate uscate, altii uscate si roase altii pe jumătate uscate si cu crapaturi putin in sa verzi. Toti acestia se asezara in ceata lor. Le-au dat si cei care le-au avut mai inainte cu ramurile verzi dar foarte putin uscate si cu crapaturi si anume unii le-au dat verzi iar altii verzi si cu vlastare. Si acestia sau dus la ceata lor. Apoi le-au dat cel care le-au avut verzi o parte foarte mica iar celelalte parti uscate. Ramurile acestora fura aflate in cea mai mare parte verzi si cu vlastare si cu rod in vlastare iar celelalte toate verzi. De aceste ramuri se bucura pastorul foarte mult ca au fost aflate astfel. Sau dus si

acestia fiecare la ceata sa.

6.

Dupa ce pastorul cerceta ramurile tuturor, imi zise:

- Ti-am spus ca arborele acesta este plin de viata. Vezi cat de multi s-au pocait si au dobandit mantuirea?

- Da doamne, vad.

- Intelege din aceasta ca milostivirea Domnului este mare si vrednica de lauda si a dat un duh de pocainta celor vrednici.

- Pentru ce doamne nu s-au pocait toti?

- Domnul a dat pocainta acelor a caror inima a vazut-o ca are sa fie curata si ca ii vor sluji din toata inima, iar acelor la care a vazut viclenie, rautate si gandul de a se preface ca se pocaiasca nu le-a dat harul pocaintei pentru ca sa nu pangareasca iarasi numele Sau.

- Doamne, ii zisei eu, lamureste-ma acum, ce fel este fiecare din cei ce au adus ramurile si despre locuinta lor, pentru ca auzind despre aceasta cei ce au crezut si au primit pecetea (botezului) dar au sfaramat-o si nu au pastrat-o intreaga sa isi cunoasca faptele, sa faca pocainta, sa primeasca astfel de la tine pecetea pocaintei si sa dea slava Domnului, pentru ca sa milostivit de ei si te-a trimis pe tine ca sa renoiesti duhurile lor.

- Asculta, aceia a caror ramuri au fost aflate uscate si mancate de viermi sunt apostatii si tradatorii bisericii si care au defaimat pe Domnul prin pacatele lor, ba inca s-au si rusinat de numele Domnului care a fost chemat asupra lor (Iacov 2:7 - la botez). Acestia sunt pierduti pana la sfarsit pentru Dumnezeu. Vezi ca nu s-a pocait nici macar unul din ei desi au auzit cuvintele pe care li le-ai spus despre porunca mea. De la unii ca acestia s-a departat viata. Cei care au dat ramurile uscate si neputrede si acestia sunt aproape de cei de mai sus, caci erau fatarnici, introduceau invataturi straine si intorceau spre rau servii lui Dumnezeu, mai ales pe cei ce pacatuisera nelasandu-i sa se pocaiasca ci amagindu-i cu invataturile lor nebunesti. Acestia au insa nadejde de pocainta. Vezi ca multi din ei s-au pocait de cand le-ai vestit poruncile mele si inca se vor mai pocai. Toti care nu se vor pocai si-au pierdut viata, iar acei din ei care s-au pocait au devenit buni si locuinta lor este inlauntru-l zidurilor celor dintai, unii s-au suit chiar in turn.

- Vezi dar ca pocainta de pacate aduce viata, iar nepocainta moarte.

7.

- Asculta si despre cei care au dat ramurile pe jumătate uscate si cu crapaturi pe ele. Aceia ale caror ramuri erau pe jumătate uscate, sunt cei ce se indoesc, acestia nu sunt adica vii nici morti, iar acei care aveau ramurile jumătate uscate si cu crapaturi sunt si indoelnici si hulitori si niciodata nu traiesc in pace unii cu altii ci in toata vremea sunt invrajbiti. Pentru ei este insa pocainta. Vezi ca unii din ei s-au pocait si inca mai este nadejde de pocainta. cati din ei s-au pocait au locuinta in turn, iar cati s-au pocait mai tarziu vor locui inlauntru-l zidurilor.

- Dimpotriva, toti cati nu se pocaiasca ci staruiesc in faptele lor, cu moartea vor muri. cei ce au dat ramurile verzi si cu crapaturi, au fost in toata vremea credinciosi buni dar erau

intru catva pismuitori pe altii pentru intaietate si pentru oarecare slava. Toti acestia sunt nerozi ca poarta pisma unii pe altii pentru intaietate. Si acestia insa auzind poruncile mele si bunii fiind s-au curatitcu totul si au facut indata pocainta. De aceea locuinta lor este in turn. Iar daca vreunul se va intoarce iarasi spre cearta, va fi aruncat afara din turn si isi va pierde viata. Viata este proprietatea tuturor celor ce pazesc poruncile Domnului. in aceste porunci insa nu este nimic despre intaietate sau despre vreo slava, ci numai despre indelunga rabdare si umilinta omului. In unii ca acestia este deci viata Domnului, iar in cei iubitori de cearta si calcatori de lege este moartea.

8. Cei ce au dat ramurile jumate verzi si jumate uscate, sunt cei incurcati in afaceri de negot si care nu se unesc cu sfintii. Pentru aceasta o jumate a lor este vie iar cealalta jumatare este moarta. Multi insa s-au pocait cand au auzit poruncile mele. Cei ce s-au pocait au locuinta in turn. Altii s-au lepadat de tot, acestia nu mai au pocainta, caci pentru afacerile lor au defaimat pe Domnul si L-au tagaduit. Ei si-au pierdut asadar viata pentru rautatea pe care au savarsit-o. Multi dintre ei s-au indoit. Acestia au inca putina vreme sa se pocaiasca, daca se vor pocai indata si in acest caz locuintelor va fi in turn, iardaca se vor pocai mai tarziu, vor locui inlauntrul zidurilor. Daca insa nu se vor pocai nicidecum, atunci si ei si-au pierdut viata. Cei care au dat ramurile cu doua parti uscate iar a treia verde sunt cei care au tagaduit pe Domnul in diferite moduri. Multi dintre ei s-au pocait insa si au locuit in turn, dar multi s-au departat cu totul de Dumnezeu. Acestia au pierdut pentru totdeauna viata. Unii dintre ei s-au indoit si s-au invrajbit. Pentru acestia este cu putinta pocainta, daca se pocaiesc degraba si nu staruiesc in placeri, iar daca staruiesc in faptele lor si acestia isi atrag moartea.

9. cei ce au dat ramurile cu doua parti uscate iar a treia verde sunt cei care au fost credinciosi dar s-au imbogatit si si-au castigat multa cinste la pagani. Pentru aceea ei s-au imbracat in ingamfare si s-au facut trufasi si au parasit adevarul si nu s-au lipit de cei drepti ci au trait impreuna potrivit obiceiurilor paganilor si calea aceasta li se pare mai dulce, totusi nu s-au lepadat de Dumnezeu ci au ramas in credinta, fara sa faca insa faptele credintei. multi dintre ei s-au pocait si au dobandit locuinta in turn. Altii traind pana la sfarsit impreuna cu paganii si fiind amagiti de laudele deserte ale paganilor s-au lepadat de Dumnezeu si au savarsit faptele paganilor. Acestia au fost socotiti odata cu paganii. Altii din ei s-au indoit si nu mai aveau nadejde de mantuire din pricina faptelor rele pe care le-au savarsit. Altii iarasi s-au indoit si au pricinuit desbinari intre ei. Pentru acestia deci care s-au indoit din pricina faptelor rele ale lor, mai este cu putinta pocainta. Dar pocainta lor trebuie sa fie grabnica pentru ca sa aiba locuinta inlauntrul turnului. Aproape este insa moartea de cei care nu se pocaiesc cu staruie in placeri.

10. Cei ce au dat ramurile verzi dar la varfuri uscate si cu crapaturi au fost in toata vremea buni credinciosi si in mare cinste la Dumnezeu, dar au pacatuit foarte putin prin pofte neinsemnate si prin mici certuri intre ei, auzind insa cuvintele mele s-au pocait in graba in cea mai mare parte dintre ei si au dobandit astfel locuinta in turn. Unii din ei s-

au indoit iar altii indoindu-se au ajuns la cearta mai mare. La acestia este nadejde de pocainta pentru ca in toata vremea au fost buni. Cu greu s-ar putea deci sa moara vreunul din ei. Cei ce au adus ramurile uscate si avand verde numai o parte foarte mica sunt cei care au crezut dar au savarsit faptele faradelegii, niciodata insa nu s-au lepadat de Dumnezeu ci au purtat cu placere numele Sau si au primit cu drag pe robii lui Dumnezeu in casele lor. Cand au auzit deci acest indemn la pocainta s-au pocait fara a mai sta pe ganduri si savarsesc acum toata virtutea si dreptatea. Unii din ei fiind stramtorati, au suferit cu placere, deoarece au cunoscut faptele lor pe care le-au savarsit. Locuinta tuturor acestora va fi in turn.

11. Dupa ce sfarsi cu lamurirea tuturor ramurilor, imi zise:

- Mergi si spune tuturor sa se pocaiasca si vor trai pentru Dumnezeu caci Domnul indurandu-se m-a trimis sa aduc tuturor pocainta, desi unii nu sunt mai vrednici de aceasta din pricina faptelor lor. Totusi Domnul fiind indelung rabdator vrea ca cei chemati prin Fiul sa se mantuiasca.

- Ii raspunsei: Doamne, nadajduiesc ca toti se vor pocai cand vor auzi aceasta, caci sunt incredintat ca fiecare, daca isi cunoaste faptele si se teme de dumnezeu se va pocai.

- Toti, imi zise el iarasi, cati se vor pocai din toata inima si se vorcurati de rautatile amintite mai sus si nu vor inmulti cu nimic pacatele lor vor primi de la Domnuliertare de pacatele lor de mai inainte, daca nu se vor indoi de aceste porunci si vor trai pentru Dumnezeu. Iar cati vor inmulti pacatele lor si vor petrece in poftele acestei lumii, se osandesc ei insisi la moarte. Tu dar umbla in poruncile mele si vei trai pentru Dumnezeu si toti cati vor umbla in aceste porunci si vor lucra dupa dreptate, vor trai pentru Dumnezeu.

Dupa ce imi arata si imi vorbi toate acestea, incheie:

- Celelalte ti-le voi arata dupa cateva zile.

ASEMANAREA 9

1. Dupa ce scrisesem poruncile si asemanarile pastorului, adica ingerului pocaintei, el veni la mine si imi zise:

- Vreau sa iti explic toate cate ti-a aratat Duhul Sfânt, care a vorbit cu tine in chipul Bisericii

Sfarsit

17. CARTEA LUI BARUH

CAPITOLUL 1

Baruh vestește și citește poporului din Ierusalim cartea primită de la Evreii din Babilon care, făcând mărturisiri, cer rugăciuni și jertfe de ispășire.

1. Acestea sunt cuvintele cărții pe care a scris-o Baruh, fiul lui Neria, fiul lui Maaseia, fiul lui Sedechia, fiul lui Asadia, fiul lui Helchie, în Babilon.

2. În anul al cincilea, în luna a șaptea, în vremea în care au luat Caldeii Ierusalimul și l-au ars cu foc.

3. Și a citit Baruh cuvintele cărții acesteia înaintea lui Iehonia, fiul lui Ioiachim, rege în Iuda, și înaintea a tot poporul, care venise să audă cartea.

4. Și înaintea dregătorilor, și a fiilor regelui, și înaintea bătrânilor și înaintea a tot poporul, de la cel mic până la cel mare, a tuturor celor ce locuiau în Babilon, pe malul râului Sud,

5. Care plâneau și posteau și se rugau înaintea Domnului.

6. Și a adunat argint după cât a putut da mâna fiecăruia.

7. Și a trimis în Ierusalim la Ioiachim, fiul lui Helchie, fiul lui Salom preotul, și la preoți și la tot poporul, care s-a aflat cu el în Ierusalim,

8. Când a luat el vasele templului Domnului, care s-au scos din templu, să se întoarcă în pământul lui Iuda în ziua a zecea a lunii Sivan, vase de argint, pe care le-a făcut Sedechia, fiul lui Iosie, regele lui Iuda,

9. După ce a scos Nabucodonosor, regele Babilonului, din Ierusalim ca robi, pe Iehonia cu căpeteniile, cu făurarii, cu dregătorii și cu poporul de rând, și i-a dus în Babilon,

10. Și a zis: Iată am trimis la voi argint, cu care să cumpărați arderi de tot și jertfe pentru păcat și tămâie, și faceți miresme și aduceți-le pe jertfelnicul Domnului Dumnezeului nostru.

11. Și vă rugați pentru viața lui Nabucodonosor, regele Babilonului, și pentru viața lui Belșatar, fiul lui, ca să fie zilele lor ca zilele cerului pe pământ.

12. Și va da Domnul putere, și va lumina ochii noștri, și vom trăi sub umbra lui Nabucodonosor, regele Babilonului, și sub umbra lui Belșatar, fiul lui, și vom sluji lor zile multe, și vom afla har înaintea lor.

13. Și vă rugați pentru noi către Domnul Dumnezeul nostru, fiindcă am păcătuit împotriva Domnului Dumnezeului nostru, și nu s-a întors mânia Domnului și urgia Lui de la noi până în ziua aceasta.

14. Și veți citi cartea aceasta, pe care am trimis-o la voi, ca să o citiți în templul Domnului, la sărbătoarea corturilor și în zilele de adunare la templu,

15. Și veți grăi: A Domnului Dumnezeului nostru este dreptatea, iar a noastră, rușinea felelor, cum se arată în ziua aceasta omului iudeu și celor ce locuiesc Ierusalimul,

16. Și regilor noștri și mai-marilor noștri, și preoților noștri și proorocilor noștri și

părinților noștri.

17. Căci am păcătuit înaintea Domnului și n-am ascultat de Dânsul.

18. N-am ascultat glasul Domnului Dumnezeuului nostru, ca să umblăm întru poruncile Lui, pe care le-a dat înaintea feței noastre.

19. Din ziua în care a scos Domnul pe părinții noștri din pământul Egiptului și până în ziua aceasta, am fost neascultători de Domnul Dumnezeu nostru și ne-am lenevit, ca să nu auzim glasul Lui.

20. Și s-au lipit de noi răutățile și blestemul pe care le-a poruncit Domnul slujitorului Său Moise, în ziua în care a scos pe părinții noștri din țara Egiptului, ca să ne dea nouă pământ în care curge lapte și miere, precum este în ziua aceasta.

21. Și n-am ascultat glasul Domnului Dumnezeuului nostru după toate cuvintele proorocilor, pe care i-a trimis la noi.

22. Și am mers fiecare întru cugetul inimii sale celei rele, pentru a lucra dumnezeilor străini și a face rele înaintea ochilor Domnului Dumnezeuului nostru.

CAPITOLUL 2

Evreii în robie mărturisesc că pentru păcatele lor li s-au întâmplat relele și cer milă de la Dumnezeu.

1. Și a împlinit Domnul cuvântul Său, pe care l-a rostit împotriva noastră și a judecătorilor noștri, care au judecat pe Israel și împotriva regilor noștri și a conducătorilor noștri și împotriva oamenilor din Israel și din Iuda,

2. Ca să aducă asupra noastră greutatea mari, care nu s-au făcut sub tot cerul, așa cum a făcut în Ierusalim, după cele ce sunt scrise în legea lui Moise,

3. Ca să mănânce omul cărnurile fiului său și cărnurile fiicei sale.

4. Și i-a dat supuși tuturor regilor celor dimprejurul nostru spre ocară și spre pustiire, printre popoarele dimprejur, la care i-a risipit Domnul.

5. Și în loc să fie stăpâni, ei au fost supuși, pentru că am păcătuit înaintea Domnului Dumnezeuului nostru, neascultând glasul Lui.

6. Domnului Dumnezeuului nostru, dreptatea; iar nouă și părinților noștri, rușinea fețelor, cum este în ziua aceasta.

7. Toate relele, pe care le-a rostit Domnul împotriva noastră, acestea au venit peste noi.

8: Și nu ne-am rugat feței Domnului ca să se întoarcă fiecare de la cugetele inimii sale celei rele.

9. Și a privegheat Domnul asupra celor răi și i-a adus Domnul peste noi, că drept este Domnul în toate lucrurile Sale, pe care ni le-a poruncit.

10. Și n-am ascultat glasul Lui, ca să umblăm după poruncile Domnului, pe care le-a dat înaintea feței noastre.

11. Și acum, Doamne Dumnezeu lui Israel, Cel ce ai scos pe poporul Tău din pământul Egiptului cu mână tare și cu braț înalt, cu semne și cu minuni și cu putere mare, și ți-ai făcut nume mare până în ziua de azi,

12. Am păcătuit, am fost nelegiuți, am fost nedrești, Doamne Dumnezeu nostru,

în toate poruncile Tale;

13. Întoarcă-se mânia Ta de la noi, că am rămas puțini între neamuri, unde ne-ai risipit.

14. Ascultă, Doamne, rugăciunea noastră și cererea noastră și ne scoate pentru Tine și ne dă har înaintea feței celor ce ne-au înstrăinat.

15. Ca să cunoască tot pământul că Tu ești Domnul Dumnezeu nostru, că numele Tău s-a chemat peste Israel și peste neamul lui.

16. Doamne, caută din locașul Tău cel sfânt și ia aminte spre noi; pleacă Doamne, urechea Ta și auzi,

17. Și deschide ochii Tăi, Doamne, și vezi că nu cei morți care sunt în locuința morților, de la care s-a luat duhul din cele dinăuntru ale lor, vor da slavă și dreptate Domnului,

18. Ci sufletul cel mâhnit peste măsură, cel ce merge gârbovit și fără putere, ochii cei slăbiți și sufletul cel flămând îți vor da slavă și dreptate, Doamne.

19. Că nu pentru dreptățile părinților noștri și ale regilor noștri cerem mila către noi înaintea feței Tale, Doamne Dumnezeu nostru;

20. Ci pentru că ai slobozit mânia și iuțimea Ta peste noi, precum ai grăit prin glasul slugilor Tale, proorocilor, zicând:

21. Așa zice Domnul: Plecați sub jug umărul vostru și lucrați regelui Babilonului, ca astfel să locuiți în pământul pe care l-am dat părinților voștri.

22. Și de nu veți asculta glasul Domnului, ca să lucrați regelui Babilonului,

23. Voi face să amuțească, din cetățile lui Iuda și din preajma Ierusalimului, glasul bucuriei și glasul miresei și tot pământul va ajunge o paragină, fără locuitori.

24. Și noi n-am ascultat glasul Tău, ca să lucrăm regelui Babilonului și ai întărit cuvintele Tale pe care le-ai grăit prin glasul slugilor Tale, proorocii, că vor scoate oasele regilor și oasele părinților noștri din locul lor.

25. Și iată sunt lepădate la căldura zilei și la înghețul nopții, iar părinții noștri au murit în suferințe grele, în foamete și în sabie și în robie.

26. Și ai adus templul, în care s-a chemat numele Tău, la starea în care este în ziua aceasta, pentru răutatea casei lui Israel și a casei lui Iuda.

27. Și ai făcut cu noi, Doamne Dumnezeu nostru, după toată bunătatea Ta și după toată îndurarea Ta cea mare,

28. Cum ai grăit prin glasul slujitorului Tău Moise în ziua în care i-ai poruncit să scrie legea Ta înaintea fiilor lui Israel zicând:

29. „De nu veți asculta glasul Meu cu adevărat, acest neam mare și mult se va întoarce micșorat la neamurile întru care îi voi risipi.

30. Că am cunoscut că nu Mă vor asculta, că este popor tare la cerbice, ci se vor întoarce în inima lor în pământul înstrăinării lor.

31. Și vor cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeu lor; și le voi da inimă și urechi de auzit;

32. Și Mă vor lăuda în pământul înstrăinării lor și vor pomeni numele Meu.

33. Și se vor întoarce de la cerbicia lor cea tare și de la lucrurile lor cele rele, că își

vor aduce aminte de calea părinților lor, care au păcătuit înaintea Domnului.

34. Și îi voi întoarce în pământul despre care M-am jurat părinților lor, lui Avraam și lui Isaac și lui Iacov, și-l vor stăpâni, și îi voi înmulți, și nu se vor împușina.

35. Și le voi întări veșnică legătură ca să le fiu Dumnezeu și ei. Îmi vor fi popor și nu voi mai mișca pe poporul Meu Israel din țara pe care le-am dat-o”.

CAPITOLUL 3

Israel robit pentru părăsirea înțelepciunii lui Dumnezeu. Proorocie despre Mesia.

1. Doamne atotțiitorule, Dumnezeu lui Israel, sufletul cel strâmtorat și duhul cel necăjit strigă către Tine.

2. Ascultă, Doamne, și ne miluiește, că am păcătuit înaintea Ta.

3. Tu domnești în veci, iar noi pierim fără încetare.

4. Doamne atotțiitorule, Dumnezeu lui Israel, auzi rugăciunea celor ce au murit ai lui Israel, și a fiilor celor care au păcătuit înaintea Ta, care n-au ascultat glasul Tău, Dumnezeu lor, și s-au lipit de noi relele.

5. Nu-ți aduce aminte de nedreptățile părinților noștri, ci adu-ți aminte de mâna Ta și de numele Tău în vremea aceasta.

6. Că Tu ești Domnul Dumnezeu nostru, și Te vom lăuda pe Tine, Doamne,

7. Că pentru aceea ai dat frica Ta în inimile noastre, ca să chemăm numele Tău și să Te lăudăm întru înstrăinarea noastră că am abătut de la inima noastră toată nedreptatea părinților noștri, care au păcătuit înaintea Ta.

8. Iată noi astăzi suntem încă întru înstrăinarea noastră, unde ne-ai risipit spre ocară și spre blestem, și spre pedeapsă convenită tuturor nedreptăților părinților noștri, care s-au depărtat de la Domnul Dumnezeu lor.

9. Auzi, Israele, poruncile vieții și ia în urechi a cunoaște înțelepciunea.

10. Ce este, Israele, că ești în pământul vrăjmașilor? Te-ai învechit în pământ străin.

11. Te-ai pângărit împreună cu cei morți, te-ai socotit cu cei ce se coboară în locuința morților.

12. Părăsit-ai izvorul înțelepciunii.

13. În calea lui Dumnezeu de ai fi umblat, ai fi locuit cu pace în veci.

14. Învață unde este înțelepciunea, unde este tăria, unde este puterea înțelegerii, pentru a cunoaște de asemenea, unde este lungimea zilelor și viața, unde este lumina ochilor și pacea!

15. Cine a aflat locul ei și cine a intrat în vistieriile ei?

16. Unde sunt căpeteniile neamurilor și cei ce stăpânesc fiarele pământului?

17. Cei ce cu păsările cerului se joacă și strâng argint și aur, în care nădăjduiesc oamenii și a căror avere era fără sfârșit?

18. Cei ce lucrau argintul și se străduiau ca lucrările lor să fie neîntrecute?

19. S-au stins și în locuința morților coborând, alții s-au sculat în locul lor.

20. Cei mai tineri au văzut lumină și au locuit pe pământ, și calea științei n-au cunoscut.

21. Nici n-au înțeles cărările ei, nici nu s-au ținut de ea; fiii lor s-au îndepărtat de la calea lor.

22. Nici nu s-a auzit de ea în Canaan, nici nu s-a văzut în Teman.

23. Nici fiii Agarei, cei ce caută înțelepciunea cea de pe pământ, nici neguțătorii Madianului și ai Temanului și povestitorii de pilde, și cei ce caută priceperea n-au cunoscut calea înțelepciunii, nici nu și-au adus aminte de cărările ei.

24. O, Israele! Cât este de mare templul lui Dumnezeu și cât de întins locul stăpânirii Lui!

25. Mare este și n-are sfârșit, înalt și nemăsurat!

26. Acolo au fost uriașii cei vestiți, înalți la statură și iscușiți în război.

27. Nu pe aceștia i-a ales Dumnezeu, nici calea științei nu le-a dat;

28. Pierit-au pentru că n-au avut înțelepciune; pierit-au prin nebunia lor.

29. Cine s-a suit în cer și a luat înțelepciunea și a coborât-o din nori?

30. Cine a trecut marea ca s-o descopere și s-o cumpere în schimbul aurului curat?

31. Nu este nimeni care să știe calea ei sau să cuprindă cărarea ei;

32. Ci Cel care știe toate o știe pe ea și o află cu înțelepciunea Lui, El Care a zidit pământul pentru veșnicie și l-a umplut de dobitoace.

33. El Care trimite lumina și merge și o cheamă pe ea, și ea Îl ascultă cu cutremur.

34. Din pricina Căruia stelele strălucesc la locul lor și se veselesc.

35. Chematu-le-a, și ele au răspuns: "Iată-ne!" Ele strălucesc cu bucurie pentru Cel care le-a făcut.

36. Acesta este Dumnezeul nostru, și nimeni altul nu este asemenea Lui.

37. Aflat-a toată calea științei și a dat-o lui Iacob, sluga Sa, și lui Israel, cel iubit de Dânsul.

38. După aceasta pe pământ S-a arătat și cu oamenii împreună a locuit.

CAPITOLUL 4

Ierusalimul deplânge pustiirea sa. Îndemn spre răbdare. Proorocie despre mântuire.

1. Aceasta este cartea poruncilor lui Dumnezeu și legea care dănuiește în veac; toți cei ce o țin vor trăi, iar cei ce au părăsit-o vor pieri.

2. Întoarce-te, Iacove, și te teme de ea, umblă prin strălucire în preajma luminii ei.

3. Nu da altuia mărirea ta și cele de folos ție, celui de alt neam.

4. Fericiți suntem, Israele, că cele ce Îi plac lui Dumnezeu ni s-au arătat.

5. Îndrăznește, poporul meu, pomenirea lui Israel.

6. Vândutu-v-ați neamurilor nu spre pieire, ci, pentru că ați mâniat pe Dumnezeu, v-ați dat vrăjmașilor.

7. Pentru că ați întărâtat pe Cel care v-a făcut, jertfind demonilor, și nu lui Dumnezeu.

8. Și ați uitat pe Cel care v-a zidit, pe Dumnezeul cel Veșnic, și ați întristat Ierusalimul care v-a hrănit.

9. Văzut-a el mânia care v-a venit de la Dumnezeu și a zis: Auziți, vecinele

Sionului, Dumnezeu mi-a adus întristare mare,

10. Că am văzut robirea fiilor mei și a fiicelor mele pe care le-a adus lor Cel Veșnic.

11. Că i-am hrănit cu bucurie și i-am slobozit cu plângere și cu jale.

12. Nimeni să nu se bucure de mine, care sunt văduvă și părăsită de mulți; am fost pustiiță pentru păcatele copiilor mei, abătuți de la legea lui Dumnezeu.

13. Și judecățile Lui nu le-au cunoscut, nici n-au umblat în căile poruncilor lui Dumnezeu, nici pe cărările învățaturii în dreptatea Lui n-au mers.

14. Veniți, vecinele Sionului, și vă aduceți aminte de robirea fiilor și a fiicelor mele, pe care le-a adus-o Cel Veșnic.

15. Că a adus peste ei neam de departe, neam fără de rușine și de altă limbă.

16. Că nu s-au rușinat de cel bătrân, nici nu le-a fost milă de prunc și au luat pe cei iubiți ai văduvei, și pe mine m-au lăsat singură, fără de fiice.

17. Și eu cu ce v-aș putea ajuta?

18. Că Cel care v-a adus relele vă va scoate din mâna vrăjmașilor voștri.

19. Duceți-vă, fiilor, duceți-vă, că eu am rămas pustie.

20. Dezbrăcatu-m-am de veșmântul păcii și m-am îmbrăcat cu sacul rugăciunii mele, și voi striga către Cel Veșnic în zilele mele:

21. Îndrăzniți, fiilor, strigați către Dumnezeu și El vă va scoate din silnica robie și din mâna vrăjmașilor.

22. Că eu de la Cel Veșnic am nădăjduit izbăvirea voastră și mi-a venit bucurie de la Cel Sfânt, pentru milostenia care va veni vouă degrab de la El.

23. Că v-am trimis cu plângere și cu jale, și vă va întoarce către mine Dumnezeu, cu bucurie și veselie în veac.

24. Că precum au văzut acum vecinele Sionului robirea voastră, așa vor vedea curând izbăvirea voastră de la Dumnezeul vostru, care va veni vouă cu slavă mare și cu strălucirea Celui Veșnic.

25. Fiilor! Îndelung răbdați mânia care v-a venit de la Dumnezeu. Vrăjmașul te-a prigonit, dar vei vedea în curând pieirea lui și pe grumajii lui vei pune piciorul tău.

26. Copiii mei cei răsfățați au mers pe căi aspre, au fost ridicați ca o turmă prădată de vrăjmaș.

27. Îndrăzniți, fiilor, și strigați către Dumnezeu, că Cel care v-a adus încercarea Își va aduce aminte de voi.

28. Că precum a fost cugetul vostru, ca să vă abateți de la Dumnezeu, întoarceți-vă și căutați-L de zece ori mai puternic.

29. Că Acel Care v-a adus aceste nenorociri vă va aduce veșnică veselie odată cu mântuirea voastră.

30. Îndrăznește, Ierusalime, te va mângâia Cel care ți-a dat un nume!

31. Vai de cei ce ți-au făcut mult rău și s-au bucurat de căderea ta!

32. Vai cetățitorilor ai căror robi au fost copiii tăi! Vai celei care a primit pe fiii tăi!

33. Că precum ea s-a bucurat de căderea ta și a fost fericită de ruina ta, așa se va mârni pentru pustiirea sa.

34. Și voi lua de la ea bucuria ei de cetate cu popor mult și semeția ei va fi spre plângere.

35. Că un foc va veni peste ea de la Cel Veșnic, pentru zile îndelungate, și va fi locuită de demoni multă vreme.

36. Privește către răsărit, Ierusalime, și vezi bucuria care-ți vine de la Dumnezeu.

37. Iată vin fiii tăi, pe care i-ai trimis, vin de la răsărit până la apus, adunați prin cuvântul Celui Sfânt, bucurându-se de slava lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 5

Chemarea Ierusalimului spre bucurie pentru întoarcerea fiilor săi cu mărire.

1. Dezbracă-te, Ierusalime, de haina întristării și a suferinței tale și îmbracă-te pentru totdeauna cu podoaba slavei lui Dumnezeu.

2. Îmbracă veșmântul dreptății celei de la Dumnezeu, pune cununa slavei Celui Veșnic pe capul tău,

3. Pentru că Dumnezeu va arăta tuturor celor de sub cer strălucirea ta.

4. Că se va chema numele tău de la Dumnezeu pentru totdeauna: "Pacea dreptății" și "Strălucirea evlaviei".

5. Ridică-te, Ierusalime, ține-te la înălțime și privește spre răsărit, vezi pe fiii tăi adunați de la apus la răsărit, prin cuvântul Celui Sfânt, bucurându-se că Și-a adus aminte de ei.

6. Căci ei te părăsiseră mergând pe jos, sub pază de vrăjmași, dar Dumnezeu ți-i va aduce purtați întru mărire ca pe fiii de rege.

7. Că a rânduit Dumnezeu să supună tot muntele înalt și stâncile cele veșnice, iar văile să se umple, să fie pământul neted, ca să umble Israel fără frică sub slava lui Dumnezeu.

8. Și vor face umbră lui Israel pădurile și tot lemnul bine mirositor, la porunca lui Dumnezeu;

9. Pentru că va călăuzi Dumnezeu pe Israel cu veselie la lumina slavei Sale, dându-le ca pază îndurarea și dreptatea Sa.

Sfarsit

18. EPISTOLA LUI BARNABA

INTRODUCERE

In Epistola lui Barnaba este pus fata in fata crestinismul cu iudaismul, demonstrindu-se pe temeiul Legii vechi superioritatea si adevarul Legii noi;

Pentru Origen, Epistola lui Barnaba este o carte inspirata in clasa epistolelor sobornicesti sau generale ale lui Iacov, Petru si Ioan. In acest sens, scrierea lui Barnaba este inclusa in unele versiuni ale Canonului Noului Testament. Copiile pastrate pana in zilele noastre in Codex Sinaiticus, vorbesc despre aspectul canonic din prima parte a erei crestine, a acestei carti. In investigarea surselor care pastreaza Epistola lui Barnaba, Preotul Dr. Fecioru noteaza: ... prima editie (a aparut) in 1644, cu primele cinci capitole in versiune latina. Au urmat alte editii cu acelasi text pana in 1856, cand Tischendorf a descoperit la Manastirea Sfanta Ecaterina de pe Muntele Sinai un manuscris din secolul IV - Codex Sinaiticus -, care avea, dupa cartile Noului Testament, textul integral al epistolei. In 1873, Mitropolitul Filotei Vrieni a descoperit intr-un alt manuscris din 1058 - manuscrisul Ierusalimitean 54 - textul integral al Epistolei lui Barnaba.

Nu se poate demonstra cu certitudine, daca Barnaba a fost colegul sau tovarasul de lucru al lui Pavel. Ceea ce se poate sti despre el, este faptul ca a trait in Alexandria Egiptului si dupa cunostintele amanuntite despre Templu, preotie si despre neamuri, sunt indicati ca el a fost un evreu din neam levit.

Activitatea lui poate fi incadrata intre evenimentele legate de daramarea Templului din anul 70 e. Cr. si daramarea Ierusalimului sub Imparatul Hadrian (care a domnit intre 117-138).

Aceasta opera a patristicii apostolice, este o carte de tip alegoric. Ea se inscrie in sirul genurilor de acest fel din civilizatia iudaica a primului secol al erei crestine. Partea speciala a acestei scrieri o formeaza cap. 1-17. Partea finala, cap. 18:1-20:2 este asemanatoare Didahiei, prezentand un dualism al caii luminii si caii intunericului.

Focusul central al epistolei este tinuta etica a credinciosului intr-o atmosfera eschatologica. Prezentul credinciosului este dominat de rau (Barnaba 2:1 ; 4:1,9), dar in curand, acesta va experimenta bucuria imparatiei care vine (Barnaba 4:9b ; 21:3). Desi crestinul taieste in iminenta "veacului care va veni" (Barnaba 4:1), el trebuie sa priveasca in mod literar la venirea a doua a Domnului si care, pentru Barnaba se va realiza dupa sase mii de ani, urmand principiul Creatiei, unde o zi din fiecare zi a Creatiei reprezinta o mie de ani. In acest context eschatologic, crestinul trebuie sa ia pilda de la Israel, sa nu cada in neascultare (Barnaba 4:13-14). Prezentand o schema topica a Epistolei lui Barnaba, teologul R. A. Kraft, concepe urmatorul plan:

A. Ce cere Domnul (Barnaba 2:1-3:6).

B. Fiti gata in vederea judecatii care vine pentru toti (Barnaba 4:1-14).

C. Suferintele Domnului (Barn. 5:1-8:7).

1. De ce a suferit Domnul in trup (Barn. 5: 1-6:19).

2. Suferinta Domnului prefigurata in Scripturi (Barn. 7:1-8:7)

D. Intelegerea "circumcizionata" (Barn. 9:1-10:12)

1. "Adevaratul inteles" al "circumciziunii" (Barn. 9:1-9).

2. Intelegerea corecta a Legii Mozaice (Barn. 10:1-12).

E. Prefigurarea Botezului si a crucii (Barn. 11:1-12:11).

F. Legamantul si adevaratii lui beneficiari (Barn. 13:1-14:9).

G. Despre Sabat (Barn. 15:1-9).

H. Despre Templu (Barn. 16:1-10).

I. Concluzie (Barn. 17:1-2).

-----
fragment din lucrarea de doctorat a Rev. Lazar Gog

Epistola Lui Barnaba

CAPITOLUL I

1. Salutări, fiii și fiicele mele, în numele Domnului nostru Isus Cristos, care ne-a iubit în pace.
2. Mă bucur nespus și peste măsură de duhul vostru fericit și plin de slavă, căci poruncile lui Dumnezeu sunt mari și bogate în ce vă privește pe voi, care ați primit harul sădit al darului spiritual.
3. De aceea, mă felicit pe mine însumi și mai mult, nădăjduind să fiu mântuit, căci văd în adevăr Duhul turnat peste voi, de la bogatul Domn al dragostei. În așa măsură am fost lovit de uimire de sosirea voastră mult dorită.
4. Așadar, fiind convins de aceasta și știind în sinea mea că, de când am vorbit printre voi, Domnul m-a ajutat în multe privințe în calea neprihănirii, sunt întru totul împins să vă iubesc mai mult decât propriul suflet, căci o mare credință și dragoste locuiește în voi în nădejdea acestei vieți.
5. Având în vedere și faptul că, dacă iau aminte să vă comunic o parte din ceea ce am primit, aceasta se va întoarce spre răsplătirea mea, pentru că am sprijinit asemenea duhuri ca ale voastre. De aceea mi-am dat osteneala să vă scriu în câteva cuvinte, pentru ca, împreună cu credința, și cunoștința să vă fie desăvârșită.
6. Căci există trei doctrine stabilite de Domnul: nădejdea vieții, începutul și sfârșitul.
7. Căci Stăpânul ne-a făcut cunoscute lucrurile trecute prin profeți, precum și cele care sunt aproape și ne-a dat primele roade ale cunoștinței despre lucrurile care vor veni. De aceea, întrucât vedem fiecare din aceste lucruri împlinindu-se după cum a spus El, se cuvine să ne apropiem mai deplin și mai mândri de altarul Lui;
8. dar eu, nu ca un stăpân, ci ca unul dintre voi, vă voi arăta câteva lucruri prin care să vă puteți bucura chiar acum.

CAPITOLUL II

1. De aceea, pentru că zilele sunt rele și adversarul nostru are autoritatea, ar trebui să fim cu băgare de seamă la noi înșine și să căutăm poruncile Domnului.

2. Căci sprijinatorii credinței noastre sunt teama și răbdarea, iar cei care luptă de partea noastră sunt îndelunga răbdare și înfrânarea.
3. Așadar, acestea rămân pure în lucrurile privitoare la Domnul, iar înțelepciunea și înțelegerea, știința și cunoașterea se bucură împreună cu ele.
4. Căci Dumnezeu ne-a făcut de cunoscut prin toți profeții că nu dorește nici sacrificii, nici arderi de tot, nici jertfe; căci El spune undeva:
5. "Care este scopul mulțimii jertfelor voastre?" spune Domnul. "Sunt sătul de arderile de tot ale berbecilor; nu doresc grăsimea mieilor, nici sângele boilor și țapilor, nici să vă văd venind înaintea Mea. Căci cine a cerut aceste lucruri din mâinile voastre? Nu mai adăugați altele, ca să-Mi batjocoriți curțile. Dacă aduceți făină bună, este zadarnic; tămâia este o urâciune înaintea Mea; nu pot să îndur lunile voastre noi și sabbatele; sufletul meu urăște posturile, sărbătorile și ospetele voastre."
6. Așadar, El a făcut aceste lucruri fără valoare, pentru ca noua lege a Domnului nostru Isus Cristos, liberă de jugul obligației, să aducă un dar care nu este făcut de mâinile noastre.
7. Din nou, El le spune: "Am cerut Eu părinților voștri, când au ieșit din țara Egiptului, să Îmi aducă arderi de tot și jertfe?"
8. Nu le-am cerut Eu mai degrabă aceasta: Nici unul din voi să nu poarte în inimă răutate împotriva vecinului său și să nu iubească jurământul strâmb?"
9. Noi ar trebui să pricepem, din moment ce nu suntem lipsiți de înțelegerea sensului bunătății lui Dumnezeu, Tatăl nostru, pentru că El ne spune cum se cuvine să ne apropiem de El, întrucât dorește să ne caute pe noi, care rătăcim ca niște oi.
10. De aceea, El ne vorbește în felul acesta: „O inimă frântă este jertfa plăcută lui Dumnezeu; un miros de o dulce savoare pentru Dumnezeu este o inimă care Îl glorifică pe Cel ce a făcut-o”. Prin urmare, ar trebui, fraților, să ne cercetăm atent cu privire la mântuire, ca nu cumva cel rău să se strecoare printre noi și să ne îndepărteze de viață.

CAPITOLUL III

1. De aceea, cu privire la aceste lucruri, El le spune din nou: „De ce postiți înaintea Mea, spune Domnul, ca să se audă strigătul glasului vostru? Nu acesta este postul ales de Mine, zice Domnul, ca un om să-și chinuiască sufletul;
2. nici să vă curbați gâtul ca un inel, nici să ședeți pe sac și cenușă - nici pe acesta să nu-l numiți post plăcut Domnului”.
3. Dar nouă, El ne spune: „Iată postul ales de Mine, spune Domnul, nu ca un om să-și chinuiască sufletul, ci să dezlege lanțurile nedreptății și nodurile învoielilor violenței; lasă liberi pe cei răniți și desfă orice înțelegere nedreaptă; frânge pâinea cu cel flămând și dacă zărești pe cineva gol, îmbracă-l; adu-i în locuința ta pe cei fără adăpost, nu

disprețui pe cel umil și nu te îndepărta de cei din casa ta;

4. atunci lumina ta va răsări devreme, vindecarea ta va izvorî repede, neprihănirea va merge înaintea ta și gloria Domnului te va înconjura;

5. atunci vei striga și Domnul te va asculta; pe când încă vei vorbi, El va spune: „Iată-Mă, sunt aici, dacă îndepărtezi de la tine întovărășirile rele, urzelile și cârtirea, dacă vei da din toată inima pâinea ta celui flămând și dacă vei avea milă de sufletul umil”.

6. Dumnezeu cel îndelung răbdător, întrucât văzuse dinainte că poporul pe care îl pregătise pentru preaiubitul Lui va crede în simplitate, ne-a arătat mai dinainte toate lucrurile acestea, ca noi să nu fim străini de legea lor.

CAPITOLUL IV

1. Se cuvine așadar, ca noi, care cercetăm mult lucrurile apropiate, să căutăm acele lucruri care pot să ne mântuiască. Să ocolim deci pe de-a-ntregul toate lucrările nedreptății și să urâm greșeala vremii de acum, ca să fim iubiți în vremea care vine.

2. Să nu ne lăsăm sufletul liber să alerge cu oamenii păcătoși și răi, nici să nu lăsăm să ajungem asemenea lor.

3. Judecata, care este încheiată, este aproape, cu privire la ceea ce este scris, după cum spune Enoh. Căci scopul pentru care Domnul a scurtat vremurile și zilele este ca preaiubiții Lui să se grăbească și să intre în moștenirea Lui.

4. Și profetul vorbește în acest fel: „Zece împărății vor stăpâni pe pământ; și se va ridica după ele un rege neînsemnat, care va smeri trei regi sub stăpânirea unuia”.

5. Și Daniel vorbește într-un mod asemănător cu privire la el: „Și am văzut a patra fiară, rea, puternică și mai cumplită decât toate fiarele de pe pământ; am văzut cum i-au crescut zece coarne și dintre ele un corn mic, într-o parte, care a smerit sub el trei din coarnele cele mari”.

6. De aceea, voi trebuie să înțelegeți. Și, mai mult, vă cer aceasta ca unul dintre voi, care vă iubește deosebit și pe deplin, chiar mai presus de sufletul său, ca voi să fiți cu luare aminte cu privire la voi și să nu fiți ca unii oameni, ca să adăugați păcatelor voastre, spunând că legământul lor este și al nostru. Într-adevăr, este al nostru; dar ei l-au pierdut pentru totdeauna, după ce Moise îl primise deja.

7. Căci Scriptura ne spune: „Iar Moise s-a aflat pe munte, postind timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți și a primit legământul de la Domnul - table de piatră, scrise cu degetul mâinii Domnului”. Însă ei l-au pierdut când s-au întors spre idoli.

8. Căci Domnul îi spune astfel lui Moise: „Moise, coboară repede, căci poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului, a săvârșit nelegiuirea”. Moise a înțeles și a spart cele două table din mâinile lui și legământul care era pe ele a fost rupt, așa încât legământul preaiubitului Isus să fie pecetluit în inimile noastre în nădejdea credinței Lui.

9. Acum, deși doream să vă scriu multe lucruri, nu ca un stăpân, ci cum se potrivește unuia care vă iubește, ca să nu pierdem lucrurile pe care le avem, am fost plin de râvnă să vă scriu, ca și cum aș fi unul care este mai prejos decât voi. Așadar, să fim cu băgare de seamă la ultimele zile; căci întreaga vreme a credinței noastre nu ne va folosi la nimic dacă acum, în vremea nedreptății și printre pietrele de poticnire care vin, nu rezistăm, așa cum se cade fiilor lui Dumnezeu,

10. pentru ca cel rău să nu se poată strecura pe neașteptate. Să fugim de toată deșertăciunea și să urâm cu totul calea cea rea. Atunci când intrați în casele voastre, să nu stați singuri, ca și cum ați fi fost deja îndreptățiți; ci adunați-vă împreună, întrebându-vă unii pe alții cu privire la lucrurile care vă sunt de folos tuturor.

11. Căci Scriptura spune: „Vai de cei care sunt înțelepți după părerea lor și învățați în ochii lor”. Să fim duhovnicești: să fim un templu desăvârșit pentru Dumnezeu. Atâta vreme cât El se află în voi, trăiți în teamă de Domnul și luptați să păziți poruncile Lui, ca să vă bucurați în orânduirile Lui.

12. Domnul va judeca lumea fără să aibă în vedere fața omului; fiecare va primi după cum a făcut; dacă a fost bun, neprihănirea va merge înaintea lui; dar dacă a fost rău, răsplata răutății va fi înaintea lui.

13. Să fim cu băgare de seamă, ca nu cumva, pentru că suntem deja aleși, să ne odihnim și să dormim în păcatele noastre, iar conducătorul răutății, punând stăpânire pe noi, să ne scoată din împărăția Domnului.

14. Și, mai mult, frații mei, aveți în vedere aceasta: când vedeți că, după atât de multe semne și minuni care s-au petrecut în Israel, ei totuși au fost lepădați, să fim cu luare aminte, căci, după cum este scris, mulți dintre noi sunt chemați, dar puțini sunt aleși.

CAPITOLUL V

1. Din această pricină a răbdat Domnul ca trupul Lui să fie supus putrezirii, ca noi să putem fi sfințiți prin iertarea păcatelor, care are loc prin stropirea cu sângele Lui.

2. Căci cu privire la El sunt scrise anumite lucruri care au de-a face cu Israelul și altele care ne privesc pe noi. Întrucât El spune că a fost rănit pentru nedreptățile noastre, lovit pentru păcatele noastre; prin rănile Lui noi suntem tămăduiți. El a fost dus ca o oaie la măcelărie și ca un miel mut înaintea celor ce îl tund.

3. De aceea, se cuvine să aducem mulțumiri deosebite Domnului, pentru că ne-a făcut cunoscute lucrurile trecute, ne-a dat înțelepciune cu privire la cele care sunt aproape și nu ne-a lăsat fără o înțelegere a celor care privesc viitorul.

4. Căci Scriptura spune că nu pe nedrept se întinde lațul pentru păsări. Aceasta înseamnă că pe drept va pieri omul care, cunoscând cărarea neprihănirii, se închide pe el însuși pe calea întinericului.

5. Gândiți-vă și la aceasta, frații mei: dacă Domnul a suferit pentru sufletele noastre, deși

era Domnul întregii lumi, căruia Dumnezeu I-a spus la întemeierea lumii: „Să facem om după chipul și asemănarea noastră”, cum a putut El să sufere de mâna omului? Aflați voi!

6. Profeții au primit de la El harul și au profețit cu privire la El. Însă El, pentru a face moartea fără putere și ca să aducă la lumină învierea din morți, căci se cuvenea ca El să Se arate în trup,

7. a suferit aceasta, ca să dea părinților noștri promisiunea și, pregătind un nou popor pentru Sine, să poată arăta, pe când era pe pământ, că va învia pe morți și că El Însuși va executa sentința.

8. Mai departe, deși îi învățase pe israeliți și făcuse atât de multe semne și minuni în mijlocul lor, totuși ei nu L-au iubit.

9. Dar când El Și-a ales apostolii, care aveau să predice Evanghelia, aceștia nu erau oameni neprihăniți, pentru ca El să arate că venise să îi cheme la mântuire pe cei păcătoși, nu pe cei neprihăniți. Atunci a arătat El că era Fiul lui Dumnezeu.

10. Dar dacă nu ar fi venit în trup, cum ar fi putut oamenii să privească la El și să fie mântuiți, dacă ei nu pot privi la razele soarelui, care va pieri într-o zi și care este lucrarea mâinilor Lui?

11. Pentru acest motiv a venit în trup Fiul lui Dumnezeu, ca să ia și să sfârșească cu păcatele celor ce i-au prigonit până la moarte pe profeții Săi.

12. De aceea a suferit El chiar aceste lucruri. Dumnezeu spune că trupul Lui a fost lovit pentru ei. Când vor bate păstorul, oile turmei vor fi risipite.

13. Dar El Însuși a dorit să sufere astfel, pentru că era nevoie ca El să sufere pe cruce, întrucât El era ceea ce spunea profeția despre El: „Cruță-mi sufletul de sabie” și apoi „bateți cuie în trupul Meu, căci sinagoga celor răi s-a ridicat împotriva Mea”.

14. Iar El spune iarăși: „Iată, Mi-am dat spatele să fie biciuit și obrajii să fie loviți cu pumnul; Mi-am împietrit fața”.

CAPITOLUL VI

1. Deci, ce a spus El atunci când a poruncit? „Cine este cel care se ceartă cu Mine? Să stea împotriva Mea. Sau cine este cel care luptă cu Mine? Să se apropie de Fiul Domnului.”

2. Vai de voi, căci veți îmbătrâni ca o haină și vă vor mânca moliile. Iar profetul spune iarăși: „El a fost pus ca o piatră tare, să fie zdrobită; iată că voi pune la temelia Sionului o piatră prețioasă, aleasă, o piatră din unghi de mare preț”.

3. Și ce spune el apoi? „Și cel care crede în El va trăi veșnic.” Atunci, este nădejdea noastră într-o piatră? Ferească Domnul. Dar se spune astfel pentru că Domnul I-a întărit trupul, căci El spune: „El M-a făcut ca pe o piatră tare”.

4. Și iarăși: „Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului.” El spune din nou: „Aceasta este ziua cea mare și minunată pe care a făcut-o Domnul”.

5. Vă scriu mai simplu, ca să înțelegeți. Eu sunt the offscouring iubirii voastre.

6. Ce spune iarăși profetul? „Sinagoga celor răi s-a adunat împrejurul Meu; mă înconjoară cum înconjoară albinele un fagure de miere și trag la sorți pentru îmbrăcămintea Mea.”

7. De aceea, pentru că El avea să fie arătat și să sufere în trup, suferința Lui a fost arătată dinainte. Căci profetul îi spune lui Israel: „Vai de sufletul lor, căci s-au sfătuit între ei lucruri rele, zicând: „Să-L legăm pe cel neprihănit, căci este o piedică pentru noi”.

8. Și ce le spune celălalt profet, Moise? „Iată, așa vorbește Domnul Dumnezeu: Intrați în țara bună cu privire la care Domnul a jurat lui Avraam, Isaac și Iacov și moșteniți-o - un pământ unde curge lapte și miere.”

9. Ce spune cunoștința? Învățați. Ea spune: nădăjduiți în Isus, care are să vă fie arătat în trup. Căci omul este numai țărână care suferă; fiindcă din țărâna pământului a fost întocmit Adam.

10. Atunci, ce vrea să spună el când zice: „În țara bună unde curge lapte și miere?” Fraților, binecuvântat să fie Domnul, care v-a dat înțelepciune și cunoștință cu privire la lucrurile Lui ascunse. Căci profetul spune o pildă din partea Domnului. Cine va înțelege, afară de cel înțelept și priceput și care Îl iubește pe Domnul lui?

11. Așadar, după ce ne-a înnoit prin iertarea de păcate, El ne-a dat un caracter nou și vrea să avem suflete de copii, întrucât El ne-a făcut noi.

12. Căci, cu privire la noi, Scriptura arată că El spune Fiului: „Să facem om după chipul și asemănarea noastră; el să stăpânească peste fiarele pământului, peste păsările cerului și peste peștii mării”. Și, când a văzut cât de bine eram întocmiți, Domnul a spus: „Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți pământul”. Acestea sunt lucrurile pe care le-a spus Fiului.

13. Vă voi arăta din nou cum ne vorbește Domnul, căci El are un mod nou în aceste ultime zile. Domnul a spus: „Iată că cei din urmă vor fi cei dintâi. Căci de aceea a predicat profetul. Intrați în țara unde curge lapte și miere și stăpâniți-o”.

14. Iată că noi am fost modelați din nou, după cum spune El prin alt profet: „Iată, zice Domnul, din aceștia care fac parte dintre cei pe care îi văzuse mai dinainte Duhul Domnului, voi lua inimile de piatră și voi pune în ei inimi de carne”, căci El însuși avea să Se arate în carne și să locuiască printre noi.

15. Căci inima noastră este un templu sfânt pentru Domnul.

16. Căci Domnul spune din nou: „Cum Mă voi arăta înaintea Domnului, Dumnezeului Meu și voi fi glorificat?” El mai spune: „Îți voi mulțumi în adunare, în mijlocul fraților mei; Îți voi cânta în mijlocul adunării sfinților.” Noi suntem, deci, cei pe care i-a adus în

țara cea bună.

17. Atunci, ce înseamnă laptele și mierea? Este vorba de faptul că un copil trăiește mai întâi cu miere, apoi cu lapte. La fel și noi, fiind zoriți de credința în promisiunea Lui și de Cuvântul Lui, vom locui și vom stăpâni pământul.

18. Am spus mai înainte: „Să crească, să se înmulțească și să stăpânească peste pești”. Cine poate să stăpânească peste fiare, peste pești și peste păsările cerului? Căci trebuie să observăm că a stăpâni presupune autoritate, pentru ca omul să-și exercite domnia prin poruncile pe care le dă.

19. Prin urmare, dacă aceasta nu se întâmplă acum, El ne-a spus când va avea loc; atunci când noi vom fi făcuți desăvârșiți, ca să devenim moștenitorii legământului Domnului.

CAPITOLUL VII

1. Vedeți deci, preaiubiți copii, că Domnul nostru bun ne-a arătat toate lucrurile dinainte, ca să știm cui se cuvine să-I dăm laude, dându-I mulțumire pentru toate lucrurile.

2. Prin urmare, dacă Fiul lui Dumnezeu, fiind Domnul care va judeca viii și morții, a suferit, pentru ca loviturile Lui să ne dea nouă viața, să credem că Fiul lui Dumnezeu nu putea suferi decât din pricina noastră.

3. Dar, când a fost răstignit I s-a dat să bea oțet și fiere. Ce însemnau acestea pentru preoții de la templu? Porunca este scrisă astfel: „Oricine nu va posti în ziua de post, va muri de moartea pe care a poruncit-o Domnul. Întrucât El avea să ofere ca jertfă vasul în care se afla duhul Lui, pentru ca să fie împlinit modelul dat prin jertfirea lui Isaac pe altar.

4. Ce se spune în cartea profetului? „Să mănânce din țapul jertfit în ziua de post pentru păcatele tuturor. Să fiți cu toții prezenți la aceasta. Și numai preoții să mănânce din măruntaiele nespălate, cu oțet”.

5. Care era semnificația? „Pentru că Îmi veți da într-o zi să beau oțet cu fiere, când voi fi gata să-Mi dau trupul pentru noul Meu popor; mâncați-l voi singuri, în vreme ce poporul postește și se jelește în sac și cenușă.” A poruncit aceasta pentru a arăta că trebuia să sufere, fiind dat în mâinile lor.

6. Atunci, cum a dat porunca? Fiți atenți. „Luați doi țapi asemănători și fără cusur și aduceți-i ca dar. Preotul să ia unul din ei și să-l aducă drept dar de ardere de tot pentru păcat.”

7. Dar ce vor face cu celălalt? Celălalt, a spus El, să fie blestemat. Acum, să vedem cum este manifestat modelul lui Isus?

8. „Toți să scuipe pe el, să-l străpungă, să pună lână purpurie în jurul capului lui și să-l alunge în pustie.” Și după ce s-a făcut aceasta, cel care duce țapul în pustie ia lâna de pe capul țapului și o pune pe un tufiș, numit rachel, ale cărui mlădițe obișnuim noi să le

mâncăm atunci când le găsim pe câmp. De aceea fructele e acestui tufiș sunt dulci.

9. Prin urmare, ce înseamnă aceasta? Fiți cu băgare de seamă. Un țap este adus la altar, altul este blestemat, iar cel blestemat este încoronat, căci în ziua aceea îl vor vedea pe cel îmbrăcat într-o mantie purpurie și vor spune: „Nu este acesta cel pe care odată nu l-am băgat în seamă, care a fost răstignit, scuipat și străpuns?” Într-adevăr, acesta este cel care a spus atunci că este Fiul lui Dumnezeu.

10. În ce fel semăna unul cu celălalt? În această privință, țapii erau asemenea Lui: erau fără cusur și identici; de aceea, când L-au văzut venind, au fost uimiți de asemănarea lui cu țapul. Așadar, iată modelul lui Isus, care avea să sufere.

11. Și ce înseamnă lâna pusă între coarnele lui? Este modelul lui Isus, care a fost pus în biserică. Căci cel care dorește să ia lâna purpurie trebuie să sufere multe lucruri, căci ghimpele este groaznic și, după necaz, va intra în stăpânirea lui. Așa a spus El: „Cei care doresc să Mă vadă și să pună mâna pe împărăția Mea, trebuie să Mă primească prin necazuri și suferințe”.

CAPITOLUL VIII

1. Și ce model credeți că reprezenta porunca dată lui Israel - ca oamenii care păcătuiseră să aducă un vițel, care după ce era înjunghiat, era ars, iar copiii luau cenușa, o aruncau în vase și puneau în jurul unui băț lâna purpurie și isop? Iată din nou modelul crucii și al lânii purpurii; astfel copiii stropeau oamenii unul câte unul, ca să fie curățiți de păcatele lor.

2. Iată deci în ce fel vă vorbește El vouă cu simplitate. Vițelul Îl reprezintă pe Isus; oamenii păcătoși, care îl aduc în dar sunt oamenii care L-au dus să fie înjunghiat. Dar acum, în fața noastră nu mai stau oameni și slava nu mai aparține păcătoșilor.

3. Copiii ca stropeau cu sânge sunt cei care ne-au adus vestea bună a iertării de păcate și a purificării inimii, căroră El le-a dat autoritatea Evangheliei, ca ei să o predice, fiind doisprezece la număr, ca o mărturie pentru semințiile lui Israel, care erau doisprezece.

4. Și, atunci, de ce erau copiii aceia trei la număr? Ca o mărturie pentru Avraam, Isaac și Iacov, care sunt mari înaintea lui Dumnezeu.

5. Și ce semnifică lâna de pe băț? Faptul că împărăția lui Isus este pe cruce și că, cei care vor nădăjdi în El, vor trăi veșnic.

6. Și de ce apar și lâna și isopul deopotrivă? Pentru că zilele când vom fi salvați în împărăția Lui vor fi rele și ticăloase, iar cel al cărui trup este îndurerat este vindecă prin purificarea isopului.

7. Și lucrurile care s-au petrecut din această pricină ne sunt arătate nouă, dar sunt necunoscute lor, pentru că ei nu au ascultat glasul Domnului.

CAPITOLUL IX

1. Cu privire la urechile noastre, El spune din nou despre felul în care ne-a circumcis inima. Prin profetul, Domnul spune: „M-au ascultat cu auzul urechilor lor”; și iarăși zice: „Cei ce sunt departe vor auzi cu urechile lor; ei vor ști ce am făcut Eu; tăiați-vă împrejur inima”, zice Domnul.

2. Din nou, El spune: „Ascultă, o, Israel, căci așa vorbește Domnul Dumnezeu tău”; și Duhul Domnului a profetizat iarăși: „Cine este cel care vrea să trăiască veșnic? Să asculte glasul Fiului Meu”.

3. El spune iarăși: „Ascultă, o, cerule și ia aminte, o, pământ, căci Domnul a spus aceste lucruri ca mărturie. Ascultați glasul Domnului, voi, conducători ai popoarelor”. Din nou, El spune: „Ascultați voi, copii, la glasul celui ce strigă în pustie”.

4. Căci pentru aceasta v-a tăiat El împrejur auzul, ca atunci când auzim cuvântul Lui, să credem; căci s-a terminat cu tăierea împrejur în care și-au pus ei încrederea. El a spus că circumcizie nu este cea făcută în carne; dar ei au încălcat porunca Lui, căci au fost amăgiți de un înger rău.

5. El le spune: „Domnul Dumnezeul vostru vă zice - aici găsesc o poruncă nouă - nu semănați între spini, ci tăiați-vă împrejur în Domnul”. Și ce spune El? „Tăiați împrejur împietrirea inimii voastre și nu vă înțepeniți grumazul. Iată, zice Domnul, toți păgânii sunt necircumciși în prepuțul lor, dar acest popor este necircumcis în inima lui”.

6. Dar El vă spune: „Într-adevăr, oamenii erau circumciși ca pecete pentru ei”; dar la fel fac și sirienii și arabii și toți preoții idolilor. Sunt și ei parte a legământului? Căci și egiptenii practică circumcizia cu toții.

7. Prin urmare voi, copii ai iubirii, învățați cu privire la aceste lucruri că Avraam, primul care a aplicat circumcizia, s-a tăiat împrejur privind înainte, prin duhul, spre Isus, după ce primise doctrinele celor trei litere.

8. Căci El spune: „Și Avraam a tăiat împrejur din casa lui optsprezece și încă trei sute de oameni”. Ce se poate cunoaște prin aceasta? Observați că sunt menționați mai întâi cei optsprezece și apoi, după o pauză, ceilalți trei sute. În cei optsprezece, IH, Îl avem pe Isus; iată pentru ce acea cruce a literei T avea să aducă harul răscumpărător, sunt menționați și cei trei sute. Deci, el Îl arată pe Isus în cele două litere, IH, și crucea în litera T.

9. Cel ce a pus în noi darul întipărit al învățaturii Sale, cunoaște aceasta. Nimeni nu a primit de la mine o relatare mai adevărată decât aceasta, dar știu că voi sunteți vrednici de ea.

CAPITOLUL X

1. Dar, prin ceea ce spunea Moise: „Să nu mâncați porc, nici vultur, nici șoim, nici cioară, nici vreun pește care nu are solzi”, el avea în gând aceste trei doctrine.

2. Căci, la sfârșit, le-a spus în Deuteronom: „Voi rându-i în fața acestui popor poruncile Mele”. Deci, porunca lui Dumnezeu nu este ca ei să nu mănânce, ci Moise vorbea în sens spiritual.

3. El vorbea despre porc, cu următorul înțeles: „Să nu stați cu oameni, vroia el să spună, care sunt asemenea porcilor, căci, atunci când devin destrăbălați, Îl uită pe Dumnezeul lor, dar atunci când sunt în nevoie, se gândesc la Domnul; atunci când mănâncă, porcul nu își cunoaște stăpânul, dar guiță când îi este foame, iar când primește mâncare, face din nou liniște.”

4. „Să nu mâncați nici vultur, șoim, uliu sau cioară.” Vrea să spună să nu vă alipiți și să nu fiți ca oamenii de acest fel, care nu știu cum să-și asigure prin muncă și sudoare cele necesare lor, ci - în nedreptatea lor - pun mâna pe bunurile altora și, ca și cum ar umbla nevinovați, se uită și observă pe cine să prade, din cauza pizmei lor. Ei fac la fel ca aceste păsări, care nu își asigură hrana prin trudă, ci stau trândave, căutând cum să mănânce trupul altora, nimicind prin răutatea lor.

5 „Să nu mâncați, spune el, mreană, polypus sau sepie.” Aici el vrea să spună să nu vă alipiți sau să nu deveniți ca acest fel de oameni, care nu sunt deloc evlavioși și care au fost deja condamnați la moarte, după cum acești pești blestemați înoată în adâncuri, fără să plutească, la fel ca alții, ci locuiesc în mîlul din adâncul mării.

6 Altfel, spune el, „Să nu mâncați iepure”, adică să nu vă dedați la pofte împotriva firii;

7 „nici să nu mâncați hienă”, adică să nu comiteți adulter,

8 „nici să nu mâncați nevăstuică”, adică să nu săvârșiți cu gura voastră lucruri necurate în ce privește mâncarea.

9 Așadar, Moise a spus aceste trei doctrine prin Duhul. Dar ei, potrivit poftelor firii lor, le-au primit ca referindu-se la mâncare.

10 Și David a primit cunoștința cu privire la aceleași trei doctrine și spune în mod asemănător: „Binecuvântat este omul care nu merge la sfatul celor răi - așa cum merg peștii în întuneric, în adâncimile mării, care nu se oprește pe calea celor păcătoși - așa cum păcătuiesc, asemeni unui porc, cei care pretind că se tem de Domnul, și care nu se așază pe scaunul celor care nimicesc pe alții”, precum stau păsările gata de pradă. În sfârșit, aveți și o poruncă referitoare la mâncare;

11 dar Moise a spus: „Mâncați tot ce are copita despicață și rumegă”. Ce a vrut să spună cu aceasta? Cel ce ia mâncarea îl cunoaște pe cel care îl hrănește și, încrezându-se în el, pare să se bucure. Deci el are dreptate cu privire la această poruncă. Ce înseamnă aceasta? Aproiați-vă de cei care se tem de Domnul, care umblă în legea Lui, căci L-au primit în inima lor. Stați lângă cei care vorbesc despre poruncile Domnului și le cercetează, lângă cei care știu că practicarea lor este o faptă a bucuriei și care meditează la cuvântul Domnului. Ce înseamnă cele cu copita despicață? Faptul că, cel neprihănit umblă în această viață așteptând-o pe cea sfântă. Iată cât de bine a făcut Moise legile

acestea;

12 dar cum era cu putință pentru ei să observe și să înțeleagă aceste lucruri? Dar noi, care am înțeles bine poruncile, le rostim așa cum a dorit Domnul. Din această pricină El ne-a circumcis urechile și inimile, ca să înțelegem aceste lucruri.

CAPITOLUL XI

1. Să ne întrebăm, deci, dacă Domnul a vrut să ne arate dinainte lucrurile privitoare la apă și la cruce. În ce privește apa, este scris - referitor la Israel - că ei nu vor primi botezul care aduce iertarea de păcate, ci vor constitui unul pentru ei înșiși.

2. Prin urmare, profetul spune astfel: „Fiți uimite, o, ceruri iar pământul să se teamă de aceasta; căci poporul acesta a săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, fântâna vieții, și și-au săpat puțuri crăpate.

3. Este muntele Meu sfânt, Sionul, o stâncă pustie? Veți fi ca puii unei păsări, care au zburat când cuibul a fost îndepărtat”.

4. Iar profetul spune iarăși: „Voi merge înaintea ta și voi netezi munții. Voi sparge ușile de bronz și voi frânge barele de fier; îți voi da comorile ascunse și nevăzute din întuneric, ca ei să știe că Eu sunt Domnul Dumnezeu”, iar El va locui în peștera înaltă a stâncii celei puternice.

5. ce spune El despre Fiul? Apa Lui este credincioasă. Îl veți vedea pe rege în gloria Lui și veți trăi în frică de Domnul.

6. În altul dintre profeți, El spune din nou: „Cel ce face astfel de lucruri va fi ca un pom care crește lângă un izvor de apă, își dă rodul la vremea lui și frunzele lui nu se vestejesc; tot ceea ce face va prospera.

7. Nu tot așa este cu cei răi; ei sunt ca praful pe care îl spulberă vântul pe suprafața pământului; de aceea, cei răi nu pot ține capul sus în ziua judecării, nici păcătoșii în adunarea celor neprihăniți: căci Domnul cunoaște calea celor neprihăniți, dar calea celor răi duce la pieire”.

8. Băgați de seamă cum a pus El împreună apa și crucea. Căci El vrea să spună: „Binecuvântați sunt cei care, nădăjduind în cruce, au coborât în apă”. Căci El vorbește despre o răsplată care va fi dată la vremea potrivită. El spune apoi: „Vă voi da ceea ce vi se cuvine”. Dar atunci când zice că frunzele lor nu vor cădea, vrea să spună: „Orice cuvânt care va ieși din gura ta cu credință și dragoste, va fi pentru mulți un refugiu și o nădejde”.

9. Și un alt profet spune: „Și pământul lui Iacov a fost lăudat dincolo de hotarele pământului”. Spunând aceasta, se referă la faptul că El va glorifica vasul care are Duhul Lui.

10. Și ce spune mai departe? Un râu curgea în dreapta, pe malurile lui creșteau pomi

frumoși și oricine mănâncă din ei va trăi în veac.

11. Prin aceasta, El vrea să spună că intrăm în apă plini de păcat și de necurăție și ieșim purtând roade în inimă, având în duhul nostru teamă și nădejde în Isus. Și oricine va mânca din pomi va trăi veșnic. Adică „Oricine, spune El, va auzi aceste cuvinte și va crede, va trăi în veci”.

CAPITOLUL XII

1. În același fel se referă la cruce în alt profet, care spune: „Când se vor împlini aceste lucruri? Domnul spune: Când pomul se va pleca și se va ridica din nou și când va curge sânge din el”. Avem iarăși o profeție privitoare la cruce și la Cel ce va fi răstignit.

2. Prin Moise, El spune din nou - când Israelul era atacat de dușmani, pentru ca să le amintească atunci când luptau cu vrăjmașii, că au fost eliberați din moartea pentru păcatele lor, Duhul a spus inimii lui Moise să facă forma unei cruci și a celui ce avea să sufere, pentru că, spune El, dacă ei nu vor nădăjdui în El, vor fi veșnic atacați. Prin urmare, Moise a așezat armă lângă armă pe câmpul de luptă și, stând mai sus decât toți, și-a ridicat mâinile, și astfel a învins Israel; apoi, când le-a lăsat jos, israeliții au fost din nou măcelăriți.

3. Din ce cauză? Pentru ca ei să știe că nu vor fi mântuiți decât prin nădejdea în El.

4. În alt profet, El spune din nou: „Toată ziua Mi-am întins mâinile spre un popor neascultător, care vorbește împotriva căii Mele drepte”.

5. Moise face iarăși un alt model al lui Isus, care se cuvenea să sufere pentru ca alții să trăiască, model pe care au crezut că l-au distrus când Israelul a căzut. Căci Domnul a făcut ca toți șerpii să-i muște și au murit, din moment ce Eva a încălcat porunca din cauza șarpelui, pentru ca El să îi convingă de faptul că, pentru nelegiuirile lor, ar trebui să fie dați chinurilor morții.

6. În cele din urmă, însuși Moise, după ce a dat poruncă să nu fie printre ei chipul cioplit sau turnat al unui zeu, a făcut el unul, ca să arate modelul lui Isus. Așadar, Moise face un șarpe de aramă, îl pune sus și cheamă poporul.

7. Când s-au adunat laolaltă, l-au rugat fierbinte pe Moise să se roage pentru vindecarea lor. Atunci Moise le-a spus: „Oricare din voi, când este mușcat, să vină la șarpele mort, pus pe lemn, să creadă și să spere că, deși este mort, poate să-i dea viața și, de îndată, va fi salvat; și ei au făcut astfel. În aceste lucruri vi se arată din nou gloria lui Isus, căci în El și pentru El sunt toate lucrurile.

8. Ce spune Moise lui Iosua, fiul lui Nun, după ce îi dăduse acest nume (căci el era profet), numai cu acest scop, pentru ca toți oamenii să audă că Tatăl a revelat toate lucrurile cu privire la Fiul, Isus?

9. Deci, Moise îi spune lui Iosua, fiul lui Nun, căruia el îi dăduse acest nume, când l-a trimis să iscodească țara: „Ia cartea în mâinile tale și scrie ce spune Domnul, că Fiul lui

Dumnezeu, în zilele din urmă, va tăia din rădăcină întreaga casă a lui Amalec”.

10. Iată-L din nou pe Isus, nu fiul omului, ci Fiul lui Dumnezeu și arătat în trup. Întrucât Îl vor numi într-o zi pe Cristos fiul lui David, David însuși profetește, temându-se și înțelegând înșelăciunea păcătoșilor: „Domnul a spus Domnului meu: Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale”.

11. Și Isaia spune în acest fel: „Domnul I-a zis lui Cristos : Domnul meu, a cărui dreaptă am ținut-o, ca neamurile să-L asculte, voi frânge tăria împăraților”. Iată că David Îl numește Domn, nu fiu.

CAPITOLUL XIII

1. Să ne întrebăm, deci, dacă acest popor sau cel dintâi este moștenitorul și dacă legământul este pentru noi sau pentru ei.

2. Auziți acum ce spune Scriptura cu privire la popoare. „Dar Isaac s-a rugat pentru Rebeca, soția lui, căci era stearpă și ea a rămas însărcinată. Apoi, Rebeca s-a dus să Îl întrebe pe Domnul și Domnul i-a răspuns: Două neamuri sunt în pântecele tău și două popoare înăuntrul tău; iar unul dintre neamurile acestea va fi mai tare decât celălalt și cel mai mare va sluji celui mai mic”.

3. Trebuie să înțelegem cine erau Isaac și Rebeca și cu privire la cine a declarat El că un neam va fi mai mare decât altul.

4. În altă profetie, Iacov vorbește mai clar lui Iosif, fiul său, spunând: „Iată că Domnul nu m-a lipsit de fața ta. Adu la mine pe fiii tăi, ca să-i binecuvânteze”.

5. Și el i-a adus pe Efraim și pe Manase, dorind ca Iacov să-l binecuvânteze pe Manase, care era mai mare. De aceea, Iosif l-a adus pe el lângă mâna dreaptă a tatălui său, Iacov. Dar, în Duhul, Iacov a văzut imaginea poporului care va fi în viitor. Și ce spune Scriptura? „Și Iacov și-a încrucișat mâinile și și-a pus mâna dreaptă pe capul lui Efraim, al doilea și cel mai tânăr, și l-a binecuvântat”. Iosif i-a spus lui Iacov: „Pune-ți mâna dreaptă pe capul lui Manase, căci el este fiul meu cel întâi născut”. Și Iacov i-a spus lui Iosif: „Știu, fiul meu, știu; dar cel mai mare va sluji celui mai mic, dar și acesta va fi binecuvântat”.

6. Iată în ce fel a arătat că acest popor va fi primul și moștenitorul legământului.

7. De aceea, dacă a fost amintit și prin Avraam, cunoștința noastră se desăvârșește. Căci ce spune El lui Avraam, când acesta a crezut și credința i-a fost socotită neprihănire? „Iată că te-am făcut pe tine, Avraame, tatăl unor neamuri care cred în Domnul fără a fi tăiate împrejur”.

CAPITOLUL XIV

1. Da, dar să ne întrebăm dacă El a dat legământul pe care jurase părinților că îl va da poporului. Fără îndoială că l-a dat; însă nu au fost vrednici să îl primească, din pricina

păcatelor lor.

2. Căci profetul spune: „Iar Moise postea pe Muntele Sinai de patruzeci de zile și patruzeci de nopți, ca să primească legământul pe care Domnul îl făcuse cu poporul Lui. Și a primit de la Domnul cele două table care au fost scrise, prin Duhul, cu degetul mâinii Domnului. Când le-a primit, Moise a coborât să le dea poporului.

3. Și Domnul i-a spus lui Moise: „Moise, Moise, Moise, coboară repede, căci poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului, a săvârșit nelegiuirea”. Moise a înțeles că ei făcuseră din nou chipuri turnate și a spart tablele din mâinile lui și tablele legământului Domnului s-au spart.

4. Într-adevăr, Moise le-a primit, dar poporul nu a fost vrednic. Ascultați voi cum le-am primit noi. Moise le-a primit fiind un slujitor, dar Domnul Însuși ne-a făcut pe noi să fim poporul moștenirii, suferind de dragul nostru.

5. Și El S-a arătat pentru ca ei să fie făcuți desăvârșiți în păcatele lor și noi, care moștenim prin El, să primim legământul Domnului Isus, care a fost pus deoparte pentru acest scop. De aceea a venit El Însuși și ne-a răscumpărat din întuneric inimile, care erau deja irosite în moarte și date nedreptății înșelăciunii, ca să ne așeze în legământul poporului Lui.

6. Căci este scris că Tatăl i-a poruncit ca, răscumpărându-ne din întuneric, să pregătească pentru Sine un popor sfânt.

7. De aceea, profetul spune: „Eu, Domnul Dumnezeuul tău Te-am chemat în neprihănire, Eu Te voi ține de mână și Te voi întări; Te-am dat ca un legământ acestei națiuni, ca o lumină pentru neamuri, să deschizi ochii orbilor, să scoți pe cei legați din lanțuri și din închisoare pe cei ce stau în întuneric”. Noi știm de unde am fost răscumpărați.

8. Profetul spune din nou: „Iată, Eu Te-am pus ca lumină a neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului”. Astfel spune Domnul care v-a răscumpărat.

9. Iarăși, profetul spune: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc prinșilor de război eliberarea și orbilor căpătarea vederii, să vestesc anul de îndurare al Domnului și ziua răsplătirii, să mângâi pe toți cei ce jelesc”.

CAPITOLUL XV

1. Mai mult, cu privire la sabbat, este scris în cele zece porunci, prin care Domnul a vorbit cu Moise față în față, pe Muntele Sinai: „Sfințiți sabbatul Domnului cu mâini și inimi curate”.

2. Și în alt loc spune: „Dacă fiii Mei vor păstra sabbatul Meu, mila Mea va fi asupra lor”.

3. El vorbește, de asemenea, despre sabbatul de la începutul creației: „Și Domnul a făcut

lucrarea mâinilor Lui în șase zile, a terminat în a șaptea zi și S-a odihnit în ea și a sfințit-o”.

4. Gândiți-vă, copiii mei, ce semnifică aceste cuvinte: „A terminat-o în șase zile”. Ele înseamnă că, în șase mii de ani, Domnul va pune capăt tuturor lucrurilor, căci, la El, o zi este ca o mie de ani. Și El Însuși mărturisește astfel, spunând: „Iată, astăzi o zi va fi ca o mie de ani”. De aceea, copiii mei, în șase zile, adică în șase mii de ani, toate lucrurile se vor sfârși.

5. Iar cuvintele: „S-a odihnit în a șaptea zi” înseamnă că, după venirea Fiului Său, care va pune capăt vremii celui rău, îi va judeca pe cei răi și va schimba soarele, luna și stelele, Se va odihni apoi în a șaptea zi.

6. Și El spune mai departe: „Să o sfințești cu mâinile și cu inima curată”. Cine, deci, poate sfinți ziua pe care Domnul a sfințit-o, dacă nu are inima pură? Noi am fost amăgiți cu privire la toate lucrurile.

7. Iată că atunci vom putea într-adevăr să ne odihnim și să o sfințim; atunci când chiar noi înșine, fiind îndreptățiți și după ce vom fi primit promisiunea, când nedreptatea nu va mai exista, ci toate lucrurile au fost făcute noi de către Domnul, atunci noi vom putea să o sfințim, după ce noi înșine am fost sfințiți mai întâi.

8. Și, mai departe, El le spune: „Nu pot suferi lunile voastre noi și sabbatele voastre”. Să vedem acum ce vrea să spună. Sabbatele de acum nu-Mi sunt plăcute, dar cel pe care l-am făcut Eu este și cel în care, după ce voi duce la bun sfârșit toate lucrurile, voi începe a opta zi, care este începutul altei lumi.

9. De aceea ținem ziua a opta ca pe o zi a bucuriei, în care Isus a înviat din morți și, după ce S-a arătat, S-a înălțat la cer.

CAPITOLUL XVI

1. Mai mult, vă voi spune în legătură cu templul, cum acești oameni nefericiți au fost amăgiți să-și pună speranțele în clădiri, ca și cum ar fi fost locuința lui Dumnezeu, și nu în Dumnezeu care i-a făcut.

2. Căci ei L-au consacrat în templu aproape după același model ca și neamurile. Dar ce spune Domnul, lipsind fapta lor de valoare? Ascultați: „Cine a măsurat cerul cu palma sau pământul cu cotul lui, nu Eu?” spune Domnul. „Cerul este tronul Meu, iar pământul așternutul picioarelor Mele. Ce casă veți construi pentru Mine și care va fi locul Meu de odihnă?” Ați văzut că speranța lor era zadarnică.

3. El spune mai departe: „Iată că cei care au dărmănat templul acesta îl vor zidi din nou”.

4. Și așa s-a întâmplat, căci templul a fost distrus în război de dușmanii lor, dar acum ei înșiși și slujitorii dușmanilor lor îl vor reconstrui.

5. Și a fost din nou arătat felul în care templul și poporul lui Israel va fi dat în mâinile

vrăjmașilor lor. Căci Scriptura spune: „Și în zilele din urmă Domnul va izbăvi oile pășunii Lui, iar staulul și turnul lor va fi dat spre nimicire”; și s-a întâmplat așa cum spusese Domnul.

6. De aceea, să ne întrebăm dacă va fi vreun templu al lui Dumnezeu. Este, acolo unde El Însuși declară că îl va face și îl va desăvârși. Căci este scris: „Și atunci când săptămâna se va încheia, templul lui Dumnezeu va fi construit glorios în numele Domnului”.

7. Așadar, găsim că există un templu. Cum va fi el construit atunci în numele Domnului? Învățați. Înainte să credem în Dumnezeu, locuința inimii noastre era depravată și slabă, fiind în adevăr un templu zidit de mâini omenești. Căci era plin de idolatrie și o locuință a demonilor, pentru că făceam lucruri împotriva lui Dumnezeu;

8. dar va fi zidit în numele Domnului. Fiți atenți: „pentru ca templul lui Dumnezeu să fie zidit în mod glorios”. Dar în ce fel? Învățați: pentru că am primit iertarea de păcate și am nădăjduit în numele Domnului, am fost înnoiți, fiind creați din nou pe de-a-ntregul. De aceea, Dumnezeu locuiește cu adevărat în noi, ca într-o locuință.

9. Cum? Cuvântul credinței Lui, chemarea promisiunii Lui, înțelepciunea orânduirilor Sale, poruncile doctrinei Lui, El Însuși profetind în noi și locuind în noi. Nouă, celor roșiți de moarte, El ne deschide poarta templului, care este gura Lui, și, dându-ne pocăința, ne conduce în templul cel nesupus putrezirii.

10. Căci cel care dorește să fie mântuit nu privește la om, ci la Cel care locuiește și vorbește în el, minunându-se că nu a mai auzit niciodată asemenea cuvinte din gura lui sau nici măcar nu a dorit să-l audă vorbind. Acesta este templul spiritual, clădit de Domnul.

CAPITOLUL XVII

1. Cât este cu putință să vă arăt aceste lucruri cu simplitate, în mintea și sufletul meu nădăjduiesc să nu fi omis nici unul din lucrurile care țin de mântuire;

2. căci dacă vă scriu cu privire la lucrurile care sunt aproape sau cele care vor fi în viitor, nu le-ați putea înțelege, căci sunt ascunse în pilde. De aceea aceste lucruri sunt astfel.

CAPITOLUL XVIII

1. Să trecem acum la un alt fel de cunoștință și de instruire. Există două căi de instruire și autoritate - una este cea a luminii, cealaltă, cea a întunericului. Dar este o mare diferență între cele două. Asupra uneia din ele sunt desemnați ca luminători îngerii lui Dumnezeu, peste cealaltă - îngerii lui Satan;

2. de o parte este Cel care este Domn din veșnicie în veșnicie, de cealaltă este stăpânitorul lumii, care zace acum în răutate.

CAPITOLUL XIX

1. Acum, calea vieții este aceasta: dacă dorește cineva să ajungă la locul desemnat, să se grăbească prin faptele lui. Cunoștința de a umbla în calea aceasta, care ne este dată nouă, este astfel:
2. „Să-L iubești pe Cel ce te-a creat, să te temi de Cel ce te-a plămădit, să-L glorifici pe Cel care te-a răscumpărat din moarte. Să ai o inimă modestă și un duh bogat; să nu te apropii de cei care merg pe calea morții. Să urăști tot ce nu este plăcut lui Dumnezeu; să urăști fățarnicia; să ne părăsești poruncile Domnului;
3. să nu te înalți pe tine însuți; să fii smerit în toate lucrurile; să nu ascuți sfatul cel rău împotriva aproapelui tău; să nu lași mândria să intre în sufletul tău.
4. Să nu curvești, să nu preacurvești. Să nu te pângărești cu omenirea: să nu lași Cuvântul lui Dumnezeu să fie denaturat. Nu permite nimănui să judece păcatele altuia. Fii blând, liniștit; să tremuri la cuvintele pe care le-ai auzit; să nu porți în tine răutate împotriva fratelui tău;
5. să nu te îndoiești cu privire la nici un lucru; să nu iei în deșert numele Domnului. Să-ți iubești aproapele mai presus de tine însuți; să nu ucizi un copil prin avort sau după ce s-a născut. Să nu-ți îndepărtezi mâna de fiul sau de fiica ta, ci învață-i din tinerețe teama de Domnul.
6. Să nu poftești bunurile aproapelui tău; să nu fii cămătar; să nu-ți lipești sufletul de cel mândru, ci de cel umil și drept. Primește necazurile care vin ca pe niște binecuvântări, știind că nimic nu se întâmplă fără Domnul.
7. Să nu ai două fețe sau o vorbire cu două înțelesuri, căci vorbirea aceasta este cursa morții. Să te supui stăpânilor tăi ca imaginii Domnului, cu rușine și teamă. Să nu poruncești cu amărăciune slujitorului tău și slujnicei tale, care nădăjduiesc în același Dumnezeu ca și tine, ca nu cumva să se întâmple să încetezi să te mai temi de Domnul, care este deasupra voastră, a amândurora. Căci El nu a venit să-i cheme pe oameni, uitându-Se la fața lor, ci i-a chemat pe cei pe care îi pregătise Duhul.
8. Să comunici cu vecinul tău în toate lucrurile și să nu spui că acestea îți aparțin. Căci, dacă veți fi tovarăși cu privire la lucrurile nepieritoare, cu cât mai mult ar trebui să fiți în cele pieritoare? Nu fi grabnic la vorbire, căci gura este o cursă a morții. Atât cât poți, să fii curat la suflet.
9. Să nu-ți întinzi mâna pentru a primi și să nu o tragi înapoi când este vorba să dai. Să iubești, ca pe lumina ochilor, pe cel care îți vorbește Cuvântului Domnului.
10. Să-ți amintești zi și noapte de ziua judecății; să-i cauți în fiecare zi pe sfinți.
11. Să nu ai îndoieli când dăruiești și să nu cârtești atunci când dai. Dă tuturor celor ce îți cer și vei ști cine este cel care răsplătește. Să ai grijă de ceea ce ai primit, fără să adaugi și fără să iei din aceste lucruri. Să urăști până la capăt pe omul rău și să judeci cu dreptate.

12. Să nu faci dezbinări, ci să faci pace, aducându-i împreună pe cei ce sunt potrivnici. Să-ți mărturisești păcatele. Să nu mergi să te rogi având conștiința încărcată. Acesta este felul de viață pe care trebuie să îl aveți - fie lucrând prin vorbele voastre, sfătuind, punând în practică salvarea sufletelor prin Cuvânt, fie lucrând cu mâinile voastre pentru răscumpărarea păcatelor voastre.

CAPITOLUL XX

1 Dar calea întinericului este necinstită și plină de blesteme, căci este calea morții veșnice și a pedepsei și pe ea se află lucrurile care nimicesc sufletul: idolatria, obrăznicia, puterea mândriei, fățarnicia, inima împărțită, adulterul, uciderea, violul, trufia, încălcarea poruncilor, înșelăciunea, răutatea, impunerea propriei voințe, vrăjitoria, magia, invidia, lipsa fricii de Dumnezeu.

2 Aici se află prigonitorii binelui, cei ce urăsc adevărul și iubesc minciuna, cei ce nu cunosc răsplata neprihănirii, care nu se alipesc de ceea ce este bine sau de judecata dreaptă, care nu îngrijesc de văduvă și de orfan, care nu se trezesc pentru frica de Domnul, ci pentru rău, cei de care blândețea și răbdarea sunt îndepărtate, care iubesc lucrurile deșarte, care umblă după răsplată, care nu arată milă celui sărac, care nu îl sprijină pe cel care este în necaz, care se grăbesc să vorbească răul, care nu Îl cunosc pe Cel ce i-a făcut, ucigași de copii, care strâmbă imaginea lui Dumnezeu, care întorc spatele săracului și îl apasă pe cel năpăstuit, susținători ai celor bogați, judecători nedrepti ai celor săraci, păcătoși în toate lucrurile.

CAPITOLUL XXI

1. De aceea, este drept ca cel ce a învățat poruncile Domnului, toate cele care au fost scrise mai dinainte, să umble în ele. Căci cel care face aceste lucruri va fi glorificat în împărăția lui Dumnezeu, dar cel care alege lucrurile contrare va pieri împreună cu faptele lui. Pe baza acestor lucruri va avea loc învierea; la fel și răsplata.

2. Le cer acelor care sunt cu vază între voi, dacă vreți să primiți un sfat prietenesc din partea mea, păstrați-i lângă voi pe cei față de care puteți face ce este cinstit. Nu pregețați să faceți astfel.

3. Ziua când totul va pieri, împreună cu cel rău, este aproape; Domnul este aproape și răsplata Lui, de asemenea.

4. Vă cer din nou și din nou: fiți buni legiuitori pentru voi înșivă și buni sfetnici. Fiți buni sfătuitori unii altora; scoateți din mijlocul vostru toată fățarnicia

5. și fie ca Dumnezeu, care conduce întreaga lume, să vă dea înțelepciune, știință, cunoașterea poruncilor Lui și răbdare.

6. Dumnezeu să vă învețe cu privire la ceea ce Domnul cere de la voi și lucrați astfel încât să fiți găsiți mântuiți în ziua judecății.

7. Dar dacă este vreo aducere aminte de ceea ce este bun, amintiți-vă de mine când faceți aceste lucruri, pentru ca atât dorința, cât și vegherea voastră să se întoarcă spre bine.

8. Vă rog fierbinte aceste lucruri și le cer ca un hatâr. Atâta vreme cât în voi este un vas bun, nu dați greș în aceste lucruri, ci căutați-le fără încetare și împliniți toate poruncile, căci aceste lucruri sunt vrednice.

9. De aceea am fost și mai nerăbdător să vă scriu, atât cât am putut, ca să va fac bucuroși. Rămâneți cu bine, copii ai iubirii și păcii; Dumnezeuul gloriei și al harului să fie cu duhul vostru. Amin.

19. EPISTOLA CATRE DIOGNET

INTRODUCERE

Epistola catre Diognet, aceasta perla a literaturii crestine din primele trei secole crestine, cum a fost numita, este necunoscuta atat de scriitorii crestini din epoca patristica cat si celor din epoca medievala. A fost editata pentru prima data la Paris in 1952 de Henri Estienne, dupa singurul si unicul manuscris care a transmis textul, codicele Argenteratensis 9, din secolul XIII-XIV, care reproducea un text probabil di secolul VII.

Manuscrisul, intrat intre 1793 si 1795 in Biblioteca municipala din Strasbourg, a fost distrus la 24 august 1870 in incendiul provocat de bombardamentul artileriei prusase. In acest manuscris Epistola catre Diognet se gasea asezata indata dupa scrierile Sfantului Iustin Martirul si era introdusa cu cuvintele <<a aceluiași>>, adica a Sfantului Iustin. Astfel a fost editata ca opera a Sfantului Iustin. Vreme de un secol nimeni nu a pus la indoiala acesta atribuire. In 1649, Tillemont demonstreaza ca sfantul Iustin nu poate fi autorul ei, pentru urmatoarele motive: a) este mare deosebire de stil intre stilul epistolei si stilul scrierilor autentice ale lui Iustin; b) Iustin isi intemeiaza ideile sale cu texte din scriptura, citate textual, pe cand in aceasta epistola textele scripturistice sunt citate liber; c) nici un scriitor vechi bisericesc nu da marturie ca epistola este a sfantului Iustin Martirul. Ramanand fara autor, au fost propusi altii. Henri Irenee Marou da lista lor: Apolos, Clement al Romei, Quadratus, Marcion, Aristide, Apelles marcionitul, Ambrozie apologetul, Teofil al Antiohiei, Ipolit al Romei, un ucenic al lui Clement, Clement Alexandrinul (propus de Marrou), Lucian al Antiohiei, Ierotei, ucenic al apostolilor si episcop al Atenei, un teolog bizantin Nichifor Calist; iar un cercetator englez, Donaldson, a propus pe un emigrant grec din secolul XV sau chiar pe primul editor, Henri Estienne. Toate aceste ipoteze, oricat de ingenioase ar fi si oricat de multa eruditie ar vadi, raman simple ipoteze, care nu vor gasi niciodata consimtamantul unanim al criticilor.

Autorul epistolei va ramane mai departe un necunoscut, ca si Diognet, cel carei-a necunoscutul autor ii adreseaza epistola, desi a fost identificat cu filosoful stoic Diognet, unul din preceptorii imparatului Marc Aurelius, cu imparatul Adrian sau procuratorul din Alexandria Claudios Diognetos, identificarea cea mai aproape de adevar, poate, facuta de ultimul editor al epistolei, H.I. Marrou, ipoteza care pare a fi confirmata si de locul si de data epistolei : Alexandria, in jurul anului 200.

Textul editat de Henri Estienne, ca si cele 65 de editii aparute pana acum, are 12 capitole, dintre care numai primele zece capitole sunt ale epistolei; capitolele 11 si 12 sunt sfarsitul unei alte lucrari. Lipseste deci sfarsitul epistolei catre Diognet si corpul celei de a doua scrieri. Datorita neatentiei copistilor s-a petrecut cu Epistola catre Diognet acelasi fenomen ca si cu manuscrisele care au transmis epistola sfantului Policarp si Epistola zisa a lui Barnaba. Dealtfel, copistul manuscrisului Argenteratensis 9 a observat discontinuitatea textului pentru ca a scris pe margine in dreptul sfarsitului capitolului 10 si inceputul capitolului 11 :

Autorul necunoscut raspunde in epistola sa celor trei intrebari puse de Diognet si prin el la toti folosofii pagani ai secolului al doilea. Vreau sa spun cu aceste cuvinte ca se poate ca Diognet sa nu fie o persoana istorica ci un simbol, o fictiune.

- 1. Ce este religia crestinilor si pentru ce crestinii nu cinstesc pe zeii grecilor si nici nu primesc credinta iudeilor?*
- 2. De ce natura este dragostea pe care o au crestinii intre ei?*
- 3. Pentru ce aceasta religie s-a aratat acum si nu mai inainte?*

La prima intrebare, autorul arata superioritatea crestinismului fata de paganism si iudaism. Cultul dat de pagani lui Dumnezeu este o insulta adusa adevaratului Dumnezeu, care nu e nici de piatra, nici

lemn, nici fier, nici vreo alta materie. Cultul dat de iudei lui Dumnezeu nu se deosebeste nici el cu nimic de cultul paganilor; pentru ca, desi cinstesc pe unul si singurul Dumnezeu, ii aduc un cult material: jertfe de carne si grasime, sambete, posturi, taierea imprejur si alte obiceiuri nevrednice de Dumnezeu (II-IV).

La intrebarea a doua autorul descrie viata curata si minunata a crestinilor (V-VI) si prezinta in linii mari invatatura crestina (VII-VIII).

Cu privire la aparitia atat de tarzie a crestinismului, raspunsul autorului epistolei este altul decat a apologetilor crestini: Crestinismul a aparut atunci cand omenirea a ajuns la constiinta neputintei ei si la constiinta nevoii de mantuire (IX).

In capitolul X, Diognet este indemnata sa imbratiseze noua invatatura, pentru a putea cunoaste, prin propria sa traire, adevarata bucurie si a fericii pe cei ce au suferit focul acesta de pe pamant, adica pe mucenici.

Capitolele XI si XII nu apartin epistolei, se deosebesc de ea si prin stil si prin gandire, iar scriitori crestini propusi ca autori sunt: Meliton de Sardes, Panten, Metodie al Olimpului, dar sunt doar simple ipoteze.

Epistola Catre Diognet

Capitolul 1

1. Pentru ca vad, prea puternice Diognet, ca te straduiesti mult sa cunosti religia crestinilor si ca te interesezi cu multa pricepere si cu mare grija de crestini, ca sa afli in care Dumnezeu cred, cum se inchina Lui si cum se face ca toti crestinii nesocotesc lumea si dispretuiesc moartea, ca nici nu socotesc dumnezei pe cei socotiti de elini dumnezei si nici nu tin superstitiile iudeilor; si in sfarsit, pentru ca vrei sa stii ce este dragostea pe care o au unii fata de altii si pentru ce acest neam nou de oameni sau acest fel nou de viata s-a ivit acum in lume si nu mai inainte.
2. De aceea laud ravna ta si cer de la Dumnezeu - Cel care ne da puterea de a grai si de a asculta - sa imi dea mie puterea de a grai asa ca ascultandu-ma, sa ajungi mai bun, iar tie sa iti dea puterea de a asculta asa incat sa nu mahnesti pe cel care iti graieste.

Capitolul 2

1. Ei bine, curateste-te de toate gandurile care ti-au stapanit mai inainte mintea, inlatura obisnuinta, care te-a ratacit, fii un om nou, ca de la inceput, pentru ca ai sa asculti o invatatura noua, asa precum tu insuti ai marturisit. Priveste nu numai cu ochii ci si cu mintea, din ce sunt facuti si ce chip au aceia pe care voi ii numiti si ii socotiti dumnezei!
2. Nu este unul de piatra, la fel cu aceea pe care o calcam in picioare? Nu este altul de arama, cu nimic mai bun decat vasele de arama, de care ne folosim? Nu este altul de lemn, aproape putred, altul de argint, care are nevoie de un om ca sa il pazeasca spre a

nu fi furat, altul de fier, mancat de rugina, altul lut, cu nimic deosebit de vasul facut spre cea mai de necinste trebuinta?

3. Nu sunt toti acestia dintr-o materie stricacioasa? Nu sunt fauriti din fier si foc? Nu i-a facut pe unul pietrarul, pe altul fierarul, pe altul argintarul, iar pe altul olarul? Nu se putea oare ca inainte de a se da prin arta mesterilor acestor materiale chipurile zeilor, sa se dea fiecarui material alta forma? Si nu se pot oare si acum schimba chipurile zeilor in alte chipuri? Nu se pot face si acum din vase de acelasi material, daca se gasesc aceias mesteri, chipuri de zei la fel cu aceia?

4. Si iarasi, nu pot face oamenii din zeii la care voi va inchinati acum, vase la fel cu celelalte? Nu-s toate surde, nu-s toate oarbe, nu-s neinsufletite, nu-s nesimtitoare, nu-s nemiscatoare? Nu-s toate supuse putreziciunii, nu-s toate stricacioase?

5. Pe acestea le numiti dumnezei, acestora slijiti, acestora va inchinati! va asemanati desavarsit cu ei.

6. de asta urati pe crestini, ca nu-i socotesc dumnezei.

7. Nu ii dispretuiti, oare, cu mult mai mult decat crestini, voi care ii socotiti si ii credeti dumnezei? Nu ii batjocoriti oare si nu ii ocarati mai mult, cand pe zeii de piatra si de lut ii cinstiti, dar ii lasati fara paza, iar zeii de argint si de aur ii inchideti noaptea, iar ziua le puneti paznici ca sa nu vi-i fure?

8. Prin cinstirea pe care credeti ca le-o aduceti zeilor, voi mai mult ii pedepsiti, daca ei intr-adevar ar avea simtire. Dar nu au simtire! Si aceasta o aratati prin aceea ca va inchinati lor cu jertfe de sange si de grasime.

9. Cine dintre voi ar indura acestea, cine ar suferii sa i se aduca o astfel de inchinaciune? Nici un om nu ar indura de buna voie acesta pedeapsa, ca omul are simtire si judecata, piatra, insa, indura ca nu are simtire. Asadar, voi insiva faceti dovada ca zeul nu are simtire.

10. As mai putea spune si altele multe pentr care pricini crestinii nu slujesc unor dumnezei ca acestia, dar daca ti se par indestulatoare cele ce am spus, socotesc de prisos sa mai spun altceva mai mult.

Capitolul III

1. Socotesc, apoi, ca doresti sa auzi mai ales pentru ce crestinii nu cinstesc pe Dumnezeu la fel ca iudeii.

2. Intr-adevar, iudeii, chiar daca se departeaza de slujirea lui Dumnezeu, de care am vorbit mai inainte si pretind ca ei cred intr-un singur Dumnezeu si Il cinstesc cu intelepciune ca pe un Stapan al tuturor, totusi gresesc cand ii aduc Lui acelasi cult ca si paganii, de care am vorbit.

3. Paganii dau pilda de lipsa de judecata, atunci atunci cand aduc jertfa unor dumnezei

nesimtitori si surzi, iudeii inasa, cand aduc acele jertfe, socotind ca Dumnezeu are nevoie de ele, jertfele lor pot fi socotite mai degraba nebunie si nu cinstire de Dumnezeu.

4. ca Cel care a facut cerul si pamantul si toate cate sunt in ele si ne da noua pe toate cele de care avem nevoie, nu are nevoie de nimic din acelea, pe care le da celor ce socotesc ca i le dau Lui. Iar cei care Li aduc jertfe de sange, de grasime si olocauste si socot ca prin aceste ceremonii Il cinstesc, mi se pare ca nu se deosebesc cu nimic de cei ce arata aceeasi cinstire zeilor surzi, care nu pot lua parte la acesta cinstire. Ei socot ca dau ceva Celui ce nu are nevoie de nimic.

Capitolul IV

1. Iar despre frica lor cu privire la mancari, la spurstia lor cu privire la sambete, la mandria taierii imprjur, la batjocorirea postului si a zilei dintai a lunii, nu socot ca trebuie sa le afli de la mine, ca toate sunt de ras si nu merita sa vorbesc despre ele.

2. Cum este oare ingaduit, ca pe unele din fapturnele lui Dumnezeu, create spre trebuinta oamenilor, sa le primesti, ca fiind facute, iar pe altele sa le arunci ca nefolositoare si de prisos?

3. Nu este oare o lipsa de credinta sa invinuiesti pe Dumnezeu ca impiedica sa se faca bine in ziua sambetei?

4. Nu merita oare sa iti bati joc de cel care se mandreste ca ciuntirea trupului ca de o marturie de alegere si ca din pricina asta este iubit in chip deosebit de Dumnezeu?

5. Cine ar socoti o dovada de cinstirea a lui Dumnezeu si nu mai degraba o nebunie observarea mersului stelelor si lunii, pentru a tine lunile si zilele, ca si impartirea planurilor lui Dumnezeu si schimbarile tipurilor dupa poftele lor, spre a socoti unele zile, zile de sarbatoare, iar pe altele zile de jale?

6. Socot ca ti-am aratat indeajuns ca pe buna dreptate se indeparteaza crestinii de nesocotinta, ratacirea, curiositatile si mandria iudeilor. Sa nu te astepti ca poti afla de la vreun om taina religiei lor.

Capitolul V

1. Crestinii nu se desosebesc de ceilalti oameni nici prin pamantul pe care traiesc, nici prin limba, nici prin imbracaminte.

2. Nu locuiesc in orase ale lor, nici nu folosesc o limba deosebita, nici nu duc o viata straina.

3. Invatatura lor nu e descoperita de gandirea si cugetarea unor oameni, care cerceteaza cu nesocotinta, nici nu o arata ca unii, ca pe o invatatura omeneasca.

4. Locuiesc in orase grecesti si barbare, cum le-a venit soarta fiecaruia, urmeaza obiceiurile bastinasilor si in imbracaminte si in hrana si in celalalt fel de viata, dar arata

o vietuire minunata si recunoscuta de toti ca fiind nemaivazuta.

5. Locuiesc in tarile in care s-au nascut, dar ca straini, iau parte la toate ca cetateni, dar pe toate le rabda ca straini, orice tara straine le este patrie si orice patrie le e tara straina.

6. Se casatoresc ca toti oamenii si nasc copii, dar nu arunca pe cei nascuti.

7. Intind masa comnuna, dar nu si patul.

8. Sunt in trup, dar nu traiesc dupa trup.

9. Locuiesc pe pamant, dar sunt cetateni ai cerului.

10. Se supun legilor randuite de stat, dar prin felul lor de viata, biruiesc legile.

11. Iubesc pe toti, dar de toti sunt prigoniti.

12. Nu ii cunoaste nimeni, dar sunt osanditi, sunt omorati, dar dobandesc viata.

13. Sunt saraci, dar imbogatesc pe multi, sunt lipsiti de toate, dar in toate au de prisos.

14. Sunt injositi, dar sunt slaviti cu toate aceste injosiri, sunt huliti, dar sunt indreptatiti. Sunt ocarati, dar binecuvinteaza, sunt insultati, dar cinstesc.

15. Fac bine dar sunt pedepsiti ca cei rai, sunt pedepsiti dar se bucura, ca si cum li s-ar da viata.

16. Iudei le poarta razboi ca unora de alt neam, elenii ii progonesc, dar cei care ii urasc nu pot spune pricina dusmaniei lor.

Capitolul VI

1. Ca sa spun pe scurt, ce este sufletul in trup, aceea sunt crestini in lume.

2. Sufletul este raspandit in toate madularele trupului, iar crestini in toate orasele lumii.

3. Sufletul locuieste in trup, dar nu este din trup, crestini locuiesc in lume dar nu sunt din lume.

4. Sufletul nevazut este inchis in trupul vazut si crestini sunt vazuti, pentru ca sunt in lume, dar credinta lor in Dumnezeu ramane nevazuta.

5. Trupul uraste sufletul si ii poarta razboi. fara sa ii fi facut vreun rau, pentru ca il impiedica sa se dedea placerilor; si lumea uraste pe crestini, fara sa ii fi facut vreun rau, pentru ca se impotrivesc placerilor ei.

6. Sufletul iubeste trupul, desi trupul uraste sufletul, sufletul iubeste si madularele, si crestini iubesc pe dusmanii lor.

7. Sufletul este inchis in trup, dar el tine trupul, si crestini sunt inchisi in lume ca intr-o inchisoare, dar ei tin lumea.

8. Sufletul nemuritor locuieste in cort muritor; si crestini locuiesc vremelnic in cele stricacioase, dar asteapta in ceruri nestricaciunea.

9. Sufletul chinuit cu putina mancare si bautura se face mai bun; si crestinii pedepsiti in fiecare zi se inmultesc mai mult.
10. Intr-o atat de mare ceata i-a randuit Dumnezeu, ca nu le-a ingaduit sa o paraseasca.

Capitolul VII

1. Dupa cum am spus mai inainte, nu li s-a dat crestinilor invatatura lor ca o nascocire pamanteasca, nici crestinii nu pretind ca pazesca cu atata grija o invatatura trecatoare, nici nu li s-a incredintat randuiala unor taine omenesti,
2. ci cu adevarat, Insusi Atotputernicul Atoateziditorul, si nevazutul Dumnezeu. El insusi, din ceruri, a asezat in oameni si a intarit in mainile lor adevarul si cuvantul cel sfant si mai presus de intelegere. Nu a trimis oamenilor, cum si-ar inchipui cineva, un slujitor sau un inger sau o capetenie sau pe cineva din cei care carmuiesc cele pamantesti sau pe cineva din cei carora li s-a incredintat conducerea celor ceresti, ci pe Insusi Mesterul si Creatorul universului, prin care a creat cerurile, prin care a inchis marea in hotarele ei. ale carui taine le pastreaza cu credinciosie toate stihiile lumii, de la care soarele a primit porunca sa pazeasca masurile drumurilor zilei, de a carui porunca asculta luna ca sa lumineze noaptea, caruia i se supun stelele, care urmeaza drumul lunii, prin care toate au fost randuite si hotarate, Caruia i se supun cerurile si cele din ceruri, pamantul si cele de pe pamant, marea si cele din mare, focul, aerul, adancul, cele din inaltimi, cele din adancuri, cele de la mijloc. Pe Acesta l-a trimis oamenilor.
3. L-a trimis, oare, cum ar putea gandi unul din oameni, spre a impila, spre a inspaimanta, spre a ingrozi?
4. Nicidecum! L-a trimis cu bunatate si blandete, cum trimite un rege pe fiul sau, l-a trimis ca Dumnezeu, l-a trimis ca la oameni, L-a trimis ca sa mantuiie, ca sa convinga, nu sa sileasca; ca Dumnezeu nu sileste.
5. l-a trimis sa cheme, nu ca sa alunge; L-a trimis ca sa iubeasca nu ca sa judece.
6. Il va trimite si Judecator si cine va suferi atunci venirea Lui?
7. Nu vezi ca sunt dati crestinii la fiare, ca sa se lepede de Domnul si nu sunt invinsi?
8. Nu vezi ca, cu cat sunt pedepsiti mai multi cu atat numarul lor se inmulteste?
9. Acestea nu par a fi fapte de om, ci puterea lui Dumnezeu. Acestea sunt dovezi ale venirii Lui in lume.

Capitolul VIII

1. Cine dintre oameni a stiut ce este Dumnezeu inainte de venirea Lui?
2. Sau poti primi cuvintele desarte si prostesti ale acestor filozofi, pe cuvantul lor se pune atata pret? Unii di ei au spus ca Dumnezeu este foc - au numit focul Dumnezeu, ca in foc au sa mearga - altii au spus ca este apa, iar altii alta din stihiile create de

Dumnezeu.

3. Daca ar fi primite aceste invataturi s-ar putea spune la fel ca fiecare din celelate creaturi este Dumnezeu.
4. dar acestea sunt basme si inselaciuni de sarlatani.
5. pe Dumnezeu nici unul din oameni nu l-a vazut, nici nu l-a cunoscut, ci El s-a aratat pe Sine Insus.
6. S-a aratat prin credinta, singura prin care se poate vedea Dumnezeu.
7. Ca Dumnezeu, Stapanul si Creatorul universului, Cel ce a facut toate si le-a pus in ordine, a fost nu numai iubitor de oameni ci si indelung rabdator.
8. El a fost intotdeauna asa si este si va fi: bland, bun, nemanios, adevarat, singurul care este bun.
9. Gandind un plan mare si mai presus de cuvânt, l-a impartasit numai Fiului.
10. Atata vreme cat tinea in taina planul Sau si pastra in tacere hotararea Lui cea inteleapta, se parea ca ne trece cu vederea si ca nu se mai ingrijeste de noi.
11. Dar cand prin iubitul Sau Fiu, a descoperit si facut cunoscute cele pregatite de la inceput, atunci pe toate ni le-a dat noua ca sa participam la binefacerile Lui, ca sa le vedem si sa le pricepem. Cine s-a asteptat vreodata la acestea?

Capitolul IX

1. Asadar dupa ce Dumnezeu a randuit pe toate impreuna cu Fiul Sau, ne-a lasat pana in vremile din urma sa fim purtati de porniri destrabalate, asa precum voiam, dusi de placeri si de pofta fara ca Dumnezeu sa se bucure negresit de pacatele noastre, ci rabdandu-le sa fara sa incuvinteze acel timp de nedreptate ci pregatind timpul de acum de dreptate ca sa fim vrednici acum de bunatatea lui Dumnezeu, noi, care in vremea de atunci am fost nevrednici de viata din pricina faptelor noastre aratand noi insine ca nu putem intra in imparatia lui Dumnezeu; acum insa prin puterea lui Dumnezeu am ajuns puternici.
2. Deci s-a umplut nedreptatea noastra si s-a aratat desavarsit ca plata nedreptatii este osanda si moarte, atunci a venit timpul pe care Il hotarase Dumnezeu de mai inainte spre a-si bunatatea si puterea Lui. ce covasitoare este iubirea de oameni si dragostea lui Dumnezeu! Nu ne-a urat, nici nu ne-a indepartat si nici nu a tinut minte raul, ci ne-a rabdat indelung, ne-a suportat. Avand mila de noi, a luat asupra sa pacatele noastre. El si-a dat pe Fiul Sau rascumparare pentru noi, pe Cel Sfant pentru cei nelegiuiti, pe Cel fara rautate pentru cei rai, pe cel drept pentru cei nedrepti, pe cel nesticacios pentru cei stricaciosi, pe Cel nemuritor pentru cei muritori.
3. Ce altceva decat dreptatea Aceluia putea acoperi pacatele noastre?.
4. In cine altul decat numai in Fiul lui Dumnezeu era cu putinta sa ne indreptam noi

nelegiuitii si necredinciosii?

5. Ce schimbare dulce, ce lucrare a carei urma nu se poate gasi, ce binefaceri neastepate! Nelegiuirea multora se acopere cu dreptatea unuia singur, iar dreptatea unuia singur indreapta pe multi nelegiuiti.

6. Asadar aratand ca in vremile de mai inainte era cu neputinta firii noastre sa dobandesca viata, a aratat acum ca mantuitorul poate mantui si face cele cu neputinta; prin acestea doua a voit sa credem in bunatatea Lui, sa Il socotim hranitor, tata, invatator, sfatuitor, doctor, minte, lumina, cinste, slava, putere si viata si sa nu ne ingrijim de imbracaminte si hrana.

Capitolul X

1. Si tu daca vei dori si vei primi acesta credinta, vei cunoaste mai intai pe Tatal.

2. Dumnezeu a iubit pe oameni, pentru ei a creat lumea, lor le-a supus toate cele de pe pamant, lor le-a dat grai, lor le-a dat minte, numai lor le-a ingaduit sa priveasca sus spre cer, pe ei i-a plasmuit dupa chipul Sau, la ei a trimis pe Fiul Lui cel Unulnascut, lor le-a fagaduit imparatia cerurilor si o va da celor ce Il vor iubi pe El.

3. Iar dupa ce Il vei cunoaste pe tatal de ce bucurie crezi ca vei fi cuprins? sau cum il vei iubi pe cel Care mai inainte de a-L iubi tu te-a iubit atat?

4. Daca Il vei iubi, vei fi imitator al bunatatii Lui. Sa nu te minunezi daca un om poate fi imitator al lui Dumnezeu! Poate daca voieste.

5. Nu poti fi fericit daca impilezi pe aproapele tau, nici daca vrei sa fii mai presus decat cei slabi, nici daca te imbogatesti si asupresti pe cei sarmani, nici nu poti imita pe dumnezeu cu aceste fapte, pentru ca ele sunt straine maretiei lui Dumnezeu.

6. Dar cel ce poarta sarcina semenului sau, cel care avand o stare mai buna, vrea sa faca bine altuia mai nevoias, cel care da celor lipsiti cele pe care le-a primit de la Dumnezeu, acela este dumnezeu pentru cei care le primesc, acela este imitator al lui Dumnezeu.

7. Atunci vei vedea, desi esti pe pamant, ca Dumnezeu locuieste in ceruri, atunci vei incepe sa graiesti tainele lui Dumnezeu, atunci vei iubi si vei admira pe cei chinuti, pentru ca nu au voit sa se lepede de Dumnezeu, atunci vei osandi ratacirea si inselaciunea lumii, atunci cand vei cunoaste cu adevarat vietuirea cea din ceruri, cand vei dispretui moartea aparenta de aici de pe pamant, cand te vei teme de adevarata moarte care ii asteapta pe cei osanditi la focul vesnic, care va chinui vesnic pe cei dati lui.

8. Atunci vei admira si vei fericii pe cei care au suferit dreptate focul acesta de pe pamant, cand vei cunoaste focul acela...

Capitolul XI

1. Nu spun lucruri straine, nici nu caut sa graiesc lucruri fara temei, sunt invatator al paganilor, fiind ucenic al Apostolilor, slujesc cu vrednicie celor predate ucenicilor adevarului.
2. Care om care a primit invatatura cea dreapta ai a fost nascut prin Cuvantul cel iubitor, nu cauta sa cunoasca bine acelea pe care Cuvantul i-a invatat lamurit pe ucenici? Lor le-a fost descoperit Cuvantul la aratarea Sa, lor le-a grait fata pe fata. Cuvantul nu a fost inteles de necredinciosi, dar graindu-le ucenicilor pe care i-a socotit credinciosi, ucenicii au cunoscut tainele tatalui.
3. Pentru aceasta tatal a trimis Cuvantul, ca sa se arate in lume, Cuvantul a fost batjocorit, de poporul iudeu, a fost propovaduit de apostoli si a fost crezut de pagani.
4. Cuvantul era de la inceput, s-a aratat nou, desi era vechi, dar se naste totdeauna nou in inimile sfintilor.
5. Cuvantul cel vesnic este astazi stiut Fiu, pri El se imbogateste Biserica, harul raspandit se inmulteste in sfinti, le da pricepere, le descopera tainele, vesteste timpurile, se bucura de cei credinciosi, se daruieste celor care il asculta, celor care nu sfarama hotararile credintei, nici nu depasesc hotarele parintilor. In sfarsit, frica de lege este laudata, harul profetilor este cunoscut, credinta Evangheliilor intarita, traditia Apostolilor pazita, iar harul bisericii salta de bucurie.
6. Daca nu intristezi harul, vei cunoaste acelea pe care le graieste Cuvantul, prin cine voieste si cand voieste.
7. Am fost indemnat sa va spun cu osteneala toate cate mi-a poruncit vointa Cuvantului, iar din dragoste de cele descoperite v-am facut si pe voi partasi acestora.

Capitolul XII

1. Citind si ascultand cu ravna acestea, veti cunoaste cate da Dumnezeu celor ce Il iubesc drept pe El. Aceia ajung in paradis al desfatarii, pom atoateroditor in inffloritor, cresc in ei insisi si sunt impodobiti cu tot felul de fructe.
2. in acest pamant a fost sadit pomul cunostintei si pomul vietii, ca nu cunostinta omoara, ci neascultarea omoara.
3. Nici nu sunt fara noima cele scrise in Scriptura. ca Dumnezeu a sadit la inceput in mijlocul paradisiului pomul cunostintei si pomul vietii, tocmai pentru a arata prin cunostinta viata. cei dintai oameni pentru ca nu s-au folosit bine de cunostinta prin inselaciunea sarpelui s-au vazut goi.
4. Ca nu este nici viata fara cunostinta nici cunostinta dreapta fara viata adevarata. de aceea au fost saditi cei doi pomi unul langa altul.
5. Apostolul vazand ce putere are cunostinta care se aplica in viata fara porunca

adevarului, o defaima zicand: "Cunostinta semeteste, dar dragostea zideste".

6. Cel care socoteste ca stie ceva fara o cunostinta adevarata si marturisita de viata, acela nu stie nimic, este inselat de sarpe, pentru ca nu iubeste viata. Cel care are cunostinta insotita de frica si cauta viata, acela sadeste cu nadejde si asteapta rod.

7. Sa iti fie inima cunostinta, iar Cuvantul adevarat viata!

8. Daca porti in tine pomul cunostintei si ti-e drag rodul lui, vei culege totdeauna cele pe care doresti sa le primesti de la dumnezeu, de acestea sarpele nu se atinge, nici inselaciunea nu se apropie si nici Eva nu se strica, ci ramane fecioara.

9. Mantuirea se arata, Apostolii se inteleptesc, pasteles Domnului premerge, vremile se aduna, Cuvantul prin care este slavit tata se uneste cu lumea si invatand pe sfinti se bucura, Caruia slava in veci, Amin.

Sfarsit

20. DIDAHIA (SAU INVATATURA A CELOR DOISPREZECE APOSTOLI)

INTRODUCERE

In limba greaca se numeste Didach, traducerea este Didahia . Este totusi o carte apocrifa, si trebuie privita ca atare. A fost afisata aici (ca si celelalte carti) pentru a fi cunoscuta si citita de toti crestinii care doresc acest lucru. Dorinta noastra a fost aceea de a fi cunoscute cat mai multe carti apocrife din cele existente, pentru ca nimic sa nu ramana necunoscut de crestinii romani. Sunt multe situri crestine straine care le studiaza indelung. Deci, exista posibilitatea acum ca si crestinii romani sa le studieze si sa isi faca o parere despre ele, pentru a nu fi considerati "mai putin cunoscatori" in aceste lucruri.

Capitolul I

1. Sint doua cai: una a vietii si alta a mortii; si este mare deosebirea intre cele doua cai.

2. Calea vietii este aceasta :

Mai intii, sa iubesti pe Dumnezeu, Creatorul tau; al doilea, pe aproapele tau ca pe tine insuti si toate cate voiesti sa nu ti se faca tie, nu le face si tu altora.

3. Iar invatatura acestor cuvinte este aceasta :

Binecuvintati pe cei ce va blestema si rugati-va pentru dusmanii vostri; postiti pentru cei ce va prigonesc; ca ce multumita aveti, daca iubiti pe cei ce va iubesc ? Nu si paganii fac acelasi lucru ? Voi, inasa, iubiti pe cei ce va urasc, si nu veti avea dusman.

4. Departeaza-te de poftele trupesti si lumesti. Daca-ti da cineva o palma pe obrazul drept, intoarce-i lui si pe celalalt si vei fi desavarsit. Daca te sileste cineva sa mergi o mila, mergi cu el mergi cu el doua daca-ti ia haina, da-i si camasa; daca cineva ia de la tine ce-i al tau, nu cere, ca nici nu poti.

5. Oricarui cere de la tine, da-i si nu cere inapoi, ca Tatal vrea sa dea tuturor din darurile Sale. Fericit este cel ce da potrivit poruncii, ca este nevinovat. Vai de cel ce ia! Daca ia, avind nevoie, va fi nevinovat; dar cel care ia neavand nevoie, va da socoteala de ce a luat si pentru ce; dus la inchisoare, va fi cercetat de cele ce a facut si nu va iesi de acolo pana cand ce nu va da si cel din urma ban. Dar si despre acestea s-a zis : Sa asude milostenia ta in mainile tale pana cunosti cui dai

Capitolul II

1. A doua porunca a invataturii: Sa nu ucizi, sa nu savarsesti adulter; sa nu strici baieti, sa nu fii desfrinat, sa nu furi, sa nu vrajesti, sa nu faci otravuri, sa nu ucizi copil in

pantece, nici pe cel nascut sa nu-l ucizi, sa nu poftesti cele ale aproapelui.

2. Sa nu juri stramb, sa nu dai marturie mincinoasa, sa nu vorbesti de rau, sa nu tii minte raul.

3. Sa nu fii cu doua ganduri, nici cu doua feluri de vorba, pentru ca doua feluri de vorba este cursa mortii.

4. Sa nu fie cuvintul tau mincinos, nici in desert, ci plin de fapta.

5. Sa nu fii lacom, nici rapitor, nici fatarnic, nici rau, nici mindru. Sa nu ai gind rau impotriva semenului tau.

6. Sa nu urasti pe nici un om, ci pe unii sa-i mustri, pe altii sa-i miluiesti, pentru altii sa te rogi, iar pe altii sa-i iubesti mai mult decit sufletul tau.

Capitolul III

1. Fiul meu, fugi de orice rau si de tot ce este asemenea lui.

2. Sa nu fii manios, ca mania duce la ucidere; nici invidios, nici certaret, nici manios, ca din toate acestea se nasc ucideri.

3. Fiul meu, sa nu fii poftitor, ca pofta duce la desfrii; sa nu spui cuvinte de rusine, si nici sa te uiti cu ochi pofticiosi, ca din toate aceste se nasc adulterele.

4. Fiul meu, sa nu ghicesti viitorul dupa zborul pasarilor, pentru ca aceasta duce la Inchinare de idoli; sa nu descanti, sa nu citesti in stele, sa nu faci vraji, sa nu vrei sa auzi de ele, nici sa le vezi, ca din toate acestea se naste inchinarea la idoli.

5. Fiul meu, sa nu fii mincinos, pentru ca minciuna duce la hotie; nici iubitor de argint, nici iubitor de slava desarta, ca din toate acestea se nasc hotiile.

6. Fiul meu, sa nu fii cartitor, pentru ca te duce la hula, nici obraznic, nici cu gand rau, ca din toate acestea se nasc hulele.

7. Sa fii blind, pentru ca cei blanzi vor mosteni pamintul.

8. Sa fii indelung rabdator, milostiv, fara rautate, pasnic si bun, tremurand totdeauna pentru cuvintele pe care le-ai auzit.

9. Sa nu te inalti pe tine insuti, nici sa ai sufletul tau obraznic. Sa nu se lipeasca sufletul tau de cei mandri, ci sa ai legaturi cu cei drepti si cu cei smeriti

10. Cele ce ti se intampla se le primesti ca bune, stiind ca nimic nu se face fara Dumnezeu.

Capitolul IV

1. Fiul meu, sa-ti aduci aminte, ziua si noaptea, de cel ce-ti graieste cuvantul lui Dumnezeu si sa-l cinstesti ca pe Domnul, ca unde se vorbeste de domnie, acolo este si Domnul.

2. Sa cercetezi in fiecare zi cartile sfintilor, ca sa afli odihna in cuvintele lor.

3. Sa nu faci desbinare si sa impaci pe cei ce se cearta. Sa judeci cu dreptate, sa nu te uiti la fata omului, cand ai sa mustri pentru pacat.
4. Sa nu te indoiesti daca un lucru va fi sau nu.
5. Sa nu fii cu miinile intinse la luat si cu ele stranse la dat.
6. Daca ai dobindit ceva prin lucrul miinilor tale, sa dai ca rascumparare pentru pacatele tale.
7. Sa nu stai la indoiala cand dai si nici sa murmuri cand dai, ca vei cunoaste cine este Bunul Rasplatitor al platii.
8. Sa nu intorci spatele, celui lipsit; sa faci parte din toate ale tale frateluri tau si sa nu zici ca sunt ale tale. Daca santem partasi la cele nemuritoare, cu atat mai mult la cele muritoare.
9. Sa nu iei mina ta de pe fiul tau sau de pe fiica ta, ci sa-i inveti din tinerete frica de Dumnezeu.
10. Sa nu poruncesti slugii tale sau slujnicii tale, cand esti amarat si suparat, ca si ei nadajduiesc in acelasi Dumnezeu, ca nu cumva sa nu se mai teama de Dumnezeu, care este si Dumnezeuul tau si al lor. Ca Dumnezeu n-a venit la noi, ca sa ne cheme dupa fata, ci le aceia pe care i-a pregatit Duhul.
11. Iar voi, cei care sunteti robi, sa va supuneti, cu rusine si cu teama, stapanilor vostri, ca unor chipuri ale lui Dumnezeu.
12. Sa urasti orice fatarnicie si tot ce nu este placut Damnului.
13. Sa nu parasesti poruncile Domnului si sa pastrezi ceea ce ai primi fara sa adaugi si fara sa scoti.
14. In Biserica sa-ti marturisesti pacatele tale si sa nu te duci la rugaciune cu constiinta rea. Aceasta este calea vietii.

Capitolul V

1. Calea mortii este aceasta :

Mai intai de toate este rea si plina de blestem : ucideri, adultere, pofta, desfranari, hotii, idololatrii, vraji, farmece, rapiri, marturii mincinoase, fatarnicii, inima vicleana, viclesug, mandrie, rautate, obraznicie, lacomie, cuvinte de rusine, invidie, nerusinare, ingamfare, fudulie, lipsa de teama,

2. prigonitori ai celor buni, uratori de adevar, iubitori de minciuna ; nu cunosc rasplata dreptatii, nu se lipsesc de bine, nici de dreapta judecata; nu privegheaza spre bine, ci spre rau ; bunatatea si rabdarea este departe de ei; iubesc cele desarte, umbla dupa mita, nu miluiesc pe sarac, nu sufar pe cei necajiti, nu cunosc pe Creatorul lor, ucigasi de copii, stricatori al fapturii lui Dumnezeu, intorc spatele celui lipsit, asupresc pe cel in strimtorare; aparatori ai bogatilor, judecatori nelegiuiti ai saracilor, plini de tot pacatul. Izbaviti-va fiilor, de toate acestea!

Capitolul VI

1. Vezi sa nu te abata cineva de la aceasta cale a invataturii, ca acela te invata cele ce sunt in afara de Dumnezeu.
2. Daca poti purta tot, jugul Domnului, desavarsit vei fi; dar daca nu poti, fa ce poti.
3. Cu privire la mincari, tine ce poti, dar fereste-te tare de cele jertfite idolilor, ca este slujire a unor zei morti.

Capitolul VII

1. Cu privire la botez, asa sa botezati :
Dupa ce ati spus mai inainte tote cele de mai sus botezati in numele Tatalui si al Fiului si al Sfintului Duh. In apa proaspata.
2. Iar daca n-ai apa proaspata, boteazs in alta apa; iar daca nu poti in apa rece, in apa cald.
3. Daca nu ai de ajuns nici una nici alta, toarna pe cap de trei ori apa, in numele Tatalui al Fiului si al Sfintului Duh
4. Inainte de botez sa posteasca cel ce boteaza si cel botezat si alti cativa, daca pot. Porunceste, inasa, ca cel ce are sa se boteze sa posteasca o zi sau doua inainte.

Capitolul VIII

1. Posturile voastre sa nu fie ca cele ale faftarnicilor ca ei postesc luna si joia; voi, inasa, sa postiti miercurea si vinerea;
2. Nu va rugati ca fariseii ci cum a poruncit Domnul in Evanghelia Sa! Asa sa va rugati: Tatal nostru, Care esti in ceruri, sfinteasca-se numele Tau, vie Imparatia Ta, faca-se voia Ta precum in cer si pe pamant. Piinea noastra cea de toate zilele da-ne-o noua astazi si ne iarta noua greselile noastre, precum si noi iertam gresitilor nostri. Si nu ne duce pe noi in ispita, ci ne izbaveste de cel rau. Ca a Ta este puterea si slava in veci.
3. De trei ori pe zi sa va rugati asa.

Capitolul IX

1. Iar cu privire la euharistie, asa sa faceti euharistia :
2. Mai intii cu privire la potir: "Iti multumim Tie, Parintele nostru, pentru sfinta vie a lui David, sluga Ta, pe care ne-ai facut-o noua cunoscuta prin Isus, Fiul Tau. Tie slava in veci".
3. Cu privire la frangerea piinii : "Iti multumim Tie, Parintele nostru, pentru viata si cunostinta, pe care ne-ai facut-o cunoscuta noua prin Isus, Fiul Tau. Tie slava in veci".

4. Dupa cum aceasta paine franta era imprastiata pe munti si fiind adunata a ajuns una, tot asa sa se adune Biserica Ta de la marginile lumii in imparatia Ta. Ca a Ta este slava Si puterea, prin Isus Hristos in veci.

5. Nimeni sa nu manince, nici sa bea din euharistia voastra, ci acei care au fost botezati in numele Domnului. Caci cu privire la aceasta, a spus Domnul: "Nu dati ceea ce este sfant ciinilor".

Capitolul X

1. Dupa ce v-ati impartasit, multumiti asa:

"Iti multumim Tie, Parinte Sfinte, pentru sfant numele Tau, pe care l-ai salasuit in inimile noastre si pentru cunostinta, credinta si nemurirea, pe care ne-ai facut-o noua cunoscuta prin Isus, Fiul Tau. Tie slava in veci".

2. Tu, Stapan atotputernice, ai zidit toate, pentru numele Tau. Mancare si bautura ai dat oamenilor spre desfatare, ca sa-Ti multumeasca Tie, iar noua ne-ai, daruit, prin Fiul Tau, mancare si bautura duhovniceasca si viata vesnica.

3. Inainte de toate, Iti multumim, ca esti puternic. Tie slava in veci.

4. Adu-ti aminte, Doamne, de Biserica Ta, ca s-o izbavesti de tot raul si s-o desavarsesti in dragostea Ta si aduna din cele patru vanturi, aceasta Biserica sfintita in imparatia Ta, pe care ai pregatit-o. Ca Tie este puterea si slava in veci.

5. Sa vina harul si sa treaca lumea aceasta ! Osana Dumnezeului lui David! Daca este cineva sfant, sa vina! Daca nu este, sa se pocaiasca! Maranatha, Amin.

6. Profetilor, insa, ingaduiti-le sa multumeasca atit cat vor.

Capitolul XI

1. Daca vine cineva la voi sa va invete acestea toate, pe care le-am spus mai inainte, primiti-l.

2. Dar daca invaratorul insusi se schimba si invata alta invatatura, ca sa o distruga pe aceasta, sa nu-l ascultati; iar daca invata pentru sporirea dreptatii si cunostintei Domnului, primiti-l ca pe Domnul.

3. Cu privire la apostoli si profeti, potrivit dogmei Evangheliei, sa faceti asa:

4. Orice apostol, care vine la voi, sa fie primit ca Domnul;

5. dar sa nu ramina decit o zi ; iar daca e nevoie, si a doua zi ; dar daca ramine trei zile, este profet fals.

6. Apostolul, cand pleaca, sa nu ia nimic decat paine, pana ce gasese alt salas; dar daca, cere bani, este profet fals.

7. Nu ispititi si nici nu criticati pe orice profet, care vorbeste in duh, ca orice pacat se va ierta, dar pacatul acesta nu se va ierta.

8. Dar nu oricine graieste in duh este profet, ci numai daca are purtarile Domnului. Deci dupa purtari se va cunoaste profetul fals si profetul.

9. Orice profet, care rinduieste, in duh, masa, nu mananca din ea, decat daca este profet fals.

10. Orice profet, care invata adevarul, daca nu face ce invata este profet fals.
11. Orice profet incercat si adevarat, care lucreaza in taina lumeasca a Bisericii, dar nu invata pe altii sa faca ceea ce el insusi face, sa nu fie judecat de voi, ca el cu Dumnezeu are judecata; asa au facut si vechii profeti.
12. Daca, insa, unul spune in duh: "Dati-mi bani sau altceva, pe acela sa nu-l ascultati; dar daca spune sa i se dea pentru altii, care-s lipsiti, nimeni sa nu-l judece.

Capitolul XII

1. Tot cel ce vine in numele Domnului, sa fie primit; iar apoi, dupa ce il cercetati, il veti cunoaste, ca veti avea pricepere sa deosebiti dreapta de stinga.
2. Daca cel ce vine este un drumet, ajutati-l cat puteti; dar sa nu ramana la voi decat doua, sau trei zile, daca e nevoie.
3. Daca vrea sa se stabileasca la voi ca meserias, sa lucreze si sa manance;
4. dar daca nu are o meserie, socotiti-va dupa priceperea voastra, ca sa nu traiasca impreuna cu voi un crestin trandav.
5. Iar daca nu vrea sa faca asa, atunci face negutatorie cu Hristos. Fiti cu luare aminte cu unii ca acestia.

Capitolul XIII

1. Orice profet adevarat, care vrea sa se stabileasca la voi, este vrednic de hrana lui.
2. La fel dascalul adevarat este vrednic si el ca lucratorul de hrana lui.
3. Luati dar toata pirga produselor linului, a ariei, a boilor si oilor si dati profetilor parga, ca ei sunt preotii vostri.
4. Iar daca nu aveti profet, dati-o saracilor.
5. Daca fac piine, ia pirga si da-o potrivit poruncii.
6. La fel daca deschizi un vas cu vin sau cu undelemn, ia pirga si da-o, profetilor.
7. Ia, dupa socotinta ta, pirga din argintul, din hainle si din toata averea ta si o da potrivit poruncii.

Capitolul XIV

1. Cand va adunati in duminica Domnului, frangeti piinea si multumiti, dupa ce mai intai v-ati marturisit pacatele voastre, ca jertfa voastra sa fie curata.
2. Tot cel care e certat cu tovarsul sau sa nu vina impreuna cu voi pana nu se impaca, pentru ca sa nu se pangareasca jertfa voastra.
3. Ca aceasta este ceea ce s-a zis de Domnul, " In orice loc si timp sa-mi aduceti jertfa curata; ca Imparat mare sunt, zice Domnul, si numele Meu este minunat intre neamuri".

Capitolul XV

1. Hirotoniti-va voua episcopi si diaconi, vrednici de Domnul, barbati blanzi, neiubitori de argint, adevarati si incercati; ca si ei indeplinesc slujirea profetiilor si dascalilor.
2. Nu-i dispretuiti, ca ei sunt cinstiti intre voi impreuna cu profetii si dascalii.

3. Mustrati-va unul pe, altul, nu cu minie, ci in pace, cum este scris in Evanghelie; cu cel care greseste impotriva altuia, nimeni din voi sa nu vorbeasca, nici sa-l asculte, pana nu se pocaieste.

4. Rugaciunile voastre, milostenii-le si toate faptele voastre asa sa le faceti, cum este scris in Evanghelia Domnului nostru.

Capitolul XVI

1. Privegheati pentru viata voastra; candelile voastre sa nu se stinga, coapsele voastre sa nu vi le descingeti, ci gata, ca nu stiti ceasul, in care Domnul nostru va veni.

2. Adunati-va des, pentru a cauta cele de folos sufletelor voastre. Cand nu va va fi de folos tot timpul credintei voastre, daca nu veti fi desavirsiti in timpul cel din urma.

3. Ca in zilele cele din urma se vor inmulti profetii falsi si cei ce strica; si se vor schimba oile in lupi si dragostea se va schimba in ura.

4. Sporind faradelegea, se vor uri unii pe altii si se vor prigoni si se vor vinde si atunci se va arata inselatorul lumii, ca fiu al lui Dumnezeu, si va face semne si minuni; si pamintul va fi dat in miinile lui si va face lucruri nelegiuite, care nu s-au facut niciodata din veac.

5. Atunci va merge faptura oamenilor in focul cercarii si se vor sminti multi si vor pieri, iar cei care vor starui, in credinta for vor fi mantuiti de Insusi Cel ce a fost supus blestemului.

6. si atunci se vor arata semnele adevarului; mai intai semnul deschiderii cerului, apoi semnul glasului trambitei si al treilea, invierea mortilor;

7. dar nu a tuturor, ci dupa cum s-a zis: Va veni Domnul si toti sfintii cu El.

8. Atunci lumea va vedea pe Domnul, venind pe norii cerului.

SFARSIT

**21. ADORMIREA STĂPÂNEI NOASTRE NĂSCĂTOARE DE
DUMNEZEU ȘI-N VECI FECIOARĂ MARIA**

I

Minunatei, preacinstitei și cu adevărat mării stăpâne a întregii lumi, în veci fecioarei Maici a Mântuitorului nostru și Dumnezeului Isus Cristos, cu adevărat Născătoarei de Dumnezeu i se cuvin cântare neasemuită, cinstire și slavă neconținută din partea tuturor fapturilor de sub cer, datorită binefacerilor cu care ea a miluit întreaga făptură în iconomia Venirii întrupate a Unului născut Fiul și Cuvânt al lui Dumnezeu și al Tatălui.

Aceasta - după ce Cuvântul cu adevărat dumnezeiesc s-a întrupat din ea pentru mântuirea noastră, făcându-se om, și după ce a pățit de bună voie, după ce a înviat și s-a urcat la cer - a rămas împreună cu apostolii, trăind încă nu puțină vreme prin ținutul Iudeii, în preajma Ierusalimului, și anume - cum mărturisește dumnezeiasca scriptură -, în casa apostolului neîntinat și preaiubit de Domnul.

Pe când apostolii, îmboldiți de Duhul Sfânt, predicau vestea cea bună pe întreg pământul, preasfânta Născătoare de Dumnezeu și Fecioară a părăsit lumea, ajungând la firescul sfârșit. Unii au transmis prin scris minunile săvârșite atunci și aproape toate faptele de sub cer prăznuiesc an de an amintirea adormirii sale. Doar puține obști, între care și aceasta, păzită de Dumnezeu, din jurul mitropoliei Thesalonicului nu țin sărbătoarea. De ce?

Să osândim nepăsarea și indiferența strămoșilor? Așa ceva nu vom spune și nici măcar nu vom îndrăzni să gândim, de vreme ce numai ei, dintre toți, au înlăturat prin lege, din ținutul lor, acest lucru extraordinar, adică prăznuirea amintirii nu doar a sfinților locului, ci a tuturor sfinților de pe pământ, care au luptat pentru Cristos (apropiindu-ne de Dumnezeu duhovnicește, prin slujbe și rugăciuni).

Nu, strămoșii noștri nu au fost nici indiferenți, nici nepăsători. Dar, deși cei care s-au aflat de față la Ierusalim (se spune!) au transmis adevărul despre sfârșitul Maicii Domnului, mai târziu au apărut niște eretici făcători de rele, care au vârat zăzanie și au răstălmăcit totul. Din această pricină părinții noștri s-au îndepărtat de ei, socotindu-i în dezacord cu Biserica universală. Așa praznicul însuși a căzut în uitare.

Nu vă mirați auzind că ereticii au stricat Scripturile! S-a descoperit că au făcut la fel în mai multe rânduri, chiar și cu epistolele Apostolului teofor sau cu sfințele evanghelii. Să nu scuipăm însă pe adevărul Scripturii, din pricina minciunii acelora, hulită de Dumnezeu, ci, îndepărtând sămânța rea, să primim cele întâmplare cu adevărat sfinților întru slava lui Dumnezeu și să le prăznuim cu folos sufletesc și în chip plăcut Celui de Sus.

Așa am descoperit că au făcut atât strămoșii noștri apropiați, cât și cei sfinți de dinaintea lor, cei dintâi cu privire la așa-zisele călătorii ale sfinților apostoli Petru, Pavel, Andrei

și Ioan; ceilalți, cu privire la majoritatea scrierilor despre martirii cristofori. Într-adevăr, se cuvine "să înlăturăm pietrele din drum", cum grăiește Scriptura, ca să nu se împiedice turma aleasă de Dumnezeu.

II

Așadar noi, spre folosul acestei mitropolii iubitoare de Cristos (pentru ca nimic din ce-i bine să nu rămână pe lângă dânsa), trebuie să o slăvim în chipul cel mai pur pe binefăcătoarea și stăpâna lumii, pe Născătoarea de Dumnezeu și-n veci Fecioară Maria. Prăznuind noi cu bucurie duhovnicească odihna ei cerească, ne-am dat, nu puțin, silința (ântru deșteptarea și zidirea sufletelor!) să încredințăm, urechilor voastre iubitoare de Dumnezeu, nu tot ce-am găsit în diferite cărți despre subiect (cărți scrise în cele mai diferite chipuri), ci numai lucrurile care s-au întâmplat cu adevărat, care au fost amintite și mărturisite ca atare în locurile acelea până azi. Noi am ales povestea autentică, cu frică de Dumnezeu și iubire de adevăr, nevenind cu nici o baznă, precum, din rea voință, au strecurat falsificatorii eretici.

Auzind cu străpungere folositoare pentru suflet minunile înfricoșătoare, mari și întru totul vrednice de Maica lui Dumnezeu, petrecute la odihnirea ei cea dumnezeiască, vom aduce Mariei, neîntinată stăpână și Născătoare de Dumnezeu, mulțumire și slavă folositoare îndată după Dumnezeu și ne vom arăta vrednici de darurile ei prin faptele noastre bune. Iar voi, primind din gura noastră acest strop de iubire, precum și îndemnul, reieșit din scrierea ce urmează, de a înainta fără zăbavă spre mai bine, răsplățiți-ne cu dragoste de frați și copii întru Domnul, cerând prin rugăciune neîntreruptă ajutor de la Dumnezeu pentru mine. Căci a Lui este slava și cinstirea și puterea în vecii vecilor. Amin.

III

Când sfânta Născătoare de Dumnezeu, Maria, urma să-și părăsească trupul, a venit la dânsa marele înger și i-a zis: "Ridică-te, Maria, primește această ramură de palmier, pe care mi-a încredințat-o Cel care a răsădit raiul, și dă-o apostolilor, pentru ca aceștia s-o poarte înaintea ta cântând imnuri de slavă. Căci peste trei zile te vei slobozi din trup. Și-i voi trimite pe toți apostolii lângă tine, iar ei se vor îngriji de slujba îngropării, vor vedea slava ta și te vor purta la locul hărăzit ție". Maria a răspuns îngerului zicând: "Dar de ce ai adus numai o ramură de palmier și nu mai multe, pentru fiecare apostol în parte!? Dacă o vei da unuia singur ceilalți vor începe să crâcnească. Ce-mi poruncești să fac? Dar mai întâi, care-ți este numele, ca să știu ce să le spun celor ce m-or întreba!?" Îngerul i-a răspuns: "Vrei să-mi știi numele? E teribil de ascultat. Cât despre ramura de palmier, nu te frământa: prin ea mulți se vor vindeca și va fi mărturie înaintea locuitorilor Ierusalimului. Credinciosului i se va arăta, necredinciosului i se va ascunde. Acum pornește către munte".

Maria a plecat și a ajuns la Muntele Măslinilor, iar lumina îngerului strălucea înaintea ei. În mâini ținea ramura de palmier. Când a ajuns tot muntele s-a bucurat, cu toate plantele ce creșteau pe el, încât acestea începură să se plece și să i se închine. Văzând așa ceva Maria s-a cutremurat, socotind că îngerul este însuși Isus. Și zise: "Oare nu ești tu Domnul, fiindcă ai o asemenea putere grozavă și fiindcă atâția copaci ți s-au închinat? Nimeni altul nu poate înfăptui o asemenea grozăvie decât Domnul slavei, care s-a încredințat pântecelui meu".

Atunci îngerul îi răspunde: "Nimeni nu poate să facă minuni dacă nu e zămislit de mâinile sale⁶. Căci El dă putere tuturor ființelor lumii. Eu sunt cel care însoțește sufletele smeriților înaintea lui Dumnezeu și le duce în sălașul celor dreți în ziua părăsirii trupurilor. Atunci când și tu va să-ți lepezi trupul, eu însumi voi veni la tine".

Atunci Maria îi zice: "Domnul meu, în ce fel vii la oamenii aleși? Spune-mi cum va fi, spune-mi, ca să știu ce să fac atunci când vei veni să mă iei!". Îngerul îi răspunde: "Fii pe pace, Stăpână! Atunci când mă va trimite Dumnezeu nu voi veni de unul singur, ci toate oștirile îngerești vor veni și vor cânta imnuri înaintea ta. Ține așadar această ramură de palmier!". Și spunându-i acestea, îngerul se făcu precum para de foc și se înălță la cer.

IV

Iar Maria s-a întors la casa ei. Și îndată încăperile s-au zguduit din temelii de slava ramurii pe care o ținea în mâini. După ce cutremurul a încetat, a intrat în odăița ei tainică și a pus ramura de palmier într-un ștergar de in. Apoi a prins să se roage către Domnul zicând: "Ascultă, Doamne, rugăciunea Maicii Tale Maria, care strigă la Tine după ajutor și trimite facerea ta de bine asupra mea! Pentru ca nici o putere vrăjmașă să nu mă întâmpine în ceasul acela cumplit al ieșirii din trup! Ci să se împlinească vorbele pe care mi le-ai spus atunci când eu plângeam întrebându-Te: „Cum să mă feresc de puterile vrăjmașe ce se vor năpusti asupra sufletului meu?”. Iar Tu mi-ai făgăduit așa: „Nu mai plânge, Maică! Fiindcă în ceasul din urmă nu vor veni la tine nici îngeri, nici arhangheli, nici heruvimi, nici serafimi, și nici vreo altă putere, ci eu însumi voi veni și voi sta lângă sufletul tău!”. Iată, acum se apropie chinurile nașterii!". Și Maria a prins să se roage: "Binecuvântează lumina cea veșnică în care sălășluiești! Binecuvântează răsăturile mâinilor Tale, ce vor rămâne în veci. Sfinte care locuiești printre sfinți, ascultă glasul chemării mele!".

V

După ce a zis acestea a ieșit din odaie și a poruncit slujnicei din casă: "Ascultă, mergi la toate rubedeniile și la toți cunoscuții mei și spune-le că Maria îi cheamă la dans!".

Slujnica s-a dus și i-a chemat pe toți, precum i se poruncise. Și după ce aceștia intrară în casă, Maria începu să le grăiască: "Părinți și frați, ajutați-mă, căci mi se apropie ceasul când va să ies din trup și să adorm pe veci. Ridicați-vă așadar și faceți-mi un mare hatâr! Nu vă cer aur, nici argint, fiindcă și aurul și argintul sunt lucruri deșarte și trecătoare. Vă cer numai un strop iubire frățească, adică să rămâneți alături de mine două nopți, fiecare cu câte o lumânare în mână. Și să privegheați cu grijă să nu se stingă vreme de trei zile; iar eu am să vă dau binecuvântarea mea înainte de a mă dezlega de lumea aceasta".

Și au făcut precum li s-a spus. Vestea s-a împrăștiat pe la cunoscuții și rubedeniile Mariei și toți laolaltă s-au adunat în jurul ei. Atunci Maria, întorcându-se și văzându-i stând roată-mprejur, a ridicat glasul și a zis: "Părinți și frați, să ne ajutăm unii pe alții și să rămânem treji cu lumânările aprinse, fiindcă nu știm ceasul când va veni hoțul (Matei 24, 43). Mie mi s-a vestit, fraților, când voi pleca din această lume. Și cu toate că am aflat și cunosc când anume voi pleca, n-am nici o teamă, căci e un lucru obștesc. Numai de Vrăjmaș mi-e o teamă cumplită, de cel care stă împotriva tuturor. Vrăjmașul nu are nici o putere asupra dreptilor și credincioșilor. Dar îi biruie cu ușurință pe necredincioși, pe păcătoși, precum și pe cei care-i împlinesc voile mârșave. Pe aceștia îi are la degetul cel mic. Dreptilor însă n-are ce să le facă, fiindcă îngerul răutății nu are nici o urmă într-înșii, ci, umplut de rușine, s-a tras deoparte.

Doi îngeri vin asupra omului în ceasul de pe urmă: unul, al dreptății și altul, al răutății. Ei vin împreună cu moartea. Moartea tulbură sufletul, iar cei doi îngeri se apucă și cântăresc trupul. Și dacă acesta va fi făcut lucruri drepte, atunci îngerul dreptății se bucură nespus, căci nu se va fi găsit nici un grăunte de răutate în acela. Și o mulțime de îngeri se apropie de suflet și-l călăuzește cu cântări până la locul tuturor dreptilor. Iar îngerul răutății tare se mai jeluiește, fiindcă nici o părticică dintr-însul nu s-a găsit în omul acela. Dacă se descoperă însă că unul a făptuit lucruri mârșave, atunci se bucură îngerul răutății și, luând cu sine alte duhuri rele, înhață sufletul și începe să-l jupoaie. Iar îngerul dreptății e întristat peste poate. Așadar, părinți și frați, să ne ajutăm unii pe alții, ca să nu se găsească nici o răutate în noi.

După ce Maria a grăit așa femeile din preajma ei au răspuns: "Soră dragă, tu, Maica lui Dumnezeu și stăpâna întregii lumi, înțelegem ca nouă să ne fie teamă, dar nu ție! Pentru ce ți-e teamă, doar ești Maica Domnului!? Vai de noi, căci cum vom putea scăpa de Vrăjmaș dacă tu însăși vorbești așa!? Numai tu ai rămas nădejdea noastră! Noi suntem netrebnice, cum să facem și cum să scăpăm? Dacă păstorul se teme de lup, atunci cum o să scape turma?".

Și toate câte se aflau acolo s-au pus pe plâns. Maria însă le-a zis: "Liniștiți-vă, frații mei, și nu mai plângeți! Ci slăviți-o pe cea care se află acum în mijlocul vostru. Rogu-vă, n-o mai jeluți în locul acesta sfânt pe Fecioara lui Dumnezeu, ci ridicați cântări în loc de plânsete, ca să răzbată la toate neamurile de pe pământ și la toți oamenii lui Dumnezeu.

Așadar cântați în loc să plângeți, pentru ca astfel să fiți binecuvântați".

VI

Apoi Maria i-a chemat pe toți cei care se aflau în preajmă și le-a zis: "Ridicați-vă și rugați-vă!". Iar după ce s-au rugat s-au așezat și au început să-și povestească unii altora minunile lui Dumnezeu și semnele pe care El le făcuse. Și cum vorbeau ei așa, iată, apare Ioan, apostolul, și bate la ușa Mariei. I s-a deschis și a intrat. Văzându-l Maria s-a tulburat în duhul ei și nemaiputându-se stăpâni izbucni în lacrimi. Și striga cu glas mare așa: "Copile Ioan, n-ai uitat cuvântul pe care ți l-a spus Învățătorul tău despre mine atunci când îl plângeam răstignit și ziceam: „Tu te duci, Fiule, și pe mine cui mă lași? La cine mă voi adăposti?”. Iar El mi-a răspuns (tu fiind de față și auzind totul): „Ioan va avea grijă de tine!" (Ioan 19, 26). Așadar, copile, nu uita poruncile privitoare la mine și amintește-ți că pe tine Domnul te-a iubit mai mult decât pe toți ceilalți apostoli. Amintește-ți că ai fost singurul care ți-ai așezat capul pe pieptul Lui! Și mai ales amintește-ți că numai ție ți-a împărtășit taina atunci când stăteai la pieptul Lui, taina pe care n-am cunoscut-o decât eu și tu, fiindcă tu ți-ai păstrat fecioria și ești ales. Cât despre mine, Domnul n-a vrut să mă supere, căci pântecul meu i-a devenit sălaș. Când eu i-am zis: „Spune-mi și mie ce i-ai șoptit lui Ioan”, El ți-a poruncit să-mi împărtășești taina. Iar tu ai făcut-o. Acum, copile, nu mă părăsi!".

Zicând acestea Maria plângea molcom. Ioan nu s-a mai stăpânit și duhul i s-a tulburat. Dar nu știa despre ce-i vorbește Maria. Atunci i-a grăit: "Maria, Maică a Domnului, ce vrei să fac pentru tine? Doar ți l-am lăsat pe diaconul meu, ca să-ți aducă de mâncare. Vrei să încalc porunca Domnului meu, care spune: „Mergeți în toată lumea până când păcatul va fi smuls din rădăcină”!? Spune-mi, ce durere ai pe suflet? Ți lipsește ceva?". Dar Maria îi răspunde: "Copile Ioan, nu-mi trebuie nimic de pe lumea aceasta, dar pentru că poimâine ies din trup, am nevoie de tine! Miluiește-te de mine și pune-mi trupul la loc sigur, într-un mormânt aparte. Și păzește-l cu frații tăi, apostolii, de arhierii, căci i-am auzit cu urechile mele spunând: „Dacă-i vom găsi trupul îl vom arde, fiindcă din aceasta s-a născut înșelătorul Isus".

Când Ioan a auzit vorbele Mariei (anume că va ieși din trup) a căzut în genunchi și a izbucnit în hohote de plâns zicând: "O, Doamne, cine suntem noi, de ne-ai arătat atâtea chinuri cumplite? Încă nu le-am uitat pe primele și, iată, alte chinuri trebuie să îndurăm! Pentru ce nu plec eu din trup ca să ai tu grijă de mine, o, Maria!?"

Auzind cuvintele lui Ioan și văzându-l cum varsă șuvoaie de lacrimi, Maria a cerut celor ce se aflau în încăperea să tacă (căci și aceia plângeau) și l-a potolit pe apostol zicându-i: "Copile, cruță-mă un pic și curmă-ți plânsul!". Atunci Ioan se ridică de la pământ și-și înfrână lacrimile. Maria îi zice: "Tu vino cu mine, iar toți ceilalți să cânte psalmi cât îți voi spune ție ce am de spus!". Și în vreme ce toți ceilalți cântau psalmi, Maria l-a dus pe

Ioan în odaia sa tăinuită și i-a arătat cele trebuincioase îngropării, precum și cele necesare pentru îngrijirea trupului ei neînsuflețit. Apoi i-a zis: "Ioan, copile, să știi că nu am nimic pe pământ afară de cele trebuincioase îngropării mele și de două tunici. Trăiesc aici două văduve. După ce nu voi mai fi în trup să le dai lor tunicile mele". Pe urmă l-a dus în locul unde se afla ramura de palmier dăruită ei de către înger și-i zise: "Ioan, copile, ia această ramură de palmier și să mergi cu ea înaintea mea! Așa mi s-a poruncit!". Dar Ioan i-a răspuns: "Nu pot s-o iau singur, atâta vreme cât ceilalți apostoli nu sunt aici, ca nu cumva, venind ei, să se iște vorbe și supărări. Căci este unul mai mare decât mine și pus deasupra tuturor. Când ne vom întruni vom pica la o bună înțelegere".

VII

Tocmai când ieșeau din odaia cea tainică se auzi un asemenea bubuit de tunet, încât toți cei aflați acolo se cutremurară. Și după ce glasul tunetului se stinse, apostolii poposiră, aduși pe nori, la ușa Mariei. Erau unsprezece, fiecare stând pe câte un nor - primul fiind Petru, al doilea, Pavel (suit și el pe un nor) și numărându-se acum printre apostoli. Acesta era la începutul credinței în Cristos. După cei doi se adunară încetul cu încetul și restul apostolilor la ușa Mariei. Se îmbrățișară uitându-se cu uimire unii la alții și nevenindu-le să creadă cum au ajuns laolaltă în același loc. Petru a zis: "Fraților, să ne rugăm lui Dumnezeu, Cel care ne-a adunat aici, și mai ales pentru bucuria de a-l avea pe Pavel cu noi". Cum a spus Petru acest cuvânt, s-au așezat în rugăciune și au rostit într-un singur glas: "Rugămu-ne, ca să ni se arate pentru ce ne-a adunat Dumnezeu!".

Iar Petru îi zice lui Pavel: "Pavel, fratele meu, ridică-te și roagă-te pentru mine! Tare m-am bucurat aflând că ai intrat în credința lui Cristos". Pavel i-a răspuns: "Crede-mă, tată Petru, un începător ca mine nu e vrednic nici măcar să pășească pe urmele voastre. Cum dar să mă rog pentru tine? Tu ești stâlpul de lumină, iar frații aici de față sunt cu mult deasupra mea. Așadar tu, tată, se cuvine să te rogi pentru mine și pentru noi toți, ca harul Domnului să rămână cu noi".

S-au bucurat apostolii de smerenia lui Pavel și au zis: "Tată Petru, tu ai fost rânduit peste noi, tu roagă-te pentru noi!". Atunci Petru s-a rugat zicând: "Dumnezeul și Tatăl nostru și Domnul Isus Cristos vă va slăvi precum e slăvită slujirea mea. Căci eu sunt un rob și un frate neînsemnat. Am fost ales ca și voi toți, căci una singură este chemarea ce ni s-a făcut. Așadar cel care-l slăvește pe aproapele îl slăvește pe Isus, iar nu pe un simplu om. Aceasta este voia Învățătorului - să ne iubim unii pe alții!".

Atunci Petru și-a întins mâinile și a mulțumit zicând: "Stăpâne preaputernic, care ești deasupra heruvimilor în cele de sus și care privești asupra celor neînsemnate, care sălășluiești într-o lumină de neatins, tu dezlegi lucrurile încâlcite. Tu descoperi comorile ascunse. Tu ai răsădit în noi bunătatea Ta. Cine-i atât de milostiv printre zei, precum ești Tu!? Nu-ți lua mărinimia de la noi, ci vindecă-i de rele pe toți cei care nădăjduiesc în

Tine, Tu, Cel viu, care ai biruit moartea, de acum și în vecii vecilor. Amin". Și-i sărută iarăși pe ceilalți frați.

VIII

Atunci apăru în mijlocul lor și Ioan zicând: "Binecuvântați-mă și pe mine cu toții!". Și l-au sărutat fiecare după rangul său. Iar după salut Petru i-a zis: "Ioane, tu, cel mai iubit de Domnul, cum ai ajuns aici și de câte zile?". Ioan a răspuns: "Pe când mă aflam în cetatea Sardesului și învățam până la ceasul al nouălea, a coborât un nor chiar pe locul unde se strânsese adunarea. Și m-a răpit sub ochii tuturor aducându-mă iute până aici. Am bătut la ușă, mi s-a deschis și am găsit o mulțime întreagă împrejurul Maicii noastre Maria, iar ea mi-a spus: „Curând voi ieși din trup!”. Eu nu mi-am ținut firea și acolo, în mijlocul celor de față, m-a năpădit un plâns amarnic. Acum, fraților, dacă mâine în zori intrați la dânsa, nu plângeți și nu fiți morocănoși, pentru ca nu cumva (Doamne ferește!), văzându-vă cei din preajma ei plângând, să înceapă să se îndoiască de înviere și să zică: „Iată, și aceștia se tem de moarte!”. Ci să ne întărim pe noi înșine prin cuvintele bunului nostru Învățător!".

Apostolii au intrat dis-de-diminează în casa Mariei și i-au zis într-un singur glas: "Fericită Maria, Maica tuturor celor ce se mântuie, harul Domnului să fie cu tine!". Iar Maria le-a răspuns: "Cum ați intrat aici și cine v-a vestit că am să ies din trup? Și cum v-ați adunat cu toții laolaltă? Căci tare mă bucur văzându-vă, așa, strânși în jurul meu". Atunci fiecare i-a spus ținutul de unde a venit și cum s-au întâlnit acolo fiind răpiți și aduși de nori. Și au slăvit-o cu toții zicând: "Fii binecuvântat, Doamne, Mântuitorul întregii lumi!". S-a bucurat Maria în duh și a grăit: "Te binecuvântez pe Tine, care împarți tuturor binecuvântări! Binecuvântez sălașul slavei Tale! Te binecuvântez pe Tine, dătătorule de lumină, care te-ai adăpostit în pânțele mele! Binecuvântez toate lucrările mâinilor Tale, precum și toate cele ce ți se supun cu mare smerenie! Te binecuvântez pe Tine, Cel care ne-ai binecuvântat pe noi! Binecuvântez cuvintele vieții, care au ieșit din gura Ta și pe care ni le-ai dăruit în adevăr! Cred că tot ce mi-ai făgăduit se împlinește în mine. Căci mi-ai spus așa: „Îi voi trimite pe apostolii Mei la tine atunci când va fi să ieși din trup” și, iată, cu toții s-au adunat aici și eu stau în mijlocul lor precum o viță de vie încărcată de ciorchini, așa cum eram împreună cu Tine. Te binecuvântez cu toate binecuvântările. Împlinească-se și restul făgăduinței Tale! Căci mi-ai zis: „Când vei ieși din trup o să mă vezi!".

După ce a grăit acestea i-a chemat pe Petru și pe toți ceilalți apostoli și i-a dus în odaia ei, unde le-a arătat cele trebuincioase îngropării. Apoi, ieșind, s-a așezat în mijlocul lor. Și toți aveau în mâini lumânări aprinse, pe care le păzeau să nu se stingă, după cum le poruncise Maria.

IX

A doua zi, la apusul soarelui, când Maria se pregătea să iasă din trup, Petru a grăit către toți ceilalți apostoli: "Fraților, cine are un cuvânt de bună învățătură să-l rostească aici și să îndemne poporul toată noaptea?". Dar apostolii i-au răspuns: "Cine-i mai presus decât tine? De aceea tare ne-am bucura să-ți ascultăm cuvintele de învățătură".

Atunci Petru a prins a grăi: "Fraților și câți vă aflați aici în ceasul trecerii la cele veșnice a Maicii noastre, Maria, - ați aprins lumânări strălucind de foc pământesc, care se vede, și bine ați făcut; dar eu vreau ca fiecare dintre voi să aibă o candelă în veacul cel fără de sfârșit, o candelă arzând cu văpaie imaterială. Aceasta e candela omului lăuntric, alcătuit din trei părți, și anume, din trup, suflet și duh. Dacă acestea trei vor arde cu focul adevărat (pentru care trebuie să luptați) nu vă veți rușina atunci când veți merge să vă odihniți la nunta cu Mirele. Așa i se întâmplă acum Mariei. Căci lumina candelii sale a umplut întreg pământul și nu se va stinge până la sfârșitul veacului, pentru ca toți oamenii care vor să se mântuiască să primească tărie de la dânsa. Nu credeți așadar că moarte este moartea Mariei. Căci nu este moarte, ci viață veșnică - moartea dreptilor fiind slăvită de către Dumnezeu. Ea este pur și simplu slavă, iar a doua moarte nu-i poate chinui în nici un fel".

Petru încă mai vorbea când o lumină puternică străluci în încăpere, în mijlocul tuturor, acoperind lumina candelilor. Și o voce se auzi spunând: "Petru, vorbește-le cu înțelepciune despre lucrurile care se pot asculta. Căci medicul bun dă leacuri după boala suferindului, iar mâncarea se gătește după vârsta copilului". Atunci Petru a ridicat glasul și a zis: "Te binecuvântăm pe Tine, Cristoase, cârma sufletelor noastre!".

X

Atunci Petru a zis către fecioarele de acolo: "Ascultați harul, slava și cinstirea de care vă bucurați! Căci fericiți sunt toți cei ce-și păstrează veșmântul curăției. Ascultați și aflați ce-a spus Învățătorul nostru! „Împărăția cerurilor, a spus, este asemenea unor fecioare”. N-a spus „este asemenea unui timp îndelungat”, căci timpul trece, în vreme ce numele fecioriei nu va trece. N-a asemuit-o cu o bogăție, căci averile se împrăștiează, în vreme ce numele fecioriei dăinuie. De aceea cred că vă veți bucura de slavă. Iată pentru ce a asemuit El Împărăția cerurilor cu voi -pentru că sunteți fără griji pământești. Iar când va trimite moartea asupra voastră voi nu veți spune: „Vai de noi, unde ne ducem și ne lăsăm bieții copiii” sau „multa agoniseală” sau „ogoarele semănate” sau „toată chiverniseala”. Nu, în privința acestor lucruri voi nu vă faceți nici o grijă. N-aveți decât grija fecioriei voastre. Și când vă va trimite moartea, aceasta vă va găsi pregătite și neducând lipsă de nimic. Ca să pricepeți că nu există ceva mai presus de virtute și ceva mai apăsător decât grijile lumești, ascultați următoarea pildă!

Trăia odată, într-o cetate, un om din cale-afară de bogat. Nu-i lipsea de nici unele. Acest

om avea și multe slugi. Două dintre ele însă au greșit înaintea lui, căci nu i-au ascultat poruncile cum se cuvine. Atunci, mâniat, stăpânul le-a surghiunit într-un ținut îndepărtat, pentru o vreme, dar cu gând să le cheme înapoi. Una dintre slugile surghiunite s-a apucat și și-a ridicat o gospodărie pe cinste, și-a răsădit vie, și-a zidit un cuptor pentru copt pâine și multe, multe alte acareturi. Cealaltă slugă schimba agoniseala de pe munca lui în aur. Apoi a chemat un aurar și a cerut să i se facă o coroană spunând meșterului: „Eu sunt rob și am un stăpân și pe fiul său. Să le întipărești chipurile pe marginea coroanei”. Aurarul făcu întocmai, apoi zise slugii: „Ridică-te și pune-ți coroana pe cap!”. Dar sluga răspunse: „Primește-ți plata! Căci eu aștept momentul potrivit ca să port coroana”. Aurarul pricepu tâlcul vorbelor slugii și se întoarse la casa lui.

Îndată după aceea se apropie sfârșitul surghiunului. Stăpânul trimise pe un slujitor aspru la ei, zicându-i: „Dacă în șapte zile nu ești cu cei doi în fața mea o pățești!”. Auzind acestea trimisul plecă val-vârtej. Și ajungând în ținutul acela i-a găsit pe surghiuniți (nemișcați de acolo zi și noapte). A dat mai întâi peste cel care-și construise casă, își răsădisese vie și-și făcuse tot soiul de alte acareturi și i-a zis: „Să mergem, căci stăpânul m-a trimis după tine!”. Într-o doară acela i-a răspuns: „Să mergem!”, dar apoi a întors-o: „Îngăduie-mi numai să vând tot ce-am agonisit aici”. Slujitorul însă i-a spus cu glas răspicat: „Nu pot să-ți îngădui aceasta, căci n-am decât un răgaz de șapte zile ca să vă aduc înapoi și tare mă tem de amenințările stăpânului. Nu rămân nici o minută în plus”. Atunci sluga începu să plângă și să se jeluiască: „Vai de mine, cum m-ai găsit nepregătit!”. Dar slujitorul i-a zis: „Slugă netrebnică, oare ai uitat de robia ta!? Oare ai uitat că ai fost surghiunit și că stăpânul putea trimite după tine oricând va fi poftit!? Pentru ce te-ai apucat să răsădești o vie din care nu poți lua nimic cu tine și-ai fost găsit cu totul nepregătit!? Ar fi trebuit să te pregătești înainte de a veni eu să te caut”. Atunci sluga a îngânat printre sughițuri: „Vai de mine! Eu socoteam c-o să rămân surghiunit toată viața și nu credeam că stăpânul va trimite să mă caute. De aceea am adunat atâta avere în ținutul acesta”. Dar slujitorul l-a luat cu de-a sila, neîngăduindu-i să ia ceva cu dânsul.

Cealaltă slugă, prinzând de veste că stăpânul a trimis după ei, s-a sculat, a luat coroana și a luat-o cătinel spre drumul pe care urma să treacă slujitorul. Aici se opri și începu să aștepte. Și cum veni acela, îi zise: „Stăpânul meu te-a trimis după mine! Să mergem degrabă cu bucurie, căci nimic nu mă ține pe loc - avutul mi-e foarte ușor! Căci n-am decât coroana aceasta de aur, pe care am pregătit-o nădăjduind în fiecare zi și rugându-mă ca stăpânul să se milostivească de mine, să trimită un slujitor și să mă scape de surghiun, ca nu cumva unii pizmași să-mi fure coroana. Acum văd că mi s-a împlinit rugăciunea. Să ne ridicăm și să pornim la drum!”.

Și așa cele două slugi au plecat împreună cu slujitorul. De cum i-a văzut, stăpânul l-a întrebat pe cel care nu avea nimic: „Unde ți-e rodul unui surghiun atât de lung!?”. Sluga a răspuns: „Stăpâne, ai trimis după mine un soldat tare aspru. L-am rugat să-mi îngăduie să vând agoniseala și să aduc banii cu mâinile mele. Dar el nu mi-a dat voie!”. Atunci

stăpânul îi zice: „O, slugă netrebnică, acum ți-ai amintit să vinzi, când am trimis după tine!? Cum, nu ți-ai dat seama că te afli în surghiun și că averea aceea nu-ți folosea la nimic!?”. Și plin de mânie porunci să fie legat de mâini, de picioare și să fie trimis într-un ținut și mai vitregit. Apoi îl chemă pe cel care aduse coroana și-i zise: „Așa, slugă bună și credincioasă! După cum o dovedește această coroană, îți dorești libertatea. Căci numai oamenii liberi poartă coroană. Totuși n-ai cutezat s-o porți fără învoire de la stăpânul tău. Într-adevăr, un rob nu-și dobândește libertatea decât de la stăpânul său. Iată așadar - ți-ai dorit libertatea, o ai de la mine”. Astfel robul își dobândește libertatea și e rânduit stăpân peste mulți".

XI

După ce Petru a zis acestea fecioarelor din jurul Mariei, s-a întors către mulțime și a grăit așa: "Acum să ascultăm ce-o să ni se întâmple și nouă, fraților! Într-adevăr, noi suntem fecioarele Mirelui adevărat, Fiul lui Dumnezeu și Tatăl întregii făpturi -, suntem neamul omenesc pe care Dumnezeu s-a mâniat dintru început, azvârlindu-l pe Adam în lume. Viețuim aici ca în surghiun din pricina mâniei Sale, dar nu e firesc să rămânem pe veci. Căci pentru fiecare veni-va ziua când se va strămuta acolo unde stau părinții noștri și Protopărinții, precum și Avraam, Isaac și Iacob. La sfârșitul vieții fiecăruia asupra lui va fi trimis năpraznicul slujitor, adică moartea. Și când va veni asupra sufletului unui păcătos bolnav, colcăind de păcate și nelegiuiri, acesta se va întrista și se va ruga așa: „Îngăduie și ai răbdare cu mine, doar o singură dată, până când îmi voi răscumpăra păcatele răsădite în trupul meu!”. Dar moartea nu va îngădui. Și cum să îngăduie, când i s-a împlinit sorocul!? Așadar neavând nici o urmă de dreptate într-însul e dus în sălașul chinurilor. Dacă însă cineva face lucruri drepte, atunci se bucură și zice: „Nimic nu mă ține în loc, fiindcă nu duc cu mine decât numele fecioriei”. Acesta spune rugăciunea următoare: „Nu mă lăsa, Doamne, pe pământ, pentru ca nu cumva pizmașii să-mi fure numele fecioriei”. Atunci sufletul va ieși din trup și va fi dus cu multă cântare la Mirele cel fără de moarte. Și va fi așezat în loc de odihnă. Așadar, fraților, luptați-vă din rășputeri, știind că nu vom rămâne aici, în surghiun, pe vecie!".

XII

Petru a continuat să vorbească așa până în zori, întărind mulțimea. Așa i-a prins răsăritul soarelui. Atunci Maria s-a ridicat, a ieșit afară și înălțându-și brațele s-a rugat către Domnul. Iar după ce s-a rugat, s-a întors în odaie și s-a întins pe pat. Petru s-a așezat la căpătâiul său, iar Ioan, la picioare. Ceilalți apostoli stăteau roată împrejurul crivatului. Și, pe la ceasul al treilea din zi, s-a făcut un tunet mare în cer și s-a pogorât o mireasmă plăcută, atât de plăcută încât toți cei din odaie au fost cuprinși de toropeală, în afară de apostoli și de trei fecioare. Pe aceștia Domnul i-a ținut treji, ca să mărturisească despre îngroparea Mariei și despre slava ei în ceruri. Dintr-o dată s-a arătat și Domnul venind pe nori cu o mulțime de îngeri fără număr. Isus și Mihail au intrat în odaia unde era

Maria, iar îngerii cântând imnuri au rămas afară, de jur-împrejur. Intrând Mântuitorul i-a găsit pe apostoli lângă sfânta Maria și i-a sărutat pe toți. După aceea a sărutat-o și pe Maica Lui. Iar Maria a deschis gura și a binecuvântat zicând: "Te binecuvântez, căci nu m-ai întristat neținându-ți făgăduința. Cu adevărat, mi-ai făgăduit cândva că nu vor veni îngerii peste sufletul meu, ci Tu însuși, Doamne! Și s-a făcut întocmai după cuvântul Tău! Cine sunt eu, neînsemnata, ca să mă invrednicesc de o asemenea slavă!?". Și spunând acestea i s-a împlinit rostul vieții, iar fața surâdea către Domnul. Domnul i-a luat sufletul și l-a pus în mâinile lui Mihail, înfășurându-l mai întâi în scutece a căror strălucire nu se poate spune în cuvinte.

Noi, apostolii, am văzut că sufletul Mariei, pus în mâinile lui Mihail, avea toate părțile omenești, dar fără formă anume de bărbat sau femeie. Era asemenea oricărui trup, dar mai alb de șapte ori decât soarele. Plin de bucurie Petru I-a întrebat pe Domnul zicând: "Cine dintre noi mai are un suflet atât de alb ca al Mariei?". Domnul i-a zis: "O, Petru, sufletele tuturor celor ce se nasc pe lumea aceasta sunt aidoma. Dar când ies din trup nu sunt găsite tot așa de albe. Într-un fel au fost trimise în trup și într-altul sunt găsite la ieșirea din trup, căci iubesc întunericul păcatelor celor multe. Celui care se păzește de întunericul nelegiuirilor lumești, aceluia, când va ieși din trup i se va găsi sufletul la fel de alb ca la naștere". Și iarăși a zis Mântuitorul lui Petru: "Îngrijește-te de trupul Mariei, sălașul meu! Scoate-l afară din cetate și apuc-o spre dreapta! Acolo vei da peste un mormânt nou. Într-însul așază trupul, apoi așteptați alături, precum vi s-a poruncit!".

După ce Isus a spus acestea, a strigat și trupul sfintei Născătoare de Dumnezeu înaintea tuturor zicând: "Adu-ți aminte de mine, Împărate slăvit, adu-ți aminte de mine, căci sunt făptura Ta! Adu-ți aminte de mine, căci am păzit cu mare grijă comoara ce mi-a fost încredințată!". Iar Isus a grăit trupului: "N-am să te părăsesc niciodată, comoara și mărgăritarul meu! N-am să te părăsesc, pe tine, care ai fost găsită paznic credincios al celui ce ți-a fost încredințat! Cum să te părăsesc, chivot care l-ai cârmuit chiar pe Cârmuitor!? Cum să te părăsesc, comoară pecetluită până vei fi căutată!?". Și după ce-a rostit aceste cuvinte Mântuitorul s-a făcut nevăzut.

XIII

Petru, ceilalți apostoli și cele trei fecioare au îngrijit trupul Mariei, pregătindu-l pentru îngropăciune, și l-au așezat pe crivat. După aceea s-au deșteptat și cei ce fuseseră toropiți de somn. Petru a luat ramura de palmier și i-a zis lui Ioan: "Tu ești fecior, tu se cuvine să cânti imnuri înaintea crivatului, ducând ramura aceasta!". Ioan însă i-a răspuns: "Tu ești tatăl nostru și purtătorul nostru de grijă, așa că tu se cuvine să fii înaintea năvălii până când vom ajunge la locul hărăzit ei". Atunci Petru a zis: "Ca să nu întristăm pe careva dintre noi, mai bine încingem sicriul cu ramura de palmier!".

Apostolii s-au ridicat și au luat sicriul Mariei. Iar Petru așa cânta: "Ieșit-a Israel din

Egipt, Aleluia!" (Psalmul 113, 1). Domnul și îngerii mergeau sus, pe nori, cântând și binecuvântând, nevăzuți. Doar glasul îngerilor răzbătea pe pământ. Glasul întregii mulțimi s-a răspândit în tot Ierusalimul, încât arhieriei, auzind zarva și imnurile, s-au speriat și au început să se întrebe: "Ce-i cu larma aceasta?". Cineva le-a spus că Maria a ieșit din trup, iar apostolii cântă imnuri împrejurul sicriului ei. Pe dată Satana a pătruns într-înșii umplându-i de mânie. Ziceau: "Haideți să mergem să-i omorâm pe apostoli și să ardem trupul care l-a purtat pe Magul acela!". Și ridicându-se au ieșit cu săbii și cu arme de apărare, ca să le ia viața. Pe dată însă îngerii de pe nori i-au lovit cu orbire, de se izbeau cu capetele în ziduri, căci nu mai știau încotro mergeau, toți în afară de un singur arhieriu care ieșise împreună cu ceilalți să vadă ce se întâmplă.

Acesta s-a apropiat de apostoli și, când a zărit năsălia încinsă cu ramura de palmier iar pe apostoli cântând imnuri de slavă, a urlat plin de mânie: "Iată sălaşul Aceluia care-a despuiat neamul nostru! De ce slavă grozavă are parte!". Și s-a năpustit spre năsălie cu gând să o răstoarne. A apucat de locul încins cu ramura de palmier, și-a încleștat mâinile și a vrut s-o prăvălească la pământ. Îndată însă mâinile lui s-au lipit de năsălie și au fost retezate mai jos de coate, spânzurând așa de lemn.

Nenorocitul a început să bocească amarnic în fața tuturor apostolilor rugându-i și zicând: "Nu mă lăsați de izbeliște într-un necaz ca acesta!". Petru îi zise: "Eu nu am putere să te ajut, nici eu, nici altul dintre noi. Dacă însă vei crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu, pe care, sculându-vă, l-ați prins și l-ați omorât, atunci va înceta chinul cu care-ai fost probozit!". Omul a zis: "Doar am știut foarte bine că este Fiul lui Dumnezeu. Dar ce să facem, dacă aveam ochii întunecați de pofta arginților!? Părinții noștri, înainte de a se sfârși, ne-au chemat și ne-au zis: „Copii, iată, Dumnezeu v-a ales pe voi din toate triburile, ca să cărmuiți poporul cu tărie și să nu lucrați pentru praful acestei lumi. Lucrarea voastră este următoarea: să întăriți poporul și să luați de la toți zeciuală și primele roade, precum și fătul ce iese primul din pântecul mamei. Numai să aveți grijă, să nu se umple locul vostru peste măsură cu roade, ca să faceți negoț mâniindu-l pe Dumnezeu. Ci tot ce vă prisosește dați nevoiașilor, orfanilor și femeilor văduve, și nu lăsați de izbeliște un suflet chinuit!". Noi însă n-am ascultat povețele părinților noștri, ci văzând că locul Templului se umple de roade ne-am adus primii născuți din turmele de oi, din cirezile de vite și din altele pe mesele negustorilor și ale piețarilor. Atunci a venit Fiul lui Dumnezeu și i-a alungat pe toți cămătarii din Templu zicând: „Zvârliți acestea din Templu și nu faceți din casa Tatălui Meu o casă de negustori”. Dar noi nu ne puteam lepăda ușor de obiceiurile osândite de dânsul și am început să urzim gânduri rele. Apoi ne-am ridicat împotriva Lui și L-am omorât, știind că este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. Rogu-vă însă, nu vă amintiți acum de răutățile noastre, ci îndurați-vă de mine! Căci, iată, Dumnezeu m-a iubit, ca să trăiesc!".

Atunci Petru a poruncit să se așeze pe pământ năsălia și i-a grăit așa arhierelui: "Dacă acum crezi din toată inima, du-te și sărută trupul Mariei zicând: „Cred în tine și în

Dumnezeu, Cel născut din tine!". Atunci arhiereul a binecuvântat-o pe Maria, în ebraică, vreme de trei ceasuri și nu îngăduia să fie atinsă, aducând tot felul de mărturii din Sfintele Scripturi ale lui Moise și din ceilalți profeți. Căci acolo se scrie despre dânsa că va fi templul Dumnezeului celui slăvit. Și toți cei ce ascultau rămâneau uimiți de asemenea tradiții, despre care nu auziseră niciodată până atunci.

Petru îi zice: "Acum mergi și lipește-ți brațele de ciaturile desprinse!". Acela făcu întocmai și zise: "În numele Domnului nostru Isus Cristos, al Fiului Mariei, Născătoarea de Dumnezeu, să se lipească brațele mele de ciaturile acestea!". Și pe dată mâinile se făcură întregi ca la început, fără să lipsească nimic dintr-însele. Petru îi zice: "Ridică-te, ia o bucățică din ramura de palmier și intră în cetate! Acolo vei găsi o mulțime de orbi, care umblă să găsească drumul. Povestește-le ce ți s-a întâmplat! Iar celui ce va crede așază-i bucățica de ramură peste ochi și îndată va vedea".

Arhiereul plecă, după cum îi poruncise Petru, și găsi o mulțime de orbi (aceia pe care îngerii Domnului îi loviseră cu orbire), plângând și zicând: "Vai de noi, ce li s-a întâmplat sodomiților ni se întâmplă acum și nouă!". (Căci mai întâi Dumnezeu i-a lovit pe aceia cu orbire, iar după aceea a aruncat foc din cer și i-a pârjolit.) "Vai de noi! Iată, am fost schilodiți, rămâne să mai vină focul!" Atunci omul luă bucățica de palmier și începu să le vorbească despre credință. Și cine a crezut și-a căpătat vederea. Iar cine n-a crezut nu și-a recăpătat-o, ci a rămas orb.

XIV

Apostolii au ridicat iarăși cinstitul trup al preaslăvitei Stăpânei noastre Născătoare de Dumnezeu și-n veci fecioară Maria și l-au pus în mormânt nou, acolo unde le arătase lor Mântuitorul. Și au rămas acolo cu toții împreună păzindu-l vreme de trei zile. După trei zile, când au deschis sicriul, ca să se închine chivotului vrednic de toată slava, n-au mai găsit decât lințoliile, căci ea fusese luată și dusă la moștenire veșnică de către Cel care prinse trup într-înșea, Cristos Dumnezeul. Tot Cristos, Domnul nostru, în semn de prețuire pentru Maica Lui nepătată și Născătoare de Dumnezeu, îi va slăvi pe toți cei ce o vor slăvi pe dânsa, iar pe cei care se vor închina ei (sărbătorind-o în fiecare an) îi va feri de orice primejdie și le va umple casele cu de toate, precum a umplut casa lui Onisifor. Aceștia vor primi iertarea păcatelor aici și-n veacul ce va veni. Căci Domnul a numit-o tronul Său heruvimic pe Pământ și cer pământesc, nădejde și scăpare și sprijin al neamului nostru. Așa încât săvârșind în chip mistic sărbătoarea adormirii ei dumnezeiești, vom găsi milă și har în veacul acesta și în cel viitor, prin harul și iubirea de oameni a Domnului nostru Isus Cristos, Cel ce are slavă și putere împreună cu Tatăl fără de-nceput și cu Duhul dătător de viață acum și pururea și-n vecii vecilor. Amin.

22. CUVÂNTUL SFÂNTULUI IOAN TEOLOGUL DESPRE ADORMIREA PREASFINTEI NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU

I. Maria la mormântul Domnului

Ori de câte ori preasfânta și preacinstita Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioară, Maria, mergea la sfântul mormânt al Domnului nostru, ca să ardă mirozine bune și ca să-și plece sfinții săi genunchi, îl ruga stăruitor pe Cel născut din ea, pe Cristos, Dumnezeul nostru, s-o dezlege de cele pământești și s-o ridice la ceruri.

II

Iudeii, văzând că-și petrece mai toată vremea la mormântul dumnezeiesc, s-au dus la arhieriei lor și le-au zis: "Maria merge în fiecare zi la mormânt". Atunci arhieriei au chemat străjerii pe care-i rânduiseră tot ei, ca să nu îngăduie nimănui să se roage la sfântul mormânt, și i-au întrebat dacă este adevărat ce se spune despre Maria. Dar străjerii au răspuns că niciodată n-o văzuseră pe-acolo. Căci Dumnezeu nu le îngăduia s-o vadă, cu toate că se afla chiar lângă ei.

III. Arhanghelul Gabriel

Într-o zi de vineri Sfânta Maria se duse, ca de obicei, la mormânt. Și pe când se ruga, iată, s-au deschis cerurile și arhanghelul Gabriel a coborât lângă ea și i-a zis: "Bucură-te, Născătoarea lui Cristos, Dumnezeul nostru! Căci ruga ta a străbătut cerurile și a fost primită de Cel ce s-a născut din tine. Peste puțin vei părăsi lumea aceasta, după cum ți-a fost vrerea, și te vei duce lângă Fiul tău, la viața cea adevărată și fără de sfârșit".

IV

Auzind acestea de la sfântul arhanghel, Maria se întoarse la Betleem, împreună cu trei fecioare care-o îngrijeau. După ce dormi puțin, se sculă și zise către fecioare: "Aduceți-mi o cădelniță, căci vreau să mă rog!". Și acelea făcură ce li s-a poruncit.

V

Apoi se rugă așa: "Doamne Isuse Cristoase, care în imensa Ta bunătate ai binevoit să Te naști din mine, ascultă glasul meu și trimite-mi-l pe apostolul Tău Ioan, pentru ca lui,

primul, să dăruiesc pârga bucuriei mele. Încă Te mai rog să mi-i trimiți prin porunca Ta sfântă și pe ceilalți apostoli ai Tăi, atât pe cei care sălășluiesc lângă Tine, cât și pe cei din viața aceasta, oriunde s-ar afla ei, pentru ca, văzându-i, să binecuvântezez numele Tău vrednic de toată lauda. Sânt încredințată că vei da ascultare în toate roabei Tale".

VI. Adunarea apostolilor

Pe când se ruga ea așa, am apărut eu, Ioan, fiind răpit și adus tocmai din Efes⁹ de către Duhul Sfânt într-un nor. Acesta m-a așezat chiar acolo unde zăcea Maica Domnului meu. Am intrat la ea, L-am slăvit pe Cel născut din pântecel ei și am zis: "Bucură-te, Maica Domnului meu, care L-ai născut pe Cristos, Dumnezeu nostru, și veselește-te, căci vei pleca din viața aceasta în mare slavă!".

VII

Iar sfânta Născătoare de Dumnezeu îi mulțumi lui Dumnezeu pentru că eu, Ioan, am venit lângă ea. Își aminti de cuvintele Domnului de pe cruce: "Iat-o pe mama ta; iată-l pe fiul tău!". Cele trei fecioare veniră și i se închinară.

VIII

Atunci sfânta Născătoare de Dumnezeu îmi zice: "Roagă-te și arde tămâie!". Și eu m-am rugat așa: "Doamne Isuse Cristoase, care ai făcut atâtea minuni, fă și acum o minune în fața celei care Te-a născut: ia-o pe Maica Ta din viața aceasta, ca să se sperie cei ce Te-au răstignit și n-au crezut în Tine!".

IX

După ce mi-am încheiat rugăciunea, sfânta Maria mi-a zis: "Adu-mi cădelnița!". Și împrăștiind tămâie a zis: "Slavă ție, Dumnezeu meu și Domnul meu, slavă ție! Iată, s-a împlinit tot ce mi-ai făgăduit înainte de a Te sui la ceruri: că atunci când va fi să plec din lumea aceasta vei veni Tu însuși la mine cu slavă, împreună cu ceata îngerilor Tăi".

X

Eu, Ioan, așa vorbesc către ea: "Domnul nostru Isus Cristos și Dumnezeu nostru va veni îndată și-L vei vedea, după cum ți-a făgăduit". Sfânta Născătoare de Dumnezeu îmi zise: "Iudeii s-au jurat că-mi vor arde trupul când mă voi sfârși". Iar eu, răspunzându-i, i-am zis: "Trupul tău sfânt și cinstit nu va cunoaște stricăciune". Atunci ea mi-a poruncit: "Adu-mi cădelnița, împrăștie tămâie și roagă-te!".

Apoi se auzi un glas din ceruri zicând: Amin!

XI

Eu, Ioan, am auzit glasul acela. Duhul Sfânt m-a întrebat: "Ioan, ai auzit glasul acela care a vorbit din ceruri după ce ți-ai sfârșit rugăciunea?". Eu am răspuns: "Da, l-am auzit". Duhul Sfânt mi-a zis iarăși: "Glasul pe care l-ai auzit vestește că frații tăi, apostolii, și sfintele puteri vor veni îndată; chiar astăzi vor fi aici".

XII

Eu, Ioan, când am auzit acestea am început să mă rog. Duhul Sfânt grăi așa către apostoli: "Să veniți cu toții, aduși de nori de la marginile pământului și să vă adunați în sfântul Betleem, căci Maica Domnului nostru Isus Cristos e cuprinsă de neliniștea morții: Petru, de la Roma, Pavel, din Tiberia, Toma, din mijlocul Indiei, Iacob, de la Ierusalim".

XIII

Andrei, fratele lui Petru, Filip, Luca, Simon Cananeanul și Tedeu, care erau morți, au fost sculați din mormintele lor de către Duhul Sfânt. Iată cum le-a vorbit Acesta: "Să nu credeți că acum este Învierea! Nu, ci v-ați sculat din morminte ca să mergeți și să o salutați pe cinstita și făcătoarea de minuni Maică a Domnului și Mântuitorului vostru Isus Cristos. Căci a sosit ziua ieșirii ei din această lume și a suirii la ceruri".

XIV

Marcu, aflat încă în viață, a venit de la Alexandria și s-a alăturat celorlalți apostoli care, după cum am zis, se adunaseră din toate colțurile lumii. Petru a fost ridicat pe un nor și a stat la mijloc, între cer și pământ, cu ajutorul Duhului Sfânt.

La fel ceilalți apostoli, tot cu ajutorul Duhului Sfânt, erau luați pe câte un nor și aduși lângă Petru. Astfel, cum am zis, toți ne-am adunat prin lucrarea Duhului.

XV

După ce-am intrat la Maica Domnului Dumnezeu nostru și i ne-am închinat, i-am zis: "N-ai teamă și nu te întrista! Domnul Dumnezeu, Cel născut din tine, te va lua cu slavă din lumea aceasta". Ea, auzind de Dumnezeu, Mântuitorul ei, s-a bucurat nespus, a stat pe pat și a vorbit apostolilor: "Acum sunt încredințată că Învățătorul și Dumnezeu nostru va să vină din ceruri și-L vor sorbi, nesățioși, ochii mei. Așa mă voi dezlega de viața aceasta - privindu-L pe El, după cum v-am privit și pe voi când ați venit lângă

mine. Dar vreau să-mi spuneți, de unde ați știut că sunt pe ducă și din ce ținuturi ați venit până aici, fiindcă ați ajuns foarte repede. (Deși nimic nu mi-a ascuns Cel ce S-a născut din mine, Domnul nostru Isus Cristos, Dumnezeuul tuturor; da, și acum cred că El este Fiul Celui Preaînalt.)

XVI. Prezentarea apostolilor

Răspunzând, Petru a zis apostolilor: "Fiecare în parte să împlinească voia Maicii Domnului nostru, luând aminte la ceea ce ne-a vestit și poruncit Duhul Sfânt!".

XVII

Atunci eu, Ioan, am luat cuvântul și am zis: "Eu mă aflam în Efes. Tocmai când mă îndreptam către sfântul altar, ca să încep liturghia, Duhul Sfânt îmi vorbește: „Se apropie ceasul plecării dintre noi a Maicii Domnului Meu. Mergi așadar la Betleem, să-ți iei rămas bun de la dânsa!”.

Pe loc, un nor de lumină m-a smuls de la pământ și m-a așezat lângă ușa casei unde stăteai întinsă".

XVIII

Apoi a luat cuvântul Petru și a zis: "Eu mă aflam la Roma când am auzit glasul Duhului Sfânt vorbindu-mi: „Maica Domnului tău trebuie să plece dintre noi fiindcă i s-a apropiat ceasul. Mergi la Betleem, ca să-ți iei rămas bun”.

Un nor de lumină m-a smuls de la pământ. Atunci i-am văzut pe ceilalți apostoli venind, tot pe nori, către mine și am auzit un glas care zicea: „Mergeți cu toții la Betleem!”.

XIX

Apoi a luat cuvântul Pavel și a zis: "Eu mă aflam de puțină vreme într-un oraș de lângă Roma, numit „ținutul Tiberinilor”, când L-am auzit pe Duhul Sfânt zicându-mi: „Iată, Maica Domnului tău părăsește lumea aceasta și, dezlegându-se de ea, își croiește drum către cer. Mergi și tu la Betleem ca să-ți iei rămas bun”.

Un nor de lumină m-a luat pe sus și m-a așezat lângă voi".

XX

Apoi a luat cuvântul Toma și a zis: "Eu mă aflam în India unde, prin harul lui Cristos,

predicarea Evangheliei făcea rod bun. Tocmai eram pe punctul de a-l boteza pe însuși fiul surorii regelui, pe nume Labdanos, când, dintr-o dată, Duhul Sfânt grăiește către mine: „Și tu, Toma, să fii de față în Betleem, ca să-ți iei rămas bun de la Maica Domnului tău, care trece la cele cerești”.

Un nor de lumină m-a smuls de la pământ și m-a așezat lângă voi”.

XXI

Apoi a luat cuvântul Marcu și a zis: "Eu mă aflu în cetatea Alexandriei și împlinesc slujba de la ceasul al treilea. Tocmai când începusem să mă rog, Duhul Sfânt m-a smuls de la pământ și m-a adus lângă voi”.

XXII

Apoi a luat cuvântul Iacob și a zis: "Când eram la Ierusalim, Duhul Sfânt mi s-a încredințat vorbindu-mi: „Mergi la Betleem, căci Maica Domnului tău se pregătește să urce la cer!”.

Un nor de lumină m-a smuls și m-a așezat lângă voi”.

XXIII

Apoi a luat cuvântul Matei și a zis: "Eu l-am slăvit și-l slăvesc pe Dumnezeu din toate puterile mele, căci, aflându-mă pe o corabie și stârnindu-se pe mare o furtună cu valuri cumplite, dintr-o dată un nor de lumină a umbrat vârtoarea și a potolit furtuna.

Iar pe mine m-a smuls și m-a adus lângă voi”.

XXIV

Apoi au luat cuvântul cei care veniseră mai înainte; și au povestit cu toții ce li s-a întâmplat.

Bartolomeu a zis: "Eu mă aflu în Tebaida, propovăduind cuvântul lui Dumnezeu, când, iată, vine Duhul Sfânt și-mi vorbește: „Maica Domnului tău se pregătește să urce la cer. Mergi așadar la Betleem și ia-ți rămas bun de la ea!”.

Un nor de lumină m-a smuls de la pământ și m-a adus lângă voi”.

XXV

Toate acestea le-au zis apostolii către sfântă Născătoare de Dumnezeu: de unde a venit fiecare și în ce fel. Atunci ea și-a întins mâinile către cer și s-a rugat așa: "Doamne, ador,

laud și preaslăvesc numele Tău vrednic de multă cinstire, căci ți-ai aplecat privirea spre sărmană roaba Ta și m-ai umplut de măreție, Atotputernicule! Iată, mă binecuvântează toate neamurile!”.

XXVI.Minunile săvârșite de Maica Domnului

După ce s-a rugat a zis apostolilor: "Ardeți tămâie și rugați-vă!". Și-n timp ce ei se rugau, a tunat în cer și s-a auzit un zgomot cumplit, ca huruitul roților de car. O uriașă oștire de îngeri și de puteri a apărut atunci și s-a auzit un glas ca al Fiului Omului. Serafimii au înconjurat casa unde stătea întinsă sfântă și preacurata Maică a lui Dumnezeu și Fecioară.

Astfel că toți locuitorii Betleemului au văzut minunile și-au mers să le vestească celor din Ierusalim.

XXVII

După ce-a răsunat acel glas, soarele și luna au apărut chiar lângă casă. Tot acolo a stat și o adunare a primilor născuți dintre sfinți, aducând slavă și cinstire Maicii Domnului. S-au văzut multe semne miraculoase: orbi care și-au recăpătat vederea, surzi care au început să audă, șchiopi care au început să umble, leproși vindecați și oameni posedați de duhuri necurate tămăduiți. Oricine, suferind de vreo boală ori slăbiciune, atingea pe dinafară peretele casei în care zăcea Maria și striga: "Sfântă Marie, Născătoarea lui Cristos, Dumnezeul nostru, miluiește-ne!", îndată era vindecat.

XXVIII

Multe mulțimi de oameni, adunate din toate țările la Ierusalim, spre a se ruga, auzind de minunile petrecute în Betleem prin Maica Domnului, au venit aici și au început să se roage pentru vindecarea diferitelor boli. Ceea ce s-a și întâmplat! Și a fost atunci o bucurie de nedescris! Cei vindecați împreună cu toți cei care erau de față I-au slăvit pe Cristos, Dumnezeu nostru, și pe Maica Sa. La întoarcerea de la Betleem întreg Ierusalimul cânta psalmi și cântece duhovnicești, ca-n zi de sărbătoare.

XXIX. Evreii caută pricină Mariei

Preoții iudeilor și poporul și-au ieșit din minți auzind de cele întâmplate. Atunci, apucați de un zel trufaș, după ce au convocat iarăși o adunare smintită, hotărâsc să trimită mulțimea întărâtată la Betleem, asupra sfintei Născătoare de Dumnezeu și asupra

sfinților apostoli. Dar tocmai când iudeii erau gata să se repeadă asupra Betleemului - se aflau la numai o mie de pași depărtare - li s-a arătat o vedenie atât de cumplită, încât pe loc li s-au împiedicat picioarele. S-au întors deci la cei de-un neam cu ei și au povestit arhierilor despre cumplita viziune.

XXX

Aceștia însă, fierbând și mai tare de mânie, se duc direct la guvernator, strigând așa: "Neamul iudeilor va fi stârpit din pricina acestei femei! De aceea îți cerem s-o izgonești din Betleem și din provincia Ierusalimului!". Guvernatorul, înfricoșat de minunile săvârșite acolo, le-a zis: "Ba n-am s-o izgonesc, nici din Betleem, nici din altă parte!". Iudeii se îndârjeau, urlând și conjurându-l în numele Cezarului Tiberiu, să-i alunge pe apostoli din Betleem. "Dacă nu faci asta - ziceau ei - te vom pârî Cezarului!".

Silit de împrejurări guvernatorul trimite un hiliarh asupra apostolilor din Betleem.

XXXI

Dar Duhul Sfânt le spune apostolilor și Maicii Domnului: "Iată, guvernatorul, silit de iudeii răzvrățiți²⁶, a trimis un hiliarh asupra voastră. Ci voi ieșiți din Betleem și n-aveți nici o teamă! Căci am să vă duc pe un nor până la Ierusalim. Puterea Tatălui, a Fiului și a Sfintului Duh este cu voi".

XXXII

Apostolii se ridicară în grabă, ieșiră din casă purtând patul stăpânei Născătoare de Dumnezeu și o apucară spre Ierusalim. Și, pe dată, ajutați de un nor, după cum vestise Duhul Sfânt, se pomeniră în Ierusalim, acasă la stăpâna lor.

Ridicându-se, au cântat imnuri de slavă timp de cinci zile, fără încetare.

XXXIII

Hiliarhul ajunsese la Betleem și, negăsind-o nici pe Maria, nici pe apostoli, îi luă la rost pe betleemiți zicându-le: "N-ați venit voi să povestiți guvernatorului și preoților despre semnele și minunile care s-au întâmplat aici și cum s-au adunat apostolii din toate colțurile lumii? Ei bine, unde sunt aceștia!? Haideți chiar acum la Ierusalim, înaintea guvernatorului!". Căci hiliarhul nu știa că apostolii și Maica Domnului plecaseră la Ierusalim. Așa că îi luă pe betleemiți, îi duse înaintea guvernatorului și-i spuse acestuia că nu descoperise pe nimeni.

XXXIV

După cinci zile, datorită semnelor și minunilor săvârșite, guvernatorul, preoții și întreaga cetate aflară că Maica Domnului era în casa ei din Ierusalim, împreună cu apostolii. Atunci o mulțime de bărbați, femei și fecioare dădu năvală acolo strigând: "Sfântă Fecioară care l-ai născut pe Cristos, Dumnezeu nostru, adu-ți aminte și de neamul omenesc!".

XXXV

Văzând toate acestea și împinși mai rău de patimă, iudeii și preoții lor au luat lemne și foc și voiau să aprindă casa în care se afla Maica Domnului cu apostolii. Guvernatorul stătea și urmărea scena de departe.

Când iudeii ajunseră la ușa casei, o pălălaie mare, stârnită de un înger, ieși dinăuntru și arse o mulțime de iudei. Atunci întreaga cetate se umplu de o spaimă cumplită și începu să slăvească pe Dumnezeu născut din pântecul Mariei.

XXXVI

Guvernatorul, văzând cele întâmplare, strigă la tot poporul: "Cu adevărat Fiu al lui Dumnezeu este Cel născut din Fecioara pe care voi doreați s-o alungați! Semnele acestea miraculoase vin de la Dumnezeu Cel adevărat!".

Atunci se făcu o schismă în rândul iudeilor și mulți crezură în numele Domnului nostru Isus Cristos datorită minunilor săvârșite.

XXXVII. Urcarea sufletului Mariei la cer

Așadar, după ce s-au întâmplat toate minunile acestea prin Născătoarea de Dumnezeu și pururea Fecioară Maria, Maica Domnului, fiind noi împreună cu ea în Ierusalim, Duhul Sfânt ne-a vorbit așa: "Știți că într-o zi de duminică a primit Fecioara vestea cea bună de la arhanghelul Gabriel; într-o duminică s-a născut, la Betleem, Mântuitorul; tot într-o duminică au ieșit copiii cu ramuri de palmieri în întâmpinarea Domnului zicând: „Osana întru cei de sus, binecuvântat cel ce vine în numele Domnului!"; într-o duminică a înviat din morți; într-o duminică va veni să judece pe vii și pe morți; și tot într-o duminică va coborî din ceruri, ca să slobozească și să cinstească suirea la cer a sfintei și preaslăvitei Fecioare care L-a născut".

XXXVIII

Iar în duminica aceea Maica Domnului spune apostolilor: "Ardeți tămâie, căci vine

Cristos cu ceata îngerilor!".

Și, iată, Cristos apare așezat pe un tron de heruvimi.

Și-n timp ce noi toți stăteam în rugăciune, se ivi o mulțime de îngeri. Cu ei se afla și Domnul, care era așezat pe spatele heruvimilor, în toată puterea Sa. La apariția Fiului Său Unul-Născut, un șuvoi de lumină se revărsă peste Sfântă Fecioară și toate puterile cerești, căzându-i înaintea, i se închinară.

XXXIX

Atunci Domnul o chemă pe Maica Lui: "Maria!". Și ea îi răspunse: "Iată-mă, Doamne!". Domnul îi zise iar: "Nu te întrista, ci mai bine să se bucure și să se veselească sufletul tău! Fiindcă ai căpătat harul să poți vedea slava care mi-a fost dăruită de Tatăl meu".

Sfântă Maică a lui Dumnezeu își ridică atunci privirile și văzu în El o slavă pe care gura omenească nu este în stare s-o rostească ori s-o cuprindă.

Domnul a rămas lângă ea și i-a zis: "Iată, din clipa aceasta trupul tău neprețuit va locui, neschimbat, în paradis, iar sufletul tău sfânt, scaldat într-o lumină extraordinară, în ceruri, printre comorile Tatălui meu, acolo unde domnesc pacea și bucuria îngerilor, ba încă și mai sus".

XL

Maica Domnului a răspuns zicând: "Pune mâna Ta dreaptă peste capul meu, Doamne, și binecuvântează-mă!". Atunci Domnul întinse mâna Sa neîntinată și o binecuvântă. Și ea, apucându-i dreapta neîntinată, o sărută și zise: "Mă închin înaintea acestei mâini care a făcut cerul și pământul și chem în ajutor numele Tău vrednic de multă laudă, Cristoase Dumnezeule, Împăratul veacurilor, singurul născut al Tatălui, și te rog să o primești la Tine pe roaba Ta; Te rog pe Tine, care ai binevoit să Te naști dintr-o biată femeie ca mine spre mântuirea neamului omenesc, prin lucrarea cea tainică. Ajută-l pe tot omul care invocă, se roagă sau numai rostește numele roabei Tale!".

XLI

După ce a terminat de spus aceste cuvinte, apostolii se apropie de picioarele ei și-i zic: "Maică a Domnului, lasă lumii o binecuvântare căci în curând ai s-o părăsești -, așa cum ai binecuvântat-o și ai înviat-o după ce pierise, născând din trupul tău Lumina lumii". Iar Maica Domnului, prinzând a se ruga, zise: "Dumnezeule, care prin mare bunătatea Ta ai trimis din ceruri pe Fiul Tău Unul-Născut, ca să locuiască în bietul meu trup și care ai binevoit să Te naști dintr-o ființă sărmană ca mine, ai milă de lumea aceasta și de tot

sufletul care Te cheamă în ajutor!".

XLII

Apoi se rugă iar, zicând: "Doamne, Împărat al cerurilor, Fiu al Dumnezeului Celui viu, primește pe oricine cheamă numele Tău, ca să fie slăvită nașterea Ta!".

Apoi se rugă iar zicând: "Doamne Isuse Cristoase, care ești atotputernic în cer și pe pământ, îndrept această rugămintă către Numele Tău sfânt: dacă undeva sau cândva este pomenit numele meu, sfințește locul acela și umple-i de slavă pe cei care Te slăvesc pe Tine prin numele meu! Primește-le lor toate darurile, cererile și rugăciunile!".

XLIII

Și după ce s-a rugat ea în felul acesta, Domnul i-a zis: "Să se bucure și să se veselească inima ta! Căci ți-au fost date toate darurile și tot harul de la Tatăl meu din ceruri, de la Mine și de la Duhul Sfânt. Sufletul care va chema numele tău în ajutor nu numai că nu se va căi, dar va găsi milă, mângâiere, sprijin și bucurie, atât în veacul acesta, cât și în cel viitor înaintea Tatălui Meu din ceruri".

XLIV

Domnul se întoarse apoi către Petru și-i zise: "A sosit clipa să începi cântarea!". Iar când Petru a început cântarea, toate puterile cerești au răspuns în cor "Aleluia"! Atunci chipul Maicii Domnului străluci mai tare decât lumina.

Apoi se ridică și-i binecuvântă cu mâna ei pe apostoli. Și toți îl slăviră pe Dumnezeu. Iar Domnul, desfăcându-și mâinile neîntinate, îi primi sufletul sfânt și curat.

XLV

Când sufletul ei curat a ieșit din trup, locul s-a umplut de o mireasmă plăcută și de o lumină extraordinară. Iar din ceruri se auzea un glas zicând: "Fericită ești tu între femei!". Atunci Petru, eu, Ioan, Pavel și Toma am alergat și i-am îmbrățișat picioarele slăvite, ca să ne sfințim.

Cei doisprezece apostoli i-au așezat trupul cinstit și sfânt într-un sicriu și l-au luat cu ei.

XLVI. Convertirea lui Iephonias pângăritorul

Dar iată că, pe când o ridicau ei, un iudeu pe nume Iephonias, vânjos la trup, se repezi

asupra sicriului. Atunci un înger al Domnului îi reteză amândouă brațele din umeri, cu o sabie de foc, lăsându-le să atârne în aer, pe lângă sicriu.

XLVII

După această minune toți iudeii care erau de față au început să strige: "Negreșit, un zeu adevărat s-a născut din tine, Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioară, Maria!". Însuși Iephonias, fiind însuflețit de Petru să mărturisească despre minunile lui Dumnezeu, a strigat ridicându-se în picioare: "Sfântă Marie, care l-ai născut pe Cristos, Dumnezeul, miluiește-mă!". Atunci Petru s-a întors către el și i-a zis: "În numele Celui născut din aceasta, să se lipească la loc brațele ce ți-au fost smulse din trup!". Și îndată brațele care atârnau pe lângă sicriul stăpânei s-au întors și s-au lipit de trupul lui Iephonias. Iar el a crezut și l-a slăvit pe Cristos, Dumnezeu născut din Maria.

XLVIII. Urcarea trupului Mariei la rai

După săvârșirea minunii apostolii ridicară sicriul și așezară sfântul și cinstitul trup în Ghetsimani, într-un mormânt proaspăt făcut.

Și îndată din sfântul mormânt al stăpânei noastre Născătoare de Dumnezeu au început să iasă miresme neasemuit de plăcute. Trei zile la rând s-au auzit glasurile unor îngeri nevăzuți, slăvindu-L pe Copilul ei, Cristos, Dumnezeul nostru. După trei zile glasurile au încetat. Câți se aflau acolo au știut că trupul ei curat și slăvit se strămutase în rai.

XLIX

După ce s-a strămutat ea acolo, ni s-au arătat Elizabeta, maica sfântului Ioan Botezătorul, Ana, maica stăpânei noastre, Avraam, Isaac, Iacob și David. Toți cântau "Aleluia" și toate corurile sfinților se închinau în fața rămășițelor sfinte ale Maicii Domnului.

Apoi am văzut un nor luminos a cărui strălucire nu are asemănare. Mulțime de miresme umplea locul acela din paradisi unde se strămutase sfântul și neprețuitul ei trup și o melodie de slavă pentru Cel născut din ea, atât de dulce cum numai fecioarelor le este dat s-asculte, se revărsa întruna, fără să te poți sătura vreodată de farmecul ei.

L

Noi, apostolii, după ce am privit slăvita urcare la cer a trupului ei sfânt, am lăudat pe Dumnezeu pentru că ne-a arătat minunile Sale cu prilejul dezlegării de această lume a Maicii Domnului nostru Isus Cristos. Să ne învrednicim cu toții de rugăciunile și

mijlocirile ei, sub sfânta ei ocrotire, bunăvoință și pază, atât în veacul acesta, cât și în cel viitor, slăvindu-L deopotrivă, în orice clipă și în orice loc, pe Fiul său Unul-Născut, împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh, în vecii vecilor. Amin.

Urcarea la cer a Maicii Domnului (Transitus B)

I

Atunci când Domnul și Mântuitorul nostru, Isus Cristos, răstignit pentru a da viață întregii lumi, spânzura pe cruce i-a văzut alături pe Maica Sa, șezând, precum și pe Ioan Evanghelistul, pe care-l îndrăgea mai mult decât pe ceilalți apostoli, întrucât acesta era singurul cu trup feciorelnic. Și i-a dat-o lui în grijă pe sfântă Maria, zicându-i: "Iat-o pe maica ta!". Iar ei zicându-i: "Iată-l pe fiul tău!". Din ceasul acela așadar Sfântă Născătoare de Dumnezeu a rămas în grija lui Ioan până la sfârșitul vieții sale. Iar după ce apostolii se risipiră prin lume, ca să predice fiecare după cum îi era scris - ea a mas în casa părinților lui Ioan, lângă Muntele Măslinilor.

II

În al doilea an după ce Cristos, biruind moartea, se înalță la cer, Maria începu să plângă în odaia sa, căci se topea de dorul Fiului ei. Și, iată, un înger strălucitor din cale-afară, cu chipul de lumină, stătu înaintea ei și prinse a-i grăi dându-i binețe: "Să trăiești, tu, cea binecuvântată de Domnul, pace ție de la Cel care i-a trimis pace și lui Iacob prin proorocii Săi. Iată o ramură de palmier! Domnul ți-a trimis-o din rai, pentru ca unul (dintre apostoli) să o ducă înaintea sicriului tău, după ce, peste trei zile, vei ieși din trup. Fiul Tău te așteaptă împreună cu toate tronurile, cu toți îngerii și cu toate puterile cerului". Atunci Maria a zis îngerului: "Te rog să mi-i aduci în preajmă pe apostolii Domnului Isus Cristos". La aceasta îngerul răspunse: "Chiar astăzi, prin puterea Domnului meu Isus Cristos toți apostolii vor veni lângă tine". Maria: "Și te mai rog să-mi dai binecuvântarea ta, pentru ca nici una dintre puterile iadului să nu-mi stea împotriva în clipa când sufletul meu se va slobozi din trup și să nu-l văd pe prințul întunericului!". Îngerul răspunse: "Puterea iadului nu-ți va face nici un rău, căci Domnul Dumnezeuul tău, căruia eu îi sunt slujitor și trimis, ți-a dat binecuvântare veșnică. Nu crede așadar că mie mi se datorează faptul că nu vei da ochii nici o clipă măcar cu prințul întunericului; nu mie, ci Aceluia pe care l-ai purtat în pânțele. Căci a Lui este puterea în vecii vecilor". Și după ce grăi așa îngerul dispăru cu mare strălucire. Iar ramura de palmier scliffea cu o lumină extraordinară. Atunci Maria și-a pus cele mai alese veșminte. Și luând ramura de palmier, pe care o primise din mâna îngerului, a ieșit pe Muntele Măslinilor și a început să se roage așa: "Doamne, niciodată n-aș fi fost vrednică să te primesc în pânțelele mele, dacă Tu nu te-ai fi îndurat de mine; totuși eu

am avut grijă de comoara pe care mi-ai încredințat-o. De aceea îndrăznesc să-ți cer, Împărat al slavei, să mă ferești de puterile gheenei. Căci dacă cerurile și îngerii tremură zi de zi în fața Ta, cu atât mai mult se teme un om, făcut din tină, care n-are într-însul nimic bun în afară de ce-a primit de la tine, cu atâta sfântă dărnicie. Tu, Doamne, ești Dumnezeu binecuvântat în veci". Și zicând acestea se întoarse în odaia sa.

III

Și iată că dintr-o dată, în vreme ce Ioan predica la Efes, într-o zi de duminică, s-a stârnit un cutremur mare, în ceasul al treilea din zi, și câțiva nori îl ridicară și-l răpiră din fața ochilor tuturor. Și-l aduseră înaintea casei unde se afla Maria. El împinse ușa acelei casei și intră. Cum îl văzu, Maria fu cuprinsă de bucurie și zise: "Rogu-te, fiule Ioan, amintește-ți de cuvintele Domnului meu Isus Cristos, prin care m-a încredințat ție! Căci peste trei zile voi ieși din trup și i-am auzit pe iudei sfătuindu-se așa: „Să așteptăm ca aceasta, care l-a purtat în pânțece pe amăgitor să piară, și să-i ardem trupul!”

Apoi Maria l-a chemat pe sfântul Ioan în cel mai tainic loc al casei și i-a arătat veșmintele de-ngropăciune precum și frunza luminoasă de palmier, primită în ajun de la înger, poruncindu-i să o ducă înaintea sicriului său până la mormânt.

IV

Iar sfântul Ioan răspunse: "Dar cum o să mă pot îngriji singur de înmormântare, dacă frații mei, ceilalți apostoli ai Domnului Isus Cristos, nu vor veni să-ți cinstească pentru ultima oară trupul?". Și numai ce spuse vorbele acestea, că, prin porunca lui Dumnezeu, toți apostolii au fost ridicați pe nori din locurile unde predicau și s-au trezit în fața casei în care locuia Maria. Și dându-și binețe se tot întrebau cu mirare: "De ce oare ne-a adunat Domnul în locul acesta?".

V

Toți apostolii, plini de bucurie, au rostit împreună rugăciunea domnească. Și după ce au zis "Amin" a apărut și fericitul Ioan și le-a destăinuit ce și cum. Atunci apostolii au intrat în casă, au găsit-o pe Maria și i-au grăit așa: "Fii binecuvântată de Domnul care a făcut cerul și pământul!". Și ea răspunse: "Pace vouă, frați preaiubiți! Dar cum ați venit până aici?". Și ei au povestit cum au venit, fiecare în parte ridicat pe nori și lăsat înaintea casei. Ea le-a grăit: "Așadar Dumnezeu nu m-a amăgit făgăduindu-mi că o să vă înfățișați aici. Căci eu urmez calea întregii lumi și sunt sigură că Domnul v-a adus acum lângă mine ca să-mi mângâiați sufletul chinuit de cele ce-or să vină. Vă rog dar, să ne așezăm și să priveghem împreună pînă la ceasul venirii Domnului, când va trebui să ies din trup".

VI

Toți s-au așezat de jur-împrejurul ei și au început s-o mângâie, aducând vreme de trei zile, neîntrerupt, slavă lui Dumnezeu. Și a treia zi pe la ceasul al treilea o toropeală s-a lăsat peste toți cei ce se aflau în casă, încât nimeni n-a mai putut priveghea în afară de apostoli și de trei fecioare. Atunci, dintr-o dată, s-a arătat Domnul Isus Cristos cu o mare mulțime de îngeri și o strălucire nemaipomenită s-a pogorât peste locul acela. Iar îngerii cântau imnuri și-l slăveau îndeolaltă pe Domnul. Mântuitorul a zis: "Vino, mărgăritar neprețuit, intră în sălașul vieții veșnice!".

VII

Atunci Maria s-a culcat cu fața la pământ și închinându-se lui Dumnezeu a zis: "Binecuvântat numele slavei Tale, Doamne Dumnezeu meu, care ai găsit vrednic să o alegi pe roaba Ta și să-i încredințezi taina Ta cea ascunsă! Amintește-ți de mine, Doamne, Împărat al slavei! Căci tu știi că Te-am iubit din toată inima mea și am păstrat comoara pe care mi-ai încredințat-o. Primește-o dar pe roaba Ta și scapă-mă, Doamne, de puterile întunericului; fă ca nici un ghiont al Satanei să nu mă atingă și să nu văd ieșindu-mi în cale duhurile cele înfricoșătoare!". Mântuitorul răspunse: "Când eu, trimis de Tatăl, ca să mântuiesc lumea, stăteam atârnat pe cruce, prințul întunericului a venit la mine. Dar negăsind nici o urmă din lucrarea lui diavolească, a plecat înfrânt și călcat în picioare. Tu, dacă-l vei vedea, îl vei vedea după legea neamului omenesc, căreia i te supui murind, dar el nu-ți poate face nimic, fiindcă eu sunt cu tine și te voi ajuta. Vino dar fără grijă, căci te așteaptă oștile cerești, ca să te însoțească la bucuriile raiului". Și după ce Domnul a grăit așa, Maria s-a ridicat de la pământ, s-a întins pe patul ei și mulțumind lui Dumnezeu și-a dat duhul. Iar apostolii i-au văzut sufletul, atât de alb și de strălucitor, încât nici o limbă omenească nu l-ar putea descrie. Căci era cu mult mai presus de strălucirea ninsorii, iar prin splendoarea luminii depășea metalele strălucitoare și argintul.

VIII

Atunci Mântuitorul a zis: "Ridică-te, Petru, ia trupul Mariei și așază-l în partea din dreapta a orașului, spre răsărit, caută apoi un mormânt nou în care să-l îngropi și așteptați-mă să vin iarăși!". Și zicând acestea Domnul încredință sufletul sfintei Maria lui Mihail, păzitorul raiului și stăpân peste neamul iudeilor. Și Gabriel era cu dânsul. Iar Domnul se întoarse în cer laolaltă cu îngerii.

IX

Cele trei fecioare care se aflau acolo în priveghere au luat trupul fericitei Maria ca să-l spele după obiceiul îngropăciunii. Și după ce l-au dezbrăcat de haine, trupul cel sfânt a

prins să strălucească atât de puternic, încât de atins putea fi atins doar cu îngăduința lui Dumnezeu, dar de văzut nu putea fi nicicum văzut din cauza prea marii străluciriss. Doar strălucirea Domnului era mai puternică. Iar trupul nu avea nici o murdărie și nu mirosea deloc. Cum l-au îmbrăcat însă în veșminte de rând, lumina aceea a prins să se întunece încetul cu încetul. Și era trupul fericitei Maria asemenea florilor de crin și o miroznă îmbătătoare ieșea dintr-însul, o miroznă fără seamăn pe lume.

X

Și i-au așezat trupul într-un sicriu, după care apostolii au început a se întreba: "Cine va duce ramura de palmier înaintea sicriului?". Ioan a grăit așa către Petru: "Tu, care ești întâiul în apostolat, se cuvine să duci ramura de palmier înaintea sicriului". Dar Petru a răspuns: "Numai tu ți-ai păstrat fecioria, dintre noi toți, și Domnul te-a ales pe tine. Și atât de mult te îndrăgea, încât ți-ai culcat capul la pieptul Lui. Iar atunci când spânzura pe cruce, pentru mântuirea noastră, El ți-a încredințat-o pe Maria cu însăși gura Lui. Așadar tu se cuvine să duci ramura de palmier, iar noi vom lua trupul ei și-l vom căra până la mormânt". Pe urmă Petru s-a ridicat zicând: "Luați trupul!". Și a început să cânte: "Israel a ieșit din Egipt. Aleluia!". Ceilalți apostoli duceau sicriul împreună cu dânsul, iar Ioan mergea înainte ținând în mâini ramura luminoasă de palmier. Și ceilalți apostoli cântau cu glas plin de dulceață.

XI

Atunci se întâmplă o nouă minune! O cunună uriașă de nori apăru deasupra sicriului, precum cercul uriaș care înconjoară de obicei luna strălucindă. Iar în nori se afla oastea îngerilor, cântând suav și tot pământul răsuna de glasul lor plin de dulceață. Poporul (aproape cincisprezece mii de oameni) a ieșit din cetate și cu mare mirare a prins a se întreba: "Ce-i cu glasul acesta atât de dulce?". Cineva a stat înaintea oamenilor și le-a zis: "Maria a părăsit trupul, iar discipolii lui Isus o slăvesc cu cântări!". Și privind atunci cu luare-aminte au văzut sicriul încoronat cu mare slavă și pe apostoli cântând cu glas puternic. Iar unul dintre ei, căpetenia preoților iudei, plin de mânie și de ură a strigat către ceilalți: "Uitați-vă ce slavă primește chivotul aceluia care a adus atâta tulburare printre noi și în tot neamul nostru!". Și repezindu-se a vrut să răstoarne sicriul și să prăvălească trupul Mariei la pământ. Dar pe loc mâinile i se uscară de la coate și îi rămaseră agățate de sicriu. Iar el începu să se zvârcolească de durere, în vreme ce apostolii continuau să înainteze și să cânte. Îngerii care erau în nori au lovit poporul cu orbire.

XII

Atunci căpetenia preoților a strigat zicând: "Te rog, sfinte Petru, nu mă lăsa la nevoie! Căci mi se sfâșie sufletul de chinuri cumplite. Adu-ți aminte: când sluga portăreasă te-a

recunoscut în pretoriu și le-a spus celorlalți să te pârască, atunci eu ți-am luat apărarea". Petru răspunse: "Nu eu trebuie să te ajut! Dacă însă vei crede din toată inima în Domnul meu Isus Cristos, pe care aceasta l-a purtat în pânțele rămânând fecioară după naștere, atunci Domnul cel îngăduitor, care-i mântuiește pe cei nevrednici, te va mântui și pe tine".

Acela răspunse: "Vrăjmașul neamului omenesc ne-a orbit inimile și a împrăștiat ceață peste fețele noastre, ca să nu mărturisim minunile lui Dumnezeu; ba mai mult, să-l hulim pe Cristos zicând: „Cadă sângele Lui peste noi și peste fiii noștri!”". Atunci Petru grăi așa: "Blestemul acesta va cădea numai peste cei care nu vor crede în El. Cei ce se vor întoarce însă la Dumnezeu vor fi miluiți". Iar acela răspunse: "Cred tot ce-mi spui. Te rog doar, ai milă de mine și nu mă lăsa să mor!".

XIII

Atunci Petru a oprit convoiul și a zis către acela: "Dacă într-adevăr crezi din toată inima în Domnul Isus Cristos se vor desprinde mâinile tale de pe sicriu". Și numai ce-a rostit el aceste cuvinte, că îndată s-au și desprins mâinile de pe sicriu și zăceau la picioarele aceluia. Dar brațele-i erau mai departe uscate și chinurile nu încetaseră deloc. Atunci Petru zise iarăși: "Vino lângă trup, sărută sicriul și spune: „Cred în Dumnezeu și în Fiul lui Dumnezeu, pe care aceasta l-a purtat în pânțele, în Isus Cristos, și cred tot ceea ce mi-a spus Petru, apostolul lui Dumnezeu". Iar acela apropiindu-se a sărutat sicriul și îndată chinurile l-au părăsit iar mâinile i s-au vindecat. Și a început să-l binecuvânteze pe Dumnezeu cu belșug de vorbe și să dea mărturie despre Cristos din cărțile lui Moise, încât chiar apostolii se mirau din cale-afară și plâneau de bucurie, slăvind numele Domnului.

XIV

Atunci Petru i-a zis: "Primește ramura aceasta de palmier din mâinile fratelui nostru Ioan și intră cu ea în cetate, unde vei găsi o mulțime de orbi. Și vestește-le lor minunile lui Dumnezeu. Iar celor care vor crede în Domnul Isus Cristos pune-le ramura de palmier peste ochi și vor vedea. Cei ce nu vor crede însă, vor rămâne orbi". Și acela făcu întocmai. Îndată ce intră în cetate găsi o mulțime de orbi jeluindu-se astfel: "Vai de noi, căci am ajuns aidoma sodomitelor, atinși de orbire. Nu ne-a mai rămas nimic decât să pierim. Cum însă auziră cuvintele preotului, care se vindecase de orbire, au crezut în Domnul Isus Cristos, iar acela punându-le ramura de palmier peste ochi, ei își redobândiră văzul. Cinci dintre ei, rămași cu inima împietrită, au murit. Apoi căpetenia preoților s-a întors și a dat ramura de palmier apostolilor, povestindu-le toate câte s-au întâmplat.

XV

Apostolii, care o duceau pe Maria, au ajuns în valea Iosafatului, căci așa le arătase lor Domnul. Și au așezat-o în mormânt nou, apoi l-au închis cu lespede. Ei au rămas la intrarea mormântului, după cum tot Domnul le poruncise. Și, iată, dintr-o dată, apare Domnul Isus Cristos cu o mare mulțime de îngeri, scăldat într-o lumină strălucitoare, și zice apostolilor: "Pace vouă!". Iar ei au răspuns: "Mila Ta, Doamne, să fie cu noi, precum în Tine am nădăjduit!". Atunci Mântuitorul a grăit către ei și le-a zis: "Înainte de a urca la Tatăl Meu v-am făgăduit că, atunci când Fiul omului va sta pe tronul slavei, și voi, cei care m-ați urmat, la înviere veți sta pe douăsprezece tronuri și veți judeca astfel cele douăsprezece triburi ale lui Israel. Pe Maria am ales-o dintre cele douăsprezece triburi, la porunca Tatălui Meu, ca să locuiesc într-însa. Ce vreți să fac cu ea?". Atunci Petru și ceilalți apostoli au zis: "Doamne, Tu ai ales-o pe roaba Ta precurată, ca să-ți fie sălaș de nuntă; iar noi nu suntem decât robi întru slujirea Ta. Pe toate înainte de veacuri le-ai știut împreună cu Tatăl, care cu Tine și cu Sfântul Duh sunteți o singură dumnezeire egală și o aceeași putere nesfârșită. Dacă slava Ta are atâta putere, nouă, robilor Tăi ni se pare drept ca, precum Tu domnești întru slavă după ce-ai înfrânt moartea, tot așa să înviezi trupul Maicii Tale și să o duci pe fericită cu Tine în cer".

XVI

Atunci Mântuitorul a zis: "Facă-se după spusele voastre!". Și a poruncit arhanghelului Mihail să ia sufletul Mariei. Mihail a răsturnat piatra de la gura mormântului, iar Domnul a grăit: "Ieși, Maica mea iubită! Ție, care n-ai fost atinsă de întinarea împreunării, n-o să-ți putrezească trupul în mormânt!". Și îndată Maria s-a ridicat din groapă binecuvântând pe Domnul. Și căzând la picioarele Domnului îl slăvea și zicea: "Doamne, nu pot să-ți mulțumesc pentru bunătățile tale fără margini, cu care m-ai învrednicit. Numele Tău, Mântuitorule al lumii, Dumnezeu al lui Israel, să fie binecuvântat în veci!".

XVII

Și, după ce a sărutat-o, Domnul a plecat. Iar sufletul ei l-a dat îngerilor, ca să-l ducă în rai. Apoi a zis apostolilor: "Veniți lângă mine!". Iar când s-au apropiat El i-a sărutat și le-a zis: "Pace vouă! După cum mereu am fost cu voi până acum tot așa voi fi cu voi până la sfârșitul lumii". Și după ce a rostit cuvintele acestea s-a suit pe un nor la cer. Și îngerii l-au însoțit ducând-o pe fericita Maria în raiul lui Dumnezeu. Apostolii, și ei, au fost luați pe nori și fiecare s-a întors la locul predicării lui, povestind minunile lui Dumnezeu și slăvind-l pe Domnul nostru Isus Cristos, care trăiește și domnește împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt în unire desăvârșită și-ntr-o singură ființă în vecii vecilor. Amin.

23. EVANGHELIA ARABĂ A COPILĂRIEI MÂNTUITORULUI

ÎN NUMELE TATĂLUI ȘI AL FIULUI
ȘI AL SFÎNTULUI DUH, UN SINGUR DUMNEZEU

Cu ajutorul și îngăduința Supremei Divinități începem să scriem cartea minunilor lui Isus Cristos, Stăpânul, Domnul și Mântuitorul nostru, intitulată Evanghelia copilăriei, în pacea Domnului. Amin.

I. Cuvintele lui Isus în leagăn

1. Am găsit ceea ce urmează în cartea preotului Iosif. Acesta a trăit pe vremea lui Cristos, iar unii zic că ar fi fost însuși Caiafa.
2. Așadar el povestește că Isus a vorbit pe când se afla în leagăn zicând mamei sale, Maria: "Eu sunt Isus, Fiul lui Dumnezeu, Logosul pe care l-ai născut, după cum ți-a vestit îngerul Gabriel. Tatăl meu m-a trimis ca să izbăvesc lumea".

II. Călătoria la Betleem

În anul 309 al erei lui Alexandru a venit poruncă de la Augustus ca fiecare să se înscrie în locul unde s-a născut. Așadar Iosif s-a ridicat și, luând-o pe Maria, a plecat din Ierusalim către Betleem. Când au ajuns lângă o peșteră, Maria i-a zis lui Iosif că i se apropie sorocul nașterii și nu mai poate continua drumul până în oraș. "Hai să intrăm în peștera aceasta", a zis ea. Soarele stătea să apună. Atunci Iosif a plecat în grabă să-i caute o femeie de ajutor. Cum tot umbla încolo și-ncoace zări o bătrână evreică născută în Ierusalim și-i zise: "Fii binecuvântată! Rogu-te, vino și intră în această peșteră unde o femeie se pregătește să nască!".

III. Moașa din Ierusalim

Bătrâna și Iosif ajunseră la peșteră după apusul soarelui. Intrară. Și, iată, încăperea era plină de lumini mai frumoase decât cele ale unor lămpi sau candelabre și mai strălucitoare decât razele de soare. Pruncul, învelit în scutece și așezat într-o iesle, sugea liniștit la sânul mamei sale, Maria. Priveau amândoi mirați la lumina aceea. Atunci

bătrâna o întrebă pe Maria: "Tu ești mama pruncului?". Și după ce Maria încuviință din cap bătrâna zise: "Nu semeni deloc cu celelalte fiice ale Evei". Maria răspunse: "După cum Fiul meu nu seamănă întru nimic cu ceilalți prunci, tot astfel și cea care L-a născut nu are egal între femei". Bătrâna zice: "Stăpâna mea, iată, eu am venit să-ți cer un leac, căci de multă vreme sufăr de paralizie". Atunci stăpâna noastră Maria i-a zis: "Pune-ți mâinile deasupra copilului!". Și cum făcu aceasta, îndată se însănătoși. Apoi a ieșit din peșteră zicând: "De acum voi fi roaba și slujitoarea pruncului acestuia câte zile-oi avea!".

IV. Închinarea păstorilor

Atunci sosiră și păstorii. Ei aprinseră focul și fremătau de bucurie. Și, iată, li s-au arătat oștirile cerești laudând și slăvind pe Dumnezeu. Păstorii se luară după ele, astfel încât peștera deveni pentru o clipă asemeni unui Templu al lumii cerești. Laolaltă glasuri cerești și pământeste slăveau și preamăreau pe Dumnezeu la nașterea lui Cristos. Văzând atâtea miracole clare bătrâna evreică îi mulțumi lui Dumnezeu așa: "Îți mulțumesc, o, Dumnezeule, Dumnezeule al lui Israel, că ai îngăduit ochilor mei să vadă nașterea Mântuitorului lumii".

V. Tăierea împrejur

În ziua a opta pruncul trebuia să fie tăiat împrejur. L-au tăiat chiar acolo, în peșteră. Bătrâna evreică a luat pielița (alții spun că i-a luat cordonul ombilical! - n.n., C.B.) și a pus-o într-o sticlură cu ulei de nard mai vechi, pe care a dat-o unui fiu al ei, parfumar, zicându-i: "Ai grijă să nu vinzi nimănui sticlura cu nard, chiar dacă ți s-ar oferi trei sute de dinari!". Aceasta e sticlura pe care a cumpărat-o Maria, păcătoasa, și a vărsat-o peste capul și picioarele Domnului nostru, Isus Cristos, ștergându-le apoi cu părul său.

După zece zile au adus pruncul la Ierusalim, iar în a patruzecia zi de la naștere au mers cu el la Templu, înaintea Domnului, și au jertfit pentru dânsul; lucru prescris și de Legea lui Moise în felul următor: "Toți întâi născuții de sex bărbătesc vor fi numiți sfinți ai lui Dumnezeu!".

VI. Prezentarea la Templu

Când fecioara Maria, mama sa, îl ținea fericită în brațe, bătrânul Simion l-a văzut strălucind ca un stâlp de lumină; era înconjurat de îngeri, care-l proslăveau asemenea

gărzii din jurul unui rege. Simion se apropie în grabă de Maria și, întinzând mâinile către ea, zise Domnului Cristos: „Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace; căci ochii mei văzură îndurarea Ta, pe care ai pregătit-o spre mântuirea tuturor popoarelor, luminează pentru toate neamurile și slavă pentru poporul Tău, Israel". Ana, profetesa, a luat și ea parte la ceremonie mulțumindu-i lui Dumnezeu și urându-i fericire Mariei.

VII. Închinarea magilor

La nașterea Domnului Isus în Betleemul Iudeii, pe vremea regelui Irod, au venit trei magi de la Răsărit și au intrat în Ierusalim, după cum prorocise Zarathustra; și au adus cu ei daruri: aur, smirnă și tămâie. Închinându-se, au oferit darurile pruncului Isus. Maria a luat un scutec și l-a dat lor drept mulțumire pentru atâtea bogății. Ei l-au primit cu cea mai înaltă cinstire. Tot atunci li s-a arătat un înger sub chipul stelei ce-i călăuzise la venire; s-au luat după raza ei și au pornit la drum; și au ținut-o așa până au ajuns în patria lor.

VIII. Sosirea magilor în patria lor

Regii și principii le-au ieșit înainte și, plini de nerăbdare, i-au întrebat ce-au văzut și ce-au făcut, cum au călătorit la dus și la întors, dar mai ales ce-au adus de-acolo? Magii au arătat scutecul primit de la Maria. Atunci au făcut mare sărbătoare și, după obiceiul lor, au aprins un foc și i s-au închinat. Apoi au aruncat scutecul în mijlocul flăcării lor, care l-au înghițit îndată. Dar după ce focul s-a stins, ei au găsit scutecul ca la început, de parcă flăcările nici nu l-ar fi atins. Atunci au început să-l sărute și să și-l pună peste cap ori peste ochi zicând: "Acesta este Adevărul; mare minune că focul n-a reușit să-l facă scrum sau măcar să-l ardă un pic". Apoi l-au luat și cu cea mai aleasă cinstire l-au pus în vistieria lor.

IX. Mânia lui Irod

Când Irod văzu că magii îl păcăliseră, fiindcă nu mai trecuseră la întoarcere pe la el, îi chemă pe toți preoții și înțelepții din Iudeea și le zise: "Lămuriți-mă, unde trebuia să se nască Cristosul (unsul)? " Și cum aceia răspunseră că în Betleemul Iudeii, Irod începu să urzească moartea Domnului Isus Cristos.

Atunci un înger al Domnului i-a apărut lui Iosif în vis și i-a zis: "Scoală-te, ia pruncul și pe maica lui și plecați în Egipt!". La primul cântat al cocoșilor ei se sculară și porniră la

drum.

X. Fuga în Egipt

Iosif se tot gândea cum avea să-și pregătească acea călătorie. Când veni dimineața, văzu că făcuseră un pic de drum. Deja se apropiau de un oraș mare unde se afla un idol căruia toți ceilalți idoli și zei ai egiptenilor îi aduceau daruri și ofrande. Aici slujea un preot care transmitea locuitorilor Egiptului și ai ținuturilor sale tot ce spunea Satana prin gura idolului. Iar preotul avea un fiu în vârstă de trei ani, posedat de câțiva demoni. Sărmanul copil vorbea vrute și nevrute, improșcând cuvinte grele, iar când îl apucau pandaliile își sfâșia veșmintele, rămânând în pielea goală, și azvârlea cu pietre după oameni.

În oraș exista și un sanatoriu consacrat aceluia idol. Sosind dar Iosif împreună cu Maria și instalându-se aici, toți s-au înspăimântat. Atunci căpeteniile și preoții idolilor au alergat într-un suflet la idolul cel mare și l-au întrebat: "Ce-i cu vâlva și cutremurarea ce s-au iscat pe pământul nostru?". Idolul le-a zis: "A venit la noi un zeu ascuns, care este cu adevărat Dumnezeu; nici un alt zeu, în afară de El, nu merită cultul divin, căci numai El este Fiul lui Dumnezeu. Pământul însuși, cum l-a presimțit, s-a cutremurat; la venirea Lui s-a zguduit și s-a despicat. Noi ne temem cumplit de puterea lui uriașă". Chiar în clipa aceea idolul se prăbuși. Toți locuitorii Egiptului și mulți alții pe deasupra alergară să vadă dezastrul.

XI. Vindecarea unui copil posedat

Fiul preotului, apucat de boala lui obișnuită, intră în sanatoriu. Aici dădu peste Iosif și peste Maria, de care toți ceilalți se temeau să se mai apropie. Stăpâna Maria spălase scutecele Domnului iar acum le întindea la uscat pe niște scânduri. Copilul posedat de demoni veni, luă un scutec și-l puse pe cap. În clipa aceea demonii începură să-i iasă din gură, în chip de șerpi ori de corbi, și s-o ia la fugă. Iar copilul începu să laude pe Dumnezeu și să mulțumească Domnului care-l vindecase.

Când tatăl aceuia văzu că s-a vindecat, îl întreabă: "Fiule, ce s-a întâmplat cu tine? Cum te-ai vindecat?". Fiul răspunse: "Când demonii s-au năpustit peste mine, m-am îndreptat spre sanatoriu. Acolo am întâlnit o femeie sfântă cu un prunc. Tocmai întindea rufele proaspăt spălate pe niște scânduri. Atunci eu am înhățat un scutec dintre acelea și, punându-mi-l pe cap, îndată m-au lăsat demonii și au fugit". Plin de o imensă bucurie, tatăl a zis: "Fiule, poate că pruncul acela este însuși Fiul Dumnezeului Celui viu care a creat cerurile și pământul. Căci, de cum a trecut El pe lângă noi, idolul s-a sfărâmat și toți zeii s-au prăbușit și au pierit sub puterea lui uriașă".

XII. Temerile Sfintei Familii

Astfel s-a împlinit profeția care zice: "Din Egipt l-am chemat pe Fiul meu". Dar Iosif și Maria, auzind că idolul acela s-a prăbușit și a pierit, s-au înfricoșat și s-au temut. Atunci au zis așa: "Când eram în Israel, Irod și-a pus în gând să ia viața lui Isus și pentru aceasta a ucis toți pruncii din Betleem și din împrejurimi. Iar acum nu-i nici o îndoială că egiptenii, îndată ce vor auzi de sfârșirea idolului lor, ne vor arde de vii".

XIII. Tâlharii

Plecând de acolo au ajuns într-un loc bântuit de tâlhari. Aceștia, după ce jefuiseră mai mulți drumeți de haine și bagaje, îi legară fedeleș. Dintr-o dată tâlharii aud o larmă uriașă, airdoma larmei stârnite de alaiul unui Rege magnific, care pleacă din reședința sa însoțit de armată, de cavalerie și în bubuituri de darabană. Buimăciți, tâlharii o luară la fugă lăsând acolo tot ce furaseră.

Ostatecii se ridicară, își desfăcură unii altora legăturile și, luându-și bagajele, o porniră la drum. Ceva mai încolo se întâlniră cu Iosif și Maria și-i întrebară: "Unde este regele acela care se apropia făcând atâta larmă încât, la auzul ei, tâlharii ne-au lăsat și noi am putut scăpa teferi?". Iosif le răspunse: "Vine în urma noastră!".

XIV. Femeia îndrăcită

Apoi au sosit în alt oraș, unde se afla o femeie stăpânită de diavol. Într-o noapte, când ea se dusesse după apă, blestematul și răzvrătitul acela de diavol intră în ea. Sărmana femeie nu mai suporta nici să fie îmbrăcată, nici să șadă în casă. Degeaba o legau cu funia sau cu lanțul. Rupea tot și fugea dezbrăcată prin pustietăți. Ori se așeza la răspântii și printre lespezi de morminte și azvârlea cu pietre după oameni, aducând multe neazuri pe capul alor săi.

Când o văzu, Mariei i se făcu milă. Și diavolul o părăsi îndată, sub chipul unui om tânăr care fugea și zicea: "Vai mie din pricina ta, Marie, și a Fiului tău!". Așa a scăpat femeia aceea de chin. Apoi, venindu-și în fire, s-a rușinat de goliciunea ei și s-a dus acasă ferindu-se să dea ochii cu careva. După ce s-a îmbrăcat a povestit tatălui și tuturor alor săi cum se petrecuseră lucrurile. Iar aceștia, cei mai de seamă cetățeni ai orașului, i-au găzduit pe Maria și pe Iosif cu toată cinstirea cuvenită.

XV. Mireasa mută

A doua zi, după ce și-au luat merinde pentru drum, au plecat de acolo. Pe la chindii ajunseră în altă cetate, unde tocmai se făcea o nuntă. Numai că, prin urzelile diavolului cel blestemat și prin farmece vrăjitoarești, mireasa amuțise și nu mai putea vorbi defel.

Când Maria a intrat în cetate cu Fiul său, Domnul Cristos, în brațe, mireasa cea mută a zărit-o. A întins mâinile către Domnul Cristos și, smulgându-L de la pieptul Mariei, L-a luat în brațe, L-a strâns tare la sânul ei și L-a sărutat; apoi a început să-L legene dintr-o parte într-alta stând aplecată deasupra Lui. Și, ca prin farmec, limba i se dezlegă și urechile i se destupără. Și-i mulțumi lui Dumnezeu, slăvindu-l, că o făcuse iarăși sănătoasă. Iar locuitorii acelei cetăți jucară toată noaptea de bucurie că Dumnezeu și îngerii Lui coborâseră la ei.

XVI. Altă femeie îndrăcită

Și au rămas acolo trei zile, ținută la mare cinste și petrecând minunat. După care și-au pus merinde pentru drum, și-au luat rămas bun de la oameni și au mas într-altă cetate unde, cum era firesc, aveau de gând să înnopteze. Aici trăia o femeie virtuoasă. Odată, pe când își spăla rufele la râu, diavolul cel blestemat cu chip de șarpe se năpusti asupra ei și i se ncolăci în jurul pântecului⁸. Și de-atunci noapte de noapte o chinuia cumplit.

Ei bine, femeia aceea, văzând-o pe stăpâna Maria cu pruncul, Domnul Cristos, la sân, i-a zis mânată de dorință: "Stăpână, lasă-mă să iau în brațe pruncul și să-l sărut!". Maria a lăsat-o. Și îndată ce L-a atins cu mâinile, Satana a slobozit-o și a luat-o la fugă. Nici că l-a mai văzut femeia de atunci. Drept pentru care toți cei de față au adus slavă Dumnezeului Preaînalt. Iar femeia i-a răsplătit din belșug pe drumeți.

XVII. Leproasa

A doua zi, aceeași femeie a luat apă înmiresmată ca să-l spele pe Isus. După ce l-a spălat, a adunat apa și a vărsat o parte din ea peste trupul mâncat de lepră al unei copile care locuia acolo. Și îndată copila se vindecă de lepră. Atunci locuitorii cetății au zis: "Fără nici o îndoială Iosif, Maria și Pruncul acesta sunt zei, nu oameni".

Și pe când cei trei se pregăteau să plece de acolo, iată, se apropie de ei fata care fusese bolnavă de lepră și-i roagă să o ia tovarășă de drum.

XVIII. Un copil lepros

Ei încuviințară iar fata li se alătură.

Așa ajunseră într-un oraș a cărui cetățuie aparținea unui principe foarte vestit. În cetățuie erau și locuințe pentru oaspeți. Făcură popas aici. Fata intră în camera soției principelui și, găsind-o pe aceasta tristă și cu ochii în lacrimi, o întrebă care era pricina durerii? "Să nu te mire, a răspuns aceasta, că mă vezi plângând. Căci mare mâhnire mă apasă și până acum n-am îndrăznit să mă destăinui nimănui". Fata i-a zis: "Poate dacă-mi dezvălui mie și mă iei părtașă la suferința ta, voi găsi un leac". "Te rog numai să păstrezi secretul și să nu-l zici nimănui", răspunse soția principelui. "Eu sunt căsătorită cu un principe care stăpânește o mulțime de cetăți. Dar multă vreme după ce m-a luat de soție eu nu i-am dăruit nici un fiu. Când, în sfârșit, i-am dăruit unul, acesta a fost lepros. Văzându-l astfel, principele l-a renegat iar mie mi-a zis: „Ori ucide-l, ori încredințează-l unei doici, care să-l crească într-un loc pustiu de unde nimeni să nu mai știe ceva despre el! De tine mă rup cu totul, căci după ceea ce mi-ai făcut nici nu mai vreau să te văd”. De atunci parcă mi-am pierdut mințile și zac aici răpusă de durere. Vai, fiul meu! Vai, soțul meu!".

Atunci copila a grăit așa: "Nu-ți spuneam eu că voi găsi leac pentru nenorocirea ta? Ascultă-mă! Și eu eram leproasă, dar m-a curățit un zeu care se numește Isus, fiul Mariei". Femeia întrebă îndată: "Unde se află zeul acesta de care îmi vorbești?". "Chiar lângă tine", răspunse copila. "Au mas cu toții sub acoperișul casei tale." "Cum se poate așa ceva", grăi femeia, "arată-mi, unde sunt?". "Iată-i-răspunse copila, pe Iosif și pe Maria. Pruncul lor se numește Isus. El este cel care m-a scăpat de boală și de chin". "O să-mi arăți și mie - zise femeia - cum te-ai vindecat de lepră, nu-i așa?". "Cum să nu!?", răspunse copila: "Am luat apa în care mama și-a spălat pruncul și am vărsat-o peste mine. Și îndată mi-a trecut lepra".

Atunci soția principelui se ridică și-i pofti pe aceia să-i fie oaspeți. Iar pentru Iosif pregăti un banchet strălucitor, la care veniră cei mai de seamă bărbați din cetate. A doua zi de dimineață luă apa înmiresmată unde tocmai fusese îmbăiat Isus și, aducându-l pe fiul său, îl stropi cu ea. Și pe loc fiul se curăță de lepră. Iar mama, slăvind și mulțumind lui Dumnezeu, zise: "O, Isuse, fericită mama care Te-a născut! Căci pe cei de aceeași fire cu tine îi cureți cu apa în care a fost scăldat trupul Tău!".

Apoi a copleșit-o cu daruri pe stăpâna Maria și și-a luat rămas bun de la ea cu toată cinstirea cuvenită.

XIX. Tânărul fermecat

Sosiră în altă cetate, unde au vrut să rămână peste noapte. Poposiră așadar în casa unui om abia însurat, care însă, atins de puterea unei vrăji, nu se putea bucura de nevastă-sa. Dar cum și-au petrecut ei noaptea sub acoperișul aceluia, îndată i s-a desfăcut vraja. A doua zi, la răsăritul soarelui, se pregăteau să plece. Atunci bărbatul le ieși înainte și, drept mulțumire, făcu în cinstea lor un ospăț mare.

XX. Povestea unui măgar

Așa că au plecat de-acolo abia în ziua următoare. Pe când se apropiau de altă cetate, văzură trei femei care se întorceau plângând de la cimitir. Maria zise copilei care-i însoțea: "Mergi și întreabă-le cine sunt și ce nenorocire li s-a întâmplat?". Ele însă n-au vrut să răspundă. Dar au întrebat-o pe copilă: "Voi de unde veniți și încotro vă duceți? Nu vedeți că se lasă noaptea!?". "Sântem drumeți - a răspuns copila – și căutăm un loc de mas pentru noapte". Atunci femeile i-au zis: "Venți și înnoptați la noi". Și au mers după ele. Au fost primiți într-o casă nouă, frumos gătită, ce mai!, gospodărie în toată regula. Asta se întâmpla pe timp de iarnă.

Copila intră în odaia celor trei femei și le găsi din nou plângând în hohote și jeluindu-se. Lângă ele se afla un măgar acoperit cu un veșmânt fastuos. Femeile îi pusese dinainte un braț de susan, îl sărutau întruna și-i dădeau să mănânce. Copila, mirată, le întrebă ce-i cu măgarul acela în mijlocul odăii? Iar femeile răspunseră printre lacrimi: "Măgarul pe care-l vezi era fratele nostru, născut din același pântece ca și noi. După moartea tatălui nostru ne-a rămas o avere uriașă. Cum nu aveam decât un frate, am hotărât să-l însurăm și să-i facem o nuntă omenească. Dar niște femei roase de invidie l-au vrăjit pe ascuns. Și într-o noapte, puțin înainte de mijirea zorilor, când ușile casei erau încuiate, am văzut că fratele nostru s-a preschimbat într-un măgar, așa cum îl vezi și tu, cu ochii tăi. Vai, ce tristețe! Și tată nu avem, ca să ne mângâie! Am chemat pe toți învățații, pe toți magii și vrăjitorii din lume. Degeaba! De câte ori ne copleșește durerea ieșim împreună cu mama și plângem la mormântul părintelui nostru. Apoi ne întoarcem acasă".

XXI. ...ce-și recapătă adevăratul chip

Cum auzi copila vorbele acestea zise: "Mai îndurați puțin și n-o să mai plângeți! Căci leacul durerii voastre se află aproape, chiar aici, în casă. Cândva eu însămi am avut lepră, dar îndată ce-am cunoscut-o pe femeia cu pruncul Isus, abia născut, care m-a stropit cu apa de la îmbăierea lui, m-am vindecat. Sânt încredințată că are leac și pentru necazul vostru. Așa că mergeți la stăpâna mea, Maria, chemați-o la voi în odaie și destăinuți-i secretul. Apoi, cu umilință, rugați-o să vă ajute".

Auzind cuvintele fetei, cele trei au alergat la stăpâna Maria, au adu-o în odaie și au stat

înaintea ei plângând în hohote și zicând: "O, Stăpâna noastră, Maria, ai milă de, roabele Tale! Căci nu-i nimeni mai în vârstă, ori cap al familiei care să aibă grijă de noi. Iată, măgarul acesta din fața ta este fratele nostru. Dar niște femei l-au vrăjit și l-au adus în halul în care-l vezi. De aceea te rugăm, îndură-te de noi!". Mariei i se făcu milă de nenorocirea lor. Îl luă pe Domnul Isus și îl așeză pe spatele măgarului, plângând laolaltă cu cele trei femei și zicând către Isus Cristos: "Fiule, vindecă măgarul acesta prin puterea Ta nemăsurată și fă-l iarăși om înzestrat cu judecată precum era la început!". Numai ce-au ieșit aceste cuvinte din gura stăpânei Maria, că măgarul s-a și transformat în om - un tânăr fără cusur.

Apoi cu toții - tânărul, mama și surorile lui - s-au închinat stăpânei Maria. Iar pe Copil l-au ridicat deasupra capului, chiar de mai multe ori, zicând: "Fericită este femeia care Te-a născut, o, Isuse, Mântuitorul lumii! Fericțiți sunt ochii care se înfruptă din bucuria chipului Tău!".

XXII. Căsătoria

Atunci surorile au grăit către maica lor: "Iată, fratele nostru și-a redobândit chipul omenesc cu ajutorul Domnului nostru Isus Cristos și prin mijlocirea copilei, care ne-a îndreptat către Maica și către Fiul ei. Cum fratele nostru este neînșurat, credem că se cuvine să i-o dăm de soție chiar pe această copilă, slujitoarea Mariei". Apoi s-au dus la Maria și au întrebat-o. Și ea a fost de acord.

Au pus la cale o nuntă ca-n povești. Tristețea li s-a preschimbat în bucurie și bocetul în horă. Au râs, s-au veselit, au cântat și au jucat în haine mândre și strălucitoare. Apoi au recitat Profeții și-au lăudat așa pe Domnul: "O, Isuse, Fiu al lui David, care preschimbi tristețea-n bucurie și jalea-n veselie!". Iosif și Maria au rămas acolo zece zile. La plecare au fost conduși cu mare cinste de către gazde. Acestea, după ce-și luară bun rămas, începură din nou să plângă. Dar mai amarnic decât toți plângea copila.

XXIII. Tâlharii

De acolo începea un ținut pustiu, bântuit de hoți și de tâlhari. Deși Iosif și Maria știau prea bine ce-i așteaptă, totuși au hotărât să traverseze locul pe timp de noapte. La un moment dat, zăresc doi tâlhari întinși pe pământ, iar alături de ei o mulțime întregă (tovarăși de-ai lor), care dormeau somn greu. Cei doi tâlhari se numeau Titus și Damachus. Și i-a zis Titus lui Damachus: "Te rog, lasă-i pe oamenii aceștia în pace, ca să nu-i simtă tovarășii noștri!". Damachus însă nici n-a vrut s-audă. Atunci Titus i-a zis: "Uite, ia de la mine patruzeci de drahme despăgubire". Ba i-a întins și brâul cu care era încins, pentru ca acela să nu deschidă gura și să vorbească.

Când a văzut stăpâna Maria ce mare bine le-a făcut tâlharul, i-a zis: "Domnul Dumnezeu te va sprijini cu dreapta Sa și-ți va ierta toate păcatele!". Iar Domnul Isus i-a răspuns Maicii Sale: "O, Mamă, peste treizeci de ani, când iudeii mă vor răstigni în Ierusalim, acești doi tâlhari vor fi ridicați pe cruce împreună cu mine: Titus, la dreapta, iar Damachus, la stânga mea. Și-n ziua următoare Titus va intra înaintea mea în paradis". Maria a zis: "Să te ferească Dumnezeu de una ca asta, Fiule!". Apoi s-au îndreptat către cetatea idolilor, care, la apropierea lor, s-a preschimbat în dune de nisip.

XXIV. Sfânta Familie în Matareea

De acolo au apucat-o spre orașul sicomorilor, adică Matareea de astăzi. La Matareea Isus a făcut un izvor în care Maica Lui i-a spălat cămașa. Din suflarea Domnului amestecată cu apa s-a răspândit un balsam minunat în tot ținutul acela.

XXV. Sfânta Familie în Memfis

Apoi au coborât la Memfis, unde l-au văzut pe Faraon. Au rămas în Egipt vreme de trei ani. Iar Domnul Isus a făcut multe minuni care nu se găsesc scrise nici în Evanghelia copilăriei, nici în Evanghelia completă.

XXVI. Întoarcerea acasă

După trei ani au plecat din Egipt către casă. Dar când au ajuns la hotarele Iudeei, Iosif s-a temut să intre. Fiindcă, deși Irod murise, pe tron se afla acum fiul aceluia, Archelaos. În cele din urmă o luă totuși prin Iudeea. Atunci îi apăru un înger al Domnului și-i zise: "O, Iosif, mergi în cetatea Nazaret și rămâi acolo!".

Într-adevăr e lucru de mirare ca Stăpânul tuturor ținuturilor să fie purtat astfel și plimbat de colo-colo prin propria-i împărăție.

XXVII. Bolile din Betleem

Cetatea Betleemului era plină de boli grele. Copiilor le supurau ochii, iar peste puțin timp mureau. Trăia acolo o femeie cu un copil bolnav, la un pas de moarte. Ea veni la stăpâna Maria, pe când aceasta îl îmbăia pe Isus Cristos, și-i zise: "O, Maria, uită-te și la fiul meu care se chinuie din pricina bolii!". Maria o ascultă și-i zise: "Ia un pic din apa în

care mi-am îmbăiat pruncul și stropește-ți fiul!". Femeia făcu întocmai și îndată copilul se liniști. După ce dormi puțin se trezi vindecat și sănătos.

Atunci mama copilului, în culmea bucuriei, veni la Maria să-i mulțumească. Dar acesta îi zise: "Mulțumește-i lui Dumnezeu, căci El i-a vindecat fiul! "

XXVIII. Alt copil bolnav

Tot acolo trăia o femeie vecină cu prima. Fiul ei suferea de aceeași boală. Și cum, sărăcuțul, aproape orbise, plângea întruna, zi și noapte. Atunci mama copilului vindecat i-a zis vecinei: "De ce nu te duci cu el la Maria? Căci și eu l-am dus pe-al meu când era la un pas de moarte și îndată s-a vindecat cu apa în care fusese îmbăiat trupul Fiului ei, Isus". Cum auzi femeia așa ceva, merse degrabă și, spălându-și copilul cu apa aceea, îndată i se tămăduiră acestuia și trupul, și ochii. Apoi veni cu fiul ei la Maria să-i povestească minunea. Dar Maria îi porunci să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru vindecare și să păstreze taina celor întâmplate.

XXIX. Copilul aruncat în foc și în apă

Tot în cetate trăiau două femei căsătorite cu același bărbat. Fiecare avea câte un copil. Și amândoi copiii erau bolnavi de friguri. Una dintre femei se numea Maria, iar fiul ei, Cleopa. Într-o zi mama lui Cleopa se ridică, își luă copilul, merse la stăpâna Maria, Maica lui Isus și oferindu-i un ștergar frumos îi zise: "O, Maria, primește de la mine acest ștergar și dă-mi în schimbul lui un scutec al Fiului tău!". Maria se învoi. Atunci mama lui Cleopa se întoarse acasă și făcu din scutec o cămașă cu care-l îmbrăcă pe copil. Și așa îl vindecă. Dar fiul celeilalte muri a doua zi. De atunci mare dușmănie se iscă între ele.

Fiecare se ocupa de treburile gospodăriei o dată la două săptămâni. Venise rândul Mariei, mama lui Cleopa. După ce aprinse cuptorul pentru copt pâine, ea plecă să aducă aluatul dospit din altă încăpere. Îl lăsă pe Cleopa lângă foc. Dușmanca ei, cum îl văzu pe acesta singur-singurel, îl înșfăcă și mi țî-l azvârli drept în cuptorul încins. Apoi fugi de acolo. Maria se întoarse și-l găsi pe Cleopa râzând în cuptorul care era atât de rece de parcă nici n-ar fi aprins focul. Își dădu seama că Azrami I-a aruncat în mijlocul flăcărilor. După ce l-a scos de acolo pe băiat, s-a dus cu el la stăpâna Maria și i-a povestit păania. Dar Maria, Maica Domnului, i-a zis: "Taci și nu mai spune la nimeni! Căci mă tem să nu ți se întâmple ceva rău".

Altă dată Azrami, dușmanca, merse la fântână ca să scoată apă. Aici nu era nimeni în

afară de Cleopa, care se juca liniștit. Cum îl văzu, Azrami puse mâna pe el și mi-l azvârli direct în fântână. Apoi se întoarse repede acasă. Niște oameni care veniseră după apă îl găsiră pe copil plutind la suprafață. Coborâră îndată și-l scoaseră afară. Cuprinși de cea mai mare uimire începură să laude pe Dumnezeu. Atunci veni și mama băiatului; îl luă în brațe și plângând se duse cu el la stăpâna Maria și-i zise: "O, stăpână, oare nu vezi ce mi-a făcut dușmanca? Iată, mi-a aruncat copilul în fântână. Acum e teafăr dar odată și odată tot o să mi-l piardă". Maria îi răspunse: "Dumnezeu te va răzbuna pentru asta".

Și într-o zi, când dușmanca s-a dus să scoată apă, i s-au împleticit picioarele în frânghie și ea a căzut în fântână. Au venit ei, oamenii, și au tras-o afară, dar avea capul zdrobit și toate oasele frânte. Astfel a murit de moarte rea și s-a împlinit cuvântul psalmului: "Au săpat un puț adânc; dar au căzut în groapa pe care o făcuseră".

XXX. Un viitor apostol

Altă femeie avea doi gemeni: amândoi bolnavi. Unul dintre ei muri după câțva timp, celălalt abia-și mai ținea sufletul. Maică-sa îl luă, veni cu lacrimi în ochi la Maria și-i zise: "O, stăpână, ajută-mă, salvează-mă, căci am avut doi fii și, iată, pe unul l-am îngropat, iar pe celălalt mi-l pândește moartea! Uite cum ar trebui să-l rog și să-l invoc pe Dumnezeu - și încep a zice: „O, Doamne, Tu ești blând și milostiv și sfânt; mi-ai dăruit doi fii. Pe unul mi l-ai luat înapoi, lasă-mi-l, te rog, măcar pe celălalt!”".

Mariei, văzând-o cum plânge de fierbinte, i se făcu milă și-i zise: "Așază-ți fiul în patul fiului meu și acoperă-l cu hainele acestuia!". Copilul își dăduse deja ochii peste cap. Dar cum îl așeză în patul în care dormea Cristos, îndată ce simți mirosul veșmintelor Domnului Isus Cristos, deschise ochii. Apoi o strigă pe mama lui, îi ceru pâine și începu să mănânce. Femeia zise: "O, Maria, acum știu că în tine sălășluiește puterea lui Dumnezeu, căci Fiul tău vindecă pe toți cei de o fire cu el numai prin atingerea hainelor sale".

Copilul vindecat nu era altul decât viitorul apostol Bartolomeu din Evanghelie.

XXXI. Femeia leproasă

De față se afla și o femeie leproasă, care, apropiindu-se de Maria, mama lui Isus, zise: "Stăpâna mea, ajută-mă!". Maria o întrebă: "Cu ce să te ajut - cu aur, cu argint, ori poate vrei să te cureți de lepră?". Și femeia o întrebă: "Dar cine oare mă poate curăți?". Atunci Maria, stăpâna, îi zise: "Mai așteaptă puțin, cât îmi spăl pruncul, pe Isus, și-l culc în

pat". Și femeia așteptă.

După ce-l așeză pe Isus în pat, Maria îi dădu femeii apa în care își îmbăiase pruncul și-i zise: "Ia din apa aceasta și stropește-ți trupul!". Femeia făcu întocmai și se vindecă. Apoi aduse laudă și prinos de mulțumire lui Dumnezeu.

XXXII. Nevasta leproasă părăsită de bărbat

Trei zile a rămas femeia în casa Mariei. Când se întoarse în cetatea ei se întâlni cu un prinț care tocmai se căsătorise cu fiica altui prinț din partea locului.. Numai că acesta descoperi, la scurt timp, pe fruntea soției sale, semnul leprei sub formă de stea. Desfăcu îndată căsătoria, declarând-o nulă. Femeia, văzând în ce stare se aflau, copleșiți de durere și plângând în hohote, îi întrebă ce li s-a întâmplat? Dar ei răspunseră: "Lasă-ne, femeie, în pace și nu ne mai iscodi. Căci pricina durerii noastre n-o putem spune nimănui". Totuși ea stăruie; îi rugă să-și deschidă inimile, poate va ști să le găsească leacul. După ce-i arătară semnul leprei de pe fruntea fetei, femeia zise: "Și eu, cea pe care o vedeți înaintea voastră, am avut lepră. Dar într-o zi, ducându-mă la Betleem cu o treabă oarecare, am întâlnit într-o peșteră o femeie cu numele Maria. Aceasta avea un fiu pe nume Isus. Când a văzut că sunt leproasă i s-a făcut milă și mi-a dat apa în care-l îmbăiase pe fiul ei. Eu am luat-o, mi-am turnat-o pe trup și m-am pomenit vindecată. Atunci ei o întrebară: "N-ai vrea să ne-o arăți și nouă pe stăpâna Maria?". Ea răspunse că da.

Îndată se sculară și porniră spre Betleem, la Maria, încărcăți cu daruri de mare preț. După ce intrară și-i oferiră darurile, o aduseră pe fata leproasă și i-o arătară. Maria le vorbi așa: "Pogoare-se mila Domnului asupra voastră!". Și dându-le puțină apă din aceea în care-I îmbăiase pe Cristos, porunci ca sârmana fată să fie spălată. Și cum o spălară; îndată se făcu bine. Toți cei de față începură atunci să laude pe Dumnezeu. Apoi se întoarseră bucuroși în cetatea lor aducând slavă Domnului. Iar prințul, auzind că soția i se vindecase, o primi în casă și făcu a doua oară nunta... fără să uite a-i mulțumi lui Dumnezeu pentru sănătatea redată femeii sale.

XXXIII. Fata îndrăcită

Trăia acolo o copilă chinuită de diavol. Blestematul îi apărea de multe ori sub chipul unui șarpe uriaș gata-gata s-o înghită. Apoi îi suga tot sângele din trup de ajunsese biata fată ca un cadavru. De câte ori se apropia jivina, ea își împreuna mâinile deasupra capului și striga cât putea: "Vai de viața mea, cum nu este nimeni să mă scape de șarpele acesta nemilos!?". Părinții și cei care-i stăteau în preajmă, ori numai o întâlneau,

amarnic îi mai căinau soarta. Mulțime de oameni se strâneau în jurul ei și toți plâneau și se jeluiau auzind-o pe ea cum plânge și se vaită: "O, fraților și prietenilor, oare nu este nimeni să mă scape de ucigașul acesta?".

Dar iată că într-o bună zi glasul copilei ajunsese până la urechile fetei de prinț ce fusese vindecată de lepră. Aceasta ieși pe terasa castelului și o văzu pe biata copilă plângând cu mâinile încrucișate deasupra capului. Lângă ea se jeluiau o mulțime de oameni. Atunci îl întrebă pe soțul îndrăcitei dacă îi mai trăia soacra. Și cum el răspunse că amândoi părinții copilei erau în viață, ea îi zise: "Cheam-o pe soacra ta la mine!". Iar când o văzu pe aceasta o întrebă: "Copila nebună este fiica ta?". Femeia tristă, cu lacrimi în ochi răspunse: "Da, este fiica mea". Atunci fata prințului zise: "Păstrează secretul pe care ți-l voi mărturisi: am fost bolnavă de lepră, dar Maria, Maica lui Isus Cristos, m-a vindecat. Dacă vrei ca fiica ta să-și recapete mințile, ia-o cu tine la Betleem și caut-o pe Maria, Maica lui Isus. Fii sigură că o va însănătoși. Eu una cred că te vei întoarce bucuroasă".

Cum auzi femeia cuvintele fetei de prinț, o luă pe fiică-sa și plecă la Betleem. Aici se duse direct la Maria și-i povesti necazul. După ce o ascultă, Maria îi dădu un pic de apă din aceea în care spălase trupul fiului său, Isus, și-i porunci s-o toarne peste față. Apoi îi mai dădu și un scutec al Domnului Isus zicându-i: "Ia scutecul acesta și, ori de câte ori ți-o apărea vrăjmașul, arată-i-l!". După care își luă rămas bun de la ele.

XXXIV. Vindecarea

O luară înapoi spre casă. Dar iată că veni și ceasul în care diavolul obișnuia să se năpustească asupra ei. Blestematul îi apăru sub înfățișarea unui șarpe uriaș, la a cărui vedere copila se înspăimântă. Maică-sa îi zise: "Nu-ți fie teamă, fata mea! Lasă-l să se apropie și, când o fi lângă tine, pune-i în față scutecul pe care ni l-a dat Maria. Și-o să vedem ce se-ntâmplă".

Diavolul, preschimbat în șarpe cumplit, venea tot mai aproape. Trupul copilei se închircise de spaimă. Dintr-o dată scoase la iveală scutecul, i-l puse pe cap și-i acoperi ochii. Atunci limbi de flăcări și bucăți de jăratice țâșniră din scutec și se năpustiră asupra șarpelui. Mare minune se întâmplă când șarpele dădu cu ochii de scutecul Domnului Isus, din care ieșeau vâlvătai. Prinse a striga cu glas înfricoșat: "Ce este între mine și tine, o, Isuse, fiul Mariei!? Unde să mă ascund?". Cuprins de mare spaimă se întoarse cu spatele și plecă de la copilă. De atunci nu i se mai arătă. Sărmana avu, în sfârșit, parte de liniște.

Pentru aceasta îi mulțumi lui Dumnezeu, împreună cu cei care văzuseră minunea cu ochii lor.

XXXV. Iuda Iscarioteanul

Trăia acolo o femeie care avea un fiu muncit de diavol. Acesta, pe nume Iuda, când punea diavolul stăpânire pe el, mușca pe toți cei ce se întâmpla a-i sta în preajmă. Iar dacă nu găsea pe nimeni își mușca mâinile și celelalte părți ale trupului. Faima stăpânei Maria și a Fiului său, Isus, ajunse până la urechile mamei lui Iuda. Aceasta se sculă, își luă copilul și se duse cu el la Maria.

Tocmai atunci Iacob și Iosif îl scosese pe Isus afară, ca să se joace cu ceilalți copii. Pe când ședeau ei în curte, veni și Iuda și se așeză la dreapta lui Isus. Și cum îl apucară pandaliile, vru să-l muște pe Isus de mână, dar nu putu. Îl lovi totuși în coasta dreaptă atât de tare, încât Acela începu să plângă.

Atunci a ieșit dracul din Iuda, fugind, sub înfățișarea unui câine turbat. Copilul care l-a lovit pe Isus și din care a ieșit dracul cu chip de câine nu era altul decât Iuda Iscarioteanul, vânzătorul lui Isus; iar în coasta în care îl loviseră Iuda, aveau să-i înfigă și iudeii sulița.

XXXVI. Figurinele din lut

Isus împlinise șapte ani. Își petrecea timpul cu prieteni de aceeași vârstă. Se jucau plăsmuind din lut statuete care înfățișau boi, măgari, păsări și diferite alte viețuitoare. Fiecare ținea să-și impună opera laudându-și talentul și priceperea. Isus le zise prietenilor săi: "Voi porunci statuetelor mele să se miște". Atunci prietenii îl întrebară: "Nu cumva te crezi Fiul Creatorului?". Dar Isus porunci statuetelor să se miște; și ele chiar începură să țopăie. După aceea le dădu o altă poruncă și ele se opriră.

Modelase și figurine de vrăbii și de alte păsări, care începeau să zboare ori să se oprească din zbor, după cum le poruncea el. Când le întindea apă și mâncare, ele beau și mâncau. Copiii merseră acasă și povestiră totul părinților. Iar aceștia ziseră: "Copii, nu vă mai jucați cu Isus! Feriți-vă de el și vă păziți, căci e un vrăjitor!".

XXXVII. Stofele vopsitorului

Într-o zi, tot hârjonindu-se cu alți copii, Isus intră în atelierul unui vopsitor pe nume Salem. Aici se aflau grămezi de stofe aduse pentru a fi vopsite. Isus le luă pe toate și le aruncă într-un vas plin cu albastru de India. Când veni Salem și văzu în ce hal arătau stofele, începu să urle ca un nebun și să-l certe pe Isus zicând: "Ce mi-ai făcut, fiu al Mariei? Toți oamenii din oraș or să mă înjure. Căci unul dorea să-i vopsesc stofa într-o

culoare, altul într-alta, după plac. Dar ai venit tu și s-a isprăvit cu toate".

Atunci Domnul Isus îi zise: "Spune-mi la ce stofă ai vrea să schimbi culoarea și eu ți-o schimb". Și îndată începu să scoată din vas stofele și să le coloreze după cum îi cerea vopsitorul, până când nu mai rămase nici una.

Iudeii, văzând asemenea minune, lăudară pe Dumnezeu.

XXXVIII. Isus îl ajută pe Iosif

Iosif umbla cu lucrul prin toată cetatea. Oamenii îl chemau să le facă ciubere, paturi și lăzi pentru haine. Unde se ducea, îl lua cu el și pe Isus. Și ori de câte ori Iosif greșea măsura vreunei lucrări, cu o palmă sau cu un cot, trebuind ori s-o mai scurteze, ori s-o mai lungească, Domnul Isus numai ce-și întindea mâinile către lucrarea cu pricina și ea se făcea cum ar fi dorit Iosif. Acesta nici nu punea mâna și, la drept vorbind, Iosif era un tâmplar destul de nepriceput.

XXXIX. Iosif în fața regelui

Într-o zi îl chemă însuși regele din Ierusalim și-i zise: "Ascultă, Iosif, vreau să-mi meșterești un tron după măsura locului în care stau eu de obicei". Iosif n-avu încotro și se apucă de lucru. Doi ani a rămas în palatul regelui, până ce a isprăvit tronul. Dar când l-a pus la locul său, a văzut că tronul era mai îngust cu două palme. Regele s-a mâniat foarte tare. De frică, Iosif și-a petrecut noaptea nemâncat.

Isus l-a întrebat de ce-i era atât de frică. Iosif i-a răspuns: "Pentru că tot ce-am făcut în acești doi ani s-a pierdut". Dar Isus îi zise: "Nu te teme și nu-ți amărî sufletul! Uite, tu apuci de-o parte a tronului, eu, de cealaltă, și-l îndreptăm!". Iosif făcu așa cum îl învățase Isus și, trăgând amândoi - unul într-o parte, altul, în cealaltă -, aduseră tronul la măsura potrivită.

Cei care au văzut minunea au încremenit de uimire. Apoi, când și-au revenit, au lăudat pe Dumnezeu.

Lemnul din care a fost făcut tronul era un lemn renumit în vremea lui Salomon, fiul lui David. Se folosea la multe și felurite lucrări.

XL. Copiii preschimbați în iezi

Altă dată Isus ieși în drum și văzu un grup de copii adunați la joacă. Se luă după ei, dar aceia se ascuseră. Tot căutându-i, Isus ajunse la poarta unei case unde mai multe femei stăteau la taifas. Se opri și le întrebă în ce parte o apucaseră copiii? Și cum ele îi răspunseră că nu se afla nimeni acolo, Isus grăi: "Dar cei din cuptor ce sunt?". "Niște iezi de trei ani", răspunseră femeile. Atunci Isus începu să strige: "Ieșiți, iezilor, de-acolo și veniți la păstorul vostru!". Îndată copiii, prefăcuți în iezi, ieșiră din cuptor și prinseră a țopăi în jurul lui Isus.

Văzând una ca asta femeile îngenuncheară la picioarele lui Isus cuprinse de uimire și de teamă. Își împreună mâinile și-l rugară: "O, Isuse, Stăpânul nostru, Fiul Mariei, cu adevărat ești păstorul cel bun al Israelului! Fie-ți milă de roabele Tale, care stau dinaintea Ta și care nu s-au îndoit niciodată; căci Tu ai venit, o, Stăpâne al nostru, ca să vindeci, iar nu ca să ucizi!". Isus le răspunse: "Fiii lui Israel sunt ca etiopienii printre celelalte popoare". Femeile ziseră din nou: "Tu, Doamne, le știi pe toate și nimic nu-ți este ascuns. Așa că Te rugăm, Iubitorule, redă-le copiilor acestora, robii Tăi, chipul ce l-au avut înainte!". Isus grăi: "Haideți, copii, să mergem și să ne jucăm!". Și îndată, sub ochii femeilor, iezii se preschimbară, la loc, în copii.

XLI. Isus rege

În luna Adar Isus i-a strâns pe copii în jurul său, ca un rege. Aceștia și-au așternut hainele pe pământ, iar el s-a așezat deasupra. Apoi i-au pus pe cap o coroană împletită din flori și au stat la dreapta și la stânga lui. Oricine trecea pe acolo era adus cu forța și obligat să se închine regelui. Abia după aceea îi îngăduiau să-și continue drumul.

XLII. Simon Cananeanul

Pe când petreceau ei așa, se apropiară câțiva oameni care duceau pe targă un copil. Acesta plecase în pădure, împreună cu alți prieteni de vârsta lui, ca să caute lemne. Aici dădu peste un cuib de prepeliță. Întinse mâna să culeagă ouăle când un șarpe veninos zvâcni din cuib și-l mușcă. Bietul copil începu să strige după ajutor. Prietenii, sosiți în grabă, îl găsiră zăcând la pământ, ca și mort. Merseră după rudele lui, care-l ridicară să-l aducă în oraș.

Așa au ajuns la locul unde ședea Isus în chip de rege, înconjurat de ceilalți copii, în chip de slujitori. Aceștia, cum au zărit convoiul, au și ieșit în calea celui ce fusese mușcat de șarpe zicând către însoțitorii săi: "Veniți să-l salutați pe rege!". Și cum sărmanii oameni,

copleșiți de durere, nu voiau să se abată din drum, i-au târât cu forța.

Se pomeniră așadar în fața Domnului Isus. El îi întrebă: "De ce purtați copilul acesta pe targă?". După ce-i răspunseră că fusese mușcat de un șarpe, Domnul Isus vorbi către ceilalți copii: "Haideți să ucidem șarpele acela!". Părinții băiatului mușcat cerură îngăduința să plece acasă, deoarece fiul lor se zbătea în chinurile morții. Dar copiii răspunseră: "Oare n-ați auzit porunca regelui: „Haideți să ucidem șarpele!”!? Nu vreți să-l ascultați?".

Ajunseră la cuibul de prepeliță. Domnul Isus îi întrebă pe copii: "Aici este sălașul șarpelui?". Aceia încuviințară. Atunci, la chemarea Domnului, șarpele ieși fără zăbavă și I se supuse. Iar Domnul îi porunci: "Du-te și suge tot veninul pe care l-ai vărsat în trupul copilului acestuia!". Îndată șarpele se târî până la mâna copilului și-și trase înapoi tot veninul. Apoi Isus îi aruncă un blestem și pe loc jivina se rupse în două. Iar copilul, mângâiat de Domnul, se însănătoși.

După ce se trezi începu să plângă. Atunci Domnul Isus îi zise: "Nu plânge, pentru că în curând vei fi ucenicul meu!". Acesta era chiar Simon Cananeanul, despre care se amintește în Evanghelie.

XLIII. Isus și Iacob

Altă dată Iosif îl trimise pe fiul său Iacob să aducă lemne din pădure. Isus merse împreună cu el. Ajungând la locul unde se găseau vreascuri, Iacob se apucă să le culeagă. Dintr-o dată, o viperă blestemată țâșni și-l mușcă de mână. Iacob începu să strige și să plângă. Văzându-l în ce hal era, Isus se apropie și suflă peste rană. Și îndată se vindecă.

XLIV. Copilul întors dintre morți

Într-o zi, pe când Isus se afla cu alți copii, care se jucau pe un acoperiș, unul dintre ei căzu de foarte sus și muri pe loc. Ceilalți se împrăștiară care încotro. Isus rămase singur pe acoperiș. Când veniră părinții și rudele copilului căzut îi ziseră lui Isus: "Tu l-ai îmbrâncit pe fiul nostru!".

Degeaba le spunea el că n-au dreptate. Ei strigau întruna: "Copilul nostru a murit și iată ucigașul!". Atunci Isus zise: "Nu mă vorbiți de rău! Dacă nu mă credeți pe mine, haideți să-l întrebăm chiar pe fiul vostru! El va scoate adevărul la lumină". Și Isus coborâ, se aplecă deasupra celui mort și, cu glas puternic, întrebă: "Zenon, cine te-a aruncat de pe

acoperiș?". Mortul deschise gura și răspunse: "Doamne, nu tu m-ai îmbrâncit, ci Spaima, ea m-a prăvălit!". Isus îi sfătui pe cei de față să asculte cu luare-aminte cuvintele copilului.

Și toți îl slăviră pe Dumnezeu pentru minunea aceea.

XLV. Ulciorul spart

Odată Maria îl trimise pe Isus la fântână, ca să aducă apă. Dar când se întorcea el, ulciorul, plin ochi, se izbi de ceva și se făcu țandări. Atunci Isus își desfăcu repede batista, adună apa în ea și i-o duse maicii sale care, văzându-l, rămase mută de uimire. Ea aduna și păstra în inimă tot ceea ce vedea.

XLVI. Vrăbiile de noroi

Altă dată Isus se juca împreună cu alți copii încropind mici iezeze. El plăsmui douăsprezece vrăbii, pe care le așeză de jur-împrejurul iezerului său, câte trei pe fiecare latură. Era în zi de sabat.

Chiar atunci se apropie de ei un iudeu, fiul lui Ana, și, văzându-i cu ce se ocupau, zise mânios și plin de indignare: "Cum așa, faceți figurine din noroi în zi de sabat?". Și odată se repezi și le strică iezezele. Isus lovi cele douăsprezece vrăbii cu palma, iar ele își luară zborul ciripind.

Apoi fiul lui Ana se apropie și de Isus și-i călcă malurile iezerului în picioare. Toată apa se scurse pe de lături. Atunci Isus îi zise: "Cum s-a scurs apa aceasta, așa să se scurgă și viața din tine!". Și copilul se uscă pe loc.

XLVII. Blestemul

Într-o seară Isus se întorcea acasă împreună cu Iosif. Pe neașteptate apără înaintea lor un copil care, din fugă, îl îmbrânci atât de tare pe Isus, încât acesta căzu la pământ. Atunci Domnul zise: "Cum m-ai lovit pe mine, așa să cazi și tu și să nu te mai ridici!". Și chiar în clipa aceea copilul se prăvăli la pământ și-și dădu sufletul.

XLVIII. Învățătorul neînvățat

Trăia în Ierusalim un om pe nume Zaheu, care-i învăța pe copii. Acesta îi zise lui Iosif: "De ce nu-l aduci pe Isus la mine, ca să-l învăț literele?". Iosif încuviință. Îi împărtăși hotărârea sa și Mariei.

Astfel îl duseră pe Isus la învățător. Cum îl văzu, învățătorul îi ceru să spună aleph. Și după ce a spus aleph, învățătorul îi porunci să spună beth. Dar Isus răspunse: "Mai întâi să-mi explici care este semnificația lui aleph și după aceea voi pronunța și beth". Văzând că învățătorul își îndreaptă nuiuaa asupra lui, Isus îi spuse toate înțelesurile lui aleph și ale lui beth. Apoi vorbi despre formele literelor - despre faptul că unele litere sunt drepte, altele răsucite, iar altele în spirală; unele au puncte, altele nu au puncte; spuse și de ce o anumită literă se află înaintea altei litere. Acestea și multe alte lucruri începu el să le înșire și să le clarifice, despre care învățătorul nu întâlnise nimic în cărțile sale.

La sfârșit Isus îi zise învățătorului: "Ia seama la ce-ți voi spune!". Și în chip limpede și distinct începu să recite: aleph, beth, ghimel, daleth, până la tau. Atunci învățătorul, plin de uimire, grăi: "Copilul acesta cred că s-a născut înaintea lui Noe". Apoi merse la Iosif și-i zise: "Mi-ai adus la școală un copil mai învățat decât toți învățătorii". Maria întări zicând: "Fiul tău nu are nevoie de nici o învățătură!".

XLIX. Învățătorul pedepsit

Totuși îl duseră la un profesor mai învățat. Acesta, cum îl văzu, îi zise: "Pronunță aleph!". Și după ce spuse Isus aleph, profesorul îi porunci să pronunțe beth. Dar Isus răspunse: "Mai întâi să-mi explici semnificația literei aleph și după aceea voi pronunța și beth!". Atunci profesorul ridică mâna să-l lovească. Pe dată însă mâna i se uscă, iar el rămase mort.

Văzând cele întâmplute, Iosif îi zise Mariei: "De acum înainte nu-l mai lăsăm afară din casă, fiindcă oricine i se împotrivește e pedepsit cu moarte".

L. Isus Învățătorul

Când a împlinit doisprezece ani l-au dus la Ierusalim, la sărbătoarea Paștilor. După sărbătoare părinții s-au întors acasă, dar Isus a rămas în Templu, printre învățații, bătrânii și cărturarii israeliți. Îi iscodea cu privire la lucrurile pe care aceștia le cunoșteau ori răspundea el însuși la întrebările lor.

Și i-a întrebat el: "Al cui fiu este Mesia?". Iar ei au răspuns: "Fiul lui David". Atunci el le-a zis: "Cum, dar, Duhul îl numește pe El Domn când grăiește: „Zis-a Domnul Domnului meu: Șezi de-a dreapta Mea până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut

picioarelor Tale”?”.

Atunci primul cărturar îl întrebă: "Ai citit tu Sfintele Scripturi?". "Da" - a răspuns Isus - "și Scripturile și ceea ce este cuprins în ele". După aceea le explică pe rând cărțile Legii, precum și preceptele, hotărârile și tainele cuprinse în cărțile Profeților, lucruri ce-s mai presus de mintea oricărei creaturi. La urmă cărturarul acela zise: "Eu unul mărturisesc că până acum n-am dobândit și nici nu mi-a fost dat să aud o asemenea învățătură. Cine-o fi, oare, copilul acesta?".

LI. Isus și astronomul

Se găsea acolo și un filozof priceput în astronomie. El îl întrebă pe Isus dacă studiase astronomia. Atunci Isus începu să vorbească: despre numărul sferelor și cel al corpurilor cerești; despre natura mișcărilor lor; despre opoziții; despre forma lor triunghiulară, pătrată sau hexagonală; despre revoluția lor pe bolta cerească; chiar și despre poziția lor în minute și secunde precum și despre alte lucruri pe care nici o minte nu le poate cuprinde.

LII. Isus și fizicianul

Tot printre acei filozofi se găsea și unul priceput în științele naturii. El îl întrebă pe Isus dacă studiase cumva și medicina. Atunci Isus începu să-i vorbească: despre fizică și metafizică; despre hypofizică și hyperfizică; despre calitățile trupului; despre tumori și despre efectele lor; despre numărul membrelor, al oaselor, al venelor, al arterelor și al nervilor; despre efectul căldurii și al uscăciunii, pe de o parte, precum și despre toate câte se produc din cauza acestor fenomene, pe de altă parte; apoi despre lucrările sufletului în trup și despre simțurile și virtuțile sale; despre cum se nasc vorbirea, mânia și pofta nesățioasă; în sfârșit, despre unirea sufletului cu trupul și despre despărțirea lor, precum și despre altele pe care mintea nici unei creaturi nu le-ar putea cuprinde. Atunci filozoful se ridică, se închină în fața lui Isus și-i zise: "O, Doamne, din clipa aceasta voi fi ucenicul și slujitorul Tău!".

LIII. ...după trei zile

Pe când vorbeau ei așa despre unele și despre altele, iată că sosi acolo Maria, Maica Domnului, care-l tot căutase prin împrejurimi trei zile, împreună cu Iosif. Văzându-l printre cărturari - cărora, ba le punea întrebări, ba le răspundea la întrebări - îi zise: "Fiule, pentru ce ne-ai făcut aceasta? Iată, eu și cu tatăl tău am obosit de când te

căutăm!". Dar el le-a grăit: "De ce mă căutați? Oare nu știți că se cuvine să stau în casa Tatălui meu?". Ei însă n-au înțeles vorbele lui.

Atunci cărturarii o întrebară pe Maria: "Acesta este fiul tău?". Ea făcu semn că da. Și ei ziseră: "Ferice de tine, femeie care ai născut un asemenea copil!".

Apoi Isus se întoarse cu ei la Nazaret și-i ascultă în toate. Iar mama lui păstra în inima sa toate aceste cuvinte. Între timp Isus sporea cu vârsta, cu înțelepciunea și cu harul la Dumnezeu și la oameni.

LIV. Viața ascunsă

Din ziua aceea își ascunse minunile tainice și se ocupă cu studiul Legii până la vârsta de treizeci de ani. Atunci Tatăl proclamă în mod public, la Iordan: "Acesta este Fiul Meu Cel iubit întru care am binevoit!".

Tot atunci se arată și Duhul Sfânt sub chipul unui porumbel alb.

LV. Epilog

Acesta este Cel pe care, în genunchi, Îl adorăm; Cel care ne-a dăruit ființă și viață slobozindu-ne din pânțele maicilor noastre; Cel care s-a întrupat pentru noi și ne-a răscumpărat, ca să îmbrățișeze cu mila Sa veșnică și să ne arate îngăduința Sa izvorâtă dintr-o imensă dărnicie, bunătate, generozitate și bunăvoință. A Sa este slava și bunătatea și puterea și stăpânirea în vecii vecilor. Amin.

24. EVANGHELIA LUI PSEUDO-MATEI

ÎNCEPE CARTEA DESPRE NAȘTEREA PRAAFERICITEI FECIOARE MARIA ȘI DESPRE
COPILĂRIA MÂNTUITORULUI, SCRISĂ ÎN EBRAICĂ DE PRAAFERICITUL
EVANGHELIST MATEI ȘI TRADUSĂ ÎN LATINĂ DE PRAAFERICITUL PREOT IERONIM

Prolog

A

Episcopii Chromantius și Heliodoru îl salută întru Domnul pe fratele lor preaiubit, Ieronim.

Atât nașterea Fecioarei Maria cât și nașterea și copilăria Domnului nostru Isus Cristos le găsim povestite în cărțile apocrife. Fiind însă de părere că acestea conțin și multe lucruri potrivnice credinței noastre, credem că toate trebuie respinse, pentru ca nu cumva, prin mijlocirea lui Cristos, să dăm satisfacție Anticristului. Iată însă că doi bărbați credincioși, Parmenius și Virinus, trecând pe aici, ne-au spus că sfinția ta ai găsit un manuscris în ebraică al preafericitului evanghelist Matei, în care ar fi povestite atât nașterea Maicii Fecioare cât și copilăria Mântuitorului nostru.

De aceea te rugăm, preaiubite, în numele Domnului nostru Isus Cristos, să traduci textul din ebraică în latină, nu atât pentru a cunoaște minunile lui Cristos, cât mai degrabă pentru a preîntâmpina șiretenia ereticilor care, vrând să introducă o învățătură falsă, au amestecat nașterea sfântă a lui Cristos cu minciunile lor, ca să ascundă cu dulceața vieții amarul morții sale.

Va trebui așadar, iubite vrednic de cinste, fie să îndeplinești rugămintea fraților tăi, fie să primești o plăcută însărcinare din partea episcopilor tăi, însărcinare ce-ți va părea demnă de a fi dusă până la capăt. Salut întru Domnul și roagă-te pentru noi!

B

Ieronim, umil slujitor al lui Cristos, către sfinții și preafericiții episcopi Chromantius și Heliodorus, salut întru Domnul.

Cine se apucă să sape pământul în care presupune că există aur, nu se repede la ceea ce va da la iveală o groapă abia scormonită; ci, înainte ca fierul vibrând al cazmalei să scoată la suprafață aurul strălucitor, trebuie să întoarne și să răstoarne bulgării de pământ, hrănindu-se cu nădejdea, chiar dacă nu-și sporește deloc avutul.

La grea treabă m-am înhămat, dacă luăm în seamă că ceea ce mi-ați poruncit voi, preafericiților, să traduc nici chiar apostolul și evanghelistul Matei n-a vrut să fie

publicat. Dacă n-ar fi fost o taină, în mod sigur ar fi adăugat-o la evanghelia sa. El însă a compus această cărticică pecetluind-o cu semne ebraice și nepublicând-o. Astfel încât astăzi cartea scrisă de propria-i mână cu litere ebraice se află în posesia unor bărbați foarte credincioși care, și ei, la rândul lor, au primit-o moștenire de la înaintași. Cum aceștia nu au dat niciodată exemplarul original să fie tradus, conținutul lui s-a transmis în diverse moduri. Așa se face că versiunea publicată de un discipol al lui Manicheus, pe nume Leucius care a mai scris și niște "Fapte false ale apostolilor" - n-a fost operă de zidire, ci de distrugere spirituală. De aceea s-a și hotărât la un sinod ca Biserica să n-o ia în seamă.

Înceteze așadar mușcăturile celor care latră la noi, căci nu vom adăuga această cărticică la scripturile canonice; traducem cuvintele apostolului și evanghelistului doar spre a da în vileag șiretenia ereticilor. Pe de o parte ne supunem poruncii unor episcopi credincioși, iar pe de altă parte ne împotrivim unor eretici necredincioși. Așadar nu slujim decât iubirii lui Cristos fiind încredințați că ne vor ajuta și rugăciunile celor care, prin supunerea noastră, vor putea citi sfânta copilărie a Mântuitorului.

(Sfârșitul prologului)

PARTEA ÎNTÎI

I

I. Trăia odată în Ierusalim un om pe nume Ioachim, din tribul lui Iuda. Și era acest Ioachim un cioban înstărit, cu frică de Dumnezeu și bun la suflet. N-avea altă grijă decât oile sale, din laptele cărora îi hrănea pe cei credincioși, aducând daruri de două ori mai multe celor ce-și închinaseră viața lui Dumnezeu și studierii Legii și daruri simple slujitorilor acestora. Așadar își împărțea mieii, oile, lâna și toate bunurile dobândite peste an în trei: o parte revenea văduvelor, orfanilor, peregrinilor și săracilor; altă parte, slujitorilor lui Dumnezeu; iar a treia o păstra pentru sine și pentru casa lui.

2. De aceea și Dumnezeu îi înmulțea turmele, așa încât nu avea pereche în rândul poporului lui Israel. Încă de la vârsta de cincisprezece ani începu să țină pomenita rânduială. Când împlini douăzeci de ani o luă de soție pe Ana, fiica lui Isahar, tot din tribul său, adică din neamul lui David. Dar deși au trăit împreună vreme de douăzeci de ani, ea nu i-a dăruit nici fete, nici băieți.

II

I. Și iată că într-o zi de sărbătoare printre cei care ofereau sacrificii Domnului se afla și Ioachim. Tocmai se pregătea să vină cu darurile când un învățător de la Templu, pe nume Ruben, se apropie de el și-i zise: "Tu n-ai voie să stai laolaltă cu cei ce aduc jertfe

lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu te-a binecuvântat cu urmași în Israel". Pășind o asemenea rușine de față cu tot poporul, Ioachim ieși cu lacrimi în ochi din Templul Domnului. Nici nu se mai întoarse acasă. Își luă turmele și pe ceilalți păstori și plecă într-un ținut atât de îndepărtat, încât vreme de cinci luni Ana, soția sa, nu știu nimic despre dânsul.

2. Ea, sărmana, plângea și se ruga întruna: "Doamne, Dumnezeule atotputernic al lui Israel, după ce că nu mi-ai dat nici un copil, mi-ai luat acum și bărbatul!? Iată, au trecut cinci luni de când nu l-am mai văzut și n-am nici o veste de la el. Poate-o fi mort și trebuie să-i fac slujbă de înmormântare!?"

Și cum se jeluia în grădina casei, ridicându-și ochii spre Dumnezeu, văzu un cuib de vrăbii într-un dafin. Atunci, cu glas sfâșiat de durere prinse a grăi: "Doamne Dumnezeule atotputernic, care ai dăruit tuturor făpturilor - și sălbăticiunilor, și vitelor, și șerpilor, și peștilor, și păsărilor - pui, ca să se bucure de ei, de ce numai pe mine m-ai lipsit de darul tău binecuvântat? Știi, Doamne, că încă din ziua măritişului am făcut un legământ: dacă-mi vei dărui un copil - băiat sau fată - îl voi închina Templului Tău sfânt".

3. Pe când vorbea, iată, îi apăru înaintea un înger al Domnului și-i zise: "Nu te teme, Ana, căci Dumnezeu a hotărât să-ți dea rod. Pruncul care se va naște din tine va fi slăvit în toți vecii, până la sfârșitul lor". Și după ce-i spusese acestea, îngerul dispăru din ochii ei. Atunci ea, tremurând de frică, din pricina celor văzute și auzite, intră în odaie, se aruncă pe un pat, de parcă ar fi fost moartă, și rămase toată ziua și toată noaptea rugându-se plină de cutremurare".

4. Apoi o chemă pe slujnica ei și-i zise: "Vezi cât sunt de nenorocită din pricina văduviei mele și cât mă chinui; n-ai vrut nici măcar să stai lângă mine". Slujnica însă răspunse bombănind: "Ce pot eu să fac dacă Dumnezeu ți-a închis pântecul și bărbatul te-a părăsit?". Când o auzi Ana începu să plângă și mai tare.

III

1. Tot atunci, în munții unde Ioachim își păștea turmele apăru un tânăr care-l întrebă pe acesta: "De ce nu te întorci la femeia ta?". Ioachim răspunse: "M-am însurat cu ea de douăzeci de ani și dacă Dumnezeu n-a vrut să-mi dăruiască un fiu, am ieșit din Templul Domnului acoperit de rușine și de ocară. Acum, pentru ce să mă întorc la ea, o dată ce-am fost alungat și batjocorit!? Rămân aici cu oile mele cât o vrea Dumnezeu să mai văd lumina pe lumea asta. Darurile pentru săraci, văduve, orfani și slujitorii lui Dumnezeu le voi trimite cu dragă inimă prin oamenii mei".

2. Când termină, îngerul îi răspunse: "Eu sunt îngerul lui Dumnezeu. Tot astăzi m-am arătat și nevastei tale care se ruga plângând și i-am adus mângâiere; căci să știi: a

zămislit o fată din sămânța ta. Iar această fiică a voastră va sta în Templul lui Dumnezeu și Duhul Sfânt se va odihni peste ea; și bucuria ei va fi mai mare decât bucuria oricărei alte femei sfinte. Nimeni nu va putea zice vreodată că a mai existat una ca ea în trecut, ori că va mai exista în viitor. De aceea coboară din munți și întoarce-te la nevasta ta - o vei găsi însărcinată. Căci Dumnezeu a stârnit în pântecul ei sămânță de viață; Lui trebuie să-i aduci mulțumire. Iar această sămânță va fi binecuvântată, la fel ca și Ana, care va rămâne maica binecuvântării veșnice".

3. Atunci Ioachim, închinându-se în fața îngerului i-a zis: "Dacă am găsit har la tine, adastă puțin în cortul meu și binecuvântează pe slujitorul tău!". Dar îngerul i-a răspuns: "Nu te mai numi slujitor al meu ci împreună-slujitor, căci amândoi slujim aceluiași Dumnezeu. Mâncarea însă și băutura mea nu pot fi văzute de oamenii muritori, de aceea nu se cuvine să mă poștești în cortul tău. Oferă lui Dumnezeu, în ardere de tot, darul pe care vroiai să mi-l faci mie!".

Atunci Ioachim a prins un miel neîntinat și a zis către înger: "Eu unul n-aș fi îndrăznit să aduc o ardere de tot lui Dumnezeu dacă tu, poruncindu-mi, nu mi-ai fi dat puterea să o fac". Dar îngerul a răspuns: "Nici eu nu te-aș fi îndemnat să aduci jertfa aceasta dacă n-aș fi cunoscut voia Domnului". Pe când Ioachim aducea jertfa lui Dumnezeu, o dată cu fumul și mireasma se înălță și îngerul la cer.

4. Ioachim căzu cu fața la pământ și zăcu așa de la ceasul al șaselea din zi până seara. Slugile și zilierii se speriară, căci nu știau de ce zace el acolo și socoteau că vrea să se omoare. Atunci alergară și-l ridicară îndată de la pământ. După ce le-a povestit ce văzuse, aceștia, tulburați de o asemenea minune, prinseră a-l îndemna să împlinească fără șovăială porunca îngerului și să se întoarcă la nevasta lui. Ioachim stătea și cugeta îndesine dacă să se întoarcă sau nu la Ana, când îl cuprinse toropeala. Și iată, îngerul care-i apăruse mai înainte, pe când era treaz, îi apăru acum în somn, zicându-i: "Eu sunt îngerul păzitor care ți-am fost dat de Dumnezeu; coboară liniștit și întoarce-te la Ana, pentru că milosteniile făcute de tine și de nevasta ta au ajuns până la Preaînaltul; și El v-a dat prunc cum n-a mai fost de la-nceputul lumii, cum n-au avut nici dreptii, nici profeții și cum nu va mai avea nimeni de acum încolo". Îndată ce se trezi, Ioachim își adună păstorii și le povesti visul. Aceștia se închinară Domnului și-i ziseră lui Ioachim: "Vezi, să nu te mai îndoiești de îngerul Domnului! Ridică-te și să pornim la drum! Vom merge agale, ca să paștem și turmele".

5. După treizeci de zile ajunseră aproape de casă. Atunci un înger al Domnului îi apăru Anei, care se afla în rugăciune, și-i zise: "Du-te la poarta numită „de aur” să-ți întâmpini bărbatul! Pentru că, iată, astăzi se întoarce la tine". Ea alergă îndată împreună cu roabele sale și începu să se roage chiar în fața porții. Când tocmai era gata să renunțe (căci așteptase foarte multă vreme), își ridică ochii și-l văzu pe Ioachim venind cu turmele. Atunci Ana alergă într-un suflet spre el, îi sări de gât și zise mulțumind lui Dumnezeu:

"Eram văduvă, acum nu mai sunt; eram stearpă, acum am zămislit". Toți vecinii și cunoscuții ei se umplură de bucurie și tot poporul lui Israel era mulțumit de această veste.

IV

După nouă luni Ana născu o fată și-i puse numele Maria. La trei ani o înțărură. Atunci au mers Ioachim și Ana, soția sa, la Templu și, după ce-au adus jertfe Domnului, au lăsat-o pe Maria între fecioarele de aici, care-și petreceau zilele și nopțile slăvindu-l pe Dumnezeu. Iar Maria, cum o lăsară jos, dinaintea Templului, urcă atât de repede cele cincisprezece trepte, încât nici nu avu timp să-și întoarcă privirile ca să-și caute părinții, cum fac de obicei copiii mici. Toți cei de față rămăseră muți de uimire, chiar și preoții Templului.

V

Atunci Ana, plină de Duh Sfânt, vorbi așa înaintea mulțimii adunate: "Domnul Dumnezeu al oștirilor și-a amintit de cuvântul dat și a venit în vizită sfântă la poporul Său, ca să umilească neamurile ce s-au ridicat de-atâtea ori împotriva noastră și să le-ntoarcă inimile către El; a deschis urechea rugăciunilor noastre și a îndepărtat de la noi ocările dușmanilor; a făcut mamă dintr-o femeie stearpă și a adus mare bucurie și veselie în Israel. Acum pot aduce și eu daruri Domnului fără ca dușmanii să-mi stea împotriva. Domnul să le întoarcă lor inimile către mine, iar mie să-mi dea bucurie veșnică".

VI

1. Maria era admirată de întreg poporul. La numai trei ani avea un mers atât de sigur, vorbea atât de bine și punea atâta râvnă în slăvirea lui Dumnezeu, încât părea o femeie în toată firea, iar nu un prunc. Și atât de adânc se ruga, de parcă ar fi avut aproape treizeci de ani. Fața ei strălucea ca neaua, încât ceilalți abia o puteau privi. Torcea și împletea lâna; și toate cele pe care nici o femeie bătrână nu era în stare să facă, ea, la o vârstă așa fragedă, izbutea să le ducă la bun sfârșit.

2. Iată cum își rânduse fiecare zi: din zori până la ceasul al treilea stătea și se ruga; de la ceasul al treilea până la ceasul al nouălea se ocupa cu lucrul său; de la ceasul al nouălea începea iar să se roage și nu înceta până când nu-i apărea îngerul Domnului, din mâna căruia primea mâncarea. Astfel înainta din ce în ce mai mult în slăvirea lui Dumnezeu. În sfârșit, învăța atât de repede împreună cu celelalte fecioare mai în vârstă, încât nimeni nu era mai zeloasă decât ea la privegheri, mai iscusită în înțelegerea Legii lui Dumnezeu, mai darnică în iubire, mai pură și mai desăvârșită în toate virtuțile. Era hotărâtă, dreaptă și neschimbătoare. În fiecare zi mai făcea un pas către desăvârșire.

3. Nimeni n-a văzut-o vreodată mânioasă și n-a auzit-o vorbind de rău pe cineva. Toate

cuvintele ei erau pline de har, de ai fi zis că-l are pe Dumnezeu în gură. Își petrecea timpul cu rugăciunea și studierea Legii. Avea grijă și de surorile ei, ca nu cumva vreuna dintre ele să păcătuiască prin cuvânt, alta să rădă prea tare și fără măsură, sau alta, orbită de trufie, să-și ocărăscă semenele. Pe Dumnezeu îl binecuvânta fără-ncetare. Și, ca să nu se întrerupă din slăvirea lui Dumnezeu nici o clipă, când cineva îi dădea binețe, ea răspundea în loc de salut: "Mulțumesc lui Dumnezeu!". De la ea au moștenit oamenii obiceiul acesta de a spune "Mulțumesc lui Dumnezeu" în chip de salut. În fiecare zi mânca doar ce primea din mâna unui înger, iar mâncarea pe care i-o dădeau preoții o împărțea săracilor. Deseori era văzută stând de vorbă cu îngerii, care o mângâiau ca niște prieteni iubiți. Dacă vreun suferind se atingea de ea, îndată se întorcea acasă vindecat.

VII

1. Preotul Abiathar aduse nenumărate daruri preoților de la Templu, pentru ca aceștia să i-o dea pe Maria, iar el să o căsătorească apoi cu fiul său. Dar Maria se împotriva zicând: "Eu nu pot să cunosc bărbat și nici un bărbat nu poate să mă cunoască pe mine!". Dar preoții și rudele ei îi ziceau: "Dumnezeu este cinstit prin fii și slăvit prin urmași - așa a fost dintotdeauna în Israel!". Maria le-a răspuns așa: "Nu, mai înainte de orice Dumnezeu a fost cinstit prin castitate, cum se și dovedește:

2. Căci primul drept între oameni a fost Abel. El a plăcut lui Dumnezeu prin ofranda pe care I-a adus-o și a fost ucis fără milă de cel care nu i-a plăcut lui Dumnezeu. De aceea a primit două coroane: pentru ofrandă și pentru feciorie, căci nu și-a întinat trupul niciodată. Și Ilie a fost ridicat la cer în trup, căci și-a păstrat trupul feciorelni. Asta am învățat eu în Templu din copilărie și până astăzi - că o fecioară poate fi plăcută lui Dumnezeu. De aceea am hotărât în inima mea să nu cunosc niciodată bărbat".

VIII

1. Când împlini paisprezece ani, fariseii profitară de ocazie și-i spuseră că legea strămoșească nu-i mai îngăduia să rămână în Templu. De aceea luară hotărârea să trimită un crainic pe la toate triburile lui Israel și să cheme întreg poporul peste trei zile la Templul Domnului. Și când poporul era adunat, preotul Abiathar se ridică și urcă pe treapta cea mai înaltă, ca să poată fi auzit și văzut de toată lumea. Și după ce se făcu tăcere deplină, zise: "Ascultați-mă, fii ai lui Israel, și să vă intre bine în urechi vorbele mele! De când a fost ridicat Templul de către Salomon, au trăit în el multe fecioare - fiice de regi, de profeti, de arhierii sau de preoți simpli; toate alese și admirabile. La vârsta cuvenită însă, au fost date bărbaților în căsătorie, urmând rânduiala celor dinaintea lor, și prin aceasta au plăcut lui Dumnezeu. Singură, Maria a găsit un nou chip de a se face plăcută lui Dumnezeu, făgăduindu-I că va rămâne fecioară. De aceea cred că prin întrebarea noastră și prin răspunsul lui Dumnezeu vom ști în grija cui trebuie să o

încredințăm".

2. Toată adunarea a fost de acord. Atunci preoții au tras la sorti din cele douăsprezece triburi ale lui Israel, iar aceștia căzură pe tribul lui Iuda. Și zise preotul: "Măine, toți cei care n-au soție să vină aici cu câte o nua în mână!". Așa se face că veni și Iosif laolaltă cu cei tineri, aducând și o nua în mână. Marele preot, după ce a strâns toate nuiielele, a oferit o jertfă lui Dumnezeu și l-a întrebat pe Domnul. Iar Domnul i-a răspuns: "Pune toate nuiielele în Sfânta Sfântelor și lasă-le acolo. Apoi spune-le celor de afară să vină mâine după ele. Atunci, ia seama, din vârful uneia dintre nuiiele va țâșni un porumbel și va zbura la ceruri. Aceluia în mâna căruia se va afla nuaia cu semnul minunat îi va fi încredințată grija Mariei".

3. A doua zi veni cu toții dis-de-dimineată. Și după ce au ars și au adus jertfă, preotul intră în Sfânta Sfântelor și aduse nuiielele. Le împărți pe toate, dar porumbelul nu ieși din nici una. Atunci preotul Abiathar își îmbracă veșmântul cu doisprezece clopoței, intră în Sfânta Sfântelor și arse o jertfă. Și pe când stătea cufundat în rugăciune, un înger îi apărură și-i zise: "Uite, este aici o nuielușă, foarte scurtă, pe care nici n-ai luat-o în seamă și ai pus-o laolaltă cu celelalte; dacă o vei lua și o vei da, în ea va apărea semnul de care ți-am vorbit". Aceea era tocmai nuaia lui Iosif. Iosif se ținuse mai retras, căci era bătrân. Și pentru că se temea să n-o primească pe Maria, nu-și ceru nuaia. Cum stătea deci smerit și la urmă, preotul Abiathar strigă la el cu glas puternic: "Vino și ia-ți nuaia, nu vezi că toți te așteptăm!?". Atunci Iosif se apropie înfricoșat că marele preot strigase atât de tare la el. Și abia întinse mâna după nuaia sa, că din vârful ei țâșni un porumbel mai alb decât zăpada și de o frumusețe nemaivăzută, care, după ce dădu câteva rotocoale deasupra Templului, se avântă-n văzduhuri.

4. Atunci tot poporul îl felicita pe bătrân zicându-i: "Fericit ești acum, la bătrânețe, căci Dumnezeu te-a găsit vrednic s-o primești pe Maria!". Și cum preoții îi ziceau: "Primește-o la tine, căci tu ai fost singurul ales de Dumnezeu din tot tribul lui Iuda!", el începu să li se închine, să-i roage și să le spună plin de rușinare: "Dar eu sunt bătrân și am fii, la ce să-mi dați copila aceasta!?". Atunci Abiathar, marele preot, grăi așa: "Amintește-ți, Iosife, cum au pierit Dathan, Abiron și Core, pentru că au disprețuit voia Domnului. La fel se va întâmpla și cu tine dacă nu vei asculta ceea ce Dumnezeu îți poruncește". Dar Iosif răspunse: "Eu nu disprețuiesc voia lui Dumnezeu - voi fi păzitorul copilei până când, tot prin voia lui Dumnezeu, vom putea ști care dintre fiii mei o va lua de soție. Dați-i și câteva dintre prietenele ei fecioare, ca să-și petreacă timpul împreună". Preotul Abiathar îi răspunse: "Îi vom da câteva fecioare, ca s-o mângâie până în ziua hotărâtă, când o vei primi la tine. Căci nu va putea lega o altă căsătorie".

5. Iosif o primi pe Maria împreună cu alte cinci fecioare. Acestea au stat în casa lui Iosif. Ele se numeau: Rebeca, Sefora, Suzana, Abigea și Zahel. Preoții le-au dat mătase, hiacint, pânză fină de in, purpură și în simplu. Atunci au tras la sorti, să vadă ce avea să

lucreze fiecare. Și Mariei i-a căzut să lucreze purpura pentru catapeteasma Templului Domnului. Și când i-a căzut aceasta, celelalte fecioare i-au zis: "Deși ești mai mică decât toate, ai meritat să primești purpura". Zicând acestea au început s-o numească în glumă Regina fecioarelor. Și cum glumeau ele așa, a apărut dintr-o dată un înger al Domnului și le-a zis: "Cuvântul acesta nu va fi spus în glumă, ci va fi rostit ca o profeție adevărată". Când îl văzură pe înger și-i auziră cuvintele, fecioarele se înspăimântară. Și o rugară pe Maria să le ierte și să se roage pentru dânsule.

IX

1. A doua zi, pe când Maria își umplea ulciorul la fântână, îi apărui un înger al Domnului și-i zise: "Fericită ești, Maria, căci ai pregătit în pânțelele tău sălaşul Domnului. Iată, o lumină din cer va veni să locuiască în tine, iar prin tine va lumina întreg pământul.

2. Trei zile după aceea, pe când lucra purpura pentru Templu, a intrat la ea un tânăr frumos cum nu se poate spune. Văzându-l, Maria s-a înfricoșat și s-a cutremurat. Dar acela i-a zis: "Nu te teme, Maria, căci ai găsit har la Dumnezeu: iată, vei zămisli și vei naște un Rege care va stăpâni nu numai pe pământ, ci și în ceruri, și va domni în vecii vecilor".

X

1. Pe când se întâmplau toate lucrurile acestea, Iosif se afla cu lucrul său, căci era tâmplar, în cetatea, de pe malul mării, a Cafarnaumului. Acolo a rămas vreme de nouă luni. Întorcându-se acasă, o găsi pe Maria însărcinată. Atunci se înspăimântă și, cuprins de o mare durere, strigă către Domnul: "Doamne Dumnezeule, ia-mi duhul, căci mai bine să mor decât să trăiesc!". Dar fecioarele care erau cu Maria îi vorbiră așa: "Ce spui, Iosif!? Noi știm că n-a atins-o nici un bărbat; că cinstea și fecioria ei au rămas neîntinate - pentru că a păzit-o Dumnezeu. Tot timpul și l-a petrecut cu noi în rugăciune. În fiecare zi stă de vorbă cu un înger al Domnului și-n fiecare zi primește mâncare din palma lui. Cum s-ar putea găsi vreun păcat în ea!? Dacă vrei să-ți spunem bănuiala noastră, numai că îngerul Domnului a lăsat-o grea".

2. Zise atunci Iosif: "De ce mă amăgiți făcându-mă să cred că îngerul Domnului a lăsat-o grea? Poate cineva s-a prefăcut doar că este îngerul lui Dumnezeu și a înșelat-o". Apoi începu să plângă și să se jeluiască: "Cum voi mai merge de-acum la Templul Domnului? Cu ce obraz mă voi înfățișa preoților lui Dumnezeu? Ce-o să mă fac?". Și zicând acestea se gândea să se ascundă și s-o părăsească.

XI

Hotărî să se scoale în toiul nopții și să fugă într-un loc de nimenea știut. Dar în aceeași

noapte îi apăru în vis un înger al Domnului și-i zise: "Iosif, fiul lui David, nu-ți fie teamă s-o iei pe Maria de soție, căci ceea ce este în pântecele ei de la Duhul Sfânt este. Va naște un fiu care se va numi Isus; El va izbăvi poporul Său de păcate". Atunci Iosif se trezi, mulțumi Dumnezeuului său și povesti Mariei și celorlalte fecioare visul pe care l-a avut. Și, liniștindu-se în privința Mariei, îi zise: "Mare păcat am făcut că te-am bănuit".

XII

1. Totuși curând s-a dus vestea că Maria era însărcinată. Iosif a fost prins de slujitorii Templului și adus înaintea marelui preot care, împreună cu toți ceilalți preoți, a început să-l ocărăscă zicându-i: "De ce ai stricat cu-nșelăciune căsătoria unei asemenea fecioare pe care îngerii lui Dumnezeu au hrănit-o ca pe o porumbiță în Templu, care n-a vrut să vadă niciodată bărbat și care cunoștea cel mai bine Legea lui Dumnezeu? Dacă n-ai fi siluit-o, ar fi rămas până astăzi fecioară". Iosif se jură că niciodată nu se atinsese de ea. Dar preotul cel mare, Abiathar, îi zise: "Să trăiască Dumnezeu, îți voi da să bei apa Domnului și îndată va ieși la lumină păcatul tău".

2. Atunci s-a adunat acolo tot Israelul. Și era o mulțime de nu puteai s-o numeri. O aduseră și pe Maria la Templul Domnului. Iar preoții, prietenii și părinții plâneau și ziceau către ea: "Mărturisește în fața preoților păcatul tău, tu, care erai ca o porumbiță în Templul lui Dumnezeu și primeai mâncare din palma unui înger!". Atunci l-au chemat pe Iosif la altar și i-au dat să bea apa Domnului. Dacă un om mincinos bea din această apă, după ce înconjura altarul de șapte ori, Dumnezeu dădea un semn pe fața lui. Iosif însă o bău liniștit, apoi înconjură altarul fără să-i apară nici un semn al păcatului. Atunci toți preoții, slujitorii Templului și mulțimea adunată îl proclamară nevinovat zicându-i: "Fericit ești, căci nu ți s-a găsit nici o vină".

3. Apoi au chemat-o pe Maria și i-au zis: "Acum ce scuză ai mai putea avea? Crezi c-o să apară un semn mai mare decât acesta zămislit în pântecele tău, care te învinuiește pe față? Atât îți cerem, să ne spui - fiindcă Iosif nu s-a murdărit cu tine - cine este cel care te-a înșelat? Mai bine mărturisește singură decât să-ți dea mânia lui Dumnezeu semn pe față și să te descopere în mijlocul mulțimii întregi". Dar Maria le-a zis răspicat și fără teamă: "Dacă este în mine întinare sau păcat, ori dacă a fost poftă și desfrânare, Domnul să mă descopere în fața poporului întreg, spre a fi pildă de îndreptare pentru toți". Și s-a urcat la altarul Domnului plină de încredere; a băut apa și a înconjurat de șapte ori altarul fără să-i apară vreo pată.

4. Mulțimea încremenise și nu mai știa ce să creadă. Vedeau foarte bine după pântece că zămislise, dar în același timp nici un semn nu-i apăruse pe față. Începură să se certe cu toții făcând o hărmălaie cumplită. Unii ziceau că e nevinovată, alții, de rea credință, o învinuiau. Atunci Maria, văzând că poporul o bănuiește încă, nefiind convins deplin de nevinovăția ei, spuse cu glas limpede către toți: "Să trăiască Adonai, Domnul oștirilor în

fața căruia stau, că niciodată nu am cunoscut bărbat și nici nu țin să cunosc, căci așa am hotărât încă din copilărie. Atunci am făcut legământul acesta: să rămân neatinsă pentru Cel care m-a creat. Și sunt încredințată că voi trăi neatinsă numai pentru El și că voi rămâne fără pată tot restul vieții mele".

5. Atunci toți o sărutară rugând-o să-i ierte pentru bănuielile lor răutăcioase. Apoi mulțimea, preoții și fecioarele o conduseră până acasă, chiuind de bucurie: "Fie binecuvântat numele Domnului care ți-a arătat sfințenia înaintea întregului popor al lui Israel".

XIII

1. După câțva timp veni un edict din partea Cezarului Augustus, ca fiecare să se declare în locul lui de naștere. Acest recensământ a fost făcut de către Cirinus, guvernatorul Siriei. Iosif trebuia să meargă și să se declare, împreună cu Maria, la Betleem, căci de acolo se trăgea, Maria fiind din tribul lui Iuda și din casa și neamul lui David. Și cum se aflau ei pe drumul care ducea spre Betleem, îi zice Maria lui Iosif: "Văd două popoare înaintea mea: unul plânge, iar celălalt râde". Iosif răspunde: "Stai și ține-te bine în șa și nu mai spune lucruri fără noimă". Atunci le ieși în cale un copil foarte frumos, îmbrăcat cu un veșmânt strălucitor, care-i zise lui Iosif: "De ce ai spus că vorbele Mariei despre cele două popoare sunt fără noimă? Iată noima: poporul care plânge este cel al iudeilor, pentru că s-a lepădat de Dumnezeu său; poporul care râde este cel al păgânilor, pentru că a venit foarte aproape de Domnul, după cum li s-a făgăduit lui Avraam, lui Isaac și lui Iacob; a sosit timpul ca tuturor păgânilor să li se dea binecuvântarea în seminția lui Avraam".

2. După ce-a zis aceasta, îngerul le-a poruncit să se oprească. Sosise clipa nașterii. Apoi îi spuse Mariei să coboare din șa cât mai repede și să intre într-o peșteră de sub pământ, unde niciodată nu fusese lumină, ci numai întuneric, fiindcă lumina zilei nu avea puterea să pătrundă până acolo. Când intră Maria însă toată peștera începu să strălucească, de parcă soarele însuși era acolo; ai fi zis că era în miezul zilei, într-atât de puternic scălda peștera acea lumină dumnezeiască; cât a rămas acolo Maria a fost lumină tot timpul, zi și noapte; acolo a născut ea un băiat pe care, atunci când se naștea și după aceea, l-au înconjurat îngerii zicând: "Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace oamenilor de bună voie".

3. Iosif era plecat să caute moașe. Când se întoarse în peșteră Maria născuse. Atunci zise Iosif către Maria: "Am adus două moașe, pe Zelomi și pe Salomeea. Așteaptă afară, în fața peșterii, și nu îndrăznesc să intre din cauza prea marii străluciri". Auzind acestea Maria zâmbi. Dar Iosif îi zise: "Nu zâmbi! Mai bine gândește-te dacă nu ai nevoie de vreun leac". Și-i porunci uneia din moașe să intre. Zelomi intră și zise către Maria: "Lasă-mă să te ating!". Maria îi îngădui. Atunci moașa strigă cu glas mare: "Doamne,

Doamne, ai milă de mine! Niciodată nu s-a mai auzit și nu s-a mai închipuit ca sânii să fie plini de lapte și ca pruncul să-și fi lăsat mama fecioară! Cel născut n-a fost murdărit de nici o picătură de sânge, iar născătoarea lui n-a simțit nici o durere. Fecioară a zămislit, fecioară a născut, fecioară a rămas".

4. Când auzi acestea, cealaltă moașă, Salomeeă, zise: "Nu cred ce-aud decât dacă voi cerceta eu însămi". Apoi intră la Maria și o rugă: "Lasă-mă să te pipăi, ca să văd dacă Zelomi a spus adevărul". Maria îi îngădui. Atunci Salomeea puse mâna și cum o atinse mâna i se uscă pe loc. De durere începu să plângă în hohote, să se zbată și să strige: "Doamne, tu știi că întotdeauna am trăit cu frică de Tine; că pe toți săracii i-am îngrijit fără să le cer nimic în schimb; de la văduve și de la orfani n-am cerut niciodată nimic, iar pe cel nevoiaș nu l-am lăsat să plece cu mâna goală de la mine. Iată, acum necredința m-a nenorocit, căci am îndrăznit s-o încerc pe fecioara Ta".

5. După ce a rostit acestea a apărut lângă ea un tânăr foarte strălucitor, care-i zise: "Apropie-te de prunc și slăvește-l! Atinge-l cu mâna și te va mântui, căci El este Mântuitorul lumii și al tuturor celor care nădăjduiesc într-Însul". Moașa se apropie de prunc și, slăvind-l, îi atinse marginile scutecelor în care acela era înfășurat. Și îndată mâna i se vindecă. Apoi ieși afară și începu să strige și să vorbească despre minunile pe care le văzuse, ce pățise și cum se vindecase. Astfel încât mulți, auzind-o, crezură.

6. De asemenea, și niște păstori povesteau că văzuseră îngerii. Aceștia, la miezul nopții, cântau un imn în care lăudau pe Dumnezeu din cer, binecuvântau și ziceau că s-a născut Mântuitorul tuturor, Cristos Domnul, prin care se va întoarce mântuirea poporului lui Israel.

7. Apoi a mai fost și o stea uriașă care a strălucit de seara până dimineața deasupra peșterii. O stea atât de mare nu se mai văzuse de la începutul lumii. Profetii din Ierusalim ziceau că acea stea arată nașterea lui Cristos, Cel ce va împlini făgăduințele făcute nu numai poporului lui Israel, ci și tuturor păgânilor.

XIV

A treia zi de la nașterea Domnului Maria a ieșit din peșteră, a intrat într-un staul și a așezat copilul într-o iesle care se afla acolo. Un bou și un asin i s-au închinat. S-au împlinit astfel cuvintele profetului Isaia: "Boul și-a cunoscut stăpânul și asinul ieslea domnului său". Și toate celelalte animale din jurul său i se închinău fără încetare. S-au împlinit astfel cuvintele profetului Habacuc: "Te voi face cunoscut între două animale". Iosif și Maria cu pruncul au rămas în acel loc trei zile.

XV

1. În a șasea zi au intrat în Betleem unde și-au petrecut și ziua a șaptea. Într-a opta au tăiat pruncul împrejur și i-au pus numele Isus, așa cum îl numise îngerul mai înainte de a fi fost zămislit. După ce au trecut și zilele de curățire a Mariei, cum prevede Legea lui Moise, Iosif a dus copilul la Templul Domnului. Și cum acesta fusese tăiat împrejur, au adus jertfă pentru el o pereche de turturele și doi pui de porumbel.

2. Chiar atunci se afla în Templu un bărbat al lui Dumnezeu, desăvârșit și drept, pe nume Simeon, care avea o sută doisprezece ani. Domnul îi spusese că nu va gusta moartea până nu-l va vedea pe Cristos, Fiul lui Dumnezeu, întrupat. Cum dădu cu ochii de prunc, Simeon strigă cu glas puternic: "Dumnezeu a avut grijă de poporul Său; Domnul și-a ținut făgăduințele". Bucuros, se închină în fața pruncului. Apoi îl luă în poala sa, i se închină iarăși, îi sărută picioarele și zise: "Acum slobozește, Stăpâne, pe robul Tău, în pace, că ochii mei văzură mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o înaintea feței tuturor popoarelor, luminează spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău, Israel".

3. În Templul Domnului se afla și prorocița Ana, fiica lui Fanuel, din tribul lui Așer, care trăise cu bărbatul ei șapte ani de la fecioria sa. Această văduvă avea optzeci și patru de ani. Niciodată nu se îndepărta de Templul Domnului, petrecând numai în post și rugăciune. Ea veni și se închină în fața pruncului spunând că în El se află răscumpărarea lumii.

XVI

1. După doi ani veni la Ierusalim și niște magi de la răsărit, aducând daruri prețioase. Cum sosiră îi și întrebă pe iudei: "Unde este regele care vi s-a născut? Căci I-am văzut steaua la răsărit și am venit să I ne închinăm". Întâmplarea ajunse și la urechile regelui Irod care s-a speriat atât de tare, încât a trimis îndată după scribi, după farisei și după învățații poporului, ca să afle de la dânșii unde anume spusese profetii că se va naște Cristos. Iar aceia îi răspunseră: "În Betleemul Iudeii. Căci așa stă scris: Tu, Betleeme, pământ al lui Iuda, nu ești nicidecum cel mai mic între căpeteniile lui Iuda, căci din tine va ieși Cel care va conduce poporul meu Israel". Atunci regele Irod îi chemă pe magi și, cu iscusință, încercă să afle de la ei când li s-a arătat steaua. Apoi îi trimise la Betleem zicându-le: "Mergeți și cercetați cu de-amănuntul despre prunc, iar când îl veți găsi dați-mi de știre, ca să vin să mă închin și eu în fața lui".

2. Magii porniră la drum. Steaua le apăru din nou înainte și-i călăuzi până la locul unde se afla pruncul. Văzând steaua ei se bucurară nespuse. Intrară în casă și găsiră pruncul la sânul mamei sale. Atunci și-au scos bogățiile și i-au umplut de daruri pe Maria și pe Iosif. Fiecare a dăruit pruncului câte o monedă de aur. Apoi unul i-a dăruit aur, altul, tămâie și al treilea, smirnă. Dar când au vrut să se întoarcă la regele Irod, un înger le-a spus în vis să nu se ducă. Așa că, după ce s-au închinat, pruncului cu mare bucurie, s-au întors pe alt drum în țara lor.

XVII

1. Văzând regele Irod că magii și-au bătut joc de el, i s-a aprins inima de mânie și și-a trimis oameni pe toate drumurile, ca să-i prindă și să-iucidă. Dar nu i-a putut găsi. Atunci și-a trimis din nou oamenii în Betleem și a omorât toți pruncii de la doi ani în jos, socotind după timpul pe care îl aflase de la magi.

2. Cu o zi înaintea acestei crude întâmplări Iosif a fost sfătuit așa de un înger al Domnului: "Ia-o pe Maria cu pruncul și mergi pe drumul deșertului până în Egipt". Și Iosif a mers după cum îl povățuise îngerul.

XVIII

1. Ajunseră lângă o peșteră și vroiau să se mai odihnească. Maria coborî din șauă și-l ținea pe Isus pe genunchi. Iosif luase cu el la drum trei slujitori, iar Maria o slujnică tânără. Și iată că dintr-o dată, din peșteră ieși o mulțime de balauri; cum îi văzură slujitorii începură să țipe de spaimă. Atunci Isus coborî de pe genunchii mamei sale și stătu drept înaintea balaurilor. Îndată aceștia i se închină și apoi plecară de acolo. Astfel s-au împlinit cuvintele profetului David: "Lăudați pe Domnul toți cei de pe pământ, balaurii și toate adâncurile".

2. Copilașul Isus mergea înaintea balaurilor și le poruncea să nu facă rău nimănui. Dar Maria și Iosif se temeau foarte tare ca nu cumva balaurii să-l lovească pe Isus. Atunci Isus le-a zis: "Nu vă temeți și nu vă gândiți că sunt un copilaș; eu dintotdeauna am fost și sunt un bărbat desăvârșit și toate fiarele pădurii trebuie să se facă blânde înaintea mea".

XIX

1. La fel, I se închină leii și leopardii și mergeau alături de ei prin deșert. Oriunde se duceau Maria și Iosif, ei o luau înainte și le arătau drumul, apoi își aplecau capetele închinându-se lui Isus. Prima zi când Maria văzu lei și alte neamuri de sălbăticiuni venind în preajma sa încremeni de frică. Dar pruncul Isus o privi cu un chip vesel și-i zise: "Mamă, nu te teme; căci nu aleargă spre tine ca să-ți facă rău, ci ca să-ți se supună". Cu vorbele acestea smulse toată teama din inimile lor.

2. Leii mergeau împreună cu ei, cu boii, cu asinii și cu celelalte animale de povară. Și nu făceau rău nimănui, ci erau blânzi între oile și berbecii pe care îi aduseseră tocmai din Iudeea. Aceștia treceau printre lupi fără nici o teamă că vor fi mușcați. Atunci s-au împlinit cuvintele profetului: "Lupii vor paște la un loc cu mieii, leul va mânca paie ca boul". Aveau cu ei doi boi înhâmați la un car unde-și puseseră toate cele de trebuință.

Leii mergeau înaintea acestora și le arătau drumul.

XX

1. După trei zile de mers Maria a fost toropită de arșița deșertului. Văzând un palmier îi zise lui Iosif: "M-aș odihni puțin la umbra lui". Iosif o duse iute lângă palmier și o coborî din șa. După ce s-a așezat, Maria s-a uitat în vârful palmierului și a văzut că era plin de rod. Atunci i-a zis lui Iosif: "Aș dori, dacă s-ar putea, să mănânc din roadele acestui palmier". "Mă mir că zici asta - a răspuns Iosif - oare nu vezi cât de înalt este? Cum te-ai gândit să mănânci din fructele lui!? Eu sunt mai degrabă îngrijorat din pricina lipsei de apă, căci toate burdufurile au rămas goale și nu avem cu ce să ne ostoim setea, nici noi și nici vitele noastre".

2. Atunci copilașul Isus, care stătea fericit la sânul mamei sale, zice către palmier: "Pomule, apleacă-te și răcorește-o pe mama cu fructele tale". Îndată, auzindu-i glasul, palmierul își plecă vârful până la picioarele Mariei și ea culese numai fructe proaspete. Toate fructele au fost culese, dar vârful rămânea aplecat în continuare. Aștepta ca aceeași voce care-i spusese mai înainte să se aplece, să-i poruncească acum să se ridice. Atunci Isus îi zise: "Ridică-te, palmierule și stai drept. Vei fi tovarăș pomilor care sunt în raiul Tatălui meu. Iar acum rupe cu rădăcinile tale vâna de apă ascunsă sub pământ, ca să curgă și să ne potolească setea". Îndată palmierul s-a îndreptat, iar din rădăcinile sale au început să țâșnească izvoare limpezi și răcoroase, cu apa foarte dulce. Văzând izvoarele toți s-au bucurat cu bucurie mare. După ce și-au potolit setea au mulțumit lui Dumnezeu.

XXI

1. A doua zi plecară de acolo. În clipa în care se porneau la drum Isus zise către palmier: "Iată, palmierule, îți fac acest hatâr, ca una dintre ramurile tale să fie dusă de îngerii mei și răsădită în raiul Tatălui meu. Și te mai binecuvântează așa: tuturor învingătorilor într-o întrecere să li se spună: „Ați dobândit ramura de palmier a victoriei!”". După ce a terminat de vorbit, un înger al Domnului a apărut deasupra palmierului, a rupt o ramură și a zburat cu ea la cer. Cei care au văzut minunea au căzut cu fața la pământ și au rămas ca și morți. Dar Isus le zise: "De ce frica a pus stăpânire pe inimile voastre? Nu știți că ramura aceea de palmier pe care am trimis-o în rai va fi pregătită pentru toți dreptii în locul desfătării, tot așa cum a fost pregătită și pentru voi în deșertul acesta?". Atunci aceia s-au ridicat de la pământ plini de bucurie.

XXII

1. Pe drum Iosif îi zise: "Doamne, căldura asta ne topește! Dacă ai vrea să ținem calea pe lângă mare, ca să putem trece cu mai puțină trudă prin cetățile de pe țărm". Isus îi răspunse: "Nu te teme, Iosif! Eu o să vă scurtez atât de mult drumul, încât bucata pe care

ați fi străbătut-o în treizeci de zile o veți străbate într-una singură". Și el încă le mai vorbea când începură deja să se zărească munții și orașele din Egipt.

2. Astfel ajunseră veseli și bucuroși la granițele Hermopolisului și intrară într-unul din orașele Egiptului pe nume Sotinen. Și fiindcă nu cunoșteau pe nimeni la care să poată fi găzduiți, intrară într-un Templu supranumit Capitoliul Egiptului. Aici se aflau trei sute șaiszeci și cinci de idoli cărora zilnic li se aduceau cinstiri pângăritoare, ca unor zeități.

XXIII

1. Când preafericita Maria a intrat cu pruncul în Templu toți idoli s-au prăvălit la pământ, sfărâmându-se în bucăți dinaintea feței sale. S-a văzut deci limpede că nu însemnau nimic. Atunci s-au împlinit cuvintele profetului Isaia: "Iată Domnul va veni pe un nor ușor și va ajunge în Egipt; și toți idoli vor tremura înaintea feței Sale".

XXIV

Înștiințat de cele întâmplare, Afrodisius, guvernatorul acelu oraș, veni cu toată armata sa la Templu. Preoții Templului, văzându-l că se apropie cu o întreagă armată, socoteau că se va răzbuna pe cei din pricina cărora li se prăbușiseră zeii. Dar Afrodisius intră în Templu și, văzând toți idoli căzuți cu fețele la pământ, se apropie de Maria și se închină înaintea pruncului de la sânul ei. Și după ce i se închină zise către toată armata și către prietenii lui: "Dacă acesta nu ar fi Dumnezeul zeilor noștri, zeii noștri nu ar fi căzut cu fețele la pământ și nu s-ar fi prăvălit aici la vederea Lui. Astfel ei îl recunosc în taină Stăpânul lor. Dacă noi toți nu vom face la fel ca zeii noștri, ne-am pune viețile în primejdie ațâțând mânia acestui prunc și am putea muri cu toții. Așa a pățit și Faraonul egiptenilor care, pentru că n-a crezut în atâtea semne minunate, s-a scufundat în mare cu toată armata sa". Atunci întreg poporul din orașul acela a crezut în Domnul Dumnezeu prin Isus Cristos.

PARTEA A DOUA

XXV

Nu peste multă vreme îngerul îi zise lui Iosif: "Întoarce-te în ținutul lui Iuda, căci au murit cei care umblau să ia viața copilului".

XXVI

1. Așadar Isus se întoarse din Egipt în Galileea. Abia împlinise patru ani. Într-o sâmbătă se juca împreună cu alți copii lângă albia Iordanului. Stând jos făcu în mâl șapte lacuri prevăzute cu câte un canal prin care, la porunca sa, râul își vărsa apa în lacuri, apoi și-o

retrăgea. Unul dintre copii, fiu al diavolului, prins de invidie, înfundă locul prin care apa intra spre lacuri și strică tot ce făcuse Isus. Atunci Isus îi zise: "Vai de tine, fiu al morții, fiu al Satanei. Cum îndrăznești să strici ce-am făcut eu?". Și îndată acela căzu mort.

2. Atunci părinții mortului au început să strige, cu glas răzbunător, împotriva Mariei și a lui Iosif: "Copilul nostru a murit pentru că l-a blestemat fiul vostru". Auzând acestea Iosif și Maria au venit îndată la Isus. Căci părinții mortului ațâțau lumea și iudeii se adunaseră în număr foarte mare. Dar Iosif i-a zis în șoaptă Mariei: "Eu nu-ndrăznesc să-i spun nimic; ceartă-l tu așa: „De ce ai ațâțat împotriva noastră mânia întregului popor? Uite, acum trebuie să îndurăm atâtea neplăceri din partea oamenilor”". Atunci Maria veni la el și-l întrebă: "Domnul meu, ce-a făcut acela ca să moară?". Isus răspunse: "Merita să moară, căci a stricat tot ce eu lucrasem".

3. Atunci i-a zis Maria: "Să nu mai faci, Domnul meu, așa ceva, căci se ridică oamenii împotriva noastră". Iar el, nevrând s-o supere pe Maica sa, îl lovi pe mort cu piciorul drept în spate și zise către el: "Ridică-te, fiu nelegiuit. Nu ești vrednic să intri în odihna Tatălui meu, fiindcă ai stricat tot ce eu lucrasem". Atunci mortul a înviat și s-a dus. Iar Isus aducea mai departe apa în lacuri numai prin poruncă.

XXVII

După aceea, în văzul tuturor, Isus luă mâl din lacuri și făcu din el douăsprezece vrăbii. Făcuse aceasta într-o sâmbătă și erau mulți copii în jurul său. Dar un iudeu care îl văzuse a mers la Iosif și i-a zis: "Iosif, uite, fiul tău lucrează în zi de sâmbătă, când nu este îngăduit. A făcut douăsprezece vrăbii din noroi". Atunci Iosif s-a dus și l-a certat: "De ce faci în zi de sâmbătă ceea ce nu este îngăduit?". Auzind cuvintele tatălui său, Isus a bătut din palme și a zis vrăbiilor sale: "Zburați!". Și la porunca lui vrăbiile au început să zboare. Apoi, în fața tuturor celor care erau adunați acolo, văzându-l și auzindu-l, a zis vrăbiilor: "Mergeți, zburați peste tot pământul și peste toată lumea și fiți vii!". Când au văzut asemenea minune, toți cei de față s-au umplut de uimire. Unii îl laudau și-l admirau, alții însă îl vorbeau de rău. Câțiva au mers la căpeteniile preoților și la întâi stătătorii fariseilor și i-au înștiințat că Isus, fiul lui Iosif, în văzul întregului popor al lui Israel a făcut mari semne și minuni. Apoi au dus vestea și în cele douăsprezece triburi ale lui Israel.

XXVIII

Fiul lui Ana, preotul de la Templu, care venise împreună cu Iosif, a lovit și el, plin de mânie, cu o nuia în văzul tuturor, și a stricat lacurile pe care le făcuse Isus. Și toată apa adunată din râu s-a scurs din ele. Căci toate canalele prin care apa venea spre lacuri fuseseră și ele înfundate și pe urmă distruse. Când a văzut Isus, i-a zis acelui copil: "O, neam rău de nelegiuit, fiu al morții, ucenic al lui Satan, să fie rodul seminței tale fără

vlagă, rădăcinile tale să nu aibă umezeală, iar ramurile tale, uscate de secetă, să nu dea fructe! ". Și pe dată, în văzul tuturor celor adunați acolo, copilul acela s-a uscat și a murit.

XXIX

Iosif s-a cutremurat, l-a luat pe Isus și au plecat acasă, împreună cu Maica acestuia. Iată însă că dintr-o dată, un alt copil, tot lucrător întru nelegiuire, a venit din fața lor alergând și l-a îmbrâncit pe Isus. Voia să-și bată joc sau, dacă se putea, chiar să-i facă rău. Atunci Isus i-a zis: "N-o să te întorci teafăr de acolo unde te duci! ". Și pe loc acela a căzut și a murit. Părinții mortului, văzând ce s-a întâmplat, au început să strige: "De unde s-a născut copilul acesta? Orice cuvânt rostește se adeverește, ba adesea se împlinește înainte chiar de a-l rosti". Apoi s-au apropiat de Iosif și i-au zis: "Du-l pe Isus de aici; căci nu poate trăi împreună cu noi, în această cetate. Sau dacă vrea să rămână, atunci învață-l să binecuvânteze în loc să blesteme". Iosif s-a apropiat de Isus și l-a certat zicându-i: "De ce faci asemenea lucruri? Uite câți se plâng de tine și din pricina ta au început să ne urască și pe noi. Trebuie să suportăm tot felul de neplăceri din partea oamenilor". Isus i-a răspuns lui Iosif: "Nu există fiu înțelept dacă tatăl său nu l-a învățat după știința vremii sale; iar blestemul tatălui său nu face rău decât celor care fac ei înșiși rău". Atunci cu toții s-au strâns împotriva lui Isus și au început să-l învinuiască înaintea lui Iosif. Când a văzut aceasta, Iosif s-a înspăimântat foarte tare, căci se temea de puterea și de răzvrătirea poporului lui Israel. În clipa aceea Isus l-a apucat pe cel mort de o ureche și l-a ridicat de la pământ în ochii tuturor. Și au văzut că Isus vorbea cu acela ca un tată cu fiul său. Și i s-a întors duhul în trup și a înviat. Toți au rămas uimiți.

XXX

1. Un profesor iudeu pe nume Zaheu l-a auzit pe Isus când spunea asemenea cuvinte și, văzând că știa să facă minuni atât de mari, se îmbufnă și începu să vorbească fără noimă, prostește și fără cuviință împotriva lui Iosif. Zicea așa: "Nu vrei să-l trimiți pe fiul tău să învețe științele omenești și cum să se poarte? Văd că tu și Maria țineți mai mult la fiul vostru decât la tradițiile bătrânești. Se cuvine să arătați mai mare cinste bătrânilor comunității evreiești și să aveți grijă ca fiul vostru să iubească pe ceilalți copii de aceeași vârstă cu el și să fie instruit laolaltă cu ei în învățătura iudaică".

2. Dar Iosif îl întrebă la rândul său: "Și cine poate să țină în frâu și să învețe un asemenea copil? Dacă ești în stare să-l ții și să-l înveți, noi nu ne împotrivim ca el să fie primească de la tine toate cele pe care le învață oamenii de obicei". Isus, auzind ce spunea Zaheu, îi răspunse: "Învățătorule al Legii, tot ce-ai zis și ai numit mai înainte se cuvine a fi folosit de către cei care învață în școlile oamenilor; eu sunt însă străin de forurile voastre, căci nu am părinte trupesc. Tu, care citești Legea și o cunoști, rămâi în Lege; eu însă eram înaintea Legii. Deși crezi că nu ai pereche în știință, vei fi învățat de

mine, pentru că nimeni în afară de mine nu te poate învăța altceva decât ceea ce ai spus tu adineaori. Numai cine merită e în stare să o facă. Când voi fi ridicat de pe pământ, voi șterge orice urmă a genealogiei voastre. Tu nu știi când anume te-ai născut; eu însă știu când sunteți născuți cu toții și cât va dura viața fiecăruia pe pământ".

3. Atunci cei de față, care au auzit aceste cuvinte, au rămas uimiți și au început să strige plini de revoltă: "O, o, o, uitați-vă, ce mare și de necrezut pângărire! Niciodată nu ne-a mai fost dat să auzim ceva de soiul acesta! Nici profeții, nici fariseii, nici scribii n-au spus vreodată sau n-au auzit spunându-se așa ceva. Noi știm foarte bine unde s-a născut acesta. Și cu toate că abia a împlinit cinci ani, de unde scoate astfel de cuvinte?". Fariseii au răspuns: "Noi n-am auzit niciodată un copil atât de mic spunând asemenea vorbe".

4. Isus le-a zis: "Vă miră că asemenea vorbe sunt rostite de un copil? Așadar de aceea nu credeți în ele! Toți sunteți uimiți că v-am zis că știu când v-ați născut; ei bine, am să vă zic lucruri și mai grozave, ca să fiți și mai uimiți. De pildă, l-am văzut pe Avraam, pe care voi îl numiți părintele vostru, și am vorbit cu el, și el m-a văzut pe mine". Când au auzit aceasta au amuțit cu toții și nimeni nu a îndrăznit să deschidă gura. Isus a continuat: "Am fost între voi cu copiii și nu m-ați cunoscut. V-am vorbit ca unor oameni cumpătați, dar nu mi-ați deslușit glasul, pentru că sunteți mai mici decât mine și de slabă credință".

XXXI

1. Din nou învățătorul Zaheu le-a zis lui Iosif și Mariei: "Dați-mi copilul să-l duc la învățătorul Levi; el o să-l învețe literele și o să-l educe cum trebuie". Atunci Iosif și Maria, luându-l cu blândețea pe Isus, l-au dus la școală, ca să învețe literele de la învățătorul Levi. Intră în clasă și rămase tăcut. Învățătorul Levi îi citea lui Isus câte o literă, începând cu aleph, apoi îi zicea: "Răspunde!". Dar Isus tăcea și nu răspundea nimic. Atunci preceptorul Levi se mânie, luă o nua de stirax și-l lovi peste cap.

2. Isus zise către învățătorul Levi: "De ce mă lovești? Adevărat să știi că cel care este lovit îl învață mai multe pe cel care lovește decât invers. Căci eu îți pot spune ție lucruri pe care tu nu mi le poți preda. Dar aceștia toți care vorbesc și ascultă sunt orbi, ca arama sunătoare sau cimbalul țipător - care nu înțeleg sensul a ceea ce interpretează prin sunete".

Și Isus continuă să-i zică lui Zaheu: "Toate literele de la aleph până la tau sunt așezate într-o anumită ordine. Spune-mi tu mai întâi ce este tau și îți voi spune și eu după aceea ce este aleph". Apoi Isus le-a zis iarăși: "Cine nu-l cunoaște pe aleph cum va putea să-l pronunțe pe tau, ipocriților!? Spuneți-mi mai întâi ce este aleph și atunci o să vă cred și când veți zice beth". Și Isus a început să-i întrebe numele fiecărei litere și a zis: "Să ne

spună doctorul Legii ce este prima literă sau de ce are multe triunghiuri dispuse în trepte, ascuțite, cu puncte de legătură între laturi opuse, cu unghiuri ascuțite, obtuze sau drepte, cu linii drepte sau curbe?". Levi, auzind acestea, rămase uimit în fața unei asemenea înșiruiți de nume ale literelor.

3. Atunci prinse a striga înaintea celor care-l ascultau: "Merită acesta să trăiască pe pământ? Mai degrabă ar merita să fie agățat de o cruce înaltă, căci focul ar putea să-l stingă și de alte chinuri ar putea să scape. Eu cred că există dinaintea prăpădului universal, că s-a născut înainte de potop. Cine l-a purtat în pântec? Ce mamă l-a zămislit? Ce sâni l-au alăptat? Fug dinaintea lui; nu pot să-i suport cuvintele ce-i ies din gură și totuși inima mea rămâne-nmărmurită când aud asemenea cuvinte. Cred că nici un om nu este în stare să înțeleagă ceva din spusele lui, dacă nu-i vine Dumnezeu în ajutor. Acum eu singur, nenorocitul, m-am făcut de tot râsul. Căci socoteam că am un învățăcel și, când colo, mi-am găsit învățătorul fără să-l recunosc. Ce să zic? Nu pot suporta cuvintele copilului acestuia: fug din cetate pentru că nu sunt în stare să le înțeleg. Bătrân am fost învins de un copil. Nu dau de nici un capăt în spusele sale. E greu ca, singur, cineva să descopere începutul. Adevărat vă zic, nu mint, după mine, purtarea acestui copil, felul său de a vorbi și menirea sa nu au nimic în comun cu oamenii. Nu știu dacă este mag sau zeu; cu siguranță însă un trimis al Domnului vorbește într-însul. De unde este, de unde-o fi venit și cine va să fie, nu știu să vă zic".

4. Atunci Isus, cu fața voioasă, zâmbi la vorbele aceluia și zise cu autoritate tuturor fiilor lui Israel care erau de față și ascultau: "Cei sterpi vor rodi, orbii vor vedea, șchiopii vor merge drept, săracii se vor umple de avuții și morții vor trăi iarăși, așa fel încât toți să se întoarcă la starea lor desăvârșită și să rămână în Acela care este rădăcina vieții și a dulceții fără de sfârșit". După ce copilul Isus rosti aceste cuvinte, îndată cei bolnavi își redobândiră sănătatea. Și nimeni nu mai îndrăznea să-i spună ceva ori să asculte ceva din gura lui.

XXXII

După aceea Iosif, Maria și Isus au plecat de acolo și s-au oprit în cetatea Nazaretului. Aici Isus trăia împreună cu părinții lui. Într-o sâmbătă, pe când se juca el cu alți copii pe terasa unei case, s-a întâmplat că unul dintre copiii l-a împins pe altul de pe terasă, iar acesta a căzut pe pământ și a murit. Cum părinții mortului nu văzuseră ce se întâmplase, au început să strige după Iosif și după Maria: "Fiul vostru l-a aruncat pe-al nostru la pământ și l-a omorât". Isus tăcea și nu le răspundea. Iosif și Maria veniră în grabă la Isus. Mama sa l-a întrebat: "Domnul meu, spune-mi dacă tu l-ai aruncat la pământ". Atunci Isus a coborât de pe terasă și l-a chemat pe copil după numele său, Zenon. Iar acela i-a răspuns: "Doamne!". Și Isus i-a zis: "Eu te-am aruncat de pe terasă la pământ?". Acela a răspuns: "Nu, Doamne". Părinții copilului care murise au rămas uimiți și l-au cinstit pe Isus pentru minunea săvârșită. De acolo Iosif și Maria împreună cu Isus au

plecat la Ierihon.

XXXIII

Isus împlinise șase ani. Mama lui l-a trimis cu ulciorul la fântână, ca să scoată apă. Acolo mai erau și alți copii. Și s-a întâmplat că, după ce a scos el apă, unul dintre copii l-a îmbrâncit, iar ulciorul s-a lovit și s-a spart. Atunci Isus a întins haina cu care era îmbrăcat și a adunat în ea toată apa vărsată din ulcior. Apoi i-a dus-o mamei sale. Maria, văzându-l, a rămas uimită și cugeta în sinea ei. Iar toate acestea le păstra în inimă".

XXIV

Altă dată a ieșit pe ogor. Luase puțin grâu din hambarul mamei sale și l-a semănat. Și grâul s-a prins, a crescut și s-a înmulțit peste măsură. Apoi el însuși l-a secerat și a adunat trei korozi din care a împărțit tuturor cunoscuților săi.

XXXV

Există un drum care iese din Ierihon și merge până la râul Iordan. Pe aici au trecut odinioară fiii lui Israel. Tot aici se spune că a fost așezată arca alianței. Isus avea opt ani. Ieșise din Ierihon și se îndrepta către Iordan. Lângă drum, chiar aproape de malul Iordanului, se afla o grotă unde o leoaică își hrănea puii. Din pricina aceasta nimeni nu putea trece liniștit pe acolo. Așadar Isus venea de la Ierihon știind că acolo, în grotă, o leoaică făta de curând. Intră de față cu toată lumea. Când l-au văzut pe Isus, leii bătrâni i-au ieșit în întâmpinare și i s-au închinat. Isus stătea în grotă și puii alergau în jurul picioarelor lui, gudurându-se și jucându-se cu el. Iar leii cei bătrâni stăteau mai la o parte închinându-l, cu capetele plecate, și dădeau încântați din coadă. Atunci poporul care rămăsese afară, departe, nemaivăzându-l pe Isus, a început să murmure: "Dacă acesta sau părinții lui n-ar fi săvârșit păcate mari, nu s-ar fi băgat atât de repede în gura leilor". Și, pe când mulțimea vorbea acestea și era cuprinsă de jale, iată, apare Isus din grotă cu leii jucându-se fericiți înaintea picioarelor lui. Părinții lui Isus stăteau departe și se uitau la toate acestea cu capetele plecate. De altfel toată lumea se ținea departe de lei și nu îndrăznea să se apropie nici un pic. Atunci Isus a zis mulțimii: "Fiarele acestea sunt mult mai bune decât voi; căci ele își recunosc Stăpânul și-I aduc slavă în timp ce voi, oamenii, care ați fost făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, nu-l recunoașteți. Fiarele mă știu și se îmblânzesc; oamenii mă văd și nu mă recunosc".

XXXVI

După aceea Isus a trecut Iordanul însoțit de lei. Era de față multă lume. Și apele Iordanului s-au despărțit, la stânga și la dreapta. Atunci el a zis leilor așa fel încât să-l audă toată lumea: "Mergeți în pace, nu faceți rău la nimeni și nici oamenii nu vă vor face

vouă rău până vă veți întoarce acolo de unde ați ieșit". Și leii, luându-și rămas bun cu un semn al trupului, nu cu glasul, s-au întors la sălașul lor. Isus s-a dus și el la Maica Sa.

XXXVII

1. Iosif era tâmplar. Făcea din lemn juguri pentru boi, pluguri, unelte pentru întors și cultivat pământul și câteodată paturi. S-a întâmplat că un tânăr i-a cerut să meșterească un crivat lung de șase coți. Iosif i-a poruncit copilului Isus să taie scândurile la mărimea potrivită. Dar acesta nu le-a respectat cum se cuvenea și a tăiat o scândură mai scurtă decât alta. Bietul Iosif a început să se frământa și se tot întreba ce va face cu ea.

2. Isus, văzându-l cum se perpelea zadarnic, fiindcă nu putea găsi nici o ieșire, îi zice cu glas mângâietor: "Vino să prindem amândoi de capetele fiecărei scânduri în parte, să le potrivim unul peste celălalt și să tragem spre noi - așa le vom aduce la aceeași mărime". Iosif îi dădu imediat ascultare. Căci știa că putea să facă tot ce voia. Așadar Iosif a apucat cele două scânduri dintr-o parte și le-a lipit de perete, lângă el; iar Isus a apucat de cealaltă parte, trăgând spre el scândura mai scurtă și făcând-o cât cea lungă. După care i-a zis lui Iosif: "Acum du-te la lucru și fă ce ți-ai pus în gând". Și până la urmă Iosif a făcut ceea ce-și pusese în gând.

XXXVIII

1. Pentru a doua oară oamenii i-au îndemnat pe Iosif și Maria să-l dea pe Isus la școală, ca să învețe literele. Ei n-au zis nu. Așa că, după rânduiala strămoșească, l-au dus la un învățător, ca să culeagă de la el și învățătură omenească. Învățătorul a început să-i predea plin de mândrie poruncindu-i: "Spune alpha!". Dar Isus a răspuns: "Mai întâi spune-mi tu ce este betha și apoi îți voi spune și eu ce este alpha". Auzind acestea, învățătorul s-a mâniat și l-a lovit pe Isus. Îndată însă după ce l-a lovit a căzut mort.

2. Isus se întoarse acasă, la mama sa. Temându-se, Iosif o chemă pe Maria și-i zise: "Să știi că sufletul meu e trist până la moarte din pricina copilului acestuia. Căci se poate întâmpla ca, odată, cineva să-l lovească din răutate și să-l omoare". Dar Maria răspunse: "Omul lui Dumnezeu, să nu crezi că așa ceva se poate întâmpla. Ci mai degrabă fii încredințat că Cel care L-a trimis să se nască între oameni îl va păzi de toate răutățile și-l va feri, cu numele său, de Vrăjmaș".

XXXIX

1. Iudeii îi îndemnară și a treia oară pe Maria și pe Iosif să-l dea pe Isus la școală. De data aceasta la un învățător blând. Și, pentru că se temeau de popor, de căpeteniile cele trufașe și de amenințările preoților, l-au dus din nou la școală, știind totuși foarte bine că Cel care a primit învățătură numai de la Dumnezeu nu poate fi învățat de un simplu om.

2. Cum a intrat în școală, călăuzit de Duhul Sfânt, a luat cartea din mâinile învățătorului care explica Legea și, în fața întregii mulțimi adunate acolo, a început să citească nu ce era scris în carte, ci ceea ce-i dicta Duhul Dumnezeului Celui viu, așa cum dintr-un izvor viu țâșnesc șuvoaie de apă, fără ca el să secătuiască vreodată. Cu atâtea dovezi arăta el poporului minunile Dumnezeului Celui viu, încât însuși învățătorul a căzut la pământ și I s-a închinat. Inimile celor prezenți, care ascultaseră tot ce el grăise, s-au umplut de uimire. Auzind întâmplarea Iosif veni tot o fugă la Isus, căci se temea să nu moară și învățătorul acesta. Cum îl văzu, învățătorul îi zise: "Tu nu mi-ai dat un învățăcel, ci un maestru: cine i-ar putea suporta cuvintele?". Atunci s-a împlinit prorocirea psalmistului: "Râul lui Dumnezeu s-a umplut de apă; gătit-ai hrana lor, că așa este gătitrea Lui".

XL

După aceea Iosif și Maria s-au mutat de acolo din pricina răutății dușmanilor și au venit în Cafarnaum. Pe când locuia așadar Isus în Cafarnaum, un om foarte bogat, pe nume Iosif, muri dintr-o boală. Era deja întins pe nășalie. Isus, auzind că oamenii se loveau cu pumnii în piept, plângeau și urlau de durere după mort, i-a zis lui Iosif, tatăl său: "De ce nu ajuți cu harul tău ales pe omul acesta care se numește la fel ca tine!". Iosif i-a răspuns: "Dar ce putere sau virtute aleasă am eu, ca să-l ajut pe acesta?". Isus i-a zis: "Ia-ți vâlul de pe cap, pune-l pe fața mortului, spune-i: „Cristos să te mântuiască!” și îndată el se va mântui și se va ridica de pe nășalie". Auzind acestea, Iosif alergă într-un suflet să împlinească cele ce-i poruncise Isus. Intră în casa mortului, puse vâlul de pe capul său pe fața celui care zăcea întins pe nășalie și-i zise: "Cristos să te mântuiască". Și îndată mortul se ridică de pe pat întrebând cine este Isus.

XLI

1. Din cetatea Cafarnaum au plecat în cetatea numită Nazaret. Iosif și Maria stăteau în casa lor și Isus împreună cu ei. Într-o zi Iosif l-a chemat pe fiul său cel mai mare, Iacob, și l-a trimis în grădină după zarzavaturi de mâncare. Isus s-a luat și el după fratele său, fără știrea lui Iosif ori a Mariei. Pe când Iacob culegea zarzavaturile, deodată o viperă ieși dintr-o gaură și-l mușcă de mână. Sfâșiat de durere acesta începu să strige. Simțind cum își pierde puterea, zicea cu glas amar: "Vai, vai, o viperă blestemată m-a mușcat de mână".

2. Isus se afla tocmai în celălalt capăt al grădinii. Când auzi vocea plină de jale a fratelui său, alergă într-un suflet la el, îi luă mâna fără să-i facă altceva decât să sufle încet peste ea și să o răcorească. Și îndată mâna i se vindecă iar șarpele muri. Iosif și Maria nu știau ce s-a întâmplat. La strigătele lui Iacob și la glasul poruncitor al lui Isus, ei au alergat în grădină, dar când au ajuns șarpele era gata mort și Iacob bine sănătos.

XLII

1. Când Iosif se ducea la câte un ospăț cu fiii săi - Iacob, Iosif, Iuda și Simeon -, precum și cu cele două fiice ale sale, mergea și Isus împreună cu Maica Sa și cu sora acesteia, Maria lui Cleopha, pe care Domnul Dumnezeu a dăruit-o tatălui său, Cleopha, și mamei sale, Ana, pentru faptul că o dăruiseră pe Maria, Maica lui Isus, Domnului. Și au numit-o și pe ea tot Maria, spre mângâierea părinților.

2. Când se strângeau cu toții, Isus mai întâi îi sfințea și-i binecuvânta. Apoi începea să mănânce și să bea el, primul. Nimeni nu îndrăznea să mănânce ori să bea, nici să se așeze la masă, nici să frângă pâinea până când nu făcea el toate aceste lucruri, după ce, mai întâi, îi binecuvânta. Iar dacă el nu era, așteptau până venea și împlinea toate acestea. Și când vroia să se așeze la masă, lângă el stăteau Iosif, Maria și frații lui, fiii lui Iosif. Pentru acești frați viața lui era ca un ochi călăuzitor; ei îl respectau și se temeau de El. Când Isus dormea fie ziua, fie noaptea lumina Domnului strălucea deasupra Lui. Fie lăudat și slăvit în vecii vecilor. Amin. Amin.

25. EVANGHELIA LUI PSEUDO-TOMA

I

Eu, Toma Israelitul, am considerat necesar să dezvălui tuturor fraților păgâni copilăria Domnului nostru Isus Cristos, precum și minunile pe care le-a făcut după nașterea sa pe acest pământ. Dar să începem cu începutul!

II

1. Copilul Isus, pe când avea cinci ani, se juca după ploaie în albia unui șuvoi: aduna apele murdare în câteva gropi și le limpezea cu un singur cuvânt poruncitor.
2. Frământând apoi cu mâinile noroiul moale a plăsmuit douăsprezece vrăbii. A făcut aceasta într-o sâmbătă. Mai mulți copii se jucau împreună cu el.
3. Un iudeu care a văzut că Isus se juca în ziua de sabat a alergat și l-a pârât tatălui său zicând: "Iată, fiul tău se joacă la pârâu; a făcut douăsprezece păsări de noroi profanând ziua sabatului".
4. Iosif veni la pârâu și văzându-l pe Isus începu să-l certe: "De ce faci în zi de sabat ce nu este îngăduit?". Dar Isus, lovindu-și palmele una de cealaltă, strigă vrăbiilor de noroi: "Luați-vă zborul!". Și păsările au bătut din aripi și s-au îndepărtat cu mare larmă.
5. Iudeii care erau de față s-au înspăimântat. Apoi au mers și au povestit mai marilor lor isprava lui Isus.

III.

1. Împreună cu Isus era și fiul învățătorului Ana. Acesta începu să împrăștie cu o nuielușă de salcie apa adunată de Isus.
2. Atunci Isus se mânie și-i zise: "Copil nelegiuit, necredincios și fără minte, cu ce ți-au greșit zăgazurile mele și apa aceasta? Usca-te-ai ca un copac și să nu ai nici frunze, nici fruct, nici rădăcină!".
3. Și chiar în clipa următoare copilul acela s-a uscat din cap până-n picioare. Isus n-a mai rămas, ci s-a întors acasă, la Iosif. Atunci părinții celui blestemat să se usuce și-au luat plodul în brațe și, jelindu-i vârsta fragedă, au venit cu el la Iosif și au început să-l învinuiască pe tată pentru faptele fiului.

IV

1. Altă dată mergea prin sat și un copil l-a îmbrâncit în fugă. Isus s-a burzului și i-a zis aceluia: "Nu ți-ai mai sfârși drumul!". Și chiar în clipa următoare acela căzu mort la pământ. Câțiva, care văzuseră ce s-a întâmplat, s-au mirat foarte tare și au zis: "De unde-o fi copilul acesta, pentru că tot ce spune se-mplinește!?".

2. Părinții celui mort au venit la Iosif și au început să-l învinuiască zicând: "Cu un asemenea copil n-ar trebui să locuiești în satul acesta. Măcar învață-l să binecuvânteze în loc să distrugă! Iată, nu vezi că ne omoară copiii!?".

V

1. Atunci Iosif l-a chemat pe Isus deoparte și a-nceput să-l certe: "Pentru ce faci toate acestea? Nu-ți dai seama că oamenii suferă de pe urma ta și-au prins să ne urască și să ne hăituiască?". Isus i-a răspuns: "Eu știu că vorbele acestea nu sunt ale tale. Totuși voi tăcea din respect pentru tine. Aceia însă își vor primi pedeapsa". Și îndată toți cei care-l învinuiseră și-au pierdut vederea.

2. Cei de față s-au înspăimântat cumplit. Nu știau ce să creadă. Spuneau numai despre el că orice cuvânt îi ieșea din gură, bun sau rău, îndată se-mplinea într-o minune. Iosif, văzând isprava lui Isus, l-a apucat de ureche și l-a tras de mai multe ori cu putere.

3. Atunci copilul s-a mâniat și i-a zis: "De ajuns ai căutat fără să găsești și ai făcut prea multe lucruri neînțelepte. Oare nu știi că sunt al tău? De ce mă superi?".

VI

1. Un învățat pe nume Zaheu se afla în apropierea lor. Când a auzit ce i-a zis Isus tatălui său, a rămas foarte mirat cum un copil putea să vorbească în felul acela!?

2. După câteva zile s-a dus la Iosif și i-a zis: "Văd că ai un băiat înțelept și descuiat la minte. Încredințează-mi-l să-l învăț literele alfabetului, toată știința de carte, precum și felul în care se cuvine să se poarte cu bătrânii și să-i respecte, ca pe unii ce sunt mai în vârstă și chiar părinți, ori cum se cuvine să-i iubească pe cei de aceeași vârstă cu dânsul".

3. Și i-a înșirat una după alta, foarte limpede, toate literele de la alpha până la omega. Dar Isus, privindu-l țintă pe învățătorul Zaheu, îi zice: "Cum de-ți îngădui să înveți pe altul ce este betha când tu nu știi nici măcar ce este alpha? Ipocritule, dacă știi, învață-ne mai întâi ce este alpha și după aceea vom crede și ce ne vei

spune despre betha". Apoi s-a apucat să-l descoasă pe învățător despre prima literă a alfabetului, dar acela n-a fost în stare să-i dea nici un răspuns.

4. Atunci, în prezența mai multora, Isus îi zice lui Zaheu: "Ia aminte, învățătorule, cum e alcătuită prima literă! Uite-te, are laturi și o bară la mijloc, care, cum vezi, sunt unite transversal, împreunate, înălțate și separate. Liniile care-l alcătuiesc pe alpha au trei însușiri: sunt omogene, bine întocmite și egale ca măsură".

VII

1. Când a auzit Zaheu multele și feluritele interpretări ale copilului făcute în jurul primei litere, n-a mai știut ce să creadă. A rămas uluit atât de răspuns cât și de adâncimea învățaturii sale și a zis către cei prezenți: "Vai mie, nenorocitul, sunt fără ieșire! Eu însumi mi-am atras rușinea chemându-l pe copilul acesta.

2. Vino și ia-ți-l înapoi, frate Iosif, căci acum îți cer eu ajutor. Nu-i mai suport privirea aspră și nu-i pricep vorbele dintr-o dată. Copilul acesta nu este zămislit, ca toți oamenii; poate îmblânzi până și focul. Poate s-o fi născut înainte de facerea lumii. Nu știu ce pânțece l-a purtat și ce sân l-a hrănit!? Vai mie, prietene, cum mă uluiește; niciodată nu-i pot urmări gândul. M-am păcălit singur, nefericitul de mine, de trei ori nefericit! Credeam că voi avea un învățăcel și m-am trezit cu un învățător.

3. Prieteni, mă gândesc mereu la rușinea pe care am pățit-o, ca un bătrân să fie biruit de un copil. Parcă m-am vlăguit de tot și am murit din cauza acestui copil. Acum nici nu mai sunt în stare să privesc în ochii lui. Când toți îmi zic că am fost biruit de un țânc, eu ce trebuie să le răspund? Și ce să mai povestesc despre toate câte mi le-a spus cu privire la alcătuirea primei litere din alfabet? Nu știu, prieteni, nu cunosc nici începutul, nici menirea vieții sale.

4. De aceea te rog, frate Iosif, ia-l înapoi în casa ta. Ceva măreț trebuie să fie, ori un zeu, ori un înger, ori ceva ce eu nu știu spune".

VIII

1. În vreme ce iudeii îl tot sfătuiau ce și cum pe Zaheu, copilul a izbucnit într-un imens hohot de râs și a zis: "Să rodească acum toate ale sale și să capete vederea inimile care-au fost orbite. Eu am venit din ceruri pe pământ ca să-i blestem și să-i chem apoi la cele de sus, precum mi-a poruncit Cel care pentru voi m-a trimis".

2. Îndată ce copilul și-a încheiat vorba toți cei care căzuseră sub blestemul lui s-au vindecat. De atunci nimeni n-a mai îndrăznit să-l mânje, de frică să nu fie

blestemat și să rămână slut.

IX

1. Câteva zile mai târziu Isus se juca pe terasa unei case. Unul dintre copiii care se jucau acolo împreună cu el căzu și muri. Ceilalți, văzând ce s-a întâmplat, s-au împrăștiat care-ncotro și l-au lăsat singur pe Isus.

2. Și când au sosit părinții celui mort, au aruncat vina asupra lui. Isus le-a zis: "Nu eu l-am azvârlit de sus". Dar ei continuau să-l blesteme.

3. Atunci Isus a sărit de pe acoperiș, s-a apropiat cu fața de gura copilului și a început să strige cu glas puternic: "Zenon - căci așa se numea acela-, ridică-te și spune-mi: eu te-am aruncat jos?". Acela s-a ridicat îndată și a zis: "Nu, Doamne, nu tu m-ai aruncat jos, ci tu m-ai ridicat de jos". Cei de față au rămas trăzniți. Iar părinții copilului au slăvit pe Dumnezeu pentru minunea întâmplată și s-au prosternat în fața lui Isus.

X

1. Peste câteva zile, îndeletnicindu-se un tânăr de prin vecini cu tăiatul lemnului, a scăpat toporul din mână și și-a spintecat piciorul. Din cauza scurgerii de sânge a murit.

2. Și cum îndată s-a iscat în jurul său mare zarvă și învâlmășeală, a alergat acolo și copilul Isus, și-a făcut cu forța loc prin mulțime, a apucat piciorul zdrobit al tânărului și îndată l-a vindecat. După care i-a zis: "Acum ridică-te, isprăvește lemnele de tăiat și să-ți amintești de mine!". Văzând întâmplarea toată mulțimea s-a prosternat în fața copilului și a zis: "Cu adevărat în copilul acesta sălășluiește duhul lui Dumnezeu".

XI

1. Pe când avea șase ani mama sa îi dă un ulcior și-l trimite să scoată apă și să i-o aducă acasă. Dar în învâlmășeală ulciorul i s-a spart.

2. Atunci Isus își desfăcu mantaua cu care era îmbrăcat, o umplu cu apă și i-o duse mamei sale. Aceasta, văzând miraculoasa întâmplare, îl sărută și ținu ascunse în ea toate minunile pe care le făcea copilul.

XII

1. La vremea semănatului Isus a ieșit împreună cu tatăl lui să pună grâu pe hatul pe care-l aveau. Și cât tatăl arunca semințele în brazdă, s-a apucat și copilul să semene un bob. Apoi a secerat, a adunat o sută de koroși și a împărțit o parte oamenilor nevoiași din sat, spre mulțumirea acelorora. Prisosul l-a luat Iosif. Avea opt ani când a făcut minunea aceasta.

XIII

1. Tatăl său era tâmplar. Meșterea mai ales pluguri și juguri. Într-o zi i s-a poruncit, de către un om înstărit, să facă un crivat. S-a întâmplat însă ca una dintre stinghii să fie mai scurtă decât cealaltă. Și fiindcă Iosif nu știa cum s-o dreagă, i-a zis copilul Isus: "Pune jos amândouă stinghiile și potrivește-le la fel de la jumătate".

2. Iosif a făcut întocmai. Isus, care stătea la celălalt capăt, a apucat de lemnul mai scurt și l-a întins până a ajuns să fie de mărimea celuiilalt. Tatăl său a rămas încremenit de uimire. Apoi l-a îmbrățișat și sărutându-l i-a zis: "Sânt fericit că Dumnezeu mi-a dat un asemenea copil".

XIV

1. Iosif, văzând cum sporește deșteptăciunea băiatului o dată cu vârsta, își zise că n-ar fi bine să-l lase fără știință de carte. Drept pentru care îl duse la un alt învățător. Învățătorul îi spuse lui Iosif: "Am să-i arăt mai întâi buchiile grecești și apoi pe cele evreiești". Căci știa de ce-i în stare copilul și se temea de el. După ce i-a scris alfabetul a încercat să i-l explice multă vreme, dar tot nu-l lămurea.

2. Isus i-a zis: "Dacă ești cu adevărat învățător și cunoști bine literele, spune-mi înțelesul lui alpha, iar eu ți-l voi spune pe cel al lui betha". Atunci învățătorul s-a enervat și l-a plesnit după ceafă. Simțind durerea, copilul îl blestemă și îndată acela se prăbuși, mort, cu fața la pământ.

3. Isus s-a întors acasă la Iosif. Dar Iosif s-a întristat foarte tare și i-a poruncit nevastei lui să nu-l mai lase dincolo de poartă căci oamenii, înfuriați cum sunt, au să-l omoare.

XV

1. După un timp, alt mare învățat, prieten apropiat al lui Iosif, i-a zis acestuia: "Adu-mi băiatul la școală, poate voi reuși să-l învăț literele cu binișorul". Iosif a răspuns: "Dacă te încumeți, ia-l cu tine!". Învățătorul l-a luat plin de teamă și muncit de griji. În schimb copilul mergea alături cu voie bună.

2. Intră în clasă sigur pe sine. Găsind o carte pe pupitru o luă în mâini și, fără să citească literele, deschise gura și începu să grăiască de la Duhul Sfânt și să explice Legea celor ce se aflau acolo și-l ascultau. Între timp o mare mulțime de oameni veni să-l asculte și toți se mirau ce învățături frumoase și ce vorbe cumpănite ieșeau din gura unui prunc.

3. Când află de toate acestea Iosif se înspăimântă și o luă la fugă spre școală, gândindu-se că și noul învățător va fi blestemat. Dar acesta îl întâmpină pe Iosif și-i zise: "Ca să vezi, frate, ce întâmplare! Eu l-am luat pe fiul tău ca învățacel, dar el e plin de duh și-nțelepciune. Rogu-te așadar să-l iei cu tine acasă!"

4. Auzind acestea Isus i-a zâmbit învățătorului și i-a zis: "Pentru că tu ai vorbit drept și ai mărturisit ce se cuvine, și cel lovit mai înainte se va vindeca". Și îndată se vindecă învățătorul celălalt. Atunci Iosif și-a luat copilul și s-a întors acasă.

XVI

1. Altă dată, Iosif l-a trimis pe fiul său, Iacob, să strângă lemne și să le aducă acasă. Împreună cu Iacob a mers și copilul Isus. Și iată că în timp ce strângea surcelele grămadă, o viperă îl mușcă pe Iacob de mână.

2. Deja zăcea să moară când s-a apropiat Isus și a suflat deasupra mușcăturii. Într-o clipă durerea a încetat, vîpera a plesnit, iar bietul Iacob și-a recăpătat vigoarea.

XVII

1. Într-o casă vecină cu a lui Iosif un copilaș s-a îmbolnăvit și a murit. Mama lui urla de durere. Auzi și Isus, căci era larmă și jale mare, și merse în grabă să vadă ce-i. Găsi copilul mort. Atunci îi atinse pieptul și-i zise: "Pruncule, cu tine vorbesc, să nu mori, ci să trăiești și să rămâi împreună cu mama ta!". Îndată copilașul deschise ochii și zâmbi. Iar Isus zise către mamă: "Ia-l în brațe, alăptează-l și să-ți aduci aminte de mine!"

2. Toți cei de față s-au mirat și au spus: "Cu adevărat copilul acesta este un zeu ori un trimis al vreunui zeu, căci fiecare cuvânt al său devine fapt împlinit". Apoi Isus a plecat de acolo și a început să se joace cu alți copii.

XVIII

1. Cineva își construia o casă. La un moment dat s-a auzit o zarvă mare. Isus s-a ridicat și s-a dus acolo. Văzu un om mort, întins la pământ. Îi luă mâna și-i zise: "Omule, cu tine vorbesc! Ridică-te și termină-ți lucrul!". Omul s-a ridicat îndată și

i s-a închinat.

2. Toți cei de față s-au mirat și au zis: "Acest copil e de stirpe cerească, fiindcă multe suflete a salvat din ghearele morții și încă va mai salva de-a lungul întregii sale vieți".

XIX

1. Când avea doisprezece ani părinții săi au mers, ca de obicei, să petreacă Paștile la Ierusalim. Și după ce-a trecut sărbătoarea au pornit înapoi spre casă. Pe drum însă copilul s-a răzgândit și s-a întors la Ierusalim. Părinții, nevăzându-l, socoteau c-o fi cu alți tovarăși de călătorie.

2. Trecu o zi. După ce l-au căutat pe la rude și nu l-au găsit, s-au îngrijorat și au hotărât să meargă iar la Ierusalim. Abia după trei zile au dat peste el, așezat în Templu, în mijlocul învățaților pe care-i asculta și-i întreba despre Lege. Cu toții priveau și se minunau cum un copil poate să închidă gura bătrânilor și învățătorilor poporului, explicând foarte limpede capetele Legii și parabolele profeților.

3. Atunci s-a apropiat de el mama sa și i-a zis: "Pentru ce ne-ai făcut asta, copile? Te-am căutat îngrijorați peste tot". Dar Isus i-a răspuns: "De ce mă căutați? Nu știți că eu trebuie să fiu cu cele ale Tatălui meu?".

4. Doctorii și fariseii au întrebat: "Tu ești mama copilului acestuia?". "Da", a răspuns ea. Și ei au zis: "Fericită ești între femei, căci Dumnezeu a binecuvântat rodul pântecelei tale. O atât de mare slavă, virtute și înțelepciune nu cunoaștem și nici n-am auzit că ar fi existat vreodată".

5. Isus s-a ridicat și a plecat alături de mama sa. De atunci a început să-și asculte părinții, iar mama sa ținea ascunse toate aceste întâmplări. Astfel înainta Isus în înțelepciune, în vârstă și în har. Slavă lui în vecii vecilor. Amin.

APENDICE

Primele trei capitole ale Evangheliei lui Pseudo-Toma în latină

I. Cum au fugit Maria și Iosif cu pruncul în Egipt

1. Pe când s-a fost iscat mare zarvă, căci Irod îl căuta prin tot locul pe Isus, ca să-l

ucidă, un înger l-a povățuit pe Iosif: "Ia-o pe Maria cu pruncul și fugiți în Egipt din calea ucigașilor!". Când au intrat în Egipt, Isus avea doi ani.

2. Trecând odată Isus printr-un câmp semănat a întins mâna și a cules câteva spice pe care le-a prăjit, apoi le-a ales și a-nceput să le mănânce.

3. Când au ajuns în Egipt au primit găzduire în casa unei văduve. Acolo au rămas vreme de un an.

4. Isus împlinise trei ani. Într-o zi a văzut cum se jucau câțiva copii și a vrut să se joace și el împreună cu dâșii. A luat un pește uscat, l-a pus într-un lighean și i-a poruncit să se zbată. Iar peștele chiar începu să se zbată. După aceea a zis către pește: "Scuipă sarea din tine și plimbă-te prin apă!". Și întocmai s-a și întâmplat. Câțiva megieși, văzând cum s-au petrecut lucrurile, i-au povestit văduvei la care trăsesse Maria. Iar văduva, auzind acestea, i-a și alungat din casa ei.

II. Un învățător îi alungă din oraș

1. Într-o zi Isus trecea cu Maria, mama sa, prin piața din mijlocul orașului. Acolo zări un învățător care le vorbea elevilor. Deodată douăsprezece păsări care se ciupeau între ele pe un acoperiș căzură drept în sânul învățătorului. Văzând întâmplarea, Isus se opri și izbucni în râs.

2. Atunci învățătorul, auzindu-l cum râde, zise plin de furie către discipolii săi: "Mergeți și aduceți-l pe acela la mine!". Și după ce i l-au adus, învățătorul îl prinse pe Isus de ureche și-l întrebă: "Ce-ai văzut de râs?". Isus răspunse: "Iată ce, învățătorule: aveam palma plină cu boabe de grâu. Am întins-o și am împrăștiat tot grâul. Păsările, de teamă să nu le ia altcineva boabele, le-au dus din mijloc. De aceea se ciupeau între ele, ca să-și împartă prada". Isus nu plecă de acolo până când nu se împliniră toate. Învățătorul îl alungă din oraș împreună cu mama sa.

III. Cum a fost alungat Isus din Egipt

1. Îngerul Domnului ieși înaintea Mariei și-i zise: "Ia pruncul și întoarce-te în ținutul iudeilor, căci au murit toți cei care-i doreau moartea". Atunci s-a ridicat Maria împreună cu Isus și au pornit spre Nazaret, un orașel de pe moșiile tatălui ei.

2. După moartea lui Irod, Iosif a ieșit din Egipt și l-a dus pe Isus în pustiu până când aveau să se potolească cei din Ierusalim, care doreau să ia viața pruncului. Și a mulțumit lui Dumnezeu pentru că i-a dat de știre și pentru că a găsit har în fața Domnului

Dumnezeu. Amin.

26. PROTOEVANGHELIA LUI IACOB

Istorie despre nașterea Preafericitei
Născătoare de Dumnezeu și-n veci Fecioară, Maria

I. Întristarea lui Ioachim

1. În cronicile celor douăsprezece triburi ale lui Israel se spune că trăia odată un om pe nume Ioachim din cale-afară de avut, care aducea mereu la Templu daruri îndoite zicând: "Prisosul darurilor va fi pentru întreg poporul, iar ceea ce se cuvine pentru iertarea păcatelor mele voi dăruia Domnului ca să mă aibă în pază".
2. Iată, sosi și ziua cea mare a Domnului. Fiii lui Israel au început să aducă daruri, după cum era obiceiul. Atunci Ruben a stat înaintea lui Ioachim și i-a zis: "Nu ți-e îngăduit să aduci tu, primul, daruri, căci n-ai născut vlăstar în Israel".
3. S-a întristat Ioachim foarte tare și s-a dus la tablele celor douăsprezece triburi zicând: "Am să caut în cele douăsprezece triburi să văd, oare numai eu n-am născut vlăstar în Israel?". Și a căutat și a găsit că toți dreptii ridicaseră câte o seminție în Israel. Apoi și-a amintit de patriarhul Avraam căruia, spre sfârșitul vieții, i-a dat Dumnezeu fiu pe Isaac.
4. S-a întristat Ioachim foarte tare și nu s-a mai arătat femeii sale. Ci s-a dus în pustiu, și-a pus acolo cortul și a ținut post patruzeci de zile și patruzeci de nopți zicând în gândul lui: "Nu voi cobor în casa mea după mâncare și băutură până când Domnul și Dumnezeul meu nu se va uita la mine; până atunci rugăciunea îmi va ține de foame și de

sete".

II. Ana și Iudita

5. Iar acum femeia lui plângea și se izbea cu pumnii în piept din două pricini, zicând: "Așa să-mi pedepsesc văduvia și pânțele sterp!".

6. De ziua cea mare a Domnului, Iudita, o slujitoare, i-a zis: "Cât o să stai cu inima ntristată? Iată, e ziua cea mare a Domnului, nu se cuvine să jelești. Ci împodobește-ți capul cu această cunună pe care mi-a dăruit-o stăpâna ȣesătoriei, căci o biată slujitoare cum mă aflu nu se cade să poarte un lucru hărăzit doar celor de neam regesc". Dar Ana i-a răspuns: "Piei din ochii mei! Pentru nimic în lume n-am să fac așa ceva. Vezi doar cât de tare m-a umilit Domnul! Ori vreun mișel ȣi-o fi dat cununa ca să mă faci părtașă la păcatul tău?". Atunci Iudita i-a zis: "De ce să te mai lovesc și eu când însuși Dumnezeu ȣi-a închis pânțele și nu-ȣi dă voie să rodești în Israel!?. Ana s-a întristat foarte tare, și-a azvârlit veșmintele de doliu, și-a spălat părul, s-a gătit în haine de mireasă și pe la ceasul al nouălea a coborât în grădină să se plimbe. Și văzând un dafin s-a așezat sub el și a început să se roage la Domnul atotstăpânitorul zicând: "Dumnezeule al părinȣilor noștri, binecuvântează-mă și împlinește-mi ruga precum ai binecuvântat pânțele Sarei și i-ai dăruit fiu pe Isaac!"

III. Bocetul Anei

1. Ridicându-ȣi privirile spre cer zări un cuib de vrăbiuȣe în frunzișul dafinului și prinse a jeli de una singură zicând: "Vai mie, nefericita, cine m-a născut? Din ce pânțece am ieșit la lumină? Blestem am devenit în ochii fiilor lui Israel și cu batjocură m-au alungat ei din Templul Domnului.

2. Vai mie, nefericita, cu cine aș putea să mă asemăn? Nu sunt ca păsările cerului, fiindcă și păsările cerului aduc pe lume pui, în vreme ce eu nu, Doamne! Vai mie, nefericita, cu cine aș putea să mă asemăn? Nu sunt ca vietăȣile pământului, fiindcă și vietăȣile pământului pot zămisli, în vreme ce eu nu, Doamne! Vai mie, nefericita, cu cine oare mă asemăn? Nu sunt ca vietăȣile din ape, căci și ele pot zămisli, în vreme ce eu nu, Doamne! Vai mie, nefericita, cu cine aș putea să mă asemăn? Pământului, nici lui nu-i sunt asemeni, căci și pământul rodește la soroc și pe tine, Doamne, te binecuvântează!".

IV. Bunavestire

1. Și, iată, un înger al Domnului a venit asupra ei și i-a zis: "Ana, Ana, Domnul a împlinit ruga ta: vei prinde sămânță în pântec și vei naște prunc, iar despre neamul tău se va vorbi în toată lumea". Și a răspuns Ana: "Să trăiască Domnul Dumnezeu meu, dacă voi naște prunc - băiat ori fată - îl voi dăruia Domnului Dumnezeu spre a-L sluji toate zilele vieții sale".

2. Și au venit la ea doi îngeri și i-au zis: "Iată, bărbatul tău se întoarce acasă cu turmele. Căci un înger al Domnului a coborât la el și i-a zis: „Ioachim, Ioachim, Dumnezeu ți-a ascultat rugăciunea; coboară cu turmele din pustie căci, femeia ta, Ana, va rămâne grea!”".

3. Atunci a coborât Ioachim și a grăit către păstorii lui, zicând: "Aduceți-mi aici zece mioare curate și neîntinate pentru Domnul Dumnezeu meu; douăsprezece juninci blânde pentru preoți și sinedriu și o sută de iezi pentru întreg poporul!".

4. Și, iată, când a sosit Ioachim cu turmele, Ana stătea la poartă. Văzându-l, a alergat și i s-a prins de gât zicând: "Acum știu că Domnul Dumnezeu m-a binecuvântat din plin. Iată, cea care a fost văduvă nu mai este și cea care n-a avut copii va zămisli". Prima zi Ioachim a rămas acasă și s-a odihnit`.

V. Izbăvirea

1. În ziua următoare, ducându-se cu darurile la Templu, cugeta în sinea lui: "Dacă Dumnezeu mă ocrotește, voi vedea astăzi petalonul marelui preot". Și pe când își oferea darurile, Ioachim se privi atent în petalonul preotului care urca treptele altarului și nu văzu nici un păcat în inima sa. Apoi zise: "Domnul mă ocrotește și mi-a iertat toate păcatele". Astfel ieși din Templul Domnului izbăvit și se întoarse acasă.

2. După nouă luni Ana a născut. Și a întrebat-o pe moașă: "Ce-am adus pe lume?". Iar moașa i-a răspuns: "O fată". Și a zis Ana: "Sufletul meu a fost azi preamărit". Și a culcat pruncul în leagăn. Trecând zilele cuvenite Ana s-a spălat, și-a alăptat pruncul și i-a pus numele Maria.

VI. Cei șapte pași ai Mariei

1. Zi după zi prindea puteri copila. Când a împlinit șase luni, a pus-o Ana jos, pe pământ, să vadă numai dacă poate sta în picioare. Și ea, făcând șapte pași roată-mprejur, s-a întors în brațele Anei. Iar aceasta, ridicând-o, grăi așa: "Să trăiască Domnul Dumnezeu meu, n-o să mai umbli pe pământ până când nu te voi duce în Templul Domnului". Și i-a

făcut copilei loc de rugăciune în odaia ei, nemaîngăduindu-i să se atingă de lucruri pângărite și impure. Apoi le-a chemat pe fiicele neîntinate ale evreilor, ca să se joace cu ea.

2. Când pruncul împlini un an, Ioachim făcu masă mare și chemă preoții, învățații, bătrânii și întreg poporul lui Israel. Și o aduse pe copilă înaintea preoților care o binecuvântară zicând: "Dumnezeule al părinților noștri, binecuvântează pe copila aceasta și dă-i un nume slăvit în veci de toate neamurile pământului". Și întreg poporul răspunse: "Așa să fie, așa să fie, amin!". Și o duse apoi Ioachim înaintea arhierilor care o binecuvântară zicând: "Dumnezeule preaînalt, coboară-ți privirea peste copila aceasta și dă-i o binecuvântare desăvârșită!".

3. După aceea Ana o luă în brațe, o duse în micul templu din odaia ei și începu s-o alăpteze. Și cântă Ana întru slava lui Dumnezeu așa: "Voi înălța un cântec de slavă Domnului Dumnezeului meu pentru că m-a luat în seamă și a șters batjocura dușmanilor mei; și mi-a dat rod sfânt, unic după fire, dar cu mai multe chipuri înaintea Lui. Cine va vesti fiilor lui Ruben că Ana își alăptează pruncul? Auziți, auziți toate cele douăsprezece triburi ale lui Israel, Ana își alăptează pruncul!". Apoi o culcă pe Maria în pătuțul ei din templu și se îngriji de oaspeți. Aceștia, după terminarea petrecerii, se risipiră pe la casele lor slăvindu-l cu mare bucurie pe Dumnezeul lui Israel.

VII. Prezentarea la Templu

1. Lunile se adăugau una câte una la vârsta copilei. Când împlini doi ani Ioachim îi zise Anei: "Iată, a venit timpul s-o ducem la Templul Domnului. Trebuie să ne ținem cuvântul dat, ca nu cumva să ne-o ceară Atotstăpânitorul și să rămână darul neprimi". Dar Ana răspunse: "Hai să mai așteptăm un an, ca să nu plângă mititica după tatăl și după mama ei". "Să mai așteptăm", încuviință Ioachim.

2. Când Maria împlini trei ani, Ioachim zise: "Chemați pe fiicele neîntinate ale evreilor. Fiecare să țină în mână o făclie aprinsă pentru ca pruncul să nu tânjească după ce lasă în urmă, iar inima să nu-i fie răpită de vreun lucru străin de Templul Domnului". Fecioarele merseră cu făclii în mâini până la Templul Domnului. Aici preotul o întâmpină pe Maria și, sărutând-o, o binecuvântă zicând: "Domnul a preamărit pe veci numele tău. La sfârșitul veacurilor El își va arăta prin tine răscumpărarea fiilor lui Israel".

3. Și a așezat-o pe a treia treaptă a altarului, iar Domnul Dumnezeu a pogorât har asupra ei. Atunci Maria începu să danseze și toată casa lui Israel o îndrăgi.

VIII. Marele preot Zaharia

1. Părinții pleacă uimiți și mulțumeau Dumnezeuului atotstăpânitor că fiica lor nu și-a întors privirea înapoi. Maria rămase în Templul Domnului curată ca o porumbiță și primea hrană din palma unui înger.
2. Iar când a împlinit doisprezece ani s-au adunat preoții și au zis: "Iată, Maria a petrecut doisprezece ani în Templul Domnului. Ce facem cu ea, ca nu cumva să ne pângărească locul de rugăciune!". Și au grăit arhiereului: "Tu, care ai grijă de altarul Domnului, intră și roagă-te pentru dânsa, iar de va fi să-ți arate Domnul ceva, aceea vom face".
3. Atunci marele preot, îmbrăcat în veșmântul cu doisprezece clopoței, a intrat în Sfânta Sfintelor și s-a rugat pentru ea. Și, iată, un înger al Domnului a stat deasupra lui și i-a zis: "Zaharia, Zaharia, mergi și cheamă aici pe toți bărbații care au rămas văduvi; spune-le să vină fiecare cu câte o nuiă în mână, iar cel căruia Domnul îi va arăta vreun semn, acela o va primi pe fată de soție!". Atunci o mulțime de crainici sunând din trâmbița Domnului s-a împrăștiat prin toate colțurile Iudeii. Cei chemați se adunară în grabă.

IX. Alegerea lui Iosif

1. Iosif își lăsa îndată lucrul și se duse la adunare. Toți aveau câte o nuiă în mână. Marele preot a strâns nuiielele, a intrat cu ele în Sfânta Sfintelor și s-a rugat. După ce a terminat rugăciunea a luat nuiielele și le-a dat fiecăruia înapoi. Dar nici una nu avea vreun semn. Pe cea din urmă o luă Iosif. Și, iată, o porumbiță zvâcni din nuiaua lui, zbură puțin și i se așeză pe creștet. Atunci preotul îi zise: "Ție ți-a fost sortit să ai grijă de fecioara Domnului".
2. Iosif răspunse: "Dar știi că eu am fii și sunt bătrân, în vreme ce Maria e de-abia o copilă. Am să ajung de râsul fiilor lui Israel". Atunci marele preot îi zise lui Iosif: "Teme-te de Domnul Dumnezeuul tău și adu-ți aminte cum i-a pedepsit pe Core, pe Datan și pe Abiram, cum s-a căscat pământul și i-a înghițit din pricina răzvrătirii lor. Teme-te, ca să nu se întâmple la fel și-n casa ta".
3. De frică Iosif o luă pe Maria la el și-i zise: "Te-am luat din Templul Domnului, dar acum te las singură. Căci eu trebuie să plec la treburile mele. Până mă întorc eu, Domnul va avea grijă de tine".

X. Maria țese catapeteasma

1. Tot atunci s-au adunat preoții și au hotărât să facă o nouă catapeteasmă pentru Templul Domnului. Marele preot a poruncit: "Aduceți câteva fecioare din tribul lui David!". Iar slujitorii s-au dus, au căutat pretutindeni și au găsit șapte fecioare. Marele preot și-a amintit de Maria. Căci și ea făcea parte din tribul lui David și era neîntinată în fața lui Dumnezeu. Așadar slujitorii au chemat-o și pe ea.

2. Apoi le-au dus pe toate în Templul Domnului. Iar marele preot le-a zis: "Trageți la sorti ca să știm cine va țese aurul, amiantul, inul, mătasea, hiacintul, purpura și porfirul cel adevărat". Mariei i-au picat porfirul și purpura. După ce le-a luat s-a întors acasă. Pe timpul acela Zaharia rămase mut, iar Samuel îi ținea locul până ce avea să-i revină graiul. Și Maria începu a țese purpura.

XI. Bunavestire

1. Într-o zi a luat ulciorul și s-a dus la apă. Când, iată, o voce îi spune: "Bucură-te cea plină de har, Domnul este cu tine, binecuvântată ești între femei". Ea se tot uita în dreapta și-n stânga să vadă oare de unde vine glasul acela. Apoi, tremurând de spaimă, se întoarse acasă. Puse ulciorul jos, luă porfirul, se așeză pe scaun și începu să coasă.

2. Când, iată, un înger al Domnului apără în fața ei și-i zise: "Nu te teme, Maria, căci ai găsit har la Atotstăpânitorul și vei rămâne grea de la Cuvântul Lui". Auzind acestea, Maria cugetă în sine, apoi întrebă: "Dacă rămân grea de la Dumnezeul vieții, voi naște ca toate celelalte femei?"

3. Atunci îngerul Domnului îi răspunse: "Nu, Maria, ci o putere a Domnului se va revărsa ca o umbră peste tine. De aceea rodul sfânt care se va naște din pântecul tău va fi numit Fiu al Celui Preaînalt. Și-i vei pune numele Isus. Căci El va mântui poporul acesta de păcate". Și a răspuns Maria: "Iată roaba Domnului la picioarele Sale! Facă-mi-se după cuvântul tău".

XII. Vizita la Elizabeta

1. După ce a terminat de lucrat porfirul și purpura le-a dus marelui preot. El a binecuvântat-o și i-a zis: "Maria, Domnul Dumnezeu a preamărit numele tău; binecuvântată vei fi în toți vecii pe pământ".

2. Apoi Maria se duse plină de bucurie la Elizabeta, ruda ei. Ajunse și bătu la ușă. Elizabeta aruncă purpura din mână, alergă să deschidă și văzând-o pe Maria o binecuvântă zicând: "Cum se face că a venit la mine Maica Domnului meu? Iată,

pruncul din pântece a tresărit și te-a binecuvântat". Maria uitase de lucrurile tainice pe care i le spusese arhanghelul Gabriel. Atunci își înălță privirile către cer și zise: "Cine sunt eu, Doamne, căci toți mă binecuvântează?!".

3. A rămas trei luni în casa Elizabetei. Pântecele începu să-i crească. Înfricoșându-se, a venit la Nazaret și tot încerca să se ascundă de fiii lui Israel. Avea șaisprezece ani când i s-au întâmplat aceste lucruri tainice.

XIII. Întoarcerea lui Iosif

1. Maria era în luna a șasea când se întoarse și Iosif de la treburile sale. Intrând el în casă o găsi cu pântecele crescut. Atunci se lovi peste față, se azvârli pe un sac și începu să jelească zicând: "Cu ce ochi o să mă mai uit la Domnul Dumnezeu? Cum să mă rog pentru copila aceasta, căci am luat-o de soție din Templul Domnului Dumnezeului meu și n-am păzit-o. Cine m-a batjocorit, cine a adus răul peste casa mea pângărind o fecioară? Oare s-a repetat cu mine povestea lui Adam? Căci așa cum, în vreme ce Adam îl proslăvea pe Dumnezeu, veni șarpele și, gășind-o singură pe Eva, o posedă, la fel mi s-a-ntâmplat și mie".

2. Apoi Iosif se ridică de jos, o chemă pe Maria și-i zise: "De ce-ai făcut asta când știai că ești hărăzită lui Dumnezeu? Ai uitat de Domnul Dumnezeul tău? Tu, care-ai primit mâncarea în Sfânta Sfintelor din palma unui înger, de ce ți-ai întinat sufletul?".

3. Ea însă izbucni în plâns amar și-i zise: "Crede-mă, sunt curată și nu cunosc bărbat". Iosif o întrebă: "Atunci de unde-i pruncul din pântecele tău?". Ea răspunse printre lacrimi: "Să trăiască Domnul Dumnezeul meu, nu știu de unde este".

XIV. Îngerul îl vestește pe Iosif

1. Iosif se înspăimântă foarte tare. Se îndepărtă grabnic de Maria și începu să se gândească ce va face cu ea. Își zise: "Dacă ascund păcatul ei, încalc legea Domnului. Dacă o duc înaintea fiilor lui Israel, mă tem să nu poarte în ea sămânță îngerească și să nu trimit la moarte un om nevinovat. Ce să mă fac cu ea? S-o părăsesc pe ascuns?". Tot gândindu-se l-a prins noaptea.

2. Și iată că un înger al Domnului îi apare în vis și-i zise: "Nu-ți fie teamă pentru copila aceasta, căci pruncul din ea este de la Duhul Sfânt. Va naște un fiu pe care îl vei numi Isus; El va mântui poporul său de păcate". Apoi s-a trezit Iosif, l-a slăvit pe Dumnezeu lui Israel pentru că i-a făcut o asemenea bucurie și a continuat să aibă grijă de Maria.

XV. Înaintea marelui preot

1. Într-o zi veni la el învățătorul Ana și-i zise: "De ce-ai lipsit de la adunare?". Iosif răspunde: "Fiindcă abia sosisem de pe drum și m-am odihnit". Dar întorcându-se Ana văzu că Maria rămăsese însărcinată. Fugi la marele preot și-i zise: "Iosif, de care tu ești răspunzător, a făcut o nelegiuire". Preotul întrebă: "Ce anume?". Ana răspunde: "A pângărit fecioara pe care a luat-o din Templul Domnului, a făcut-o soție cu de-a sila și a ținut-o ascunsă de fiii lui Israel".

2. Atunci preotul întrebă uluit: "Iosif a făcut una ca aceasta?". Ana, învățătorul, îi răspunde: "Trimite slujitorii și-o să te convingi că Maria a rămas grea". Și au mers slujitorii și au găsit-o pe Maria așa cum spusese Ana. Și o aduseră împreună cu Iosif la judecată.

3. Preotul cel mare o întrebă: "Maria, de ce-ai făcut asta? De ce ți-ai pângărit sufletul și ai uitat de Domnul Dumnezeuul tău? Tu, care-ai fost hrănită în Sfânta Sfintelor și ai primit mâncarea din palma unui înger, tu, care-ai ascultat imnurile de slavă și ai dansat în fața lui Dumnezeu, de ce, de ce-ai făcut aceasta?". Ea însă răspunde plângând: "Pe Domnul Dumnezeuul meu cel viu mă jur că sunt curată înaintea Lui și nu cunosc bărbat".

4. Preotul se întoarce atunci către Iosif și-i zise: "De ce-ai făcut asta?". Dar Iosif răspunde: "Pe Domnul Dumnezeuul meu cel viu mă jur că nu m-am atins de ea". Preotul grăi: "Să nu-mi vii cu jurăminte mincinoase. Spune-mi adevărul! Ți-ai făcut-o soție cu de-a sila, ai ținut-o ascunsă de fiii lui Israel și nu ți-ai plecat capul sub mâna atotputernică a lui Dumnezeu, ca să-ți fie neamul binecuvântat". Auzind acestea Iosif tăcu.

XVI. Încercarea apei

1. Preotul i-a zis: "Să înapoiezi fecioara pe care ai luat-o din Templul Domnului!". Atunci Iosif izbucni în plâns. Iar preotul continuă: "Am să vă dau să beți apa încercării Domnului, căci doar așa vor ieși la lumină păcatele voastre".

2. Apoi preotul i-a dat să bea lui Iosif și l-a trimis în munți. Dar acesta se întoarce teafăr și sănătos. După aceea i-a dat să bea Mariei și a trimis-o în munți. Dar și Maria se întoarce teafără de acolo. Tot poporul era uimit văzând că nici unul nu păcătuisese.

3. Atunci preotul luă cuvântul și zise: "Dacă Domnul n-a putut să scoată la iveală

păcatele voastre, cum o să vă judec eu!?" . Și i-a lăsat să plece acasă. Astfel Iosif o luă pe Maria și plecară amândoi spre casă mulțumind și slăvind pe Dumnezeuul lui Israel.

XVII. Călătoria la Betleem

1. Iată că veni poruncă de la împăratul Augustus să se facă recensământul locuitorilor din Betleemul Iudeii. Atunci Iosif își zise: "Mă duc să-i înscriu pe fiii mei, dar ce să fac cu Maria: s-o trec ca soție? Mi-e rușine. Ca fiică? Dar toți fiii lui Israel știu că n-am nici o fiică. În ziua Domnului facă-se după voia Domnului!".
2. Puse dar șaua pe spinarea măgăriței și o așeză deasupra pe Maria. Unul din feciorii lui ținea frâul, iar Iosif mergea pe-alături. Când ajunseră la vreo trei mii de pași de Betleem, Iosif întoarse capul și văzu că Maria suferea. Își zise în gând: "Tare o mai chinuie pruncul din ea!". Mai întoarse o dată capul și o văzu râzând. Atunci îi zise: "Ce-i cu tine, Maria, ba ești veselă peste poate, ba întristată?!". Iar Maria răspunse: "Văd două popoare înaintea ochilor: unul plânge și se zbuciumă, altul se bucură și se veselește".
3. La jumătatea drumului Maria grăi către Iosif: "Dă-mă jos de pe măgăriță căci pruncul din mine vrea să-l scot la lumină". El făcu întocmai și o întrebă: "Unde să te duc, ca să te feresc de ochii lumii? Prin preajmă nu se află nici o casă".

XVIII. Nașterea lui Isus

1. Până la urmă au găsit o peșteră. Iosif intră, o lăsă pe Maria în grija fiilor săi, iar el plecă să caute o moașă evreică prin ținutul Betleemului.
2. Eu, Iosif, mergeam fără să înaintez nici un pas. Am privit aerul și l-am văzut încremenit de uimire. Am privit bolta cerului și am văzut-o nemișcată. Păsările își încetară zborul. Am privit pe pământ și am văzut câțiva oameni așezați în jurul unui blid, gata să mănânce. Dar mestecând nu mestecau, luând dumaticatul nu-l luau și ducându-l la gură nu-l duceau. Toți stăteau cu ochii spre cer. Era și o turmă de oi la păscut, care însă nu se mișca din loc. Păstorul ridicase toiagul, dar mâna îi încremenise deasupra capului. Am privit spre râu și am văzut cum stăteau iezii cu boturile aplecate, dar fără să bea. Apoi dintr-o dată toate-și reluară mersul lor firesc.

XIX. Peștera luminoasă

1. Și, iată, o femeie care cobora de la munte se opri și mă întrebă: "Încotro, omule?". Eu

răspund: "Merg să caut o moașă evreică". Ea mă întreabă iar: "Ești din Israel?". "Da", răspund eu. Ea din nou către mine: "Dar cine-i femeia care naște în peșteră?". "Logodnica mea", zic eu. Ea mai departe: "Așadar nu ți-e nevastă?! ". Atunci îi vorbesc așa: "Fata se numește Maria, a crescut în Templul Domnului și, cu toate că trebuia să-mi fie soție, nu-mi este. A rămas grea de la Duhul Sfânt". Atunci moașa îl întrebă "E-adevărat ce-mi spui?!". Iosif răspunse: "Vino și vezi! ". Și au plecat împreună.

2. Când au ajuns au văzut că peștera era umbrită de un nor luminos. Atunci moașa strigă: "Azi s-a înălțat sufletul meu, căci ochii mei văzură lucruri neobișnuite! S-a născut mântuire pentru Israel!". Apoi norul a început să se ridice. Înăuntrul peșterii străluci o lumină atât de puternică, încât n-am putut-o suporta. Apoi se ridică și lumina, iar din ea apărură noul născut care-și întindea gura după sânul maicii sale. Moașa strigă iar: "Mare a fost pentru mine ziua de azi, căci am văzut minune nouă!".

3. Ieșind din peșteră moașa o întâlnește pe Salomeea" și-i zise: "Salomee, Salomee, uite ce minune s-a-ntâmplat: o fecioară a născut prunc!". Dar Salomeea răspunse: "Să trăiască Domnul Dumnezeu, n-am să cred că o fecioară a născut decât după ce voi încerca eu însămi cu degetul starea trupului ei".

XX. Salomeea necredincioasa

1. Atunci moașa s-a întors în peșteră și i-a zis Mariei: "Întinde-te, fecioară, căci în jurul tău e-o mare neînțelegere". Dar abia vâri Salomeea degetul între picioarele Mariei, că începu să urle de durere: "Vai mie, necredincioasă și nelegiuită! Fiindcă l-am ispitit, Dumnezeu cel viu mi-a ars mâna".

2. Apoi a îngenunchiat în fața Atotstăpânitorului și a zis: "Dumnezeule al părinților mei, amintește-ți că sunt din neamul lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacob. Nu mă da drept pildă fiilor lui Israel, ci îngăduie să mă întorc la săracii mei. Căci Tu știi, Stăpânitorule, că am vindecat în numele Tău și de la Tine am luat răsplată".

3. Și iată că un înger al Domnului a stat deasupra ei și i-a zis: "Salomee, Salomee, Domnul ți-a ascultat rugăciunea. Ia pruncul în brațe și te vei vindeca!".

4. Atunci Salomeea a luat pruncul în brațe și a zis: "Mă închin în fața Celui născut spre a fi rege al Israelului". Pe loc mâna i s-a vindecat și a ieșit din peșteră izbăvită. Dar un glas necunoscut îi porunci: "Salomee, Salomee, nu vorbi nimănui de minunile pe care le-ai văzut, până când pruncul nu va intra în Ierusalim!".

XXI. Închinarea magilor

1. Iosif se pregăti să plece spre Iudeea. În Betleem se iscă mare zarvă, fiindcă veniseră câțiva magi care tot întrebau unde este Regele iudeilor cel abia născut. "Noi - ziceau ei - am văzut steaua lui către răsărit și am venit să I ne închinăm".
2. Auzind Irod lucrul acesta se cutremură. Trimise îndată slujitori să-i caute pe magi, apoi îi chemă la el pe mai marii preoțimii și-i întrebă: "Unde stă scris că se va naște Mesia?". Preoții răspunseră: "În Betleemul Iudeii, așa stă scris". Și-i lăsă în pace. După aceea îi întrebă pe magi ce semn au văzut despre Regele nou născut. Iar magii răspunseră: „Am văzut o stea uriașă care strălucea atât de tare, încât toate celelalte stele din jurul ei se stinseră și nu se mai zăreau. Așa ne-am dat seama că se născuse Regele Israelului și am plecat să I ne închinăm".
3. Magii și-au continuat drumul până la peșteră călăuziți de stea. Aceasta rămase deasupra, în timp ce magii intrară și, văzând pruncul lângă maica sa, Maria, începură să scoată daruri alese din desagi: aur, smirnă și tămâie.
4. Apoi, sfătuiți de înger să nu treacă prin Iudeea, se întoarseră pe alt drum în țara lor.

XXII. Uciderea pruncilor

1. Aflând Irod că magii și-au bătut joc de el se înfurie peste măsură, își chemă ucigașii plătiți și le porunci: "Omorâți copiii de până la doi ani! ".
2. Maria se înspăimântă când auzi că pruncii sunt smulși de la sânul mamelor. Îl luă pe Isus, îl înfășură în scutece și-l așeză în ieslea boilor.
3. Elizabeta, ruda ei auzind și ea că ucigașii regelui umblă după Ioan, își luă pruncul și fugi cu el în munți să-i caute ascunzătoare. Dar nu găsi nici un loc potrivit. Atunci, sfișiată de durere, Elizabeta strigă: "Munte al lui Dumnezeu, primește la adăpostul tău o mamă cu prunc mic!". Și îndată muntele se deschise și o primi înăuntru. O lumină puternică îi însoțea mereu, căci îngerul Domnului mergea cu ei și le purta de grijă.

XXIII. Uciderea marelui preot Zaharia

1. În timpul acesta Irod îl căuta cu înverșunare pe Ioan. Trimise câțiva slujitori de-ai săi la Zaharia, ca să-l întrebe unde și-a ascuns copilul. Dar Zaharia le răspunse: "Eu sunt un biet slujitor al lui Dumnezeu și am grijă numai de Templul Domnului. Nu știu unde se află fiul meu".
2. Când slujitorii îl înștiințară pe Irod, acesta clocotind de mânie zise: "Fiul lui va ajunge să domnească în Israel". Și trimise încă o dată oameni la Zaharia, ca să-l întrebe: "Spune drept unde stă ascuns fiul tău? Știi bine că viața ta e în mâinile mele".
3. Zaharia răspunse așa: "Dacă-mi iei viața, mucenic al Domnului voi fi. Stăpânitorul va primi la El sufletul meu, căci ai vărsa sânge nevinovat în pridvorul Templului". În zorii zilei l-au omorât pe Zaharia. Fiii lui Israel nu știau nimic.

XXIV. Descoperirea omorului

1. Când au sosit preoții la ceasul consacrat salutului, Zaharia n-a ieșit să-i întâmpine ca de obicei și să le dea binecuvântarea. Ei au hotărât să-l aștepte, căci așa se cuvenea - să rostească o rugăciune și să slăvească pe Cel de Sus.
2. Văzând însă cât de mult întârzie se înspăimântară. Atunci unul dintre ei își luă inima-n dinți și intră în Templu. Aici zări sânge închegat lângă altar și auzi o voce care-i zise: "Zaharia a fost ucis, iar sângele nu i se va șterge până când nu va veni răzbunătorul său". Auzind acestea îl cuprinse frica. Ieși repede să le spună și celorlalți preoți.
3. Prinzând mai mult curaj au intrat cu toții și au văzut ce s-a-ntâmpat. Atunci s-a prăbușit o bucată din tavanul Templului, iar ei și-au sfâșiat veșmintele de sus până jos. Trupul mortului nu l-au găsit. I-au găsit doar sângele închegat. De aceea, făcându-li-se frică, au ieșit în grabă și au vestit întregului popor că Zaharia a fost omorât. Așa au aflat toate triburile, de-au ținut doliu după el și l-au bocit trei zile și trei nopți.
4. Iar după trei zile s-au adunat preoții, ca să aleagă cine va sta în locul lui. Și sorții au căzut pe Simeon. Acesta fusese înștiințat de către Duhul Sfânt că nu va vedea moartea până nu-l va vedea pe Mesia întrupat.

Epilog

1. Iar eu, Iacob, cel care am scris această cronică, m-am retras în pustiu până când s-a potolit zavera stârnită la moartea lui Irod. Aici l-am proslăvit pe Dumnezeu Stăpânitorul, Cel ce mi-a dat inspirația și înțelepciunea să o scriu.

27. LITERATURA ESENIANĂ / ÎNVĂȚĂTURILE ALESULUI

Cuprins:

- 01- PREFAȚĂ
- 02- COMUNIUNILE ESENIENE
- 03- DARUL VIEȚII ÎN UMILA IARBĂ
- 04- PACEA ÎNȘEPTITĂ
- 05- CURENȚII SACRI

01 – PREFAȚĂ

Era în 1928 când Edmond Bordeaux Szekely a publicat pentru prima oară traducerea sa a Cărții Întâi a Evangheliei Eseniene a Păcii, un manuscris vechi pe care îl găsisese în Arhivele Secrete ale Vaticanului ca rezultat al răbdării fără limite, al erudiției fără cusur, și al intuiției infailibile, o poveste reproducă în cartea sa, Descoperirea Evangheliei Eseniene a Păcii. Versiunea engleză a acestui vechi manuscris a apărut în 1937, și de atunci, micul volum a călătorit prin toată lumea, apărând în diverse limbi, și de atunci câștigând din ce în ce mai mulți cititori, până acum, deși fără publicitate, numai în Statele Unite s-au vândut peste un milion de copii. Nu au trecut cincizeci de ani după prima traducere în franceză că au apărut și Cartea a Doua și a Treia, și acestea au devenit la rândul lor opere clasice ale literaturii eseniene. Cartea a Patra, Învățăturile Alesului, va veni ca o surpriză pentru acei cititori care știu de moartea Dr. Szekely în 1979. Dacă aș fi fost și psiholog, sau învățat, sau arheolog, aș fi putut să dau o explicație. Dar nu sunt decât al său famulus amanuensis, și instrucțiunile pe care mi le-a lăsat au fost clare și explicite: „La doi ani după moartea mea, vei publica Cartea a Patra a Evangheliei Eseniene a Păcii”. Asta a fost tot, și acum îi duc la îndeplinire dorința.

Această Carte a Patra, Învățăturile Alesului, reprezintă încă un fragment al manuscrisului complet care există în limba arameică în Arhivele Secrete ale Vaticanului și în slavona veche în Biblioteca Regală a Habsburgilor (acum proprietatea guvernului austriac). Cât despre motivul amânării publicării ei, nu pot decât să presupun că Dr. Szekely și-a dorit realitatea vie a acestor adevăruri fără vârstă, neîntinate nici de prezența traducătorului. El spunea în prefața sa a primei

ediții londoneze a Cărții Întâi în 1937 că „Am publicat această parte înaintea restului, pentru că este partea de care umanitatea suferindă are cea mai mare nevoie astăzi”. Poate, în același fel, lumea apăsată de patruzeci și patru de ani mai târziu are nevoie de acest volum din Evanghelia Eseniană a Păcii.

Din nou cuvintele Dr. Szekely: „Nu avem nimic de adăugat la acest text. Vorbește de la sine. Cititorul care studiază cu concentrare paginile care urmează, va simți eterna vitalitate și puternica evidență a acestor adevăruri profunde de care omenirea are nevoie astăzi mai urgent ca niciodată.”

02 - COMUNIUNILE ESENIENE

Și a fost să fie că Iisus a adunat pe Fiii Luminii pe malul râului, ca să le reveleze ceea ce a fost ascuns; căci au trecut șapte ani, și fiecare a fost roditor pentru adevăr, așa cum floarea se deschide din boboc când îngerii soarelui și al apei îl aduc la vremea înfloririi.

Și toți erau diferiți unul de altul, unii erau mai în vârstă, și alții aveau încă roua tinereții pe obraji lor, și câțiva au fost înălțați conform cu tradițiile taților lor, și alții nu știau cine fuseseră tatăl și mama lor. Dar toți împărtășeau limpezimea ochilor și suplețea trupului, căci acestea erau semne că de șapte ani ei umblaseră împreună cu îngerii Mamei Pământești și îi ascultaseră legile. Și timp de șapte ani îngerii necunoscuți ai Tatălui Ceresc îi învățau în orele lor de somn. Și acum venise ziua când ei urmau să intre în Frăția Alesului și să cunoască învățăturile ascunse ale Bătrânilor, chiar și cele ale lui Enoh și de mai înainte.

Și Iisus i-a condus pe Fiii Luminii la un copac străvechi, și acolo a îngenuncheat la locul unde rădăcinile, noduroase și albite de ani, se întindeau peste marginea râului. Fii Luminii au îngenuncheat și ei, și au atins cu respect trunchiul bătrânului copac, căci fuseseră învățați că copacii sunt Frații Fiilor Oamenilor. Căci mama lor este aceeași, Mama Pământească, al cărui sânge curge în seva copacului și în trupul Fiului Omului. Și tatăl lor este același, Tatăl Ceresc, ale cărui legi sunt scrise în ramurile copacului, și ale cărui legi sunt gravate pe fruntea Fiului Omului.

Și Iisus și-a întins mâinile către copac, și a spus: „Priviți, Copacul Vieții, care stă în mijlocul Mării Eterne. Priviți nu numai cu ochii trupului, ci vedeți cu ochii spiritului Copacul Vieții la izvorul curentilor curgători; la un izvor viu într-un ținut al secetei. Priviți grădina eternă a minunilor, și în centrul ei Copacul Vieții, taina tainelor, ridicând ramuri eterne pentru plantare eternă, pentru a cufunda rădăcinile lor în curentul vieții dintr-un izvor etern. Vedeți cu ochii spiritului îngerii zilei și îngerii nopții care păzesc fructele cu flăcări de Lumină Eternă arzând în toate direcțiile.

„Priviți, o Fii ai Luminii, ramurile Copacului Vieții ajungând până în Împărăția Tatălui Ceresc. Și priviți rădăcinile Copacului Vieții

coborând în sânul Mamei Pământești. Căci Fiul Omului este înălțat la înălțime eternă și pășește prin minunile câmpiei; căci doar Fiul Omului cară în trupul său rădăcinile Copacului Vieții; aceleași rădăcini care sunt alăptate de la sânul Mamei Pământești; și doar Fiul Omului cară în spiritul său ramurile Copacului Vieții; aceleași ramuri care ajung până la cer, și chiar până în împărăția Tatălui Ceresc.

„Și timp de șapte ani ați lucrat ziua cu îngerii Mamei Pământești, și timp de șapte ani ați dormit în brațele Tatălui Ceresc. Și acum mare va fi răsplata voastră, și vi se va dăruia darul limbilor, prin care vă puteți atrage întreaga putere a Mamei voastre Pământești, și să aveți putere asupra îngerilor și domeniului ei pe tot cuprinsul împărăției ei; ca voi să vă puteți atrage gloria orbitoare a Tatălui vostru Ceresc, ca să puteți porunci îngerilor lui și să intrați în viața veșnică în împărățiile cerești.

„Și timp de șapte ani aceste cuvinte nu v-au fost dăruite vouă, căci cel ce folosește darul limbilor ca să caute bogății, sau ca să-și domine dușmanii, nu va mai fi un Fiu al Luminii, ci doar un pui al satanei și o creatură a întunericului.

Căci doar apa pură poate oglindi lumina soarelui; și apa care a devenit plină de murdărie nu poate reflecta nimic. Și când trupul și spiritului Fiului Omului au mers împreună cu îngerii Mamei Pământești și ai Tatălui Ceresc timp de șapte ani, atunci el este ca râul curgând sub lumina soarelui de amiază, oglindind mai departe luminile orbitoare ale strălucitoarelor nestemate.

„Ascultați-mă, Fii ai Luminii, căci vă împart darul limbilor, căci vorbind cu Mama voastră Pământească dimineața, și cu Tatăl vostru Ceresc seara, puteți merge aproape și tot mai aproape de unitate cu împărățiile pământului și ale cerului, acea unitate pentru care Fiul Omului este menit de la începutul timpurilor.

„Vă voi face cunoscute lucruri adânci și tainice. Adevăr grăiesc vouă, toate lucrurile există prin Dumnezeu și nu este nici unul în afara lui. Îndreptați-vă inimile, așadar, pentru a putea merge pe căile cele drepte, unde este prezența sa.

„Când deschideți ochii dimineața, chiar înainte ca trupul vostru să fi fost chemat de Îngerul Soarelui, spuneți-vă aceste cuvinte, lăsându-le ca un ecou în spiritul vostru; căci vorbele sunt ca frunzele moarte când nu există viața spiritului în ele. Spuneți, atunci, aceste cuvinte: „Intru în infinita și eterna grădină a tainei, spiritul meu în unitate cu Tatăl Ceresc, trupul meu în unitate cu Mama Pământească, inima mea în armonie cu Frații mei, Fii Oamenilor, dedicându-mi spiritul, trupul, și inima mea sfinte, purei și izbăvitoarei Învățători, chiar acea Învățătură care din vechime i-a fost cunoscută lui Enoh.”

„Și după ce aceste cuvinte au intrat în spiritul vostru, în prima dimineață după Sabat, spuneți aceste cuvinte: „Mama Pământească și cu

mine una suntem. Suflarea ei este suflarea mea; sângele ei este sângele meu; oasele ei, carnea ei, măruntaiele ei, ochii și urechile ei, sunt oasele mele, carnea mea, măruntaiele mele, ochii și urechile mele. Niciodată nu o voi lua în deșert, și ea mereu îmi va hrăni și susține trupul.” Și veți simți puterea Mamei Pământești curgând prin trupul vostru la fel ca râul când este înghițit de ploii și curge repede cu mare zgomot.

„Și în a doua dimineață după Sabat, spuneți aceste cuvinte: „Înger al Pământului, fă- mi sămânța roditoare, și cu puterea ta dă viață trupului meu.” Așa cum sămânța voastră creează o nouă viață, așa curge prin pământ sămânța îngerului Pământului; în iarbă, în sol, în toate lucrurile vii care cresc din pământ. Să știți, o Fii ai Luminii, că același înger al Pământului care transformă sămânța voastră în fii, transformă și mica ghindă în puternicul stejar, și face grâul purtător de sămânță să crească pentru pâinea Fiului Omului. Și sămânța trupului vostru nu are nevoie să intre în trupul unei femei pentru a crea viață; prin puterea îngerului Pământului poate crea viața spiritului înăuntru, ca și viața trupului în afară.

„Și în a treia dimineață după Sabat, spuneți aceste cuvinte: „Înger al Vieții, intră cu putere în mădularele trupului meu.” Și cu aceste cuvinte îmbrățișați Copacul Vieții, precum îmbrățișez acest stejar, și veți simți puterea îngerului Vieții curgând către brațele voastre, și către picioarele voastre, și către toate părțile trupului vostru, așa cum seva curge în copac primăvara, chiar așa cum iese din trunchiul copacului, așa și îngerul Vieții vă va inunda trupul cu puterea Mamei Pământești.

„Și în a patra dimineață după Sabat, spuneți aceste cuvinte: „Înger al Bucuriei, coboară pe pământ, aducând frumusețe și încântare tuturor copiilor Mamei Pământești și ai Tatălui Ceresc.” Și veți intra în câmpiile de flori după ploaie și veți mulțumi Mamei Pământești pentru dulcele odor al bobocilor; căci adevărat vă spun, o floare nu are nici un alt sens decât să aducă bucurie în inima Fiului Omului. Și veți asculta cu urechi noi la cântecul pasărilor, și veți vedea cu ochi noi culorile soarelui la apusul și răsăritul său; și toate aceste daruri ale Mamei Pământești vă vor prilejui bucurie în inimile voastre. Și veți cunoaște că nimeni nu vine în fața Tatălui Ceresc dacă nu este lăsat de îngerul Bucuriei să treacă; căci în bucurie a fost creat pământul, și în bucurie Tatăl Ceresc și Mama Pământească au dat naștere Fiului Omului.

„Și în a cincea dimineață după Sabat, spuneți acest cuvinte: „Înger al Soarelui, intră în trupul meu și lasă-mă să mă îmbăiez în focul vieții.” Și veți simți razele soarelui răsărind intrând în punctul central al trupului vostru, în centru unde îngerii zilei și nopții se amestecă, și puterea soarelui va fi a voastră să o îndreptați către orice parte a trupului vostru, ca îngerii să locuiască înăuntru.

„Și în a șasea dimineață după Sabat, spuneți aceste cuvinte: „Înger al

Apei, intră în sângele meu și dă trupului meu Apa Vieții.” Și veți simți, precum curentul grăbit al râului, puterea îngerului Apei cum intră în sângele vostru, și ca pârliașul unui curent, trimite puterea Mamei Pământeste prin sângele vostru către toate părțile trupului vostru. Și va fi pentru vindecare, căci puterea îngerului Apei este foarte mare, și când vorbiți cu ea, ea vă va trimite puterea ei oriunde îi cereți, căci atunci când îngerii lui Dumnezeu locuiesc în Fiul Omului, toate lucrurile sunt posibile.

„Și în a șaptea dimineață după Sabat, spuneți aceste cuvinte: “Înger al Aerului, intră cu suflarea ta și dă trupului meu Aerul Vieții.” Să știți, o Fii ai Luminii, că îngerul Aerului este mesagerul Tatălui Ceresc, și nimeni nu poate veni în fața lui Dumnezeu dacă îngerul Aerului nu îl lasă să treacă. Așa cum nu ne gândim la îngerul Aerului atunci când respirăm, căci respirăm fără să ne gândim, așa cum fiii întunericului își trăiesc viața fără să gândească. Dar când puterea vieții intră în cuvintele voastre și în suflarea voastră, atunci de fiecare dată când invocați Îngerul Aerului, invocați și îngerii necunoscuți ai Tatălui Ceresc, și vă veți apropia din ce în ce mai mult de împărățiile cerești.

„Și în seara de Sabat, spuneți aceste cuvinte: “Tatăl Ceresc și cu mine una suntem.” Și va veți îmbăia în lumina stelelor, și Tatăl Ceresc vă va ține în mâna lui și va stârni un izvor de cunoaștere în voi; o fântână de putere, din care curg ape vii, o revărsare de iubire și de atot-înțelepciune, ca splendoarea Luminii Eterne. Și într-o zi ochii spiritului vostru se vor deschide, și veți cunoaște toate lucrurile.”

„Și în prima seară după Sabat, spuneți aceste cuvinte: “Înger al Vieții Eterne, coboară asupra mea și dă viață veșnică spiritului meu.” Și închideți ochii, Fii ai Luminii, și în somn contemplați unitatea vieții de pretutindeni. Căci adevăr grăiesc vouă, în orele de zi picioarele noastre sunt pe pământ și nu avem aripi cu care să zburăm. Dar spiritele noastre nu sunt legate de pământ, și odată cu venirea nopții ne depășim atașamentul față de pământ și ne alăturăm celor ce sunt eterne. Căci Fiul Omului nu este doar ceea ce pare a fi, și doar cu ochii spiritului putem vedea acele fire aurii care ne leagă cu viața de pretutindeni.

„Și în a doua seară după Sabat, spuneți aceste cuvinte: “Înger al Muncii Creatoare, coboară pe pământ și dă abundență tuturor Fiilor Oamenilor.” Căci acest cel mai puternic dintre îngerii Tatălui Ceresc este cauza mișcării, și doar în mișcare este viață. Lucrați, Fii ai Luminii, în grădina Fraternității pentru a crea împărăția cerurilor pe pământ. Și așa cum lucrați, tot astfel îngerul Muncii Creatoare va hrăni și va coace sămânța spiritului vostru, ca să-L puteți vedea pe Dumnezeu.

„Și în a treia seară după Sabat, spuneți aceste cuvinte: “Pace, pace, pace, Înger al Păcii, fii mereu pretutindeni.” Căutați îngerul Păcii în tot ceea ce este viu, în tot ceea ce faceți, în fiecare cuvânt pe care-l spuneți.

Căci pacea este cheia cunoașterii, a tuturor tainelor, a întregii vieți. Acolo unde nu este pace, acolo domnește Satana. Și fiii întunericului râvnesc mai mult decât orice să răpească Fiilor Luminii pacea lor. Mergeți, atunci, în noaptea asta spre fâgașul de aur al luminii care este veșmântul îngerului Păcii. Și întoarceți dimineții pacea lui Dumnezeu care este dincolo de înțelegere, cu a cărei pace perfectă puteți alina inimile Fiilor Oamenilor.

„Și în a patra seară după Sabat, spuneți aceste cuvinte: “Înger al Puterii, coboară asupra mea și umple-mi toate faptele cu putere.” Adevărat vă spun, așa cum nu poate exista viață pe pământ fără soare, tot astfel nu există nici viață a spiritului fără Îngerul Puterii. Ceea ce gândiți și simțiți, acestea sunt ca scripturile moarte, care sunt doar cuvinte pe o pagină, sau ca graiul mort al morților. Dar Fiii Luminii nu vor gândi numai, nu vor simți numai, dar vor și face, și faptele lor vor umple gândurile și sentimentele lor, așa cum fructul auriu al verii dă sens frunzelor verzi ale primăverii.

„Și în a cincea seară după Sabat, spuneți aceste cuvinte: “Înger al Iubirii, coboară asupra mea și umple cu iubire toate sentimentele mele.” Pentru că prin iubire Tatăl Ceresc și Mama Pământescă și Fiul Omului devin una. Iubirea este eternă. Iubirea este mai puternică decât moartea. Și în fiecare seară Fiii Luminii ar trebui să se îmbăieze în apa sfântă a îngerului Iubirii, ca dimineața să îi boteze pe Fiii Oamenilor cu fapte binevoitoare și vorbe delicate. Căci atunci când inima Fiului Luminii este îmbăiată în iubire, doar cuvinte frumoase și delicate poate spune.

„Și în a șasea seară după Sabat, spuneți aceste cuvinte: “Înger al Înțelepciunii, coboară asupra mea și umple cu înțelepciune toate gândurile mele.” Să știți, Fii ai Luminii, că gândurile voastre sunt la fel de puternice ca și trăsnetul fulgerului care spintecă furtuna și face bucăți puternicul copac. Pentru asta a trebuit să așteptați șapte ani pentru a învăța cum să vorbiți cu îngerii, căci nu cunoașteți puterea gândurilor voastre. Folosiți, așadar, înțelepciunea în tot ceea ce gândiți și spuneți și faceți. Adevărat vă spun, ceea ce este făcut fără înțelepciune este ca și calul fără călăreț, cu gura spumegând și ochii sălbatici, alergând nebunește spre o prăpastie căscată. Dar când Îngerul Înțelepciunii vă guvernează faptele, atunci aveți calea deschisă către tărâmurii necunoscute, și ordinea și armonia vă guvernează viețile.

„Și acestea sunt comuniunile cu îngerii care îi sunt dați Fiului Luminii, care cu trupurile purificate de Mama Pământescă și cu spiritele purificate de Tatăl Ceresc, pot comanda și servi îngerii, continuu, de la o perioadă la alta, în circuitele zilei, și în ordinea sa fixă, odată cu venirea luminii din sursa ei și la lăsarea seriei și plecarea luminii, la plecarea întunericului și la venirea zilei, continuu, în toate generațiile timpului.

„Adevărul se naște din revărsarea Luminii, falsitatea din fântâna

întunericului. Ținutul tuturor copiilor adevărului este în mâinile Îngerilor de Lumină astfel ca ei să poată merge pe cărările Luminii.

„Binecuvântați fie toți Fiii Luminii care au tras la sorți cu Legea, ca să meargă plini de adevăr pe toate căile lor. Fie ca Legea să vă binecuvânteze pe toți și să vă ferească de rău, și să vă ilumineze inimile cu înțelepciune în lucrurile vieții și să vă grațieze cu cunoașterea lucrurilor Eternului. Și luna crescândă a păcii s-a ridicat peste munte și raze de lumină au scânteiat în apele râului. Și Fii Luminii ca un singur om au îngenunchat cu respect mulțumind pentru cuvintele lui Iisus, așa cum au fost învățați pe căile vechi ale taților lor, precum și Enoh a fost învățat bătrân fiind.

Și Iisus a spus: „Legea a fost plantată pentru a-i răsplăti pe Copiii Luminii cu vindecare și pace abundentă, cu viață lungă, cu sămânța roditoare de binecuvântări eterne, cu bucuria eternă în nemurirea Luminii Eterne.

„Odată cu venirea zilei îmi îmbrățișez mama, la venirea serii mă alătur Tatălui, și la plecarea serii și a dimineții voi respira Legea lor, și nu voi întrerupe aceste Comuniuni până la sfârșitul timpurilor.”

03 - DARUL VIEȚII ÎN UMILA IARBĂ

Era în luna Thebt, când pământul era acoperit cu fire de iarbă tânără după ploaie, și acoperirea verdelui de smarald era la fel de delicată ca și sezutul unei copile. Și era într-o dimineață plină de lumina soarelui când Iisus i-a adunat pe noii Frați ai Alesului roată în jurul său, ca ei să audă cu urechile lor și să înțeleagă cu inimile lor învățăturile taților lor, așa cum au fost predate lui Enoh din vechime.

Și Iisus stătea dincolo de nodurosul și străvechiul copac, ținând în mâini un mic vas de pământ; și în vas creștea frageda iarbă de grâu, cea mai perfectă dintre toate ierburile purtătoare de semințe. Și gingașa iarbă din vas radia viață, la fel ca iarba și plantele care acopereau dealurile în depărtatele câmpii și chiar dincolo. Și Iisus a apăsat iarba în vas cu mâinile, la fel de gingaș ca și cum ar fi atins capul unui copilaș.

Și Iisus a spus: „Fericiti sunteți voi, Fii ai Luminii, căci ați intrat pe drumul fără de moarte și pe calea adevărului, așa cum au făcut tații voștri în vechime, care au fost învățați de Cei Mari. Cu ochii și urechile spiritului voi vedeți și auziți priveliștile și sunetele împărăției Mamei Pământeste: cerul albastru unde locuiește îngerul Aerului, râul înpumat unde curge îngerul Apei, lumina aurie care izvorăște din îngerul Soarelui. Și adevărat vă spun, toate acestea sunt înlăuntrul vostru, la fel ca și în afara voastră; căci suflarea voastră, sângele vostru, focul vieții din voi, toate una sunt cu Mama Pământească. Dar dintre toate acestea, și mai

mult, cel mai prețios dar al Mamei voastre Pământești este iarba de sub picioarele voastre, chiar iarba pe care pășiți fără să gândiți. Umil și blând este îngerul Pământului, căci nu are nici aripi să zboare, nici raze aurii să străpungă ceața. Dar mare este puterea lui și vastă este întinderea sa, căci acoperă pământul cu puterea lui, și fără el Fiii Oamenilor nu ar mai exista, căci nici un om nu poate trăi fără iarba, copacii și plantele Mamei Pământești. Și acestea sunt darurile îngerului Pământului pentru Fiii Oamenilor.

„Dar acum vă voi vorbi despre lucruri tainice, căci adevăr vă spun vouă, umila iarbă este mai mult decât hrană pentru om și animal. Își ascunde gloria sub o înfățișare modestă, așa cum s-a spus despre un conducător al bătrânilor care a vizitat satele supușilor lui deghizat în cerșetor, știind că ei ar spune mult mai multe lucruri unui astfel de om, dar ar fi înfricoșați în fața Regelui lor. Așa și umila iarbă își ascunde gloria sub haina ei de umil verde, și Fii Oamenilor calcă pe ea, o ară, își hrănesc animalele, dar nu cunosc secretele care sunt ascunse în ea, chiar acele secrete ale vieții veșnice în împărățiile cerești. „Dar Fiii Luminei vor ști ce este ascuns în iarbă, căci le este dată ca să aducă alinare Fiilor Oamenilor. Chiar așa suntem învățați de către Mama Pământească cu această mână de grâu într-un vas simplu, chiar același vas pe care îl folosiți pentru a bea lapte și a aduna mierea albinelor. Acum vasul este umplut cu sol negru bogat în frunze vechi și umezit de roua dimineții, chiar acel dar prețios al îngerului Pământului.

„Și am umezit o mână de pământ, în care a intrat îngerul Apei. Îngerul Aerului de asemenea l-a îmbrățișat, și îngerul Soarelui, și puterea celor trei îngeri l-au trezit și pe îngerul Vieții în grâu, și a încolțit și rădăcini se nășteau în fiecare sămânță.

„Apoi pun grâul trezit în solul îngerului Pământului, și puterea Mamei Pământești și a tuturor îngerilor ei au intrat în grâu, și când soarele răsărise de patru ori semințele deveniseră iarba. Adevăr va spun vouă, nu există miracol mai mare decât acesta.”

Și Frații au privit cu respect la firele delicate de iarbă din mâinile lui Iisus, și unul l-a întrebat: „Învățătorule, care este secretul ierbii pe care ai ținut-o în mână? De ce este diferită de iarba care acoperă dealurile și munții?”

Și Iisus răspunse: „Nu este diferită, Fiu al Luminei. Toate ierburile, toți copacii, toate plantele, în orice parte a lumii, toate fac parte din împărăția Mamei Pământești. Dar am separat în acest vas o mică porțiune a împărăției Mamei voastre, ca să o puteți atinge cu mâinile spiritului, și astfel puterea ei să intre în trupul vostru.

„Căci adevărat vă spun, există Sfântul Curent al Vieții care a dat naștere Mamei Pământești și tuturor îngerilor ei. Acest Curent al Vieții este invizibil pentru ochii Fiilor Oamenilor, căci ei merg în întuneric și nu

văd îngerii zilei și ai nopții care îi înconjoară și care plutesc peste ei. Dar Fiii Luminei au mers timp de șapte ani împreună cu îngerii zilei și ai nopții, și acum le sunt destăinuite secretele comuniunii cu îngerii. Și ochii spiritului vostru se vor deschide, și veți vedea și auzi și atinge Curentul Vieții care a dat naștere Mamei voastre Pământești. Și veți intra în Curentul Sfânt al Vieții, și el vă va purta cu infinită tandrețe spre viața veșnică în împărăția Tatălui vostru Ceresc.

„Cum vom face noi asta, Învățătorule?” a întrebat unul uimit. „Ce taine trebuie să știm ca să vedem și să auzim și să atingem acest Curent Sfânt al Vieții?” Și Iisus nu a răspuns. Dar și-a pus mâinile în jurul firelor de iarbă din vas, cu blândețe, de parcă ar fi fost fruntea unui copil. Și a închis ochii, și în jurul lui erau raze de lumină, scânteind în soare, așa cum lumina verii face lumina să tremure ușor sub un cer fără nori. Și Frații au îngenunchat și și-au plecat capetele cu respect în fața îngerilor care au izvorât din postura șezândă a lui Iisus; și el ședea în liniște, cu mâinile împreunate ca într-o rugăciune în jurul firelor de iarbă.

Și nimeni nu a știut dacă a trecut o oră, sau un an, căci timpul a stat în loc ca și cum întreaga creație și-ar fi ținut răsuflarea. Și Iisus și-a deschis ochii, și parfumul de flori umplu aerul când vorbi Iisus: „Aici este taina, Fii ai Luminei; aici în umila iarbă. Aici este locul de întâlnire al Mamei Pământești și al Tatălui Ceresc; aici este Curentul Vieții care curge între Împărățiile Pământești și cele Cerești. Puneți mâinile în jurul delicatei ierbi a îngerului Pământului și veți vedea și auzi și atinge puterea tuturor îngerilor.”

Și unul câte unul, fiecare dintre Frați a stat cu respect înaintea puterii îngerilor, ținând în mână delicata iarbă. Și fiecare a simțit Curentul Vieții intrându-i în corp cu forța unui pârâu repede după o furtună grăbită. Și puterea îngerilor a intrat prin mâinile lor, sus către brațele lor, și i-a scuturat zdravăn, așa cum vântul din nord scutură ramurile copacilor. Și toți se minunau de puterea din umila iarbă, că putea conține toți Îngerii, și împărățiile Mamei Pământești și Tatălui Ceresc. Și ei stăteau înaintea lui Iisus, și erau învățați de către El.

Și Iisus spuse: “Priviți, Fii ai Luminei, umila iarbă. Vedeti cum înăuntru se află toți îngerii Mamei Pământești și ai Tatălui Ceresc. De acum ați pășit în Curentul Vieții, și curenții săi vă vor duce în timp către viața veșnică în regatul Tatălui vostru Ceresc.

“Căci în iarbă sunt toți îngerii. Iată pe îngerul Soarelui, aici în strălucirea verdelui firelor de grâu. Pentru că nimeni nu poate privi la soare când acesta este sus de tot, pentru că ochii Fiului Omului sunt orbiți de lumina sa radiantă. Și de aceea îngerul Soarelui înverzește toate cărora el le dă viață, astfel Fiul Omului poate privi la variate umbre de verde și să poată găsi putere și confort în asta. Adevăr vă spun vouă, tot ceea ce este verde și cu viață are puterea îngerului Soarelui înăuntru, chiar și

aceste delicate fire de grâu tânăr.

“Și astfel binecuvântează îngerul Apei iarba, pentru că adevărat vă spun, este mai mult din îngerul Apei în iarbă decât din oricare dintre ceilalți îngeri ai Mamei Pământești. Căci dacă striviți iarba în mâini, veți simți apa vieții, care este sângele Mamei Pământești. Și mereu în zilele când atingeți iarba și intrați în Curentul Vieții, dați pământului câteva picături de apă, pentru ca iarba să poată fi reînnoită prin puterea Îngerului Apei.

“Să știți, de asemenea, că îngerul Apei este în interiorul ierbii, pentru că tot ceea ce are viață și este verde este casa îngerului Apei. Puneți-vă cu fața aproape de iarbă, respirați adânc, și lăsați îngerul Aerului să intre adânc în trupul vostru. Pentru că el locuiește în iarbă, așa cum stejarul locuiește în ghindă, și așa cum peștele locuiește în mare.

“Îngerul Pământului este cel ce dă viață ierbii, așa cum și copilul din pânțece trăiește din hrana mamei lui, așa și pământul se dăruiește bobului de grâu, făcându-l să răsară mai înalt să îmbrățișeze pe îngerul Aerului. Adevărat va spun, fiecare bob de grâu care se desface către cer este o victorie împotriva morții, unde Satan stăpânește. Căci Viața întotdeauna începe din nou.

“Îngerul Vieții este cel care curge printre firele de iarbă în trupul Fiului Luminii, zguduindu-l cu puterea sa. Căci iarba este Viață și Fiul Luminii este Viață, și viața curge între Fiul Luminii și firele de iarbă, făcând un pod către Curentul Sfânt de Lumină care a dat naștere întregii creații.

“Și când Fiul Luminii ține în mâinile sale firele de iarbă, acolo este îngerul bucuriei care îi umple trupul cu muzică. A intra în Curentul Vieții este a fi una cu cântecul pasării, cu culorile florilor sălbatice, cu parfumul snopilor de spice, proaspăt secerate pe câmpie. Adevărat vă spun, când Fiul Omului nu simte bucurie în inima sa, el lucrează pentru Satan și aduce speranță fiilor întunericului. Nu există tristețe în regatul Luminii, ci doar îngerul Bucuriei. Învățați, așadar, de la delicatele fire de iarbă cântecul îngerului bucuriei, astfel ca Fiii Luminii să poată păși alături de el mereu și așa sa încânte inimile Fiilor Oamenilor.

“Mama Pământească este cea care ne înzestrează cu trupurile noastre, căci suntem născuți din ea, și avem viața în ea. Astfel ea ne procură hrana în chiar aceste fire de iarbă pe care le atingem cu mâinile. Căci adevărat vă spun, nu este doar pâinea cu care ne poate hrăni grâul. De asemenea putem mesteca bine firele, ca puterea Mamei Pământești să intre în noi. Dar mestecați bine firele de iarbă, căci Fiul Omului are dinți spre deosebire de acele dobitoace, și numai când mestecăm bine firele de iarbă îngerul Apei poate intra în sângele nostru pentru a ne da putere. Mâncați, atunci, Fii ai Luminii, din această iarbă perfectă de la masa Mamei voastre Pământești, ca zilele voastre să fie multe pe pământ, căci

astfel găsiți favoare în ochii lui Dumnezeu.

“Adevărat vă spun, îngerul Puterii intră în voi când atingeți Curentul Vieții prin firele de iarbă. Căci îngerul Puterii este o lumină strălucitoare ce înconjoară orice lucru însuflețit, la fel cum luna este încercuită de inele radiante, și așa cum ceața se ridică de pe câmpii când soarele urcă pe cer. Și îngerul Puterii intră în Fiul Luminii când inima lui este pură și când dorința sa este de a alina și învăța pe Fiii Oamenilor. Atingeți, atunci, firele de iarbă, și simțiți pe îngerul Puterii intrând prin vârfurile degetelor voastre, urcând în corpul vostru, și zguduindu-vă până tremurați cu uimire și venerație.

“Să știți, de asemenea, că îngerul Iubirii este prezent în firele de iarbă, căci iubirea este în a da, și mare este iubirea dată Fiilor Luminii de delicatele fire de iarbă. Căci adevărat vă spun, Curentul Vieții curge prin orice lucru viu, și tot ce este viu, se scaldă în Curentul Sacru al Vieții. Și când Fiul Luminii atinge cu iubire firele de iarbă, tot astfel firele de iarbă îi întorc iubirea, și îl conduc către Curentul Vieții unde el poate găsi viață veșnică. Și această Iubire nu se epuizează niciodată, căci izvorul ei este în Curentul Vieții care se varsă în Marea Eternă, și oricât de departe se înstrăinează Fiul Omului de Mama sa Pământească și de Tatăl său Ceresc, atingerea firelor de iarbă îi vor aduce mereu un mesaj de la îngerul Iubirii; și picioarele lui se vor scâlda din nou în Curentul Sfânt al Vieții.

“Iată, îngerul Înțelepciunii guvernează mișcarea planetelor, cercul anotimpurilor, și creșterea în ordine a tuturor lucrurilor vii. Astfel hotărăște îngerul Înțelepciunii comuniunea Fiilor Luminii cu Curentul Vieții, prin delicatele fire de iarbă. Căci adevărat vă spun, trupul vostru este sfânt, căci el se scaldă în Curentul Vieții, care este Ordinea Eternă. Atingeți firele de iarbă, Fii ai Luminii, și atingeți îngerul Vieții Eterne. Căci dacă priviți cu ochii spiritului, veți vedea într-adevăr că viața este eternă. Acum este tânără, cu strălucirea unui nou-născut. În curând va fi înaltă și grațioasă, ca și copacul plin de sevă cu primele sale fructe. Apoi va fi galbenă și bătrână, și își va pleca capul cu răbdare, așa cum stă pe câmp după seceriș. În sfârșit, se va veșteji, căci micul vas de pământ nu poate conține toată viața grâului. Dar el nu moare, căci frunzele uscate se reîntorc la îngerul Pământului, și el ține planta în brațele sale și o adoarme, și toți îngerii lucrează în frunzele ofilite și iată, ele sunt schimbate și nu mor, ci se nasc din nou cu altă înfățișare. Și astfel Fiii Luminii nu văd niciodată moartea, ci se regăsesc schimbați și ridicați la viață veșnică.

“Și astfel îngerul Muncii nu doarme niciodată, căci el trimite rădăcinile grâului adânc în îngerul Pământului, astfel încât lăstarii de verde delicat să poate învinge moartea și împărăția lui Satan. Căci viața este mișcare și îngerul Muncii nu stă niciodată, ci el muncește fără încetare în via Domnului. Închideți ochii când atingeți iarba, Fii ai

Luminii, dar nu adormiți, căci a atinge Curentul Vieții înseamnă a atinge ritmul etern al nepieritoarelor împărății, și a vă scălda în Curentul Vieții este a simți din ce în ce mai mult puterea îngerului Muncii înlăuntrul vostru, creând împărăția Cerurilor pe Pământ.

“Pacea este darul Curentului Vieții către Fii Luminii. De aceea ne urăm mereu “Pacea fie cu tine”. La fel face și iarba cu trupul vostru cu sărutul Păcii. Adevărat vă spun, Pacea nu este doar absența războiului, căci râul pașnic se poate transforma foarte rapid într-un torent mâniaș, și la fel valurile care leagănă barca o pot repede sfărâma de stânci în bucăți. Astfel îi așteaptă violența pe Fiii luminii, când ei nu păstrează vigilența păcii. Atingeți firele de iarbă, și prin aceasta atingeți Curentul Vieții. Acolo veți găsi Pacea, Pacea clădită cu puterea tuturor îngerilor. Cu aceeași Pace razele Luminii Sfinte vor împrăștia tot întunericul. Când Fiii Luminii sunt una cu Curentul Vieții, atunci puterea firelor de iarbă îi conduce către împărăția nepieritoare a Tatălui Ceresc. Și veți cunoaște mai mult din acele taine pentru care nu v-a venit vremea să le auziți. Pentru că există alți Curenți ai Vieții în veșnicele împărății; adevărat vă spun, împărățiile cerești sunt traversate peste tot de curenți de lumină aurie, arcuindu-se departe dincolo de bolta cerului și neavând sfârșit. Și Fiii Luminii vor călători veșnic prin acești curenți, necunoscând moartea, călăuziți de Iubirea veșnică a Tatălui Ceresc. Și adevărat vă spun, toate aceste taine sunt conținute în umila iarbă, când o atingeți cu delicatețe și vă deschideți inima către îngerul Vieții dinlăuntru.

“Strângeți atunci boabele de grâu și plantați-le în oale mici de pământ; și în fiecare zi, cu inima bucuroasă, împărtășiți cu îngerii, ca ei să vă călăuzească spre Curentul Sacru al Vieții, și ca voi să puteți aduce din izvorul său etern alinare și putere pentru Fiii Oamenilor. Pentru că adevărat vă spun, tot ce învățați, tot ce văd ochii spiritului, tot ce aud urechile spiritului, toate acestea sunt o trestie găunoasă în vânt dacă nu trimiteți mai departe un mesaj de adevăr și lumină Fiilor Oamenilor. Pentru că după fruct cunoaștem valoarea copacului. Și a iubi este a învăța pe alții la nesfârșit, fără încetare. Pentru că așa au fost învățați tații voștri din vechime, chiar și Tatăl vostru Enoh. Mergeți acum, și pacea fie cu voi.

“Și Iisus a întins mâinile ținând micul vas cu firele de iarbă tânără, ca și cum le-ar binecuvânta, și a pășit către dealurile pline de soare, de-a lungul malului râului, așa cum era obiceiul tuturor Fraților. Și ceilalți l-au urmat, fiecare păstrând la sine cuvintele lui Iisus, ca pe o bijuterie de preț la piept.

04 - PACEA ÎNȘEPTITĂ

“Pacea fie cu voi”, spuse Fratele Mai Mare salutându-i pe Frații care se adunaseră pentru învățături.

“Pacea fie cu tine”, răspunseră ei; și au mers împreună de-a lungul malului râului, căci acesta era obiceiul lor când un Frate Mai Mare îi învăța pe Frați, ca ei să poate împărtăși învățăturile cu îngerii Mamei Pământești: al aerului, al soarelui, al apei, al pământului, al vieții, și al bucuriei.

Și Fratele Mai Mare spuse Fraților: “V-aș vorbi despre pace, căci dintre toți îngerii Tatălui Ceresc, pacea este cea căreia lumea se supune cel mai mult, așa cum un prunc obosit tânjește să își pună capul la sânul mamei. Lipsa păcii este cea care tulbură împărățiile, chiar și când nu sunt în război. Căci violența și ostilitățile pot domni într-o împărăție chiar și când nu se aud sunetele de săbii lovite. Deși armatele nu mărșăluiesc una împotriva celeilalte, tot nu este pace când Fiii Oamenilor nu se alătură îngerilor lui Dumnezeu.

Adevărat vă spun, mulți sunt cei care nu cunosc pacea; căci ei fac război cu propriul lor trup; fac război cu propriile lor gânduri; ei nu au pace cu tații lor, cu mamele lor, cu copiii lor; nu au pace cu prietenii și vecinii lor; ei nu cunosc frumusețea Sfințelor Scripturi; ei nu muncesc ziua în împărăția Mamei lor Pământești, nici nu dorm noaptea în brațele Tatălui lor Ceresc. Pacea nu domnește în ei, ei sunt veșnic însetați de ceea ce pe urmă le aduce doar mizerie și durere, chiar și acele capcane ale bogăției și faimei cu care Satan îi tentează pe Fiii Oamenilor; și ei trăiesc ignorând Legea, chiar acea Lege Sfântă prin care trăim: calea îngerilor mamei Pământești și ai Tatălui Ceresc.

Cum putem atunci să aducem pace fraților noștri, Învățătorule?” au întrebat câțiva dintre Frații Mai Mari, “căci am vrea ca toți Fiii oamenilor să împărtășească binecuvântările îngerului păcii.”

Și El a răspuns: “Adevărat, doar cel ce este împăcat cu toți îngerii poate răspândi lumina păcii către alții. Așadar, mai întâi fiți împăcați cu toți îngerii Mamei Pământești și ai Tatălui Ceresc. Căci vânturile unei furtuni agită și necăjesc apele râului, și doar calmul care urmează le pot liniști iar. Aveți grijă când fratele vostru cere pâine să nu îi dați pietre. Trăiți mai întâi în pace cu toți îngerii, căci atunci pacea voastră va fi ca o fântână care se umple iar și iar prin ceea ce dă, și cu cât dați mai mult, cu atât mai mult vi se va da, căci astfel este Legea.

Trei sunt lucrările Fiului Omului, și nimeni nu poate veni în fața lui Dumnezeu fără să-l cunoască pe îngerul Păcii în fiecare din cele trei. Acestea sunt trupul său, gândurile sale, și sentimentele sale.

Când îngerul Înțelepciunii îi călăuzește gândurile, când îngerul Iubirii îi purifică sentimentele, și când faptele trupului său reflectă și Iubirea și Înțelepciunea, atunci îngerul păcii îl conduce negreșit către tronul Tatălui Ceresc. Și ar trebui să se roage fără încetare ca puterea lui Satan cu toate bolile și necurățiile ei să fie aruncată din aceste trei lucrări; acea Putere și Înțelepciune pot domni în trupul, gândurile și în

sentimentele sale.

“Mai întâi Fiul Omului va căuta pacea cu propriul trup; căci trupul său este ca un lac de munte care reflectă soarele atunci când este liniștit și clar, dar când este plin de noroi și pietre nu reflectă nimic. Mai întâi trebuie aruncat Satan din trup, ca îngerii lui Dumnezeu să poată intra din nou și locui acolo înăuntru. Adevărat, pacea nu poate domni în trup dacă acesta nu este un templu al Legii Sfinte. Așadar, când cel ce suferă în dureri și răni amarnice vă cere ajutorul, spuneți-i să se reînnoiască prin post și rugăciune. Spuneți-i să invoce îngerul soarelui, îngerul apei și îngerul aerului, ca ei să poată intra în trupul său și să-l scape de puterea lui Satan. Arătați-i botezul pe dinăuntru și botezul pe dinafară. Spuneți-i să mănânce mereu la masa Mamei noastre Pământești, așternută cu darurile sale: fructele copacilor, ierburile câmpiilor, laptele bun de băut al dobitoacelor și mierea albinelor. Nu va invoca puterea lui Satan mâncând carnea dobitoacelor, căci cel ce ucide, își ucide fratele, și astfel cine mănâncă carnea dobitoacelor ucise, mănâncă trupul morții. Spuneți-i să-și prepare mâncarea la focul vieții, și nu la focul morții, căci îngerii lui Dumnezeu servesc doar oameni vii.

“Și chiar dacă nu îi vede, și nu îi aude, și nu-i atinge, el tot este înconjurat de puterea îngerilor lui Dumnezeu. În timp ce ochii și urechile lui sunt închise de ignoranța față de Lege și însetate de plăcerile lui Satan, el nu îi va vedea, nici nu-i va auzi, nici nu-i va atinge. Dar când postește și se roagă Dumnezeului cel viu să-i alunge toate bolile și necurăteniiile lui Satan, atunci ochii și urechile lui se vor deschide, și va găsi pacea.

“Pentru că nu suferă numai cel ce găzduiește bolile lui Satan înăuntrul său, dar și mama lui, tatăl lui, soția lui, copiii lui, tovarășii lui suferă de asemenea, căci nici un om nu este o insulă izolată și puterile ce curg prin el, fie că sunt ale îngerilor sau ale lui Satan, adevărat aceste puteri fac bine sau rău celorlalți.

“După această purtare, așadar, rugați-vă Tatălui vostru Ceresc, când soarele e sus la amiază: “Tatăl nostru care ești în Ceruri, trimite tuturor Fiilor oamenilor pe al tău înger al Păcii; și trimite-l pe îngerul Vieții în trupul nostru să locuiască acolo veșnic.

“Apoi Fiul Omului va căuta pace cu propriile gânduri, ca îngerul Înțelepciunii să-l poată călăuzi. Căci adevărat vă spun, nu există putere mai mare în cer și pe pământ decât gândurile Fiului Omului. Deși nevăzute de ochii trupului, totuși fiecare gând are putere de poate zdruncina cerurile.

“Căci nici unei alte creaturi din împărăția Mamei Pământești nu-i este dată puterea gândului, căci toate creaturile ce se târăsc și pasările ce zboară, nu trăiesc din propria lor gândire ci din a Legii ce le stăpânește pe toate. Doar Fiilor Oamenilor le este dată puterea gândului, chiar a acelui gând ce poate sfărâma hotarele morții. Nu gândiți că gândul nu are nici o

putere pentru că nu poate fi văzut. Adevărat vă spun, fulgerul ce despică puternicul stejar, sau cutremurul ce deschide crăpături în pământ, acestea sunt joacă de copil pe lângă puterea gândului. Adevărat, fiecare gând întunecat, fie că este de răutate, de mânie, sau răzbunare, acestea răspândesc distrugere ca aceea a focului măturând prin aprindere uscată sub cerul fără vânt. Dar omul nu vede măcelul, nici nu aude strigătele de îndurare ale victimelor sale, căci el e orb față de lumea spiritului.

“Dar când puterea aceasta este călăuzită de sfânta Înțelepciune, atunci gândurile Fiului Omului îl conduc spre împărățiile cerești și astfel paradisul este construit pe pământ; atunci gândurile voastre sunt cele ce înalță sufletele oamenilor, așa cum apele reci ale unui curent repede va revigorează trupul în arșița verii.

“Când un pui de pasăre încearcă să zboare, aripile sale nu îl pot susține, și el cade iar și iar pe pământ. Dar încearcă din nou și într-o zi se ridică plutind, lăsând pământul și cuibul său departe în urmă. Așa este și cu gândurile Fiilor Oamenilor. Cu cât merge mai mult împreună cu îngerii și le respectă legile, cu atât mai puternice îi devin gândurile în Sfânta Înțelepciune. Și adevărat vă spun, acea zi va veni când gândurile sale vor învinge chiar și împărăția morții și se vor avânta către viața veșnică în împărățiile cerești; căci cu gândurile lor călăuzite de Sfânta Înțelepciune Fiii Oamenilor construiesc un pod de lumină în apropiere pentru a ajunge la Dumnezeu.

“După această purtare, așadar, rugați-vă Tatălui vostru Ceresc, când soarele e sus la amiază: “Tatăl nostru care ești în Ceruri, trimite tuturor Fiilor oamenilor pe al tău înger al Păcii; și trimite-l gândurilor noastre pe îngerul Puterii, ca să putem sfârâma hotarele morții.

“Apoi Fiul Omului va căuta pace cu propriile lui sentimente; ca familia sa să se poată bucura de blândețea lui iubitoare, chiar și tatăl său, mama sa, copiii săi și copiii copiilor săi. Căci Tatăl Ceresc este de o sută de ori mai mareț decât toți tații după sămânță și sânge iar Mama Pământească este de o sută de ori mai măreață decât toate mamele după trup, și frații voștri adevărați sunt cei ce împlinesc voia Tatălui vostru Ceresc și a Mamei voastre Pământești, și nu frații voștri de sânge.

Chiar așa, îl veți vedea voi pe Tatăl Ceresc în tatăl vostru după sămânță, și pe Mama Pământească în mama voastră după trup, căci nu sunt oare aceștia tot copii ai Tatălui Ceresc și ai Mamei Pământești? Chiar așa îi veți iubi voi oare pe frații voștri de sânge așa cum îi iubiți pe toți tații voștri adevărați care merg împreună cu îngerii, căci nu sunt oare și aceștia copii ai Tatălui Ceresc și ai Mamei Pământești? Adevărat vă spun, este mai ușor să-i iubiți pe cei nou întâlniți, decât pe cei din propria voastră casă, care ne-au cunoscut slăbiciunile și ne-au auzit cuvintele de mânie, și ne-au văzut dezbrăcați, căci ei ne cunosc așa cum ne cunoaștem noi înșine, și ne este rușine. Atunci îl vom chema pe îngerul Iubirii să ne

intre în sentimente, ca ele să fie purificate. Și tot ceea ce înainte era nerăbdare și discordie, se va transforma în armonie și pace, așa cum pământul uscat bea din blânda ploaie și devine verde și moale, fraged cu viață nouă.

“Căci multe și dureroase sunt suferințele Fiilor Oamenilor când ei nu aderă la îngerul Iubirii. Adevărat, un om fără iubire aruncă o umbra întunecată pe oricine întâlnește, pe mai toți cei împreună cu care trăiește; cuvintele lui aspre și mânioase cad pe frații săi ca aerul fetid dintr-o baltă stătută. Și cel mai mult suferă cei cu care vorbește, căci întunericul ce-l înconjoară îl invită pe Satan și devașii lui.

“Dar când îl cheamă pe îngerul Iubirii, atunci întunericul se împrăștie, și lumina soarelui izvorăște din el, și culorile curcubeului se învârtesc în jurul capului său, și o ploaie blândă cade din degetele sale, și el aduce pace și putere tuturor celor ce stau lângă el.

“După această purtare, așadar, rugați-vă Tatălui vostru Ceresc, când soarele e sus la amiază: “Tatăl nostru care ești în Ceruri, trimite tuturor Fiilor oamenilor pe al tău înger al Păcii; și trimite-l pe îngerul Iubirii tuturor celor de-un neam și sânge cu noi, ca pacea și armonia să poată locui veșnic în casa noastră.

“Atunci Fiul Omului va căuta pacea cu alți Fii ai Oamenilor, chiar și cu fariseii și preoții, chiar și cu cerșetorii și vagabonzii, chiar și cu regii și guvernatorii. Căci toți sunt Fii ai Oamenilor, oricare ar fi poziția lor, oricare ar fi titlul lor, chiar dacă ochii lor sunt deschiși să vadă împărățiile cerești, sau dacă încă mai bâjbâie în beznă și ignoranță.

“Căci dreptatea oamenilor poate răsplăti pe cel ce nu merită și poate pedepsi pe cel nevinovat, dar Legea Sfântă este aceeași pentru toți, fie cerșetor sau rege, fie păstor sau preot.

“Căutați pace cu toți Fiii Oamenilor, și faceți cunoscut Fraților Lumunii, că noi am trăit după Legea Sfântă încă din vremea lui Enoh din vechime, și chiar dinainte. Căci nu suntem nici bogați, nici săraci. Și împărțim toate lucrurile, chiar și veșmintele noastre, și uneltele ce le folosim să ne cultivăm pământul. Și împreună muncim cu toți îngerii, aducând tuturor să mănânce darurile Mamei Pământeste.

“Căci cel mai puternic dintre îngerii Tatălui Ceresc, îngerul Muncii, îl binecuvântează pe fiecare om ce muncește în felul cel mai bun pentru el, căci atunci nu vom cunoaște nevoia nici excesul. Adevărat, există abundență pentru toți oamenii în împărățiile Mamei Pământeste și a Tatălui Ceresc când fiecare om lucrează la sarcina lui; căci când un om se sustrage de la sarcina lui atunci altul trebuie să o preia, căci toate lucrurile ni se dau în împărățiile cerului și pământului la prețul muncii.

“Dintotdeauna au trăit Frații Lumunii acolo unde se bucură îngerii Mamei Pământeste: lângă râuri, lângă copaci, lângă flori, lângă muzica păsărilor; unde soarele și ploaia pot îmbrățișa trupul, care este templul

spiritului. Nici nu trebuie să avem de-a face cu edictele conducătorilor, nici să nu le susținem, căci legea noastră este Legea Tatălui Ceresc și a Mamei Pământeste, nici să ne supunem, căci nimeni nu conduce fără voia Domnului. Mai degrabă să ne străduim să trăim după Legea Sfântă și mereu să întărim ce este bine în toate lucrurile; atunci împărăția întunericului va fi schimbată cu împărăția luminii: căci cum poate rămâne întunericul acolo unde este lumina?

“După această purtare, așadar, rugați-vă Tatălui vostru Ceresc, când soarele e sus la amiază: “Tatăl nostru care ești în Ceruri, trimite tuturor Fiilor oamenilor pe al tău înger al Păcii; și trimite-l întregii omeniri pe îngerul Muncii, căci având o sarcină sfântă nu ar trebui să cerem nici o altă binecuvântare.

“Apoi Fiul Omului va căuta pace cu cunoașterea vremurilor trecute; căci adevărat vă spun, în Scripturile Sfinte este o comoară de o sută de ori mai mare decât bijuteriile și aurul din cea mai bogată împărăție, și chiar mai prețioasă, căci cu siguranță ele conțin toată înțelepciunea revelată de Dumnezeu Fiilor Luminii, chiar și acele tradiții care au ajuns la noi prin Enoh din vechime, și înaintea lui pe o cale nesfârșită în trecut, învățăturile Celor Mari. Și acestea sunt moștenirea noastră, chiar așa cum fiul moștenește toate posesiunile tatălui său când se arată vrednic de binecuvântarea tatălui său. Adevărat, studiind învățăturile înțelepciunii fără vârstă ajungem să îl cunoaștem pe Dumnezeu, căci adevărat vă spun, Cei Mari au văzut pe Dumnezeu față în față; chiar așa, când citim Sfintele Scripturi atingem picioarele lui Dumnezeu.

“Și când odată vedem cu ochii înțelepciunii și auzim cu urechile înțelegerii veșnicele adevăruri, atunci trebuie să mergem printre Fiii Oamenilor și să-i învățăm, căci dacă ascundem cunoașterea sfântă cu gelozie, pretinzând că ne aparține, atunci suntem ca cel ce găsește un izvor sus în munți, și decât să-l lase să curgă în vale să potolească setea omului și a animalului, îl îngroapă sub stânci și noroi, prin aceasta totodată jefuindu-se și pe el însuși de apă. Mergeți între Fiii Oamenilor și spuneți-le Legea Sfântă, ca și ei să se salveze și să intre în împărățiile cerești. Dar spuneți-le în cuvinte pe care să le înțeleagă, în parabole din natură ce vorbesc din inimă, căci fapta trebuie mai întâi să ființeze în inima trezită.

“După această purtare, așadar, rugați-vă Tatălui vostru Ceresc, când soarele e sus la amiază: “Tatăl nostru care ești în Ceruri, trimite tuturor Fiilor Oamenilor pe al tău înger al Păcii; și trimite conștiinței noastre pe îngerul Înțelepciunii, ca noi să putem merge pe căile Celor Mari care au văzut fața lui Dumnezeu.

“Apoi Fiul Omului va căuta pace cu împărăția Mamei sale Pământeste, căci nimeni nu poate trăi mult, nici nu poate fi fericit, decât cel ce își cinstește Mama Pământescă și îi împlinește legile. Căci

suflarea voastră este suflarea ei; sângele vostru este sângele ei; oasele voastre – oasele ei; carnea voastră – carnea ei; măruntaiele voastre – măruntaiele ei; ochii voștri și urechile voastre sunt ochii și urechile ei.

“Adevărat vă spun, sunteți una cu Mama Pământească; ea este în voi, și voi în ea. Din ea ați fost născuți, în ea trăiți, și în ea vă veți întoarce iar. Sângele Mamei noastre Pământești este cel ce cade din nori și curge în râuri; suflarea Mamei noastre Pământești este cea care șoptește în frunzele pădurii și suflă cu vânt puternic dinspre munți; dulce și tare este carnea Mamei noastre Pământești în fructele copacilor; puternice și neclintite sunt oasele Mamei noastre Pământești în giganticele roci și pietre ce stau ca santinele ale vremurilor apuse; adevărat, una suntem cu Mama noastră Pământească, și cel ce se atașează de legile mamei sale, și mama sa se va atașa de el.

“Dar va veni o zi când Fiul Omului își va întoarce fața de la Mama sa Pământească și o va trăda, chiar negându-și Mama și dreptul din naștere. Atunci el o va vinde în sclavie, și carnea ei va fi răvășită, sângele ei poluat, și suflarea ei înăbușită; el va aduce focul morții în toată împărăția ei, și foamea lui va devora toate darurile ei și va lăsa doar pustiu în locul lor.

“Toate aceste lucruri le va face ignorând Legea, și așa cum un om ce moare încet nu își mai poate mirosi propria duhoare, așa va fi și Fiul Omului orb față de adevăr; căci așa cum el își jefuiește și devastează și distruge Mama Pământească, tot așa se jefuiește și se devastează și se distruge pe el însuși. Căci a fost născut din Mama Pământească, și una este cu ea, și tot ceea ce face Mamei Pământești își face chiar lui însuși.

“Demult, înainte de Marele Potop, Cei Mari umblau pe pământ, și copacii giganti, chiar aceia ce astăzi sunt doar legendă, erau casa și împărăția lor. Ei trăiau pe parcursul a multe generații, căci ei mâncau de la masa Mamei Pământești, și dormeau în brațele Tatălui Ceresc, și nu cunoșteau boala, bătrânețea sau moartea. Fiilor Oamenilor li s-a lăsat prin testament toată gloria împărățiilor lor, chiar și cunoașterea tainică a Copacului Vieții care stă în mijlocul Mării Eterne. Dar ochii Fiilor Oamenilor fură orbiți de viziunile lui Satan, și de promisiuni de putere, chiar și acea putere care cucerește prin forță și sânge. Și atunci Fiul Omului a rupt firele de aur ce îl legau de Mama Pământească și de Tatăl Ceresc; el se îndepărtă din Curentul Sfânt al Vieții unde trupul său, gândurile sale și sentimentele sale erau una cu Legea, și începu să își folosească propriile gânduri, propriile sentimente, și propriile fapte, făcând sute de legi, pe când înainte era doar Una.

“Și așa Fiii Oamenilor s-au exilat singuri de la ei de acasă, și de atunci ei s-au îngrămădit în spatele zidurilor lor de piatră, neuzind suspinul vântului în copacii înalți ai pădurilor de dincolo de orașele lor. (Mai pe larg despre acea perioadă vezi „Casa Domnului”, n.r.)

“Adevărat vă spun, Cartea Naturii este o Scriptură Sfântă, și dacă doriți ca Fiii Oamenilor să se salveze și să afle viața veșnică, învățați-i încă odată cum să citească din paginile vii ale Mamei Pământești. Căci Legea e scrisă în tot ce este viață. Este scrisă în iarbă, în copaci, în râuri, munți, în păsările cerului și în peștii mării; doar atunci întunecata viziunea viitorului ajunge să nu se împlinească.

“După această purtare, așadar, rugați-vă Tatălui vostru Ceresc, când soarele e sus la amiază: “Tatăl nostru care ești în Ceruri, trimite tuturor Fiilor oamenilor pe al tău înger al Păcii; și trimite în împărăția Mamei Pământești pe îngerul Bucuriei, ca inimile noastre să fie pline de cântec și bucurie când ne cuibărim în brațele Mamei noastre.

“În sfârșit, Fiul Omului va căuta pace cu împărăția Tatălui Ceresc; căci într-adevăr, Fiul Omului este doar născut din sămânța tatălui său și din trupul mamei sale, ca să-și poată găsi adevărata moștenire, și să afle în sfârșit că el este fiul Regelui.

“Tatăl Ceresc este Unica Lege, care a dat formă stelelor, soarelui, luminii și întunericului, ca și Legii Sacre din sufletele noastre. Căderea frunzelor, curgerea râurilor, muzica nocturnă a insectelor, toate acestea sunt guvernate de Lege.

“Pe tărâmul Tatălui Ceresc sunt multe case, și multe sunt lucrurile tainice pe care nu le cunoașteți încă. Adevărat vă spun, împărăția Tatălui nostru Ceresc este vastă, atât de vastă încât nici un om nu-i poate cunoaște limitele, căci nu există. Totuși întreaga împărăție poate fi găsită în cea mai mică picătură de rouă de pe o floare sălbatică, sau în parfumul ierbii proaspăt cosite pe câmpie sub soarele de vară. Adevărat, nu există cuvinte de a descrie împărăția Tatălui Ceresc. (Vezi și „Împărăția misterioasă a spiritelor”, n.r.)

“Glorioasă este, într-adevăr, moștenirea Fiului Omului, căci îi este dat doar să intre în Curentul Vieții ce îl conduce în împărăția Tatălui său Ceresc. Dar mai întâi să caute și să găsească pacea cu trupul său, cu gândurile sale, cu sentimentele sale, cu Fiii Oamenilor, cu cunoașterea sacră, și cu împărăția Mamei Pământești. Căci adevărat vă spun, acesta este vasul ce îl va duce pe Fiul Omului pe Curentul Vieții la Tatăl său Ceresc. Trebuie să aibă pacea care este înșeptită înainte să cunoască acea pace care depășește înțelegerea, chiar aceea a Tatălui său Ceresc.

“După această purtare, așadar, rugați-vă Tatălui vostru Ceresc, când soarele e sus la amiază: “Tatăl nostru care ești în Ceruri, trimite tuturor Fiilor oamenilor pe al tău înger al Păcii; și trimite în împărăția ta, Tată Ceresc al nostru, pe îngerul Vieții Veșnice, ca noi să putem zbura sub stele și să trăim veșnic. Și atunci Cel Mare a tăcut, și o mare tăcere i-a cuprins pe Frați, și nici unul nu a dorit să vorbească. Umbrele târziei după-amiezi se jucau pe suprafața râului, nemișcată și argintie ca oglinda, iar pe cerul ce se întuneca se putea zări filigranul lunii crescânde a păcii.

Și marea pace a Tatălui Ceresc i-a învăluit pe toți în iubire nemuritoare.

05 - CURENȚII SACRI

Ați venit în cel mai tăinuit cerc, în taina tainelor, cea care era veche, atunci când tatăl vostru Enoh era tânăr și umbla pe pământ. Iar și iar ați venit în călătoria voastră pentru mulți ani, mereu urmând calea dreptății, trăind după Legea Sacră și după sfintele jurăminte ale Frăției noastre, și ați făcut din trupul vostru un templu sacru unde locuiesc îngerii lui Dumnezeu. Mulți ani ați împărțit orele zilei cu îngerii Mamei Pământești; mulți ani ați dormit în brațele Tatălui Ceresc, învățați de îngerii săi necunoscuți. Ați învățat că Legile Fiului Omului sunt șapte, ale îngerilor trei, iar a lui Dumnezeu una. Acum veți afla despre cele trei legi ale îngerilor, taina celor trei Curenți Sacri și a străvechii căi de a-i traversa; astfel vă veți îmbăia în lumina cerului și la urmă iată revelația tainei tainelor: legea lui Dumnezeu, care este Una.

Acum la ceasul dinaintea răsăritului soarelui, chiar înainte ca îngerii Mamei Pământești să respire viață în încă adormitul pământ, atunci intrați în Curentul Sacru al Vieții. Fratele vostru Copacul este cel ce deține taina acestui Curent Sacru, și Fratele vostru Copacul este cel ce vă învăluie în gândurile voastre, chiar așa cum îl îmbrățișați ziua, salutându-l când mergeți singuri pe malul râului. Și veți fi una cu copacul, căci la începutul timpurilor toți ne împărtășeam în Curentul Sacru al Vieții care a dat naștere întregii creații. Și când îl îmbrățișați pe Fratele vostru Copacul, puterea Curentului Sacru al Vieții vă va umple tot trupul, și veți tremura înaintea puterii sale. Apoi inspirați adânc din îngerul Aerului, și rostiți cuvântul “Viață” odată cu expirația. Atunci veți deveni într-adevăr Copacul Vieții ce-și scufundă rădăcinile adânc în Curentul Sacru al Vieții dintr-un izvor etern. Și atunci când îngerul soarelui încălzește pământul, și toate creaturile pământului se bucură de ziua cea nouă, tot astfel trupul și spiritul vostru se bucură în Curentul Sacru al Vieții care curge către voi prin Fratele vostru Copacul.

Și când soarele este sus pe cer, atunci să căutați Curentul Sacru al Sunetului. În căldura amiezii, toate creaturile sunt nemișcate și caută umbră. Îngerii Mamei Pământești sunt tăcuți pentru un moment. Atunci este timpul să lăsați Curentul Sacru al Sunetului să pătrundă în urechile voastre; căci el poate fi auzit numai în tăcere.

Gândiți-vă la curenții ce se nasc în deșert după o furtună neașteptată, și sunetul vuind al apelor când se grăbesc mai departe. Adevărat, aceasta este vocea lui Dumnezeu, dacă nu știați. Căci după cum este scris, la început a fost Sunetul, și Sunetul era cu Dumnezeu, și Sunetul era Dumnezeu: adevărat vă spun, când ne naștem, venim pe lume cu sunetul lui Dumnezeu în urechi, precum și cu cântecul vastului cor al

cerului, și cu cântecul sacru al stelelor în orbita lor fixă; Curentul Sacru al Sunetului este cel ce traversează bolta stelelor și împărăția fără sfârșit a Tatălui Ceresc. El este veșnic în urechile noastre, astfel că nu îl auzim. Ascultați-l, atunci, în liniștea amiezii; îmbăiați-vă în el, și lăsați ritmul muzicii lui Dumnezeu să vă bată în urechi până când deveniți una cu Curentul Sacru al Sunetului. Acesta este Sunetul ce a creat pământul și lumea, și a înălțat munții, și a pus stelele pe tronurile lor de glorie în cele mai înalte ceruri.

Și vă veți îmbăia în Curentul Sunetului, și muzica apelor sale va curge peste voi; căci la începutul timpurilor astfel ne-am împărtășit toți în Curentul Sacru al Sunetului ce a dat naștere întregii creații. Și vuietul puternic al Curentului Sunetului vă va umple întregul trup, și veți tremura înaintea puterii sale. Atunci inspirați adânc din îngerul Aerului, și deveniți însuși sunetul, ca Sacrul Curent al Sunetului să vă ducă în nesfârșita împărăție a Tatălui Ceresc, acolo unde ritmul lumii se înalță și se coboară.

Și când întunericul închide cu delicatețe ochii îngerilor Mamei Pământeste, atunci să dormiți și voi, ca spiritul vostru să îi poată însoți pe îngerii necunoscuți ai Tatălui Ceresc. Și în momentul de dinainte să adormiți, atunci să vă gândiți la glorioasele și lucitoare stele, albe, strălucitoare, depărtate și pătrunzătoare. Căci gândurile voastre de până să adormiți sunt ca arcul îndemânaticului arcaș, ce trimite săgeata unde vrea. Lăsați-vă gândurile de dinainte să adormiți să fie cu stelele; căci stelele sunt Lumină, și Tatăl Ceresc este Lumină, chiar acea Lumină ce este de o mie de ori mai strălucitoare decât strălucirea a o mie de sori. Intrați în Curentul Luminii, în care chingile morții își pot slăbi strânsoarea pentru totdeauna, și eliberându-vă de hotarele pământului, urcați către Curentul Sacru al Luminii prin aprinsa radiație a stelelor, în împărăția fără de sfârșit a Tatălui Ceresc.

Întindeți-vă aripile de lumină, și în ochiul gândurilor voastre, înălțați-vă cu stelele în cele mai îndepărtate bogății ale cerului, unde nenumărați sori se aprind cu lumină. Căci la începutul timpurilor, Legea cea Sfântă a spus, să fie Lumină, și fost Lumină. Și veți fi una cu ea, și puterea Curentului Sacru al Luminii vă va umple întregul trup, și veți tremura înaintea puterii sale. Rostiți cuvântul “Lumină” când inspirați adânc din îngerul Aerului, și veți deveni însăși Lumina; și Sacrul Curent vă va purta către nesfârșita împărăție a Tatălui Ceresc, acolo pierzându-se în Eterna Mare de Lumină ce dă naștere întregii creații. Și una veți fi cu Curentul Sacru al Vieții, mereu înainte de a adormi în brațele Tatălui Ceresc.

Adevărat vă spun, trupul vostru nu a fost făcut doar pentru a respira, și a mânca, și a gândi, ci de asemenea a fost făcut să intre în Curentul Sacru al Vieții. Și urechile nu au fost făcute doar să audă cuvintele oamenilor, cântecul pasărilor, și muzica ploii ce cade, ci ele au fost făcute

și să audă Sacrul Curent al Sunetului. Și ochii voștri nu au fost făcuți doar pentru a vedea răsăritul și apusul soarelui, secerișul spicelor de grâu și cuvintele Sfintelor Scripturi, ci ei au fost făcuți de asemenea să vadă Curentul Sacru al Luminii. Într-o zi trupul vostru se va întoarce la Mama Pământească; chiar și urechile și ochii voștri, de asemenea. Dar Curentul Sacru al Vieții, Curentul Sacru al Sunetului, și Curentul Sacru al Luminii, acestea nu s-au născut vreodată, și nu pot muri vreodată. Intrați în Curenții Sacri, chiar al Vieții, al Sunetului și al Luminii care v-au dat naștere, ca voi să puteți ajunge în împărăția Tatălui Ceresc și să deveniți una cu el, la fel cum râul se varsă în îndepărtata mare. Mai mult decât atât nu poate fi spus, căci Curenții Sacri vă vor duce către acel loc unde nu mai există cuvinte, și nici chiar Sfintele Scripturi nu pot cuprinde tainele în ele.

„PACEA SĂ FIE CU TINE !”

28. APOCALIPSA FECIOAREI MARIA

Notă introductivă

Această traducere a Apocalipsei Fecioarei¹ este făcută după textul publicat de M. R. James în Texts and studies, II. 3, dintr-un manuscris din Biblioteca Bodleiană, pe care îl atribuie secolului al XI-lea. După ipoteza sa, originalul ar tine de secolul al IX-lea, privindu-l ca pe o compilație târzie și neîndemânatică bazată pe (1) Legendele Răpirii și pe (2) Apocalipsa lui Pavel. Trăsătura sa principală, intervenția pentru cei osândiți, se regăsește în Testamentul lui Avraam, Apocalipsa lui Pavel, 4 Ezdra, Apocalipsa lui Baruh, Apocalipsa lui Ezdra și Apocalipsa lui Zedra. Paralelele sunt indicate în note.

---

¹ În această Apocalipsă și în cea a lui Zedra, textul este în multe locuri atât de evident corupt încât traducătorul nu poate să fie încrezător că a redat în toate cazurile sensul corect al originalului.

APOCALIPSA MAICII SFINTE A DOMNULUI DESPRE PEDEPSE

1. Preasfânta Maică a Domnului se pregătea să meargă la Muntele Măslinilor ca să se roage; și rugându-se Domnului nostru Dumnezeu, a spus: „În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh; lasă-l [Doamne] pe arhanghelul Gavriil să coboare, ca să mă învețe despre pedepse și despre

lucrurile din cer, de pe pământ și de sub pământ”. Nici nu terminase ce avea de spus, că arhanghelul Mihail coborî împreună cu îngerii Răsăritului și ai Apusului și cu îngerii de la miazăzi și de la miazănoapte și o salutară pe Cea mai aleasă și îi ziseră: „Bucură-te, oglindire a Tatălui; bucură-te, sălaș al Fiului; bucură-te, locaș al Duhului Sfânt; bucură-te, boltă a celor șapte ceruri; bucură-te, boltă a celor unsprezece acoperăminte; bucură-te, cea slăvită de îngeri; bucură-te, mai apropiată de tronul lui Dumnezeu decât profetii”.

Și Maica Sfântă a lui Dumnezeu a spus îngerului: „Slavă ție, Mihail, căpetenia [arhanghelilor], slujitor al Tatălui nevăzut, slavă, Mihail, căpetenia [arhanghelilor], însoțitor al Fiului meu, slavă, Mihail, căpetenia [arhanghelilor], cel mai de temut dintre cei cu șase aripi, slavă, Mihail, căpetenia [arhanghelilor], care domnești asupra tuturor lucrurilor și ești vrednic să stai lângă tronul Domnului, slavă ție, Mihail, căpetenia [arhanghelilor], care vei suna din trâmbiță și-i vei trezi pe cei adormiți de veacuri. Slavă ție, Mihail, căpetenia [arhanghelilor], cel dintâi dintre cei aflați în preajma tronului lui Dumnezeu”.

2. Și, întâmpinând toți îngerii în același fel, Cea mai aleasă l-a rugat pe mai-marele [arhanghelilor să-i spună] despre pedepse, zicând: „Spune-mi toate lucrurile de pe pământ”. Iar căpetenia [arhanghelilor] i-a spus: „Dacă mă întrebi tu, Cea mai aleasă, îți voi spune”. Și Cea mai aleasă i-a spus: „Cât de multe sunt pedepsele prin care este pedepsit neamul omenesc?” Iar arhanghelul i-a spus: „Pedepsele sunt fără de număr”. Atunci Cea mai aleasă i-a spus: „Spune-mi lucrurile din cer și de pe pământ”.

3. Apoi, căpetenia [arhanghelilor], Mihail, a poruncit îngerilor Apusului ca descoperirea să fie făcută și Iadul să fie deschis, și ea i-a văzut pe cei care erau pedepsiți în Iad: și acolo se afla o mulțime de bărbați și de femei și era o mare jale. Și cea aleasă l-a întrebat pe mai-marele [arhanghelilor]: „Cine sunt aceștia și care este păcatul lor?” Iar căpetenia a zis: „Aceștia, Preasfântă, sunt cei care nu se închină Tatălui și Fiului și Sfântului Duh și din pricina aceasta sunt pedepsiți astfel”.

4. Și văzu ea într-un alt loc un întuneric de nepătruns:² și Cea preasfântă a spus: „Ce este întunericul acesta și cine sunt cei care sunt pedepsiți?” Iar căpetenia a spus: „Multe suflete zac în acest întuneric”. Iar cea preasfântă a zis: „Fă ca acest întuneric să se risipească, ca să pot vedea și această pedeapsă”. Stăpânul [peste arhangheli] i-a spus Preasfintei: „E cu neputință, Preasfântă, să vezi această pedeapsă”. Iar îngerii care îi păzeau [pe cei aflați acolo] spuseră: „Avem poruncă de la Tatăl nevăzut ca ei să nu vadă lumina, până când Fiul tău binecuvântat nu va aduce cu sine strălucirea”.

Mâhnindu-se, Preasfânta și-a ridicat ochii către îngeri și atingând cuvântul nepângărit al lui Dumnezeu, a spus: „În numele Tatălui, al

Fiului, al Sfântului Duh; fă ca întunericul să se risipească, ca să pot vedea și această pedeapsă”. Pe dată, întunericul s-a ridicat și a acoperit cele șapte ceruri: și acolo [înăuntru] se aflau mulți oameni, atât bărbați, cât și femei, iar din mijlocul lor s-a înălțat o mare plângere și un mare vaiet s-a auzit. Și văzându-i, Preasfânta a lăcrimat și le-a zis: „Ce faceți, bieți oameni? Cine sunteți? Și cum de vă aflați acolo?” Și nu s-a auzit nici un glas ori răspuns. Iar îngerii care îi păzeau le-au spus: „De ce nu vorbiți cu Cea mai aleasă?” Cei pedepsiți au spus atunci [Fecioarei]: „O, tu, Cea mai aleasă, de o veșnicie nu vedem lumina și nu putem să ne apropiem de ce este acolo sus”. Și stropi de smoală cădeau peste ei și, văzându-i, Preasfânta a plâns. Și iar, cei ce fuseseră pedepsiți i-au spus: „Cum de te-ai gândit la noi, Femeie Sfântă, Maică a Domnului? Fiul tău binecuvântat a venit pe Pământ și nu a întrebat de noi, nici patriarhul Avraam, nici Ioan Botezătorul, nici Moise, marele profet, nici Apostolul Pavel, iar lumina lor nu a ajuns până la noi: iar acum, Maică Preasfântă a Domnului, pavăză a creștinilor, cea care aduci creștinilor mângâiere, cum de întrebi de noi?”

Apoi, Maica Preasfântă a Domnului l-a întrebat pe Mihail, căpetenia: „Ce păcat au săvârșit? Iar Mihail căpetenia i-a răspuns: „Aceștia sunt cei care nu au crezut în Tatăl și Fiul și Sfântul Duh, și nu au crezut că tu ești Maica Domnului, și că Domnul Iisus Hristos s-a născut și s-a întrupat, iar din pricina aceasta sunt pedepsiți”. Și, plângând iarăși, Maica Preasfântă a Domnului le-a spus: „De ce ați păcătuit atât de amarnic, bieți oameni? Nu ați auzit oare că întreaga creație îmi rostește numele?” Și, în timp ce spunea cuvintele acestea, întunericul s-a lăsat peste ei așa cum fusese la început.

---

¹ Cf. *Viziunea lui Pavel*, 31.

² *Apoc. Petru*, 21; *Pavel* 37.

5. Și căpetenia [arhanghelilor] a spus: „Unde vrei să mergi, tu, Cea mai aleasă? În apus sau spre miazăzi? Iar Cea mai aleasă a răspuns atunci:” Să mergem spre miazăzi”. Și îndată au apărut heruvimul, serafimul și patru sute de îngeri, și au condus-o pe cea mai aleasă spre miazăzi, de unde izvora râul de foc, și acolo se aflau mulți bărbați și multe femei, cufundați, unii până la brâu, alții până la gât, iar alții până la cap. Și, văzându-i, Maica Prea- sfântă a Domnului a strigat cu glas tare la căpetenie și a zis: „Cine sunt aceștia care sunt cufundați în foc până la brâu și ce păcat au săvârșit ei?” Iar căpetenia i-a răspuns: „Aceștia, Preasfântă, sunt cei care au moștenit blestemul tatălui și al mamei, și din această pricină sunt pedepsiți după cum au fost blestemați”.

6. Iar Preasfânta a spus căpeteniei: „Cine sunt cei ce stau cufundați

până la piept în dogoarea focului?” Și căpetenia i-a spus: „Aceștia sunt toți cei care și-au lepădat nevestele și le-au pângărit, trăind în adulter, și din această pricină sunt pedepsiți în acest fel”.

7. Și Preasfânta l-a întrebat pe mai-marele [arhanghelilor]: „Cine sunt cei care stau cufundați până la gât în dogoarea focului?” Iar căpetenia a spus: „Aceștia, Preasfântă, sunt toți cei care au mâncat din carnea semenilor lor”. Și Preasfânta a spus: „Cum se poate ca om să mănânce carnea altuia”? Iar căpetenia a zis: „Ascultă, Preasfântă, îți voi spune: sunt toate cele care și-au omorât pruncii născuți din pântecele lor și i-au dat³ hrană câinilor și toți cei care s-au lepădat de frații lor în fața regilor și a cârmuitorilor; aceștia au mâncat carne de om și de aceea sunt pedepsiți astfel”.

8. Iar Sfânta a spus: „Cine sunt cei cufundați în foc până la cap?” Iar căpetenia a răspuns: „Aceștia, Preasfântă, sunt toți cei care au pus mâna pe sfânta cruce și au jurat strâmb, folosindu-se de puterea crucii Domnului, îngerii tremură și se închină cu teamă, iar oamenii pun mâna pe ea și jură strâmb și nu știu pentru ce mărturisesc: și din această pricină sunt pedepsiți astfel”.

9. Și într-un alt loc Preasfânta a văzut un om spânzurat de picioare⁴ și viermii rodeau. Și l-a întrebat pe mai-marele [arhanghelilor]: „Cine este acesta și ce păcat a săvârșit?” Căpetenia a spus: „Este cel care a dat bani cu camătă, și din pricina aceasta este pedepsit astfel”.

10. Și mai văzu o femeie spânzурată de urechi, iar din gura ei ieșeau toate animalele⁵ și o rodeau, sfâșiind-o în bucăți. Și Cea mai aleasă îl întreabă pe mai-marele [arhanghelilor]: „Cine e femeia aceasta și ce păcat a săvârșit?” Iar căpetenia a zis: „Aceasta este cea care a intrat în case străine și în cele ale vecinilor ei și a vorbit cuvinte rele ca să stârneasă vrajbă, și din această pricină este pedepsită astfel.

---

³ Cf. Petru, Frag.; Pavel, 40 ; Petru, 27.

⁴ Cf. Petru, 2..

⁵ Cf. Petru, Frag. 2.

11. Și, văzând aceste lucruri, Maica Preasfântă a Domnului a plâns și a spus căpeteniei: „Ar fi fost mai bine pentru om să nu se fi născut”. Iar căpetenia a răspuns: „într- adevăr, Preasfântă, nu ai văzut pedepsele grele”. Iar Preasfânta i-a răspuns căpetenia: „Vino, Mihail, mai-mare [peste arhangheli], și du-mă să văd toate pedepsele”. Și căpetenia a întrebat: „Unde vrei să mergem, preasfântă?” Și Cea mai aleasă a zis: „înspre apus”. Și chiar atunci a apărut heruvimul și a condus-o pe Cea mai aleasă către apus.

12. Și a văzut un nor plin de foc, și în el se afla⁶ o mulțime de bărbați și de femei. Și Preasfânta a spus: „Ce păcat au săvârșit aceștia?”

Iar căpetenia a răspuns: „Aceștia, Preasfântă, sunt cei care în dimineața zilei lui Dumnezeu dorm precum morții, și din această pricină sunt pedepsiți astfel”. Și Prea sfânta a spus: „Dacă cineva nu se poate scula, ce poate face?” Iar căpetenia a spus: „Ascultă, preasfântă: dacă casa cuiva este împresurată din cele patru părți, iar el este chemat și nu poate ieși, este iertat”.

13. Și a văzut un alt loc din care ieșeau limbi de foc, și pe ele stăteau o mulțime de bărbați și femei care ardeau. Și Preasfânta a întrebat: „Cine sunt aceștia și ce păcat au săvârșit?” Și căpetenia a spus: „Aceștia, preasfântă, sunt cei care nu se ridică în fața preotului atunci când sunt în biserica lui Dumnezeu, și din această pricină sunt pedepsiți astfel.

14. Și Preasfânta văzu într-un alt loc un copac de fier cu crengi de fier de care erau spânzurați de limbă o mulțime de bărbați și de femei⁷. Și, văzându-i, Preasfânta a plâns și l-a întrebat pe mai-marele [arhanghelilor]: „Cine sunt aceștia și ce păcat au săvârșit?” Iar căpetenia a răspuns: „Aceștia sunt sperjorii, hulitorii, defăimătorii, toți cei care au semănat vrajbă între frați”. Iar cea sfântă a zis: „Cum se poate să fie vrajbă între frați?” Căpetenia a spus: „Ascultă, Preasfântă și îți voi spune: când unele popoare au cerut să fie botezate, hulitorul le-a zis lor: «Voi, neamuri spurcate și necredincioase»; fiindcă a vorbit astfel, și-a primit răsplata fără întârziere”.

15. Și într-un alt loc Preasfânta a văzut un om spânzurat de cele patru mădulare, din unghii îi țâșnea sângele cu putere, avea limba înfășurată într-o limbă de foc⁸ și nu era în stare nici să se vaite, nici să spună Kyrie eleison. Și când l-a văzut, Preasfânta a plâns și a spus ea însăși Kyrie eleison de trei ori: și după ce a spus rugăciunea, a venit îngerul care avea putere peste pedepse și i-a dezlegat [aceluia] limba. Și Preasfânta l-a întrebat pe mai-marele [arhanghelilor]: „Cine este acest biet om pedepsit în felul acesta?” Iar căpetenia a spus: „Acesta, Preasfântă, este slujitorul care nu a făcut voia lui Dumnezeu și a mâncat din cele ale bisericii și a zis: «Cel care slujește în altar se va hrăni din altar»⁹ și din pricina aceasta este pedepsit astfel”. Iar Preasfânta a spus: „Lăsați să fie pentru el după cum i-a fost credința”. Și i s-a legat limba la loc.

---

⁶ Cf. Petru, 25.

⁷ Cf. Petru, 22.

⁸ Cf. Petru, 29.

⁹ Cf. Lev. X 12ff; Num. xviii. 7ff.

16. Iar Mihail, căpetenia, a zis: „Apropie-te, Preasfântă, îți voi arăta locul unde sunt pedepsiți preoții”. Iar Preasfânta s-a apropiat și a văzut preoți spânzurați de toate cele douăzeci de unghii, iar din capetele lor

ieșea foc. Și, văzându-i, Preasfânta l-a întrebat pe mai-marele [arhanghelilor]: „Cine sunt aceștia și ce păcat au săvârșit?” Iar căpetenia a spus: „Aceștia, Preasfântă, sunt cei care stăteau lângă tronul lui Dumnezeu și când au cântat despre trupul Domnului nostru Iisus Hristos, mărgăritarele s-au rostogolit, și tronul înfricoșător al cerului s-a zguduit și rezemătoarea Domnului nostru Iisus Hristos s-a clătinat, iar ei nu au văzut aceasta: și din pricina aceasta sunt astfel pedepsiți aici”.

17. Și Preasfânta a văzut un om și o fiară înaripată cu trei capete ca niște limbi de foc: două capete erau îndreptate către ochii lui, iar cel de-al treilea către gură. Și, văzându-l, Preasfânta l-a întrebat pe mai-marele [arhanghelilor]: „Cine este acesta, care nu poate scăpa din gura balaurului?” Iar căpetenia i-a spus: „Acesta, Preasfântă, este cel care citește și nu trăiește potrivit cu ceea ce este spus în Sfânta Evanghelie: și din această pricină este pedepsit în acest fel”.

18. Apoi căpetenia a spus: „Apropie-te, Prea sfântă, și îți voi arăta locul unde sunt pedepsiți cei cu înfățișare de îngeri și de arhangheli. Ea a pornit și i-a văzut¹⁰ întinși în foc, iar viermi neobosiți îi rodeau. Cea preasfântă a zis: „Cine sunt aceștia și ce păcat au săvârșit?” Iar căpetenia a spus: „Aceștia, Preasfântă, sunt cei cu înfățișare de îngeri și de arhangheli. Ascultă, Preasfântă, ce îți voi spune: pe pământ ei erau numiți patriarhi și episcopi dar nu erau vrednici de numele lor. Pe pământ li s-a spus: «Binecuvântați [pe Domnul], voi, sfinți»; dar în cer nu erau numiți sfinți, fiindcă nu se purtau ca unii ce aveau înfățișare de arhanghel: și din această pricină sunt pedepsiți astfel”.

19. Și a văzut femei spânzurate de unghii, iar din gură le ieșeau vâpăi și le pârjoleau: și toate fiarele pământului¹¹ ieșeau din acele flăcări și le sfâșiau, făcându-le bucăți, iar ele strigau printre suspine: „Fie-ți milă de noi, milostivește-te, căci osânda noastră este mai grea decât a celor aspru osândiți”. Și, văzându-le, cea preasfântă a plâns și l-a întrebat pe Mihail, mai-marele [arhanghelilor]: „Cine sunt acestea și ce păcat au săvârșit?” Iar căpetenia a spus: „Acestea sunt nevestele preoților care nu i-au cinstit pe aceștia și și-au luat bărbați după moartea lor, și din această pricină sunt pedepsite astfel”.

20. Și Preasfânta a mai văzut o diaconiță spânzurată în același fel și o fiară cu două capete care îi rodea pieptul. Și Preasfânta a spus: „Cu ce a păcătuit?” Iar căpetenia a zis: „Aceasta, Preasfântă, este o arhidiaconiță care și-a pângărit trupul în desfrâu, și din această pricină este pedepsită astfel”.

---

¹⁰ Cf. Petru, 27.

¹¹ Cf. Petru, Clem. Alex.

21. Și văzu apoi alte femei atârinate deasupra focului și toate fiarele

pământului le sfâșiau. Și Preasfânta l-a întrebat pe mai-marele [arhanghelilor]: „Cine sunt acestea și ce păcat au săvârșit?” Iar el i-a zis: „Acestea sunt cele care nu au făcut voia Domnului, au iubit arginții, au dat bani cu camătă¹² și s-au desfrânat”.

22. Iar când a auzit toate acestea Preasfânta a plâns și a spus: „Vai vouă, păcătoaselor”. Iar căpetenia a răspuns: „De ce plângi, Preasfântă? Încă nu ai văzut pedepsele cele mari”. Și Cea mai aleasă a spus: „Să mergem, Mihail, căpetenie peste puterile de sus; spune-mi, cum pot vedea toate pedepsele?”. Iar mai-marele [arhanghelilor] a zis: „Unde vrei să mergem, Preasfântă?” Spre răsărit sau către părțile din stânga ale Cerului?” Și Preasfânta a spus: către părțile din stânga ale Cerului.

23. Și nici nu termină bine de vorbit, că heruvimul și serafimul se iviră lângă ea și o conduseră pe Cea mai aleasă către părțile din stânga ale Cerului. Și, iată, acolo era un râu mare, care se arăta mai negru decât smoala, și în el se aflau o mulțime¹³ de bărbați și de femei: fierbea ca un cuptor de fierărie, iar valurile lui erau asemenea unei mări învolburate peste capetele păcătoșilor: iar când valurile se ridicau, îi băgau la fund pe păcătoși cu zece mii de coți și ei nu mai puteau să iasă la suprafață și strigau: „Fie-ți milă de noi, dreptule judecător”, fiindcă viermii neobosiți îi mâncau și erau atât de mulți că nici nu li se știa numărul.

Și, văzând-o pe Maica Preasfântă a Domnului, îngerii¹⁴ care îi pedepseau au strigat într-un glas: „Sfânt este Dumnezeu care se milostivește din pricina Maicii Domnului; îți aducem mulțumiri Ție, Fiule al lui Dumnezeu, că din veșnicie nu am mai văzut lumina, iar azi prin Maica Domnului, am zărit lumina”. Și au strigat iarăși într-un glas: „Bucură-te, Cea mai aleasă, Maică a Domnului: bucură-te, torță a luminii de neatins: Slavă și ție, Mihail, mai-mare [peste arhangheli], care ești trimisul întregii creații: căci noi, văzând pedeapsa celor care au păcătuit, suntem adânc îndurerați”.

Și Cea mai sfântă dintre toate, când a văzut îngerii mârșniți din pricina păcătoșilor, a jelit și a spus: „Vai păcătoșilor și celor ce stau laolaltă cu ei”. Și Cea mai sfântă între toate a zis: „Să-i vedem pe păcătoși”. Și Cea mai aleasă, venind cu arhanghelul Mihail și cu toate ostile îngerești și-a înălțat glasul zicând: „Fie ca Dumnezeu să se arate milostiv”. Și după ce rostit rugăciunea cu multă însuflețire, râul nu s-a mai ridicat și valurile arzătoare s-au domolit, iar păcătoșii se vedeau ca grăunțele de muștar. Și văzându-i, Cea mai sfântă a plâns și a zis: „Ce este râul acesta și ce sunt valurile lui?” Iar căpetenia a spus: „Acest râu este focul de dincolo, iar cei care sunt schingiuiți sunt iudeii, care l-au răstignit pe Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și au respins sfântul botez, și cei care au săvârșit păcate trupești și păcatul împotriva blândeii și nepătimășei miresme a căsătoriei, și cei care și-au dus în păcat mamele și fiicele, și otrăvitorii, și cei care au ridicat sabia, și femeile care

și-au sugrumat pruncii. Să le fie soarta precum le-a fost credința”, în clipa aceea valurile s-au ridicat deasupra păcătoșilor și întunericul i-a acoperit. Și căpetenia a zis: „Ascultă, tu, Cea mai aleasă dintre toate: dacă cineva va fi aruncat în acest întuneric¹⁵, Dumnezeu nu își va aminti niciodată de el”. Și Maica Preasfântă a Domnului a spus: „Vai păcătoșilor, fiindcă focul este fără sfârșit”.

---

¹² Cf. Petru, 3..

¹³ Cf. Pavel, 31.

¹⁴ Cf. Petru, 2.

¹⁵ Cf. Pavel, 41.

24. Iar căpetenia a spus: „Apropie-te, Preasfântă, și îți voi arăta iezerul de foc și vei vedea unde este pedepsit neamul creștinilor”.¹⁶ Și Preasfânta purcese și văzu: pe unii i-a văzut, iar pe alții nu i-a văzut. Și l-a întrebat pe mai-marele [arhanghelilor]: „Cine sunt aceștia și ce păcat au săvârșit?” Și căpetenia a spus: „Aceștia, Preasfântă, sunt cei care au fost botezați și lăsați după cuvântul lui Hristos, dar au făcut lucrarea diavolului și au irosit vremea căinței: și din această pricină sunt pedepsiți astfel”.

25. Și ea a spus: „Rogu-te, am ceva să-ți cer: lasă-mă să fiu pedepsită laolaltă cu creștinii, căci ei sunt copiii Fiului meu”. Iar mai-marele [arhanghelilor] a zis: „Odihnește-te în Cer, Doamnă Sfântă, Maică a Domnului”. Și Preasfânta a spus: „Rogu-te, mută cele paisprezece bolți și cele șapte ceruri și să ne rugăm pentru creștini pentru ca Domnul nostru Dumnezeu să ne audă și să aibă milă de ei.”¹⁷ Iar căpetenia a spus: „Căci viu este Domnul Dumnezeu, slăvit fie numele Lui; de șapte ori pe zi și de șapte ori pe noapte, atunci când înălțăm laudă Domnului, facem pomenire pentru păcătoși, însă Domnul nu ne ia în seamă”.

26. Și Preasfânta a spus: „Rogu-te, mai-mare [peste arhangheli], poruncește oștilor îngerești să mă ducă în cer și să mă lase înaintea Tatălui nevăzut”. Și pe dată căpetenia a poruncit, și carul heruvimului și al serafimului a venit, iar ei au ridicat-o pe Cea mai aleasă în cer și au lăsat-o dinaintea Tată lui nevăzut. Iar ea și-a întins mâinile către tronul preacurat al Tatălui și a zis: „Fie-ți milă, o, Doamne, de păcătoșii creștini, căci am văzut cum sunt pedepsiți și nu pot duce jalea lor. Lasă-mă să fiu dusă și să fiu pedepsită eu însămi pentru creștini. Nu mă rog, o, Doamne, pentru iudeii necredincioși, ci pentru creștini mă rog Ție fierbinte să ai îndurare”.

Și se auzi un al doilea glas dinspre Tatăl nevăzut zicând: „Cum să mă arăt milostiv cu aceștia, când ei nu au milă de frații lor?”¹⁸ Și Preasfânta a spus: „Doamne, îndură-Te de păcătoși: ia aminte la pedepsele lor, căci fiecare făptură de pe pământ îmi strigă numele: și când

sufletul iese din trup, strigă: «Doamnă Sfântă, Maică a Domnului»¹⁶. Atunci, Dumnezeu i-a spus: „Ascultă, Maică Preasfântă a Domnului, [chiar] dacă cineva îți rostește și îți strigă numele, nu îl voi ierta, nici în cer, nici pe pământ”¹⁷.

¹⁶ Cf. *Ezdra. Ante-Nicene Lib., voi. viii., p. 573.*

¹⁷ Cf. *Pavel, 43.*

¹⁸ Cf. *Ezdra, L c., pp. 469,470.*

27. Și Preasfânta a spus: „Unde este Moise? Unde sunt toți profeții și părinții care nu au săvârșit nici un păcat? Unde ești tu, Sfinte Pavel al lui Dumnezeu? Unde este Ziua sfântă a Domnului, fala creștinilor? Unde este puterea crucii sfinte și dătătoare de viață, care i-a izbăvit pe Adam și pe Eva de blestemul cel vechi?”

Apoi Mihail și toți îngerii au strigat într-un glas: „Doamne, fie-ți milă de păcătoși”. Atunci, a strigat și Moise: „Ai milă, Doamne, de cei cărora le-am dat legea Ta”. A strigat atunci și Ioan: „Milostivește-te, Doamne, de cei cărora le-am dat Evanghelia Ta”. A strigat și Pavel: „Îndură-te, Doamne, de cei pentru care am adus epistolele în Biserică”. Și Domnul Dumnezeu a spus: „Ascultați, voi, cei dreپți: să fie judecați după legea pe care a dat-o Moise, și după Evanghelia pe care a dat-o Ioan, și după epistolele pe care le-a purtat Pavel”. Și ei nu au avut nimic altceva de spus decât: „Fii milostiv, o, dreptule Judecător”.

28. Și Maica Preasfântă a Domnului a spus: „Fie-ți milă, Doamne, de creștini, fiindcă ei au ținut legea și au ascultat evanghelia Ta, și ei au fost oameni simpli”. Atunci, Dumnezeu i-a spus: „Ascultă, Preasfântă: dacă cineva le-a făcut rău și ei nu i-au întors răul, tu spui că ei mi-au ascultat legea și evanghelia; dar dacă acela nu le-a greșit cu nimic, iar ei îi fac rău, cum aş putea să spun că aceștia sunt sfinți? Ei vor fi răsplătiți după cum au greșit”. Și auzind cu toții glasul lui Dumnezeu, nu mai aveau nimic de spus.

Însă Preasfânta, când a văzut că sfinții erau în încurcătură, iar Domnul lor nu le dădea ascultare și îndurarea Lui era ascunsă de ei, a spus: „Unde este Gavriil, care mi-a vestit: «Slavă, ție, care din vecie îl vei fi zămislit pe Cel care este fără de început asemenea Tatălui», iar acum nu veghează asupra păcătoșilor? Unde este mai-marele [arhanghelilor]? Apropiati-vă, voi sfinți, pe care Dumnezeu i-a ales și să ne plecăm în fața Tatălui nevăzut, pentru ca Domnul Dumnezeu să ne audă și să aibă îndurare față de păcătoși”. Apoi, Mihail căpetenia și toți sfinții s-au închinat înaintea Tatălui nevăzut, spunând: „Fie-ți milă, Doamne, de păcătoșii creștini”.

29. Atunci Dumnezeu, auzind rugăciunea sfinților, s-a îndurat și a spus: „Pogoară-te, Fiul meu iubit și, fiindcă s-au rugat sfinții, fă să

strălucească chipul tău pe pământ pentru cei păcătoși”. Apoi, Domnul a coborât de pe tronul Său neprihănit: și când L-au văzut, cei care erau osândiți au strigat într-un glas: „Fie-ți milă de noi, împărate al veacurilor”.

Atunci Cel ce este Domn peste toate a zis: „Ascultați, voi toți, păcătoși și oameni dreți: am făcut raiul și omul după chipul meu: însă el a păcătuit și pentru păcatele lui a fost hărăzit morții: dar nu am îndurat ca lucrarea mâinilor Mele să ajungă în puterea șarpelui: așa că am părăsit cerul, am coborât pe pământ și am fost născut de Maria, sfânta și preacurata Maică a Domnului, ca să vă mântuiesc: am fost botezat în Iordan ca să mântuiesc firea care îmbătrânește în păcat: am fost răstignit pe cruce¹⁹ ca să vă izbăvesc de vechiul blestem: am cerut apă și mi-ați dat oțet amestecat cu fiere: am fost pus în mormânt: am călcat pe dușman: m-am înălțat la cer și nici așa nu m-ați auzit, însă acum, datorită²⁰ rugăciunii mamei mele, Maria, și fiindcă ea a vărsat lacrimi multe pentru voi și datorită lui Mihail, arhanghelul meu și datorită sfinților mei, vă făgăduiesc odihnă de Cincizecime pentru a înălța laudă Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt”.

---

¹⁹ Cf. Pavel, 44; Ezdra, L c., p. 470.

²⁰ Cf. Pavel, 4.

30. Apoi toți îngerii și arhanghelii, tronurile, domniile, stăpâniile, puterile, și heruvimul cu mai mulți ochi, și serafimul cu șase aripi, și toți apostolii, și profeții, și martirii și toți sfinții au strigat cu glas mare: „Mărire Ție, o, Doamne; mărire, Ție, iubitoru-le de oameni; mărire Ție, împărate al veacurilor; slăvită să fie îndurarea Ta; slăvită să fie răbdarea Ta nemărginită; slăvită să fie puterea negrăită a dreptății judecății Tale, căci Tu ești îndelung răbdător cu păcătoșii și necredincioșii; a Ta este milostivirea și mântuirea. A Lui este mărirea și puterea - a Tatălui a Fiului și a Duhului Sfânt în vecii vecilor. Amin”.

Evanghelia după IUDA

- apocrifă -

*Cu acest gând, plin de bucurie
pentru voi toți, eu mă voi spânzura.*

Gasit din intimplare in anii '70, un document ramas ascuns timp de aproape 1.700 de ani iese astazi la [lumina](#) sub numele de "Evanghelia dupa Iuda". Textul atribuit lui Iuda Iscarioteanul pune sub semnul intrebarii elemente fundamentale ale doctrinei crestine. Manuscrisul a fost autentificat, iar in prezent pagini din traducerea documentului au fost pusa la dispozitia publicului larg. "Manuscrisul, pierdut timp de 1700 de ani, a fost identificat ca apartinand literaturii apocrife a primilor crestini", afirma Terry Garcia, reprezentant al revistei National Geographic, cea care a facut anuntul. In aceasta evanghelie, Iuda nu apare ca un tradator, ci ca un initiat care l-a denuntat pe Isus romanilor, dar a facut-o tocmai la cererea acestuia si pentru mintuirea lumii. Astfel, Iuda apare ca cel mai bun prieten a lui Isus, singurul care l-a inteles complet pe el si misiunea lui divina, singurul care nu s-a indoit de faptul ca este fiul lui Dumnezeu. Pasajul cheie din document este atribuit lui Isus care ii spune lui Iuda: "Vei trece peste toate. Noua Evanghelie nu specifica nimic de cei 30 de arginti pe care i-ar fi cistigat tradindu-l pe Isus, in schimb il descrie pe Iuda ca fiind trezorierul grupului de apostoli. Noua Envaghelie confirma ca Iuda a avut un sfirsit

tragic, insa nu indica exact cum a murit el. Rindurile sugereaza ca s-ar fi aruncat cu violenta intr-o cimpie, provocandu-si o rana grava la stomac. Astfel este explicat cum de ajuns Iuda in Iad, nu din cauza ca a tradat, ci din cauza ca s-a sinucis.

29. EVANGHELIA DUPĂ IUDA

I

Înainte de începutul lumii era Dumnezeu, și Dumnezeu a făurit pământul și l-a dat poporului său. Și poporul acestui pământ a fost luminat în lucrarea lui Dumnezeu de conducătorii pe care Dumnezeu i-a ales pentru poporul său. Cum întâiul nostru strămoș a fost alungat din eternul loc al desfătărilor în care Dumnezeu îl așezase, aici, în Răsărit, ne-am pierdut și conducătorii, iar în locul lor a venit Irod cel Mare, care nu era din rasa lui Israel. Și nici un rege al evreilor nu era. Numai romanii îl numeau rege al Iudeii, în vremea despre care vă vorbesc, sub Irod cel Bătrân, veni pe lume adevăratul rege al evreilor, pe care aceștia îl așteptau și-l chemau, după cum stătea scris: „Doamne, fă să crească sămânța lui David și a lui Solomon, acum, în zilele noastre!” Și iată cum se realizează făgăduința lui Dumnezeu: Maria, din Casa lui David, care trăise până la treisprezece ani în templu, părăsi templul și se logodi cu bărbat tot din Casa lui David, pe nume Iosif, un teslar care lucra în Nazaretul Galileii. Și, de sărbătorile Estherei, pe când citea Cartea în odaia ei, îngerul i se arătă: „Mă închin ție, Marie, cea pe care Domnul a cercetat-o, căci Domnul este cu tine.” Maria se tulbură mai întâi, apoi se umplu de teamă, întrebându-se ce puteau să însemne acestea. Atunci Gavriil, îngerul Domnului, o liniști: „Nu te teme, Marie, pacea să fie cu tine, pace între tine și Domnul tău! Iată, vei lua în pântece; iată, vei naște prunc și pruncul acesta va salva lumea. Iată de ce îi vei pune numele Iisus, care înseamnă Dumnezeuul mântuirii. Și Lui i se va spune Fiul lui Dumnezeu, Preaînaltul. Lui i se va da coroana și tronul lui David, tatăl său. Și va împărați peste Casa lui Iacov, tatăl său, în veci, iar împărăția lui nu va avea sfârșit.” Maria s-a speriat. „Cum vor fi acestea, de vreme ce eu nu știu de bărbat?” Îngerul i-a răspuns: „Duhul Sfânt se va coborî peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea, și Sfântul care se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema.”

Și Maria crezu pentru că stătea scris: „Emmanuel se va naște din fecioară.” Și i-a mai zis îngerul: „Iată, Elisabeta, rudenia ta, femeia lui Zaharia, din cetatea preoțească a lui Abia, a zămislit și ea, ca să nu i se mai spună stearpă și bătrână, și este a șasea lună pentru ea... Pentru că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință!” Și i-a răspuns Maria: „Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău!” Și îngerul plecă de la ea. Nimănui n-a spus Maria, păstrând tăcerea, după cum o sfătuiseră îngerul.

Maria nu trăia încă în casa soțului ei, pentru că erau numai logodiți, iată de ce a părăsit-o pe sora ei, Maria, soția lui Cleopa, în casa căreia

trăia, căci fusese chemată printr-un vestitor de Elisabeta, soția lui Zaharia. Ea se pregăti și Iosif o însoți până la Ierusalim, unde era sărbătoare; el o lăsă în grija unor negustori care urcau la munte cu animalele; Maria se opri într-o cetate a seminției lui Iuda, Ain Karim, care înseamnă Fântâna Mieilor. Intrând în casa lui Zaharia, ea o salută pe Elisabeta, care broda pe o pânză de in. Dar Elisabeta nu vru să audă salutul Măriei și ele vorbiră un timp fără să se înțeleagă. „Pace ție - se auzi vocea Elisabetei -, pe tine te așteptam drept mărturie că acela pe care-l port în mine este slujitorul celui pe care-l porți în tine; ca slujitor, va merge înaintea lui și se va curăța drumul de pietre. Imediat ce mi-ai vorbit, pruncul a săltat de bucurie în pântecul meu. Și atunci a trebuit să vorbesc. Iertare. Tu înțelegi, tu, cea care ne dăruiești nouă pe cel care ne va mântui. Lasă-mă singură, nu e drept să vii la mine, tu, aceea care-l porți pe cel ce ne va mântui.” Și exclamă: „Ferice de cele care nasc în aceste vremi, pentru că, iată, Israel se va ridica din robie, la auzul Domnului și fratelui său!” Slujitorii Elisabetei prin care am aflat toate acestea ne-au mai spus: „Și Maria a zis: Fericită este cea care a crezut că se vor împlini cele spuse ei de la Domnul, deschizându -și sufletul ei către Domnul! Fericiți cei care-L slujesc, căci El îi va răsplăti mai mult decât slujba lor. Și a zis Măria: Mărește sufletul meu pe Domnul, și se bucură duhul meu de Dumnezeu și Mântuitorul meu, că a căutat spre smerenia roabei sale. Că, iată, de acum mă vor ferici neamurile în veacul veacului. Că mi-a făcut mie mărire, Cel puternic și sfânt este numele Lui. Mila Lui în neam și în neam, spre cei ce se tem de EL Făcut-a tărie cu brațul Lui, risipit-a pe cei mândri în cugetul inimii lui. Coborât-a pe cei puternici de pe tronuri și i-a înălțat pe cei smeriți. Pe cei smeriți i-a umplut de bunătăți, iar pe cei bogăți i-a scos afara deșerti; întărit-a vocea celor legați să tacă! Fericit Avraam, care-a crezut, și seminția lui Avraam, care a crezut! Că Dumnezeul Israelului își ține făgăduiala și l-a ales pe Israel de pe toată fața pământului.” Zaharia, bărbatul ei, nu auzi nimic din toate acestea și tăcu, fiind el surd și mut. Cumpără din Ain Karim ulei și făină pentru vremea cât va șede Maria, pentru că Maria nu putea mânca pâinea și uleiul unei familii preoțești. Și trăiră astfel aproape trei luni, Maria ajutând-o pe Elisabeta să coasă scutece.

Maria se afla deci însărcinată, fără să fi trăit cu Iosif; Iosif își dăduse seama, ca și locuitorii din Nazaret; aceștia din urmă nu-i dădură însă importanță, pentru că o logodnică putea rămâne însărcinată; numai Iosif era tulburat și supărat de ceea ce se întâmplase și se gândea cum să se lepede de Maria; o iubea și refuza să se despartă sau s-o repudieze public, dar, până la urmă, la sfârșitul unei zile de muncă, se hotărî s-o repudieze în secret, să-și părăsească casa și munca, să adune banii și să plece de tot, în altă parte, în noaptea în care se hotărâse că a doua zi de dimineață avea să plece, nu putu să doarmă. Atunci, îngerul lui

Dumnezeu se apropie de el și-i zise: „Rămâi acasă, Iosif, bărbat drept între oameni, ia-o pe Maria în casa ta, căci ce s-a zămislit în ea e de la Duhul Sfânt. Ea va naște Fiu și vei chema numele Lui Iisus, Cel care mântuie, căci el va mântui poporul său de păcate.” Iată de ce Iosif teslarul se însură, o luă pe Maria în casa lui, ducându-se în fiecare zi, în afara zilelor de sărbătoare și de sabat, să lucreze lemnul în atelierul lui. Maria frământa pâinea, fierbea bucatele și purta coșurile cu rufe.

II

În aceste zile, Elisabeta născu un fiu. Și au auzit vecinii și rudele ei că Domnul și-a mărit mila sa față de ea și se bucurau împreună pentru ea și pentru Israel. Copilul fu tăiat împrejur după opt zile și i se puse numele Ioan; Zaharia simți că i se destupă urechile și i se dezleagă limba; și începu să proorocească: „Neputincioșilor li se vor îndrepta picioarele și se vor lumina cei care șed în întuneric și în umbra morții. Să-l laudăm cu toții pe Cel Preaînalt, pentru că El a dăruit pământului pe Fiul și Slujitorul său. Bucurați-vă, căci cei care vă urăsc vor fi topiți pe fața pământului, iar cei care vă doresc răul vor fi șterși din număratoarea oamenilor. Slavă lui Dumnezeu, împărat al pământului! Slavă slujitorului său, împărat al pământului. Ne va ridica pe noi la înălțimea celor bogați și puternici, pe măsura împărăției noastre, căci suntem supușii lui Dumnezeu. Iar acesta va merge înaintea feței Domnului, ca să deschidă căile Lui. I se va spune Proorocul și Trimisul și Duhul lui Ilie. Pentru mulți acest timp va fi o bucurie și pentru mulți o nenorocire, iar eu îl dau pe fiul meu pentru că el nu este al meu, ci al lui Dumnezeu, pentru a pregăti timpurile ce vor veni”. Oamenii îl ascultau și nu-l ascultau, dar copilul creștea în brațele mamei sale.

Quirinius, guvernatorul Siriei, sosi în acest timp în Palestina pentru a-l înlocui pe Varus, care se afla acolo pentru recensământ, dar la a cărui poruncă nimeni nu venea să se înscrie. Quirinius răspânda frica pe unde trecea, fiindcă omora cu multă ușurință. Când apăru, toată lumea tăcu și recensământul se desfășură cu multă umilință. Se duceau cu toții să se înscrie, fiecare în cetatea lui. Și s-a suit și Iosif din Galileea, din cetatea Nazaret, în Iudeea, în cetatea lui David care se numește Betleem, pentru că era din Casa și din neamul lui David, cu Maria care era însărcinată și ale cărei zile erau aproape. Luaseră cu ei un măgar.

Așa se face că pruncul a venit pe lume pe pământul Iudeii, care e mai aproape de Dumnezeu decât pământul Galileii.

Și iată cum a fost primit pruncul de măgarul și de boul din iesle. Cum era sărbătoarea Hanuca și ziua de sabat, Iosif nu se mai putu întoarce la Ierusalim, și căută un loc în casa de oaspeți din Betleem pentru soția lui însărcinată. Dar nu mai era loc nici pentru ei, nici pentru măgarul lor; străbătură tot orașul până la stâncile de dincolo de ziduri, unde și-au lăsat animalul la odihnă, iar ei s-au culcat într-o grotă. Atunci Maria

născu pruncul și nu țipă, nici nu sângeră. Născu rămânând fecioară și îngerii se făcură slujitorii ei; Iosif fu cuprins de spaimă. Pentru că era iarnă, păstorii își adăpostiră în grotă, nu departe de acolo, turmele de capre și țapi și, în timp ce aceștia petreceau, un înger le apăru și le strigă: „Ieșiți de acolo și mergeți să-l întâmpinați pe Domnul vostru care tocmai s-a născut și pe care tot poporul îl așteaptă, îl veți găsi într-o iesle! Mergeți de-l întâmpinați, iar turmele voastre se vor înmulți ca stelele pe cer.” Și deodată s-a văzut împreună cu îngerul mulțime de oaste cerească lăudând pe Dumnezeu: „Slavă lui Dumnezeu împăratul și oamenilor bună învoire...” Au luat sub veșmintele lor lână și brânză din cea mai bună și în spate câte un miel fără pată; și-l căutară pe Mântuitor, ca să-l slăvească. Dar erau cam băuți și nu vedeau decât lumini pretutindeni, lumini care nu erau decât lampioanele sărbătorii, legănându-se în fața porților, dar pe Mântuitor nu-l găseau. Se opriră în fața unei grote, unde li se păruse a vedea lume adunată, pentru a cere lămuriri, Iosif veni să-i roage să facă mai puțin zgomot, pentru că se născuse un copil care dormea în iesle. Păstorii vrură să intre, dar Iosif nu-i lăsă, pentru că nevasta lui nu era acoperită și era necurată după Lege; ei ziceau: „rege!”, Iosif zicea „copil!”, și se ciondăniră până când Iosif îi lăsă să intre, îngenunchind și lăsându-și darurile lângă iesle, adică brânza, lâna și mieii, ei îl slăviră pe Mântuitor, care dormea pe paie, și plecară apoi tot în felul lor, făcând zarvă și cântând, în Betleem, la cântatul cocoșilor, ei îl slăveau pe Dumnezeu și anunțau vestea celor care voiau să-i audă. Dar nimănui nu-i venea să creadă că Mântuitorul se născuse într-o iesle, alături cu animalele. Iosif o așeză pe Maria într-o casă închiriată din împrejurimile Betleemului, în afara cetății, și așteptară opt zile până la tăierea împrejur, dând fiului său numele Iisus, așa cum le spusese îngerul. „Binecuvântat să fie cel care ne-a condus din timpul cel de dinaintea tuturor timpurilor! Și binecuvântat să fie cel care ne-a poruncit să te așezăm lângă fiul lui Israel, în credința lui Avraam!” Elisabeta veni să-i vadă cu Zaharia, soțul ei, și cu Ioan, fiul lor. Se rugară împreună pentru eliberarea Israelului.

După ce socotiră cele treizeci și trei de zile, zilele curățirii, familia plecă la Ierusalim pentru a jertfi o pereche de turturele sau de porumbei și a răscumpăra cu cinci sicii de argint întâiul născut, căci, așa cum scrie în Lege, orice întâi născut de parte bărbătească trebuie închinat Domnului. Și pe când păraseau strana, vorbind între ei, la Poarta Nicanor sau Poarta Nou- Născuților, dinspre partea de răsărit, un om din Ierusalim, un om drept și temător de Dumnezeu, învățat și ascultat, și căruia i se spunea fiul lui Hillel, pe nume Simon, fusese adus până aici de Duh, căci îi proorocise lui Duhul Sfânt că nu va muri până nu-l va vedea pe Hristos. Îl văzu pe Iisus și dori să-l ia în brațe. Și, ținându-l în brațe, el prooroci: „Lumina a coborât peste mine și poporul meu. Cei care au suferit nu vor mai suferi, iar acum pot închide și eu ochii și muri în pace. Am văzut”

Binecuvânta pe copilul Iisus și adăugă: „Binecuvântată fii, Marie, pentru mântuirea și sfârșitul celor mulți: prin tine va trece sabia, tăind șarpele în două, și se vor afla două popoare într-unul singur. Și tu însăși vei fi pusă la încercare; pentru că împăratul se va întoarce în împărăția lui, lucrătorul la ogorul lui, slujitorii își vor urma regele, și boii, păstorii!”

Și numai puțin mai târziu, în aceeași zi, o proorocită pe nume Anna, bătrână și văduvă, după câte se spunea, de atâta vreme că putea fi considerată fecioară, se apropie de ei și ridică ochii, pe care, după sfințenia ei, îi ținea mereu în pământ... și vorbi cu glas tare despre Dumnezeu și despre oameni, despre David și Avraam, și Duhul Sfânt era peste ea. Imediat ce zări copilul, străbătu toate intrările templului povestind că-l văzuse pe Mesia. Dar Mesia părea să fie pretutindeni și nicăieri, de când romanii și Cezar Augustus erau stăpâni.

Și mai exista un izvor pe drumul lor, care, din tulbure, cum curgea întotdeauna, se limpezi la trecerea copilului, urcat pe umerii mamei sale, apa lui devenind bună de băut.

Și se așezară în casa lor din Betleem, și Iosif își găsi de lucru. Trăiau astfel, nici săraci, nici bogați, dar nevoie de bani aveau, pentru că Maria era obligată să adune de pe câmp lăcuste și fructe, roșcove, de mâncare. Dumnezeu veghea trimițându-i în această lună februarie (luna Chebeth) pelerini din Orient, călare pe cămile, îl căutau pe Regele Lumii, despre care cărțile lor spuneau că va fi un om născut în Iudeea, și pe care o stea și știința lor îi vestise că tocmai se născuse în acele timpuri. Intrară în Ierusalim, Cetatea Sfântă, și întrebară în toate limbile pe care le cunoșteau unde era Regele evreilor și Regele Lumii. Dar li se răspunse că regele evreilor era Irod, dar că acesta era bătrân și bolnav. Li se mai răspunse că, vai!, singurul rege al evreilor era Irod, despre care ei nu știau cât era de crud. Îmbrăcați fiind în veșminte bogate, Irod se învoi să-i primească în mare taină, taină la care fu de față cel puțin una dintre femeile sale. Ei îl întrebară pe rege și regele își întrebă ghicitorii și vrăjitorii, și din toate aflară că Mesia se născuse, după Miheia proorocul, în mica cetate a Betleemului, din Iudeea. Și magii plecară pe cămilele lor, la apusul stelelor, în direcția ei. Regele îi sfătui să se întoarcă și să-i dea și lui socoteală de ceea ce aveau să vadă. La ieșirea din cetate, steaua reapăru pe cer, aceeași stea care-i adusese în Iudeea; și ei o urmară cu mare bucurie. Steaua se opri, și se opriră și ei în, fața casei lui Iosif teslarul. Văzură pruncul în brațele mamei lui. Se închină pruncului și maicii lui, lăsând la picioarele lui daruri. Talanții de aur, tămâia și smirna prețuiau mai mult de câteva sute de dinari, celelalte daruri fiind mai ales veșminte pentru prunc. În momentul întoarcerii în țara lor, Magii avură o viziune care-i preveni să se ferească de Irod și să ocolească Ierusalimul: luară un alt drum, ducând cu ei bucuria a ceea ce văzuseră și mărturia în sprijinul științei lor.

În noapte, pe când socoteau aurul, Iosif avu și el o viziune, în care i se arăta Ierusalimul înconjurat de soldați și morți, iar Templul din Heliopolis, însoțit și pașnic înconjurat de îngeri; o trezi pe Maria și-i povesti viziunea lui. Se hotărâră să plece chiar în aceeași noapte, pentru că ghiciseră nenorocirea, Iosif își luă măgarul, pe Maria și copilul, și fugiră spre Heliopolis, în Egipt.

III

După moartea lui Irod și în timpul domniei fiului său Arhelus în Iudeea, Iosif părăsi Egiptul și se întoarse cu Maria și copilul, care crescuse. Dar, pentru că, așa cum se temuseră de tatăl, se temeau și de fiul acestuia, se așezară în Galileea, în Nazaret, unde aveau rude.

Acolo își deschise Iosif atelierul de tâmplărie, în care lucra și Iisus. Or, într-o zi, în timp ce muncea, Iosif fu neplăcut surprins să vadă că-i lipsesc câteva scânduri din care trebuia să încheie până la apusul soarelui armătura unui pat. Supărat fiind din această pricină, Iisus, care se juca alături de el, îl întrebă: „Tată, de ce ești trist?” Iar Iosif îi explică.

Iisus zise tatălui său; „Ce nu a împlinit el celor care au cerut? Și dacă săracul vine să ceară, în orele de cuviință, pâine celui bogat, acesta nu primește?” Iosif îi răspunse: „Ba da, primește.” Și văzu în spatele lui, în locul scândurilor dispărute, un număr dubiu de scânduri. Și nu știu ce să creadă.

Se mai întâmplă, tot în zilele acelea, că vărul lui Iisus se rănise la cap, jucându-se pe lângă o cisternă, și sângele curgea șiroi din rană; mama lui, sora Mariei, era foarte necăjită. Iisus, care se afla în mijlocul lor, zise: „Știe cineva de ce suferă?” Nimeni nu-i răspunse. Dar se grăbiră să spună că acest copil al teslarului era lipsit de bună-cuviință și se plânseseră Mariei că Iisus nu se juca alături de ceilalți copii în curte; Iisus apărură brusc în mijlocul lor și rosti: „Nu sunt eu cu toată lumea?”

Și se întârea în credință și lucrarea lui Dumnezeu.

Când împlini vârsta, el învăță în sinagogă, învăță beth și guimel, dar știa întotdeauna mai mult decât camarazii lui și nu prea era iubit. Nici învățătorul de la sinagogă nu-l iubea, pentru că-i puneă întotdeauna întrebări la care el nu putea răspunde: „în fața Dumnezeului Israelului, ce diferență e între mine și tine?” (*Vezi mai multe în „Evanghelia lui Iacov” Copilăria lui Iisus, n.r.*)

Peste puțin timp, Iisus împlini vârsta de paisprezece ani. Muncea alături de tatăl său, și nimic în persoana lui nu dădea de bănuț cine era. Uimeau, poate, doar îndemânarea pe care o avea la lucru și cuvintele pe care le adresa clienților, dar în general vorbea puțin.

Aducea în fiecare seară câștigul lui Mariei, maica lui, și dacă, din întâmplare, ziua aceea adusesese puțini bani, mai adăuga de la el. Iosif băga de seamă, dar nu făcea nici o remarcă. Trăiau toți trei, simplu, fără să se supere unul pe altul.

Cum Iosif era bătrân, muri. (Vezi „Viața lui Iosif tâmplarul“, n.r.)

Iisus deveni teslar de meserie și trăia astfel lângă mama lui, care primise o pensie de văduvă. Pensia se ridica un pic peste două sute de dinari. De îndată ce Iisus împlini vârsta de optsprezece ani, familia și vecinii vrură să-l însoare, dar Iisus nu se însura.

Nu trăiau în mizerie, dar, ca în toate casele din Nazaret sau Tiberiada, în care locuiau evreii adevărați slujitori ai Dumnezeului lui Israel, erau săraci. Așa că Iisus nu prea avea veșminte de schimb, dar Maria, maica lui, îl ținea mereu curat. La fiecare mare sărbătoare ei ofereau jertfe; de fiecare sabat se odihneau. Când Maria frământa pâinea, Iisus aduna de pe câmp spini pentru foc, iar când comenzile nu-i copleșeau, Iisus se ostenea să semene câteva pogoane de pământ luat în arendă. Culegeau de pe el multe roade uscate pentru toamnă, și chiar pentru zilele iernii.

Cerșetorii, care treceau de obicei câte trei sau câte cincisprezece, se opreau întotdeauna la poarta lor. Maria le dădea de mâncare și veșminte, iar Iisus venea adesea să le vorbească: „Cine vă dă hrană și veșminte, pretutindeni de unde le primiți?” „Oamenii”, răspundea unii; „Dumnezeu!”, spuneau alții. Iisus râdea și încheia: „Adevăr vă spun vouă, de când Dumnezeu a existat în ceruri și pe pământ oameni, voi sunteți astfel hrăniți și îmbrăcați pentru că Dumnezeu trimite în mijlocul poporului pe care-l iubește pe propriii lui copii. Adevăr vă spun vouă, cei care nu au ce mânca și nici ce îmbrăca vor trăi din pomenile care li se fac.” Și cerșetorii aduceau pe toți ai lor la ușa casei și-i ziceau lui Iisus: „Iată pe frații noștri, care sunt și frații tăi.” Iisus o îndemna pe Maria: „Femeie, dă-le veșmântul și cina mea.” Plecând, cerșetorii se gândeau: „E atât de rar să te auzi strigat pe nume!” Și se afla printre acești cerșetori un apostol despre care nu pot să vă spun nimic.

Iată, se auzi o voce și vocea striga: „Eu nu sunt nimic, voi sunteți totul. Voi nu sunteți nimic, Dumnezeu e totul.” Și vocea mai striga: „Dumnezeu v-a promis viață, și viață vă va da. Pregătiți casele voastre, căci sosește Domnul.” Cerșetorii care băteau drumurile în acea vreme povesteau că auziseră vocea strigând: „Nu mai vrem săraci, și nici bogăți nu vor-mai fi. Muntele se va coborî și valea se va înălța. Și noi ne vom primi răsplata.” Iisus auzea despre acestea de la tovarășii lui de breaslă, care veneau să-i ceară două-trei scânduri. El părea indiferent și nu se gândea decât la binele pe care-l făcea zicând: „De ce să-mi mulțumești? Știi bine că tot ce este al meu este și al tău!” Lucruri care-i bucurau pe cei care-l ascultau.

Oamenilor le plăcea să-l vadă pe Iisus în atelierul lui, purtându-se cu dreptate, bun muncitor, cuviincios și stăpân pe munca lui. Pe stradă surâdea copiilor și-i ducea pe orbi până-n poarta casei lor. Dar se întorcea repede lângă maica lui, Maria, unde cerceta Legea, fără să lase să se vadă

nimic din divinitatea sa. Mânca și bea, Mama îl adora în tăcere, dar stătea cu urechile ațintite la tot ceea ce privea casa și oamenii din jur. Când înmulțea din întâmplare pâinile sau sporea uleiul în urcioarele pe jumătate pline, nici mama lui, nici el nu făcea vreo aluzie, și trăiau foarte simplu.

Se răspândi atunci zvonul că Ioan răsărise în pustie și că Duhul lui Dumnezeu fusese peste el. El era vocea despre care vorbeam și care striga: „îi vom vindeca pe neputincioși de neputințele lor la ceasul hărăzit de Dumnezeu. Pregătiți ceasul Domnului!” Și boteza în apa Iordanului, ca un botez al pocăinței, și mulțime numeroasă venea la el. În ultimele nopți reci ale iernii, Iisus părăsi casa, pe mama lui, și închise atelierul. Iisus își luă cârja, cutia cu textele sfințite și veșmântul lui cărămiziu și porni pe urma pelerinilor care mergeau spre Iordan ca să audă cuvântul lui Ioan, fiul lui Zaharia. Maria gătea de acum bucate numai pentru ea și cerșetorii care se perindau pe la poartă. Se auziră vorbe rele după plecarea lui Iisus, dar nu se putu verifica nimic. (*Vezi pe larg în „Marea Evanghelie a lui Ioan”, n.r.*)

Eu, Iuda, mi-am părăsit orașul și familia, mi-am pierdut viitorul în negoțul cu monede pentru a mă alătura lui Ioan, care spunea tare tot ceea ce noi spuneam numai în șoaptă și speram în sinea noastră.

Și iată ce am auzit eu, Iuda, atunci.

IV

Cuvintele lui Ioan care anunțau împărăția ce va veni: „Gătiți pământul, și ca țăranul arați înainte de a semăna și semănați înainte de a secera. Cel care are o casă să spună: Casa aceasta nu este a mea, cel care nu are o casa să vină să stea în ea. Vom împărți pâinea și veți lua toate veșmintele de lână pe care le veți dori. Și cel care are de la tatăl său o fâșie de pământ de doi tsemed (*Măsură de suprafață desemnând atât cât pot ara o pereche de boi într-o zi.*) și care, mergând pe drum spre ogorul lui, va găsi un cerșetor cerșind, să-i spună: Frate al meu, să mergem împreună, îți voi da un tsemed din pământul meu. Și, dacă va vrea să te urmeze, dă-i lingura ta, și, dacă ai o fată frumoasă, dă-i-o de nevastă. Cum puteți mânca dacă unuia dintre fiii lui Avraam îi este foame? Puteți crește copii când ceilalți, lipsiți de bani, nu-i pot avea, nici nu se pot însura? Și puteți trăi și puteți să vă rugați în fiecare zi, când fiii voștri sunt înlănțuiți pe toată întinderea pământului? Cine v-a născut? V-ați născut unii din alții! Și, deci, cel care a moștenit o casă n-a moștenit-o de la tatăl său, ci de la toți tații, și ar trebui s-o împartă cu toți frații lui. Deschideți ușile caselor voastre, întindeți mâinile, și cei care au să dea celor care nu au, căci nimic nu este al nimănui și totul este al tuturor!

Dacă se află printre voi din cei avari cu viața, nici voi nu veți trăi.

Dacă se află printre voi săraci care nu trăiesc, nici voi nu veți putea trăi.

Dumnezeu va veni când îi veți împodobi casa. Vă vestesc că nu va veni decât atunci când veți consimți să fiți poporul lui, nu în cărți și jertfirea animalelor, ci când nu vor mai exista diferențe între familiile și vitele lui Iacov, Iosif Simon și Hillel.”

Iată ce am auzit și iată de ce eu, Iuda, în momentul în care Iisus a părăsit Nazaretul, am plecat și eu din Kariot, unde se aflau familia, logodnica și meseria mea.

Și m-am pus în slujba lui Dumnezeu și a poporului meu.

Ioan mai strigă: „Domnul ne-a trimis un conducător pentru zilele dreptății între toți și-i aud pașii.”

Iisus veni spre Ioan pentru a primi botezul, un botez de pocăință prin care treceau toți cei care vroiau să pregătească Noul Pământ. Iisus se apropie de Iordan și intră în apă. Dar, de îndată ce-l zări pe Iisus, Ioan se tulbură și refuză să-l boteze. Ucenicii lui Ioan crezură că e vorba despre vreun nobil sau despre un om din răsărit, din cei care călătoreau uneori pe cămile. Iisus avea un chip de o mare noblețe și veșmântul de o mare simplitate. Pentru că Iisus stăruia și stătea cu picioarele în apă. Ioan se hotărî și-l unse, zicându-i ceea ce-i spusese Iov lui Dumnezeu: „Știu că poți totul și că nimeni nu te va împiedica să faci ceea ce ai hotărât.” În clipa în care Ioan îl boteza, am văzut un semn al cerului. Și semnul era un foc în formă de balanță și o femeie în formă de porumbiță (În limbile semitice, Duhul Sfânt este de genul feminin.) și am auzit o voce limpede în ceruri: „Tu ești Fiul meu iubit, întru care am binevoit și pe care vi-l trimit pentru a vă mântui.” Și am auzit vocea cu urechile mele și am văzut cu ochii mei deschiși, și pe loc am înțeles că pe acesta îl așteptam, eu și tot pământul. Dar el se amesteca printre ucenici și în mulțime, fără să-l pot urma, dar nimeni nu-l urmă. Și Ioan boteza bărbați și chiar femei măritate.

El le striga tuturor: „Cel care vă cheamă este în mijlocul vostru. Veți primi hrana din mâna lui, cuvântul de pe buzele sale, și el vă va elibera.”

Soldații, ale căror lănci scânteiau în soare, strigau de departe; „Noi nu-l vedem! Ce trebuie să facem ca să-l vedem?” - „Lăsați lăncile, rupeți-le - le răspundea Ioan -, aruncați armele și hotărâți-vă să nu mai ucideți, căci cel ce varsă sângele fratelui său este blestemat, în această viață și în cealaltă, de ai săi și de Domnul. Scoateți captivii din închisori și eliberați-i pe cei pentru care ați primit poruncă să-i crucificați. Dacă veți continua să vă bateți, nu veți avea pace niciodată și, dacă nu veți trăi în pace, nu-L veți vedea și veți fi alungați din împărăția Lui!” Unii își aruncară lăncile, alții le rupseră în bucăți, dar erau și din acei care râdeau în hohote, întrebând: „Și cine o să vă dea pâine și femei, imbecililor?”

Țăranii, care nu-și pierduseră nimic din vioiciunea lor, îi alungară cu lovituri de pietre pe cei care își băteau joc. Fariseii întrebau, la rândul lor: „Ce trebuie să facem pentru a-L cunoaște și a-L urma?” Ioan nu le

răspunse, ci numai arăta cu mâna spre veșmintele lor bogate și curate, întinzând apoi mâna spre cerșetorii din jurul lor, îmbrăcați în zdrențe. Fariseii înțeleseseră și se depărtară, pentru că țineau la veșmintele lor de farisei, prin care erau recunoscuți. L-am rugat pe un om care se afla prin preajmă să vorbească pentru mine și să spună: „Acum o clipă l-am văzut, și pe urmă nu l-am mai văzut.” Acesta zise: „L-am văzut, și acum nu-l mai văd.” Ioan se opri brusc și privi în direcția noastră. Murmură: „Cel care se află în păcat nu-l va vedea niciodată și cei care nu-l vor vedea nu se vor mântui în veci!”

În același timp, Iisus se duse în pustie, unde rămase patruzeci de zile, postind, și unde fu ispitit, pentru că era Dumnezeu, să transforme toate pietrele rotunde de la picioarele lui în pâini. Iisus se ridică și rosti: „Sunt fratele celor care nu au pâine pe acest pământ, și eu voi fi lipsit ca și ei.” Și, cum privea el în depărtare, fu ispitit, pentru că era Dumnezeu, să se facă pe loc regele Iordanului, al Mării Moarte și al Munților Moab, cei care se ridicau în fața lui și a lumii întregi. Iisus căută cu ochii o colibă țărănească și rosti: „Eu nu sunt mai mult decât un om, un om asemenea tuturor, un prieten ai tuturor, ca să mi se poată spune «frate» și astfel să fiu fiul lui Dumnezeu.” Îi era atât de foame încât fu ispitit, din pricina disperării, să se arunce de pe stânca pe care se afla. „Nu mă voi arunca, chiar dacă îngerii Tatălui meu mă vor prinde, la dorința mea, și mă vor sprijini în căderea și moartea mea; nu voi părăsi acest pământ înainte de a-l elibera și a-l mântui.” Și coborî din munți pe drumul vitelor până la locul unde se afla Ioan.

Zărindu-l de foarte departe, Ioan îl arătă cu mâna, și toți întoarseră capul în partea aceea. „Iată, vine Mielul lui Dumnezeu, Mielul lui Dumnezeu”, striga Ioan. Și fariseii întoarseră și ei capul, crezând că e vorba de un miel de jertfă pentru sărbătorile de Paște, care se apropiau. Dar nu văzură nici un miel. Și iată ce-l întrebară pe Ioan: „Tu cine ești?” Și el le-a răspuns: „Nu sunt.” „Și atunci de ce botezi? Și de ce zici: Iată Mielul lui Dumnezeu, când nu se vede nici un miel despre care să fi auzit, ci numai cămile și măgari? Și cine ești tu ca să ne faci să luăm un măgar drept un miel?” Ceilalți farisei îl luau pe Ioan în râs, dar noi, ucenicii lui Ioan, i-am alungat departe de mulțime. Și atunci ei ne-au dat argint și aur ca să-i lăsăm să plece în pace.

V

A doua zi Iisus reveni printre oameni și, în timp ce-l asculta pe Ioan predicând despre împărăția ce va să vină și despre domnia dreptății, l-am recunoscut și l-am privit. El mă zări și se apropie de mine, „Cine ești?”, m-a întrebat. I-am răspuns: „Iuda, fratele tău.” Și el mi-a zis: „Și eu sunt slujitorul tău.” În acest moment Ioan îl arăta pentru a doua oară zicând: „Iată Mielul lui Dumnezeu, cel care ne va mântui!” Prietenul meu

Andrei, fratele lui Simon, care se afla printre ucenicii lui Ioan, se apropie de Iisus și fu uimit să mă vadă atât de aproape de el. Ioan, fiul lui Zebedeu, cel mai tânăr dintre noi, ni se alătură și plecarăm în urma lui Iisus. Ceilalți rămaseră alături de Ioan Botezătorul, noi fiind singurii care l-au urmat.

Urcând pe valea Iordanului, Andrei își întâlnește fratele și-l strigă: „Simon, vino, l-am întâlnit pe cel pe care-l așteptam.” Simon se apropie cu ochi triști, pentru că nu prea avusese noroc în ziua aceea la pește. Iisus îi zise: „Prietene, nu prea ai prins cine știe ce pește în mrejele tale astăzi!” Simon se miră: „Sigur ești prietenul meu, dacă-mi cunoști atât de bine sufletul.” „Eu sunt chiar tu însuși - îi răspunse Iisus -, și de aici înainte nu vei mai fi Simon, îți vei schimba viața și vei arunca mrejele de pești în alte ape, și-i vei sătura pe cei flămânzi, și iată de ce te voi numi Chephas, care vrea să însemne Petru.” Astfel Petru, fiul lui Iona, ni se alătură, iar noi mergeam mai încet, pentru că el era mai bătrân.

Un pic mai departe veni și rândul lui Filip. Andrei și Simon îl cunoșteau, pentru că toți trei erau din cetatea Betsaidei. „Vino cu noi”, l-a chemat Andrei. „Și de ce să vin cu voi?”, întrebă el. „Pentru ceilalți, pentru toți ceilalți”, i-a mai zis Andrei. Și el își potrivi pasul după al nostru. Și iată-l pe Nathanael că ne iese în cale și ne salută. Iisus i-a zis: „Ești singur sau nu ești singur?” „Doamne - a exclamat Nathanael -, tu ești Dumnezeu, căci într-adevăr sunt singur și n-aș vrea să fiu singur, pentru că nu sunt singur. Sunt singur printre frații mei, care sunt copiii lui Tholomai, și sunt singur printre ceilalți locuitori din Cana și n-aș vrea să fiu singur, ci să mă apropiez de bolnavi și de toți nevoiașii și să aduc libertate acelor care nu se bucură de ea.” „Vino cu mine - i-a zis Iisus -, și eu îți voi da frații de care ai nevoie cu adevărat.” „Te urmez - i-a zis Nathanael -, dar aveți ce mânca?” „Ce înseamnă mâncarea pentru noi - i-a zis Iisus -, până când toți oamenii vor avea ce să mănânce?!” „Să mergem la nunta din Cana”, ne-a îndemnat Nathanael, și el ne-a condus spre Cana, cam la trei zile de mers de acolo. Și, în aceste trei zile, Iisus ne-a învățat cum să și scoatem demonii.

VI

Când ajunserăm în ținutul unde se desfășura nunta, Iisus a zis: „Mirele este rudenia mea și am venit la nuntă fără dar.” Și fiecare dintre noi ne căutarăm prin chimire, dar nu găsirăm decât sfori și amnare. Simon avea ață de dres mrejele, iar eu, un urcior pe jumătate plin cu ulei. Iisus a zis: „Iată doi oameni care se gândesc și la ziua de mâine, iar eu nu m-am gândit nici măcar la ziua de azi și la darul pe care trebuie să-l dau mirilor.” Mirele ne ieși în întâmpinare, dar eram ultimii veniți, căci nunta începuse de șase zile. Mirele rosti cu voce tare: „Cei de pe urmă vor fi cei dintâi!” „Adevăr ai grăit - îi răspunse Iisus -, cei de pe urmă vor fi cei

dintâi.” Și ne așezarăm la masă. Mirele avea ochii înroșiți, și vinul pe care-l beam părea îndoit cu apă.

Când ne aduseră prăjiturile cu miere, o femeie pe care nu o cunoșteam se apropie de Iisus și-i zise încet: „Fiule, nu mai au vin la masă.” Ne mirarăm că o femeie necunoscută îi zicea „fiule” și-i vorbea despre vin. „Femeie - i-a zis Iisus -, ce este Mie și Ție? Încă n-a venit ceasul Meu.” Deloc noi nu înțelegeam ce spune. Cum ne ghici gândurile, se aplecă spre noi și ne spuse: „Este mama mea.”

Femeia rămase în picioare lângă el și făcu semn servitorilor să se apropie. Aceștia se apropiară. „Să faceți tot ce vă spune”, le-a zis ea atunci, și se îndepărtă spre bucătării. Ceilalți meseni mâncau și beau, și nu-l vedeau.

„Umpleți aceste vase cu apă”, porunci el slujitorilor. Slujitorii umplură șase vase cu apă care se aflau acolo pentru curățirea iudeilor; și, când fură pline ochi, Iisus mai porunci: „Trageți vinul și duceți-l stăpânului vostru.” Începurăm să râdem din toată inima, iar slujitorii, alături de noi. Iisus zâmbea și el, pentru că vroia să dea o lecție mirelui și mamei sale, pentru ca fiecare să stea la locul lui.

Imediat ce mesenii strigară: „De băut!”, mirele strigă: „De băut!” Slujitorii apărură aducând urcioarele pline. Și așteptam strâmbăturile pe care aveau să le facă aceștia bând apa care li se oferise. Li se turnă. Și furăm uimiți și noi că apa era roșie; Mirele se tulbură și-l chemă pe stăpânul serbărilor. „De ce dai vinul cel mai bun la urmă - zise el -, n-am văzut nicăieri să se facă așa, și de când dai vinul roșu după cel alb?” (Vinul roșu era mai cunoscut și se servea primul la masă.) „Și de când nu ni se dă destul vin pentru a adăpa nuntașii, căci, iată, nu mai este nici vin alb, nici roșu, și iată că a apărut acest vin roșu despre care nu știu nimic.” „Întreabă-l pe acela!” Și-l arătă pe Iisus, care îi surâse mirelui: „Iată, urarea ta se împlinește și cei din urmă sunt cei dintâi, căci cei din urmă vor fi serviți cei dintâi.” Toți mesenii fură bucuroși să audă adevărurile pe care le spunea și mă întrebă cine e. „El este Domnul meu și vine să-i mântuie pe cei care vor să se mântuie.” Mirele îi mulțumi: „Iisus, îți mulțumesc pentru darul și binecuvântarea ta.” Și sărbătoarea continuă cu vinul cel nou, care era cu adevărat bun. Ne-a plăcut că Domnul nostru se gândise în acest fel la noi, căci nimeni nu mai veni după noi, care furăm chiar ultimii, Băurăm și ne veselirăm. Văzându-ne bucuroși de minunea pe care o făcuse, Iisus ne-a spus: „M-ați văzut nesupus mamei mele - apoi spuse el -, și voi nu faceți decât să vă bucurați de vin, dar nu și de învățatură. Cui voi spune să-și părăsească familia pentru a o afla?” Simon întrebă: „Doamne, dar cum să-ți mai afli familia pe care ai părăsit-o?” Iisus, pentru prima oară, se supără pe noi: „Cei care au urechi de auzit, să audă! Un bărbat avea doi fii în casa lui, Unul din ei muncea alături de tatăl său și asculta de porunca lui.

Cel mai tânăr i-a zis într-o zi: Tată, eu vreau să fac altă meserie, care să fie a mea, vreau o viață care să fie a mea, lasă-mă să plec. Tatăl, cu toate că era îngrijorat și supărat, îl lăsă să plece. I-a dat partea lui de moștenire, pe care însă fiul n-a vrut-o. Se așeză într-o țară vecină, unde erau lemne de tăiat, și tăie lemne câteva luni. Când n-au mai fost lemne de tăiat, a păzit porcii.

Se întâmplă atunci o foamete mare, de se hrăneau numai cu roșcovele pe care le adunau de sub arbuști și cu peștele pe care-l prindeau, într-o zi, stătea sub un roșcov și, sătul de roșcove, se gândi la familia lui; pe acolo nu sunt nici lacuri, nici roșcovi și nici altfel de copaci.

Adună deci un sac mare de fructe și pește, cât putu să ducă în spate, gândindu-se: îi voi hrăni pe tatăl și pe mama mea. Și porni la drum. Tatăl său, de îndată ce-l zări, pentru că-l aștepta fără încetare de luni de zile, veni fugind în întâmpinarea lui. Și, când îl întâlni, îi sărută mâinile, apoi obrazii. Fiul fu din cale-afară de tulburat.

Lăsând povara jos, fiul zise: Tată, ești om bun. Și eu am devenit fiul tău și ți-am adus brațul meu drept ajutor și tot ce am mai adunat. Și se veseliră câteva zile cu pește, roșcove și rihata.

Să auziți ce e de auzit: pentru că și eu, așa cum m-ați văzut întorcându-mă la mama mea, mă voi duce într-o zi la tatăl meu cu toată povara mea: și cei care se vor afla acolo vor lua parte la ospăț.” (*Vezi semnificația nunții din Cana în Cap.8 din „Predicile Domnului“, n.r.*)

VII

Iată de ce noi nu l-am mai părăsit, iar mama lui veni cu noi. Din Cana ne-a dus la Capernaum, unde am întâlnit mulțime multă, de toate felurile, de la bogați până la cerșetori. Și, în fața sinagogii, vorbi cerșetorilor așezați pe vine, somnoroși. El le-a zis: „Ce așteptați?”

Aceștia nu-i dădură nici o atenție. Dar Iisus urma să le spună ce avea să le spună. „Dacă vă zic: să muncim împreună, nici unul din voi nu se va ridica, iar dacă zic să vă dau punga mea, veți întinde mâinile și veți ridica fețele voastre. Atunci credeți că mă voi purta altfel cu voi decât vă purtați voi cu mine? Vreți să primiți și să nu dați deloc, dar vă zic vouă că nu veți primi decât în măsura în care veți da!” Cum se îndepărta, un cerșetor se ridică, alergă după el și se rostogoli la picioarele lui, „Stăpâne, ce vrei tu să facem? Oriunde ne-am ruga, ne alungă ca pe câini, nici un loc nu e al nostru, dar tu ne-ai vorbit ca și cum am fi fost oameni.” Iisus îl ridică. Și acesta se amestecă printre noi.

În fața sinagogii, pentru că era sabat, se afla o mulțime de învățători și farisei. Iisus, întâlnindu-i, îi salută, dar aceștia întoarseră capul fără să-i răspundă, Iisus se opri drept în fața lor, zicându-le: „Dacă v-aș spune:

lucrați alături de mine, nici n-ați întoarce capetele voastre spre mine și ați râde între voi; dacă v-aș cere bani și pâine, m-ați privi lung și mi-ați da ceva cum arunci unui câine. Dar ce veți da? Ceea ce nu este al vostru și ceea ce dă peste marginile pungii voastre. Așa că nu știți nici să dați, nici să luați, dar adevărat vă zic vouă, dacă refuzați să primiți, nimic nu vă va fi dat în afară de ceea ce ați dorit!” Și plecă. Nici unul dintre învățați sau farisei nu alergă după el. Și apoi ne-am dus în casa unuia care fusese cu noi de la început și a cărui familie locuia în cartierul de apus al Capernaumului.

Acolo rămase Iisus câteva zile.

Ceea ce spusese cerșetorilor și celor bogați repeta pretutindeni unde se afla, iar cerșetorii îl urmau peste tot pe unde se ducea, predicând milostenia. Mai-marii orașului veneau să-l asculte predicând în piață, dar clătinau din cap, fără să se lase convinși; în afară de unul, pe nume Abel, care era un bărbat tânăr. Se apropie de Iisus, după ce acesta termină de vorbit mulțimilor, și-i zise: „Stăpâne, te-am auzit, pentru ca noi să devenim una și Duhul lui Dumnezeu să fie peste noi, iată tot ce am.” Și-și vându toată averea. Cum în numeroase cazuri Iisus văzu că știu să numără și să neguțez înainte de a cumpăra, mi se încredințară banii lui Abel și ai întregii grupe. I-am pus o sfoară pungii, am legat-o de picior ca s-o simt legănându-se și să n-o pierd.

Iisus ne-a dus apoi la Nazaret, în casa tatălui său adoptiv, și ne găzdui în casa lui. Mama lui ne slujea.

Când veni ziua de sabbat, intră în sinagogă; i se dădu ruloul să citească, pentru că-l precedase faima de la Cana la Capernaum. Se ridică și citi ceea ce era scris pe rulou. „Cartea lui Isaia! Duhul lui Dumnezeu peste mine, că m-a uns să binevestesc săracilor, m-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc celor robiți slobozire și celor prinși în război libertate. Să dau de știre un an de milostivire al Domnului și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru.” Se așeză și mai zise o dată: „Duhul lui Dumnezeu peste mine!” Și mulțimea murmură: „Se știe că înainte nu era decât un teslar.” „Nu e teslarul?”, se întrebau între ei. Se ridică atunci Iisus și, fără să se mai uite pe rulou, vorbi cu propria lui voce:

„Credeti că trebuie să ai bogății ca să fii bogat, și turme de vite și mulțime de oi, și credeti că nimic bun nu se poate naște dintr-un om sărac, dintr-un lucrător, pentru că nu are nici învățătura voastră, nici puterea voastră! Dar cei care gândesc ca mine mă vor înțelege. Cei săraci vor avea locurile dintâi în împărăția lui Dumnezeu.

Voi spuneți: Nu e acesta teslarul?

Eu sunt teslarul.

Și-mi veți spune: Vindecă-te tu, învățatule, și mântuie-te pe tine, mântuitorule.”

Se ridicară cu toții, dar fețele lor erau mânioase. Iisus vorbi mai departe: „Eu nu-i dezleg decât pe cei posedați de Satan, dar nu pot face nimic pentru voi, căci sunteți proprii voștri prizonieri. Voi vindeca pe bolnavi, dar pentru voi nu pot să fac nimic, pentru că voi spuneți: Noi nu suntem bolnavi!

Adevăr zic vouă: erau multe văduve în Israel în timpul lui Ilie, dar când s-a întâmplat marea foamete, ținând mai multe anotimpuri, nu pe o văduvă a Israelului a săturat Ilie, ci pe o străină din Sarepta. Tot așa, erau mulți leproși în Israel în timpul lui Elisei, și nici unul dintre ei n-a fost spălat și vindecat, în afară de un străin din Siria.

Eu vin, și voi nu mă primiți. Și atunci eu nu voi elibera numai Israelul, și nu Israelul mă va urma, ci neamurile străine.”

Și ieși, pentru că nu mai avea ce să le spună.

VIII

A doua zi, la cântatul cocoșilor, se adună o mulțime de oameni în fața casei lui Iisus din Nazaret. Strigau toți deodată: „Să dovedească cine e, dacă nu e teslarul! Și, dacă ne aduce ceva, să ne arate, ca să putem judeca!” Iisus le deschise imediat „Prietenii - le zise -, v-am spus că sunt teslarul din Nazaret și că mănânc asemenea vouă, slăvindu-l pe Dumnezeu. Ce vreți de la mine? Cunosc munca mâinilor și valoarea banilor; și cunosc, la fel, oboseala. Dar e oboseală pentru sănătatea pământului. Și-mi trudesce eu trupul meu pentru ca cei flămânzi să se hrănească cu pâinea mea.” Râdeau, iar unii ziceau: „Auziți, muncește, hoinărind pe drumuri și vorbind în piețele publice. E slab ca un câine de lepros, și pretinde că dă de mâncare celor flămânzi.” Iisus nu se mânie. „Sunt de-a lungul drumului orbi și surzi - le spunea el -, bolnavi și neputincioși care au nevoie de mine. Veniți să vedeți, dacă nu mă credeți.”

El se pregăti, iar noi și maica lui ne amestecărăm în mulțime, îndreptându-ne spre Capernaum. Mergând, Iisus trecea de la unul la altul și-i întrebă despre meseria lor, despre câmpuri, despre femeile și rudele lor, și toți cei care făceau parte dintr-o breaslă își păraseau îndoielile, căci el nu se purta față de ei nici cu înfumurare, nici cu mânie.

Totuși cei bogați care se învoiseră să-l urmeze pe acest drum mergeau și vorbeau între ei, ferindu-se de el.

După ce au mers o bucată bună de drum, Iisus se opri, și toată lumea se opri.

„Unde sunt bolnavii și neputincioșii pe care ni i-ai promis?”, îl întrebă unul dintre ei. Iisus zâmbi și răspunse: „Voi sunteți toți bolnavi și neputincioși, voi sunteți surzii și șchiopii!” Într-adevăr, mulți dintre ei își dezlegaseră sandalele și sângerau la călcâie sau între degete, pentru că străbătuseră drum lung, iar unii împărțeau ce luaseră cu ei în chimire, căci

le era foame. Eu aveam mereu cu mine urciorul de ulei pe jumătate plin și-l dăruii celui de lângă mine, ca să-și ungă rănilor. Vecinul meu, care părea să fie bogătaș, îmi mulțumi și-mi ceru voie să treacă mai departe uleiul pentru rănilor fratelui său, și gestul se repetă până când urciorul trecu pe la toți cei care sângerau. Dar nu toți îmi mulțumiră. Și, când primii din nou urciorul, el era tot pe jumătate plin, și întâi am crezut că-și bătuseră joc de mine. Dar Iisus mă atinse cu mâna și-mi zise: „Vom vorbi mai târziu despre aceste lucruri.” Și păstrai uimirea pentru mine. Eram tulburat că se folosiseră de mine ca să împlinesc minunea și să-și descopere adevărurile.

Luă o bucată de pâine, o binecuvântă, înainte ca fiecare să rupă câte o bucată și, în ciuda faptului că fiecare rupea câte o bucată destul de mare, Iisus reuși să hrănească pe toți cei care se aflau acolo, mai multe zeci de oameni, din care jumătate erau tineri cu mare poftă de mâncare. Și nici bătrânii nu fură lipsiți.

Iisus vorbi: „Acum vă puteți duce pe la casele voastre și să vă despărțiți de mine, căci nu mai am nimic să vă învăț, doar numai, dacă nu vă veți iubi unii pe alții, veți avea mereu picioarele însângerate și burțile goale și, dacă nu v-aș iubi și pe unii, și pe alții, ați fi ca animalele.” Din această clipă mulți oameni din Nazaret, mai ales dintre cei tineri, i se alăturară, însoțindu-l în toate drumurile lui.

Pentru că se apropiau sărbătorile Paștelui, ne-am îndreptat spre Ierusalim, iar Iisus ne-a explicat până la prima Poartă, cât a ținut drumul, cu ce se aseamănă țapul pe care oamenii îl jertfeau lui Dumnezeu pentru păcatele lumii; și ne învață că și el va fi asemenea unui țap, încărcat cu toate păcatele, și că, nevrând să lase în afara sângelui său nici un păcat, se va împovăra cu toate. Ne-a mai spus că, după ce-l vor jertfi ca pe un țap, îl vor jertfi ca pe un miel pentru răscumpărare, ca pe un miel al cărui sânge purifică, și că, după aceea, nu vor mai fi nici țapi, nici miei de jertfit pentru că fiecare va fi stăpân pe viața lui și va răspunde în fața lui Dumnezeu de propriile lui păcate. Negustorii de miei care mergeau alături de noi fură nemulțumiți de ceea ce auzeau, că nu va mai fi nevoie de miel pentru jertfă, pentru că asta era meseria și venitul lor, pentru că vindeau mulți miei de jertfă. Simon, care venea în urmă, și care auzea și mai rău, pentru că acest fel de viață îl îmbătrânise și mai mult, îi spuse lui Iisus, din spate: „Stăpâne, dar legea lui Moise ne învață că trebuie să jertfim miei fără pată și țapi.” Și rosti în minte legea lui Moise. Iisus îl lăsă să rostească tot ceea ce știa pe de rost și, cum era în vârstă, știa totul pe de rost. Iisus nu se arată nici nerăbdător, nici lipsit de respect în privința lui Simon, căruia el îi mai spunea și Simon-Petru sau, mai des, Petru. Când tăcu, Iisus vorbi: „Eu eram înainte de a fi Moise și eram chiar înainte de a vă putea vorbi și, după voi, eu voi fi de-a pururi; nu va mai fi deci nevoie de miei și țapi, pentru că lumea de după mine va fi cum a fost înainte de

Moise, de îndată ce eu voi fi țapul și mielul jertfit pe altarul lui Dumnezeu. Cei ce mă iubesc, să mă urmeze!” Vroia să spună că, după ce va fi mântuit lumea, noi vom deveni toți ca Adam și Eva și că viața ne va fi dată pentru totdeauna, cu pâinea, udătura și pacea din Paradis. Cum noi doream toți cu ardoare această împărăție a lui Dumnezeu pe Pământul Făgăduinței, nimeni nu-l mai părăsi, deși, sunt sigur, mulți nu vor fi înțeles ce vroia să spună zicând că el a fost înaintea lui Moise.

La Ierusalim, ne amestecărăm în mulțime, dar fără să-l pierdem din vedere pe Iisus, căci avea o tunică roșie și era un pic mai înalt decât ceilalți.

Intrând în stranele bătrânilor, Iisus se despărți de noi și, adunând de pe jos câteva sfori care țineau legate animalele aduse drept jertfă, făcu din ele un bici. Fluturându-l, alungă din Templu vitele și pe negustori, răsturnă mesele de schimb, și toate monedele se rostogoliră pe jos, M-am minunat. Era cu adevărat prooroc și ghicitor, pentru că avea știință de ciorovăiala pe care o avusesem eu înainte cu zarafii în privința banilor grecești și romani pe care vroiam să-i schimb în di-drahme de Tyr. (Fiecare israelit era dator să plătească la Templu, în fiecare an, impozitul legii, o jumătate de siclu, care valora exact cât o di-drahmă de Tyr.) Și, schimbând multe monede pentru a avea tot atâtea jumătăți de siclu câți ucenici eram, le cerusem o mică reducere, în sfârșit, o remiză, pentru că toată lumea știa că storceau profit mare din acest schimb. Le spuneam că nu suntem bogați și că suntem dintre cei care-l urmează pe Iisus. Dar ei nu voiră să audă de nimic și se mâniară. Și atunci Iisus își arătă și el nemulțumirea și, dovedind dreptatea sa, îi alungă din acest loc, și toți porumbeii lor își luară zborul. „Voi îmi mâncați capul!”

Preoții care ieșiră, auzind zgomot, se apropiară și-l întrebară: „Cine ești tu ca să te porți astfel în Templul Domnului?”

Iisus le răspunse: „Ce ați făcut din locuința Domnului? Vin la mine și nu mă regăsesc, mă duc la ai mei și nimeni nu mă primește. Cum puteți vorbi de casa Domnului? Ea nu mai este aici, o voi construi în altă parte.”

Toți cei care aveau ceva împotriva preoților din pricina felului cum adunau dările și cum îi sprijineau pe regi i se alăturară lui Iisus, iar preoții se întoarseră la slujba lor.

IX

Iisus zise Bătrânilor: „Dacă sunt săraci, să le adune!”, și arătă spre monedele care se rostogoleau pe jos.

Dar nimeni nu îndrăzni să se miște.

Văzând acestea și gândindu-mă la întreținerea trupei noastre, care-mi provoca greutăți de când părăsisem câmpurile, și la faptul că eram însărcinat cu această îndatorire, m-am umilit în fața tuturor și, îndoit de spinare, mi-am umplut punga.

Iisus însuși mă ridică și văzu că punga se umpluse fără să-mi dau seama. Dar nimeni nu se mai aplecă să culeagă ceea ce rămăsese pe jos, și eu îl urmai pe Iisus afară din strane.

Noi prieteni venim în acest moment spre noi, arzând de zel pentru Dumnezeu, pentru țară și oameni.

Și Iisus îi învâța: „Nu eu sunt în acest moment cel care să vă salveze, eliberați-vă singuri: fructul își poartă sămânța și nu o va elibera decât pierind: și atunci veți primi și voi mântuirea mea.”

Avea dreptate.

Eram legați de el și de cele mai mici vorbe ale lui, și nu reușeam să luăm noi înșine nici o hotărâre. Avea deci dreptate să ne redea pe noi nouă înșine, dar cei mai nou veniți nu înțelegeau, și ziceau între ei: „Cât e de smerit!”

Iisus a trebuit să le explice pe îndelete cuvintele lui.

La prima veghe, mai furăm vizitați, dar de data aceasta de un singur om, care era bogat și venise la noi pe ascuns.

Iisus a zis: „Și tu?”

Dar cel bogat nu înțelegea mai mult decât noi; și eu am râs, și adăugă: „Dacă nu-ți părăsești viața, o vei pierde, și, dacă nu te vei naște din nou, nu vei avea niciodată loc în împărăția Mea.”

Și am înțeles ce vroia să zică: eram departe de a fi demni de împărăția ce avea să vină.

Dar parcă auzii o voce, în mine, care era cea a lui Ioan Botezătorul și a lui Iisus, și ea-mi spunea: „Cel care nu se coboară nu poate fi ridicat, pocăință!” Cu voce tare, fără să-mi dau seama, am repetat „Pocăință!” celor care se aflau de față. Și toată lumea fu de acord cu mine.

Iisus predică toată noaptea, mulți dintre noi adormiră, și eu le dădeam coate ca să-i țin treji. Iisus mi-a zis: „Lasă-i!” Îi trăgeam, totuși, din când în când de păr, și ei bombăneau și nu vroiau să audă ce se spunea pentru ei:

„Fiul lui Dumnezeu n-a venit să judece, ci să mântuiască lumea când va sosi vremea, și din acel moment lumea se va judeca singură, și ea va alege sau va respinge mântuirea; pe lume este lumină, dar oamenii aleg întunericul, pentru că lucrarea lor nu e bună. Și, cum nu și-au deschis ferestrele caselor pentru lumină, Dumnezeu, care trimite lumina, nu le va deschide nici el ușa casei sale. Dar cel care lucrează în adevăr și dreptate, cel care nu se ascunde de lumină și cel ale cărui lucrări sunt drepte va fi acoperit de slavă și va viețui fără dorință la sânul lui Dumnezeu, pentru care a lucrat.

E mai bine să dormi ca o vită decât să lucrezi în umbră, și e mai bine să nu te fi născut decât să lucrezi împotriva lui Dumnezeu și împotriva Luminii.

Căci nu va fi decât o judecată, și ea nu vi se va trece.”

Dar chiar cei cărora, fiind bogați și bătrâni, le erau adresate aceste cuvinte, moțâiau. Noi eram tulburați de dreptatea pe care Iisus o anunța și pe care de foarte multă vreme o chemam pentru lumea de aici.

Iisus adormise, așezat mai departe de noi.

Cei care nu adormiseră mai vorbiră între ei, căci ni se părea limpede că Iisus ne cerea să acționăm, să aducem noi înșine împărăția Luminii, și noi căutam mijloacele de a învinge întunericul. Ne înțeleseserăm între noi să sporim, prin cuvântul lui Dumnezeu și viziunea împărăției lui, numărul credincioșilor.

Iată de ce începurăm și noi să botezăm, după obiceiul lui Ioan, pe toți cei care vroiau să treacă prin mâinile noastre și să se supună învățaturii lui Iisus, făcând mărturisire publică și primind întreagă noua Lege.

Și, foarte repede, pentru că eram foarte mulți, botezarăm mult mai multă lume decât Ioan.

X

Se stârni între noi zavistia.

Câțiva bătrâni, care-și aveau interesele și trufia lor ca Ioan să rămână Botezătorul și omul lui Dumnezeu, noul proroc al Israelului, se plânseseră de faptul că botezam mai mult decât el, deși veniserăm la urmă, și că noi îi furam mulțumirile și vorbele ca să le folosim pentru interesul nostru.

Ioan auzi și nu se tulbură deloc, căci el știa că nu era decât înaintașul, cel care merge înaintea împărăției lui Dumnezeu, anunțând popoarele să se pregătească.

Și Ioan strigă: „Dacă un om intră slugă într-o casă și, după ce se învață cu locurile și cuferele, cu odăile și spiritul locuitorilor acelei case, cu gusturile și viciile lor, devenind prietenul stăpânului, în lipsa acestuia, se apucă să poruncească în locul lui, ce veți spune despre acel om? Și eu aș fi un hoț dacă mi-aș însuși domnia acestei împărății pe care o așteptați, căci eu nu sunt nimic. Mielul lui Dumnezeu va șterge păcatele lumii, iar eu sunt la rând cu păcătoșii și- mi aștept, asemenea lor, dezlegarea!”

Grăise cu mare dreptate, dar câțiva farisei, care ar fi putut să înțeleagă, nu doreau chiar atât de repede această dezlegare, și-și dovediră nepăsarea față de mișcarea noastră, rămânând să- l asculte pe Ioan.

În câteva zile, Ioan părăsi cetatea Enon, unde boteza, și se duse la Sebasta, unde se afla tetrarhul Irod.

Ne dădurăm seama după faptul că un mare număr de credincioși ni se alăturară.

Și iată ce a dezvăluit Ioan la Sebasta.

Tetrarhul Irod ținuse o femeie nabateeană din Petra, dar aceasta îl părăsise pentru că el își mai luase lângă el pe Irodiada, femeia fratelui său, Filip. Și o luase, de asemenea, și pe fiica fratelui său.

Toată lumea știa, dar se temeau de tetrarh și nimeni nu îndrăznea să-și arate indignarea.

Ioan, care în ultimii ani de viață era atât de slab și strâmb că-l porecliseră Răposatul, îi înfruntă pe Irod chiar în palatul său, cu scopul, zicea el, „de a lovi păcatul chiar de la cap!” Și „de a nu îngădui celor mari ceea ce nu e îngăduit celor mici!”

Dar îl prinseră, și cum erau mulți părtași care tănuiau și strigau prin oraș, temându-se de o răzmeriță, Irod își luă prizonierul cu el în toiul nopții.

Îl duse până la fortăreața Maheronta, care era înaltă și puternică, unde-l ucise, fără să spună nimănui nimic.

Ne-am întristat mult, pentru că Ioan ne era devotat, dar, în loc să plângă, Iisus ni-l dădu de exemplu, și, strângând pumnii, părăsirăm pământul Iudeii și ne puserăm la adăpost în valea lui Mahneh.

Așa am înțeles cuvintele lui Iisus: „Lăsați-i pe morți să-și îngroape morții!”

XI

Mergeam pe jos sub arșița soarelui și soarele ne puna la încercare, dar ne țineam firea cu toate puterile noastre, Iisus ne-o luase înainte și, pentru că ne era prea cald și prea sete, noi, ceilalți, înaintam greu, încărcăți de baloturile de îmbrăcăminte și rulourile pe care câțiva bătrâni le cărau mereu după ei, Scosei de mai multe ori urciorul, dar de fiecare dată era gol. Țineam ochii închiși ca să nu înfruntăm soarele din fața noastră.

Cu această repeziciune de vită, ajunserăm în câmpul lui Iacov, unde-l găsirăm pe Iisus, pe care oboseala îl doborâse mai mult decât pe noi, și acum stătea sprijinit în coate de pietrele puțului.

Nu mai aveam nimic de mâncare.

Ne oprirăm aproape de Iisus, dar el nu ne băgă în seamă și nu făcu nici o minune. Eram lipsiți complet de alimente. Ne îndreptarăm spre cetatea Siharului să căutăm de-ale gurii, dar Iisus nu ne urmă.

La întoarcere am văzut pe cineva în preajma lui Iisus și băgarăm de seamă că era o femeie cu fața dezvelită. Mulți dintre noi lăsară capul în jos. (Legea interzice evreului să privească o femeie în afara casei, mai ales dacă nu e acoperită, așa cum îi interzice să stea de vorbă cu ea în afara casei chiar dacă e soția lui.) Dar Iisus zise: „Femeia, ca și bărbatul, își poartă mântuirea, și va fi chemată și ea în împărăția cea fără de sfârșit.” Unii se uitau drept în fața lor, ferindu-și privirea de Iisus și de această femeie, îmbrăcată ca o samariteancă.

Iisus îi zise: „Nu ești și tu o fată ca oricare alta?” Ea însă stăruie: „De ce ai venit la mine, căci tu ești evreu, iar eu, samariteancă, tu ești evreu, iar eu sunt femeie?” „Și cine a dat această Lege? Cine te-a făcut pe tine

samariteancă și pe mine evreu? Eu am dat o altă lege: mântuirea vine prin evrei, dar mântuirea vine atât pentru o samariteancă, cât și pentru toate popoarele.

Dacă ai fi cunoscut această lege, mi-ai fi dat de mult timp să beau, căci mi-e sete.”

Femeia scoase apă, iar Iisus o ajută.

După ce băurăm și noi, și el, Iisus îi mulțumi femeii, zicând: „Apa pe care ne-ai dat-o e plină de răcoare, dar eu îți voi da o apă și mai răcoroasă, o apă care va curge veșnic.” Ea râse, ca o femeie ce era, căci nu așa înțelesese vorbele lui. Iisus a voit să dea împărăția lui lumii, ca nimeni să nu mai fie lipsit de apă, iar cei care vor avea vor da celor care nu vor avea. Așa, totul va fi în mișcare, căci apa va fi vie și va potoli setea în veac.

Femeia, care se temea pentru că eram bărbați și evrei, râse de vorbele lui Iisus și-l luă în zeflema: „Tu ești deci acel evreu din Ierusalim care face minuni?”, îl întrebă ea.

Noi ne uitarăm unul la altul.

„Dacă tu ești acel evreu și cu adevărat proorocul pe care-l așteptăm – adăugă ea spune-mi unde trebuie să mă închin lui Dumnezeu, pe muntele Garizam, cel din fața noastră, sau la altarul din Ierusalim?”

„Te vei închina lui Dumnezeu în casa ta, în trupul tău, în duhul tău; te vei închina lui Dumnezeu în fratele tău și în tot ceea ce vezi. Căci Duhul lui Dumnezeu se află pretutindeni unde Dumnezeu a pus viață, și acolo trebuie să vă închinați, înainte de a căuta înălțimile munților sau pietrele altarului!” Și, în timp ce vorbea, ne cerceta pe toți.

„Dar atunci tu ești diavolul!”, exclamă ea.

Ne aruncarăm spre ea pentru a o obliga să nu mai profereze o asemenea batjocură, dar Iisus ne opri. El zise: „Lăsați-o să vorbească; ea cel puțin spune ce gândește!”

„Iar tu - i se adresează Iisus - du-ți gândul până la capăt, și ne vom recunoaște, căci ți-am făgăduit că nu va exista nici o deosebire în împărăția Omului între samaritean și evreu.”

Dar ea nu mai vru să vorbească. „Mă așteaptă mama, poate e neliniștită de zăbava mea.” Și plecă.

„Nu te așteaptă mama ta - îi răspunse Iisus -, și nici bărbatul tău. Nu te așteaptă nimeni!”

Ea se opri și se întoarse îngrozită: „Are dreptate, nimeni nu mă așteaptă... Cine este omul acesta?”, ne întrebă ea, și se întoarse spre el: „Cine ești?”

„Dacă ți-aș spune, n-ai mai putea pleca nicăieri”, îi răspunse Iisus. Atunci, ea se îndepărtă fără să mai scoată nici o vorbă, iar Iisus se uită după ea.

Ne vorbi apoi îndelung: „Lucrarea s-a început, sunteți chemați s-o

desăvârșiți. Vedeți această femeie care pleacă ducând ceva cu ea, va trebui s-o căutați și s-o luați cu voi.

Pretutindeni unde se aruncă sămânța, veți avea de secerat și va trebui să vă adunați. Eu vi-i încredințez pe oameni, iar voi trebuie să-i duceți Tatălui meu.”

Petru, care era bătrân, întrebă: „Iar eu nu voi mai fi bun la nimic?”

Eu, care aveam în grijă punga și întreținerea, i-am spus lui Iisus: „Nu poți să te închini la doi Dumnezei odată, unde voi pune dar acestea ce țin de lucrarea mea, dacă trebuie să-mi strâng centura tunicii pentru a băga în sân atâta roadă?”

„Asemenea este cel care nu îndrăznește celui care îndrăznește prea mult, căci unuia îi e teamă, iar celălalt mă judecă. Umiliința și trufia voastră să meargă de-a dreapta și de-a stânga voastră, ca cele două picioare, și să n-o lăsați pe una s-o ia înaintea celeilalte. Pentru că, uneori, veți ști să vă supuneți poruncii lui Dumnezeu, alteori veți avea de împlinit ca înțelepți, ca soldați sau păstrători de bani.”

„Și ce trebuie să facem?”, întrebară ceilalți ucenici.

„Să fiți vrednici de a vă afla aici - le-a răspuns Iisus - și să fiți aici în împărăția lui Dumnezeu, și nu într-o locuință asemenea celei pe care ați părăsit-o. Această împărăție nu vă aparține, Dumnezeu a dăruit-o tuturor oamenilor de pe fața pământului.”

Aceste ultime cuvinte ne împăcară, iar Iisus merse înaintea noastră, intrând în cetatea Siharului, care se zărea în depărtare.

La porțile cetății, văzurăm un grup de samariteni. Ne pregătirăm de luptă, căci aceștia se arătau dușmănoși față de noi. Pentru că eram mai puternic și cunoșteam mai multe limbi, mă împinseră în față, ca să stau de vorbă cu ei. M-am supus ordinelor comunității, dar, cum ajunsei lângă Iisus, el se întoarse repede spre mine, și-mi șuieră în obraz: „Piei, Satană!” Mă oprii uluit.

Iisus continuă: „Dumnezeu să te mântuiască, dar e vremea să pleci!” I-am răspuns, uimit peste măsură: „Nu pot să-l părăsesc pe Fiul lui Dumnezeu.” Și mi-am dat seama că nu i-am zis Tu, „Taci - mi-a poruncit -, diavolul vorbește prin gura ta. Te voi mântui într-o zi, dar, în numele lui Dumnezeu, taci și dă-te înapoi!”

Iisus își continuă drumul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

XII

Eu rămăsesem stană de piatră când ceilalți ucenici mă ajunseră din urmă, luându-mă de acolo. Mă dusei unde era locul meu, între fratele meu și Iuda Galileanul, și începui să râd și să repet cu voce tare vorbele lui Iisus: „Mi-a zis să mă dau înapoi, eu nu m-am mișcat, dar a fost ca și cum m-aș fi dat înapoi!” Ceilalți își târau pașii de prea multă oboseală și nu mă ascultară, nimeni nu zâmbi măcar, și atunci tăcui și eu.

Iisus mergea singur, iar samaritenii se apropiau de el țipând.

Mi-ar fi plăcut să aud ce spun, ca să-i liniștesc, când, deodată, se făcu tăcere și aceștia se așezară toți în jurul lui.

Iisus nu ne aștepta pentru a începe predica, iar Petru suflă din greu și asudă. Dar ajunse și el o dată cu noi, și iată ce povestea Iisus:

„Sunteți destinați morții, iar lucrurile voastre vor trece din mână în mână, în timp ce dacă le-ați încredința lui Dumnezeu, ele vă vor fi păstrate în veac, căci în ziua aceea, ziua în care viii și morții se vor întâlni, va fi o judecată și a doua nu va mai fi, și veți auzi scrâșnirea dinților.

Trăiți în dreptatea strămoșilor voștri și așezați-vă în această nouă înțelepciune care este sfințenia; iubiți pe aproapele vostru mai mult decât pe voi înșivă...”

Oamenii aceia fură fermecați și-l cerură să rămână în orașul lor.

A zăbovit două zile, și în aceste două zile Iisus predică și vindecă bolnavi și neputincioși ce stăteau să moară, ceea ce ne aduse multe daruri, hrană și veșminte noi, iar banii se dublară față de câți erau când am venit. În ziua a doua, Iisus ne sculă din paturile noastre: „Trebuie să străbatem Galileea; țara mea trebuie să mă mai vadă o dată înainte de a o părăsi de tot.”

Luarăm partea bătrânilor și-i spuserăm: „Doamne, aceștia sunt ca râmele, tălpile lor sunt pline de răni care nu s-au vindecat. Vom rămâne aici pe lângă ei și ne vom întâlni în ziua de sabat la Cana.” - „Cei care nu vor să mă urmeze pot să rămână - a spus Iisus. Secerișul a sosit, lipsesc secerătorii, grăbiți-vă dacă vreți să intrați în împărăția lui Dumnezeu, eu vă las.”

Atunci, Petru începu să plângă: „Nu vrem să rămânem singuri în acest oraș, nu știm să vorbim acestor oameni, nici să predicăm adevărul tău, Rabbi.” Și plângea cu capul pe mânecile lui.

Iisus îl prinse de braț, iar eu îl mângâiam bătându-l peste spate. Și ceilalți se ocupau cum puteau de bătrâni. Așa am părăsit noi cetatea Siharului, iar samaritenii ne încărcară de daruri și ne însoțiră cu muzici până departe.

XIII

Eram așteptați în Galileea, căci Iisus avea acolo familie, prieteni de breaslă și, de asemenea, vechiul lui atelier, în prima săptămână, avurăm de mâncat și de băut cu asupra de măsură, și i se aduceau lui Iisus bolnavi și infirmi pe care-i vindeca aproape fără să bage de seamă, atât de mult credeau acești oameni în el.

El le vorbea și-i îndemna neîncetat, în felul lui obișnuit, dar învățătura lui dintr-o bucată, acești țărani n-o înțelegeau sau o înțelegeau greșit, căci el nu le explica nimic, iar noi nu eram destui pentru a dezlega

fiecăruia învățătura lui.

Predica lui semăna atât de tare cu aceea a Botezătorului! Unii chiar spuneau: „Este un Botezător închipuit; noi îl știm, e de meserie teslar, iar mama lui e văduvă!” Auzeam ades copiii care își strigau unui altuia: „Vino să-l vezi pe teslar!” Eu sufeream, dar în nici un moment nu m-am putut măcar apropia de el, să-l trag de mânecă.

Eu vegheam la ceea ce primeam și la cheltuieli. Eram primul care putea judeca influența lui Iisus asupra poporului, căci noi eram cei dintâi ai poporului și nouă ni se cuveneau primele pomeni. Dar văzui destul de repede că poporul nu ne putea sta prea mult în ajutor, apăsător de prostie cum era și neurmându-ne până la capăt.

Totuși, când nu mai rămase prea multă mâncare pentru toată lumea, Iisus se arată îngrijorat și atunci i-am spus ce credeam.

„Ai grăit bine” - atât mi-a răspuns.

Și, într-adevăr, începu să predice în alt fel, mai blând, căci Galileea iubea parabolele.

„Iubiți-vă unii pe alții și vorbiți fiecăruia pe limba lui.”

Și vindecă un mare număr de bolnavi, ceea ce ne aduse multe daruri, dar fără să putem pune ceva deoparte, căci galileenii aveau sângele cald, dar care se răcea foarte repede.

Iisus le spunea: „După mine, nu vor mai fi evrei!”

Și nu asta vroia să spună, dar trăia atât de puțin printre oameni, postea și se ruga aproape tot timpul, adormea spre dimineață și se trezea înainte de primul cântat al cocoșilor! Dar acest popor aspiră la mântuire, iar meșteșugarii, mai mult decât alții. Aceștia nu aveau de ce să roșescă pentru lucrul lor, și ei știau că în orice vreme și sub orice stăpânire lucrul mâinilor lor îi va hrăni, dar erau cuprinși de înflăcărare pentru Iisus și-l urmau ca vitele.

Iisus îi liniștea prin miracolele lui mai mult decât prin cuvintele lui, căci, rătăcindu-se în explicațiile învățăturii sale și temându-se să nu bruscheze mulțimea, cum se întâmplase în primele lui predici în ținutul Galileii, spunea de fiecare dată: „Sunt un evreu și, pentru că sunt un evreu, am puterea să vă spun că după mine nu se va mai vorbi despre ei. Dumnezeu a creat Eu nu creez, eu nu sunt Tatăl meu, eu sunt Fiul Tatălui meu și eu îi desăvârșesc lucrarea. Legea va rămâne și Proorocii vor exista în veac, iar eu nu fac decât să mărturisesc despre trecut Legea cea nouă vine din Legea cea veche, căci nimic nu se va face fără să fi fost făcut mai dinainte, și tot ceea ce a fost făcut vine de la Dumnezeu. Același Dumnezeu cu cei de astăzi. Noi ne închinăm Dumnezeului strămoșilor noștri. Dar aducem cu noi un fel mai înalt de a ne închina Tatălui, nu numai prin cuvinte, nu numai prin holocausturi și abluțiuni, ci prin opere care să justifice omul și credința lui. Așa nu va mai fi decât un popor, căci celelalte neamuri se vor amesteca vouă, și voi va trebui să-i primiți ca pe

frații voștri, căci, dacă pentru ei nu e loc în împărăție, cum ar fi pentru voi, fără să se facă o nedreptate? Or, împărăția care stă să vină este împărăția dreptății.

Veniți, deci, cum puteți, dar cu bunăvoință, și iubiți-vă unii pe alții!

Cine are urechi de auzit, să audă.

Un semănător semăna grâu în pământul familiei lui. Or, tatăl lui semăna tot grâu cu un an în urmă, pe aceleași locuri. Un alt semănător semăna grâu pe un pământ nelucrat, pe unde nu fuseseră decât mărcini, și, când veni timpul de secerat, nici unul, nici altul nu adunară un bob din ceea ce semănaseră.

La fel, când cineva seamănă cuvântul lui Dumnezeu pe un loc care a mai fost însămânțat, ar face bine să meargă la prins pește ori la tăiat lemne, tot așa cum cel care vrea să semene cuvântul Tatălui pe un pământ nepregătit ar face mai bine să se facă măcelar; numai acela care va arunca sămânța după nevoile și starea pământului, acela va izbândi.”

Și, iată, câțiva țărani bine-intenționați s-au întors repede la câmpurile lor, gata să smulgă spicele, căci semănaseră pe aceleași locuri pe care semănaseră în anul trecut. Dar, când veni vremea secerișului, ei secerară mai puțin decât dacă l-ar fi lăsat să crească cât de puțin.

Famiile lor îi blestemau și-l blestemau pe Iisus, căci aceste dobitoace nu avură nici mintea, nici răbdarea să aștepte anul viitor, pentru a verifica vorbele lui Iisus.

Iisus le mai dezvălui și alte precepte cu privire la pământ și, folosindu-se de parabole, el predica poporului, spunându-i că el nu era împotriva evreilor, ci că era vorba acum de a fi și altceva decât un simplu evreu. Spunea că nu venise să distrugă Legea, ci s-o împlinească. Și aici el dădea dovadă de multă îngăduință, căci știa și el, la fel de bine ca noi, că nu se putea face nimic împotriva dezinteresului evreilor, iar cu fariseii nu puteai preface o împărăție, aceștia trebuind să dispară pentru ca Pământul să poată fi mântuit.

Dar cuvântul era al lui, eu nu aveam decât urechi de auzit. Și nimeni din preajma noastră nu ne chema să sorbim după el și să-i înmulțim vorbele, făcându-le pe înțelesul mulțimii.

Noi tăceam.

XIV

Ca urmare, el vindecă un număr de bolnavi care stârniră vâlvă și duseră vestea despre noi: vindecă un paralytic, o femeie care dansa și se strâmba neîncetat, un copil ale cărui mâini se uscau; și pe alții, stăpâniți de Satana. Și duhurile ieșeau din ei, luând toate formele celui rău, strigând: „Iată Mielul lui Dumnezeu!”

Populația, alcătuită din pescari, țărani și chiar meseriași, cu toate că meseriașii în Galileea erau foarte bogați, se arată tulburată de aceste

miracole. Femeile, mai ales, se înghesuiau ca să-1 atingă de sus sau dintr-o parte. Și care reușea să-i atingă haina striga: „Sunt vindecată, sunt vindecată, Domnul Dumnezeu a venit la noi să umple pământul de slavă!...”

Ceea ce mă făcea să surâd...

Mă întâlneau cu Levi, care clătina din cap, cu un aer viclean, și care-mi surâse...

Era o făgăduială în toată această învălmășeală. Făgăduiala că nepoții copiilor noștri vor fi fericiți pe toată fața pământului, căci toți simțeau apropierea împărăției din zi în zi.

Dar nu eram destul de numeroși, și am înțeles atunci că trebuia să plecăm din Palestina și să aducem oameni de pretutindeni în mișcarea noastră, căci exact acesta era caracterul universal al împărăției ce va să vină.

Tocmai de aceea se temeau fariseii, căci dacă ei doreau o împărăție a Pământului, ei ar fi dorit împărăția Dumnezeului lor, în timp ce noi vroiam o singură împărăție, a omului, pe care oamenii să și-o împărtășească, unde să se iubească unii pe alții și să fie veșnici.

Într-o zi de sabbat, Iisus vindecă un bolnav, dar lucrul acesta se mai întâmplase de câteva ori. Fariseii, auzind aceasta, găsiră prilejul să-l înfrunte pe Iisus, pe care nu-l iubeau și de care se temeau. Ei ziseră: „Cine ești tu să nu respecti ziua sabbatului, închinată Domnului?!” Iisus, care stătea așezat în fața sinagogii, se ridică și răspunse: „Și de ce, chipuri de cenușă, vă pocăiți în ziua de sabbat? Au nu oare ca să vă curățiți? Și atunci nu e voie să-ți cureți trupul și sufletul în ziua aceea?” îl priveau cu ochi furioși, dar nu aveau ce să-i răspundă. Umiliți de față cu mulțimea, le veni ideea să se răzbune și să ne alunge de acolo.

Dar aveam sprijinul poporului.

Fariseii, până atunci nepăsători de popor, nu se îngrijeau decât de ei înșiși, pentru că poporul era supus și cuviincios. Din clipa aceea, vegheară ca poporul să nu ne mai iubească și să nu ne mai urmeze.

Irodienii se tulburară la rândul lor de faptul că Iisus era ascultat și urmat de popor. Și vorbeau între ei: „Dacă omul acesta propune țării un nou rege și o nouă cârmuire, noi îl vom asculta și vom vedea ce decide Irod, dar deocamdată hoinărește și trăiește pe spinarea oamenilor, cu o trupă de cerșetori după el. La vadurile de trecere nu au nimic de declarat, și nici impozitele nu și le plătesc, cu toate că mișună pe toate drumurile, ca negustorii!” Omul acesta

nu le plăcea, fără să știe nici ei exact de ce, și căzură la învoială cu fariseii să scape poporul de el, într-un fel sau altul.

Nu gândeau bine, și noi am fi putut să-i rușinăm și să ridicăm tot poporul împotriva lor.

Dar, când îl întrebam pe Iisus: „Va veni curând acel ceas?”, El îmi

răspundea: „Nu, Iuda, nu ne- a venit încă ceasul!” Și eu eram nerăbdător pentru acei săraci și pentru acei sclavi care ne așteptau să-i eliberăm, care sufereau și mureau fără ca noi să mai putem ajunge la ei vreodată.

În sfârșit, pentru că Iisus era stăpânul, îi datoram ascultare, și eu eram cel dintâi în supunere.

În acest timp, pentru că o mulțime mare de credincioși și nerăbdători îl urmau în Galileea, el se făcu nevăzut, și cum noi, ucenicii lui, îl căutam plini de mâhnire, îl găsirăm la apusul soarelui la Capernaum, urcat pe muntele Ain-el-Tabghsa, și, imediat ce ne zări, se grăbi în întâmpinarea noastră. Când fu aproape, rămase drept și deschise gura:

„Preafericiți!

Săracii, săracii!

Sclavii și cei din închisori a căror cauză este dreptatea!

Preafericiți!

Cei care dăruiesc!

Preafericiți!

Cei curați!

Preafericiți!

Cei pașnici!

Cei persecutați!”

Dar asupra noastră n-a avut nici un efect, căci noi știam că eram preafericiți, în timp ce alții așteptau împărăția lui Dumnezeu pe care el o făgăduise! Preafericiți! Dar ei erau mereu nefericiți așteptând!

Ne-a mai spus o sumedenie de cuvinte de întărire, dar care au căzut peste mine ca ploaia peste cedrii Libanului, căci eram din ce în ce mai nepăsător la aceste vorbe, care nu puteau mișca nici cu un tophah umbrele dreptății și ale nedreptății, ale stăpânilor și ale sclavilor de pe fața pământului. Eram atât de întors spre aceste cuvinte, de atât de multă vreme, că nu mai aveam nevoie să mi se spună că sunt sarea pământului, căci eram și ardeam ca sarea, nerăbdător de botezul focului pentru întregul pământ.

Mă mâhnea că Iisus se încurca atât de rău în învățătura lui și se prefăcea a nu lua în seamă practica. Mi-am făgăduit să i-o spun, căci el mă învățase sinceritatea, dar de atunci niciodată n-am rămas față în față cu el, pentru a-i mărturisi ce aveam pe inimă.

El rostea neîncetat principii care, cu neputință de împăcat cu împărăția Pământului, nu puteau duce decât la sinucidere.

Astfel, spunea: „Dacă ochiul tău a privit la femeia vecinului tău, smulge-ți ochiul și smulge femeia din ochiul tău, dacă trebuie, pentru ca sufletul și trupul tău să trăiască în pace.

Dacă femeia ta a părăsit patul tău, alung-o, dacă vrei, dar nu vei putea să-ți dorești o alta, pentru că te vei afla în preacurvie.”

Toate acestea nu mă interesau, pentru că eu nu aveam decât o singură femeie, și aceea, destul de acră. Nu căutam o alta, dar mă gândeam la prietenii mei care aveau patru sau cinci, căci umblau mult și nu puteau face altfel, pentru a se feri de alte destrăbălări.

Și apoi era vorba de alte lucruri de schimbat, decât de făcut legi noi între bărbat și femeie, nu era de ajuns să ne iubim? Și continua să vorbească despre aceleași lucruri cu neputință de îndeplinit.

Zicea: „Cel care a primit o palmă, s-o îndure și să nu urască. Nu vă urăți dușmanii, iubiți-i, faceți binele pentru rău, căci răul este prilej de cădere, iar binele, prilej de mântuire. Pe cel care caută să vă facă rău, lăsați-l să se apropie și să facă. Dumnezeu a învoit pe cei drepti și pe cei răi să locuiască pe același pământ, fiți asemenea lui Dumnezeu. Iertați, binecuvântați și închinați-vă tuturor...”

Și tot așa...

L-am întrebat pe loc: „Și dacă va trebui să mergem la război?” El mă liniști cu propria lui liniște, zicând: „Am spus că acel care-și va pierde viața în această lume o va câștiga pe cea veșnică!”

Se așeză, și noi ne așezarăm la rândul nostru. Și atunci el ne învăță regulile pomenilor adevărate și ale rugăciunilor adevărate și ne spunea că noi trebuia să devenim din ce în ce mai săraci și mai umiliți pe pământ, pentru a fi milostivi...

Dar eu nu-l mai ascultam, era ceva în mine care mă hărțuia.

XV

Ce spunea el, omul nu putea să facă. El zicea să-ți iubești dușmanii și să le dai economiile tale, adică obrazul și tunica, punga și recolta, dar era imposibil, căci acela care primește în casă un hoț îl va vedea pe hoț luându-i, drept mulțumire, chimirele și femeia. Și cel care dă de mâncare dușmanului său va avea un dușman cu atât mai puternic, îmi ziceam: „Ei, nu trebuie să iei poruncile lui Iisus chiar în litera lor, căci el însuși spunea că trebuie înlocuită litera prin spirit.”

Dar îmi ziceam: „Dar...”

„Este bine să-l sprijiniți pe cel drept, dar nu vă luați mâna de pe cel care nu este” - ne învăța Ecclesiastul, fiul lui David și regele Ierusalimului; și s-a văzut ce a devenit printr-o asemenea politică: trăiam acum în împărăția străinilor, a bogaților și a nedreptilor! „Dar, vă spun, să nu stați împotriva celui rău”, ne sfătuia Iisus. Și acești de trei ori tembeli găseau că era foarte frumos, vrăjiți mai mult de vorbe, decât de idei. Eu eram om din popor, din acel popor, și știam că, dacă soldații mi-ar fi năvălit în casă și s-ar fi repezit la punga și acoperămintele mele, la femeia mea, pentru a o rușina, sau la copii, pentru a-i face sclavi, m-aș fi aruncat asupra lor ca un leu. Și trăisem alături de acești oameni mărunți de rând, erau de rangul meu, și știam că ar fi sărit și ar fi pus mâna pe ciomag. Veniserăm să-i

alungăm pe cei răi și pe cei nedrepti, iar acum Iisus ne poruncea să-i lăsăm în pace pe cei răi. S-ar fi putut acestea în vremurile de nimicnicie, în acele vremuri în care abia speram într-o altă împărăție. Dar Iisus aducea chiar această împărăție.

N-am îndurat prea mult această viclenie, în care fiecare era cruțat pentru a evita răzmerița care mocnea.

Fără să spun un cuvânt, am aruncat punga jos, la picioarele lui Levi, cel mai bun prieten al meu, și am luat-o pe drumul spre munte, de unde coborâse Iisus.

Și acolo trei zile am postit.

Îl chemam pe Dumnezeu, dar nu primeam nici un răspuns și nici un semn.

Pe jumătate mort de foame, blestemând pe lași și pe cei călduți, fui găsit de un grup de cinci ucenici, trimiși de Iisus să mă caute. La nici una din vorbele lor n-am răspuns. Dar el nu mă lăsară. Văzând că nimic nu mă putea hotărî să plec cu ei la stăpânul lor, scoaseră din tunicile lor roade de care eu nu mai văzusem niciodată, dintre cele de care numai cei bogați puteau mânca, aduse de departe, cum ar fi perele și căpșunile. Dar am strâns din dinți și nu m-am atins de nimic. Scoaseră ploștile, pline cu vin și licori, și mi le puseră în mâini, fără voia mea. Am întors capul, strângând din buze. Atunci - nu-mi aduc aminte bine - am simțit lovituri în cap, date cu palmele deschise, și, după ce am leșinat, stors de vlagă, am simțit sfori care mă legau de glezne, de încheieturile mâinilor, de gât, fiind eu dus astfel câteva mile...

Când mă trezii, spre dimineață, dar înainte de cântatul cocoșului, am văzut toată banda în jurul meu. Mă îmbrăcai fără zgomot, îmi legai centura și-mi pusei sandalele, luai un urcior de vin și câteva fructe și-i lăasai acolo, fără să-i trezesc. Când ei își veniră în fire, eu eram departe.

Legat de destinul poporului și al mulțimilor, mă hotărâi să-l găsesc pe Iisus, jurând, pe viață și pe moarte, să-l înfrunt de față cu oamenii săi; oricum, să-i cer socoteală și explicații.

Și mă amestecai printre credincioși.

Toți aveau conștiința curată și o dorință sinceră de schimbări sociale. Le-am explicat în amănunt reformele despre care vorbeam cu Iisus. Fură cuceriți de planurile mele și-mi propuseră să devin conducătorul lor. M-am împotrivit din toate puterile, zicându-le pe un ton hotărât: „Iisus trebuie să fie conducătorul nostru.” Ei îmi dovediră prietenie și nu mă înfruntară, dimpotrivă, mă urmară, căci eu cunoșteam drumul mai bine decât oricine.

L-am găsit pe Iisus pe malul lacului. Printre ucenici se aflau și femei.

Iisus se uită la mine, surâzând, i-am surâs și eu. Mi-a spus: „Ți s-a făcut sete de Dumnezeu, prietene!” M-am îngrozit pentru că-mi ghicea

atât de bine gândurile. Dar mi-a zis de asemenea: „Nimeni nu se poate salva singur.” Și se adresă mulțimii.

În clipa aceea ucenicii se apropiară de mine cu fețele întunecate, cerându-mi punga comunității. Am fost foarte uimit de o asemenea avariție și de atât de puțină lor încredere, îl chemai pe Levi, care nu se arăta - avea, fără îndoială, motive să nu se arate. I-am zis: „Răspunde în locul meu acestor câini și spune-le ce am făcut cu punga.” Levi răspunse: „Nu știu, și de ce aş răspunde în locul tău, Iuda?” Am înțeles că nu mă mai iubeau și că în lipsa mea mă bârfiseră între ei. Fără să-mi fac iluzii, le-am mărturisit că aruncasem punga la picioarele lui Levi în clipa în care plecasem. Dar ei erau foarte mărginiți, și am jurat pe capul meu că așa era. Iisus apărui: „E mai bine să nu juri, v-am spus; și acum zic iarăși: nu numai să nu te juri degeaba, dar orice jurământ este inutil. Și nu mai jura, Iuda, pe capul tău, căci nu poți face alb sau negru nici un fir de păr din capul tău. Spune doar: da, da; nu, nu; tot ceea ce se adaugă vine de la cel rău.”

Și-mi puse în mână, spre uimirea tuturor, o pungă plină și foarte asemănătoare cu a noastră.

Am simțit cum urca mânia în mine și am rânjit.

Iisus încercă să mă liniștească: „Orice minune se împlinește pentru pace între oameni; o, prieteni, minunea care s-a făcut de față cu voi, fie pentru pacea voastră, și nu pentru vreo îndreptățire.” Eu, auzind, am scuipat. Dar nu mai aveam scuipat. Am rânjit, dar nici un rânjet nu apărui pe chipul meu. M-am simțit prada unei forțe mai tari decât mine, care mă stăpânea, îmi mușca inima, alunga mânia și, în mine însumi, râdea de mine.

Astfel constrâns să mă amestec cu ceilalți și să-l urmez pe Iisus spre mulțime și notabili, pe unde mergea și pe unde era cerut, mă gândeam: „Cel nedrept nu este nimic, hoții și mincinoșii nu sunt nimic, viclenii și răii nu sunt nimic. Toți aceștia ne scapă, suntem trădați, ne fuge dreptatea din mâini!” La ce să mă mai gândesc? Trupul meu se leagănă și fără mine, în pasul ucenicilor, al aceluia care-mi erau cei mai aproape, în această comedie, îl urmam pe Iisus din oraș în oraș, în jurul lacului, dar nu mai puteam asculta tot ce spunea, căci spunea parabole de neîngăduit, potrivnice vieții. Am ridicat din umeri, dar aceasta nu se mai vedea, pentru că trupul meu nu mă mai asculta.

Și, când îmi dădea prin minte să părăsesc această trupă de smintiți, conștiința mă chema la datorie, îmi aducea aminte că punga lor era la mine și că fără mine aveau s-o piardă din nou, și ar muri de foame sau ar umbla în zdrențe. Și nu i-am părăsit.

XVI

Urmară mai multe luni în care am trăit ca un câine, neputincios să

mă vindec de mâhnirile mele și să părăsesc această mișcare lașităților și neștiinței ei.

La Ierusalim, Iisus vindecase un bolnav într-o zi de mare sabbat, și atunci nu numai fariseii, ci și o parte a mulțimii se ridică împotriva lui. Pentru că, după ce-l vindecă, îi porunci să-și ia patul și să umble. Și acesta făcu după poruncă.

În fața mâniei crescânde a mulțimilor, Iisus fugi în ținuturile feniciene. Și acolo încerca să ne mângâie, când o femeie cananeeancă îi strigă: „Doamne, mila ta să se aplece peste fiica mea, care are demon.” Și se vaită. Și vaietele ei nu conteneau, căci Iisus ne vorbea, prefăcându-se că nu o vede; nemaiputând îndura, printre atâtea voci, mi-am făcut și eu auzit glasul:

„Vorbele sunt vorbe, dar durerea acestei femei este o durere. Stăpâne, fă-o să tacă și trimite-o de aici!” El răspunse: „N-am fost trimis decât pentru oile pierdute ale casei lui Israel.” Am simțit pe viu această nouă jignire, dar n-am crâcnit. Cum ne oprirăm ca să vorbim, Iisus și cu mine, femeia avu răgaz să i se arunce ia picioare. Se vaită întruna. Brusc, Iisus o privi și se tulbură ca un om, și o ascultă. „Nu am nimic pentru tine”, i-a zis el drept răspuns, dar mult înmuiat de milă. „Dumnezeu se apleacă altfel asupra sclavilor decât asupra stăpânilor?”, îi reproșă ea. Și am simțit că femeia aceea era acolo ca să spună ceea ce eu nu puteam spune de luni de zile.

„Femeie, fie după voia ta”, i-a zis Iisus. Și ea se luminează de bucurie. „Credința ei a mântuit-o”, ne-a explicat apoi Iisus, dar eu înțelesesem altceva.

Văzând că nicăieri nu era pace, Iisus ne conduse până la marea Galileii.

Mulțimile ne așteptau și ne căutau, și ne trezirăm imediat înconjurați de șchiopi, de orbi, de estropiați sau muți, o adunătură a tuturor rănilor lumii. Atunci, Iisus îi vindecă pe toți la un loc. Acestea erau faptele care mă țineau legat de el, căci era bun, firește, și când vroia slujea foarte bine cauza oamenilor și pe a lui Dumnezeu.

Mulțimile vindecate și cele bolnave nu ne mai părăsiră, și eu am întocmit un plan să eliberez, cu ajutorul lor, Palestina, apoi întregul pământ.

Mergeam de la unul la altul, cu vorbe și daruri, încurajându-i să rămână cu noi pentru a sluji aceeași cauză. Cei fricoși și cei care aveau averi și femei acasă plecară, iar cei care rămaseră își aduseră cu ei femeile și-mi încredințară pungile lor. Eu le dădeam de mâncare și distribuam veșminte femeilor, pentru a fi croite.

Iisus își arată mulțumirea înmulțind pâinile într-o zi în care acestea ne lipseau. Și parcă și eu eram mai liniștit. Mă gândeam: „Am fost nedrept cu stăpânul meu, dar stăpânul meu e mai bun decât mine.”

Astfel, când, în ținuturile Dalnmanuthei, fariseii și saducheii, care ne pândeau, veniră spre noi, eu, văzând în ochii lor gânduri rele, i-am oprit să se apropie de Iisus. I-am întrebat:

„De ce ați venit?” Ei îmi răspunseră: „Dar tu ce faci aici?” „Muncesc ca să vă fac pe voi pulbere!”, le-am strigat. Ei bombăniră și vrură să treacă mai departe. Dar îi ținusem destul în loc pentru ca mulțimea să aibă timp să se strângă în jurul lui Iisus și să nu se poată apropia să-l prindă pe Iisus. Atunci, de departe, i se adresară lui Iisus: „Ei, tu, dacă ai venit trimis de Dumnezeu, fă un semn din cer ca să te credem!” Mi-am băgat două degete de la fiecare mână în gură și am început să șuier, și, cum ei repetară sfidarea lor, eu șuieram fără să mă mai opresc, iar prietenii mei făcură la fel. Vocile nou-veniților nu se mai auzeau. Și eu eram mulțumit.

Dar Iisus ne făcu semn să încetăm și să-i lăsăm să vorbească. Și el le spuse: „Vreți semn? Iată unul, dar pe al doilea nu-l veți mai avea. Atât timp cât nu veți auzi vocea poporului, atât timp cât urechile voastre vor fi astupate și inimile voastre închise la glasul poporului, nu va fi semn pentru voi, și nici pentru nimeni.”

Și mulțumirea mea spori, căci se arăta dreptatea amenințând pe față pe cei nedreți.

Brusc, Iisus se întoarse și ne duse la malul apei. Acolo erau bărci și ne urcarăm în ele.

Poruncisem să ia fiecare câte un codru de pâine, dar se grăbiseră atât de tare să-l urmeze pe Iisus, că pâinea rămase acolo, în mijlocul mulțimii. Când furăm pe ape, văzui de departe venind grupuri-grupuri de farisei, și am înțeles de ce Iisus încercase să scape.

Văzurăm mulțimile împrăștiindu-se, ducând pâinea cu ele, pe când, în barcă, noi nu mai aveam decât una. Le-am reproșat prietenilor neatenția lor, iar Iisus mă aprobă zicând: „Feriți-vă de pâinea coaptă cu drojdie de cea rea!” Brusc, pe când dădeam din cap cu înțelegere, cu privire la ceea ce Iisus spunea acestor nesăbuiți, Iisus se întoarse mânios spre mine când nimic nu lăsa să bănuiești asemenea muștrări: „De ce crezi că vei fi lipsit de pâine? Nu înțelegi? Nu e vorba de pâinea ta, ci de a lor” și arată cu mâna înspre mulțimile pe care fariseii le interogau acum. Privindu-mă fix în ochi, repetă pe un ton fără replică, pe care nu îl cunoșteam: „Ferește-te de pâinea crescută cu drojdie proastă!” îmi luai capul în mâini, căci tâmpilele îmi vuiiau, și mă stăpâni, pentru că îmi venise dorința de a-i arunca pe toți în apă, cu mine cu tot.

Iisus îmi puse mâna pe umăr. Și tăcurăm.

XVII

În zadar a vindecat el cu multă îndurare un bolnav din Bethsaia, când puserăm piciorul pe pământ, nu mi-am mai putut veni în fire, dar nici nu puteam pleca, din motivele pe care le-am mai spus.

Mă apucați să număr banii din pungă pentru a fi lăsat în pace. Din acest moment, toți începură să mă batjocorească și să mă facă zgârcit. Și, la început, râdeam și eu, căci o făcusem într-adins.

Nu știu de ce Iisus ne ducea spre Cezarea lui Filip, care era o cetate păgână. Și, pe drum, el ridică vălul. Mă așteptam. Nu vorbiserăm niciodată de alcătuirea noii împărății, îi spuneam împărăția lui Dumnezeu și era de ajuns, pentru că ea trebuia să devină până la urmă împărăția oamenilor, a acelor oameni care nu domniseră niciodată. Dar Iisus își avea planurile lui și ne întrebă: „Cine ziceți voi că sunt?”

Am răspuns ca și cum aș fi fost singur, în ciuda a ceea ce se iscase în mine de câțiva timp: „Ioan Botezătorul mergea înaintea împărăției ce va veni, tu mergi în pas cu împărăția ce va veni!” Și totuși nu-i fu de ajuns, și totuși ar fi trebuit să-i fie de ajuns, pentru că exprimasem voințele noastre care ne uniseră cu ale lui. Și Iisus întrebă: „Și mai ce?”

Unii: „Ilie!” Alții: „Proorocul!”

La capătul răbdării, am zis: „Tu ești omul!”

Mă privi stăruior, dar nu remarcă ostilitatea mea. Mă simțeam complice cu el, căci îl înțelegeam, mi se părea firesc să ia puterea sau să dorească s-o ia, sacrificându-se în întregime mișcării noastre până acum. Dar mai era și Petru, și Petru zise: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu!” îi dădui o lovitură violentă cu cotul.

„Ei bine! Iuda are dreptate! Dar nu trebuie încă s-o spunem!”

Eram uluit. Astfel, Iisus pretinde a fi pentru viitor Fiul lui Dumnezeu și va trage toate avantajele în noua împărăție. Mă înfiorai, nu-l puteam încă părăsi, îmi era imposibil, dar planurile mele deveneau din ce în ce mai precise.

XVIII

La șase zile după aceea, Iisus îi luă pe Petru, pe Iacob și pe Ioan și se duse cu ei pe vârful muntelui.

Eu îi urmăream din ochi și, când dispărură la orizont, o forță mă împinse și mă obligă să predic și să luminez pe cei care rămăseseră, precum și mulțimile.

Le-am zis: „Fiți bineveniți! Suntem un singur popor și un singur suflet și nu avem decât o voință, cea dreaptă, în timp ce stăpânul lipsește, trebuie să continuăm opera lui. Vă chem pe toți să lucrăm împreună.”

Se apropiară în mare număr de mine.

Am continuat: „Nu putem îndura în comunitatea lui Dumnezeu pe cei care trăiesc pe spinarea altora. Vorbesc aici despre bogați, despre toți bogații, în împărăția lui Dumnezeu ei nu vor avea nici un loc, iar datoria noastră este să-i alungăm de peste tot pe unde se mai află, conducând cetăți și vorbind în piețe. Fiecare va fi judecat după propria lui lucrare, și nu după cea a strămoșilor lui; împărăția va fi o împărăție a muncii și a

celor care muncesc. Nu putem să ne învoim ca țăranii lucrători cu ziua și muncitorii să moară de foame, când proprietarii își adună recoltele cu sudoarea sclavilor. Trebuie să nimicim domnia banului.

Cel care are câte ceva, să dea, și orice avere o vom împărți cu grijă comunității.

Pregătiți-vă să puneți mâna pe săbii împotriva celor bogați care dau dovadă de răutate și trufie. Să nu mai rămână nimic din ei și din copiii lor, pentru că sunt toți numai ticăloșie.

Îi vom pune pe cei nefolositori pe foc.

Și vom domni, în sfârșit, noi înșine.

Îi vom scoate pe toți din sclavie, a spus stăpânul.” Fiți deci gata, toți, să porniți la eliberarea fraților voștri luați în robie, îi vom învinge pe toți dușmanii noștri, îi vom călca în picioare, și nu se vor mai scula niciodată.

Vom judeca pe trădători, și oricine se va împotrivi poporului va fi pedepsit.

Înarmați-vă cu dreptate, ca nici unui din cei nedrepti să nu ne scape, înarmați-vă cu bucurie și cântec, căci la bucurie vă chemăm, iar popoarele care ne privesc vor auzi și se vor uni cu noi.

Dar, până nu vom cuceri lumea întreagă, nu vom avea odihnă. Ne vom odihni o dată cu toți oamenii, lângă uneltele pe care lupta noastră le va binecuvânta.

Liberi, venim să vă eliberăm; egali, venim să~i facem egali pe oameni oamenilor, și va trebui, fiind frați în aceeași luptă împotriva forțelor răului, să spunem tuturor că ei sunt frații, fiicele și fiii unui tată comun care este Dumnezeu și care este după chipul și asemănarea omului.”

Mă aplaudară și mă aprobară. Dar mișcarea era de suprafață, oamenii aceștia aveau creiere de iepure; începui deci să le explic ce așteptam de la ei. Îi învățai cum să facă dreptate și tot felul de egalități, și-i luai pe fiecare în parte, adresându-mă fiecăruia în parte, cu toate că vorbeam aceeași limbă.

„Nu vă sprijiniți decât pe voi, nu vă uitați împrejur la vecinii voștri. Muriți prin voi înșivă și urmați-ne prin voia voastră. Ați fost învățați că sunteți poporul ales, cu toți laolaltă, într-adevăr, nu veți putea fi mântuiți cu mâinile .

În buzunare. Numai bogații și mai-marii lumii pot crede asta. Voi știți că pâinea se plătește cu sudoarea frunții, iar voi va trebui să vă plătiți mântuirea. Vi se va cere, și voi vă veți supune. Și cel care nu se va supune ordinilor comunității, să se retragă din ea, și va fi socotit un om fără de lege, căci nu este salvare în afara comunității, cum nu este salvare în afara muncii.

Veți fi muncitori și locuitori ai cetăților.

Și veți avea datorii și drepturi, dar mai ales drepturile vor fi datoriile voastre, și datoria voastră va fi să respectați dreptul popoarelor.

Majoritatea dintre cei care ascultau erau țărani, și am crezut de cuviință să-i liniștesc, căci lor le era frică de Absolutul noii noastre legi.

Le-am zis: „Nu vom avea de-a face decât cu noi înșine, și noi știm bine cine suntem, aproape de toate ispitele minții și ale trupului, cu mari poftă de a ști și de a stăpâni. Dacă vă vom spune că trebuie să părăsiți toată averea și orice ambiție pământească, stați liniștiți, prieteni, căci nu vi se va cere imposibilul. Vom proceda încetul cu încetul, ne vom ajuta unii pe alții în respectarea noii legi comunitare indispensabile egalității și oricărei fraternități la care aspirați de drept. Pământurile, grajdurile, podurile nu vă vor fi luate dintr-o dată, dar veți deveni proprietarii întregului pământ; și pescarii vor putea pescui pe toate apele, iar pământul va aparține astfel omului, așa cum a vrut Dumnezeu.”

„În numele cui vorbești?”, a strigat un scrib.

„În numele lui Iisus”, am răspuns, fără măcar să știu ce spuneam. Și mulțimea întreagă mi se alătură împotriva scribului. Dar nu era încă momentul să ucidem și să-i suprimăm pe unii de pe suprafața pământului; și, pentru a liniști spiritele, mă îngrijii de un copil pe care-l lăsaseră lângă mine. Era orb, L-am întrebat: „Mă vezi?” Și el mi-a răspuns: „Da, te văd.” Îl ridicai în brațe deasupra mulțimii și, întorcându-l către scrib, adăugai: „întrebi cine e Iisus și cine suntem noi? Priviți acest copil. Era orb și în numele lui Iisus s-a vindecat. Așa vom da lumină multor ochi!” Mulțimea înțelese și se întoarse spre el cu enorme hohote de râs adresate scribilor, care plecară vorbind între ei.

XIX

Iisus, Petru, Iacov și Ioan se întoarseră.

Le dădui sărutul de pace și mi-l înapoiară.

Cum mă prefăceam că vreau să reintru în mulțime, auzii voci chemându-mă: „Continuă, Iuda, vorbele tale ne luminează!”

„Nu mai am nimic să vă spun - le-am zis eu pe un ton patern. Iisus va trebui să continue, noi credem toți în el.”

Fusesem sincer, jucasem și mizasem pe Iisus pentru împărăția tuturor, el era cel în care ne puseseăm toate speranțele.

Dar, uite, nu mi-aș fi imaginat că Iisus se va lepăda a nu știu-câta oară, întrebând despre vorbele mele: „Ce ai spus, Iuda, în timp ce eu nu eram aici?” „N-am spus nimic despre tine - i- am răspuns eu, întrebându-mă mereu -, eu n-am spus nimic despre tine, tu ești cel despre care nu se poate vorbi, tu ești cel care se află mereu în mijlocul nostru și care se află mereu înaintea noastră spre a ne conduce...”

„Lasă, lasă - mi-o tăie Iisus -, eu știu cine sunt eu și cine ești tu mai bine decât știi tu cine sunt eu și cine ești tu!”

„Trebuie să sufăr mult - explica el -, să fiu respins de cei care ar trebui mai întâi să mă asculte; trebuie ca aceia să mă dea morții, pentru ca refuzul lor să se împlinească. Și, numai după ce voi fi reînviat din morți, mă veți vedea și mă veți recunoaște ca fiind Fiul lui Dumnezeu. Dar până atunci nu mă învoiesc ca unul dintre voi să-mi spună Fiul lui Dumnezeu, căci vremea mea n-a sosit încă, iar adevărul trebuie să fie desăvârșit.”

Nu înțelegeam unde bătea, iar mulțimea, asemenea mie, era uimită. Iisus, care ne ghicea gândurile, zise: „Pentru că eu sufăr, și voi veți suferi. Cel care nu suferă nu va avea loc lângă mine. Fiecare își va purta crucea lui. Cel care mă va urma își va pierde viața și în lume nu va câștiga nimic, dar în împărăția mea va găsi acel loc al păcii veșnice, încercarea să vă găsească pregătiți s-o primiți și s-o prefaceți în bucurie, așa veți fi cu mine și eu voi mai fi cu voi încă un timp.”

Dacă cineva m-a înțeles și a înțeles poporul, va ști că era împotriva învățaturii noastre să se dea unuia ceea ce era al tuturor, să se facă el pe sine Fiu unic al lui Dumnezeu, când toți eram fiii lui Dumnezeu. Acesta a fost gândul meu cinstit, căci nu prevăzusem lovitura dată planurilor noastre, iar eu jertfindu-mă și devotându-mă cauzei poporului, datorita mea era să-mi țin făgăduiala făcută oprimaților. Și iată că celor care suferiseră el le făgăduia suferință, și celor care plângeau, el le vestea lacrimi; iar pentru cei săraci prevedea sărăcia; nimic nu se va schimba, și zicea că după moartea sa...

„Dar această împărăție este cea de astăzi, iar împărăția bucuriei și a dreptății trebuie să vină imediat!”, am strigat eu din mijlocul mulțimii, unde mă strecurasem pentru a o apăra mai bine.

Firește, Petru, Iacov și Ioan ridicaseră tonul, iar eu nu mai fui auzit. Dar am repetat în minte întrebarea pentru ca Iisus să poată auzi, pentru că el percepea orice gând.

„Cum stai cu socotelile?”, mă întrebă el mai întâi. Scosei punga, care era plină, căci se adunase multă lume și promisem multe daruri în ultimele zile. O cântări și-mi zise: „Ești mulțumit” „Din partea asta sunt mulțumit - i-am răspuns eu repezit -, pentru că am ce să dau de mâncare acestei mulțimi, dar, pe de altă parte, nu sunt mulțumit, Doamne, căci nu văd pe unde merg și unde aș vrea să merg, încotro mă îndrept sau încotro mă îndrepti tu. Și, în loc să las o singură urmă după mine și în fața mea, nu văd decât mii de căi șerpuite.”

El îmi răspunse: „Acest fel de demon nu iese decât prin rugăciune și post.” Și veni foarte aproape de mine. Eram neliniștit, căci nu-mi puteam stăpâni sentimentele și mă gândeam că pe acest om îl iubeam și-l urmam în aceiași timp. Și atunci mi se arătă. Avea veșminte de lumină și un chip de lumină, și lângă el, asemenea unor slujitori, se aflau Ilie și Moise. Și auzii o singură voce: „Acesta este fiul meu preaiubit. De el să ascultați!” Atât a fost, și nu l-am mai văzut decât pe Iisus. Copleșit de admirație, mă

repezii să împărtășesc și celorlalți prieteni, când Iisus mă opri: „Păstrează pentru tine! Ei nu au nevoie!” Compasiunea lui mă tulbură și fui atins de atenția pe care o arăta fiecăruia dintre noi. Iubirea lui ne copleșea. Era evident că mă înțelegea în adâncime și pe de-a-ntregul, că se străduia să mă liniștească, și-mi veniră în minte toate gesturile de duioșie pe care le avusese pentru mine.

„Mă iubești, așadar!”, i-am zis, plin de recunoștință, căci admirat mai fusesem, dar niciodată iubit în felul acesta.

Și-mi mărturisii mie însumi că nu-l cunoșteam pe Iisus, ceea ce mă împacă, pentru mai multe săptămâni și mai multe sabaturi la rând, cu ideile mele și cu viața noastră prezentă.

XX

M-am străduit să-i răspund lui Iisus cu aceeași iubire și am înțeles ce răspunderi enorme îl epuizau pe acest om, atât în privința noastră, cât și a lui însuși. Eram urmăriți, era evident, de către cei care aveau putere și bani, pentru că se temeau de noi. Iisus, cu bunătatea lui obișnuită, ar fi vrut să evite vărsarea de sânge. Și totuși sângele anumitor oameni trebuia să curgă într-o zi, altfel cum am fi putut elibera pământul? Dar Iisus era dăruit cu o bunătate infinită, de care profitam și noi, de altfel, dar pe care majoritatea dintre noi o respectam și o admiram. Eram deci mereu în stare de apărare, iar dușmanii ne atacau fără răgaz, într-un ținut sau în altul, de la Capernaum la Ierusalim, și chiar în Perea sau dincolo de Iordan.

Erau Irod și partizanii lui, ai căror soldați ne supravegheau, așteptându-și ceasul; bande de farisei care nu ne părăseau niciodată și care trimiteau adesea, prin mesageri, carte la Ierusalim.

Și Iisus nu se temea deloc, nici de închisoare, nici de hăituiala, el se temea pentru noi și pentru mulțimea care ne arăta simpatie, primindu-ne și oferindu-ne mâncarea și lavițele lor, ascultându-ne cu entuziasm.

Un orb din naștere, pe care Iisus l-a vindecat într-o zi de sabat, fu chemat de cărturari: „Te-ai născut orb? E adevărat?” - „M-am născut orb, și nu mai sunt orb”, răspundea liniștit omul. „Cum ți-ai recăpătat vederea?”, îl întreba învățații legii. Omul răspundea: „El a pus tină pe ochii mei și a uns-o cu scuipat; apoi mi-a poruncit să mă spăl; m-am spălat, și acum văd.” „Și cine e medicul tău?”, îl lua ei în zeflema. Omul nu se tulbură deloc și le răspunse: „Nu-l cunoașteți? Dar e Iisus!” „Și cine crezi tu că e?”, mai întrebă învățații. Și, înainte ca el să poată răspunde, aceștia adăugară: „Ești de acord cu noi că e un păcătos?” „Nu știu, nu știu - zise omul - dacă e păcătos sau nu; ceea ce știu este că el m-a vindecat, că eram orb și acum văd. M-a vindecat cu ajutorul lui Dumnezeu și, dacă Dumnezeu e cu el, nu poate fi un păcătos. Acestea trebuie să le știți voi mai bine decât mine.”

Învățații crezură că omul vroia să-i convertească la credința lui Iisus

și, înfuriindu-se, porunciră să fie bătut cu ciomegele. Omul scăpă de ei și, luând-o la sănătoasa și căzându-ne la picioare, ne povesti pedeapsa pe care o îndurase, așa cum am relatat-o.

Nu ne putem îndoii de sentimentele fariseilor, și mai puțin de cele ale saducheilor. Ei ne urau, firește, succesul nostru era pentru ei o chestiune de viață sau de moarte. Ei ne condamnaseră la moarte și încercau să ne prindă pentru că încălcăm legea religioasă și civilă cu privire la sabbat, la impozite, la purificări sau la femei. Dar ei considerau mișcarea noastră totalitară, cum totalitară era și a lor; și, cum Dumnezeu religiei lor le era conducător, Iisus era, după părerea lor, șeful nostru, și erau convinși că, suprimându-l pe el, vor distruge forța noastră, nimicindu-ne cu o singură lovitură.

Nimeni nu ne cunoștea cu adevărat principiile printre dușmanii noștri, căci cei care le cunoșteau, bogați sau săraci, părăseau totul pentru a ne urma, hotărâți să îndure totul, chiar moartea, pentru cauza mișcării noastre. Dușmanii nu ne puteau înfrunța cu vreo speranță de succes, căci singura lor speranță era să sporească, prin toate mijloacele, prin puterea lor, suferințele pe care le îndura poporul dintotdeauna. Dar, în culmea suferinței, spuse Proorocul, Națiunea se va elibera, iar Dumnezeu o va aduna și-o va umple de slavă. Suferințele ajunseră până la cer, nedreptatea nu putea să se întrecă pe sine însăși, căci eram sub ascultarea și legile străine ale Romei, iar tronul lui David nu mai era în mâinile evreilor; lumii îi era foame de mâncare și de dreptate, și țara întregă cerea pace, căci trăiam ca niște învinși în mâinile negustorilor și ale preoților. Dușmanii noștri nu ne cunoșteau; era unul din imensele noastre avantaje, căci noi îi cunoșteam; ei ne crescuseră, și gândirea lor era pentru noi transparentă.

Eram, cu siguranță, fiecare, amenințați din partea statului și a Templului, dar cucerirea lumii ne era asigurată, căci războiul pe care-l vom porni într-o zi va fi un război drept, indivizibil, și nu va avea sfârșit decât la sfârșitul tuturor războaielor.

Iisus știa că persoana sa era cea mai jertfită dintre toate și că martirizându-ne pe noi sau nimicindu-ne în bătăi, încercau să-l atingă pe el. Iată de ce ne invita la prudență și la fermitate, pregătindu-ne pentru moartea lui, mângâindu-ne prin vestea învierii sufletului și a trupului său în împărăția ce va să vină.

N-am uitat nici o clipă de sărbătorile evreiești, și ne îndreptarăm spre Ierusalim. Am cumpărat ofrande. Iisus predica pe unde putea, pe sub porticuri sau în piețe. Și, cu toate că soldații sau scribii se strecurau în mulțimea din jurul nostru, care ne asculta, ei îl lăsau liber.

Libertatea aceasta era amenințătoare, fiecare cuvânt al lui Iisus o socotea, o micșora, și dușmanii noștri așteptau un cuvânt pe care să-l înhațe și prin care să-l condamne având conștiința liniștită.

În acel timp, după sărbătoarea Dedicăției, Lazăr, fratele Martei și al Mariei, se îmbolnăvise de o boală grea și căzuse la pat. Eram departe, ascunși, dar veni cineva în mare grabă să-l caute pe Iisus, căci se știa că Iisus îi iubea în mod deosebit pe Lazăr și pe surorile lui.

Dar Lazăr locuia în Bethania, și Bethania era în Iudeea.

I-am atras atenția lui Iisus că nu era prudent să meargă în Iudeea. Ucenicii mă făcură puturos și Iisus nu zise nimic. După două zile de gândire și discuții, Iisus nu părea hotărât să plece în Iudeea să-l ajute pe Lazăr.

Era mâhnit și nu mai avea astâmpăr. „Să plecăm”, zise el, în sfârșit. Ar fi putut spune „Eu plec”, dar el zise: „Să plecăm”, iar ucenicii puteau să rămână aici la adăpost, sau să-i însoțească în ținuturile dușmane. Mă pregătisem pentru ceasul acela, dar răscoala nu trebuia să pornească, cuprinzând totul, decât în timpul Paștelor care se apropiau. Totuși, pentru că toți oamenii valizi se hotărâseră să meargă cu el în Iudea, i-am sfătuit să încingă sabia pe sub tunică, și le dădui exemplu. Când furăm gata să ajungem, Marta ne ieși în cale plângând: „A murit! Dacă ai fi venit mai devreme, n-ar fi murit!” Ucenicii mă căutară și-mi reproșară că am stat la discuții și am întârziat cu două zile plecarea lui Iisus: „E din vina ta, Iuda, dacă a murit!” - „Iisus a zis: Lăsați morții să-și îngroape morții lor!”, le-am strigat, dar fără mânie. Mă părăsiră și se duseră să plângă cu bocitoarele. Și, când ajunserăm în preajma mormântului, eu mă foiam inutil printre ei cu sabia care-mi lovea picioarele în mers. Atunci m-am uitat, și am văzut că Iisus plângea. Când ridicară piatra de pe mormânt, am simțit o puternică duhoare de mort, dar nu era numai atât, pentru că Iisus strigă cu o voce înfricoșătoare: „Lazăr, ieși!” Și Lazăr, care era mort, ieși, înfășurat ca un mort. De groază, mă aruncau cu fața la pământ; Iisus zise: „Mergeți de-1 dezlegați și lăsați-l să umble!” Mă gândeam stând așa, cu fața în jos, la o mulțime de lucruri și la faptul că miracolul nu putea fi adevărat, căci, dacă era adevărat, picase cum nu se putea mai prost, M-am repezit să dezleg mortul. Nu mai duhnea. M-am uitat, era chiar Lazăr, și fui doborât de neputință și de furie. Am leșinat.

XXI

Astfel, Iisus mă decepționa încă o dată, întâi că făcuse o călătorie și ne riscase viețile și viitorul mișcării noastre pentru un prieten pe care-l înviase, ca și cum n-ar fi fost mai folositor să aducă o ușurare tuturor celor pe care-i copleșea nedreptatea.

Fu aclamat de cei care se găseau în preajmă și care, oricum, nu aveau nevoie de noi, dar Iisus nu părăsi ținutul și nici unul din noi nu-l părăsi, întinzându-se praznic mare în Bethania pentru învierea lui Lazăr. Mai multe sute de oameni mâncau pe afară, căci în casă nu mai era loc.

Mâncam în mijlocul lor și, cu răbdare, le predicam învățătura noastră. Inima acestor oameni era curată și ei mă înțelegeau. La sfârșitul praznicului apăru Maria ducând cu grijă un vas de alabastru, plin de mir parfumat, pe care-l turnă pe picioarele lui Iisus. Ar fi costat cel puțin trei sute de dinari, după spusele mulțimii. Reproșai Mariei risipa ei, când atâția săraci erau copleșiți de lipsuri; ucenicii ziceau o dată cu mine: „La ce bun atâta risipă!” Iisus se întoarse spre mine și-mi zise: „Nu certați pe această femeie. Pe săraci îi veți avea de-a pururi cu voi, dar pe mine nu mă veți avea mereu!” Cei care se indignaseră cu mine, trădători, trecură de partea lui Iisus, întorcându-se împotriva mea. Începură să râdă, făcându-mă zgârcit, mațe-fripte și alte porecle neplăcute. Am ieșit ca să-mi fac ordine în gândurile care mă bântuiau din nou, ca să nu mă grăbesc să judec și să blestem, așa cum mă ispitea diavolul.

Diavolul nu mă părăsi până la cântatul cocoșului. Îmi zicea: „Ce cauți tu lângă oamenii aceștia?” Îmi zicea: „Vezi și tu, prietene, că s-a terminat, poporul nu va mai fi niciodată un popor, va fi întotdeauna neputincios și sclav. Părăsește-l deci și vino cu mine, îți voi da bogății și putere. Vei fi liniștit, ești inteligent, știi să socotești, știi să vorbești. Ai un viitor aici pe pământ Vino, vino!” Vorbea în zadar: cu cât vorbea mai mult, cu atât mă legam mai tare de adevăr.

Am ghicit limpede ce pericol era pentru noi Iisus, pentru că era bun, iar bunătatea lui trecea înaintea dreptății. Astfel, de doi ani rătăceam pe drumuri, și nimic nu era hotărât; de aceea rămăseserăm niște hoinari. Și, dacă sute de neputincioși fuseseră vindecați, câte milioane de evrei trăiau fără să știe de existența noastră? Această încetineală nu prevestea nimic bun pentru viitor; când Petru, când Ioan și rudele lor știau să deschidă gura pentru ei dacă trebuia, sperau să-și păstreze locurile cele mai bune în împărăție. Ei se socoteau deasupra tuturor și se îngrijeau din ce în ce mai puțin de poporul care la început îi conduseseră pe toți. Situația lor de cerșetori le convenea: țărani nu mai munceau în zadar, pescarii nu mai pescuiau în zadar, publicanilor le plăcea să călătorească, părăsindu-și cu ușurință disciplina armelor...

Eu mă dăruisem acestei mișcări populare și eram mai neliniștit ca niciodată.

Câteva zile înainte de Paște, Iisus se îndreptă spre Ierusalim. Era urmat și precedat de o mulțime numeroasă, cu foarte puține arme, însă, în ciuda recomandărilor pe care le făcusem, Iisus mergea călare pe spinarea unui măgăruș care nu fusese niciodată încălecat. Era ridicol. Dar le plăcea tuturor, căci se adevăra profetia lui Zaharia: „Spuneți-i fiicei Sionului: Iată-l pe regele tău, pe un măgar, ceea ce se cheamă puiul măgăriței!” Mulțimea se dezbrăca și așternea hainele înaintea măgarului. Iisus își ținea genunchii îndoți ca să nu-și târâie picioarele pe jos.

Iar mulțimea, dezlănțuită, strigând „Osana! Osana!”, însoți acest echipaj

până la porțile Ierusalimului.

Aveam prieteni la Ierusalim. Aceștia crezură că sosise momentul și ieșiră cu săbiile ascunse sub tunică, venind hotărâți în întâmpinarea noastră ca să ni se alătore. Unii rămăseseră în oraș pentru a ne ajuta să intrăm, dacă era nevoie.

Fură uluiți să ne vadă venind așa, pașnici, cu Iisus călare pe un măgar.

De-a lungul drumului, mulțimile ne ieșeau în întâmpinare cu ramuri de măslin, strigând: „Slavă ție, Fiule al lui David! Osana! Osana!”

Nu ne-am putut închipui o asemenea unanimitate. Soldații și dușmanii nu îndrăzniră să se arate. Credeam că totul se va împlini și că lupta mea cu diavolul din timpul nopții nu fusese zadarnică. Și inima mea era ușoară.

Iisus pătrunse în Templu. Și Templul răsuna de aceleași „Osana”. Preoții nu se clintiră și nu crâcniră, Iisus alunga vânzătorii care-și întinseseră tarabele în strane: „Nu e o casă de hoți, ci o casă a dreptății, și va deveni o casă de rugăciuni!” Și nimeni nu i se împotrivi; această victorie mă făcu atât de bun, că uitai toate micimile prietenilor mei și mă bucurai alături de ei. Mergeam braț la braț, pe străzile orașului.

Am zis: „Să punem mâna pe oraș și să proclamăm împărăția lui Dumnezeu.” Iisus mă opri: „împărăția mea nu e pe această lume!” N-am înțeles pe loc. El stăruie: „Eu ți-am spus că voi muri și că veți muri și voi. Și tu, Iuda, vei muri, cerul și pământul vor trece, dar cuvintele mele nu vor trece în veac; iată de ce-ți spun să nu te grăbești, Iuda, că vremea împărăției viitoare a omului n-a venit încă. Vor mai fi răzmerițe și războaie, și tot nu va fi încă vremea mea. Vor mai veni prooroci mincinoși, și mulți se vor numi mântuitori, dar nu se vor putea mântui nici pe ei.

Și tot nu va fi vremea de care-ți vorbesc. Națiunile se vor ridica și se vor sfâșia înlăuntrul și în afara lor. Iar credincioșii mei vor fi uciși sau ispitiți. Și vremea tot nu va fi venit, căci va trebui ca întreaga creație să fie supusă încercărilor și acei care au mușcat din rodul cel rău să piară.

Atunci vor răsuna trâmbițele, legiuni de îngeri vor deschide mormintele, și nu vor mai fi nici vii, nici morți, nici bărbați, nici femei, ci numai creaturi fericite adunate în jurul lui Dumnezeu, iar eu voi sta de-a dreapta Tatălui...” Vorbi mult timp pe acest ton, dar cuvintele lui nu mai puteau adăuga nimic groazei mele; nu-l mai auzeam.

Fui ușurat când se apropiară de noi câțiva indivizi. Ne salutară cu respect și se adresară lui Iisus: „Știm că ești un om drept, învață-ne dacă trebuie să plătim tribut Cezarului.” Parcă îi trimisese lui Iisus pentru a-l pune în încurcătură. „Arată-mi un dinar”, i-a cerut Iisus drept răspuns. Și i se arătă un dinar. „Cine e pe față?”, întrebă Iisus. „Cezarul”, răspunseră ei. „Dați deci Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui

Dumnezeu”, le-a zis Iisus.

Aceștia se îndepărtară, dar eu fui din nou copleșit de groază, căci am înțeles: era adevărat, Iisus se sustrăgea și amâna pentru un viitor îndoielnic acea împărăție pe care noi o doream imediat.

Amâna Paradisul în timpuri imposibile, mult mai departe decât moartea noastră, și care nu ne mai priveau. Și, ca o culme a acestui pacifism, găsea de cuviință că e drept să se plătească un impozit nedrept și crud învingătorului, acelu Cezar al diavolului, acelu hoit de roman.

Jignirea mă înfiora, și Iisus ghicea ce mi se întâmplă, nu mă părăsea, încerca să mă liniștească, îi critica pe cărturari și farisei: „Le place să se plimbe în haine lungi și să fie salutați în piețele publice. Caută întotdeauna partea cea mai bună a vieții și sfâșie tot ce se poate sfâșia, rugându-se fără încetare. Vor fi judecați!” Se ridica împotriva acelor, dar la ce bun atâtea vorbe? Eu nu mă mișcăm, eram ca o vită, căzută sub atâtea lovituri.

XXII

Parcă eram bolnav: purtam nefericirea în suflet. Totul se adeverise. Iisus spunea scribilor care-l supravegheau: „Cine este tatăl lui Mesia?” Răspundeau, după ce se întrebau între ei: „Mesia este Fiul lui David.” „Dacă este fiul lui, de ce-i spune David «Doamne»?”, îi chestiona Iisus. Și scribii nu puteau răspunde, Iisus nu vroia să fie fiul lui David, după numele pe care i-l atribuiam mulțimile, ci Fiul lui Dumnezeu. El se vroia Fiul unic al lui Dumnezeu, și prietenii lui cei mai apropiați îl convingeau că așa e.

Ce-i făcusem eu oare lui Dumnezeu să merit o asemenea pedeapsă, să văd năruindu-se tot ceea ce clădisem, piatră cu piatră, într-o speranță unică, dar lucrul cădea din mâinile lucrătorilor, căci poporul își găsea acum mulțumirea în libertatea de a răcni pe străzi, adunați în jurul puțurilor, blestemând numai cu vorbe, amenințând cu vorbe pe păstorii cei răi. Nu voi trăi acest carnaval.

Atunci, chiar în gândurile mele descumpănite am simțit urma de foc a Diavolului, țapul care mă chinuse toată noaptea cu coarnele lui de aur, și, dintr-un singur elan, îmi venii în fire și mă făcui om.

Mă asigurasesem că, după precauțiile mele, mulți prieteni erau înarmați și știau să mânuiască sabia. Le-am dat câteva consemne, mă înțeleseseră pe loc, căci se grăbeau să verse sângele cel păcătos. Eram tulburat și ispitit să nu-i părăsesc și să mă pun în fruntea lor, așa cum mă îndemneau unii.

Dar locul meu nu era acolo și, cu părere de rău, îmi stăpâni inima, căci la noi inima comanda prea adesea.

Am trudit prin alte locuri. Am plătit datoriile pe care le aveam și pe care numărul nostru mare le înmulțea neconținut. Am plasat apoi banii la

prieteni siguri care ne primeau în mod regulat, ne iubeau și preferau să fie bătuți decât să nu ne ofere ospetie. Am sfătuit femeile să nu vorbească prea mult necunoscuților despre destinul nostru, încă nesigur pentru o vreme, și să-i învețe pe cei care nu uitau cum să aline suferințele.

Se pregătea o mare sărbătoare pentru a doua zi, înainte de plecarea lui Iisus, după expresia devenită curentă și fabuloasă, în care nimeni nu credea și care zbura din gură în gură ca un fel de parolă și o complicitate. Eu îl rugai pe Petru să ceară iertare pentru mine pe lângă Iisus, având de vorbit cu unul, cu altul și trebuind să veghez la întreținerea tuturor. Iisus, care se afla în spatele lui Petru, îmi răspunse el însuși: „Ceea ce ai de făcut, Iuda, fă repede!” Și plecai liniștit.

Eram mâhnit că Iisus se împotrivi să pună mâna pe tot ce se putea pune mâna și să-l fi detronat pe Irod, ceea ce ne-ar fi adus noi aliați și ar fi micșorat mult ostilitatea celorlalți. Iisus nu se pricepea la arme, la puterea lor și ia posibilitățile unei trupe bine instruite. Se credea atât de persecutat, că predica neîncetat despre moartea lui foarte apropiată. Ruina astfel încrederea oamenilor noștri, cu atât mai mult cu cât mușcase din momeala ambiției, spre blestemul nostru, despărțindu-ne unii de alții, fiecare străduindu-se să-și atragă grațiile Fiului lui Dumnezeu pentru a se folosi de ele într-o zi.

Un moment fui ispășit să adun toate mulțimile credincioase și să le amintesc legile noastre pe care le uitaseră pentru o bucurie imediată, legea care era stindardul nostru și pe care toți cei oprimați îl zăreau de departe cu o speranță înflăcărată. Dar a-l lovi astfel pe Iisus, care se dezinteresa de soarta precară a tuturor oamenilor de rând, sub pretextul că Dumnezeu îngrijea păsărelele și făcea veșmânt florilor din câmp, ar fi făcut mai mult rău decât bine, provocând o ceartă între noi care mai mult ar fi tulburat mințile celor care ne iubeau, decât i-ar fi apropiat.

Am vrut să ocolesc cearta cu orice preț. Eram de la început hotărât să-mi sacrific viața pentru împărăția oamenilor, dar nu puteam nici măcar să mă gândesc, și nici pregătit nu eram să sacrific pentru această împărăție adevărul. Și în mine era o mare frământare, constrâns fiind la tăcere pentru ca poporul să rămână unit.

Firește, uneori mă rănise, era neplăcut că se vroia unicul Fiu al lui Dumnezeu, singurul bun și singurul milostiv, ca și singurul judecător, dar se putea înțelege când știai ce destin de rege refuza. Pentru economia disputelor și acțiunilor noastre, nu mai aveam nevoie de el.

Prezența lui îndepărta afirmarea noastră pe pământ. Ar fi putut dispărea, devenind rege în locul lui Irod, așa cum mă așteptam, dar refuza sau se ferea să se gândească, iar noi rămâneam sub comanda lui, care nu putea să ne conducă.

Faptele mele au urmat fără greș gândurile mele, și am plecat cu pas hotărât spre Sahendrin. Acolo se vorbea despre Iisus. Am dat câțiva

bănuți gărzilor ca să mă lase să trec și mă aflai curând în fața prelaților Bisericii, încrunțată din sprâncene văzându-mă acolo, pentru că mă știau toți. Nu aveam nici o emoție, eram rece ca un mort în fața lor, și am putut, fără să trădez nici unul din gândurile mele reale, să-i liniștesc; „Nu ești tu ucenicul lui?”, mă întrebară ei degrabă. Am răspuns: „Nu, nu mai sunt ucenicul lui.” Se arătară curioși și, asemenea unor copii, începură să-mi pună întrebări. Le-am răspuns printr-o sumedenie de minciuni. Sufeream mințind, dar ofeream toată suferința mea poporului pe care vroiam să-l salvez, pe el și victoria lui. Ei îmi ziseră: „Iată un om înțelept, vino să te așezi lângă noi!” Am refuzat și le-am spus:

„Trebuie să facem repede ceea ce avem de făcut,” Aceștia nu insistară. „Cum ne sfătuiești tu”, îmi zise un cărturar. „Să puneți mâna pe acest om cât mai repede,” Mă pregăteam să-i părăsesc, îi salutai. Mă chemară înapoi. „Nu ți-ar plăcea să ne ajuți în această treabă, Iuda?”, îmi zise un preot. Mă înfiorai, ghicind ce gândeau cu toții, dar mă angajasem în minciună și, oricât m-ar fi costat, datoria mea era să mă nimicesc și să mă crucific pentru victoria poporului meu. Și le-am zis: „Da. Cât dați?” Găsisem cuvintele care trebuiau. Surâseră cu înțeleșuri și-mi spuseră:

„Iubești banii, Iuda, iubești banii!” Fără să mă îndoiesc vreo clipă, în ciuda dezgustului pe care mi-l inspirau cuvintele mele, am răspuns: „Da, iubesc banii... banii nu-mi displac... în sfârșit!”

Îmi arătară o pungă plină și o făcură să zornăie. „Este a ta”, îmi ziseră ei. Pentru a pune vârf acestei farse, luai punga, o cântării, o zornăii la ureche, strâmbându-mă de satisfacție, lucru de care nu mă credeau capabil. „Ei, bine, iată ce trebuie să faci, Iuda”, conchiseră ei, deveniți brusc foarte serioși, îmi explicară planul lor, care fusese pus la punct. La toate întrebările răspunsei „da”, și ne dădurăm întâlnire la miezul nopții.

Cum îmi rămânea liberă toată seara înainte de clipa predării lui Iisus, m-am întors la casa unde ucenicii pregătiseră cina. Intrați, și nimeni nu se miră. Mă așezai în stânga lui Iisus, unde mi se făcuse loc. Păstrai tăcere, mâhnit de faptul că era ultima cină cu el. Strânsei din dinți, îmi adunai tot sufletul ca să stăpânesc afurisita de tristețe, ocărându-mă singur că eram un sentimental și că lăsam interesele inimii să treacă înaintea intereselor comunității.

Pentru ultima oară, îmi veni să plâng. Brusc, Iisus zise: „Unul dintre voi mă va vinde, și nu vom mai mânea împreună!” A fost ca o lovitură. Omul acesta avea un dar de a prinde gândurile, foarte puțin obișnuit; păcat că-l întrebuința fără rost. Îl admiram, în timp ce el împărțea cina; ce credință aveam în cauza noastră pentru a ne lăsa până într-atât devorați de ea, Iisus prin mine, iar eu prin ea! Am comparat atitudinea pe care am avut-o în fața cărturarilor cu aceea pe care aș fi avut-o dacă ar fi trebuit să-mi apăr familia, de exemplu. Ea nu se putea compara, n-aș fi putut minți cum mințeam.

Jertfa mă apăsa totuși, pentru că eu eram un bărbat și cu Iisus fusesem foarte bun prieten. „Ah! Să minți și să-ți trădezi cel mai bun prieten pentru a-ți salva poporul!”, mă gândeam eu. „Fă repede ce ai de făcut, Iuda.” Cuvintele erau binevenite; mă grăbii să-i părăsesc pe toți. Nici nu se ridicară de la masă.

Mă trezii în mijlocul cărturarilor și al sclavilor însărcinați cu prinderea lui Iisus. Mă așteptau. I-am condus pe Muntele Măslinilor și ne-am ascuns în spatele copacilor și tufișurilor care ne înțepeau.

Așteptam, pentru mine timpul se scurgea greu, dar înduram totul pentru poporul meu.

În sfârșit, Iisus apăru. Era singur. Mă apropiai de el, tot singur. Nu se miră, și mă liniști, căci liniștea sufletului său se transmitea sufletului meu. Îi dădui sărutul de despărțire. El înțelese perfect, și-mi adresă aceste ultime vorbe, pe care mulțimile vor fi obligate să le înțeleagă:

„Prietenule, faci exact ceea ce aveai de făcut.”

Se stârni vâlva, soldații ieșiră din ascunzători și cărturarii ridicară făcliile, înconjurându-l din toate părțile. Eu nu mai eram de trebuință, m-am pierdut printre măslini și de acolo m-am îndreptat spre oraș. În drum culesei o măslină. Nu era coaptă, acesta era un semn, căci iată ce m-am gândit: „Ce vei deveni, Iuda? Unde este locul tău sub soare?” Și nu găsii nici un răspuns în afară de această măslină crudă. Urcând pe strada care ducea la Templu, întâlnii un câine râios alungat din casă în casă și care fu pentru mine un alt semn. Intrai în Templu, unde se rugau câțiva preoți și unde stăteau de vorbă cărturarii. Am crezut de cuviință că era bine să dezvălui un pic minciuna. „Luați-vă argintii (erau treizeci, îi număraseram pentru a măsura zgârcenia lor), nu știți ce ați făcut!”, le-am strigat, și am aruncat punga în mijlocul lor. Se înfuriară: „Nu te privește! Tu ești trădătorul! Remușcărilor te vor nimici!”, mă ocărau ei. Dar eu n-am auzit nimic, căci m-am întors pe drumul care ducea la Muntele Măslinilor.

Cerui vești și aflai că Iisus fusese arestat, iar acum nimeni nu-l mai cunoștea și nu se mai mărturisea a fi ucenicul lui, că era singur și că va fi condamnat la crucificare. Sentința mi se păru aspră, dar trebuia să plătim eliberarea poporului, căci iată, poporul era liber, Iisus, martirul, nu ne va mai sta în cale și, cu această ocazie, vom pedepsi și pe călăii lui.

Mă felicitai de a fi acționat cu atâta siguranță și discreție și de a fi îndrăznit să fac această jertfă.

Apoi, mă întorsei cu gândul la mine. Nu aveam decât două căi pentru viitor în ceea ce mă privea: să fiu sau să nu fiu. Cauza poporului mă făcuse să părăsesc moștenirea părinților mei, succesele mele pe lângă femei și școlile de rabini. Nu puteam sub nici un motiv să mă dezinteresez de aceste mase, care erau acum chiar familia, prietenia, iubirea mea. Rămânând în viață, n-aș fi putut trăi fără ele, în afara suferințelor, a luptelor și speranțelor lor. Dar trăind marcat de legenda

avarului, ambițiosului și trădătorului care devenisem în urma evenimentelor, n-aș fi făcut decât să tulbur și să stingheresc. M-am hotărât atunci, fără să vărs nici o lacrimă, să mor. Încrederea mea în popor era totală. Lăsam poporul poporului, convins că va domni într-o zi peste tot pământul. Și, poate, după multe alte nenorociri ca ale mele. Am recitat această evanghelie fără s-o corectez, pentru a mă verifica în profunzimea mea fidelitate față de cauza sfântă a omului. Vă las acum acest testament, ca voi să fiți cu poporul în speranțele lui și cu el în toate jertfele voastre.

Cu acest gând plin de bucurie, pentru voi toți, eu mă voi spânzura.

Amin.

30. ISTORIA OMORĂRII BALAURULUI ȘI A SFĂRĂMĂRII LUI BEL

(LUATĂ DE LA SFÂRȘITUL CĂRȚII LUI DANIEL)

Slujba idolilor. Moartea balaurului și izbavirea lui Daniel din groapa leilor.

1. Și regele Astiag s-a adăugat la părinții săi și a luat Cyrus Persul împărăția lui.
2. Și a vădit Daniel împreună cu regele acesta și a întrecut cu mărirea pe toți prietenii lui.
3. Și era un idol la Babiloneni, pe care îl chema Bel, și se cheltuia la el în toată ziua făina de grau douăsprezece masuri, patruzeci de oi și șase vedre de vin.
4. Și regele îl cinstea pe el și mergea în toate zilele de i se închina; iar Daniel se închina Dumnezeului său.
5. Și a zis regele: Pentru ce nu te închini lui Bel?
6. Iar el a zis: Pentru că nu cred în idoli făcuți de mâini, ci în Dumnezeul cel viu, Care a făcut cerul și pământul și are stăpânire peste tot trupul.
7. Și i-a zis regele: Dar nu ți se pareție, că Bel este Dumnezeu viu? Nu vezi câte mănâncă și bea în toate zilele?
8. Și a zis Daniel răzând: Nu te înșela, stăpâna ta; acesta este de lut înăuntrul lui, și în afara de arama, nici nu mănâncă și nici nu bea vreodată.
9. Și mâniindu-se regele, a chemat pe preoții lui și le-a zis: De nu-mi veți spune cine este cel care mănâncă jertfa aceasta, veți muri.
10. Iar de-mi veți arăta că Bel mănâncă acestea, Daniel va muri, pentru că a hulit pe Bel.
11. Și a zis Daniel regelui: Așa să fie, după cuvântul tău.
12. Și erau preoții lui Bel șaptezeci, afara de femei și de prunci.
13. Și a venit regele cu Daniel în templul lui Bel.
14. Și au zis preoții lui Bel: Iată noi iesim afara, iar tu, rege, pune bucatele și vinul și închide usa și o pecetluiește cu inelul tău.
15. Și dimineața când vei veni, de nu vei afla toate mâncate de Bel, să murim noi sau, dimpotrivă, Daniel cel care a mintit asupra noastră.
16. Iar ei ziceau așa, pentru că făcuseră pe sub masă intrare ascunsă și printr-aceea intrau totdeauna și mâncau acelea.
17. Și după ce au ieșit ei și regele a pus bucatele înaintea lui Bel, a poruncit Daniel slugilor sale și au adus cenusa și au presarat-o în tot templul, în fața regelui.
18. Și, ieșind, a închis usa și au pecetluit-o cu inelul regelui și s-au dus;
19. Iar preoții au venit noaptea, după obiceiul lor, și femeile lor și pruncii lor, și au mâncat și au baut.

20. Si a venit dimineata regele si Daniel impreuna cu el.
21. Si a zis regele: Intregi sunt pecetile Daniele? Iar el a zis: Intregi, stapane.
22. Si indata ce s-a deschis usa, uitandu-se pe masa, regele a strigat cu glas mare: Mare esti Bel. Si nu este la tine nici un viclesug.
23. Si a ras Daniel si a oprit pe rege ca sa nu intre inauntru, si a zis: Vezi fata pamantului si cunoaste ale cui sunt urmele acestea.
24. Si a zis regele: Vad ca sunt urme de barbati, de femei si de prunci.
25. Si maniindu-se regele, atunci a prins pe preoti si pe femei si pe fiii lor; si i-au aratat lui usile cele ascunse prin care intrau si mancau cele de pe masa.
26. Si i-a omorat pe ei regele, si pe Bel l-a dat lui Daniel, si l-a stricat pe el si capistea lui.
27. Si era un balaur mare intr-un loc si-l cinsteau pe el Babilonenii.
28. Si a zis regele catre Daniel: Oare vei zice ca si acesta este de arama?
29. Acesta este viu si mananca si bea, nu vei mai putea zice ca si acesta nu este dumnezeu viu; deci inchina-te lui.
30. Si a zis Daniel: Domnului Dumnezeului meu ma voi inchina, ca Acela este Dumnezeu viu; iar tu, o, rege, da-mi slobozenie si voi omori balaurul fara de sabia si fara de toiag.
31. Si a zis regele: ti-l dau tie. Si a luat Daniel rasina si seu si par si le-a fiert la un loc si a facut cocoloase si le-a aruncat in gura balaurului si, mancand, a plesnit balaurul.
32. Si a zis Daniel: Iata inchinaciunile voastre.
33. Si cand au auzit Babilonenii, s-au mahnit foarte si s-au pornit impotriva regelui.
34. Si au zis: Iudeu s-a facut regele; pe Bel l-a stricat, pe balaur l-a omorat si pe preoti i-a taiat.
35. Si venind la rege, i-au zis: Da-ne noua pe Daniel;
36. Iar de nu, te vom ucide pe tine si casa ta.
37. Si vazand regele ca se pornise asupra lui foarte, si silit fiind, a dat lor pe Daniel.
38. Iar ei l-au aruncat intr-o groapa cu lei, si a fost acolo sase zile.
39. Si erau in groapa sapte lei, si le da lor pe zi doua trupuri de osanditi si doua oi; iar atunci nu le-au dat lor nimic, ca sa manance pe Daniel.
40. Si era atunci Avacum prooroc in tara Iudeilor si acela fiersese fiertura, si a pus paine in srafa, si mergea la camp sa duca seceratorilor.
41. Si a zis ingerul Domnului catre Avacum: Du pranzul care-l ai, in Babilon, lui Daniel, in groapa leilor.
42. Si a zis Avacum: Doamne! Babilonul nu l-am vazut si groapa n-o stiu unde este!
43. Si l-a luat ingerul Domnului de crestet si, tinandu-l de parul capului sau, l-a pus in Babilon deasupra gropii, intru repeziciunea duhului sau.

44. Si a strigat Avacum zicand: Daniele! Daniele! Ia mancarea pe care ti-a trimis-o tie Dumnezeu.
45. Si a zis Daniel: O, Ti-ai adus aminte de mine, Dumnezeule, si n-ai parasit pe cei care Te cauta si Te iubesc pe Tine!
46. Si s-a sculat Daniel si a mancat; iar ingerul Domnului indata a dus pe Avacum la locul sau.
47. Iar regele a purces a saptea zi sa planga pe Daniel, si a venit la groapa, s-a uitat inaintea, si iata Daniel sedea.
48. Si a strigat regele cu glas mare, zicand: Mare esti, Doamne Dumnezeul lui Daniel! Si nu este altul afara de Tine.
49. Si l-a scos pe el din groapa;
50. Iar pe cei care voiseră pieirea lui, i-a aruncat in groapa, si i-au mancat leii dinaintea lui.

31. CARTEA LUI NEEMIA/SAU A DOUA EZDRA

CAPITOLUL 1

Rugăciunea lui Neemia.

1. Cuvintele lui Neemia, fiul lui Hacalia. "În luna Chislev, în anul al douăzecilea al regelui Artaxerxe, mi s-a întâmplat să fiu în capitala Suza.

2. Atunci a venit din Iuda Hanani, unul din frații mei și alți câțiva oameni; și i-am întrebat despre cei ce scăpaseră din robie și rămăseseră în Iuda și despre Ierusalim.

3. "Cei ce au scăpat din robie și au rămas - îmi spuseră ei - sunt acolo, în țara lor, în mare necaz și înjosire; iar zidurile Ierusalimului sunt dărâmate și porțile lui arse".

4. Auzind eu cuvintele acestea, am început să plâng și am fost întristat câteva zile, am postit și m-am rugat înaintea Dumnezeului ceresc, zicând:

5. "Doamne, Dumnezeule al cerurilor, Dumnezeul cel mare și înfricoșător, Care păzești legământul Tău și ești milostiv cu cei ce Te iubesc și păzesc poruncile Tale,

6. Să fie urechile Tale cu luare-aminte și ochii Tăi deschiși, ca să auzi rugăciunea robului Tău, cu care mă rog eu acum ziua și noaptea înaintea Ta, pentru fiii lui Israel, robii Tăi, mărturisind păcatele fiilor lui Israel, cu care am păcătuit înaintea Ta și eu și casa tatălui meu.

7. Noi Te-am mâniat și n-am păzit poruncile, legile și orânduielile pe care le-ai dat Tu lui Moise, robul Tău.

8. Adu-Ți aminte însă de cuvântul pe care l-ai spus robului Tău Moise, când ai zis: "De veți păcătui, vă voi împrăștia printre popoare;

9. Iar când vă veți întoarce la Mine și veți păzi poruncile Mele și le veți împlini, atunci, de ați fi izgoniți chiar și la marginea cerului, și de acolo vă voi aduna și vă voi aduce la locul pe care l-am ales, ca să-Mi pun numele Meu acolo".

10. Aceștia însă sunt robii Tăi și poporul Tău, pe care Tu l-ai răscumpărat cu puterea Ta și cu mâna Ta cea puternică.

11. Rogu-Te dar, o, Doamne, să fie urechile Tale cu luare-aminte la rugăciunea robului Tău și la rugăciunea robilor Tăi, cărora le place să se teamă de numele Tău, și ajută robului Tău acum și-i dă să dobândească milă la omul acesta. Căci eu eram paharnicul regelui".

CAPITOLUL 2

Neemia împuternicit a zidi Ierusalimul.

1. "În luna Nisan, în anul al douăzecilea al regelui Artaxerxe, având vinul în seama

mea, am luat vin și am dat regelui și niciodată, mi se pare, nu m-am arătat trist înaintea lui.

2. Dar regele mi-a zis: "De ce este tristă fața ta? De bolnav, nu ești bolnav! Se vede că ai vre-o întristare la inimă!"

3. Și m-am speriat strașnic și am răspuns regelui: "În veci să trăiască regele! Cum să nu fie tristă fața mea, când cetatea, casa mormintelor părinților mei, este pustiită și porțile ei arse cu foc!"

4. "Și ce dorești tu?" - întrebă regele. Eu însă, după ce m-am rugat Dumnezeului ceresc, am zis către rege:

5. "De binevoiește regele și de are robul tău trecere la tine, atunci trimite-mă în Iuda, la cetatea unde sunt mormintele părinților mei, ca să o zidesc".

6. Iar regele și regina, care ședea lângă el, mi-au zis: "Cât timp are să dureze călătoria ta și când ai să te întorci?" Și după ce am arătat cât timp am să lipsesc, regele a binevoit să mă trimită în Iuda.

7. La plecare însă am zis către rege: "De binevoiește regele, să-mi dea scrisori către guvernatorii de peste fluviu, ca să-mi dea drumul să pot ajunge în Iuda,

8. Precum și o scrisoare către Asaf, păzitorul pădurilor regelui, ca să-mi dea lemn pentru porțile cetății, cele dinspre templul Domnului, și pentru zidul cetății și pentru casa mea de locuit". Și mi-a dat regele scrisori, pentru că mâna binefăcătoare a Dumnezeului meu era peste mine.

9. Și am mers la guvernatorii de peste fluviu și le-am dat scrisorile regelui. Regele însă trimisese cu mine căpeteniile militare cu călăreți.

10. Dar când au auzit de aceasta Sanbalat Horonitul și Tobie, robul amonit, le-a părut foarte rău că a venit un om să se îngrijească de binele fiilor lui Israel.

11. Iar după ce am ajuns la Ierusalim și am stat acolo trei zile,

12. M-am sculat noaptea cu puțini oameni ai mei să cercetez cetatea. Nu spuseseam însă nimănui ce-mi dăduse Dumnezeu în gând să fac pentru Ierusalim și nu se afla acolo la mine nici o vită, decât numai aceea pe care încălecasem eu.

13. Și am ieșit atunci noaptea pe Poarta Văii și m-am îndreptat spre izvorul Dragonului și spre Poarta Gunoii și am cercetat zidurile Ierusalimului cele stricate și porțile lui cele arse.

14. Și m-am apropiat de poarta Izvorului și de iazul Regelui, dar nu era loc să treacă dobitocul care mă purta.

15. Și de aceea m-am suit înapoi pe vale și am cercetat din nou zidurile și, intrând tot pe Poarta Văii, m-am înapoiat.

16. Căpeteniile însă nu știau unde fusesem eu și ce făcusem. Până atunci eu nu spuseseam nimic nici Iudeilor, nici preoților, nici celor mai de seamă, nici căpeteniilor, nici celorlalți care se îndeletniceau cu felurite lucrări.

17. Atunci însă le-am zis: "Voi vedeți în ce stare rea ne aflăm: Ierusalimul este dărâmat și porțile lui mistuite de foc. Hai să zidim zidurile Ierusalimului și nu vom mai fi de batjocură!"

18. Și le-am istorisit cum mâna binefăcătoare a lui Dumnezeu fusese peste mine și

cum mi-a vorbit regele. Atunci ei au zis: "Hai să zidim!" Și s-au întărit ei în această hotărâre bună.

19. Dar auzind despre aceasta, Sanbalat Horonitul, Tobie, robul amonit și Gheșem Arabul au râs de noi și cu dispreț ne-au zis: "Ce v-ați apucat să faceți voi aici? Nu cumva gândiți să vă răzvrățiți împotriva regelui?" Dumnezeu cel ceresc ne va ajuta, le răspunsei eu. Noi, slujitorii Lui, ne vom apuca de zidit, iar voi n-aveți nici parte, nici drept, nici pomenire în Ierusalim".

CAPITOLUL 3

Zidirea Ierusalimului.

1. "Atunci s-a ridicat Eliașib, preotul cel mare, cu frații săi preoți și au zidit Poarta Oilor și, punându-i canaturile, au sfințit-o; tot ei au reparat și zidul de la turnul Mea până la turnul Hananeel și l-au sfințit.

2. Lângă Eliașib au zidit Ierihonenii, iar lângă aceștia a zidit Zacur, fiul lui Imri.

3. Fiii lui Senaa au zidit Poarta Peștilor și au acoperit-o, punându-i canaturile cu încuietorile și zăvoarele trebuitoare.

4. De la aceștia înainte a reparat Meremot, fiul lui Urie, fiul lui Hacoț; lângă acesta a reparat Meșulam, fiul lui Berechia, fiul lui Meșezabeel; de la aceștia înainte a reparat Țadoc, fiul lui Baana.

5. Alături de aceștia au reparat cei din Tecoa, ai căror frunțași de altfel nu și-au plecat grumazul să lucreze pentru Domnul lor.

6. Ioiada, fiul lui Paseah și Meșulam, fiul lui Besodia, au reparat Poarta Veche și, acoperind-o, i-au pus canaturile cu încuietorile și zăvoarele trebuitoare.

7. De la ei înainte au lucrat Melatia Ghibeonitul și Iadon din Meronot, precum și oamenii din Ghibeon și din Mițpa, supuși stăpânirii guvernatorilor de dincolo de fluviu.

8. Alături de aceștia a reparat Uziel, fiul lui Harhaia Argintarul, iar de la acesta înainte a reparat Hanania, fiul lui Rochem. Și întăriră Ierusalimul până la zidul cel lat.

9. De la ei înainte a reparat Refaia, fiul lui Hur, căpetenia unei jumătăți din ținutul Ierusalimului.

10. Lângă acesta a reparat, în fața casei lui, Iedaia, fiul lui Harumaf, iar lângă el a reparat Hatuș, fiul lui Hașabneia.

11. O altă parte de zid a fost reparată de Malchia, fiul lui Harim și de Hașub, fiul lui Pahat-Moab; tot ei au reparat și turnul Cuptoarelor.

12. De la ei înainte au lucrat, cu fiicele sale, Șalum, fiul lui Haloheș, căpetenia celeilalte jumătăți a ținutului Ierusalimului.

13. Hanun și locuitorii din Zanoah au reparat Poarta Văii. Ei au zidit-o și i-au pus canaturile cu încuietorile și zăvoarele. Tot ei au făcut mai bine de o mie de coți de zid, până la Poarta Gunoiiului.

14. Malchia, fiul lui Recab, căpetenia ținutului Bet-Hacherem, a reparat Poarta

Gunoiului; i-a pus canaturile, cu încuietorile și zăvoarele necesare.

15. Șalum, fiul lui Col-Hoze, căpetenia ținutului Mițpa, a reparat Poarta Izvorului, a zidit-o și i-a pus canaturile cu încuietorile și zăvoarele trebuitoare. El a mai făcut zidul de la scăldătoarea Siloam, de lângă grădina regelui, până la scara ce coboară din cetatea lui David.

16. De la el înainte a reparat Neemia, fiul lui Azbuc, căpetenia unei jumătăți din ținutul Bet-Țur, până în fața mormintelor lui David și până la iazul cel săpat și până la Casa Vitejilor.

17. De la el înainte au reparat leviții: Rehum, fiul lui Bani; lângă acesta a reparat Hașabia, căpetenia unei jumătăți din ținutul Cheila, din partea acestui ținut.

18. Mai departe au reparat frații lui: Bavai, fiul lui Henanad, căpetenia celeilalte jumătăți din ținutul Cheila,

19. Și lângă el Ezer, fiul lui Iosua, căpetenia din Mițpa, a reparat altă parte de zid din fața scării armelor până la colț.

20. De la el înainte Baruc, fiul lui Zabai, a reparat cu multă sârguință o altă parte de zid, de la colț până la poarta casei lui Eliașib, preotul cel mare.

21. După el a reparat o altă parte de zid Meremot, fiul lui Urie, fiul lui Hacoț, de la poarta casei lui Eliașib până la capătul casei lui Eliașib.

22. Mai departe au reparat preoții din împrejurimile Ierusalimului.

23. Iar lângă ei, Veniamin și Hașub au reparat zidul în dreptul casei lor. Lângă ei Azaria, fiul lui Maaseia, fiul lui Anania, a reparat zidul lângă casa sa.

24. Lângă acesta, Binui, fiul lui Henadad a reparat altă bucată de zid, de la casa lui Azaria până în dreptul colțului.

25. Palal, fiul lui Uzai, a reparat în dreptul unghiului și al turnului, care se ridică deasupra casei de sus a regelui cea din apropierea curții închisorii. Lângă acesta a reparat Pedaia, fiul lui Paroș.

26. Iar cei încredințați templului, care erau pe deal, au reparat zidul până în dreptul Porții Apelor, spre răsărit și până la turnul cel înalt.

27. De la ei înainte cei din Tecoa au reparat o parte, în fața turnului celui mare și înalt până la zidul lui Ofel.

28. De la Poarta Cailor în sus au reparat preoții, fiecare în dreptul casei sale.

29. De la ei înainte a reparat Țadoc, fiul lui Imer, dinaintea casei sale, iar după el a reparat Șemaia, fiul lui Șecania, străjerul Porții Răsăritului.

30. După el Hanania, fiul lui Șelemia și Hanun, al șaselea fiu al lui țalaf, au reparat altă parte de zid. După ei Meșulam, fiul lui Berechia, a reparat în dreptul locuinței lui.

31. Apoi Malchia făurarul a reparat până la casa celor încredințați templului și a negustorilor, în dreptul porții lui Mifcad și până la foișorul din colț.

32. Iar argintarii și negustorii au dres zidul de la foișorul din colț și până la Poarta Oilor".

CAPITOLUL 4

Zidirea înaintează cu toate piedicile.

1. "Când a auzit Sanbalat, că noi refacem zidurile Ierusalimului, s-a mâniat și s-a tulburat tare și a batjocorit pe Iudei;

2. Și de față cu frații săi și de față cu ostașii samarineni a zis: "Ce fac acești Iudei neputincioși? Se poate oare să li se îngăduie aceasta? Se poate oare să aducă jertfe? Se poate oare să li se îngăduie aceasta? Se poate oare să dezgroape pietrele din movilele de moloz și încă arse?"

3. Iar Tobie Amonitul de lângă el a zis: "Lasă-i să zidească, fiindcă are să vină o vulpe și are să le strice zidul lor cel de piatră!"

4. Auzi, Dumnezeu nostru, în ce dispreț suntem noi și întoarce ocară lor asupra copiilor lor și dă-i disprețului în țara robiei.

5. Și nelegiuirile lor să nu le acoperi, nici păcatul lor să nu se șteargă înaintea feței Tale, pentru că au amărât pe cei ce zideau!

6. Și noi totuși am lucrat înainte la zid și l-am încheiat peste tot până la jumătate; și poporului nu-i lipsea râvnă de a lucra.

7. Dar Sanbalat, Tobie, Arabii, Amoniții și cei din Așdod, auzind că se înalță zidurile Ierusalimului, că spărturile lui au început să se astupe, s-au mâniat foarte tare;

8. Și s-au sfătuit împreună să vină cu război și să dărâme Ierusalimul.

9. Atunci noi ne-am rugat Dumnezeului nostru și am pus strajă, ca să ne păzească de ei ziua și noaptea.

10. Iudeii însă au zis: "Puterile salahorilor au slăbit și moloz e foarte mult; noi nu mai suntem în stare să facem zidul".

11. Iar dușmanii noștri grăiau: "Nici n-au să afle, nici n-au să vadă nimic până când vom ajunge în mijlocul lor; îi vom ucide și vom face să înceteze lucrul".

12. Și după ce au venit Iudeii care locuiau lângă ei și ne-au spus de vreo zece ori, din toate părțile, că dușmanii noștri au să năvălească asupra noastră,

13. Atunci în părțile de jos ale cetății, după ziduri, am așezat poporul după seminții, cu săbii și cu lănci și cu arcuri.

14. Apoi am cercetat toate și, sculându-mă, am zis celor mai de seamă și căpeteniilor și celuilalt popor: "Nu vă temeți de ei! Aduceți-vă aminte de Domnul cel mare și înfricoșător și luptați-vă pentru frații voștri, pentru fiii voștri, pentru fiicele voastre, pentru femeile voastre și pentru casele voastre!"

15. Când au auzit dușmanii noștri că ne este cunoscut gândul lor, atunci Dumnezeu a risipit planul lor; iar noi ne-am întors cu toții la ziduri, apucându-ne fiecare de lucrul nostru.

16. Din acea zi jumătate din tinerii mei se îndeletniceau cu lucrul, iar jumătate din ei stăteau gata de apărare cu lănci, cu scuturi, cu arcuri și cu platoșe, iar îndărătul lor se aflau căpeteniile a toată casa lui Iuda.

17. Cei ce lucrau la zid și cei ce cărau, cu o mână lucrau, iar cu cealaltă țineau lancea.

18. Fiecare din cei ce zideau erau încinși peste coapsele lor cu sabia și așa lucrau; iar lângă mine se afla cel ce suna din trâmbiță.

19. Și eu am zis celor mai însemnați și căpeteniilor și poporului de rând: "Lucrul este mult și greu și noi suntem risipiți pe ziduri și depărtați unii de alții.

20. De aceea să alergați la mine acolo unde veți auzi sunetul trâmbiței și Dumnezeu nostru se va lupta pentru noi".

21. Și așa am lucrat noi, iar jumătate stătea cu lancea în mână de la răsăritul soarelui până seara la ieșirea stelelor.

22. Afară de aceasta, tot atunci am mai zis poporului să rămână toii în Ierusalim cu robii lor, străjuind în timpul nopții, iar în timpul zilei lucrând.

23. Și nici eu, nici frații mei, nici slugile mele, nici străjerii care mă însoțiseră, nu s-au dezbrăcat de haine și fiecare până și la apă mergea cu sabia în mână".

CAPITOLUL 5

Neemia oprește camăta.

1. Atunci s-a făcut murmur mare în popor și între femei împotriva fraților lor Iudei.

2. Erau unii care ziceau: "Noi cu fiii și cu fiicele noastre suntem mulți, să ni se dea pâine să ne hrănim și să trăim".

3. Alții ziceau: "Ne-am pus zălog viile și ogoarele și casele noastre, ca să ne luăm pâine să ne astâmpărăm foamea".

4. Iar alții ziceau: "Noi luăm bani cu camătă ca să plătim bir regelui, zălogindu-ne viile și ogoarele noastre.

5. Și noi avem același trup ca și frații voștri și fiii voștri sunt tot așa cum sunt și fiii lor; dar iată că noi suntem nevoiți să ne dăm fiii și fiicele robi, ba unele din fiicele noastre se și află în robie. N-avem la îndemână nici un mijloc de răscumpărare. Și viile noastre și ogoarele noastre sunt în stăpânirea altora".

6. Când am auzit eu murmurul lor și astfel de vorbe m-am mâniat foarte tare.

7. Inima mea s-a tulburat și am dojenit aspru pe cei mai însemnați și pe căpetenii. "Voi luați mită de la frații voștri", le-am zis eu. Și am făcut împotriva lor o adunare mare,

8. Și le-am zis: "Noi, pe cât ne-au ajutat puterile, am răscumpărat frați de ai noștri, Iudei, care fuseseră vânduți păgânilor; iar voi vindeți pe frații voștri". Ei însă tăceau și nu găseau răspuns.

9. "Nu faceți bine - am zis eu mai departe. Nu vi se cuvine oare să umblați în frica lui Dumnezeu, ca să înlăturați ocara neamurilor vrăjmașe nouă?

10. Și eu, frații mei și slujitorii mei, le-am dat împrumut și argint și pâine, dar n-am mai cerut înapoi.

11. Întoarceți-le dar chiar acum ogoarele, viile, măslinii și casele lor și dobânda argintului, pâinii, vinului și untdelemnului, pentru care le-ați dat împrumut".

12. "Se vor întoarce și nu vom mai cere de la ei - ziseră ei. Vom face așa cum zici tu". Atunci am chemat preoții și le-am poruncit să le ia jurământ că vor face așa.

13. Iar eu mi-am scuturat haina și am zis: "Așa să scuture Dumnezeu și de casă și de avere pe fiecare om care nu-și va ține cuvântul său și așa să fie el scuturat și gol. "Amin" - zise toată adunarea. Atunci am preaslăvit pe Dumnezeu și poporul și-a împlinit cuvântul.

14. și din ziua aceea în care eu am fost numit guvernator al lor în țara lui Iuda, din anul al douăzecilea până în anul al treizeci și doilea al regelui Artaxerxe, timp de doisprezece ani eu și frații mei n-am mâncat pâinea de conducător.

15. Iar conducătorii de mai înainte, apăsau poporul și luau de la el pâine și vin, pe lângă cei patruzeci de sicli de argint; ba până și slugile lor apăsau poporul. Eu însă n-am făcut așa, pentru că mă temeam de Dumnezeu.

16. în vremea aceasta eu am mers înainte cu lucrul la zidurile acestea și nici o țarină n-am cumpărat și toți slujbașii mei se adunau acolo la lucru.

17. Eu aveam la masa mea până la o sută cincizeci de oameni, Iudei și căpetenii, afară de cei ce veneau la noi de pe la popoarele dimprejur.

18. Și iată ce se gătea în fiecare zi: un bou, șase oi îngrășate și păsări; și la fiecare zece zile se consuma mulțime de vin de tot felul. Cu toate acestea pâinea de conducător n-am cerut-o, deoarece poporul acesta avea de dus o muncă grea.

19. Dumnezeu să primească tot ce am făcut eu spre binele poporului acestuia".

CAPITOLUL 6

Neemia sfârșește zidirea Ierusalimului.

1. Canaturile porților încă nu le pusesem, când a auzit Sanbalat, Tobie, Gheșem Arabul și ceilalți dușmani ai noștri că eu am reparat zidul și nu a mai rămas nici o spărtură în el.

2. Atunci au trimis Sanbalat și Gheșem la mine să mi se spună: "Vino să ne întâlnim împreună într-unul din satele din Valea Ono!" Căci ei puseseră la cale să-mi facă rău.

3. Dar eu am trimis la ei robi să le spună: "Am de făcut un lucru mare și nu pot să vin, căci lucrul ar înceta, dacă l-aș lăsa și aș veni la voi".

4. De patru ori au trimis ei la mine cu aceeași poftire și eu le-am răspuns la fel.

5. Atunci a trimis la mine Sanbalat a cincea oară pe slujitorul său care avea în mână sa o scrisoare deschisă.

6. În ea se scria: "Umblă zvonul printre popoare și spune și Gheșem, cum că tu și Iudeii v-ați gândit să vă răsculați, pentru care scop și zidești zidul și vrei să fii regele lor, după aceleași zvonuri;

7. Și ai fi pus și prooroci, ca să te vestească în Ierusalim și să-ți zică regele Iudei, și

astfel de zvonuri vor ajunge până la rege. Vino deci să ne sfătuim împreună".

8. Eu însă am trimis să i se spună: "Nimic de felul celor ce spui tu n-a fost. Acestea le-ai născocit tu din capul tău".

9. Căci toți ne înfricoșează socotind că ne vom lăsa de lucru și zidul nu se va mai face. Dar eu încă și mai mult mă încurajam la lucru și ziceam: "Întărește-mă și acum, Dumnezeule!"

10. Și am mers eu în casa lui Șemaia, fiul lui Delaia, fiul lui Mehetabeel, și el, încuindu-se, a zis: "Să ne adunăm în templul lui Dumnezeu, în mijlocul lui, și să încuiem ușile, căci au să vină să te ucidă, și au să vină noaptea să te ucidă".

11. "Se poate oare să fugă un astfel de om, ca mine? - am răspuns eu. Se poate oare ca unul ca mine să intre în templu, pentru a rămâne cu viață? Nu merg! "

12. Și am cunoscut că nu Dumnezeu îl trimisese, ci el grăia ca un prooroc împotriva mea, pentru că îl cumpăraseră Tobie și Sanbalat.

13. Și fusese cumpărat ca eu să mă sperii și să fac așa și să greșesc, ca apoi să aibă lumea părere urâtă despre mine, și să fiu prigonit pentru această scădere.

14. Pomenește, Dumnezeul meu, pe Tobie și pe Sanbalat după aceste fapte ale lor; de asemenea și pe proorocița Noadia și pe ceilalți prooroci care au vrut să mă sperie!

15. Zidul a fost isprăvit în ziua a douăzeci și cincea a lunii Elul, adică în cincizeci și două de zile.

16. Când au auzit de aceasta toți dușmanii noștri și au văzut aceasta toate popoarele cele dimprejurul nostru, s-au smerit foarte mult și au cunoscut că acest lucru a fost făcut de Dumnezeul nostru.

17. Pe lângă aceasta, în zilele acelea, cei mai de seamă ai Iudei au scris multe scrisori, pe care le-au trimis la Tobie, iar ei primeau scrisori de-ale lui Tobie;

18. Căci mulți din Iuda erau cu el în legătură întărită prin jurământ, căci el era ginerele lui Șecania, fiul lui Arah, iar fiul său Iohanen luase de nevastă pe fiica lui Meșulam, fiul lui Berechia.

19. Ba îmi vorbeau ei și de bunătatea lui și vorbele mele ajungeau la el. Și Tobie trimitea scrisori, ca să mă sperie.

CAPITOLUL 7

Paza cetății. Numărul celor întorși sub Zorobabel.

1. După ce s-a terminat zidul și am pus canaturile și au fost așezați la slujba lor portarii și cântăreții și leviții,

2. Atunci am poruncit fratelui meu Hanani și lui Anania, căpetenia cetății Ierusalimului, căci el cu mult mai mult decât alții era om credincios și temător de Dumnezeu,

3. Și le-am zis: "Să nu se deschidă porțile Ierusalimului până nu răsare soarele, și să le închidă și să le încuie în fața voastră". Și am pus străjeri pe locuitorii Ierusalimului,

fiecare când îi venea rândul și fiecare în fata casei sale.

4. Cetatea însă era întinsă și mare, iar popor era puțin în ea și case nu se zidiseră din nou.

5. Și mi-a dat Dumnezeuul meu gând să aduc pe cei mai mari, pe căpetenii și poporul, ca să fac o numărătoare, după spițele neamului lor, și am găsit cartea cu spițele de neam ale celor ce veniseră întâia oară, și într-însa erau scrise următoarele:

6. Iată locuitorii țării care au plecat din robie, unde-i dusesese Nabucodonosor, regele Babilonului, și s-au întors la Ierusalim și în Iuda, așezându-se fiecare în cetatea sa,

7. Împreună venind cu Zorobabel: Iosua, Neemia, Azaria, Raamia, Nahamani, Mardoheu, Bilșan, Misperet, Bigvai, Nehum și Baana. Numărul poporului lui Israel:

8. Fiii lui Fares, două mii o sută șaptezeci și doi;

9. Fiii lui Șefatia, trei sute șaptezeci și doi;

10. Fiii lui Arah, șase sute cincizeci și doi;

11. Fiii lui Pahat-Moab, din urmașii lui Iosua și Ioab, două mii opt sute optsprezece;

12. Fiii lui Elam, o mie două sute cincizeci și patru;

13. Fiii lui Zatu, opt sute patruzeci și cinci;

14. Fiii lui Zacai, șapte sute șaiszeci;

15. Fiii lui Binui, șase sute patruzeci și opt;

16. Fiii lui Bebai, șase sute douăzeci și opt;

17. Fiii lui Azgad, două mii trei sute douăzeci și doi;

18. Fiii lui Adonicam, șase sute șaiszeci și șapte;

19. Fiii lui Bigvai, două mii șaiszeci și șapte;

20. Fiii lui Adin, șase sute cincizeci și cinci;

21. Fiii lui Ater, din familia lui Iezechia, nouăzeci și opt;

22. Fiii lui Hașum, trei sute douăzeci și opt;

23. Fiii lui Bețai, trei sute douăzeci și patru;

24. Fiii lui Harif, o sută doisprezece;

25. Ghibeoniții, nouăzeci și cinci;

26. Oameni din Betleem și Netofa, o sută optzeci și opt;

27. Oameni din Anatot, o sută douăzeci și opt;

28. Oameni din Bet-Azmavet, patruzeci și doi;

29. Oameni din Chiriat-Iearim, din Chefira și din Beerot, șapte sute patruzeci și trei;

30. Oameni din Rama și din Gheba, șase sute douăzeci și unu;

31. Oameni din Micmas, o sută douăzeci și doi;

32. Oameni din Betel și din Ai, o sută douăzeci și trei;

33. Oameni din celălalt Nebo, cincizeci și doi;

34. Fiii celuilalt Elam, o mie două sute cincizeci și patru;

35. Fiii lui Harim, trei sute douăzeci;

36. Ierihoneni, trei sute patruzeci și cinci;

37. Lodieni, Hadidieni și oameni din Ono, șapte sute douăzeci și unu.

38. Fiii lui Senaa, trei mii nouă sute treizeci.

39. Preoții: fiii lui Iedaia, din casa lui Iosif, nouă sute șaptezeci și trei;

40. Fiii lui Imer, o mie cincizeci și doi;
41. Fiii lui Pașhur, o mie două sute patruzeci și șapte;
42. Fiii lui Harim, o mie șaptesprezece;
43. Leviții: fiii lui Iosua și ai lui Cadmiel, din casa lui Hodavia, șaptezeci și patru.
44. Cântăreții: fiii lui Asaf, o sută patruzeci și opt.
45. Portarii: fiii lui Șalum, fiii lui Ater, fiii lui Talmon, fiii lui Acuv, fiii lui Hatita, fiii lui Șobai, o sută treizeci și opt.
46. Cei încredințați templului: fiii lui Țiha, fiii lui Hasufa, fiii lui Tabaot,
47. Fiii lui Cheros, fiii lui Sia, fiii lui Padon,
48. Fiii lui Lebana, fiii lui Hagaba, fiii lui Șalmai,
49. Fiii lui Hanan, fiii lui Ghidel, fiii lui Gahar,
50. Fiii lui Reaia, fiii lui Rețin, fiii lui Necoda,
51. Fiii lui Gazam, fiii lui Uza, fiii lui Paseah,
52. Fiii lui Besai, fiii lui Meunim, fiii lui Nefișim,
53. Fiii lui Bacbuc, fiii lui Hacufa, fiii lui Harhur,
54. Fiii lui Bațlit, fiii lui Mehida, fiii lui Harșa,
55. Fiii lui Barcos, fiii lui Sisera, fiii lui Tamah,
56. Fiii lui Nețiah, fiii lui Hatifa.
57. Fiii robilor lui Solomon: fiii lui Sotai, fiii lui Soferet, fiii lui Perida;
58. Fiii lui Iaala, fiii lui Darcon, fiii lui Ghidel;
59. Fiii lui Șefatia, fiii lui Hatil, fiii lui Pocheret-Hațebaim, fiii lui Amon.
60. Netineii și fiii robilor lui Solomon în total erau trei sute nouăzeci și doi.
61. Iată acum și cei ce au plecat din Tel-Melah, din Tel-Harșa, din Cherub-Adon și din Imer, și care n-au putut să-și arate nici casa din care se trag, nici seminția, pentru a dovedi că sunt Israeliți:
62. Fiii lui Delaia, fiii lui Tobie, fiii lui Necoda, șase sute patruzeci și doi.
63. Și dintre preoți: fiii lui Hobaia, fiii lui Hacoț, fiii lui Barzilai, care a luat de soție una din fiicele lui Barzilai Galaaditul și a primit numele acesteia.
64. Ei și-au căutat spița neamului lor, dar nu și-au găsit-o, și au fost scoși din preoție;
65. Și guvernatorul le-a zis să nu mănânce din lucrurile de mare sfințenie până nu se va ridica un preot cu Urim și Tumim.
66. Adunarea întreagă a fost de patruzeci și două de mii trei sute șazeci de suflete,
67. Afară de robi și roabe, care erau în număr de șapte mii trei sute treizeci și șapte. Printre ei se mai aflau două sute patruzeci și cinci de cântăreți și cântărețe.
68. Ei aveau șapte sute treizeci și șase de cai, două sute patruzeci și cinci de catâri,
69. Patru sute treizeci și cinci cămile și șase mii șapte sute douăzeci asini.
70. Unii capi de familie au făcut daruri pentru lucru. Tirșata a dat la vistierie o mie de drahme de aur, cincizeci de cupe și cinci sute treizeci veșminte preoțești.
71. Căpeteniile caselor au dat în vistieria lucrărilor douăzeci de mii de drahme de aur și două mii două sute mine de argint. Celălalt popor a dat douăzeci de mii de drahme de aur și două mii de mine de argint și șazeci și șapte de veșminte preoțești.

72. Preoții și leviții, portarii, cântăreții și oamenii din popor, cei încredințați templului și tot Israelul s-au așezat în cetățile lor.

73. Și când a sosit luna a șaptea, fiii lui Israel se aflau prin cetățile lor.

CAPITOLUL 8

Neemia și Ezdra citesc și tâlcuiesc legea. Sărbătoarea corturilor.

1. Atunci s-a adunat tot poporul ca un singur om în piața cea din fața Porții Apelor și a zis lui Ezdra cărturarul să aducă el cartea legii lui Moise pe care a dat-o Domnul lui Israel.

2. Și cărturarul Ezdra a adus legea înaintea adunării, care era alcătuită din bărbați și din femei și din toți acei ce erau în stare să înțeleagă. Aceasta s-a făcut în ziua întâi a lunii a șaptea.

3. Și a citit Ezdra din carte de dimineață până la amiază în piața cea de dinaintea Porții Apelor, înaintea bărbaților și femeilor și a celor ce erau în stare să priceapă și tot poporul a fost cu luare-aminte la citirea cărții legii.

4. Ezdra cărturarul stătea sus pe un podeț de lemn, făcut anume pentru acest prilej. Alături de el, la dreapta lui, stăteau Matitia, Șema, Anaia, Urie, Hilchia și Maaseia; iar la stânga lui se aflau Pedaia, Misael, Malchia, Hașum, Hașbadana, Zaharia și Meșulam.

5. Și a deschis Ezdra cartea înaintea ochilor a tot poporul, căci el se afla mai sus decât tot poporul și când a deschis el cartea, tot poporul stătea în picioare în piață.

6. Mai întâi Ezdra a binecuvântat pe Domnul, marele Dumnezeu și tot poporul, ridicându-și mâinile, a răspuns: Amin, Amin! Și plecându-se, s-a închinat înaintea Domnului până la pământ.

7. Apoi Iosua, Bani, Șerebia, Iamin, Acub, Șabetai, Hodia, Maaseia, Chelita, Azaria, Iozabad, Hanan, Pelaia, și leviții au tâlcuit poporului legea, stând fiecare la locul lui.

8. Ei citeau lămurit bucăți din cartea legii lui Dumnezeu, iar bucățile citite le lămureau și poporul înțelegea cele ce se citeau.

9. Atunci Neemia, guvernatorul, Ezdra preotul și cărturarul, și leviții care învățau poporul au zis către tot poporul: "Ziua aceasta este închinată Domnului Dumnezeului vostru, să nu fiți triști, nici să plângeți! Căci tot poporul plângea, auzind cuvintele legii.

10. Ci mergeți de mâncați carne grasă și beți vin dulce - adăugară ei - și trimiteți parte și celor ce n-au nimic gătit, căci ziua aceasta este sfințită Domnului nostru. Nu fiți triști, căci bucuria Domnului va fi puterea voastră".

11. Și au liniștit leviții tot poporul, zicând: "Tăceți, căci ziua aceasta este sfântă. Nu fiți triști!"

12. Și tot poporul s-a dus să mănânce și să bea și să trimită părți celor ce nu aveau și să facă veselie mare; căci înțeleseseră ei cuvintele ce li se tâlcuiseră.

13. A doua zi, capii familiilor din tot poporul, preoții și leviții se strânseseră împrejurul lui Ezdra cărturarul, ca să asculte tâlmăcirea cuvintelor legii.

14. Și au găsit ei scris în legea pe care Domnul a dat-o lui Moise, că fiii lui Israel în timpul sărbătorilor din luna a șaptea trebuie să locuiască în corturi.

15. Și au vestit aceasta în toate cetățile lor și în Ierusalim, zicând: "Duceți-vă de căutați, în munte, crengi de măslin sălbatic, de mirt, de finici și de tufari și faceți corturi cum este scris".

16. Atunci poporul s-a dus să caute crengi și a făcut fiecare cort pe acoperișul casei lor, în curtea sa, în curtea templului Domnului și în piața de dinaintea Porții Apelor și în piața de dinaintea Porții lui Efraim.

17. Toată obștea celor ce se întorseseră din robie și-a făcut corturi și a stat în ele. Din zilele lui Iosua, fiul lui Navi, până în ziua aceasta, fiii lui Israel nu mai fuseseră așa. Și a fost bucurie foarte mare.

18. Și s-a citit din cartea legii Domnului în fiecare zi, din cea dintâi zi până la cea din urmă. Și au ținut sărbătoarea șapte zile iar a opta zi au făcut o adunare sărbătorească, după rânduială.

CAPITOLUL 9

Pocăința întregului popor.

1. În ziua de douăzeci și patru a acestei luni s-au adunat toți fiii lui Israel, îmbrăcați cu sac și cu capetele presărate cu cenușă, ca să postească.

2. Și osebindu-se cei ce erau din neamul lui Israel de toți cei de alt neam, au venit de și-au mărturisit păcatele lor și fărădelegile părinților lor.

3. Și după ce s-au așezat la locurile lor, li s-a citit din cartea legii Domnului Dumnezeuului lor un sfert de zi, iar alt sfert de zi și-au mărturisit păcatele lor și s-au închinat Domnului Dumnezeuului lor.

4. Apoi Iosua, Binui, Cadmiel, Șebania, Buni, Șerebia, Baani și Chenani s-au urcat pe podețul leviților și au strigat cu glas mare către Domnul Dumnezeu lor;

5. Și leviții Iosua, Cadmiel, Bani, Hașabneia, Șerebia, Hodia, Șebania și Petahia au zis: "Sculați-vă și binecuvântați pe Domnul Dumnezeuul vostru din veac în veac!" Dumnezeu - a zis Ezdra - slăvească-se numele Tău cel slăvit și mai presus de orice laudă și slăvire!

6. Numai Tu ești Domn și numai Tu ai făcut cerurile, cerurile cerurilor și toată oștirea lor, pământul și toate cele de pe el, mările și toate cele ce se cuprind în ele; Tu dai viață la toate și ție se închină oștirea cerurilor.

7. Tu, Doamne Dumnezeu ai ales pe Avram, l-ai scos din Urul Caldeii și i-ai dat numele de Avraam.

8. Tu ai găsit că inima lui e credincioasă înaintea Ta, Tu ai făcut legământ cu el și Tu ai făgăduit să dai urmașilor lui țara Canaanului, a Heteilor, a Amoreilor, a Ferezeilor, a Iebuseilor și a Ghergheseilor; și Tu Ți-ai ținut cuvântul, pentru că Tu ești drept.

9. Tu ai văzut necazul părinților noștri în Egipt și ai auzit strigătele lor la Marea

Roșie.

10. Tu ai făcut semne și minuni înaintea lui Faraon, împotriva tuturor slugilor lui și împotriva întregului popor din țara lui, pentru că Tu ai văzut cu câtă răutate s-au purtat ei cu părinții noștri și ți-ai făcut nume până în ziua de astăzi.

11. Tu ai despărțit marea înaintea părinților noștri și au trecut prin mijlocul mării ca pe uscat, dar i-ai cufundat în adânc, cum se cufundă o piatră în apă, pe cei ce-i urmăreau.

12. Tu i-ai povățuit ziua cu stâlp de nor și noaptea cu stâlp de foc și le-ai luminat calea pe care aveau să meargă.

13. Tu Te-ai pogorât pe muntele Sinai, le-ai grăit din înălțimea cerurilor și le-ai dat porunci drepte; legi ale adevărului, învățături și orânduiri minunate.

14. Tu le-ai arătat odihna Ta cea sfântă și le-ai scris prin Moise, sluga Ta, porunci, rânduiri și lege.

15. Tu le-ai dat din înălțimea cerului pâine, când au flămânzit și le-ai scos apă din piatră, când au însetat, și le-ai zis să intre și să moștenească țara pe care cu jurământ le-ai făgăduit-o.

16. Dar părinții noștri s-au îndărătnicit și și-au învățat cerbicia lor; n-au ascultat poruncile Tale, nici s-au supus și au uitat minunile pe care le-ai făcut pentru ei.

17. Învârtoșatu-și-au cerbicia lor și în răzvrătirea lor și-au ales o căpetenie, ca să se întoarcă în robia lor; dar Tu, fiind Dumnezeu iubitor și iertător, negrabnic la mânie și bogat în milă și îndurare, nu i-ai părăsit.

18. Chiar când și-au făcut un vițel turnat și au zis: "Iată dumnezeul tău care te-a scos din Egipt!" și s-au dedat la hule mari împotriva Ta,

19. În nemărginita Ta îndurare, nu i-ai părăsit în pustiu și stâlpul de nor n-a încetat să-i călăuzească ziua în calea lor, nici stâlpul de foc să le lumineze noaptea drumul ce făceau.

20. Trimisu-le-ai Duhul Tău cel bun, ca să-i înțeleptească; nu ai lipsit gura lor de mana Ta și în setea lor le-ai dat apă.

21. Timp de patruzeci de ani i-ai hrănit în pustie și nimic nu le-a lipsit; hainele lor nu s-au învechit, nici încălțămintele lor nu s-au rupt.

22. Le-ai dat regate și popoare le-ai împărțit și au pus stăpânire pe țara lui Sihon, regele Heșbonului și pe pământul lui Og, regele Vasanului.

23. Tu ai înmulțit pe fiii lui ca stelele cerului și i-ai dus în țara de care ai spus părinților lor că o vor moșteni.

24. Și fiii lor au intrat și au moștenit țara aceea; ai supus înaintea lor pe locuitorii pământului aceluia, pe Canaanei și i-ai dat pe aceștia în mâna lor cu regele și cu tot poporul băștinaș, ca să le facă ce vor vrea.

25. Și s-au făcut ei stăpâni peste cetăți tari și peste pământul roditor, peste case pline de toate bunătățile, fântâni săpate în piatră, vii, măslini și pomi roditori din belșug; și au mâncat și s-au săturat și s-au îngrășat trăind în desfătări prin bunătatea Ta.

26. Dar ei s-au ridicat și s-au răzvrătit împotriva Ta; au aruncat legea Ta la spate; pe proorocii Tăi care-i îndemneau să se întoarcă la Tine i-au ucis; și ți-au adus hule mari.

27. Atunci Tu i-ai dat în mâinile vrăjmașilor lor, care i-au apăsă. Dar în vremea

necazului lor au strigat către Tine și Tu i-ai auzit din înălțimea cerurilor și, în mila Ta cea mare, le-ai trimis izbăvitori ca să-i izbăvească din mâinile vrăjmașilor lor.

28. Iar dacă s-au odihnit, au început iar să facă rău înaintea Ta. Atunci Tu i-ai dat din nou în mâna vrăjmașilor lor ca să-i stăpânească. Și ei din nou au strigat către Tine și Tu i-ai auzit din înălțimea cerurilor și, în mila Ta cea mare, i-ai izbăvit de multe ori.

29. I-ai povățuit să se întoarcă la legea Ta, dar ei s-au îndărătnicit și n-au ascultat poruncile Tale, ci au păcătuit împotriva poruncilor care dau viață celui ce le împlinește și și-au îndârjit spinarea lor și cerbicia lor și-au învărtoșat-o și nu s-au supus.

30. Tu însă, așteptând întoarcerea lor, i-ai îngăduit mulți ani și le-ai deșteptat luarea-aminte prin Duhul Tău și prin proorocii Tăi, dar ei nu și-au plecat urechea. Atunci i-ai dat în mâna popoarelor străine.

31. Dar, în mila Ta cea mare, nu i-ai stârpit, nici nu i-ai părăsit, căci Tu ești un Dumnezeu milos și îndurat.

32. Și acum, Dumnezeul nostru, Dumnezeul cel mare, puternic și înfricoșător, Cel ce ții legământul Tău și faci milă, nu socoți ca puțin lucru suferințele ce am îndurat noi, regii noștri, căpeteniile noastre, preoții noștri, proorocii noștri, părinții noștri și tot poporul Tău din vremea regilor Asiriei până în ziua aceasta.

33. Tu ești drept în toate câte ne-au ajuns, căci Tu ai fost credincios, iar noi am făcut rău.

34. Regii noștri, căpeteniile noastre, preoții noștri și părinții noștri n-au păzit legea Ta și n-au luat aminte nici la poruncile Tale, nici la îndemnurile ce le-ai dat.

35. Cât au fost în regatul lor în mijlocul binefacerilor Tale, într-o țară largă și roditoare pe care le-ai dat-o Tu, ei nu ți-au slujit ție, nici nu s-au întors de la faptele lor cele urâte.

36. Și astăzi iată suntem robi și țara ce Tu ai dat-o părinților noștri, ca să se bucure de roadele ei și de bunătățile ei,

37. Ea își înmulțește astăzi roadele pentru regii cărora ne-ai supus pentru păcatele noastre. Ei domnesc peste noi și peste vitele noastre, după bunul lor plac și noi ne aflăm în necaz mare.

38. Pentru toate acestea facem legământ pe care și noi înșine cu iscălitură, și căpeteniile, leviții și preoții noștri îl întăresc cu pecetea".

CAPITOLUL 10

Pecetluirea legământului celui nou.

1. Iată acum și cei care și-au pus pecetea lor: Neemia guvernatorul, fiul lui Hacalia;
2. Preoții: Sedechia, Seraia, Azaria, Ieremia,
3. Pașhur, Amaria, Malchia,
4. Hatuș, Șebania, Maluc,
5. Harim, Meremot, Obadia,

6. Daniel, Ghineton, Baruc,
7. Meşulam, Abia, Miamin,
8. Maazia, Bilgai, Şemaia.
9. Leviţii: Iosua, fiul lui Azania, Binui, din fiii lui Henadad, Cadmiel;
10. Şi fraţii lor: Şebania, Hodia, Chelita, Pelaia, Hanan,
11. Mica, Rehob, Haşabia,
12. Zacur, Şerebia, Şebania,
13. Hodia, Bani, Beninu.
14. Căpeteniile poporului: Paroş, Pahat-Moab, Elam, Zatu, Bani,
15. Buni, Azgad, Bebai,
16. Adonia, Bigvai, Adin,
17. Ater, Iezechia, Azur,
18. Hodia, Haşum, Beţai,
19. Harif, Anatot, Nebai,
20. Magpiaş, Meşulam, Hezir,
21. Meşezabeel, Ţadoc, Iadua,
22. Pelatia, Hanan, Anaia,
23. Hozea, Hanania, Haşub,
24. Haloheş, Pileha, Şobec,
25. Rehum, Haşabna, Maaseia,
26. Ahia, Hanan, Anan,
27. Maluc, Harim, Baana.

28. Celălalt popor: preoţi, leviţi, portari, cântăreţi, cei încredinţaţi templului şi toţi cei ce s-au despărţit de popoarele străine, ca să urmeze legea lui Dumnezeu, femeile lor, băieţii lor şi fetele lor, toţi cei ce erau în stare să priceapă şi să înţeleagă

29. S-au unit cu fraţii şi cu căpeteniile lor şi au făgăduit cu blestem şi jurământ şi au jurat să se poarte după legea lui Dumnezeu, dată prin Moise, sluga lui Dumnezeu, să păzească şi să împlinescă toate poruncile Domnului, Stăpânul nostru, hotărârile şi legile Lui.

30. Am făgăduit să nu dăm fetele noastre popoarelor ţării, nici să luăm fetele lor pentru feciorii noştri;

31. Să nu cumpărăm nimic în ziua de odihnă, în zilele de sărbătoare de la popoarele din ţară, când ne vor aduce în acele zile de vânzare mărfuri sau orice bucate; iar în anul al şaptelea să iertăm toate datoriile.

32. Am luat de asemenea îndatorirea să dăm a treia parte de siclu, pe an, pentru slujbele templului Dumnezeului nostru.

33. Pentru pâinile punerii înainte, pentru jertfa cea necontenită, pentru arderile de tot necontenite, care se fac în zile de odihnă, la lună nouă şi la sărbători, pentru lucrurile sfinte, pentru jertfa de iertare, spre curăţirea lui Israel, şi pentru tot ce se săvârşeşte în templul Dumnezeului nostru.

34. Apoi au tras la sorti preoţii, leviţii şi poporul, după casele noastre părinteşti, ca să se ştie cine şi când trebuie să aducă în fiecare an, la anumită vreme, lemne în templul

Dumnezeului nostru, spre a se arde pe altarul Domnului Dumnezeului nostru, după cum este scris în lege.

35. Am mai hotărât să mai ducem în fiecare an la templul Domnului pârga din roadele pământului nostru și pârga din roadele tuturor pomilor;

36. Să aducem la templul Dumnezeului nostru, preoților care fac slujbele în templul Dumnezeului nostru, pe întâiul născut dintre fiii noștri și dintre dobitoacele noastre, cum este scris în lege, și pe întâiul-născut al vitelor noastre mari și mărunte;

37. Să aducem la preoți, în vistieria templului Dumnezeului nostru, pârga din aluatul nostru și ofrandele noastre de fructe din tot pomul, din vin și untdelemn, și să dăm dijmă pentru pământul nostru leviților, care au dreptul să o ia în toate cetățile de pe pământurile lucrate de noi.

38. Un preot, fiu al lui Aaron, va fi cu leviții, când aceștia vor lua zeciuiala; și din zeciuiala luată, leviții vor duce zeciuială în templul Dumnezeului nostru, în odăile vistieriei.

39. Căci în aceste odăi atât fiii lui Israel, cât și fiii leviților trebuie să aducă prinoase de pâine, de vin și de untdelemn. Acolo sunt casele sfinte și stau preoții care slujesc și portarii și cântăreții. Astfel noi nu vom lăsa în părăsire templul Dumnezeului nostru.

CAPITOLUL 11

Împărțirea locuitorilor în Ierusalim și în celelalte cetăți.

1. Căpeteniile poporului s-au așezat în Ierusalim, iar celălalt popor a tras sorți, ca a zecea parte din ei să locuiască în sfânta cetate a Ierusalimului, iar celelalte nouă părți să rămână în celelalte cetăți.

2. Și a binecuvântat poporul pe toți cei ce s-au învoit de bună voie să se așeze în Ierusalim.

3. Iată căpeteniile țării care s-au așezat în Ierusalim și în cetățile lui Iuda, locuind fiecare pe moșia sa, în cetatea sa: Israelii, preoții și leviții, cei încredințați templului și urmașii slujitorilor lui Solomon.

4. În Ierusalim s-au așezat din fiii lui Iuda și din fiii lui Veniamin. Din fiii lui Iuda s-au așezat: Ataia, fiul lui Uzia, fiul lui Zaharia, fiul lui Amaria, fiul lui Șefatia, fiul lui Mahalaleel din fiii lui Fares,

5. Și Maaseia, fiul lui Baruc, fiul lui Col-Hoze, fiul lui Hazaia, fiul lui Adaia, fiul lui Ioarib, fiul lui Zaharia, fiul lui Șiloni.

6. Fiii lui Fares care s-au așezat în Ierusalim erau în total patru sute șazeci și opt de oameni de oaste.

7. Iată acum fiii lui Veniamin: Salu, fiul lui Meșulam, fiul lui Ioed, fiul lui Pedaia, fiul lui Colaia, fiul lui Maaseia, fiul lui Itiel, fiul lui Isaia,

8. Apoi Gabai și Șalai, nouă sute douăzeci și opt.

9. Ioil, fiul lui Zicri, era căpetenia lor, iar Iuda, fiul lui Senua, era a doua căpetenie a

cetății.

10. Din preoți: Iedaia, fiul lui Ioiarib, și Iachin,

11. Seraia, fiul lui Hilchia, fiul lui Meșulam, fiul lui Țadoc, fiul lui Meraiot, fiul lui Ahitub, căpetenia templului Domnului;

12. Și frații lor, care se îndeletnicesc cu slujba în templul Domnului, opt sute douăzeci și doi; Adaia, fiul lui Ieroham, fiul lui Pelalia, fiul lui Amți, fiul lui Zaharia, fiul lui Pașhur, fiul lui Malchia,

13. Și frații săi, căpeteniile caselor părintești, două sute patruzeci și doi; și Amasai, fiul lui Azareel, fiul lui Ahzai, fiul lui Meșilemot, fiul lui Imer,

14. Și frații lor, bărbați de oaste, o sută douăzeci și opt; Zabdiel, fiul lui Ghedolim, era căpetenia lor.

15. Dintre leviți: Șemaia, fiul lui Hașub, fiul lui Azricam, fiul lui Hașabia, fiul lui Buni,

16. Șabetai și Iozabad, căpetenii ale leviților pentru treburile din afară ale templului lui Dumnezeu;

17. Matania, fiul lui Mica, fiul lui Zabdi, fiul lui Asaf, căpetenia care începea laudele în timpul rugăciunii, și Bacbuchia, al doilea între frații săi și Abda, fiul lui Șamua, fiul lui Galal, fiul lui Iedutun.

18. Toți leviții în cetatea sfântă erau două sute optzeci și patru.

19. Portarii: Acub, Talmon și frații lor, păzitorii porților, o sută șaptezeci și doi.

20. Ceilalți Israeliți, preoți și leviți, se așezară în toate cetățile lui Iuda, fiecare la moșia sa.

21. Cei încredințați templului se așezară pe colină și aveau de căpetenie pe Țiha și Ghișpa.

22. Căpetenia leviților la Ierusalim era Uzi, fiul lui Bani, fiul lui Hașabia, fiul lui Matania, fiul lui Mica, dintre fiii lui Asaf, cântăreți însărcinați să facă slujbă la templul lui Dumnezeu;

23. Căci pentru cântăreli era o poruncă din partea regelui, prin care li se hotăra o plată anumită pe fiecare zi.

24. Petahia, fiul lui Meșezabeel din fiii lui Zerah, fiul lui Iuda, era împuternicit de rege pentru toate nevoile poporului.

25. Iar dintre cei ce trăiesc în sate pe țarinile lor, fii de ai lui Iuda, s-au așezat la Kiriati-Arba și în satele ce țineau de el; la Dibon și în satele ce țineau de el; la Iecabteel și în satele lui;

26. La Ieșua, la Molada, la Bet-Pelet;

27. La Hațar-Șual, la Beer-Șeba și în satele ce țineau de ea;

28. La Țiclag, la Mecona și în satele ce țineau de ea;

29. La En-Rimon, la Țorea, la Iarmut;

30. La Zanoah, la Adulam și în satele ce țineau de el; la Lachiș și în țarinile ce țineau de el; la Azeca și în satele ce țineau de el; s-au așezat ei de la Beer-Șeba până la Ghe-Hinom.

31. Fiii lui Veniamin s-au așezat, începând de la Gheba: în Micmas, în Aia, în Betel

și în satele lui;

32. În Anatot, în Nob, în Anania,
33. În Hațor, în Rama, în Ghitaim,
34. În Hadid, în Țeboim, în Nebalat,
35. În Lod, în Ono și în Gheharașim.

36. Erau și leviți care aveau țărini în Veniamin, cu toate că erau socotiți în partea lui Iuda.

CAPITOLUL 12

Numele preoților și leviților. Sfințirea cetății. Rândul îngrijitorilor de cele sfinte.

1. Iată preoții și leviții care au venit cu Zorobabel, fiul lui Salatiel, și cu Iosua: Seraia, Ieremia, Ezdra,

2. Amaria, Maluc, Hatuș,
3. Șecania, Rehum, Meremot,
4. Ido, Ghineton, Abia,
5. Miiamin, Moadia, Bilga,
6. Șemaia, Ioiarib, Iedaia,

7. Salu, Amoc, Hilchia, Iedaia. Aceștia au fost căpeteniile preoților și ale fraților lor în vremea lui Iosua.

8. Leviții au fost: Iosua, Binui, Cadmiel, Șerebia, Iuda, Matania, care împreună cu frații săi conducea pe cântăreli în timpul slujbelor de laudă;

9. Bacbuchia și Uni, care împreună cu frații lor cântau de cealaltă parte.

10. Iosua a născut pe Ioachim, Ioachim a născut pe Eliașib, Eliașib a născut pe Ioiada;

11. Ioiada a născut pe Iohanen, Iohanen a născut pe Iadua.

12. În zilele lui Ioachim, preoți, căpetenii de familii, erau: Meraia pentru casa lui Seraia; Hanania pentru casa lui Ieremia;

13. Meșulam pentru casa lui Ezdra; Iohanen pentru casa lui Amaria;

14. Ionatan pentru casa lui Maluc, Iosif pentru casa lui Șecania;

15. Adna pentru casa lui Harim; Helcai pentru casa lui Meremot;

16. Zaharia pentru casa lui Ido; Meșulam pentru casa lui Ghineton;

17. Zicri pentru casa lui Abia; Piltai pentru casa lui Miiamin și Moadia;

18. Șamua pentru casa lui Bilga; Ionatan pentru casa lui Șemaia;

19. Matanai pentru casa lui Ioiarib; Uzi pentru casa lui Iedaia;

20. Calai pentru casa lui Salai; Eber pentru casa lui Amoc;

21. Hașabia pentru casa lui Hilchia; Natanael pentru casa lui Iedaia.

22. În zilele lui Eliașib, ale lui Ioiada, ale lui Iohanen și ale lui Iadua, leviții, căpetenii de case, au fost înscriși cu preoții până la domnia lui Darie Persanul;

23. Fiii lui Levi, căpetenii de familie, au fost înscriși în cartea Cronicilor până în timpul lui Iohanen, nepot de fiu al lui Eliașib;

24. Căpeteniile leviților erau deci: Hașabia, Șerebia și Iosua, fiul lui Cadmiel; iar frații lor alcătuiau ceata a doua pentru a lăuda și a slăvi numele lui Dumnezeu, după rânduiala lui David, omul lui Dumnezeu, răspunzând o ceată celeilalte.

25. Matania, Bacbuchia și Obadia, Meșulam, Talmon și Acub aveau slujba de portari și străjuiau când se aduna poporul înaintea porții.

26. Aceștia au trăit pe vremea lui Ioachim, fiul lui Iosua, fiul lui Ioțadac și pe timpul lui Neemia guvernatorul și al preotului și cărturarului Ezdra.

27. La sfințirea zidului Ierusalimului încă s-au chemat leviții din toate locurile, poruncindu-li-se să vină la Ierusalim pentru săvârșirea sfințirii și pentru sărbătoarea veselă cu doxologii și cântări, în sunetul chimvalelor, lirelor și harfelor.

28. Cei din neamul cântărelilor s-au adunat din împrejurimile Ierusalimului și din cetățile netofatiene,

29. Din Bet-Ghilgal, din șesurile Ghebei, din Azmavet, căci cântăreții își făcuseră satele în apropiere de Ierusalim.

30. Și preoții și leviții s-au curățit și au sfințit poporul, porțile și zidurile.

31. Și am suit eu căpeteniile lui Iuda pe ziduri și am pus două coruri mari pentru cântarea de laudă; unul din ele s-a așezat în partea dreaptă a zidului, spre poarta Gunoiului.

32. În urma lor mergeau Hoșaia și jumătate din căpeteniile lui Iuda:

33. Azaria, Ezdra și Meșulam;

34. Iuda, Veniamin, Șemaia și Ieremia;

35. Iar dintre fiii preoților mergeau cu trâmbițe: Zaharia, fiul lui Ionatan, fiul lui Șemaia, fiul lui Matania, fiul lui Mica, fiul lui Zacur, fiul lui Asaf,

36. Și frații lui: Șemaia, Azareel, Milalai, Ghilalai, Maai, Natanael, Iuda și Hanani cu instrumentele muzicale ale lui David, omul lui Dumnezeu, iar înaintea lor se afla cărturarul Ezdra.

37. La Poarta Izvorului, în fața lor, s-au urcat pe treptele scării de la cetatea lui David, care ducea pe zidul de deasupra casei lui David, până la Poarta Apelor, spre răsărit.

38. Al doilea cor s-a îndreptat în cealaltă parte, și după el am mers eu și jumătate din popor și am înaintat pe zid de la turnul Cuptoarelor și până la zidul cel lat,

39. Și de la Poarta Efraim, am trecut pe lângă poarta veche și Poarta Peștilor, pe lângă turnul lui Hananeel, pe lângă turnul Mea spre Poarta Oilor și ne-am oprit la Poarta închisorii.

40. Apoi amândouă corurile au mers la templul lui Dumnezeu. Și am făcut același lucru și noi, eu și căpeteniile care erau cu mine

41. Și preoții: Eliachim, Maaseia, Miniamin, Mica, Elioenai, Zaharia, Hanania cu trâmbițe,

42. Maaseia, Șemaia, Eleazar, Uzi, Iohanen, Malchia, Elam și Ezer. Cântăreții cântau sub conducerea lui Izrahia.

43. Și s-au adus în ziua aceea mulțime de jertfe și s-au veselit, căci Dumnezeu dăduse poporului pricină mare de bucurie. Și femeile și copiii s-au veselit, iar strigătele lor de bucurie din Ierusalim se auzeau până departe.

44. În aceeași zi au fost puși oameni supraveghetori la cămările unde aveau să se aducă prinoasele, pârga și zeciuielile, și au fost împuterniciți să adune din țarinile din jurul cetăților părțile hotărâte prin lege pentru preoți și leviți. Și Iudeii s-au bucurat când au văzut pe preoți și pe leviți la slujba lor,

45. Îndeplinind toate cele pentru slujba dumnezeiască și pentru curățire. Cântăreții și portarii și-au îndeplinit datoria lor după porunca lui David și a lui Solomon, fiul lui;

46. Încă de demult, din zilele lui David și Asaf se hotărâseră căpeteniile cântăreților și cântările cele de laudă și de mulțumire în cinstea lui Dumnezeu.

47. În zilele lui Zorobabel și Neemia, tot Israelul dădea parte cântăreților și portarilor pentru fiecare zi; și dădeau leviților darurile sfințite, și leviții le dădeau de asemenea darurile sfințite urmașilor lui Aaron.

CAPITOLUL 13

Râvna lui Neemia pentru îndreptarea obiceiurilor.

1. În acea zi s-a citit din cartea lui Moise în auzul poporului și s-a găsit scris în ea că Amonitul și Moabitul nu pot fi primiți niciodată în adunarea lui Dumnezeu,

2. Pentru că ei n-au întâmpinat pe fiii lui Israel cu pâine și apă și pentru că au tocmit împotriva lor pe Valaam, ca să-i blesteme, dar Dumnezeul nostru a schimbat blestemul în binecuvântare.

3. Și auzind această lege, a despărțit Israel tot ce era străin.

4. Dar înainte de aceasta, preotul Eliașib, mai-marele peste cămările templului Dumnezeului nostru, și rudă cu Tobie,

5. Rânduise pentru acesta o odaie mare, unde mai înainte se puneau prinoasele, tămâia, vasele sfinte, zeciuiala de pâine, de vin și de untdelemn, ce era hotărâtă pentru leviți, cântăreți, portari, și ceea ce se cuvenea preoților.

6. Eu nu eram la Ierusalim când s-au făcut toate acestea, pentru că mă întorsesem la rege, în anul al treizeci și doilea al domniei lui Artaxerxe, regele Babilonului.

7. Și la sfârșitul acestui an, am căpătat de la rege învoirea de a veni la Ierusalim, și am aflat de răul ce a făcut Eliașib, dând lui Tobie o cămară în curtea templului lui Dumnezeu.

8. Și mi-a părut foarte rău de acestea și am aruncat afară din cămară toate lucrurile care erau ale lui Tobie, dând poruncă să fie sfințite cămările.

9. Și am pus din nou lucrurile templului lui Dumnezeu, prinoasele și tămâia.

10. Am mai înțeles de asemenea că părțile ce se cuveneau leviților nu le fuseseră date și că leviții și cântăreții, însărcinați să facă slujbă, fugiseră pe la țarinile lor.

11. De aceea am muștrat pe căpetenii și am zis: "Pentru ce a fost părăsit templul lui Dumnezeu?" Și i-am adunat pe leviți și pe cântăreți și i-am pus la locurile lor.

12. Atunci toți Iudeii au început a aduce la cămară zeciuială de pâine, de vin și de untdelemn;

13. Și eu am încredințat supravegherea cămărilor lui Șelemia preotul și lui Țadoc cărturarul, și lui Pedaia, unul dintre leviți, și le-am dat ca ajutor pe Hanan, fiul lui Zacur, fiul lui Matania, căci aceștia se bucurau de mare cinste. Și tot ei au fost împuterniciți să facă împărțire fraților lor.

14. Pomenește-mă, Dumnezeul meu, pentru aceasta și nu uita faptele mele evlavioase făcute pentru templul Dumnezeului meu și pentru slujbele din el!

15. În zilele acelea am văzut în Iuda oameni care călcau în teascuri în ziua odihnei, aduceau snopi și încărcau pe asini vin, struguri, smochine și tot felul de greutate și le duceau în ziua odihnei la Ierusalim. Și le-am făcut muștrare aspră chiar atunci, când vindeau lucruri de mâncare.

16. De asemenea se aflau Tirieni, așezați în Ierusalim, care aduceau pește și tot felul de mărfuri și le vindeau, în ziua odihnei, Iudeilor în Ierusalim.

17. Și am muștrat pe mai-marii Iudeilor și le-am zis: "Ce înseamnă aceste fapte urâte, pe care le faceți voi, pângărind ziua odihnei?"

18. Oare nu așa au făcut părinții voștri și nu din pricina aceasta a adus Dumnezeul nostru aceste necazuri asupra voastră și asupra acestei cetăți? Și voi atrageți din nou mânia Lui asupra lui Israel, necinstind ziua odihnei!"

19. Apoi am poruncit să se închidă toate porțile Ierusalimului în ajunul zilei de odihnă, când începe a se întuneca, și să nu se mai deschidă decât după ea. Și am pus câte unul din slujitorii mei la porți, ca să împiedice intrarea de mărfuri în ziua odihnei.

20. Atunci neguțători și vânzători de tot felul de lucruri au rămas câteodată sau de două ori afară din Ierusalim.

21. Dar eu i-am muștrat aspru, zicându-le: "pentru ce petreceți voi noaptea înaintea zidurilor? De veți mai face aceasta, voi pune mâna pe voi!" De atunci ei n-au mai venit în ziua odihnei.

22. Și am mai poruncit eu leviților să se curețe și să vină să păzească porțile, ca să sfințească ziua odihnei. Adu-ți aminte de mine, Dumnezeul meu, pentru acestea și mă ocrotește după mare mila Ta!

23. Tot atunci am văzut eu Iudei, luându-și femei așdodiene, amonite și moabite.

24. Jumătate din copiii lor vorbeau limba așdodiană și nu știau să vorbească evreiește; nu știau decât limba unuia sau altuia din acele popoare.

25. Eu i-am muștrat aspru și pe aceștia și i-am blestemat; ba pe unii i-am lovit, le-am smuls părul și i-am jurat pe numele lui Dumnezeu, zicând: "Să nu vă dați fetele după feciorii lor și să nu luați pe fetele lor, nici pentru fiii voștri, nici pentru voi.

26. Oare nu așa a păcătuit Solomon, regele lui Israel? Nu se afla rege ca el la nici un popor și el era iubit de Dumnezeu și Domnul îl pusese rege peste tot Israelul; dar femeile cele de alt neam l-au atras și pe el în păcat.

27. Se poate oare să aud eu de voi că faceți acest rău mare și păcătuiți înaintea lui

Dumnezeu, luându-vă femei de alt neam?"

28. Unul din fiii lui Ioiada, fiul lui Eliașib, preotul cel mare, era ginerele lui Sanbalat Horonitul; dar eu l-am alungat de la mine.

29. Adu-Ți aminte de ei, Dumnezeul meu, căci au spurcat preoția și legământul preoțesc și levit!

30. Astfel i-am curățit eu de toți străinii și am pus rânduială preoților și leviților, fiecăruia după slujba lui,

31. Și deasemenea pentru aducerea lemnelor la vremea hotărâtă, precum și a prinoaselor de pârgă. Adu-ți aminte de mine, Dumnezeul meu, spre binele meu!

32. EVANGHELIA DUPĂ MARIA MAGDALENA

CAPITOLUL 4

(paginile 1-6 conținând capitolele 1-3 s-au pierdut.)

...materia va fi distrusă sau nu?

22) Mântuitorul a răspuns,... Întreaga Natură, întreaga Creație, toate creaturile există în interconexiune una față de alta, și ele vor fi resorbite din nou în propriile origini.

23) Deoarece natura materiei este resorbită în rădăcinile propriei sale naturi.

24) Fie ca cel care are urechi de auzit, să audă.

25) Petru a spus: Din moment ce ne-ai explicat totul, te rog răspunde-ne și la următoarea chestiune: Care este păcatul originar al lumii?

26) Mântuitorul I-a spus lui Petru, Nu exista așa ceva, dar se numesc păcate acele lucruri care sunt similare naturii adulterului.

27) De aceea, ceea ce este bun îți stă în preajmă, ca esență a fiecărei naturi în scopul re-creării ei din propriile rădăcini.

28) Apoi El a continuat spunând, De aceea te îmbolnăvești și mori, pentru că ești lipsit de ceea ce te poate vindeca.

29) Fie ca cel ce are minte de înțeles, să înțeleagă.

30) Materia naște o pasiune fără precedent, care derivă din ceva opus naturii. Apoi ia naștere o tulburare în întregul corp.

31) De aceea Eu vă spun vouă, fiți încrezători, iar dacă sunteți descurajați atunci fiți încrezători în prezența diferitelor forme ale naturii.

32) Fie ca cel ce are urechi de auzit, să audă.

33) Atunci când Cel Preamărit a spus , El I-a binecuvântat pe toți, spunând, Pacea să fie cu voi, primiți pacea Mea în voi înșivă.

34) Dar luați aminte că nimeni nu vă conduce aiurea spunându-vă “Luați-o pe aici sau pe dincolo”. Pentru că Fiul Omului e deja în voi.

35) Urmați-l ! (pe acela care este în voi – n.t.)

36) Cei care îl caută îl vor găsi.

37) Mergeți apoi și propovăduiți evanghelia Regatului (ceresc n.t.)

38) Nu scrieți legi dincolo de cele ce v-au fost arătate, și nu dați o lege asemenea unui legiuitor căci veți fi limitați de aceasta.

39) Când a spus aceasta, El se îndepărta.

CAPITOLUL 5

1) Dar ei erau îndurerăți. Au plâns cu amărăciune, spunând, Cum Doamne să mergem la Gentiles și să propovăduim evanghelia Regatului (din ceruri n.t.) al Fiului Omului ? Dacă ei nu L-au cruțat, ne vor cruța pe noi ?

2) Atunci Maria s-a ridicat în picioare, I-a binecuvântat pe toți și le-a spus: confracților, nu plângeți și nu fiți îndurerăți și nici șovăielnici, pentru că Grația Sa va fi cu

voi și vă va proteja.

3) Mai degrabă, haideți să ne rugăm pentru Măreția Sa, pentru că El ne-a pregătit și ne-a făcut Oameni.

4) Când Maria a spus aceasta, le-a convertit tuturor inimile către Bine, și ei au început să discute despre cuvintele Mântuitorului.

5) Petru I-a spus Mariei: Soră, știm că Mântuitorul te-a iubit pe tine mai mult decât pe celelalte femei.

6) Spune-ne cuvintele Sale pe care ți le amintești, și pe care noi nu putem (să ni le amintim n.t.), sau pe care nici nu le-am auzit.

7) Maria le-a răspuns, Ceea ce vă este ocultat vă va fi dezvăluit.

8) Și a început să le vorbească în aceste cuvinte: Eu, spuse ea, L-am văzut pe Dumnezeu într-o viziune și I-am spus, "Doamne, azi Te-am văzut într-o viziune". El mi-a răspuns:

9) Binecuvântată ești tu care nu te-ai îndoit de Mine. Pentru că unde mintea îți este, acolo îți sunt și comorile.

10) I-am răspuns, O Doamne, cum vede cel care Te vede (percepe n.t.) în viziune, o face prin spirit sau prin suflet?

11) Mântuitorul I-a răspuns, El nu vede nici prin suflet nici prin spirit, ci prin mintea care se află între cele două și care ... *(din păcate manuscrisul s-a pierdut de la paragraful 11 la 14)*

Capitolul 8

. . . (de) acesta.

10) Și Dorința a spus, nu te văd coborând, dar acum te văd urcând. De ce minți din moment ce îmi aparții?

11) Sufletul I-a răspuns, Te văd. Tu nu m-ai văzut și nici nu m-ai recunoscut. Ți-am servit drept înveliș dar nu M-ai cunoscut.

12) Când a spus aceasta, el (sufletul) s-a îndepărtat voios.

13) Din nou a venit la a 3-a putere (barieră, n.t.), care se numește Ignoranța.

14) Puterea (Ignoranța n.t.) a întrebat Sufletul, spunând, Unde pleci? În slăbiciune ești legată. Dar (de n.t.) ești legată; nu judeca!

15) Și Sufletul a spus, De ce mă judeci, cu toate că eu nu (te-am n.t.) judecat?

16) Am fost legată, chiar dacă am fost nelegată.

17) Nu am fost conștientizată. Dar am conștientizat că Totul a fost dizolvat, atât cele pământești cât și cele cerești.

18) Când Sufletul a învins ce-a de-a 3-a putere (barieră n.t.), s-a ridicat și a văzut-o pe a 4-a, care a luat 7 forme.

19) Prima formă este Întunecimea, a doua este Dorința, a treia este Ignoranța, a 4-a este Frica de Moarte, a 5-a este Lumea Materială, a 6-a este Prostia iar a 7-a este Răzbunarea. Acestea sunt cele 7 "elemente" (tentații n.t.) ale Puterii.

20) Ei au întrebat Sufletul, De când ai devenit sclavul oamenilor, sau încotro te îndrepti, cuceritor al spațiului ?

21) Sufletul a răspuns, Ceea ce m-a ferecat a fost ucis, și ceea ce m-a făcut să revin a fost depășit,

22) și Dorința a fost ferecată iar Ignoranța a murit.

23) Într-un eon am fost eliberat dintr-o Lume, și dintr-o formă în alta, și din încătușarea uitării care e efemeră.

24) Din acel moment, la voință, eu mă odihnesc o vreme, un anotimp, un eon, în liniște.

CAPITOLUL 9

1) Când Maria a spus acestea, a intrat într-o stare de liniște, deoarece până în acest punct Mântuitorul I-a vorbit.

2) Dar Andrei, a răspuns confrăților săi, Spuneți ceea ce vreți să spuneți despre ea. Eu, cel puțin, nu cred că Mântuitorul I-a spus toate acestea. Cu siguranță aceste învățături sunt ciudate.

3) Petru le-a răspuns și a vorbit despre aceste lucruri.

4) El I-a întrebat despre Mântuitor: A vorbit el în intimitate cu vreo femeie și nu în fața noastră? Să ne întoarcem cu toții și să ascultăm ce I-a spus ei? A preferat-o pe ea înaintea noastră?

5) Atunci Maria a plâns și I-a spus lui Petru, Fratele meu Petru, tu ce crezi? Crezi că mi-am imaginat eu toate acestea, sau că mint în ceea ce privește Mântuitorul?

6) Levi a răspuns lui Petru, Petru tu ai fost întotdeauna foarte capricios.

7) Acum înțeleg de ce ești pornit împotriva femeii ca în fața unui dușman.

8) Dar dacă Mântuitorul a făcut-o demnă, cine ești tu să o respingi? Cu siguranță Mântuitorul o cunoaște prea bine.

9) De aceea El a iubit-o mai mult decât pe noi. Mai degrabă ar trebui să ne fie rușine pentru că ne-a spus să propovăduim evanghelia și nu să stăm să ne judecăm unii pe alții sau să facem alte legi, dincolo de ceea ce El ne-a spus.

10) Și când au auzit aceasta, au început să proclame și să propovăduiască învățătura.

Aceasta e Evanghelia după spusele Mariei Magdalena, din epistolele originale Papyrus Berolinensis 8502.

Traducerea și adaptarea: Popescu ...

33. APOCALIPSA LUI ZEDRA

Notă introductivă

Traducerea s-a făcut urmând un manuscris din secolul al XV-lea, de la Biblioteca Bodleiană, publicat de M. R. James în Texts and Studies, II. 3, p. 130 sqq.. După ipoteza lui James, originalul acestui manuscris ține de secolul al X-lea sau al XI-lea.

Încercând să răspundă problemei apartenenței acestei apocalipse, unii exegeți au opinat că în forma ei finală este clar creștină, deși păstrează un substrat pur iudaic. Această reminiscență pare să arate că scrierea aparține mai degrabă unei forme neuzuale de creștinism ce vădește o bună cunoaștere a anumitor teme iudaice, întregul text (și nu doar predica despre iubire din cap. 1) este plin de aluzii la Noul Testament și la ideile creștinismului timpuriu.

Este interesant de observat strânsa asemănare a mai multor pasaje din Apocalipsa lui Zedra cu cartea 4 Ezdra, lucru ce atestă accesul autorului la originalul grecesc; bazându-se pe aceste similitudini, M.R. James a sugerat că numele Zedra este de fapt o formă coruptă a lui Esdras, forma grecească a numelui Ezdra. Pământescul dialog dintre Ezdra și îngerul Uriel din 4 Ezdra prezintă multe paralelisme cu dialogul ceresc dintre Zedra și Dumnezeu din documentul nostru, atât la nivelul structurii generale cât și al detaliilor. Pasajele paralele din 4 Ezdra și din Apocalipsa lui Ezdra sunt indicate în note.

Dar aceste asemănări nu permit, la rigoare, să se susțină că capitolele 2-16 ar fi fost la origine iudaice. Ele sunt puternic pătrunse de limbajul și gândirea creștină fiind probabil o prelucrare creștină a unei traduceri grecești timpurii a cărții 4 Ezdra.

*

Ca și în Apocalipsa lui Ezdra, tema din Apocalipsa lui Zedra este intervenția acestui vizionar pe lângă Dumnezeu în favoarea păcătoșilor și împotrivirea lui în fata morții.

***

Cuvântul lui Zedra cel sfânt și binecuvântat despre dragoste, și despre căință și creștinii ortodocși, și despre A Doua Venire a Domnului nostru Iisus Hristos. Domnul să vă binecuvânteze.

I.

Dragii mei, să ținem la loc de cinste dragostea curată; căci de multe lucruri ne poticnim noi în fiecare zi, [în fiecare] noapte și [în fiecare] ceas. Și din această pricină ar trebui să dobândim dragostea, pentru că ea răscumpără o mulțime de păcate: căci, care este folosul, copiii mei, dacă avem toate lucrurile și nu avem dragostea mântuitoare...

O, dragoste binecuvântată, tu care aduci toate lucrurile bune. Binecuvântat este omul care a dobândit credința adevărată și dragostea curată, căci așa cum a spus învățătorul, nu există dragoste mai mare decât aceea a omului care își jertfește viața pentru prietenul său¹.

II.

Și în chip nevăzut auzi un glas în urechile sale: „Apropie-te, Zedra, căci ai vrut și ai căutat să vorbești cu Dumnezeu, și să-L întrebi dacă îți poate descoperi ceea ce voiești să afli”. Iar Zedra a spus: „Ce, Stăpâne?” Și glasul îi zise: „Am fost trimis la tine ca să te duc în ceruri”. Iar el răspunse: „Voiesc să vorbesc față către față cu Dumnezeu. Nu sunt

vrednic, Stăpâne, să merg în rai”. Și [acela] întinzându-și aripile, îl ridică și ajunsese în cer într-o străfulgerare, și îl așează mai sus de al treilea cer, și acolo se afla străfulgerarea dumnezeirii.

III.

Și Domnul îi zise: „Fii binevenit, iubitul meu Zedra: Ce rugăminte ai la Dumnezeul care te-a creat, încât ai zis că vrei să vorbești cu Dumnezeul față către față?” Zedra i-a zis:² „Da, într-adevăr, fiul are ceva să-L roage pe Tatăl: «Doamne, de ce ai făcut pământul?»” Domnul i-a spus lui: „Din dragoste pentru om”. Zedra a spus: „Și de ce ai făcut marea? De ce ai răspândit toate lucrurile bune pe pământ?” Domnul i-a spus: „Din dragoste pentru om”. Zedra i-a zis:³ „Dacă ai făcut lucrurile acestea⁴, de ce vrei să-l dai pieirii?” Iar Domnul a zis: „Omul este lucrarea mea și făptura mâinilor mele și îl răsplătesc [pentru faptele sale] după cum socot de cuviință”.

IV.

Zedra i-a spus atunci: „Osânda și focul sunt răsplata Ta: acestea sunt aspre, Doamne.⁵ Ar fi fost mai bine pentru om să nu se fi născut: de ce l-ai mai făcut atunci, Doamne? De ce ți-ai mai trudit mâinile Tale neprihănite⁶ ca să îl faci pe om, dacă nu ai vrut să ai milă de el?” Dumnezeul i-a spus: „Am făcut din Adam cea dintâi făptură, l-am așezat în mijlocul raiului [lângă] pomul vieții și i-am zis: «Mănâncă din toate poamele, dar să nu te atingi de pomul vieții: căci dacă mănânci din el, vei afla ce este moartea (lit. vei muri de moarte)», însă el a călcat porunca mea, s-a lăsat înșelat de diavol și a mâncat din pom”.

---

¹ Cf. Ioan xv. 13

² Cf. Ezdra, Ante-Nicene Lib., viii., 571.

³ Cf. 4 Ezdra, viii. 15ff.

⁴ Cf. Ezdra, Ante-Nicene Lib., viii., p.572.

⁵ Cf. Ezdra, Ante-Nicene Lib., voi. viii., p. 571.

⁶ „mâini neprihănite, Cf. Ezdra, p. 571.

V.

Zedra a spus: „Adam a fost înșelat prin voia Ta, Doamne: Tu le-ai poruncit îngerilor Tăi să stea în preajma lui Adam, dar cel dintâi dintre îngeri Ți-a nesocotit porunca și nu a stat lângă el, iar Tu l-ai pedepsit, fiindcă el ți-a încălcat porunca și nu a stat în preajma lucrării mâinilor Tale. Dacă iubești omul, de ce nu ai dat morții pe diavol, cel care a săvârșit fărădelegea? Cine se poate lupta cu un duh nevăzut? Căci acesta intră în inimile oamenilor ca fumul și îi învață fiecare păcat: el luptă [chiar și] împotriva Ta, Dumnezeule fără de moarte, și atunci ce poate să-i facă un biet om? Dar fii milostiv, o, Doamne, și pune capăt pedepselor: iar dacă nu, socotește-mă și pe mine printre păcătoși: dacă nu ai milă de păcătoși, unde este îndurarea Ta, unde este milostivirea Ta, o, Doamne?”

VI.

Dumnezeul i-a spus: „Află așadar că am rânduit ca toate lucrurile să nu îi stea

împotriva: i-am dat [omului înțelegerea și l-am făcut moștenitorul cerului și al pământului, și i-am dat în stăpânire toate lucrurile, și fiecare faptură se teme de el și fuge din fața lui. Însă el, primind toate acestea de la Mine, s-a înstrăinat, a ajuns să săvârșească adulter și a devenit păcătos. Spune-mi, care tată, dând fiului său partea ce i se cuvine, atunci când acesta își ia avutul și își părăsește părintele, și pleacă departe, se înstrăinează și slujește un străin, când tatăl vede că fiul l-a părăsit, nu i se întunecă inima și nu merge atunci să îi ia avutul și să îl izgonească din casa lui pentru că și-a părăsit tatăl? Și nu i-am dat Eu, Dumnezeu grijuliu și preamilos, totul, iar el, primind lucrurile acestea, a ajuns un adulter și un păcătos?”

VII.

Zedra a spus: „Tu, Doamne, ai făcut omul. Tu știai ce fel de minte avea el și ce soi de știință avem noi și ai făcut din acestea pricină pentru pedeapsă; dar alungă-l; căci doar nu voi umple eu singur cerurile? Dar dacă nu va fi să fie așa, atunci mântuiește-l și pe om, o, Doamne. Ți-a nesocotit voia, om neputincios”. [Și Domnul a zis:] „De ce îți irosești cuvintele cu mine, Zedra? L-am făcut pe Adam, pe femeia lui, [am făcut] soarele și am zis: «Priviți fiecare cât de strălucitor este, iar femeia lui Adam este mai strălucitoare sub frumusețea lunii și el este cel care i-a dat viață»“.⁷

Zedra a zis: „Dar la ce bun toate frumusețile, dacă se duc în pământ? Nu ai spus Tu, Doamne, că nu vei răspunde răului cu rău? Cum vine asta, Doamne? Cuvântul dumnezeirii Tale nu minte nici odată, atunci de ce te răzbuni pe om? Oare nu răspunzi răului cu rău, făcând astfel? Știi că printre jivinele cu patru picioare nu există una mai încăpățânată și mai neînțelegătoare decât catârul. Dar noi îl lovim cu biciul oricând voim: iar Tu ai îngeri: trimite-i să îi păzească [pe oameni] și atunci când omul se îndreaptă spre păcat, să îl apuce de picior și să nu îl lase să plece acolo unde voiește”.

⁷

Text deteriorat; formularea de față pare să redea sensul cel mai potrivit.

VIII.

Dumnezeu i-a zis: „Dacă îl apuc de picior, [omul] va spune: «Nu mi-ai dat nici o bucurie pe lume». Ci l-am lăsat să facă după cum îi este voia fiindcă l-am iubit. De aceea mi-am trimis îngerii dreptății să-l păzească zi și noapte”. Zedra i-a spus:⁸ „Știi, o, Doamne, că dintre toate făpturile Tale, cel mai mult iubești omul, dintre viețuitoarele cu patru picioare oaia, dintre copaci măslinul, dintre roadele pământului vița de vie, dintre zburătoare albina, dintre râuri Iordanul, dintre cetăți Ierusalimul. Și pe toate acestea le iubește și omul, Doamne”.

Dumnezeu i-a spus lui Zedra: „Te voi întreba un singur lucru, Zedra: dacă îmi răspunzi, atunci te voi ajuta cum se cuvine, chiar dacă Ți-ai ispitit Creatorul. Zedra zise: „Vorbește”.⁹ Domnul Dumnezeu zise: „De când am făcut Eu toate lucrurile, câți oameni s-au născut și câți au murit, și câți vor muri, și câte fire de păr au ei? Spune-mi, Zedra, de când au fost făcute cerul și pământul, câți copaci au crescut pe pământ, câți s-au uscat, câți se vor prăbuși, câți vor răsări și câte frunze au? Spune-mi, Zedra, de când am

făcut marea, câte valuri se ridică, câte cad, câte se vor ridica și câte vânturi bat de-a lungul țărmului mării? Spune-mi, Zedra, de la crearea lumii eonilor, atunci când văzduhul dădea ploaie, câți stropi au căzut pe pământ și câți vor cădea?”

Iar Zedra a spus: „Numai Tu singur știi toate aceste lucruri, o, Doamne; numai Tu singur înțelegi lucrurile acestea: atâta doar, mă rog Ție, izbăvește-l pe om de pedeapsă și eu nu voi mai fi despărțit de neamul meu”.

IX.

Și Dumnezeu i-a zis Fiului Său Unul născut: „Mergi¹⁰, ia sufletul lui Zedra cel iubit de mine și așează-l în rai”. Fiul Unul născut îi spuse lui Zedra: „Dă-mi Mie credința pe care Tatăl nostru a așezat-o în pânțelele mamei tale, în templul sfânt al trupului tău de copil”. Zedra spuse: „Nu îți voi da sufletul meu”. Dumnezeu i-a zis lui: „Atunci de ce am fost trimis încoace, și tu vorbești împotriva mea? Căci am primit poruncă de la Tatăl Meu să nu îți iau sufletul cu forța; iar dacă nu, atunci să iau sufletul pe care ți-l dorești cel mai mult”.

X.

Și Zedra îi spuse lui Dumnezeu: „Și când ai de gând să îmi iei sufletul și de pe care mădular?” Iar Dumnezeu i-a spus: „Nu știi că sufletul își are locul în mijlocul plămânilor și al inimii și este împrăștiat în toate mădularele tale? Este adus sus prin piept și gât și gură și la ceasul când îi este hărăzit să iasă, este adunat și strâns laolaltă din vârfurile unghiilor și din toate mădularele, și trebuie neapărat să fie despărțit de trup și să iasă din inimă”.

Când Zedra a auzit toate lucrurile acestea și a cugetat la moarte, a fost copleșit și i-a spus lui Dumnezeu: „O, Doamne, dă-mi oleacă de răgaz ca să pot plânge, căci am auzit că lacrimile pot face multe și multă alinare vine de la trupul bicusnic al făpturii Tale.

---

⁸ Cf. 4 Ezdra, v. 23ff.

⁹ Cf. 4 Ezdraiv., 4-II, v. 36.

¹⁰ Cf. Apocalipsa lui Ezdra, în Ante-Nicene, voi. viii., p. 574, și Testamentul lui Avraam, Rec. A., cap., vii. și xvi.

XI.

Și plângând și jelind, el începu să zică: „O, cap minunat, de o frumusețe cerească: o, luminos ca soarele ce strălucește pe cer și peste pământ: părul tău este ca Teman, ochii tăi sunt ca Bosor, urechile tale ca tunetul, și limba ta ca o trâmbiță, iar mintea ta este o mică creație, și capul tău este puterea întregului trup. O, tu, cel mai prieten și mai scump și mai iubit de către toți, căzând acum pradă țăranii, trebuie să fii uitat. O, palme moi, cu degete frumoase, ostenite de truda prin care este hrănit trupul; o, mâini, cele mai îndemânatică dintre toate [mădularele], strângând din toate colțurile, voi ridicați case. O, degete, înfrumusețate și împodobite cu aur și argint (inele): lumi mărețe sunt cârmuite de către degete: cele trei împreunate cuprind palmele și făuresc lucruri minunate: iar acum

trebuie să vă înstrăinați de lume. O, picioare, care umblați sprintene, care mergeți singure, cele mai iuți [dintre mădulare], de neînvins; o, genunchi, strânși unul de altul, fără voi trupul nu se mișcă: picioarele aleargă odată cu soarele și luna, zi și noapte, strângând toate lucrurile, mâncări și băuturi, și hrănind trupul: o, picioare, cele mai iuți și mai bune alergătoare, mișcându-se pe fata pământului, pregătind casa cu fiecare lucru bun: o, picioare, care purtați întregul trup, care alergați la temple, ispășind și chemând sfinții, de acum înainte nu vă veți mai mișca. O, cap, mâini și picioare, până acum v-am ferit. O, suflete, cine te-a trimis în trupul umil și neputincios? Iar acum, fiind despărțit de el, te înalți acolo unde te-a chemat Domnul, iar trupul neputincios merge la judecată. O, trup frumos împodobit, cu părul împodobit de stele, cu capul de o frumusețe cerească și frumos împodobit. O, față miruită, cu ochi luminoși, cu glasul ca trâmbița, cu limba moale, cu bărbia frumos împodobită, părul asemenea stelelor, capul înălțat ca cerul, trupul împodobit, cu ochi luminoși care cunosc toate lucrurile – acum veți cădea pradă țărâni, iar în țărână frumusețea voastră va pieri”.

XII.

Hristos i-a spus: „Oprește-te, Zedra; câtă vreme vei plânge și vei jeli? Raiul îți este deschis și, murind, tu vei trăi”. Zedra i-a răspuns: „Îți voi vorbi încă o dată, Doamne: Câtă vreme voi mai trăi până mă va lua moartea? și să nu-mi nesocotești ruga”. Domnul i-a spus: „Vorbește, o, Zedra”. Zedra a zis: „Dacă un om trăiește optzeci, nouăzeci ori o sută de ani și petrece acest timp în păcat, iar apoi se schimbă și trăiește în pocăință, în câte zile îi vei ierta păcatele?” Dumnezeu îi răspunse: „Dacă un om trăiește o sută sau optzeci de ani, și apoi se schimbă și se căiește timp de trei ani și aduce prinosul dreptății sale, iar moartea se abate asupra lui, nu-mi voi aduce aminte de nici unul dintre păcatele sale.

XIII.

Zedra spuse: „Trei ani este mult, Doamne, căci moartea ar putea să-l ia și să nu își ducă la bun sfârșit pocăința: fie-Ți milă, Doamne, de chipul Tău și îndură-te, căci trei ani sunt mulți”. Dumnezeu i-a spus: „Dacă un om trăiește o sută de ani, își aduce aminte de moarte, se mărturisește înaintea oameni lor și îl gădesc, după o vreme îi voi ierta toate păcatele”. Zedra spuse din nou: „Îți cer iarăși îndurare pentru făptura Ta. Vremea este îndelungă și se poate ca moartea să vină și să-l înhațe pe neașteptate”. Mântuitorul i-a spus: „Te voi întreba ceva, Zedra, iubitul meu, apoi mă vei întreba și tu pe mine: dacă omul se căiește vreme de patruzeci de zile, nu îmi voi aminti nici unul dintre păcatele pe care el le-a săvârșit.

VIV.

Iar Zedra i-a spus¹¹ arhanghelului Mihail: „Ascultă-mă, o, stăpâne preaputernic, și ajută-mă, fii trimisul meu și roagă-te la Dumnezeu să se îndure de lume. Și acoperindu-și fețele, L-au rugat pe Dumnezeu, spunând: „O, Doamne, învață-ne cum și prin ce fel de căință și prin ce osteneală va fi mântuit omul”. Dumnezeu a spus: „Prin pocăință, prin

mijlociri, prin liturghii, prin șiroaie de lacrimi vărsate în jeluiri amarnice. Nu știi că profetul meu David a fost mântuit de lacrimi, iar ceilalți au fost mântuiți într-o clipă? Știi, Zedra, că există popoare care nu au legea și dar care lucrează legea: căci dacă ei nu sunt botezați și duhul meu sfânt se pogoară asupra lor, iar ei se întorc la botezul meu, îi voi primi laolaltă cu dreptii mei în sânul lui Avraam. Și sunt unii care au primit botezul meu și care s-au împărtășit din dumnezeirea mea și au fost osândiți pe vecie și nu se vor pocăi: și îi rabd cu multă îngăduință și multă răbdare¹², pentru ca ei să se poată căi, însă ei săvârșesc ceea ce dumnezeirea mea urăște și nu își pleacă urechea la înțeleptul care [le] cere, spunând că Noi prin nici un mijloc nu îl iertăm pe cel păcătos. Nu știi tu oare că este scris: «Și cei care se căiesc nu vor cunoaște nicicând pedeapsa?» Iar ei nu i-au ascultat pe Apostoli și nici Cuvântul Meu din Evanghelii, și mi-au supărat îngerii, și cu adevărat nu îmi așteaptă trimisul în adunări (pentru a se împărtăși) și la slujbele mele, și nu stau în sfintele mele lăcașuri, și nu îngenunchează și nu slăvesc cu spaimă și cutremur, ci ei prețuiesc lucruri neîngăduite nici de Mine, nici de îngerii Mei sfinți”.

XV.

Zedra i-a zis lui Dumnezeu: „O, Doamne, numai Tu singur ești fără de păcat și atotîndurător, și ai îndurare și milă pentru păcătoși, însă Tu spui: «Nu pe drepti îi chem la pocăință, ci pe păcătoși»“. Iar Domnul i-a spus lui Zedra: „Nu știi, Zedra, că tâlharul a fost mântuit într-o clipă pentru căința lui?”

Nu știi că apostolul și evangelistul meu a fost mântuit într-o clipă? Mântuirea nu este pentru cei păcătoși căci inimile lor sunt asemeni pietrelor roase: aceștia merg pe căi greșite și vor pieri laolaltă cu Antihristul”. Zedra a zis: „O, Doamne, Tu ai mai spus că: «Duhul Meu dumnezeiesc s-a pogorât și la popoarele care, fără să aibă legea, trăiesc după lege. Astfel tâlharul, apostolul, evangelistul și toți ceilalți au ajuns deja în împărăție». O, Doamne, în același chip iartă-i în cele din urmă și pe cei care au păcătuit: căci viața este ostenitoare și nu-i destulă vreme pentru pocăință”.

¹¹ Cf. Testamentul lui Avraam, Rec. A., cap. xiv., xviii.

¹² Rom. Ii 4.

XVI.

Domnul a zis către Zedra: „L-am făcut pe om de trei vârste: când este tânăr, i-am trecut cu vederea poticnirile fiindcă era tânăr: și iarăși, când a fost bărbat în toată firea, am cugetat la felul lui: și iarăși, când îmbătrânește, îl văd plin de căință”. Zedra a spus: „O, Doamne, Tu vezi și înțelegi toate lucrurile acestea: ci, îndură-te de păcătoși”. Domnul i-a spus: „Zedra, iubitul meu, îți fângăduiesc să mă îndur și să scad cele patruzeci de zile la douăzeci: și oricine își va aminti numele tău nu va vedea locul pedepsei, ci va fi împreună cu dreptii într-un loc de învioreare și odihnă: și dacă cineva își va aminti acest cuvânt minunat, păcatele lui nu vor fi nicicând folosite împotriva lui”.¹³ Iar Zedra a spus: „O, Doamne, dacă cineva va aduce lumină robului Tău, mântuiește-l, Doamne, de tot răul”. Și Zedra, robul lui Dumnezeu, a zis: „Acum ia-mi sufletul, o, Doamne”.

Dumnezeu l-a luat și l-a așezat în rai împreună cu sfinții. A Lui fie mărirea și puterea în vecii vecilor. Amin.

---

¹³

Cf. Ezdra, p. 574.

34. CARTEA A DOUA A LUI EZDRA

Capitolul 1

Despre Pastile pe care le-a sarbatorit Iosia si despre regii urmatiori lui pana la robia Babilonului.

1. Si a praznuit Iosia Pastile in Ierusalim in cinstea Domnului Dumnezeuului sau si a jertfit pasha in paisprezece zile ale lunii intai, asezand preotii dupa randul lor, impodobiti in templul Domnului.
2. Si a poruncit levitilor, slujitorilor la cele sfinte ale lui Israel, sa se sfinteasca pe sine Domnului in templul pe care l-a zidit Solomon, fiul regelui David.
3. "Nu va fi chemarea voastra sa-l ridicati pe umeri, ci acum slujiti Domnului Dumnezeuului vostru si purtati grija neamului lui Israel.
4. Si pregatiti mieii pentru Pasti dupa neamurile si dupa familiile voastre, dupa randuiala lui David, regele lui Israel, si dupa stralucirea lui Solomon, fiul lui.
5. Si stand in templu dupa randuiala parintilor, cuvenita voua levitilor, cei ce stati in sir inaintea fratilor vostri din Israel,
6. Cu randuiala jertfiti Pastile, si pregatiti jertfele fratilor vostri, si faceti Pastile dupa porunca Domnului, care s-a dat lui Moise".
7. Si a daruit Iosia poporului care se afla de fata, din miei si din iezi treizeci de mii, vitei trei mii; acestea din turmele regelui s-au dat, dupa fagaduinta sa, poporului, preotilor si levitilor.
8. Si au dat Helchia si Zaharia si Iehiel, ispravnicii templului Domnului, preotilor pentru Pasti, oi doua mii sase sute, vitei trei sute.
9. Si Iehonia si Semaia si Natanael, fratele sau, si Hasabia si Ieiel si Ioram, cei peste mii, au dat levitilor pentru Pasti, oi cinci mii, vitei sapte sute.
10. Si dupa ce s-au facut acestea cu buna-cuviinta, au stat preotii si levitii, avand azimele dupa semintii si dupa capii de familie inaintea poporului, ca sa aduca Domnului dupa cele scrise in cartea lui Moise.
11. Si au fript pasha la foc, cum se cuvine si jertfele le-au fiert in caldari si in tingiri, cu bun miros, si le-au adus la toti cei din popor.
12. Si dupa acestea au gatit pentru ei insisi si pentru preoti, fratii lor, fiii lui Aaron, pentru ca preotii aduceau grasimile pana la caderea noptii, si levitii au gatit lor si preotilor, fratii lor, fiii lui Aaron.
13. Si cantaretii templului Domnului, fiii lui Asaf, erau in randul lor, dupa cum a randuit David.
14. Si Asaf si Zaharia si Iedutun, dregatorul regelui,
15. Si portarii stateau fiecare la poarta lui, fiindca nimanui nu-i era ingaduit sa-i treaca randul. Si levitii, fratii lor, au gatit pentru ei.
16. Si s-au savarsit cele de jertfa Domnului, ca in acea zi sa se sarbatoreasca Pastile si sa se aduca jertfele pe jertfelnicul lui Dumnezeu, dupa porunca regelui Iosia.

17. Si au praznuit fiii lui Israel cati se aflau de fata, in vremea aceasta, Pastile si praznicul azimelor, sapte zile.
18. Si nu s-au sarbatorit Pasti ca acestea in Israel, din zilele lui Samuel proorocul.
19. Si toti regii lui Israel n-au sarbatorit Pasti ca acestea, cum le-au sarbatorit Iosia si preotii si levitii si Iudeii, si tot Israelul, si cei ce s-au aflat in locuinta lor in Ierusalim.
20. In anul al optsprezecelea al domniei lui Iosia, s-au sarbatorit Pastile acestea.
21. Si s-au indreptat faptele lui Iosia inaintea Domnului lui, cu inima plina de evlavie.
22. Si lucrurile despre el s-au scris in vremurile cele mai dinainte, despre cei ce au pacatuit si au facut nelegiuiri inaintea Domnului, mai mult decat orice neam si imparatie, si cele ce au amarat sufletul lui, cum si cuvintele cu care Domnul a mustrat pe Israel.
23. Si dupa toate lucrurile acestea ale lui Iosia, s-a intamplat ca Faraon, regele Egiptului, sa vina cu razboi in Carchemis, pe Euftrat.
24. Si a iesit in intampinarea lui Iosia si a trimis la el regele Egiptului, zicand: Ce este mie si tie, rege al lui Iuda? Nu impotriva ta sunt eu trimis de la Domnul Dumnezeu,
25. Ci spre Euftrat se indreapta razboiul meu. Si acum Domnul cu mine este si Domnul cu mine sarguind este.
26. Departeaza-te de la mine si nu sta impotriva Domnului.
27. Si n-a intors de la el Iosia carul sau, ci a pornit razboi, neluand aminte la cuvintele lui Ieremia proorocul, cuvinte din gura Domnului, si a intrat cu el in lupta in campia Meghidonului.
28. Si s-au coborat dregatorii la regele Iosia, si a zis regele slugilor sale: Scoateti-ma din lupta, ca am slabit foarte.
29. Si indata l-au scos pe el slugile lui din randul de bataie, si el s-a suit in al doilea car al lui si, ajungand la Ierusalim, si-a sfarsit viata si a fost ingropat in mormantul parintilor sai.
30. In toata Iudeea au jelit pe Iosia si a plans Ieremia proorocul pentru Iosia; si capeteniile cu femeile l-au plans pana in ziua de astazi.
31. Si s-a dat aceasta, ca sa se faca totdeauna la tot neamul lui Israel.
32. Si acestea sunt scrise in cartea celor povestite despre regii lui Iuda, de asemenea si faptele pe care le-a savarsit Iosia si marirea lui si intelepciunea lui in legea Domnului.
33. Iar cele ce s-au facut de el mai inainte si cele de acum s-au scris in Cartea regilor lui Israel si ai lui Iuda.
34. Si capeteniile poporului au luat pe Ioahaz, fiul lui Iosia, l-au pus rege in locul lui Iosia, tatal lui, fiind de douazeci si trei de ani.
35. Si a domnit in Iuda si in Ierusalim trei luni.
36. Si l-a mutat regele Egiptului, ca sa nu domneasca in Ierusalim.
37. Si a pagubit pe popor cu o suta de talanti de argint si cu un talant de aur.
38. Si regele Egiptului a pus rege in Iuda si in Ierusalim pe Ioiachim, fratele lui Ioahaz.
39. Si a legat Ioiachim pe dregatorii cei mari, si pe Zarachi, fratele sau, prinzandu-l, l-a dus in Egipt.
40. Si era Ioiachim de douazeci si cinci de ani cand s-a facut rege in Iuda si in Ierusalim

si a facut rau inaintea Domnului.

41. Si impotriva acestuia s-a suit Nabucodonosor, regele Babilonului, si, legandu-l cu legaturi de arama, l-a dus in Babilon.

42. Si din sfintitele vase ale Domnului, luand Nabucodonosor si ducandu-le, le-a agatat in templul lui, in Babilon.

43. Si cele ce s-au scris despre el si despre necuratia lui si despre nelegiuirea lui, s-au scris in Cartea Cronicilor regilor.

44. Si in locul lui Ioachim a domnit fiul lui, care, cand a ajuns rege, era de optsprezece ani.

45. Si a domnit trei luni si zece zile in Ierusalim si a facut rau inaintea Domnului.

46. Si dupa un an, trimitand Nabucodonosor, l-a mutat in Babilon, impreuna cu vasele cele sfinte ale Domnului.

47. Si a pus pe Sedechia rege in Iuda si in Ierusalim, in varsta de douazeci si unu de ani.

48. Si a domnit unsprezece ani si a facut rau inaintea Domnului si nu s-a rusinat de cuvintele care s-au grai prin Ieremia proorocul din gura Domnului.

49. Si fiind legat cu juramant de regele Nabucodonosor pe numele Domnului, el a calcat juramantul si a fost indepartat din domnie.

50. Si invartosandu-si cerbicea si inima sa, a calcat cele legiuite ale Domnului Dumnezeuului lui Israel.

51. Si fruntasii poporului si ai preotilor au facut multe nelegiuiri, mai multe decat toate necuratiile tuturor neamurilor, si au pangarit templul Domnului cel sfintit in Ierusalim.

52. Si a trimis Dumnezeuul parintilor lor pe ingerul Sau sa-i cheme, intrucat ii ocrotea pe ei si locasul Sau.

53. Iar ei isi bateau joc de vestitorii Lui, si in ziua in care a grai Domnul; ei batjocoreau pe proorocii Lui, pana ce, maniindu-Se El pe poporul Sau pentru paganatati, a poruncit regilor Caldeilor sa se suie impotriva lor.

54. Acestia au omorat pe tinerii lor cu sabia imprejurul sfantului lor locas si nu le-a fost mila de cel tanar si de fecioara si de batran, si de cel mai tanar al lor.

55. Ci pe toti i-au dat in mainile lor, si toate vasele sfinte ale Domnului, cele mari si cele mici, si vasele chivotului lui Dumnezeu.

56. Si luand vistieria regelui, au dus-o in Babilon si au ars templul Domnului.

57. Si au surpat zidurile Ierusalimului si turnurile lui le-au ars cu foc si au facut netrebnice toate cele marite ale lui si pe cei scapati de ascutisul sabiei i-au dus in Babilon.

58. Si au fost slugi lui Nabucodonosor si fiilor lui, pana ce au venit Persii stapani, ca sa se implineasca cuvantul Domnului care a fost in gura lui Ieremia, pana ce pamantul se va bucura de odihnele sale in tot timpul pustiirii lui, odihnind pana la implinirea celor saptezeci de ani.

Capitolul 2

Cirus, regele Persilor, da voie Iudeilor robiti sa zideasca din nou templul Domnului si

Ierusalimul, iar Artaxerxe ii opreste.

1. Domnind Cyrus peste Persi, in anul intai, ca sa se implineasca cuvantul Domnului grai prin gura lui Ieremia,
2. A ridicat Domnul duhul lui Cyrus, regele Persilor, si a vestit in tot regatul sau prin grai si prin scrisori, zicand:
3. Aceasta zice regele Persilor, Cyrus: Pe mine Domnul lui Israel, Domnul cel Preainalt m-a pus rege al lumii.
4. Si mi-a poruncit mie sa zidesc Lui templu in Ierusalimul cel din Iuda.
5. Daca este cineva dintre voi din neamul lui Iuda, Domnul lui sa fie cu el, sa se suie la Ierusalimul din Iudeea si sa zideasca iarasi templul Domnului lui Israel; caci Acesta este Domnul, Cel care locuieste in Ierusalim.
6. Drept aceea, cati locuiesc in partea locului, in tinutul acela, sa-i ajute,
7. Cu aur si cu argint, cu dari, cu cai si cu vite impreuna cu ceilalti, care la rugaciune sunt pusi in templul Domnului din Ierusalim.
8. Si capeteniile semintiilor lui Iuda si Veniamin, preotii si levitii, si toti carora le-a trezit Domnul duhul, ca sa se suie sa zideasca iarasi templul Domnului din Ierusalim,
9. Si cei din jurul lor au ajutat in toate cu argint si cu aur, cu cai, cu dobitoace si cu nenumarate daruri facute de cei al caror duh fusese trezit.
10. Si regele Cyrus a scos vasele sfinte ale Domnului pe care le adusese Nabucodonosor din Ierusalim si le asezase in templul lui.
11. Si scotandu-le, Cyrus, regele Persilor, le-a dat lui Mitridate, vistiernicul sau.
12. Si prin acesta s-au dat in seama lui Sesbatar, carmutorul Iudeii.
13. Si numarul acestora era: pahare de aur o mie, si pahare de argint o mie, catui de argint douazeci si noua, nastrape de aur treizeci, de argint doua mii patru sute zece, si alte vase o mie.
14. si toate vasele care s-au adus, de aur si de argint, cinci mii patru sute saizeci si noua:
15. Si au fost aduse de Sesbatar in Ierusalim impreuna cu cei intorsi din robie din Babilon.
16. Iar in vremea domniei lui Artaxerxe, regele Persilor, Bilsam si Mitridate, Tabeel si Rehum carmutorul, impreuna cu Simsai scriitorul si tovarasii lor care locuiau in Samaria si in alte locuri, au scris impotriva celor ce locuiesc in Ierusalim si in Iudeea o scrisoare iscalita:
17. "Regelui Artaxerxe, stapanul: slugile tale, Rehum cronicarul si Simsai scriitorul, si ceilalti din sfatul lor, si judecatorii cei din Cele-Siria si din Fenicia;
18. Cunoscute sa fie acum domnului nostru, regele, ca Evreii, suindu-se de la voi la noi, venind la Ierusalim, cetatea cea razvratita si vicleana, zidesc pietele si zidurile ei le repara, si pun temelia templului.
19. Deci, de se va zidi cetatea aceasta si se vor sfarsi zidurile, bir nu vor suferi a da, ci si regilor vor sta impotriva.
20. Si, fiindca au inceput cladirea templului, am socotit ca este bine sa nu trecem aceasta cu vederea,

21. Ci sa instiintam pe domnul nostru, regele, ca, daca vrei sa cercetezi cu amanuntul cronicile parintilor tai,
22. Atunci vei afla in cronici insemnari despre acestea si vei cunoaste ca cetatea aceasta era razvratita, tulburand regi si cetati.
23. Si Evreii razvratiti inca din vremuri vechi urzesc rascoale, pentru care pricina si cetatea aceasta a fost pustiita.
24. Acum dar aratam tie, stapane rege, ca de se va zidi din nou cetatea aceasta si se vor ridica zidurile ei, nu te vei mai cobori in Cele-Siria si Fenicia".
25. Atunci a raspuns regele lui Rehum cronicarul si carmuitorul, lui Bilsam si lui Simsai scriitorul si celorlalti, care impreuna cu ei se sfatuiesc si locuiesc in Samaria si in Siria si in Fenicia, cele scrise mai jos:
26. "Am citit scrisoarea ce mi-ati trimis; drept aceea am poruncit sa se caute si s-a aflat ca cetatea aceea este din veac impotrivoare regilor;
27. Si ca locuitorii au urzit rascoale si razboaie in ea si ca regi tari si cruzi au fost in Ierusalim, stapanind si bir luand de la Cele-Siria si de la Fenicia.
28. Acum dar am poruncit sa fie opriti oamenii aceia a zidi cetatea si sa purtati de grija ca sa nu se mai intample nimic impotriva acestei porunci.
29. Si sa nu mearga mai departe rautatea, ca regii sa se tulbure".
30. Atunci, citindu-se cele scrise de regele Artaxerxe, Rehum si Simsai scriitorul si cei ce se sfatuiau impreuna cu ei, pornind in graba la Ierusalim, cu cai si cu multime de lupta, au inceput a opri pe cei ce zideau.
31. Si a fost oprita zidirea locasului sfant din Ierusalim pana in al doilea an al domniei lui Darius, regele Persilor.

Capitolul 3

Intrebarile celor trei tineri din garda imparatului Darius.

1. Si pe cand domnea Darius, a facut ospat mare tuturor celor de sub ascultarea lui si tuturor celor nascuti din casa lui,
2. Si tuturor dregatorilor celor mari ai Mediei si ai Persiei si tuturor satrapilor si capeteniiilor ostirii si carmuitorilor de tinuturi de la India pana la Etiopia, care erau in cele o suta douazeci si sapte de satrapii.
3. Si dupa ce au mancat si au baut si dupa ce s-au saturat, s-au risipit; iar regele Darius s-a dus la asternutul sau si a adormit si s-a desteptat.
4. Atunci cei trei tineri, din garda regelui, care pazeau pe rege, au zis unul catre altul:
5. Sa spunem fiecare dintre noi cate un cuvant, sa vedem al cui va fi mai tare, iar al carui cuvant va fi mai intelept, aceluia ii va da lui regele Darius daruri mari si laude mari;
6. Si cu porfira se va imbraca si din vase de aur va bea, si pe aur va dormi, si se va plimba in trasura cu cai cu fraie de aur, si va purta pe cap turban de vison si lantisoare imprejurul grumazului lui,
7. Si al doilea va sedea dupa Darius, pentru intelepciunea lui, si ruda lui Darius se va numi.
8. Atunci, scriind fiecare cuvantul sau, l-a pecetluit si l-a pus sub perna lui Darius,

regele, si au zis:

9. "Cand se va scula regele, ii vor da cele ce-am scris, si al carui cuvânt va judeca regele din noi trei, si marii dregatori ai Persiei, ca este mai intelept, lui i se va da biruinta, precum s-a scris".

10. Unul scrisese: mai tare este vinul.

11. Celalalt scrisese: mai tare este regele.

12. Si al treilea scrisese: mai tari sunt femeile, iar mai mult decat toate biruieste adevarul.

13. Si cand s-a sculat regele din somn, luand scrisorile, i le-au dat si le-a citit.

14. Si trimitand, a chemat pe toti dregatorii cei mari ai Persiei si ai Mediei, pe satrapi, pe capeteniile ostirii, pe carmutorii de tinuturi si pe sfetnici,

15. Si au sezut in divan si a citit scrisorile inaintea lor.

16. Si a zis: Chemati pe tinerii acela, si ei sa-si arate cuvintele lor.

17. Si au fost chemati si au intrat inauntru, si le-a zis: Spuneti-ne cele ce-ati scris.

18. Si a inceput cel dintai, cel ce a zis ca vinul este mai tare, si a zis asa: O, barbatilor, cum nu este mai tare vinul? Caci tuturor oamenilor care il beau le rataceste mintea.

19. Si mintea regelui si a orfanului, si a robului si a celui slobod, si a saracului si a bogatului o face una.

20. Si toata mintea o intoarce spre chef si veselie, si nu-si aduce aminte de tot necazul si de toata datoria.

21. Si toate inimile le face bogate, si nu-si aduc aminte nici de rege, nici de satrap, si toate le face sa vorbeasca prin talanti.

22. Si nu-si aduc aminte, cand beau, sa iubeasca pe prieteni si pe frati, ci dupa putin timp scot sabiile.

23. Si cand se trezesc de vin, nu-si aduc aminte de cele ce au facut.

24. O, barbatilor! Oare nu este mai tare vinul, care sileste a face asa? Si dupa ce a zis acestea, a tacut.

Capitolul 4

Biruinta adevarului. Darius inapoiaza vasele cele sfinte, dand Iudeilor voie pentru zidirea Ierusalimului si a templului Domnului.

1. Si a inceput sa vorbeasca cel de-al doilea, care spusese ca este mai tare regele.

2. O, barbatilor! Au nu sunt mai tari oamenii care stapanesc pamantul si marea si toate cate sunt in ele?

3. Iar regele mai tare este si domneste peste toti si-i stapaneste, si orice le-ar porunci ei fac; de le va zice sa faca razboi unul impotriva altuia, fac.

4. Si de-i va trimite impotriva vrajmasilor, merg si surpa munti si ziduri si turnuri.

5. Ucid si se ucid, si cuvântul regelui nu-l calca; si de vor birui, regelui ii aduc toate, si cate vor prada, si celelalte toate i le aduc.

6. Si cati nu se duc la razboi si nu lupta, ci lucreaza pamantul, iarasi dupa ce seamana si secera, aduc regelui;

7. Si unul pe altul silind aduc dajdie regelui, si el unul singur este.

8. De va zice sa omoare, omoara; de va zice sa lase, lasa; de va zice sa bata, bate.
9. A zis sa pustiasca, pustiesc; a zis sa zideasca, zidesc; a zis sa taie, taie; a zis sa rasadeasca, rasadesc.
10. Si tot poporul lui si ostirea lui de el unul asculta, si la toate acestea el sade, mananca, si bea si doarme.
11. Si acestia pazesc in jurul lui si nimeni nu poate sa mearga si sa faca lucrurile sale, nici nu pot sa nu-l asculte.
12. O, barbatilor! Cum nu este tare regele, ca este asa de ascultat! Si a tacut.
13. Iar al treilea, care vorbise despre femei si despre adevar, este Zorobabel. El a inceput a grai:
14. O, barbatilor! Drept este ca cel mai mare este regele, si multi sunt oamenii, si tare este vinul!
15. Dar cine ii stapaneste sau cine domneste peste ei? Au nu sunt femeile? Femeile au nascut pe regele si pe tot poporul care stapaneste marea si pamantul.
16. Si din ele s-au nascut, si acestea au crescut pe cei ce sadesc viile, din care se face vinul.
17. Ele fac imbracamintea oamenilor, si tot ele prilejuiesc marirea oamenilor, si oamenii nu pot fi fara de femei.
18. Si de vor aduna aur si argint si tot lucrul frumos, cand vad o femeie frumoasa la chip si la frumuseti,
19. Pe toate acestea lasandu-le, la ea cauta si cu gura cascata privesc la ea, si toti pe ea o aleg mai mult decat aurul si decat argintul si decat tot lucrul frumos.
20. Lasa omul pe tatal sau, care l-a hranit, si tara sa, si se lipeste de femeia sa.
21. Si cu femeia lui isi da sufletul si nu-si mai aduce aminte nici de tatal sau, nici de mama sa, nici de tara.
22. Si din acestea se cuvine sa stiti voi ca femeile va stapanesc.
23. Oare nu truditi si osteniti, si toate le aduceti si le dati femeilor, si ia omul sabia sa, si iese la drumuri sa talhareasca si sa fure, si plutesc pe mare si pe fluvii,
24. Si pe leu vede si in intuneric merge, si ceea ce fura si rapeste si jefuieste, iubitei aduce?
25. Si mai mult iubeste omul pe femeia sa, decat pe tatal sau si pe mama sa.
26. Si multi si-au iesit din minti din pricina femeilor si au ajuns robi pentru ele.
27. Si multi au pierit, au gresit si au pacatuit din pricina femeilor.
28. Si acum nu-mi credeti mie? Cu adevarat mare este regele in puterea lui si toate tinuturile se tem a se atinge de el.
29. Dar eu l-am vazut pe el si pe Apamina, fata lui Bartac, cel cu faima, concubina regelui, sezand de-a dreapta regelui.
30. Ea a luat diadema de pe capul regelui si, punand-o pe capul sau, da palme regelui cu stanga.
31. Si la acestea regele, se uita la ea cu gura cascata; si daca ea radea cu el, si el radea, si daca ea se supara pentru ceva, el o magulea, ca sa se impace cu el.
32. O, barbatilor! Cum nu sunt tari femeile, de vreme ce fac asa?

33. Atunci regele si dregatorii s-au uitat unul la altul.
34. Si a inceput a grai si despre adevar. O, barbatilor! Tari sunt femeile. Mare este pamantul si inalt este cerul si iute la alergat soarele, caci intr-o zi se intoarce si inconjoara cerul si iarasi alearga la locul sau.
35. Au nu este mare cel ce face acestea? Dar adevarul este si mai mare si mai puternic decat toate.
36. Tot pamantul cheama adevarul, si cerul pe el il binecuvanteaza, si toate lucrurile se clatina si se cutremura, si nimic la el nu este stramb.
37. Nedrept este vinul, nedrept este regele, nedrepte sunt femeile, nedrepti sunt toti fiii oamenilor si nedrepte sunt toate lucrurile lor, cele ce sunt ca acestea, si nu este in ele adevar, si, din pricina nedreptatii lor, toti pier.
38. Iar adevarul ramane si este tare in veac si traieste si domneste in veacul veacului.
39. El nu cauta la fata oamenilor si nu apartine, ci cele drepte face tuturor, fie nedrepti, fie rai, si la toti sunt placute lucrurile lui, si in judecata lui nimic nu este nedrept.
40. Aceasta este taria, imparatia, puterea si marirea tuturor veacurilor! Binecuvantat sa fie Dumnezeu adevarului!
41. Si a incetat a grai, si tot poporul atunci a raspuns si a strigat: "Mare este adevarul si mai puternic decat orice!"
42. Atunci regele i-a zis: "Cere orice vei vrea, mai mult decat cele scrise, si iti voi da, pentru ca te-ai aflat mai intelept, si alaturi de mine vei sedea si ruda mea te vei chema!"
43. Atunci el a zis regelui: "Adu-si aminte de fagaduinta pe care ai facut-o sa zidesti Ierusalimul, in ziua in care inaltimea ta ai luat domnia,
44. Si sa trimiti inapoi toate vasele cele luate din Ierusalim, pe care le-a ales Cyrus, cand a fagaduit sa darame Babilonul si a fagaduit ca le va trimite acolo,
45. Si tu ai fagaduit sa zidesti templul Domnului, pe care il arsesera Edomitii, cand a fost pustiita Iudeea de Caldei.
46. Si acum aceasta este ce te rog, stapaneste rege, si ce cer de la tine! Aceasta este fapta cea mare pe care s-o savarsesti! Acum te rog sa implinesti fagaduinta pe care ai dat-o prin gura ta inaintea Imparatului cerului!"
47. Atunci, sculandu-se regele Darius, l-a sarutat si a scris pentru el scrisori catre toti dregatorii, carmuitorii tinuturilor, capeteniile ostirilor si satrapii, ca sa-l petreaca pe el si pe toti cei cu el, care se suie sa zideasca Ierusalimul.
48. Si la toti carmuitorii locurilor din Cele-Siria si din Fenicia si la cei din Liban a scris scrisori, ca sa duca lemne de cedru din Liban la Ierusalim si impreuna cu el sa zideasca cetatea.
49. Si a dat scris la toti Iudeii care voiau sa se suie de la regat in Iudeea ca sunt liberi; iar cei care au puterea, carmuitorul de tinut si satrapul si economul, sa nu mearga la usile lor.
50. Si toata tara pe care o stapanesc ei, sa fie scutita de dari, si ca Edomitii sa paraseasca satele pe care mai inainte le stapaneau de la Iudei.
51. Si la zidirea templului Domnului sa dea pe an douazeci de talanti pana ce se va ispravi zidirea;

52. Si la jertfelnic arderi de tot sa se aduca in toate zilele, precum au porunca; alti saptesprezece talanti sa aduca, si peste an zece.
53. Si toti cei ce vin din Babilon sa zideasca cetatea, sa fie liberi, ei si fiii lor si toti preotii care i-ar insoti.
54. Si a scris si despre veniturile si despre odajdiile preotilor in care ei slujesc.
55. Si a scris sa se dea dare levitilor pana in ziua cand se va termina templul Domnului si Ierusalimul se va zidi.
56. Si la toti cei ce pazesc cetatea a scris sa le dea lor loturi si simbrie.
57. Si a trimis toate vasele pe care le alesese Cyrus de la Babilon, si tot ceea ce fagaduisese Cyrus sa faca, el a poruncit sa faca si sa le trimita la Ierusalim.
58. Si cand a iesit tanarul Zorobabel, ridicandu-si fata la cer inaintea Ierusalimului, a binecuvantat pe imparatul cerului, zicand:
59. "De la Tine este biruinta si de la Tine este intelepciunea si a Ta este slava, si eu sunt robul Tau.
60. Binecuvantat esti Tu, Cel care mi-ai dat mie intelepciune, si pe Tine Te preaslavesc, Doamne al parintilor nostri!"
61. Si a luat scrisorile si a iesit, a venit in Babilon si a vestit tuturor fratilor sai.
62. Si au binecuvantat pe Dumnezeu parintilor lor, caci le-a dat libertate si invoire, ca sa se intoarca
63. Si sa zideasca Ierusalimul si templul in care s-a numit numele Domnului. Si ei au petrecut cu cantari si cu bucurie sapte zile.

Capitolul 5

Insemnarea celor intorsi din robia Babilonului. Inceperea innoirii cetatii Si a templului Domnului.

1. Si dupa aceasta au fost alesi ca sa se intoarca capii familiilor dupa semintiile lor, femeile lor, fiii si fetele lor, si robii si roabele lor, si dobitoacele lor.
2. Si Darius a trimis impreuna cu ei o mie de calareti pana ii vor aseza in Ierusalim cu pace, cu cantari, cu timpane si cu flaute.
3. Si toti fratii lor s-au veselit la plecarea lor, iar regele le-a ingaduit sa plece cu ei.
4. si acestea sunt numele barbatilor, capi de familie din semintii, care au pornit in tinuturile lor:
5. Preotii, fiii lui Finees, fiul lui Aaron: Iosua, fiul lui Iosedec, fiul lui Sarai, si Ioachim, fiul lui Zorobabel, fiul lui Salatiel, din casa lui David, din neamul lui Fares, din tribul lui Iuda,
6. Care a grait sub Darius, regele Persilor, cuvinte intelepte in al doilea an al domniei lui, in luna lui Nisan, intaia luna a anului.
7. Si acestia sunt din Iuda, care au iesit din straina robie, in care ii adusese in Babilon Nabucodonosor, regele Babilonului,
8. Si care s-au inapoiat la Ierusalim si in tot cuprinsul Iudeii, fiecare in cetatea sa, care au venit cu Zorobabel si cu Iosua, Neemia, Azaria, Raamia, Nahamani, Mardoheu,

Bilsan, Misperet, Bigvai, Nehumi, Baana, capeteniile lor.

9. Numarul celor din neam si conducatorii lor:

10. Fiii lui Fares, doua mii o suta saptezeci si doi.

11. Fiii lui Sefatia, patru sute saptezeci si doi.

12. Fiii lui Arah, sapte sute cincizeci si sase.

13. Fiii lui Pahat-Moab, adica fiii lui Iosua si ai lui Iacob, doua mii opt sute doisprezece.

14. Fiii lui Elam, o mie doua sute cincizeci si patru.

15. Fiii lui Zatu, noua sute patruzeci si cinci.

16. Fiii lui Horve, sapte sute cinci.

17. Fiii lui Binui, sase sute patruzeci si opt.

18. Fiii lui Bebai, sase sute treizeci si trei.

19. Fiii lui Azad, trei mii doua sute douazeci si doi.

20. Fiii lui Adonicam, sase sute saizeci si sapte.

21. Fiii lui Bigvai, doua mii saizeci si sase.

22. Fiii lui Adin, patru sute cincizeci si patru.

23. Fiii lui Ater, din casa lui Iezechia, nouazeci si doi.

24. Oamenii din Cheila si din Azeca, saizeci si sapte.

25. Fiii lui Azuran, patru sute treizeci si doi.

26. Fiii lui Anania, o suta unu.

27. Fiii lui Hasum, treizeci si doi.

28. Fiii lui Betai, trei sute douazeci si trei.

29. Fiii lui Hasoferet, o suta doi.

30. Oamenii din Beter, trei mii cinci.

31. Cei din Betleem, o suta douazeci si trei.

32. Cei din Netofa, cincizeci si cinci.

33. Cei din Anatot, o suta cincizeci si opt.

34. Cei din Bet-Azmavet, patruzeci si doi.

35. Cei din Chiriati-Iearim, douazeci si cinci.

36. Cei din Chefira si din Beerot, sapte sute patruzeci si trei.

37. Cei din Piras, sapte sute.

38. Cei din Hadas si Amidii, patru sute douazeci si doi.

39. Cei din Rama si Gheba, sase sute douazeci si unu.

40. Cei din Micmas, o suta douazeci si doi.

41. Cei din Vetolio, cincizeci si doi.

42. Fiii lui Nefusim, o suta cincizeci si sase.

43. Fiii lui Calamolal si Ono, sapte sute douazeci si cinci.

44. Oamenii din Ierihon, trei sute patruzeci si cinci.

45. Fiii lui Senaa, trei mii trei sute treizeci.

46. Preotii, fiii lui Iedaia, fiul lui Iosua, intre fiii lui Eliasib, noua sute saptezeci si doi.

47. Fiii lui Esemirot, o mie cincizeci si doi.

48. Fiii lui Fasaron, o mie patruzeci si sapte.

49. Fiii din Carmi, doua sute saptesprezece.

50. Iar levitii, fiii lui Iosua si Cadmiel si Binui si Hodavia, saptezeci si patru.
51. Cantaretii templului Domnului, fiii lui Asaf, o suta douazeci si opt.
52. Portarii, fiii lui Salum, fiii lui Ater, fiii lui Talmon, fiii lui Acub, fiii lui Hatita, fiii lui Sobai, in total o suta treizeci si noua.
53. Cei inchinati templului: fiii lui Tiha, fiii lui Hasufa, fiii lui Tabaot, fiii lui Cheros, fiii lui Sia, fiii lui Padon, fiii lui Lebana, fiii lui Hagaba, fiii lui Acub, fiii lui Cuta, fiii lui Chitab, fiii lui Hagab, fiii lui Salmal,
54. Fiii lui Hanan, fiii lui Catua, fiii lui Ghedur, fiii lui Eru, fiii lui Desan, fiii lui Noiva, fiii lui Haseva, fiii lui Gazera, fiii lui Aziu, fiii lui Finees, fiii lui Asara, fiii lui Vaste, fiii lui Asana, fiii lui Meani, fiii lui Nafisi, fiii lui Acuv, fiii lui Ahiva, fiii lui Asur, fiii lui Farachim, fiii lui Vasalot,
55. Fiii lui Meeda, fiii lui Cuta, fiii lui Harea, fiii lui Varhus, fiii lui Asirar, fiii lui Tomi, fiii lui Nasit, fiii lui Atifa,
56. Fiii slugilor lui Solomon, fiii lui Asapfion, fiii lui Farida, fiii lui Ieli, fiii lui Lozon, fiii lui Isdail, fiii lui Safet,
57. Fiii lui Aghiei, fiii lui Facaret, fiii lui Savia, fiii lui Sarotia, fiii lui Masia, fiii lui Gar, fiii lui Adus, fiii lui Suva, fiii lui Afera, fiii lui Varodis, fiii lui Savat, fiii lui Amon,
58. Toti cei inchinati templului Domnului si fiii slugilor lui Solomon, trei sute saptezeci si doi.
59. Iar cei care au iesit din Tel-Melah si Tel-Harsa, cu conducatorul lor Haraath, si din Cherub-Adan si Imer, si nu puteau sa-si arate neamurile lor si semintiile, ca sunt din Israel, au fost fiii lui Delaia, fiii lui Tobie, fiul lui Necoda, sase sute cincizeci si doi.
60. Si dintre preotii care erau in slujba preotiei, dar nu s-au gasit in condici, fiii lui Hobaia, fiii lui Hacot, fiii lui Iadua, care luase de sotie pe Avghia din fetele lui Barzilai, caruia el ii luase si numele.
61. Si cercetandu-se dupa hrisovul de rudenie al acestora, si neaflandu-se, s-au inlaturat de la preotie.
62. Si le-au zis Neemia si Ataria, sa nu aiba parte din cele sfinte, pana ce se va scula arhiereu, imbracat cu Urim si Tumim.
63. Si acestia toti din Israel erau de la doisprezece ani in sus, afara de slugi si slujnice, patruzeci si doua de mii trei sute saizeci.
64. Slugile lor si slujnicele, sapte mii trei sute treizeci si sapte.
65. Cantareti si cantareti din instrumente, doua sute patruzeci si cinci.
66. Camile, patru sute treizeci si cinci.
67. Cai, sapte sute treizeci si sase.
68. Catari, doua sute patruzeci si cinci.
69. Asini, cinci mii cinci sute douazeci si cinci.
70. Si cand au ajuns ei la templul Domnului din Ierusalim, unii dintre capii de familii au fagaduit sa ridice, dupa puterile lor, templul lui Dumnezeu, pe locul lui, si sa se dea la vistieria templului, pentru lucruri, o mie de mine de aur si cinci mii de mine de argint, si o suta de odajdii preotesti.
71. Si s-au salasluit preotii si levitii si cei din popor in Ierusalim si in tara, si cantaretii

templului Domnului si portarii si tot Israelul in satele lor.

72. Si sosind luna a saptea, si fiind fiii lui Israel fiecare intru ale sale, s-au adunat cu totii laolalta la intrarea portii celei dintai, care este catre rasarit.

73. Si stand Iosua, fiul lui Iosedec, si fratii lui, preotii si Zorobabel, fiul lui Salatiel, si fratii lui, au gatit jertfelnicul Dumnezeului lui Israel, ca sa aduca pe el arderi de tot, precum este scris in cartea lui Moise, omul lui Dumnezeu.

74. Si s-au adunat impotriva lor unele din celelalte neamuri ale tarii. Iar ei au ridicat jertfelnicul pe locul sau, cu toata dusmania celorlalte neamuri. Si i-au asuprit pe ei toate celelalte neamuri de pe pamant, dar ei aduceau jertfe la vreme si arderi de tot Domnului, dimineata si seara.

75. Si au praznuit ei sarbatoarea corturilor, dupa cum s-a randuit in lege, si au adus jertfe in toate zilele cum se cuvenea, si dupa acestea, aducerile cele neincetate si jertfa zilelor de odihna si a lunilor noi si a tuturor praznicelor celor sfintite.

76. Si oricati au fagaduit vreun dar de buna voie lui Dumnezeu, din luna a noua a lunii a saptea, au inceput a aduce jertfe lui Dumnezeu, caci templul lui Dumnezeu inca nu se zidise.

77. Si au dat bani pietrarilor si dulgherilor si mancaruri si bauturi cu bucurie.

78. Si au dat care Sidonenilor si Tirienilor, ca sa aduca de la Liban lemne de cedru, ca sa le duca cu pluta in Portul Iafa, dupa porunca scrisa lor de la Cirus, regele Persilor.

79. Si in al doilea an, sosind la templul lui Dumnezeu in Ierusalim, in luna a doua, Zorobabel, fiul lui Salatiel, si Iosua, fiul lui Iosedec, si fratii lor si preotii si levitii si toti cei ce au venit din robie in Ierusalim, au inceput lucrul. Si in ziua intai a lunii a doua, in al doilea an, dupa ce au venit ei in Iuda si in Ierusalim, au pus temelia templului Domnului.

80. Si au pus pe levitii de la douazeci de ani in sus peste lucrurile Domnului, si au stat Iosua si fiii lui si fratii lui, Cadmiel cu fiii si fratii lui Hodavia si fiii lui Iuda, fiul lui Henadad, impreuna cu fiii si fratii, toti levitii cei dimpreuna carmuitori peste lucruri, savarsind cele de cuviinta in templul lui Dumnezeu, si au cladit zidarii locasul lui Dumnezeu.

81. Si au stat preotii toti in odajdii, cu cantari, si cu trambite, si levitii, fiii lui Asaf, laudau cu chimvale pe Domnul, binecuvantand dupa randuiala lui David, regele lui Israel.

82. Si au glasuit prin laude preaslavind pe Domnul, fiindca bunatatea Lui si slava Lui sunt in veci in tot Israelul.

83. Si tot poporul a trambitat si a strigat cu glas mare, dand lauda Domnului pentru ridicarea templului Domnului.

84. Si dintre preoti si leviti si dintre capii de familii au venit cei batrani, care vazusera locasul de mai inainte, si cladirea celui de acum, cu plangere si strigat mare; si multi se bucurau sunand in trambite si strigand cu glas mare, incat poporul nu mai auzea trambitele din pricina bocetelor;

85. Pentru ca era multime care trambita foarte tare, incat de departe se auzea.

86. Si auzind vrajmasii neamului lui Iuda si ai lui Veniamin au venit sa afle ce inseamna

glasul acesta al trambitelor.

87. Si au aflat ca cei intorsi din robie zidesc templul Domnului Dumnezeuului lui Israel.

88. Si venind la Zorobabel si la Iosua si la capii familiilor, le-au zis: "Sa zidim si noi impreuna cu voi, ca asemenea cu voi ascultam de Domnul vostru si Lui jertfim din zilele lui Asarhadon, regele Asirienilor, care ne-a mutat aici".

89. Si au zis Zorobabel si Iosua si capii familiilor lui Israel: "Nu putem zidi impreuna templul Domnului Dumnezeuului nostru, ci noi singuri il vom zidi Domnului lui Israel, precum a randuit noua Cyrus, regele Persilor".

90. Si neamurile pamantului, impotrivindu-se celor din Iudeea si impresurand cetatea, impiedicau zidirea si, sfaturi viclene si uneltiri facand, au impiedicat terminarea zidirii in toata vremea vietii regelui Cyrus. Si au fost opriti de la zidire doi ani, pana la domnia lui Darius.

Capitolul 6

Iudeii zidesc templul lui Dumnezeu cu invoirea lui Darius.

1. Iar in anul al doilea al domniei lui Darius au proorocit Agheu si Zaharia, fiul lui Ido, proorocii printre Iudeii care erau in Iudeea si in Ierusalim, in numele Domnului Dumnezeuului lui Israel.

2. Si atunci, stand Zorobabel, fiul lui Salatiel, si Iosua, fiul lui Iosedec, au inceput a zidi templul Domnului din Ierusalim, si erau cu ei proorocii Domnului, care ii ajutau.

3. In vremea aceea a venit la ei Sisin, carmuitorul Siriei si al Feniciei, si Setar-Boznai si tovarasii lor, si le-a zis:

4. "Cine v-a ingaduit sa ziditi templul acesta si acoperamantul acesta, si celelalte toate sa le savarsiti? Si care sunt ziditorii, care savarsesc acestea?"

5. Si batranii Iudeilor au avut har de la Domnul, Cel Care ii avusese in grija Sa in vremea robiei,

6. Si ei n-au fost opriti sa zideasca pana in timpul cand a fost instiintat Darius si a venit raspunsul.

7. Cuprinsul scrisorii, pe care a scris-o lui Darius, si a trimis-o Sisin, carmuitorul Siriei si al Feniciei si Setar-Boznai si tovarasii lui, capetenii din Siria si din Fenicia, este acesta: "Regelui Darius, bucurie.

8. Toate stiute sa fie domnului nostru, regele, ca mergand noi in tara Iudeii si venind in cetatea Ierusalim, am gasit in cetate pe batranii Iudeilor, cei care se intorsesera din robie in Ierusalim, zidind Domnului templu nou si mare,

9. Din pietre cioplite de mult pret si din lemne asezate in ziduri.

10. Si lucrurile acestea in graba se fac, si lucrul sporeste in mainile lor si se savarseste cu toata stralucirea si nevointa.

11. Si am intrebat pe batranii aceia zicand: Din a cui porunca ziditi templul acesta si intemeiati lucrarile acestea?

12. Dar noi i-am intrebat ca sa-ti facem tie cunoscut si sa-ti scriem care sunt capetenii lor, si le-am cerut si numele celor ce-i conduc.

13. Si ei ne-au raspuns, zicand: Noi suntem robii Domnului, Care a facut cerul si

pamantul.

14. Si acel templu fusese zidit cu multi ani inainte si fusese terminat de un rege mare si puternic al lui Israel;

15. Si din pricina ca parintii nostri, prin pacatele lor, au intaratat pe Imparatul Ceresc al lui Israel, El i-a dat in mainile lui Nabucodonosor, regele Babilonului, regele Caldeilor.

16. Si templul, stricandu-l, l-a ars si pe popor l-a dus in robie, la Babilon.

17. Iar in anul intai, cand domnea Cyrus peste tara Babilonului, a scris regele Cyrus sa se zideasca iarasi templul acesta.

18. Si sfintele vase cele de aur si de argint, pe care le-a scos Nabucodonosor din templul cel din Ierusalim si le-a asezat in templul lui, regele Cyrus iarasi le-a scos din templul cel din Babilon, si i s-au incredintat lui Zorobabel Sesbatar, carmuitorul.

19. Si i s-a poruncit sa duca aceste vase si sa le puna in templul din Ierusalim si templul Domnului sa se zideasca pe locul lui.

20. Atunci Sesbatar, venind, a pus temeliile templului Domnului celui din Ierusalim, si de atunci pana acum, zidindu-se, nu s-a terminat inca.

21. Acum dar, daca se socoteste cu cale, o, rege, sa se caute in arhivele regale ale lui Cyrus;

22. Si de se va afla ca zidirea templului Domnului in Ierusalim se face cu stirea regelui Cyrus, si daca gaseste cu cale domnul, regele nostru, sa ni se raspunda si noua despre acestea".

23. Atunci regele Darius a poruncit sa se cerceteze arhivele regale ce se aflau in Babilon; si s-a aflat in Ecbatana, capitala Mediei, o carte in care erau pomenite acestea:

24. "In anul intai al domniei lui Cyrus, a poruncit regele Cyrus sa se zideasca iarasi templul Domnului din Ierusalim, unde se aduc jertfe cu ardere fara incetare.

25. Inaltimea templului sa fie de saizeci de coti, latimea de saizeci de coti si trei randuri de case din pietre cioplite, si o casa de lemn noua, iar cheltuiala sa fie facuta din vistieria regelui Cyrus.

26. Si vasele cele sfinte ale templului Domnului, cele de aur si cele de argint, pe care le-a scos Nabucodonosor din templul cel din Ierusalim si le-a adus in Babilon, sa fie asezate in templul cel din Ierusalim; si, unde fusese mai inainte, acolo sa fie asezate".

27. Si a poruncit lui Sisin, satrapul Siriei si al Feniciei, si lui Setar-Boznai si tovarasilor lor, si celor randuiti in Siria si in Fenicia carmuitori, sa nu se amestece acolo, ci sa lase pe Zorobabel, robul Domnului si carmuitorul Iudeii, si pe batranii Iudeilor, sa zideasca templul acela al Domnului pe locul unde a fost:

28. "Si eu am poruncit sa se zideasca in intregime si sa se ia aminte sa se lucreze impreuna cu Iudeii care s-au intors din robie pana la terminarea templului Domnului.

29. Si din dajdiile din Cele-Siria si din Fenicia, cu grija si cu randuiala, sa se dea oamenilor acelora ceea ce s-a randuit spre jertfa Domnului, si lui Zorobabel carmuitorul, din tauri si din berbeci si din miei.

30. De asemenea si grau si sare si vin si untdelemn neincetat peste tot anul, cat este de trebuinta in fiecare zi, dupa aratarea preotilor din Ierusalim,

31. Ca sa se aduca jertfe cu turnari lui Dumnezeu celui Preainalt, pentru rege si pentru

supusii lui si sa se roage pentru viata lor.

32. Si a poruncit ca oricine va nesocoti ceva din cele mai inainte scrise, sau nu va implini, sa se ia lemn de spanzurat chiar din cele ale lui, si de acela sa se spanzure si averile lui sa fie ale regelui.

33. Pentru aceea si Domnul al Carui nume se cheama acolo, sa piarda pe orice rege si pe orice neam care va intinde mana sa sa opreasca sau sa faca rau templului Domnului din Ierusalim.

34. Si eu, regele Darius, am poruncit sa se faca acestea cu toata luarea aminte".

Capitolul 7

Terminarea templului Domnului, sfintirea lui si serbarea Pastilor.

1. Atunci Sisin, satrapul Cele-Siriei si al Feniciei, si Setar-Boznai si tovarasii lor, urmand celor poruncite de regele Darius,

2. Carmuiau peste lucrurile cele sfinte mai cu grija, ajutand pe batranii Iudeilor si pe preotii slujitori la jertfe.

3. Si cu spor se faceau lucrurile cele sfinte, proorocind Agheu si Zaharia proorocii.

4. Si s-au terminat acestea prin porunca Domnului Dumnezeului lui Israel, si cu voia lui Cyrus si a lui Darius si a lui Artaxerxe, regii Persilor.

5. Si s-a terminat templul cel sfant pana in ziua de douazeci si trei ale lunii lui Adar, in al saselea an al lui Darius, regele Persilor.

6. Si au savarsit fiii lui Israel si preotii si levitii si ceilalti din fostii robi, care s-au adaugat, dupa cele ce sunt scrise in cartea lui Moise.

7. Si au adus jertfa la sfintirea templului Domnului tauri o suta, berbeci doua sute, miei patru sute;

8. Doisprezece tapi jertfa pentru pacatul a tot Israelul, dupa numarul celor douasprezece semintii ale lui Israel.

9. Si preotii si levitii stateau dupa semintii imbracati in odajdii, la lucrurile Domnului Dumnezeului lui Israel, cum este randuit in cartea lui Moise; la fel si portarii, fiecare la poarta lui.

10. Si fiii lui Israel, care se intorsesera din robie, au sarbatorit Pastile in ziua de paisprezece a lunii intai, dupa ce se curatisera preotii si levitii,

11. Precum si toti fiii robiei, care s-au curatit.

12. Ca levitii toti o data s-au curatit, si au junghiat mielul pascal pentru toti fiii lui Israel intorsi din robie si pentru fratii lor, preotii, si pentru ei insisi.

13. Si au mancat fiii lui Israel, cei intorsi din robie, si toti cati se departasera de uraciunile neamurilor din tara, cautand pe Domnul.

14. Si au praznuit sarbatoarea azimelor sapte zile, veselindu-se inaintea Domnului,

15. Pentru ca El intorsese inima regelui Asirienilor spre ei, ca sa intareasca mainile lor la lucrurile Domnului Dumnezeului lui Israel.

Capitolul 8

Ezra in Ierusalim. Scrisoarea lui Artaxerxe. Darurile facute templului Domnului si numararea poporului.

1. Si dupa acestea, in vremea domniei lui Artaxerxe, regele Persilor,
2. Ezra, fiul lui Seraia, fiul lui Azaria, fiul lui Hilchia, fiul lui Salum, fiul lui Sadoc, fiul lui Abitub, fiul lui Amaria, fiul lui Azaria, fiul lui Meraiot, fiul lui Zerahia, fiul lui Uzi, fiul lui Buchi, fiul lui Abiusa, fiul lui Finees, fiul lui Eleazar, fiul lui Aaron, preotul cel dintai, a mers la Ierusalim.
3. Acest Ezra s-a suit din Babilon, fiind carturar iscusit in legea lui Moise, data de Dumnezeu lui Israel,
4. Si i-a dat lui regele marire, afland har inaintea lui in toate cererile lui.
5. Si s-au suit impreuna cu el unii din fiii lui Israel, din preotii, din levitii si cantaretii templului Domnului, din portarii si din cei inchinati templului Domnului, la Ierusalim.
6. In anul al saptelea al domniei lui Artaxerxe, in luna a cincea (acesta este anul al saptelea al regelui), iesind de la Babilon, la luna noua, in luna intai,
7. Au sosit la Ierusalim, dupa calatoria cea buna, data lor de Domnul;
8. Pentru ca Ezra avea multa stiinta, ca sa nu lase la o parte nimic din legea Domnului si din porunci, invatand pe tot Israelul toate indreptarile si judecatile.
9. Si a venit porunca, scrisa de regele Artaxerxe, la Ezra preotul si cititorul legii Domnului, al carui cuprins este cel de mai jos:
10. "Regele Artaxerxe, lui Ezra preotul si invatatorul legii Domnului, salutare.
11. Chibzuind cu iubire de oameni, am poruncit ca cei ce vor vrea din neamul Iudeilor, dintre preoti si dintre leviti, care sunt in regatul nostru, sa mearga impreuna cu tine la Ierusalim.
12. Deci sa mearga cu tine cati vor pofti, cum am hotarat eu si cei sapte sftetnici cei mai apropiati ai mei,
13. Sa cerceteze cele ce sunt in Iuda si in Ierusalim,
14. Potrivit celor ce se afla in legea Domnului,
15. Si sa aduca in Ierusalim Dumnezeului lui Israel daruri pe care le-am fagaduit si eu si sftetnicii mei cei mai apropiati si tot aurul si argintul care s-ar afla in tara Babilonului,
16. Impreuna cu cel daruit de popor la templul Domnului Dumnezeului lor din Ierusalim. Sa se adune argint si aur pentru junci, berbeci, miei si pentru ce urmeaza acestora,
17. Ca sa aduca jertfe Domnului la jertfelnicul Domnului Dumnezeului lor din Ierusalim,
18. Si toate cate vei chibzui impreuna cu fratii tai sa faci cu aurul si cu argintul, fa-le dupa voia Dumnezeului tau.
19. Si vasele cele sfinte ale Domnului, ce se dau tie spre trebuinta templului Dumnezeului tau, din Ierusalim, pune-le inaintea Dumnezeului tau in Ierusalim.
20. Si celelalte cate iti vor trebui pentru templul Dumnezeului tau, sa le dai din vistieria regala.

21. Si eu, regele Artaxerxe, am poruncit vistiernicilor Siriei si ai Feniciei ca orice ar cere Ezra preotul si invatatorul legii lui Dumnezeu celui de sus sa i se dea cu toata luarea aminte,
22. Pana la o suta de talanti de argint, asemenea si pana la o suta de core de grau, si vin pana la o suta de bati, si altele cat de multe.
23. Toate dupa legea lui Dumnezeu sa se aduca cu grija Dumnezeului celui Preainalt, pentru ca mania Lui sa nu se abata peste regatul regelui si peste fiii lui.
24. Si voua vi se porunceste ca tuturor preotilor si levitilor si cantaretilor templului Domnului si portarilor si celor inchinati templului Domnului si slujitorilor locasului acestuia,
25. Nici o dare, nici o alta dajdie sa nu li se ceara si nimeni sa nu aiba putere sa puna ceva asupra acestora.
26. Si tu, Ezra, dupa intelepciunea lui Dumnezeu care iti este data, pune judecatori si legiuitori, ca sa judece in toata Siria si Fenicia pe toti cei ce stiu legea Dumnezeului tau, iar pe cei ce nu stiu, invata-i.
27. Si toti cati vor calca legea Dumnezeului tau si legea regelui, sa fie pedepsiti fara sovaire ori cu moarte, ori cu chinuri, ori cu amenda, ori cu inchisoare".
28. Si a zis Ezra carturarul: "Binecuvantat este singur Domnul Dumnezeul parintilor mei,
Cel care a dat acestea in inima regelui spre a cinsti templul Lui cel din Ierusalim.
29. Si pe mine m-a cinstit inaintea regelui, sftenicilor, tuturor prietenilor si a dregatorilor lui.
30. Si eu am prins curaj, cu ajutorul Domnului Dumnezeului meu, si am adunat barbati din Israel, ca sa se suie cu mine.
31. Si acestia sunt capeteniile familiilor si ale semintiilor care au pornit cu mine din Babilon sub domnia regelui Artaxerxe.
32. Din fiii lui Finees, Ghersom, din fiii lui Itamar, Gamaliel.
33. Din fiii lui David, Hatus, fiul lui Secania.
34. Din fiii lui Fares, Zaharia si cu el s-au scris oameni o suta cincizeci.
35. Din fiii lui Pahat-Moab: Elioenai, fiul lui Zerahia si cu el oameni doua sute.
36. Din fiii lui Zatu, Secania, fiul lui Iahaziel, si impreuna cu el oameni trei sute.
37. Din fiii lui Adin, Ebed, fiul lui Ionatan, si cu el impreuna oameni doua sute cincizeci.
38. Din fiii lui Elam, Iesaia, fiul lui Atalia, si impreuna cu el barbati saptezeci.
39. Din fiii lui Sefatia, Zebadia, fiul lui Mihail, si impreuna cu el barbati saptezeci.
40. Din fiii lui Ioab, Obadia, fiul lui Iehiel si cu el barbati doua sute doisprezece.
41. Din fiii lui Bani, Selomit, fiul lui Iosifia, si cu el barbati o suta saizeci.
42. Din fiii lui Bebai, Zaharia, fiul lui Bebai si cu el barbati douazeci si opt.
43. Din fiii lui Azgad, Iohanen, fiul lui Hacatan, si cu el barbati o suta zece.
44. Din fiii lui Adonicam cei mai de pe urma, pe numele lor: Elifelet, Ieiel si Semaia si cu ei barbati saizeci.
45. Din fiii lui Bigvai, Utai, fiul lui Zabud si cu el saptezeci de barbati.
46. Si i-am adunat la raul ce se zice Tera si am poposit trei zile acolo si le-am dat

randuieli.

47. Si din fiii preotilor si din leviti, neafland acolo, am trimis pe Eliezer, pe Ariel, pe Elnatan, pe Semaia, pe Iarib, pe Natan, pe Elnatan, pe Zaharia si pe Mesulam, capetenii iscusite.

48. Si le-am zis sa mearga la Ido, conducatorul din Casifia, poruncindu-le sa graiasca cu Ido si cu fratii lui si cu cei stabiliti in Casifia, sa ne trimita pe cei care vor sluji in templul Domnului nostru.

49. Si ne-au adus, dupa mana cea tare a Domnului nostru, barbati stiutori din fiii lui Mahli, fiul lui Levi, fiul lui Israel, pe Serebia si pe fiii lui si pe fratii care erau optsprezece.

50. Si pe Hasabia si pe Hanun, si pe Isaia fratele lui, din fiii lui Merari, si cu fiii lor, barbati douazeci.

51. Si din cei inchinati templului Domnului, pe care i-a dat David si dregatorii la lucrul levitilor doua sute douazeci de inchinati templului Domnului. Numele tuturor a fost insemnat.

52. Si am fagaduit acolo post din partea tinerilor, inaintea Domnului Dumnezeuului nostru, cerand de la El buna calatorie si noua si celor impreuna cu noi, fiii nostri, si dobitoacele.

53. M-am rusinat a cere de la re e pedestrasi, calareti si insotitori, pentru aparare de cei care ni s-ar impotrivi,

54. Ca am zis regelui ca puterea Domnului nostru va fi cu cei care il cauta pe El in toata dreptatea.

55. Si iarasi ne-am rugat Domnului pentru toate si L-am aflat bun si bland.

56. Osebit-am din capeteniile neamurilor si ale preotilor doisprezece barbati, pe Serebia si Hasabia si impreuna cu ei, dintre fratii lor, zece barbati.

57. Si le-am dat argintul si aurul si sfintele vase ale templului Domnului nostru, pe care le-au daruit regele si sfetnicii lui, si dregatorii si tot Israelul.

58. Si le-am dat sase sute cincizeci de talanti de argint si vase de argint de o suta de talanti si de aur de o suta de talanti si odoare de aur douazeci.

59. Si vase de arama, de arama buna, care scilipeste ca aurul, douasprezece.

60. Si le-am zis: Si voi sunteti sfintiti Domnului, si vasele cele sfintite si aurul si argintul sunt fagaduinta Dumnezeului parintilor nostri.

61. Privegheati si paziti-le pana le veti da capeteniiilor preotilor si levitilor si capilor de familie ai lui Israel, in Ierusalim, in vistieria templului Dumnezeului nostru.

62. Si preotii si levitii, cei care au luat argintul si aurul si vasele cele din Ierusalim, le-au pus in templul Domnului.

63. Si mergand de la raul Tera in douasprezece ale lunii intai, am intrat in Ierusalim cu mana cea puternica a Domnului nostru care era deasupra, si ne-a scapat de la intrare de tot vrajmasul, si am venit in Ierusalim.

64. si facandu-se acolo ziua a treia, in ziua a patra argintul si aurul s-au dat in templul Domnului nostru, in mana lui Meremot, fiul lui Urie preotul.

65. Si cu el era Eleazar, fiul lui Finees, precum si Iozabad, fiul lui Iosua si Noadia, fiul

lui Binui, toti leviti; s-au dat cu numar si dupa greutatea lor, toate.

66. Si s-a scris toata greutatea lor in acel ceas.

67. Si cei din robie au adus jertfe Domnului Dumnezeuului lui Israel, doisprezece junci pentru tot Israelul, nouazeci si sase de berbeci,

68. Miei saptezeci si doi, doisprezece tapi pentru ispasire.

69. Si au dat poruncile regelui dregatorilor domnesti si guvernatorilor Cele-Siriei si Fenicie, si au cinstit pe popor si templul Domnului.

70. Si dupa ce s-au savarsit acestea, au venit la mine conducatorii zicand:

71. "Poporul lui Israel si capeteniile si preotii si levitii nu s-au osebit de popoarele de alt neam ale tarii, si de necuratiile Canaaneilor si ale Heteilor, ale Ferezeilor si Iebuseilor, ale Moabitilor, ale Egiptenilor si ale Edomitilor,

72. Pentru ca au locuit impreuna cu fetele lor, si ei si fiii lor, si s-a amestecat samanta cea sfanta cu neamurile straine din tara, si au luat parte capeteniile si dregatorii la nelegiuirea aceasta de la inceputul lucrului".

73. Indata ce am auzit eu acestea, mi-am rupt hainele si vesmantul cel sfintit si mi-am smuls parul din cap si barba si am sezut mahnit pe ganduri.

74. Si pe cand eu plangeam pentru nelegiuire, si sedeam trist pana la jertfa cea de seara, s-au adunat la mine toti cati erau ravnitori pentru cuvantul Domnului Dumnezeuului lui Israel.

75. Si sculandu-ma din locul unde posteam, cu hainele si cu vesmantul cel sfant sfasiate, plecand genunchii si intinzand mainile catre Domnul, am zis:

76. "Doamne, rusinatu-m-am si m-am temut inaintea fetei Tale,

77. Pentru ca pacatele noastre s-au inmultit peste capetele noastre si faradelegile noastre au ajuns pana la cer,

78. Inca din vremea parintilor nostri, si suntem in mare pacat pana azi.

79. Si pentru pacatele noastre si ale parintilor nostri am fost dati impreuna cu fratii nostri, cu regii nostri si impreuna cu preotii nostri, regilor pamantului, spre sabie si spre robie si spre prada cu rusine, pana in ziua aceasta.

80. si acum, intru catva ni s-a aratat mila Ta, Doamne, ca sa ramana radacina si numele nostru in locul unde este sfantul Tau locas,

81. Si ca sa ni se descopere luminator in templul Domnului Dumnezeuului nostru, si ca sa ne dea hrana in vremea robiei noastre.

82. Si pe cand eram noi robi, n-am fost parasiti de Dumnezeuul nostru, Cel care ne-a daruit sa gasim har inaintea regilor Persilor, ca sa ne dea hrana,

83. Si a preamari templul Domnului nostru, a ridica Sionul cel pustiu, si a ne da intarire in Iuda si in Ierusalim.

84. Si acum ce vom zice, Doamne, avand acestea? Pentru ca am calcat poruncile Tale, pe care le-ai dat in mana slugilor Tale, proorociei, zicand:

85. "Pamantul in care intrati sa-l mosteniti este pamantul pangarit cu intinarea celor de alt neam ai pamantului, si de necuratia lor l-au umplut.

86. Si acum pe fetele lor sa nu le luati pentru fiii vostri, si pe fetele voastre sa nu le dati dupa fiii lor.

87. Nu cautati sa va impacati cu ei in toata vremea, ci intarindu-va, sa mancati cele bune ale pamantului si sa-l lasati mostenire fiilor vostri pana in veac".
88. Si cele ce se intampla, toate se fac noua pentru lucrurile noastre cele rele si pentru pacatele noastre cele mari. Tu, Doamne, ne-ai usurat de pacatele noastre,
89. Si ne-ai dat radacina ca aceasta; insa noi iarasi ne-am intors a calca legea Ta, ca sa ne amestecam in necuratia neamurilor pamantului.
90. Oare, Te-ai maniat spre noi, ca sa ne pierzi incat sa nu ramana radacina si samanta, nici numele nostru?
91. Dumnezeuul lui Israel esti cu adevarat, caci Tu ne-ai lasat radacina pana azi.
92. Iata suntem inaintea Ta intru faradelegile noastre, si nu mai putem sta inaintea Ta din cauza lor".
93. Si cand se ruga Ezra si se marturisea plangand, doborat inaintea sfantului locas, s-a adunat la el din Ierusalim multime multa foarte, barbati si femei si tineri, pentru ca mare plangere era in multime.
94. Si strigand Secania, fiul lui Ieiel, din fiii lui Israel, a zis: "Ezra! Noi am pacatuit inaintea lui Dumnezeu, caci am locuit impreuna cu femei de alt neam din neamurile pamantului.
95. Dar cum Israelul are nadejde, intru aceasta sa dam juramant Domnului ca vom izgoni toate femeile cele de alt neam, impreuna cu copiii lor,
96. Precum socotesti tu si cati se supun legii Domnului; scoala-te, savarseste,
97. Ca acesta este lucrul tau si noi impreuna cu tine avem puterea sa o facem".
98. Si s-a sculat Ezra si a pus pe capeteniile preotilor si ale levitilor si pe tot Israelul sa faca juramant ca vor face asa. Si ei au jurat.

Capitolul 9

Alte porunci. Ezra citeste Legea Domnului. Intoarcerea acasa.

1. Si sculandu-se Ezra, din curtea templului Domnului, a mers la camera lui Iohanen, fiul lui Eliasib,
2. Si locuind acolo, paine n-a gustat, nici n-a baut apa, plangand faradelegile cele mari ale multimii.
3. Si s-a facut strigare in toata Iudeea si in Ierusalim la toti cei din robie, ca sa se adune in Ierusalim.
4. Si cati nu se vor infatisa in doua sau trei zile, dupa judecata batranilor intaistatatori, se vor omori dobitoacele lor, si ei insisi vor fi indepartati de la obstea celor care fusesera in robie.
5. Si s-au adunat toti cei din neamul lui Iuda si al lui Veniamin in trei zile in Ierusalim, in luna a noua, in douazeci ale lunii.
6. Si a sezut impreuna toata multimea in curtea templului Domnului tremurand, caci era iarna.
7. Si sculandu-se Ezra, le-a zis: "Voi ati facut faradelege si ati locuit impreuna cu femei de alt neam, ca sa sporiti pacatele lui Israel.
8. Acum pocaiti-va si dati slava Domnului Dumnezeului parintilor nostri,

9. Si faceti voia Lui si despartiti-va de neamurile pamantului si de femeile cele de alt neam".
10. Si a strigat tot poporul si a zis cu glas mare: "Asa vom face!
11. Dar multimea este multa si este vreme de iarna, si nu putem sa stam sub cerul liber, si lucrul nostru nu este de o zi sau de doua, pentru ca mult am pacatuit in aceasta privinta.
12. Si sa stea capeteniile multimii si toti cei din locuintele noastre cati au femei de alt neam,
13. Sa-si faca vreme sa se infatiseze impreuna cu batranii si judecatorii din fiecare oras pana ce vor dezlega mania Domnului de la noi, pornita asupra noastra pentru aceasta pricina".
14. Atunci Ionatan, fiul lui Azael, si Iahzeia, fiul lui Ticva, au fost pusi pentru lucrul acesta; iar levitii Mesulam si Sabetai erau ajutoarele lor;
15. Cei ce fusesera in robie au implinit porunca.
16. Si Ezra preotul si-a ales barbati, capi de familie, pe toti pe nume, si au sezut impreuna la luna noua a lunii s zecea pentru cercetarea lucrului.
17. Si au dus la bun sfarsit pana la luna noua a lunii intai cercetarea privitoare la barbatii care au luat femei de alt neam.
18. Si s-au gasit dintre preotii care s-au adunat, unii avand femei de alt neam:
19. Din fiii lui Iosua, fiul lui Iosedec, si din fratii lui: Maaseia, Eliezer, Iarib si Ghedalia,
20. Care au dat incredintare ca isi vor izgoni femeile si spre curatie vor jertfi berbeci pentru vina lor.
21. Si s-au mai gasit din fiii lui Imer: Hanani si Zebadia; ai lui Harim: Maaseia, Ilie, Semaia, Iehiel si Azaria;
22. Ai lui Pashur: Elioanai, Maaseia, Ismael, Natanael, Iozabad si Elasa.
23. Dintre leviti: Iozabad, Simei, Chelaia, zis Chelita, Petahia, Iuda si Ionas.
24. Din cantaretii locasului sfant: Eliasib si Zacur.
25. Portari: Salum, Telem si Uri.
26. Iar din Israeliti: Ramia, Izia, Malchia, Miiamin, Eleazar, Miheia si Benaia, din fiii lui Fares;
27. Matania, Zaharia, Iehiel, Abdi, Ieremot si Elias, din fiii lui Elam;
28. Elioenai, Eliasib, Matania, Ieremot, Zabad si Aziza, din fiii lui Zatu.
29. Din fiii lui Bebai: Iohanen, Anania, Zabai si Atlai.
30. Din fiii lui Bani: Mesulam, Maluc, Adaia, Iasub, Asael si Ieremot.
31. Si din fiii lui Pahat-Moab: Adna, Chelal, Benaia, Maaseia, Matania, Betaleel, Binui si Manase.
32. Si din fiii lui Harim: Eliezer, Isia, Malchia, Semaia, Simeon, Maluc si Semaia.
33. Si din fiii lui Hasum: Matenai, Matata, Zabad, Elifelet, Ieremai, Manase, si Simei.
34. Si din fiii lui Bani: Ieremia, Maadai, Amram, Ioil, Benaia, Bedia, Chelaia, Vania, Meremot, Eliasib, Matania, Matenai, Iasai, Binui, Simei, Selemia, Natan si Adaia.
35. Din fiii lui Zacai: Sasai, Sarai, Azareel, Selemia, Amaria si Iosif.
36. Din fiii lui Nebo: Ieiel, Matitia, Zabad, Zebina, Iadai, Ioil, Benaia, Zavadeia, Ides,

Ioil si Vaneas. Si ei luasera femei de alt neam, si le-au izgonit impreuna cu copiii lor.

37. Si au locuit preotii si levitii si cei care erau din Israel in Ierusalim si la tara. Iar la luna noua a lunii a saptea, cand fiii lui Israel erau asezati in locuintele lor,

38. Adunandu-se toata multimea impreuna deodata pe locul dinspre poarta de rasarit a templului,

39. Au zis lui Ezra, preotul si cititorul, sa aduca legea lui Moise care s-a dat de Domnul Dumnezeu lui Israel.

40. Si a adus Ezra arhiereul legea la toata multimea, de la om pana la femeie si la toti preotii, ca sa auda legea in luna noua a lunii a saptea.

41. Si a citit la intrarea portii celei dintai a templului Domnului din zori pana la amiaza, inaintea barbatilor si a femeilor, si toti ascultau legea.

42. Si a stat Ezra preotul si cititorul legii pe scaunul judecatii, cel de lemn, pregatit.

43. Si au stat langa el Matatia, Sema, Anania, Azaria, Urie, Iezechia si Baalsam, de-a dreapta.

44. De-a stanga: Pedaia, Misael, Malchia, Hasum, Hasbadana si Zaharia.

45. Si luand Ezra cartea legii inaintea multimii, pentru ca sedea intai, cu marire inaintea tuturor,

46. Si dezlegand legea, toti in picioare au stat si a binecuvantat Ezra pe Domnul Dumnezeu cel Preainalt, pe Dumnezeu Savaot Atottiitorul.

47. Si a strigat multimea: Amin!

48. Si ridicand in sus mainile, cazand la pamant, s-au inchinat Domnului:

49. Iosua, Bani, Serebia, Iamin, Acub, Sabetai, Hodia, Maaseia, Chelita, Azaria, Iozabad, Hanan, Pelaia, si levitii invatau legea Domnului, talcuind citirea.

50. Si a zis Ataratis (carmuitorul tarii) lui Ezra, arhiereul si cititorul, si levitilor care invatau multimea:

51. "Ziua aceasta este sfanta Domnului". Si toti plangeau ascultand legea.

52. "Mergand, deci, mancati bucate grase si beti bauturi dulci si trimiteti daruri la cei care n-au.

53. Ca sfanta este ziua Domnului si nu va intristati ca Domnul va va mari".

54. Si levitii porunceau toate acestea poporului zicand: "Ziua aceasta sfanta este Domnului, nu va intristati".

55. Si s-au dus toti sa manance si sa bea si sa se veseleasca si sa dea daruri celor lipsiti, bucurandu-se mult de cuvintele legii, pe care le invatasera in adunarile lor.